XUYÊN THÀNH
Bạn Đời Xinh Đẹp
Bệnh Tật
Của
Nhân Vật Phản Diện
Hậu Giản

Xuyên Thành Bạn Đời Xinh Đẹp Bệnh Tật Của Nhân Vật Phản Diện

Tác giả: Hậu Giản

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Tác giả: Hậu Giản
Editor: Ying Ying
Thể loại: Đam mỹ, tiên hiệp tu chân, 1×1, xuyên sách, HE, nhiều CP…Có H
Số chương: Hoàn 136 chương + Phiên Ngoại
Thâm tình, bá đạo, mặt than công Tần Di x Thông minh, nhân thê, dụ thụ Thẩm Thanh Đường

Văn án:

Thẩm Thanh Đường xuyên vào một tên pháo hôi xinh đẹp bệnh tật cùng tên cùng họ trong một quyển sảng văn tu chân.

Trong nguyên tác, Thẩm Thanh Đường có dung mạo tuyệt thế, nhan sắc vô song, nhưng vì thân thể ốm yếu mà không thể tu luyện, bị ép gả cho Tần Di, nhân vật phản diện ác độc bị hủy dung.

Cho đến chết cậu cũng chưa từng để mắt tới Tần Di.

Nhưng cậu nào biết, Tần Di từ lâu đã có thâm tình với cậu, gương mặt kia cũng vì thử thuốc cho cậu mà bị hủy hoại.

Vì muốn cứu sống cậu, thậm chí Tần Di đã một thân một mình vào hoàng thành Thiên Hoàn để cướp bảo vật, dưới sự liên thủ của các cao thủ trong thành, hắn cháy sạch Nguyên Anh lấy được bảo vật, nhưng lại bị nhân vật chính giả dạng thành Thẩm Thanh Đường đâm chết…

*

Vì nghịch thiên cải mệnh và cũng vì cảm hóa Tần Di, Thẩm Thanh Đường xuyên qua lặng lẽ nhặt sách trị bệnh và sách luyện đan lên.

Thẩm Thanh Đường: Lan Đình (tên tự của nhân vật phản diện Tần Di), ta sắc thuốc thanh tâm cho chàng, chàng phải nhớ uống đó.

Thẩm Thanh Đường: Lan Đình, tua kiếm này có thể áp chế huyết khí trên thân kiếm của chàng.

Thẩm Thanh Đường: Lan Đình…

Tần Di trầm mặc mà kiềm nén

Thẩm Thanh Đường: Lẽ nào ta xem phải sách giả sao?

Cho đến một ngày, để che giấu việc Tần Di tu luyện tà công, Thẩm Thanh Đường trọng thương nôn ra máu.

Trước giường, Tần Di hai mắt đỏ ngầu mạnh mẽ nắm chặt tay Thẩm Thanh Đường.

Dưới ánh mắt ngơ ngác của Thẩm Thanh Đường, hắn đè nén lửa giận cắn rách đầu lưỡi, moi ra máu đầu tim hôn lên môi Thẩm Thanh Đường.

Sau khi thành công kéo dài tính mạng, Thẩm Thanh Đường: "Lan Đình, kỳ thực ta không bị thương nặng đến thế, chàng không cần —— "

"Lần sau còn như vậy, chúng ta cùng chết." Tần Di trầm giọng nói.

Thẩm Thanh Đường im lặng chớp mắt, sau đó mỉm cười vuốt ve gò má Tần Di: "Không, chúng ta phải cùng nhau sống thật tốt."

Trong mắt Tần Di nhất thời bốc lên ngọn lửa, sáng quắc nóng bỏng.

Mục lục:

Chương 1: Không sao, chỉ cần em ấy dám gả, thì ta dám lấy

Chương 2: Đừng nhìn

Chương 3: Giao cho ta

Chương 4: Hay là ngươi cũng lên giường ngủ đi?

Chương 5: Sao chàng về muộn thế?

Chương 6: Ta có tên

Chương 7: Rất dễ thương

Chương 8: Chúng ta đã là người một nhà

Chương 9: Chồi Nhỏ

Chương 10: Ta có thể chạm vào không?

Chương 11: Là ngươi?!

Chương 12: Trộm dao găm

Chương 13: Chàng ghen à?

Chương 14: Thẩm Thanh Đường không vui

Chương 15: Em đợi một chút, có được không?

Chương 16: Ta chính là Tần Di, vị công tử này có vấn đề gì?

Chương 17: Em sợ

Chương 18: Em yếu ớt như vậy, có phải liên lụy đến chàng rồi không?

Chương 19: Em sẽ, không cho phép chàng lén hôn em nữa…

Chương 20: Khi biến cố xảy đến, luôn khiến người ta bất ngờ không kịp phòng bị

Chương 21: Tần Di… Chàng ấy điên rồi sao?

Chương 22: Tà tu

Chương 23: Chồi Nhỏ cũng biết ngại ngùng

Chương 24: Hoàng Kim Thảo thượng phẩm

Chương 25: Ngọt lắm, rất ngon.

Chương 26: Vậy mà dám để Đường nhi nấu cơm cho bọn nó ăn?

Chương 27: Ta không có sở thích nhốt đạo lữ…

Chương 28: Ngươi thật sự là tà tu sao?!

Chương 29: Lan Đình chàng… cương rồi.

Chương 29: H+

Chương 30: Nuốt sống nó. Ăn sạch nó! Sẽ trở nên mạnh mẽ hơn

Chương 31: Không phải ngươi chết, thì ta chết

Chương 32: Bị Lâm Cẩn Du hủy hôn là tâm bệnh của Thẩm Thanh Ngạn

Chương 33: Trả lại trong sạch cho ngươi!

Chương 34: Ta không phải tà tu, thì có gì sai?

Chương 35: Lan Đình, em có thể rút lại lời nói của mình không?

Chương 36: Lan Đình, em không muốn đi trước chàng, em muốn ở bên chàng thật lâu.

Chương 37: Đừng đối xử với ta như một đứa trẻ.

Chương 38: Lâm Cẩn Du

Chương 39: Có một người bạn đời thông minh như ngươi, hắn nhất định sẽ không kém cỏi.

Chương 40: Một vốn bốn lời.

Chương 41: Song tu.

Chương 42: Như thế nào là say quắc cần câu?

Chương 43: Chàng đoán xem?

Chương 44: Còn đáng sợ hơn cả cái chết, chính là tan xương nát thịt!

Chương 45: Mặc cho những chiếc vảy sắc nhọn hằn lên những vết đỏ li ti trên làn da mỏng manh của cậu, cậu vẫn không buông tay.

Chương 46: Hôn ta đi

Chương 47: Tiểu yêu quái~

Chương 48: Hai cái ấy?

Chương 49.1: (Thượng) : Ngươi chê ta?

Chương 49.2: (Hạ): Người đẹp, cưng có muốn bái ta làm sư phụ không nè ~

Chương 50: Thấy đàn ông liền đi không nổi.

Chương 51: Không biết em đã bắt nạt ta bao nhiêu lần, ta chỉ bắt nạt lại em một lần đã không được rồi?

Chương 52: Con lai giữa rồng và rắn?

Chương 53: Sư tôn của ngươi là ai? Là Lê Trường Phong thì miễn bàn.

Chương 54: Aww!

Chương 55: Ồ, vậy thì phải thiến rồi.

Chương 56: Có tàn nhẫn quá không vậy ? !

Chương 57: Chàng ghét bỏ em rồi sao?

Chương 58: Vậy thì em thưởng cho ta trước đi.

Chương 59: Lê Trường Phong, rốt cuộc ngươi có trái tim không?!

Chương 60: Ra tay trước sẽ chiếm được nhiều lợi thế.

Chương 61: Nếu như ngươi tự phế tu vi, ta sẽ cho ngươi một con đường sống.

Chương 62: Sao lại có người như em chứ?

Chương 63: Nếu con bị buộc phải lựa chọn, con có vui được không?

Chương 64: Mỗi lần vào thời khắc mấu chốt, hình như hắn chẳng thể giúp được gì…

Chương 65: Có ta ở đây rồi, không sợ nữa.

Chương 66: Sao chàng vẫn còn ngây thơ như vậy?

Chương 67: Làm sao có thể trơ mắt nhìn Thẩm Thanh Đường chết được chứ?

Chương 68: Người tính không bằng trời tính.

Chương 69: Có những chuyện, phải trải qua mới biết được.

Chương 70: Lão hổ không phát uy, lại thực sự coi hắn là mèo bệnh sao?

Chương 71: Những vết sẹo đã thực sự mờ đi…

Chương 72: Tương lai còn dài.

Chương 73: Đương kim Thái Tử, Cung Minh Trạch.

Chương 74: Có những thế lực, không phải ngươi muốn chống lại là có thể chống lại được.

Chương 75: Cái đuôi này nếu dùng thuốc dán vào, có thể dính đến mười hai canh giờ.

Chương 76: Nửa kín nửa hở, đôi khi mới khiến người ta rung động nhất.

Chương 77: Chỉ là một tên bình hoa di động thôi, đáng giá ngươi phải như thế sao?

Chương 78: Nhưng đôi khi, bạn sợ cái gì, cái đó sẽ đến.

Chương 79: Mọi người: ? ? ? ! ! !

Chương 80: Đảm bảo sẽ ghen đến phát điên luôn.

Chương 81: Uống hết ly rượu này, ta sẽ đi theo ngươi.

Chương 82: Vậy là chàng chỉ vì muốn nâng cao tu vi mới song tu với em sao?

Chương 83: Tình căn của ngươi đâu? Tình căn của ngươi đâu mất rồi?!

Chương 84: Cung Phất Vũ hiện tại vẫn còn nhớ rõ tiếng kêu thống khổ của Lê Trường Phong khi đó.

Chương 85: Diệt cỏ phải diệt tận gốc.

Chương 86: Là chàng sao, đã mười năm rồi, chàng thật sự trở về rồi sao?

Chương 87: Trước mặt một đằng, sau lưng một nẻo, đạo lữ của ngươi có biết ngươi như vậy không?

Chương 88: “Lâm Cẩn Du” của anh… tại sao lại thành ra thế này?

Chương 89: Có lẽ đây là sự sắp đặt của số phận.

Chương 90: Đi một vòng lớn như vậy, người vẫn thuộc về hắn.

Chương 91: Ngươi sẽ không bao giờ tìm được người thực sự đã cứu ngươi năm đó.

Chương 93: Hải Đường và Phong Lan

Chương 94: Tốt hơn hết ngươi đừng giấu ta chuyện gì.

Chương 95: Người đã cứu Cung Minh Trạch chính là Thẩm Thanh Đường.

Chương 96: Hình như điện hạ không hoan nghênh ta.

Chương 97: Mưa Thuận Gió Hòa VS Chu Tước Viêm Thiên.

Chương 98: Bái ta làm sư phụ đi.

Chương 99: Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.

Chương 100: Chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Di bị quốc sư tra tấn.

Chương 101: Nước mắt của chàng nhỏ vào vết thương của em rồi…

Chương 102: Đó là bởi vì em không biết tên đó đáng sợ như thế nào.

Chương 103: Nhà cũ của Thẩm gia có một cây hòe sao?

Chương 104: Cá chép vượt Long Môn hóa rồng, mười ngàn con e là chỉ được một con, còn lại đều chết không toàn thây.

Chương 105: Thực ra… Em ấy và người kia, vẫn có chút khác biệt.

Chương 106: Trước giờ chỉ có mình em.

Chương 107: Hai người nam nhân vốn dĩ không thể sinh con.

Chương 108: ÁI LỮ THẨM THANH ĐƯỜNG CHI MỘ.

Chương 109: Sao ngươi lại không biết quý trọng bản thân mình như vậy?

Chương 110: Đây chính là Thiên mệnh.

Chương 111: Em cảm thấy chàng không còn thích em nữa rồi.

Chương 112: Ta là muốn em ở bên cạnh ta, chứ không phải quấn ta như đòn bánh tét.

Chương 113: Nhao nhao!

Chương 114: Một bước cuối cùng, thập tử nhất sinh.

Chương 115: Thẩm Thanh Đường của hiện tại sẽ không đợi được Lan Đình của em ấy.

Chương 116: Không qua cơn bĩ cực, làm sao đến hồi thái lai?

Chương 117: Lan Đình thật đẹp trai.

Chương 118: Vì sức khỏe của đạo lữ ngươi cũng nên lấy một ít đi chứ.

Chương 119: Bây giờ em chính là điểm yếu duy nhất của ngũ trảo kim long.

Chương 120: Mọi người không cần phải trốn tránh nữa, đã đến lúc chiến đấu rồi.

Chương 121: Tất nhiên là có ân báo ân, có thù báo thù.

Chương 122: Các ngươi đang nói ta sao?

Chương 123: Ngươi có cảm thấy quốc sư giống Lâm Cẩn Du không?

Chương 124: Nếu em còn suy nghĩ nhiều như vậy, chính là không tin tưởng phu quân của em.

Chương 125: Có phải đệ nhất cao thủ hay không, chẳng phải đánh một trận liền biết sao?

Chương 126: Từ nay trở đi, vị đệ nhất cao thủ này sẽ đảm nhận vị trí quốc sư.

Chương 127: Một thân hình khổng lồ, đen kịt chui từ dưới lòng đất lên, bay ra khỏi tầng mây sấm sét.

Chương 128: Chia tách, phục hồi, bất tử vô tận.

Chương 129: Lan Đình, em trở về rồi.

Chương 130: Xóa bỏ quân chủ, tam tộc bình đẳng.

Chương 131: Chẳng lẽ Thẩm Thanh Đường cậu còn chưa đủ tốt sao, không xứng với Tần Di sao?

Chương 132: Người thì đẹp, bánh nếp thì thơm…

Chương 133: Giờ em chê ta không có tiền sao?

Chương 134: Có một người bạn đời tuyệt thế vô song như vậy, ai lại muốn lấy người khác nữa chứ?

Chương 135: Ta ghen tị.

Chương 136: Bắt được chàng rồi! Ta cũng bắt được em rồi.

Chương 137: PN1: LTPxCPV: Sau này không được làm như vậy nữa.

Chương 138: PN2: LTPxCPV: Ta đã hứa với y rồi, cả đời này ta phải làm sư tôn của y.

Chương 139: PN3: LTPxCPV: Từ giờ trở đi, duyên phận sư đồ của chúng ta chấm hết.

Chương 140: PN4: LTPxCPV: Tình căn của hắn đâu rồi?!

Chương 141: PN5: LTPxCPV: Dữ dội, nóng bỏng và đầy chiếm hữu.

Chương 142: PN6: TTNxMP: Nếu đệ không ngại, ta cũng có thể làm ca ca của đệ.

Chương 143: PN7: TTNxMP: Vậy ta, không làm ca ca của đệ nữa, có thể làm bạn đời của đệ không?

Chương 144: PN8: CMTxHLT: Em mang con của chúng mình đến gặp chàng đây!

Chương 145: PN9: CMTxHLT: Hai chúng ta rất xứng đôi.

Chương 146: PN10: TDxTTD: Mọi người đều nói một ngày không gặp như cách ba thu.

------oOo------

Chương 1: Không sao, chỉ cần em ấy dám gả, thì ta dám lấy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 1: Không sao, chỉ cần em ấy dám gả, thì ta dám lấy

“Là Trúc Cơ đan và Thất Tâm Hải Đường đó, sính lễ quý giá như vậy mà Nhị thiếu gia cũng không đồng ý sao?”

“Chắc bởi vì tên Tần Di kia chỉ là tán tu, mặt mũi còn xấu như ma, e là lão gia không nỡ.”

“Nhưng Nhị thiếu gia ngay cả tu vi cũng không có, hơn nữa thân thể còn yếu ớt như vậy, ta cảm thấy kết đôi với tên Tần Di kia cũng tương đối thích hợp — “

“Suỵt! Đừng nói nữa! Lỡ như bị lão gia với Đại thiếu gia nghe thấy, coi chừng lột sạch da ngươi!”

“Nói cũng phải, đi thôi đi thôi…”

Dưới cửa sổ, Thẩm Thanh Đường đang nằm trên chiếc giường mềm mại khẽ mở mắt, trên gương mặt xinh đẹp hốc hác lộ ra một ý cười bất đắc dĩ.

Người xem đều thấy, ngay cả bọn hạ nhân cũng cảm thấy như vậy, cậu rốt cuộc vẫn không thể nghịch thiên thay đổi vận mệnh.

Sau khi xuyên sách một năm, mặc dù đã xem biết bao nhiêu sách trị bệnh, tự mình điều trị vô số lần, thân thể vẫn không ngừng chuyển biến xấu.

Mà chẳng mấy chốc, cậu đang dần đi vào ngõ cụt của vai phụ pháo hôi trong nguyên tác.

Nghĩ tới đây, Thẩm Thanh Đường cảm thấy toàn thân ớn lạnh, sau đó cậu lặng lẽ kéo chặt chiếc chăn mỏng trên người, ép mình chìm vào giấc ngủ.

Nếu cứ tiếp tục gắng gượng suy nghĩ, e rằng thân thể sẽ càng tồi tệ hơn.

Ánh nến chập chờn, gió lạnh rít gào, mành cửa sổ nhẹ nhàng va vào khung cửa sổ, phát ra tiếng vang trầm thấp.

Trong bầu không khí như thế, Thẩm Thanh Đường đã mơ một giấc mộng dị thường ngột ngạt và tăm tối.

Trong mộng, mưa rào xối xả, sấm vang chớp giật.

Cả nhà họ Thẩm từ trên xuống dưới hoảng sợ chạy tán loạn giữa cơn giông bão.

“Lão gia tiến kỳ Trúc Cơ thất bại rồi!”

“Mau đi gọi đại phu, mau lên!”

Đột nhiên một tiếng sấm nổ vang, hình ảnh xoay chuyển, gia chủ Thẩm gia Thẩm Đình cả mặt đầy máu, lặng lẽ ngã xuống đất, hai mắt trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Thẩm Thanh Đường co rúc nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt, ngón tay thon gầy tái nhợt mất khống chế túm chặt chăn nệm.

"Phụ thân… Phụ thân…" Lông mi dài của Thẩm Thanh Đường run lên, khóe mắt đỏ bừng, liên tục thở gấp.

Nhưng cơn mưa nặng hạt vẫn rơi, mà giấc mộng vẫn còn tiếp tục.

Một thanh niên tuấn tú trong trang phục lính đánh thuê màu đen với vệt máu trên môi và vết thương khắp người đang thở hổn hển chạy trên con đường lầy lội trong núi, phía sau có vô số dã thú hung dữ điên cuồng đuổi theo y.

Khi Thẩm Thanh Đường nhìn thấy cảnh này, cậu cảm thấy lồng ngực như bị bóp nghẹt, cậu muốn hét lên, cậu muốn nhắc nhở chàng trai nọ, đừng đi con đường đó, đó là ngõ cụt!

Nhưng đây là một giấc mơ, cậu không thể hét lên, chỉ có thể bất lực nhìn người thanh niên đi nhầm vào một lối rẽ và bị một con rắn nằm trong bụi cỏ tấn công…

Vô số hung thú tràn lên, một lúc sau, trên mặt đất lầy lội chỉ còn lại mảnh quần áo cùng máu tươi nhỏ giọt…

Thẩm Thanh Ngạn cũng vậy.

Trụ cột cuối cùng của Thẩm gia đã ngã xuống.

Thẩm Thanh Đường nghiến chặt răng, toàn thân run rẩy.

Giấc mơ vẫn còn tiếp diễn…

"Ta muốn về nhà."

Lần này Thẩm Thanh Đường trong mơ hoảng hốt nhìn thấy gương mặt của chính mình, phờ phạc và xanh xao, gầy đến mức chỉ còn lại một nắm xương.

Một mặt nạ đầu thú hung ác màu bạc chậm rãi quay lại, trên bàn tay thon dài trắng nõn cầm một chén thuốc.

"Uống thuốc đi, khi nào em khỏe lại, ta sẽ đưa em về."

Im lặng, một trận im lặng kéo dài.

Cuối cùng, chén thuốc kia mãi đến khi nguội lạnh, cũng không có ai đụng vào.

Sáng sớm hôm sau, tia nắng đầu tiên chiếu vào, rơi vào trên người mặc y phục cực kỳ mỏng manh màu trắng, chỉ soi ra một khuôn mặt hốc hác đã hoàn toàn mất đi sức sống.

Thẩm Thanh Đường cứ như vậy chăm chú nhìn người đàn ông mang thuốc đến đêm qua ôm chặt "mình" trong ngực, điên cuồng vận chuyển chân khí, hai mắt đỏ sẫm, liên tục lẩm bẩm.

"Thanh Đường, ta không nên lừa em, em mau tỉnh lại đi, có được không?"

"Thanh Đường, em nói chuyện với ta được không, mắng ta cũng được."

"Thanh Đường… Ta cầu xin em…"

Giờ khắc này, thanh âm vốn luôn bình tĩnh tự chủ chỉ còn hoảng sợ cùng nghẹn ngào, tuyệt vọng mà bất lực.

Tuy nhiên, người mặc y phục trắng trong lòng hắn đã lạnh cứng từ lâu, người đó cũng sẽ không trả lời hắn bất kỳ câu nào nữa.

Sự im lặng chết chóc.

Lòng Thẩm Thanh Đường lại bắt đầu quặn thắt từng trận đau đớn.

Cậu muốn làm gì đó, nhưng lại không làm được.

Cậu không thể làm gì được…

Nhưng vào lúc này, khung cảnh trước mặt Thẩm Thanh Đường lại thay đổi.

Cậu nhìn thấy những bức tường thành vô tận và cao chót vót, cũng như những tòa nhà màu trắng lộng lẫy và trang nghiêm.

Đây là đâu?

Tại sao cậu chưa từng nhìn thấy?

Trong lúc Thẩm Thanh Đường hoảng hốt, lại nghe thấy tiếng đánh nhau.

Cậu nhìn lên bầu trời và thấy chiếc mặt nạ bạc quen thuộc đang bị năm cao thủ mặc áo choàng đen bao vây.

"Tần Di, còn không mau bó tay chịu trói!" Một trong những vị áo choàng đen phẫn nộ quát.

"Ta muốn Thiên Tâm Liên."

Thanh âm của hắn lạnh lùng lãnh đạm, có chút khàn khàn, không một tia cảm xúc.

Chỉ một câu như vậy đã hoàn toàn chọc giận năm vị cao thủ.

Theo một tiếng sấm sét chấn động, năm vị cao thủ tấn công cùng một lúc!

Nhưng chỉ trong chốc lát, trước mặt bọn họ bùng phát ra một đường huyết quang đỏ rực, kỳ dị, trong nháy mắt xuyên thấu thân thể của năm cao thủ.

Năm cái bóng đen bị đánh bay cùng một lúc.

Cùng lúc đó, một luồng sáng đỏ bắn ra từ trung tâm của họ, bay thẳng về phía tòa tháp trắng như tuyết cao nhất giữa vô số tòa nhà.

“Tên này rõ ràng đã nhập ma rồi! Nếu không tiêu diệt hắn, Thiên Hoàn khó giữ được!”

Một giọng nói có phần yếu ớt nhưng giận dữ vang lên từ đằng xa.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến tốc độ của luồng sáng đỏ, chỉ với hai hơi thở, luồng sáng đỏ đã biến mất ở đỉnh tháp trắng như tuyết.

Khi cơn gió lướt qua, một chàng trai trẻ mặc chiếc áo choàng đen và đeo mặt nạ quái thú màu bạc lặng lẽ xuất hiện trên gác mái trên đỉnh tháp.

Một vệt máu từ từ rỉ ra từ đôi môi nhợt nhạt của hắn.

Nhưng hắn không thèm để ý, một đôi mắt hẹp dài màu đỏ thẫm chỉ chăm chú nhìn đóa hoa sen vàng được che đậy bởi một chiếc cốc pha lê ở giữa căn gác.

Thiên Tâm Liên, có thể chữa khỏi tất cả các bệnh nan y, và người ta nói rằng nó cũng có thể dưỡng ra xương thịt.

Những ngón tay mảnh khảnh và nhợt nhạt chậm rãi cầm chiếc cốc pha lê lên.

Giống như nâng lên một tia hy vọng.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói yếu ớt mà nhẹ nhàng khẽ vang lên sau lưng chàng trai.

“Tần Di, ngươi đang làm gì đó?”

Chàng trai cả người chấn động, nhất thời khó có thể tin quay đầu nhìn lại.

Trong ánh nắng chan hòa, hắn nhìn thấy một gương mặt đẹp như băng tuyết mà hắn ngày đêm mong nhớ, y phục trắng như sương sớm, theo gió nhẹ bay dưới tháp, như thể cậu sẽ cưỡi gió đi bất cứ lúc nào.

Trái tim Thẩm Thanh Đường đột nhiên chùng xuống, cuống cuồng cố gắng nhắc nhở chàng trai rằng kẻ này là giả!

Nhưng dù thế nào cậu cũng không thể phát ra tiếng.

Chàng trai nhìn thấy một màn này, nhất thời thất thần, sau đó trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng.

Nhưng vào khoảnh khắc hắn lơ đãng, sau lưng hắn vươn ra vô số dây leo xanh lục–

Xì một tiếng nhỏ.

Máu bắn tung tóe khắp nơi!

Khi chàng trai trẻ cúi đầu xuống lần nữa, ngực hắn đã bị những dây leo đó xuyên thủng hoàn toàn.

Thanh niên áo trắng đối diện nở nụ cười rực rỡ nhưng vô cùng tàn nhẫn, dây leo đột nhiên cuộn lên, đem chàng trai áo đen ném ra ngoài tháp!

Cùng lúc đó, năm luồng chân khí có màu sắc khác nhau tuôn trào từ mọi phía của tòa tháp.

Chàng trai áo đen toàn thân đẫm máu bị chấn động rớt mất mặt nạ, lộ ra gương mặt dữ tợn đầy vết sẹo.

Sau đó, hắn từ từ nhắm mắt lại giữa tiếng gió gào thét điên cuồng.

"Tần Di đừng –!"

Lần này, cuối cùng Thẩm Thanh Đường cũng dùng hết sức phá vỡ bầu không khí ngột ngạt, rít lên một tiếng.

Nhưng mây mù dày đặc, cậu đã không còn nhìn thấy phương hướng Tần Di rơi xuống rồi.

Một luồng hơi thở tanh ngọt từ ngực Thẩm Thanh Đường bốc lên, cậu nhịn không được cúi người phun ra một ngụm máu.

Trong lúc hoảng hốt, cậu nắm lấy thành giường được chạm khắc hoa văn…

Cái chạm lạnh và cứng khiến Thẩm Thanh Đường bàng hoàng tỉnh dậy sau cơn ác mộng vô cùng đen tối.

Hóa ra đó chỉ là một giấc mơ…

Từ khi Thẩm Thanh Đường xuyên vào trong sách, cậu đã mơ thấy giấc mơ này rất nhiều lần, nhưng chưa từng có lần nào như thế này, chân thực như vậy, cảm động như vậy.

Có lẽ là bởi vì sức khỏe của cậu càng ngày càng kém, trong tiềm thức cũng biết vận mệnh của mình không thể thay đổi, cho nên mới có giấc mộng này.

Nhưng có điều khiến cậu khó hiểu nhất chính là — cậu cho tới nay vẫn chưa từng nhìn thấy Tần Di, nhưng vì sao tình tiết trong mộng lại rõ ràng như vậy.

Rốt cuộc là một giấc mộng, hay là…

Nghĩ tới đây, Thẩm Thanh Đường giãy giụa muốn từ trên giường ngồi dậy, nhưng lúc này, cậu toát mồ hôi lạnh, ói ra máu, trước mắt tối đen, ngay cả động đậy cũng không có sức.

Chỉ hơi cử động một chút, Thẩm Thanh Đường liền ngã phịch xuống giường.

Trong lúc mơ hồ, Thẩm Thanh Đường nghe thấy tiếng kêu hoảng sợ của cô hầu Tiểu Đào bên ngoài.

Sau đó, đèn đuốc lần lượt sáng lên.

Có tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Thẩm Thanh Đường yếu ớt nhanh chóng được một đôi tay ấm áp ôm lấy, nhẹ nhàng đặt lại lên giường.

Giọng nói đầy uy nghiêm của Thẩm Đình vang lên trong cơn mông lung: "Các ngươi hầu hạ như thế hả? Đường nhi ngủ không ngon, các ngươi cứ đứng trơ ra đó nhìn? Còn cần ta dạy dỗ sao?"

Thẩm Thanh Đường cố gắng nuốt xuống vị ngọt tanh trong cổ họng, khàn giọng nói: "Phụ thân, con không sao…"

Thẩm Đình hừ lạnh một tiếng: "Cũng tại con cứ chiều bọn chúng thành thói."

Thẩm Thanh Đường không muốn Thẩm Đình trừng phạt người hầu của mình, cho nên cậu giãy giụa muốn nói thêm, lại nghe thấy Thẩm Đình nhẹ giọng nói với bên ngoài: "Bỏ đi, hôm nay ta tha cho các ngươi, tất cả lui xuống đi."

Ngoài phòng nhất thời truyền đến một trận tiếng động.

Thẩm Thanh Đường hơi ngạc nhiên, sau đó trong lòng chậm rãi dâng lên một luồng ấm áp.

Xuyên sách một năm trước, Thẩm Thanh Đường luôn cảm thấy Thẩm Đình có vẻ mặt nghiêm nghị, có chút quá uy nghiêm, khiến cậu sợ tới gần.

Nhưng vừa rồi có một giấc mơ như vậy, lại cảm nhận được sự dịu dàng thầm lặng của Thẩm Đình, Thẩm Thanh Đường cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm và xúc động.

Cố gắng hết sức, cậu muốn từ trên giường ngồi dậy, nhìn Thẩm Đình một chút.

Một bàn tay vừa ấm áp vừa dày rộng nhanh chóng đè lên vai y, nhỏ giọng nói: "Mau ngồi xuống, đừng đứng dậy."

Cùng lúc đó, có một luồng chân khí nồng đậm và ấm áp cuồn cuộn chảy vào ngực Thẩm Thanh Đường.

Tựa vào trong ngực Thẩm Đình, Thẩm Thanh Đường trong lòng vừa ấm áp vừa chua xót.

Còn Thẩm Đình lặng lẽ nhìn vệt nước mắt loang lổ trên khuôn mặt xinh đẹp hốc hác của Thẩm Thanh Đường, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Thẩm Thanh Đường luôn điềm tĩnh và dè dặt, ông không biết cậu đã mơ thấy gì mà khiến cậu lo lắng như vậy.

Mặc dù không biết chi tiết, nhưng có lẽ Thẩm Đình hiểu rằng Thẩm Thanh Đường đang lo lắng cho nhà họ Thẩm.

Cũng đang lo lắng cho hôn sự của chính mình…

Nghĩ đến đây, Thẩm Đình khẽ thở dài, vòng tay qua vai Thẩm Thanh Đường, chậm rãi nói: "Đường nhi, nếu con thật sự không muốn lấy Tần Di, phụ thân sẽ giúp con từ chối-"

"Không ạ, Thanh Đường đã suy nghĩ kĩ rồi."

Thẩm Đình ngạc nhiên.

Thẩm Thanh Đường cảm nhận được sự do dự của Thẩm Đình, lúc này cậu mới bình tĩnh cụp mi mắt, nhắm mắt lại, khàn giọng nói: "Phụ thân, con vừa… mơ thấy mình bị Mộ gia từ hôn."

Thẩm Đình nắm vai Thẩm Thanh Đường hơi siết chặt tay, trầm giọng nói: "Đó là do Mộ gia bọn họ không có mắt nhìn. Đường nhi, con đừng coi thường bản thân. Ngoại trừ Tần Di ra, ta không tin Thẩm gia chúng ta tìm không được người tốt hơn."

Thẩm Thanh Đường nghe Thẩm Đình nói như vậy, khẽ mỉm cười, chậm rãi nói: "Phụ thân, không phải con coi thường bản thân, mà là con… muốn sống."

Thẩm Đình trong lòng hoảng hốt.

Trong nguyên tác, Thẩm Thanh Đường chính là kéo dài tới lần châm cứu và liều thuốc cuối cùng mới hôn mê gả cho Tần Di. Nhưng đến lúc đó, hiệu quả của Thất Tâm Hải Đường đã không còn nhiều nữa.

Mà lúc này, Thẩm Thanh Đường có chút khó khăn ngước mắt lên, mỉm cười nhìn đôi mắt hổ có chút đau lòng của Thẩm Đình, yếu ớt nói: "Con muốn sống thật tốt… Con muốn nhìn thấy phụ thân tiến kỳ Trúc Cơ."

"Nhìn… Đại ca cưới vợ sinh con."

Thẩm Đình do dự nửa ngày, khổ sở nói: "Nhưng Tần Di thật sự là — "

"Con cảm thấy hắn rất tốt." Thẩm Thanh Đường nhẹ giọng nói.

"Mộ Diệp… ban đầu rất quan tâm đến con, nhưng sau khi ông nội con tiến kỳ thất bại, gã ta liền tránh mặt con. Sau đó, gã ta kiên quyết cắt đứt hôn ước, điều này cho thấy gã không phải là người tốt."

"Tần Di đã là tu sĩ Luyện Khí tầng thứ bảy, hắn lẽ ra phải cất giữ Trúc Cơ đan cho bản thân, nhưng hắn nguyện ý đưa cho phụ thân, chứng tỏ hắn có thành ý."

"Còn có Thất Tâm Hải Đường, cũng rất quý giá."

"Nếu hắn không đủ chân thành với con, sao lại phải bận tâm nhiều như vậy?"

Nói xong, Thẩm Thanh Đường ho nhẹ một tiếng.

Thẩm Đình vội vàng chuyển chân khí cho Thẩm Thanh Đường, vẻ mặt cũng dịu đi một chút.

Thật ra, những gì Thẩm Thanh Đường nói cũng là suy nghĩ của Thẩm Đình – dù sao Trúc Cơ đan rất hiếm có, hơn nữa ông đã bị ba gia tộc lớn khác ở thành Lăng Dương nhắm tới, cho nên không thể tìm mua Trúc Cơ đan. Trúc Cơ đan của Tần Di có thể nói là cứu cánh Thẩm gia thoát khỏi biển lửa.

Thất Tâm Hải Đường càng quý giá hơn, nó có thể kéo dài tuổi thọ của các tu sĩ kỳ Trúc Cơ thêm năm mươi năm, đặt ở trong hội đấu giá nào cũng sẽ bị tranh đoạt sức đầu mẻ tráng, dùng nó để kéo dài tuổi thọ của Thẩm Thanh Đường thực sự có chút phung phí.

Huống chi, Tần Di chẳng qua chỉ là một tán tu săn thú mà sống, không biết hắn đã trả bao nhiêu tiền mới có được hai thứ này…

Đối với cha mẹ, ngoại hình và gia cảnh chỉ là thứ yếu, chỉ cần người này đối tốt với con cái của họ là đủ.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ của riêng Thẩm Đình, ông không thể áp đặt suy nghĩ của mình lên Thẩm Thanh Đường, chỉ cần Thẩm Thanh Đường không muốn, ông sẽ không ép buộc Thẩm Thanh Đường lấy Tần Di.

Lúc trước Thẩm Thanh Đường vẫn không mở lời, Thẩm Đình cũng đã định từ bỏ, không ngờ xoay chuyển tình thế Thẩm Thanh Đường hiểu ra.

Kết quả là bản thân Thẩm Đình lại do dự, ông bắt đầu suy nghĩ lại — kỳ thật bọn họ cũng không biết rõ Tần Di, Tần Di người này có thật là người tốt không ?

Nghĩ tới đây, Thẩm Đình không khỏi nói: “Đường nhi, con có — “

“Phụ thân, con hơi buồn ngủ.” Thẩm Thanh Đường đột nhiên thì thào, khẽ cụp mi xuống, vẻ mặt có vẻ thực sự mệt mỏi.

Thẩm Đình sửng sốt một chút, sau đó hoàn hồn lại, vội vàng nói: “Vậy con nghỉ ngơi đi, ngày mai có lời gì thì nói, phụ thân sẽ đả thông kinh mạch cho con rồi mới rời đi.”

Thẩm Thanh Đường mỉm cười, nhắm mắt lại khẽ “ừm” một tiếng, sau đó cậu dựa vào trong lòng Thẩm Đình, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Nhìn khuôn mặt đang ngủ yên tĩnh nhưng tái nhợt và yếu ớt của Thẩm Thanh Đường, Thẩm Đình cau mày vài lần, cuối cùng khẽ thở dài, lộ ra một chút mệt mỏi, không nói một lời tiếp tục đả thông kinh mạch cho Thẩm Thanh Đường.

Thôi, cứ như vậy đi.

Tính mạng con người quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Nhiệm vụ cấp bách nhất là giúp cho Đường nhi khỏe lại.

Lúc này, một cơn gió thổi qua, một con chim đa đa từ cây phát lộc trăm năm tuổi trong phủ Thẩm gia bay lên, chẳng mấy chốc chìm vào trong đêm sâu.

.

Ngoại ô thành Lăng Dương

Núi Lộc Cát

Nương theo ánh trăng, con chim đa đa từ Thẩm gia bay ra lặng lẽ bay đến một hang động hẻo lánh, dùng cánh gõ vào cửa đá của hang động, cửa đá nặng nề phát ra tiếng ầm ầm trầm thấp rồi mở ra một khe nứt nhỏ.

Chim đa đa bay vào, cửa đá lại nhanh chóng đóng lại.

Bên trong động phủ, hoang vu lộn xộn, mạng nhện giăng đầy, trong viện có một cái ao khô cạn đến thấy đáy.

Chỉ có ba đến năm mẫu linh điền được chăm sóc tốt, tỏa ra một chút linh khí màu xanh ngọc bích, linh thảo bên trong mọc khá tươi tốt.

Con chim đa đa bay ngang qua sân đình, dừng lại trước một cánh cửa gỗ cũ kỹ, trong nháy mắt linh quang lóe lên biến thành một thanh niên cao gầy, khôi ngô tuấn tú.

Y khẽ nhíu mày, vẻ mặt không được tử tế cho lắm.

Lúc này, y đi tới cửa gỗ, gõ gõ, hướng bên trong nói: "Tần đại ca, chuyện huynh nhờ ta nghe ngóng ta đã nghe được rồi."

Một lúc sau, một bóng đen mảnh khảnh lặng lẽ từ trong phòng bước ra.

Mái tóc đen bung xõa, chiếc mặt nạ màu bạc khắc hình sát nhân hung ác che gần hết khuôn mặt, chỉ lộ ra quai hàm gầy gò tái nhợt cùng một đôi mắt phượng hẹp dài đỏ sẫm.

Chính là Tần Di, tán tu muốn kết thông gia với Thẩm gia mà mọi người nhắc đến.

Nhìn thấy Tần Di, người thanh niên biến thành chim đa đa cau mày, trầm giọng nói: "Tần đại ca, ta thấy Thẩm Thanh Đường và Thẩm Đình rõ ràng có âm mưu khác, lấy huynh làm bàn đạp. Chuyện hôn sự, hay là thôi đi?"

Tần Di lúc này cũng không nhìn thanh niên, mà là đi tới, từ trên bàn bên cạnh cầm lên một cái mặt nạ gỗ, bắt đầu cầm đao điêu khắc, bình tĩnh nói: "Bọn họ nói gì?"

Thanh âm của hắn lạnh lùng từ tính, nhưng lại êm tai dễ nghe, hoàn toàn không phù hợp với hình ảnh hung ác khát máu mà thế giới bên ngoài miêu tả.

Thanh niên nghe Tần Di hỏi, nhíu mày, sau đó đem tất cả tin tức vừa rồi nghe được ở Thẩm gia kể cho Tần Di.

Cuối cùng thấy Tần Di không nói gì, thanh niên trong lòng đau xót, liền dứt khoát thêm mắm dặm muối một chút.

Mặt khác, bản thân thanh niên ngày thường ít nói dối, hiện tại nói xấu Thẩm gia xong, trong lòng lại có chút áy náy.

Thấy Tần Di không lên tiếng, y chần chờ một chút, nhỏ giọng kêu:"Tần đại ca?"

Ngón tay thon dài cầm đao điêu khắc của Tần Di dừng một chút, lẳng lặng nhìn chằm chằm mặt nạ gỗ trước mặt còn chưa hoàn thành, đầu ngón tay trắng như sương có chút chai sần thờ ơ gõ vào hõm mắt trên mặt nạ.

"Không sao, chỉ cần em ấy dám gả, thì ta dám lấy."

Giọng nói lạnh lùng và dứt khoát.

Thanh niên choáng váng.

Y do dự muốn nói lại thôi, cuối cùng nhìn thấy vẻ mặt không thể phản bác của Tần Di, chỉ có thể thở dài thườn thượt, đá đá cửa một cước, có chút không vui đóng sầm cửa đi ra ngoài.

Nhưng khi đóng sầm cửa lại, gã cũng không dám dùng quá nhiều lực, chỉ phát ra tiếng lạch cạch nhỏ.

.

Cửa gỗ đóng lại

Tần Di nhẹ nhàng thổi bay mùn cưa trên mặt nạ, ánh mắt bình tĩnh mà lãnh đạm.

Có mưu đồ khác thì đã sao?

Sở dĩ hắn đưa ra mức giá cao như vậy là để khiến cho Thẩm gia có mưu đồ khác.

Nếu Thẩm gia không muốn cái gì, hắn sao có thể lấy được Thẩm Thanh Đường?

Còn về việc chân thành hay không, hắn không hề để ý.

Chỉ cần người gả tới, hắn có thể chờ, và cũng chờ được.

Mùn cưa rải rác rơi xuống đất, lộ ra hình dáng mặt nạ gỗ tinh xảo, Tần Di cầm mặt nạ yên lặng nhìn một chút, sau đó đi sang một bên, mở ra một chiếc tủ bằng gỗ tử đàn có khóa.

Cánh cửa tủ kêu cọt kẹt mở ra, lập tức, vô số mặt nạ tinh xảo giống hệt như chiếc mặt nạ trên tay Tần Di xuất hiện trước mặt hắn.

Tần Dịch vươn tay tạo khoảng trống, đem mặt nạ mớichạm trổ đặt vào trong, lại lần nữa đóng cửa tủ lại.

------oOo------

Chương 2: Đừng nhìn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 2: Đừng nhìn

Sau nửa tháng, là ngày lành tháng tốt để thành thân.

Thẩm phủ đưa con trai thứ hai Thẩm Thanh Đường xuất giá.

Và theo ý của Thẩm Thanh Đường, Thẩm gia cũng không làm rình rang, chỉ treo mấy tấm lụa đỏ trong sân, thậm chí không treo lồng đèn, kèn trống và người chủ trì nghi lễ cũng không mời. Cứ như vậy mà lặng lẽ tổ chức hôn lễ.

Lẽ ra đây phải là một sự kiện vui vẻ, nhưng cảm xúc và biểu cảm của mấy người đưa dâu có chút u ám.

Thẩm Thanh Đường cơ thể gầy yếu mặc bộ y phục cưới màu đỏ rực phức tạp và tinh tế, được Thẩm Đình, người có khuôn mặt nghiêm túc, chậm rãi bế lên kiệu.

Cả Thẩm Thanh Ngạn và Thẩm phu nhân Liễu Nhứ Lam đều ăn mặc sang trọng đứng sang một bên, một người mắt đỏ hoe, người kia đã lau nước mắt.

Tiểu Đào đã khóc đến không thở được.

Thẩm Thanh Đường ngồi lên kiệu hoa, nghe thấy tiếng khóc của mọi người mà cảm nhận được bầu không khí u buồn, lòng cậu thắt lại.

Nhưng giờ phút này, cậu vẫn cố hết sức nở nụ cười, dịu dàng nói: “Ngày trọng đại, mọi người đừng khóc, là điềm gở.”

Thẩm Thanh Đường vừa nói đến đây, Tiểu Đào lập tức im bặt, dùng sức gật đầu nói: “Thiếu gia nói đúng, Tiểu Đào không khóc nữa!”

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười, lại nhìn Thẩm Thanh Ngạn, thấp giọng nói: “Đại ca, hiện tại đệ không tiện, huynh giúp đệ khuyên nhủ mẫu thân đừng buồn nữa.”

Cổ họng Thẩm Thanh Ngạn lên xuống một cái, bất đắc dĩ nói: “Được.”

Thẩm Đình đã để Thẩm Thanh Đường ngồi vào kiệu và đứng bên cạnh từ nãy giờ, nhưng lúc này ông rốt cuộc không thể kìm lòng được, tiến lên một bước, nắm chặt tay Thẩm Thanh Đường, khàn giọng nói: “Đường nhi, con nhớ kỹ, sau khi thành thân, nếu Tần Di dám khi dễ con, con phải truyền tin cho ta, phụ thân sẽ giúp con trút giận!”

Tay Thẩm Đình cầm kiếm quanh năm phủ đầy vết chai sần sùi, rất thô ráp, nhưng Thẩm Thanh Đường cứ nắm tay ông như vậy lại thấy đau xót và ấm áp trong lòng, lúc này cậu mới cố gắng cười nói bằng một giọng nghiêm túc và chậm rãi: “Phụ thân, xin người yên tâm. Con sẽ không sao đâu.”

Thẩm Đình lặng lẽ nhìn Thẩm Thanh Đường một lúc, cảm thấy bất đắc dĩ và buồn bã.

Nhưng cuối cùng ông vẫn thở dài thườn thượt, chậm rãi buông tay Thẩm Thanh Đường ra, kéo rèm cửa kiệu xuống, đứng dậy lùi ra sau.

. .

Kiệu hoa di chuyển.

Chậm rãi lắc lư.

Ánh mắt Thẩm Thanh Đường khẽ động, đưa tay lặng lẽ đỡ lấy vách kiệu hoa.

Vừa rồi Thẩm Thanh Đường còn rất bình tĩnh, còn có tâm đi thuyết phục những người còn lại trong nhà họ Thẩm. Nhưng bây giờ, cậu đang ngồi một mình trên kiệu hoa này, hàng mi dài khẽ run, rốt cuộc cũng không nhịn được, hốc mắt có chút chua xót.

Người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình.

Mặc dù cậu mới sống cùng nhà họ Thẩm được một năm, nhưng Thẩm Thanh Đường từ lâu đã coi họ như người nhà của mình.

Dù biết kết hôn là lựa chọn tốt nhất, là chọn lựa của chính cậu, nhưng Thẩm Thanh Đường vẫn cảm thấy hơi buồn khi đứng trước cảnh chia ly như vậy.

Nhưng cậu không thể khóc, không thể yếu đuối, cậu phải thay đổi tất cả.

Chia ly là để mai này tái hợp dài lâu, trong lòng cậu biết điều đó.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường từ từ nhắm mắt lại, một lúc lâu sau khi mở ra lần nữa, ánh sáng trong mắt chuyển động, cậu trở lại dáng vẻ dịu dàng điềm tĩnh thường ngày.

Cậu vươn tay cầm lấy chiếc khăn trùm đầu tinh xảo và lộng lẫy bên cạnh, rồi lặng lẽ trùm lên người.

.

Khi chiếc kiệu dừng lại, Thẩm Thanh Đường vừa chợp mắt xong, hàng mi dài khẽ rung lên, cậu mở mắt ra.

Đúng lúc này, một bàn tay trắng nõn, mảnh khảnh, khớp xương rõ ràng vén rèm thò vào.

Thẩm Thanh Đường nhìn bàn tay trước mặt qua những tua rua màu đỏ của khăn trùm đầu, im lặng một lúc rồi nhẹ nhàng đặt tay lên.

Lòng bàn tay có cảm giác hơi lạnh.

Bàn tay đó lập tức siết chặt lại, từ từ kéo Thẩm Thanh Đường ra khỏi kiệu hoa.

Thẩm Thanh Đường quả nhiên rất yếu, ở trên kiệu lắc lư hồi lâu, toàn thân đã có chút ê nhức, hiện tại vừa vén rèm lên, đột nhiên nhìn thẳng ra bầu trời sáng sủa bên ngoài, Thẩm Thanh Đường không nhịn được khẽ cau mày, vô thức lùi lại một bước.

Chẳng ngờ mặt đất ở đây lại không bằng phẳng, khi Thẩm Thanh Đường giẫm lên thì bị trượt chân, ngã quỵ hoàn toàn.

Tim Thẩm Thanh Đường chùng xuống, cậu bất giác ấn vào chiếc nhẫn trữ vật.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, cậu rơi vào một cái ôm cực kỳ ấm áp và mạnh mẽ.

Cậu được ai đó bế lên.

Khăn trùm đầu màu đỏ đung đưa, tua rua tung bay, con ngươi Thẩm Thanh Đường hơi co lại trong giây lát, sau đó lặng lẽ buông ngón tay đang cầm nhẫn trữ vật ra, ngập ngừng từ từ dựa vào lồng ngực ấm áp.

Vừa rồi nguy hiểm đến mức suýt nữa cậu đã để lộ vũ khí tự chế.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường cảm thấy cánh tay đang ôm mình có chút cứng đờ.

Im lặng một lúc, Thẩm Thanh Đường mới chậm rãi ngẩng đầu lên, xuyên qua khăn trùm đầu nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Qua hồi lâu.

"Không có gì."

Giọng nói lạnh lùng khẽ vang lên trên đầu Thẩm Thanh Đường, nhưng lại khiến tim Thẩm Thanh Đường run lên, cảm xúc không khỏi trào dâng.

Làm sao mà……

Giọng nói này…

Làm sao có thể giống hệt như trong giấc mơ của cậu…

Ngay lập tức, Thẩm Thanh Đường bắt đầu ho khan thành tiếng – sức khỏe hiện tại của cậu rất tệ, mỗi khi xúc động sẽ cảm thấy cổ họng có mùi máu tanh, trong ngực vô cùng khó chịu.

Những ngón tay có đốt ngón tay rõ ràng chậm rãi di chuyển từ eo Thẩm Thanh Đường lên, cách một lớp áo cưới tinh xảo phức tạp chạm vào ngực Thẩm Thanh Đường.

Luồng chân khí thuộc tính hỏa nóng bỏng, ấm áp xâm nhập vào cơ thể Thẩm Thanh Đường, lập tức đả thông kinh mạch đang kích động của cậu và ổn định dòng khí huyết.

Cuối cùng Thẩm Thanh Đường cũng tỉnh táo lại, lúc này mới lặng lẽ mím môi dưới khăn trùm đầu, thấp giọng nói: "Cảm ơn."

Nhưng lần này, Thẩm Thanh Đường không đợi được phản ứng, mà cảm thấy hai tay ôm eo mình hơi siết chặt.

"Ôm chặt."

Thẩm Thanh Đường: …

Nhưng một lúc sau, Thẩm Thanh Đường vẫn hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng nâng đôi tay trắng nõn buông thõng bên người, thăm dò vòng qua cổ người trước mặt.

Dù biết Tần Di có hỏa linh căn, nhiệt độ cơ thể cao, nhưng khi chạm vào làn da ấm áp trên cổ Tần Di, ngón tay của Thẩm Thanh Đường vẫn hơi nao núng một chút.

Nhưng rất nhanh, Thẩm Thanh Đường cụp mi, lặng lẽ dựa vào trong lòng Tần Di, tư thế đặc biệt nhạy cảm.

Cậu biết, bởi vì tu luyện một loại tà thuật đặc thù, tính tình Tần Di có chút thất thường, cực kỳ nhạy cảm.

Nếu muốn thay đổi vận mệnh của mình, cậu đương nhiên không muốn lại chọc tức Tần Di.

Hơn nữa động tác nhẹ nhàng của Thẩm Thanh Đường dường như rất làm hài lòng Tần Di, Thẩm Thanh Đường hiển nhiên cảm thấy tâm tình của Tần Di cũng trở nên dịu dàng hơn, cậu cảm nhận được điều này liền thấy an tâm hơn.

Tần Di ôm Thẩm Thanh Đường trong lòng nhảy lên một cái.

Gió mạnh thổi qua, Thẩm Thanh Đường nghe thấy tiếng gió rít gào, chỉ cảm thấy trong lòng phập phồng, không tự chủ được vòng tay ôm lấy cổ Tần Di.

Trong vài nhịp thở, Tần Di vững vàng đáp xuống, Thẩm Thanh Đường phục hồi tinh thần, theo bản năng muốn buông Tần Di ra thì nghe thấy một tiếng ầm ầm trầm thấp.

Thì ra cửa đá mở ra.

Thẩm Thanh Đường bất giác nhìn về hướng cửa đá mở ra.

Xuyên qua một lớp tua rua, Thẩm Thanh Đường nhìn xuống thấy vách dưới của cửa đá hang động Tần Di đã phủ đầy rêu, tuy có thể nhìn ra mặt đất xung quanh đã được quét dọn sạch sẽ, nhưng rõ ràng nơi này một thời gian dài không được dọn dẹp thường xuyên, vì vậy một số dấu vết cũ không thể bị xóa nhòa.

Đôi môi mỏng của Thẩm Thanh Đường khẽ nhếch – hóa ra đại ác nhân cũng có lúc vệ sinh không tốt.

Tần Di không để ý đến suy nghĩ của Thẩm Thanh Đường, mà chỉ ôm cậu bước vào hang động.

Những chiếc tua màu đỏ đang đung đưa, nhưng đôi mắt của Thẩm Thanh Đường vẫn tỉ mỉ nhìn xung quanh, lặng lẽ quan sát.

Cánh cổng đá của động phủ đóng rầm một tiếng, một làn gió thoảng hương cỏ cây thổi qua. Thẩm Thanh Đường nhìn dưới khăn trùm đầu, mơ hồ nhìn thấy một vài linh địa, bên trong chứa đầy các loại linh thảo, tràn đầy sức sống và xanh um một mảnh.

Thẩm Thanh Đường trong lòng khẽ động, biết đây là linh dược Tần Di trồng cho nguyên chủ.

Ngoại trừ mấy mẫu linh điền được chăm sóc tốt này, phần còn lại của động phủ mặt đất cằn cỗi, cực kỳ hoang sơ, ngược lại, trong góc viện có một cây liễu héo vàng.

Vô cùng thê thảm.

Sau khi quan sát xung quanh, một cảm giác không tên lặng lẽ lan ra từ lồng ngực Thẩm Thanh Đường.

Tần Di thật sự quan tâm nguyên chủ….

Không hề tệ hơn người thân nhà họ Thẩm đã đối xử với nguyên chủ.

“Đừng nhìn.” Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên trên đầu Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường lấy lại tinh thần, cảm thấy hơi xấu hổ.

Sau đó liền nghe Tần Di thản nhiên nói: “Nơi này hiển nhiên không bằng Thẩm gia của ngươi.”

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, sau đó cũng không khó chịu, chỉ là bình tĩnh cười cười, nhẹ giọng nói: “Ta cảm thấy rất tốt.”

Cánh tay đang ôm Thẩm Thanh Đường của Tần Di đột nhiên cứng lại, như thể hắn định nói gì đó.

“Ở đây rất yên tĩnh.” Thẩm Thanh Đường chậm rãi bổ sung.

Một lúc sau, Tần Di vẫn không có phản ứng, mà là đột nhiên ôm chặt Thẩm Thanh Đường vào trong lòng, tăng tốc bước chân, ôm Thẩm Thanh Đường rời khỏi sân, đi đến cánh cửa cách đó không xa.

. .

So với ngoài sân hoang vắng và lộn xộn, trong phòng rốt cuộc cũng lộ ra một chút không khí của hôn lễ.

Trên cửa sổ dán chữ song hỉ, trong nhà treo lụa đỏ, đồ đạc cũng mới tinh, trên chiếc bàn thấp trong phòng có đĩa vàng đựng nhãn, lạc, chà là đỏ, còn có hai cây nến long phụng sơn son thếp vàng.

Chỉ là những đồ trang trí rực rỡ này, so với sàn nhà không lát gạch và tường nhà trắng toát nhìn có chút kỳ quái.

Thẩm Thanh Đường bình tĩnh cười, quả nhiên Tần Di lần đầu tiên thành thân, hắn có tính toán, nhưng vẫn chưa thể suy nghĩ chu đáo.

Vừa nghĩ tới đó, Thẩm Thanh Đường cảm thấy người nhẹ hẳn đi.

Thì ra Tần Di đã đặt cậu lên giường lớn lót chăn gấm mềm mại.

Cùng lúc đó, vang lên hai tiếng động khe khẽ, hai cây nến long phượng trên chiếc bàn thấp cách đó không xa đong đưa thắp sáng.

Hàng mi dài của Thẩm Thanh Đường khẽ run lên, mặc dù vừa rồi cậu cho rằng không có chuyện gì, nhưng lúc này cậu vẫn vô thức căng thẳng.

Trên người Tần Di có một luồng khí bị đè nén không thể giải thích được, đôi khi khiến cậu cảm thấy khó chịu.

Ngay lúc Thẩm Thanh Đường đang cố gắng thuyết phục bản thân đừng căng thẳng, chắc chắn Tần Di sẽ không làm gì mình, nhưng lúc này cậu đột nhiên nghe thấy Tần Di nói: "Ta vén khăn trùm đầu cho ngươi."

Thẩm Thanh Đường đột nhiên giật mình, sau đó không khỏi cười khẽ.

Đây là nhân vật phản diện hay trai thẳng?

Tần Di: …

"Ngươi cười cái gì?" Giọng Tần Di có chút lạnh lùng, mang theo một tia tức giận.

Thẩm Thanh Đường định thần lại, mím môi, ý cười trong mắt càng sâu, nhưng chỉ nhẹ nhàng nói: "Không phải bước này."

"Ta biết."

Tần Di nhẹ giọng nói.

Lần này đến lượt Thẩm Thanh Đường sửng sốt.

"Ta muốn vén khăn trùm đầu trước, ngươi có phản đối gì?"

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, sau đó lắc đầu: "Vậy ngươi có thể vén nó lên."

Một lúc sau, chiếc khăn trùm đầu màu đỏ tươi được vén lên từng chút một.

Lông mi Thẩm Thanh Đường khẽ run, cậu lặng lẽ ngước mắt lên.

Nhưng khi hai đôi mắt một đen một đỏ đối diện nhau, cả hai đều kinh ngạc.

Mặc dù Thẩm Thanh Đường trông tiều tụy vì bệnh tật nhiều năm nhưng cậu vẫn là một mỹ nhân, hơn nữa hôm nay là ngày đại hỷ, để may mắn trước khi xuất môn cậu còn thoa một chút son và một lớp má hồng nhẹ nhàng.

Lúc này, cậu ngẩng đầu lên dưới ánh nến lung linh, hiện ra gương mặt tựa băng sương, lông mày như núi xa xăm, đôi môi tái nhợt tiều tụy được bôi một lớp son mỏng, lộ ra một màu đỏ tươi mọng nước.

Mặc kệ Tần Di có kiềm nén như thế nào, cũng không che giấu được kinh ngạc trong mắt.

Còn Thẩm Thanh Đường lại bị sốc ở một trình độ khác.

Tần Di trước mặt cậu, kỳ thật giống hệt Tần Di ở trong mộng, ngay cả mặt nạ màu bạc hoa văn hình đầu thú hung ác cũng rõ ràng đến thế, giống nhau như đúc.

Mà đôi mắt phượng màu đỏ kia, hẹp dài, luôn lộ ra một chút lãnh đạm, giống hệt như trong mộng.

Thẩm Thanh Đường lại cảm thấy hỗn loạn, sau đó lại nhíu mày, ấn lên lồng ngực ho nhẹ một tiếng.

Tần Di nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Đường đang ho khan trước mặt, trong đôi mắt phượng đỏ rực không tự chủ lóe lên một tia hồng quang, nhưng lại bị hắn mạnh mẽ áp chế xuống.

Sau đó hắn lạnh lùng nói: "Nếu chê ta xấu, khi đó ngươi không nên vội vàng quyết định như vậy."

Nói xong, Tần Di xoay người rời đi.

Thẩm Thanh Đường bị hiểu lầm, lúc định thần lại, đột nhiên có chút lo lắng, nhìn thấy Tần Di sắp đi ra khỏi phòng.

Thẩm Thanh Đường lo lắng dựa vào lan can giường thở hổn hển: "Tần Di, ý ta không phải vậy—!"

Tần Di hơi dừng một chút.

Cảm nhận được Tần Di hòa hoãn lại, Thẩm Thanh Đường cố gắng hết sức kìm nén vị ngọt tanh trong cổ họng, đầu óc quay cuồng chóng mặt, một lúc sau mới chậm rãi nói bằng giọng khàn khàn: "Là mặt nạ của ngươi… thật đáng sợ."

Sau một khoảng lặng ngắn.

Tần Di vẫn rời đi.

Thẩm Thanh Đường đột nhiên cảm thấy trước mắt có chút tối tăm, lại đau đầu.

Ban nãy bắt đầu còn rất tốt, sao bây giờ lại đột nhiên trở nên như thế.

Tần Di … nhạy cảm quá rồi.

Nhưng nghĩ đến diễn biến sau này của câu chuyện, Thẩm Thanh Đường không đành lòng, chỉ có thể chống đỡ thân thể ốm yếu ngồi dậy, vén quần áo rồi miễn cưỡng xuống giường, từng bước đi về phía cửa.

Nhưng bộ hỉ phục của Thẩm Thanh Đường rất nặng và rườm rà, từ trong ra ngoài có sáu bảy lớp, cộng thêm lụa vàng nặng trĩu và ngọc bội thêu trên đó, gần như nặng mười cân. Vạt áo kéo lê trên sàn nhà, nó còn được làm rộng đến mức ngay cả những người khỏe mạnh cũng khó đi lại bình thường nếu mặc nó.

Nhất là thân thể Thẩm Thanh Đường bây giờ còn vô cùng yếu ớt.

Quãng đường ngắn như vậy, vừa mới đi tới cửa, Thẩm Thanh Đường đã cảm thấy sau lưng đổ mồ hôi đầm đìa, trước mắt thậm chí còn có bóng mờ.

Nhưng Thẩm Thanh Đường vẫn giữ chặt khung cửa, mím môi định tiến lên vài bước.

Đột nhiên, một bóng đen quen thuộc đập vào mắt Thẩm Thanh Đường, cùng lúc đó, một giọng nói lạnh lùng có chút tức giận vang lên.

"Ai kêu ngươi đứng lên?"

Tai Thẩm Thanh Đường ù đi, cố gắng phân biệt rõ ràng nhưng cậu đã rơi vào vòng tay ấm áp và được ai đó bế lên.

Chân khí ấm áp truyền vào cơ thể, Thẩm Thanh Đường thở hổn hển một lúc, cuối cùng cũng tỉnh táo lại một chút.

Giờ khắc này, cậu còn đang nhớ tới vừa rồi phạm sai lầm, cho nên miễn cưỡng ngẩng đầu, muốn cùng Tần Di chân thành xin lỗi.

Kết quả khi cậu ngẩng đầu lên, Thẩm Thanh Đường lại sửng sốt.

Hắn đeo một chiếc mặt nạ mới, chạm khắc từ gỗ, không đẹp lắm, xiêu vẹo, nhưng hoa văn trên đó rất bình thường, không còn đáng sợ như đầu thú trên mặt nạ bạc trước đó.

Lông mi dài của Thẩm Thanh Đường run lên vài cái, trong lồng ngực cậu lặng lẽ dâng lên một tia ấm áp.

Khi Tần Di nhìn thấy đôi mắt trong veo như nước lặng lẽ nhìn mình của Thẩm Thanh Đường, hắn lúng túng quay đầu đi, lạnh lùng nói: "Đừng nhìn."

Thẩm Thanh Đường bình tĩnh cười cười, nhẹ giọng nói: "Mặt nạ này thật đẹp."

Tần Di lặng lẽ nheo đôi mắt dài lại, như thể hắn có chút nghi ngờ về lời nói của Thẩm Thanh Đường.

Nhưng cuối cùng hắn không nói gì, chỉ ôm Thẩm Thanh Đường, lại đi đến bên giường đặt người xuống.

Nhưng lần này, lực tay của Tần Di rõ ràng không còn tỉ mỉ như lần đầu, Thẩm Thanh Đường ủ rũ cau mày, không khỏi hơi nhíu mày.

Nhưng sau khi phản ứng lại, trong lòng Thẩm Thanh Đường trở nên nhẹ nhõm hơn.

Sự tức giận này cũng không quá rõ ràng.

"Ngươi ở yên đây."

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một lúc, sau đó ngẩng đầu lên, vẻ mặt thắc mắc.

Tần Di trầm mặc hồi lâu, không kiên nhẫn nói: "Khó lắm sao?"

Thẩm Thanh Đường sửng sốt thêm một lúc, nhưng rất nhanh liền cười nhẹ, ánh mắt trong veo nhìn Tần Di nói: "Được, ta chờ ngươi quay lại."

Sắc mặt Tần Di hơi đổi, xoay người rời đi.

------oOo------

Chương 3: Giao cho ta

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 3: Giao cho ta

Ước chừng qua một nén nhang, Tần Di bưng một khay gỗ bằng đàn hương trở về.

Tần Di vừa vào cửa, Thẩm Thanh Đường đã ngửi thấy mùi thuốc thấm vào ruột gan, cẩn thận ngửi một chút liền biết đó là Thất Tâm Hải Đường.

Thẩm Thanh Đường thực sự có chút sốt ruột về vấn đề này, dù sao thì sức khỏe của cậu ngày càng trở nên tồi tệ.

Nhưng cậu cũng hiểu, vừa mới cưới Tần Di mà đưa ra yêu cầu này thì rất khó coi, cho nên cậu nghĩ đến việc trì hoãn hai ngày.

Không ngờ lúc này Tần Di đã sắc xong rồi.

Quả thực là khẩu xà tâm phật mà.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường im lặng cười, cậu chống người chậm rãi đi đến bên giường.

Tần Di đã đặt khay xuống, lấy một cái bàn nhỏ đặt lên chăn, đặt cái bát lên, ngồi xuống.

Bát sứ trắng chứa một thứ hỗn hợp trong suốt màu lam nhạt, tỏa ra mùi thơm và hơi nóng.

Thẩm Thanh Đường vừa nhìn, một bàn tay xương xẩu và mảnh khảnh đã vòng qua eo gầy của cậu.

Thẩm Thanh Đường hơi giật mình, nghe thấy giọng nói lạnh lùng đều đều của Tần Di: “Uống thuốc đi.”

Chiếc thìa sứ trắng múc một thìa hỗn hợp, lặng lẽ đưa đến đôi môi hồng hào mềm mại của Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường nửa người nép vào trong lòng Tần Di, lúc này mới miễn cưỡng di chuyển, đổi tư thế thoải mái, há miệng chậm rãi húp từng thìa nước thuốc.

Thẩm Thanh Đường sợ nóng nên lúc đầu uống chút ít, nhưng vừa uống thuốc vào, làn da trắng nõn giữa hai lông mày của Thẩm Thanh Đường lập tức nhăn tít lại, biểu cảm trở nên cực kỳ khó tả.

Rõ ràng là hương thơm ngào ngạt, sao lại đắng như vậy?

Nhưng khi thuốc đắng trượt xuống cổ họng chảy vào phổi, Thẩm Thanh Đường lập tức cảm thấy lá phổi và nội tạng khô khốc trở nên ẩm ướt dễ chịu như được cơn mưa xuân trong lành gột rửa.

Thẩm Thanh Đường cảm nhận được dược hiệu, lập tức không thấy đắng nữa.

Nhưng Tần Di đút xong một ngụm này, lại không đút nữa.

Thẩm Thanh Đường: ?

Thẩm Thanh Đường thật sự không quen bị người lạ đút thuốc, với tốc độ đút thuốc của Tần Di, sợ rằng cậu đã chết vì đau, tự mình uống có lẽ sẽ nhanh hơn.

Do dự một lúc, Thẩm Thanh Đường nhỏ giọng nói: "Hay là để ta tự uống đi."

Vừa nói, cậu vừa vươn tay muốn bưng bát sứ trắng, không ngờ ngón tay vừa chạm vào bát sứ, Tần Di cũng cùng lúc đưa tay ra đỡ lấy bát sứ.

Mười ngón tay chạm nhau, đầu ngón tay chai sạn của Tần Di dán vào mu bàn tay Thẩm Thanh Đường, vừa ấm vừa có chút thô ráp.

Đầu ngón tay Thẩm Thanh Đường bất giác rút lại, khoảnh khắc đó, Tần Di đã "chộp" được cái bát.

"Ngươi bưng không nổi, để ta."

Thẩm Thanh Đường: …

Không còn cách nào khác, Thẩm Thanh Đường bị coi là yếu đến mức không cầm được bát, chỉ có thể nằm trong lòng Tần Di, chậm rãi được đút từng thìa thuốc.

Uống xong, đầu lưỡi Thẩm Thanh Đường đã có chút tê dại vì đắng.

Cũng may, nước thuốc trong bát không quá nhiều, trong vòng một nén nhang là có thể uống hết.

Sau khi uống thuốc xong, Thẩm Thanh Đường đang muốn liếm môi để giảm bớt cảm giác đắng nghét tê dại, thì miệng được nhét vào một miếng đồ ngòn ngọt lành lạnh.

Thẩm Thanh Đường sửng sốt.

Ngay sau khi nếm thử hương vị, cậu lại chép miệng một cái, ừm, đây là kẹo mơ the của Lưu Phương Trai.

Mát lạnh ngon miệng, lập tức làm dịu đi vị đắng trong miệng Thẩm Thanh Đường, khiến cậu vô thức cong cong khóe môi.

Sau đó Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu nhìn Tần Di.

Đôi mắt đối diện vẫn là màu đỏ đậm, lạnh lùng lãnh đạm, lộ ra một cỗ lạnh lùng đẩy người ra xa ngàn dặm, cũng không có chút nào dịu dàng.

Nhưng bây giờ Thẩm Thanh Đường lại mơ hồ cảm nhận được một chút tính tình của Tần Di, lúc này cậu hơi nhướng mày, khẽ cười: “Cám ơn ngươi đã cho kẹo, kẹo rất ngọt.”

Khóe môi Tần Di mấp máy, hình như hơi nhíu mày.

Một lúc sau, hắn lại không nói một lời nào đứng dậy, quay lưng đi lấy khay và bát dưới ánh mắt khó hiểu của Thẩm Thanh Đường.

“Uống Thất Tâm Hải Đường xong sẽ buồn ngủ, nên ngủ sớm đi.”

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, còn muốn nói gì đó, Tần Di đã biến mất ở trong phòng.

Không lâu sau, có tiếng đóng cửa nhẹ nhàng.

Chạy nhanh thật đó…

Thẩm Thanh Đường chậm rãi định thần lại trong cơn kinh ngạc, sau đó cậu mím môi, cụp mi và cười bất đắc dĩ.

Thôi bỏ đi, tương lai còn dài, không vội.

Ít nhất hiện tại, xem ra Tần Di còn chưa hắc hóa.

Ngồi tại chỗ nghỉ ngơi một lúc, sau khi khôi phục lại chút sức lực, Thẩm Thanh Đường duỗi tay ra, bắt đầu từng chút một cởi dây buộc áo cưới.

Bộ hỉ phục này mặc dù rất tinh xảo và lộng lẫy, nhưng nó quá phức tạp, Thẩm Thanh Đường đã bị gò bó đến ngạt thở từ lâu.

Chỉ là Tần Di một mực ở đây, yêu cầu cởi đồ cũng ngại, đành phải cứ mặc nó.

• •

Thẩm Thanh Đường ở trong phòng cởi hết quần áo, lại không biết Tần Di vẫn chưa hoàn toàn rời đi.

Lúc này, Tần Di đang đứng dưới gốc liễu ngoài đình, mâm bát đặt trên bàn đá bên cạnh, ánh trăng trong như nước, lặng lẽ chiếu vào bóng dáng mảnh khảnh u ám của hắn, thấp thoáng sự cô đơn hiu quạnh.

Ánh mắt Tần Di chưa từng rời khỏi cửa phòng.

Mặc dù rõ ràng hắn đã tự mình đóng cửa.

Hắn đang suy nghĩ và nghi ngờ.

Hắn không hiểu suy nghĩ của Thẩm Thanh Đường.

Theo những gì Mộ Phi đã nghe trước đó, nếu Thẩm Thanh Đường chỉ lợi dụng hắn để lấy Thất Tâm Hải Đường và Trúc Cơ đan, thì mục đích của Thẩm Thanh Đường đã đạt được rồi.

Tại sao em ấy vẫn đối xử với hắn dịu dàng như vậy, là thực sự cho rằng hắn là người tốt, nên mới có thể hoàn toàn không để ý đến khuôn mặt biến dạng và

thân phận tán tu hèn mọn của hắn ư?

Hắn không tin điều đó.

Hay nói cách khác, ngay cả một người bình thường cũng sẽ không tin điều đó.

Vậy thì tại sao?

Trong đôi mắt đỏ sậm của Tần Di, có một tia lạnh lùng thờ ơ yên lặng lắng đọng.

Ngay lúc cảm xúc trong mắt Tần Di càng lúc càng lạnh dần, giọng nói dịu dàng mang theo một chút ngượng ngùng và do dự của Thẩm Thanh Đường lặng lẽ từ trong phòng vang lên.

Thanh âm mặc dù không lớn, nhưng trong đêm yên tĩnh như vậy lại cực kỳ rõ ràng.

"Tần Di… Ngươi còn ở đó không?"

Tần Di bình tĩnh nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng, cảm ứng một hồi cũng không cảm thấy có gì dị thường.

Một lát sau, hắn nhẹ giọng nói: "Có chuyện gì?"

"Ta…thắt lưng của ta bị thắt nút móc với hạt trân châu…Ngươi có thể tìm cho ta một cây kéo không?" Giọng Thẩm Thanh Đường có chút do dự, hiển nhiên là cậu có chút xấu hổ vì hành vi của mình.

Tần Di hít sâu một hơi, xoay người đi tới.

• •

Không bao lâu sau, cánh cửa phòng đóng kín bị kẽo kẹt mở ra, Tần Di đi vào.

Lúc đầu hắn hơi mất kiên nhẫn, cho rằng Thẩm Thanh Đường đang giở trò gì đó, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sự không hài lòng của hắn lặng lẽ biến mất, chuyển thành một cảm xúc kỳ lạ khác.

Lúc này, áo ngoài của Thẩm Thanh Đường đã cởi ra một nửa, bộ hỉ phục màu đỏ rực trải dài trên giường, để lộ chiếc áo lót trắng như tuyết và mềm mại bên dưới, cổ áo bị kéo tuột ra trong khúc, mơ hồ thấy xương quai xanh trắng nõn đơn bạc lộ ra.

Trong bối cảnh của một đống màu đỏ son phức tạp, màu trắng này trông càng bắt mắt hơn.

Thủ phạm là một viên trân châu đeo chỉ vàng trên thắt lưng, chỉ vàng vốn đã hơi thô, vướng vào mép thắt lưng bằng lụa khiến cả hai trở nên vướn víu, lộn xộn.

Thấy Tần Di đi vào, Thẩm Thanh Đường có chút ngượng ngùng, nhưng rất nhanh sau đó lại khôi phục vẻ mặt bình tĩnh điềm đạm thường ngày, nhỏ giọng nói: "Làm phiền ngươi rồi, thật xin lỗi."

Tần Di đi về phía trước mà không nói một lời, đôi mắt đỏ của hắn dường như có một ngọn lửa lập lòe.

Vốn dĩ Thẩm Thanh Đường chỉ muốn lấy kéo cắt, nhưng nhìn thấy tia sáng trong mắt Tần Di, Thẩm Thanh Đường lập tức có chút cảnh giác, túm lấy vạt áo mình, lùi ra sau một chút.

Tần Di chú ý tới động tác của Thẩm Thanh Đường, ánh mắt tối sầm lại, nhưng cũng không nói gì, chỉ bước lên phía trước, giơ ngón tay nhẹ nhàng móc thắt lưng đang quấn quanh eo của Thẩm Thanh Đường, kéo ra——

Trong nháy mắt đầu ngón tay Tần Di bắn lên một ngọn lửa, xẹt một tiếng, thắt lưng lập tức bị đốt cháy.

Thẩm Thanh Đường chết lặng.

Lúc này Thẩm Thanh Đường mới ý thức được vừa rồi mình hiểu lầm Tần Di, sau khi khôi phục lại mới nhẹ giọng nói: "Cảm ơn, ta—"

Cậu còn chưa nói xong, một luồng khí có chút hung hãn đột nhiên tiến đến chỗ Thẩm Thanh Đường.

Khi Thẩm Thanh Đường hoàn toàn bất ngờ, Tần Di đã đổ người tới, ghé sát vào tai cậu.

Thẩm Thanh Đường: !

Tần Di lặng lẽ cau mày, chóp mũi khẽ ngửi trên tóc Thẩm Thanh Đường, cuối cùng từ từ di chuyển xuống, đáp xuống cổ Thẩm Thanh Đường.

Hơi thở ấm áp lướt trên làn da mỏng manh của Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường sững người.

Những ngón tay ẩn trong chiếc áo cưới đỏ rực nắm chặt lại rồi từ từ nới lỏng, từng chút một ấn xuống chiếc nhẫn trữ vật trên ngón áp út.

Tần Di nếu thật muốn đụng vào cậu, cậu nhất định phải tự bảo vệ mình.

Bại lộ cũng mặc kệ.

Nhưng lúc này, Tần Di không nhúc nhích, chỉ khẽ cau mày nhìn Thẩm Thanh Đường một lúc, khi Thẩm Thanh Đường gần như không thể nhịn được nữa, Tần Di thản nhiên nói: "Có phải trên người ngươi mang vật hộ thân nào đó không?"

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, lập tức ý thức được một chuyện.

Không thể nào, lúc trước cậu thật sự đoán đúng sao?

Thứ đó… thực sự có vấn đề sao?

"Có thể cho ta nhìn một chút không?" Lúc này Tần Di mới rụt đầu lại, lặng lẽ nhìn Thẩm Thanh Đường, ánh sáng trong đôi mắt phượng hẹp dài màu đỏ của

hắn bình tĩnh lãnh đạm. Giọng điệu của hắn cực kỳ chắc chắn, như thể hắn đã xác nhận rằng trên người Thẩm Thanh Đường quả thật có thứ gì đó.

Thẩm Thanh Đường bắt gặp ánh mắt vô cảm của Tần Di, nghi vấn trong lòng dần dần biến mất, một lúc sau mới gật đầu, cụp mắt xuống, từ trong y phục chậm rãi lấy ra một chuỗi hạt châu Nam Hồng.

Hạt châu Nam Hồng vốn không tầm thường, hạt châu tròn trịa, trong suốt như máu, ở giữa chuỗi hạt treo một tấm thẻ gỗ đàn hương đỏ ngàn năm gần như tím đen, khắc hình Phật, kết cấu mảnh mai như nhung trên tấm thẻ gỗ cực kỳ mịn màng, mơ hồ có thể nhìn thấy ánh vàng lấp lánh của bột vàng trên đó, thoạt nhìn là loại cao cấp.

"Đây là tấm thẻ gỗ hộ mệnh mà ông nội ta để lại, là vật tổ tiên của nhà họ Thẩm, đeo vào chỉ cần bỏ một nửa công sức là có thể thu được kết quả gấp đôi. Người bình thường cũng có thể dưỡng thân, ngủ ngon." Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng nói, vừa nói vừa cẩn thận chú ý biểu hiện của Tần Di.

Mà Tần Di bình tĩnh nhìn chằm chằm thẻ gỗ màu đỏ tím một hồi, sau đó đột nhiên đưa tay: "Giao cho ta."

Thẩm Thanh Đường: ?

"Không phải ngươi."

Thẩm Thanh Đường: …

Cuối cùng, Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng đặt tấm thẻ gỗ đỏ do hạt Nam Hồng xâu thành chuỗi vào lòng bàn tay Tần Di.

Sau khi Tần Di tiếp nhận tấm thẻ gỗ, Thẩm Thanh Đường không khỏi hỏi: "Thẻ gỗ này có vấn đề gì sao?"

Tần Di không trả lời, chỉ nắm tấm thẻ gỗ đỏ ở trong tay: "Ngày mai trả lại ngươi, ngươi đi ngủ sớm đi."

Như một cơn gió, Tần Di lần nữa rời đi.

Nhìn bóng lưng Tần Di rời đi, đôi mày thanh mảnh của Thẩm Thanh Đường cau lại mấy lần, trong đầu hiện lên vô số suy nghĩ.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Đường mím môi suy nghĩ một chút, cũng không ngăn Tần Di lại, ngược lại nín thở chú ý động tĩnh bên ngoài.

Sau khi xác định Tần Di đã đi xa, Thẩm Thanh Đường nóng lòng muốn xác minh một chuyện, lập tức khoanh chân ngồi xuống, hai tay kết ấn, bắt đầu thử sử dụng sức mạnh dược liệu của Thất Tâm Hải Đường để ngưng tụ chân khí hỗn loạn và mỏng manh trong không khí.

• •

Thẩm Thanh Đường đã có thể ngưng kết chân khí?

Nếu người khác nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc.

Nhưng đúng vậy, Thẩm Thanh Đường thực sự có thể, và cậu cũng giấu mọi người chuyện này.

Dù sao cậu vẫn không thể hoàn toàn vận dụng chân khí để tu luyện, chỉ có thể ngưng tụ vào trong cơ thể, miễn cưỡng khống chế chân khí mỏng manh kia.

Đây cũng là lý do cốt truyện trong nguyên tác đi đến chỗ này, nguyên chủ lẽ ra phải thổ huyết mà chết từ lâu, nhưng bây giờ Thẩm Thanh Đường vẫn miễn cưỡng sống sót.

Sau khi Thẩm Thanh Đường xuyên qua, để tái tạo sự sống cho cơ thể này, cậu đã dành một năm để đọc tất cả các cuốn sách trong nhà họ Thẩm, ngoài việc nghiên cứu dược điển, cậu còn nghiên cứu các phương pháp tu luyện khác nhau.

Cậu hy vọng một ngày nào đó có thể tìm được biện pháp đột phá.

Tuy nhiên, thể chất của nguyên chủ thực sự rất kém, Thẩm Thanh Đường sau khi học một năm chỉ có thể ngưng tụ chân khí vào cơ thể, không thể hoàn toàn tự do tu luyện, cho nên đến bây giờ, cậu mới chỉ có thể tiếp xúc với con đường tu luyện, chứ chưa thể bước trên con đường này.

Mà hiện tại, Tần Di đã lấy đi tấm thẻ gỗ đàn hương đỏ do Thẩm gia truyền lại…

Điều này khiến Thẩm Thanh Đường nhận ra một điều, chẳng lẽ tấm gỗ đó có vấn đề gì khiến cậu không thể tu luyện thành công?

Trước đó Thẩm Thanh Đường đã nghi ngờ tấm thẻ gỗ đàn hương đỏ này có gì đó không ổn, bởi vì khi đeo vào, cậu sẽ có một trạng thái hưng phấn kỳ lạ, mặc dù tinh thần của cậu tốt hơn bình thường, nhưng sự hưng phấn đó không tự nhiên, giống như cảm giác uống quá nhiều cà phê ở hiện đại.

Chỉ là sức khỏe của Thẩm Thanh Đường trước đây rất tệ, đeo tấm thẻ gỗ này thì không sao, chỉ cần không đeo, vài ngày sau sẽ bắt đầu hoa mắt, thậm chí nôn ra máu, cho nên cậu đành phải đeo nó vào một lần nữa.

Mặc dù có vẻ giống như uống thuốc độc để giải khát, nhưng Thẩm Thanh Đường thực sự không còn lựa chọn nào khác, cậu chỉ là một người hiện đại, chưa bao giờ tu luyện, nhiều thứ vẫn bị bó buộc trong sách vở, không thể thực hành được.

Hiện tại có thể thoát khỏi xiềng xích này, cậu đương nhiên phải thử một lần.

Sức mạnh của Thất Tâm Hải Đường cực kỳ êm dịu và nhẹ nhàng, chỉ trong nửa giờ qua, cơ thể yếu ớt của Thẩm Thanh Đường đã được hồi phục một ít.

Lúc này, tất cả linh lực còn lại đều chìm trong đan điền của Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Đường cố gắng dùng chân lực mỏng manh của mình để luyện hóa linh lực còn lại của Thất Tâm Hải Đường.

Trước đây không phải Thẩm Thanh Đường chưa từng thử qua, cậu còn uống một ít đan dược bổ trợ hoàn toàn không có tác dụng phụ, thử luyện linh lực trong đó, nhưng mỗi lần luyện được nửa đường, cậu lại cảm thấy máu trong lồng ngực sôi trào, dấu hiệu của tẩu hỏa.

Cậu chỉ có thể từ bỏ.

Thẩm Thanh Đường mơ hồ đoán đó là tác dụng phụ của tấm thẻ gỗ, nhưng khi cậu tháo tấm thẻ ra, cậu thậm chí còn không thể ngưng tụ chân khí vào cơ thể, thật sự khiến người bất lực.

Nhưng lần này, Thẩm Thanh Đường bất ngờ phát hiện ra rằng cậu đã có thể luyện hóa một chút năng lượng thực sự của Thất Tâm Hải Đường để lại trong đan điền của mình.

Dù chỉ là một chút ít, nhưng cũng đủ khiến Thẩm Thanh Đường cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Điều này có nghĩa là một bước đột phá – cậu có thể tu luyện…

Nghĩ đến đây, tim Thẩm Thanh Đường đập lỡ một nhịp, cậu không khỏi muốn tiếp tục, nhưng đúng lúc này, giọng nói của Tần Di xuyên qua cửa vang lên đột ngột, lãnh đạm.

“Ngươi ngủ chưa?”

Thẩm Thanh Đường đột nhiên bị kích động, máu trong lồng ngực dâng trào, chân khí gần như thụt lùi.

Một lúc sau, Thẩm Thanh Đường mới hơi phục hồi, cậu che khóe môi ho khan hai tiếng, thay đổi giọng nói dịu dàng thường ngày, khàn giọng hỏi: “Chưa… có chuyện gì sao?”

“Ngươi muốn tắm không?”

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, sau đó trên khuôn mặt trong sáng hiện lên một nụ cười nhẹ, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn, nhưng ta sợ buổi tối tắm sẽ bị cảm lạnh, ngày mai hãy tắm.”

Thẩm Thanh Đường mặc dù có thói quen sạch sẽ, nhưng cậu mới bắt đầu tu luyện, cậu không thể quan tâm đến những vấn đề khác, cậu chỉ nghĩ đến việc luyện thêm linh khí của Thất Tâm Hải Đường trong thời gian này, vì vậy liền từ chối không do dự.

Nhưng không nghĩ tới Tần Di trầm mặc một hồi, đẩy cửa đi vào.

Cạch một tiếng, Tần Di mặc đồ đen lại xuất hiện trước mặt Thẩm Thanh Đường.

Lông mày Thẩm Thanh Đường hơi nhíu lại, cậu kéo chăn sang một bên để che đi vẻ bất đắc dĩ của mình, ngẩng đầu nhìn Tần Di, thấp giọng hỏi: “Sao vậy?”

“Đưa tay ngươi qua đây.”

Hàng mi dài của Thẩm Thanh Đường run lên, trong đôi mắt trong veo hiện lên một tia nghi hoặc.

------oOo------

Chương 4: Hay là ngươi cũng lên giường ngủ đi?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 4: Hay là ngươi cũng lên giường ngủ đi?

“Giọng của ngươi khàn rồi, linh khí quá nhiều sẽ dễ bị sốt.” Tần Di bình tĩnh nói.

Thẩm Thanh Đường lập tức hiểu ra – trước đây mỗi khi cậu uống thuốc, Thẩm Đình và Thẩm Thanh Ngạn cũng hay dùng chân khí giúp cậu hòa tan linh dược, nếu không để thuốc bị ứ đọng quá lâu sẽ rất lãng phí, cũng dễ gây sốt. Tần Di có lẽ cũng muốn làm như vậy.

Chỉ là… Cậu vừa mới bắt đầu tu luyện, sẽ không bị Tần Di phát hiện chứ?

Thẩm Thanh Đường khẽ nhíu mày, có chút do dự.

Nhưng cậu vừa mới có ý nghĩ này, liền nghe Tần Di thản nhiên nói: “Ngươi không tin ta?”

Thẩm Thanh Đường tim đập lỡ nhịp, lập tức cảm thấy bất đắc dĩ, biết mình đã vô tình chạm vào trái tim thủy tinh của Tần Di, cậu chỉ có thể ngoan ngoãn rút hai tay ra khỏi chăn, xắn tay áo lên, để lộ cổ tay lạnh như băng.

Khi Tần Di nhìn thấy cánh tay trắng như tuyết gần như trong suốt không chút máu của Thẩm Thanh Đường, trên đó còn có mạch máu màu xanh nhạt, ánh mắt hắn hơi tối lại.

Nhưng cuối cùng hắn cũng không nói gì, trước tiên chỉ duỗi ba ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào mạch máu của Thẩm Thanh Đường.

Không có một chút thân mật nào, thậm chí không có thêm bất cứ tiếp xúc nào.

Thốn, Quan, Xích.

Ba mạch lần lượt bắt qua, trong đôi mắt đỏ hẹp dài của Tần Di dần dần lóe lên nghi hoặc.

Lúc này, hắn ngẩng đầu nhìn Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Đường cũng nhìn hắn, vẻ mặt bình tĩnh dịu dàng, không chút sơ hở.

Tần Di lộ ra biểu tình suy nghĩ, ngón tay đột nhiên dùng một chút lực, một đường chân khí mỏng manh xuyên qua huyết mạch của Thẩm Thanh Đường.

Chân khí này mềm mại và mảnh mai, xâm nhập vào kinh mạch của Thẩm Thanh Đường, ngay lập tức kết nối với chân khí lang thang và hỗn loạn trong cơ thể Thẩm Thanh Đường.

Vuốt nhẹ——

Cảm giác ngứa ran lập tức lan khắp toàn thân Thẩm Thanh Đường, nếu không phải kịp thời mím chặt môi, có lẽ cậu đã kêu lên một tiếng.

Một lúc lâu, chỉ thấy sắc mặt Thẩm Thanh Đường hơi tái nhợt, cậu có chút ngượng ngùng liếc nhìn Tần Di, run giọng nói: "Ngứa…"

Tần Di mặt không đổi sắc, chậm rãi thu tay về: "Có người lưu lại một tia chân khí ở trong cơ thể ngươi, qua mấy ngày, chờ ngươi khá hơn, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp ngươi đánh tan chân khí đó."

Thẩm Thanh Đường: ? ? ?

Tâm trạng Thẩm Thanh Đường đột nhiên trở nên có chút ngưng trọng, cậu hoang mang không biết lời Tần Di nói là thật hay đùa.

Tần Di ngược lại bình tĩnh dời ánh mắt, nhàn nhạt nói: "Dược tính trong cơ thể ngươi tích lũy cũng không nhiều lắm, ta sẽ không chuyển hóa cho ngươi, ngươi có thể từ từ hấp thu."

Thẩm Thanh Đường nhìn biểu cảm của Tần Di, đôi môi mỏng khẽ mấp máy, do dự không biết nên nói gì, nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì, chỉ gật đầu, nói ra câu nói mà cậu thường nói nhất: "Được, cảm ơn."

Vẻ mặt Tần Di hơi cứng lại.

Tần Di rời đi.

Thẩm Thanh Đường nhìn theo bóng lưng Tần Di, ánh mắt khẽ chuyển, chậm rãi hiện lên một tia nghi hoặc.

Một lúc sau, Tần Di quay lại.

Một chiếc ghế dài cũng được mang theo.

Thẩm Thanh Đường khẽ mở mắt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: "Ngươi… đây là?"

Tần Di ngữ khí lạnh lùng: "Trước khi hấp thụ hết dược liệu, ngươi ngủ một mình rất dễ xảy ra chuyện."

Nhìn chiếc cằm gầy lộ ra một chút ngượng ngùng cùng cố chấp của Tần Di, đôi mắt trong veo xinh đẹp của Thẩm Thanh Đường khẽ chớp, rồi lại chớp.

Cuối cùng, cậu mím môi, nhàn nhạt cười một tiếng, nhẹ giọng nói: "Kỳ thực cũng không cần phiền phức như vậy."

Tần Di khẽ nhíu mày.

“Hay là ngươi cũng lên giường ngủ đi?”

Giọng nói của Thẩm Thanh Đường trong trẻo mềm mại, giống như gió xuân ôn hòa nhất, không có một tia khó chịu.

Động tác khiêng ghế dài của Tần Di dừng lại trong giây lát.

Cuối cùng, chiếc ghế dài vẫn được đặt xuống một cách êm ái.

Tần Di từ chối đề nghị của Thẩm Thanh Đường, một mình nằm xuống ghế dài.

Hai tiếng khe khẽ vang lên, ngọn nến chập chờn hai lần rồi cùng lúc tắt ngấm.

Trong bóng tối yên tĩnh vô tận, Thẩm Thanh Đường khẽ động mi, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay ngươi vất vả rồi, ngủ sớm đi.”

Qua một lúc lâu–

“Ừm.” Vẫn không nghe ra bất kỳ cảm xúc thăng trầm nào trong giọng nói.

Thẩm Thanh Đường khẽ cười, lẳng lặng nằm xuống.

Có Tần Di ở bên cạnh, Thẩm Thanh Đường không có cách nào tiếp tục thử tu luyện nữa, chỉ có thể kéo chăn bông mềm mại ấm áp lên, lặng lẽ đắp lên người, nhắm mắt lại.

Mặc dù Thẩm Thanh Đường vẫn đang suy nghĩ về nhiều thứ, chẳng hạn như thẻ gỗ đàn hương đỏ, chẳng hạn như cậu có thể tự do vận chuyển chân khí, chẳng hạn như Thẩm gia …

Tuy nhiên, khởi đầu ngày hôm nay có vẻ thuận lợi nên mỗi khi Thẩm Thanh Đường nghĩ đến những chuyện này, cậu sẽ không còn phiền muộn và lo lắng như trước nữa.

Cậu bất giác cảm thấy ngày mai sẽ là một ngày tốt lành.

Sau này cũng sẽ tốt hơn.

Với tâm trạng đầy hy vọng như vậy, lần đầu tiên Thẩm Thanh Đường chìm vào giấc ngủ cực kỳ yên bình và thoải mái…

. .

Giờ Dần hai khắc, mặt trời vẫn chưa mọc

Một đôi mắt màu đỏ đậm từ trong bóng tối chậm rãi mở ra, trong đó có ánh sáng màu vàng đỏ nhàn nhạt lặng lẽ lưu chuyển.

Tần Di lẳng lặng cảm nhận một hồi, xác định Thẩm Thanh Đường trên giường vẫn chưa tỉnh lại, mới lặng lẽ đứng dậy, vén chăn lên, mở cửa đi ra ngoài.

Trong mật thất

Tần Di nhẹ nhàng xòe bàn tay trắng nõn mảnh khảnh lạnh lẽo ra, trong lòng bàn tay đặt một thẻ gỗ đàn hương đỏ ngàn năm xâu chuỗi bằng một trăm lẻ tám hạt châu đỏ.

Tần Di cầm thẻ gỗ màu đỏ, nhắm mắt lại cảm thụ một hồi, tựa hồ cũng không phát hiện có gì khác thường, liền đặt thẻ gỗ xuống, sau đó dùng ngón tay xe những viên châu màu đỏ sáng bóng như giọt máu, chậm rãi từng viên từng viên một.

Cuối cùng, khi chạm đến viên châu Nam Hồng thứ ba mươi tám, Tần Di đột nhiên mở hai mắt ra, trong con ngươi có một tia lạnh lẽo.

Chắc chắn, khứu giác của hắn không bao giờ gạt hắn.

Nhưng Tần Di không dừng lại, mà tiếp tục kiểm tra các viên còn lại.

Cộc, cộc, cộc, âm thanh va chạm với nhau của các viên châu Nam Hồng có một chút thanh lãnh chỉ có ở vàng, bạc và ngọc thạch.

Cứ như vậy, tất cả một trăm lẻ tám hạt châu Nam Hồng đều được kiểm tra.

Duy nhất chỉ có viên thứ ba mươi tám có vấn dề.

Một lúc sau, Tần Di lấy ra viên "châu Nam Hồng" có vấn đề trong toàn bộ chuỗi hạt, dùng ngón tay kẹp chặt nó.

Ngay lập tức, một ngọn lửa màu vàng đỏ từ đầu ngón tay tái nhợt và mềm mại của hắn bốc lên, ngọn lửa vừa liếm lấy "châu Nam Hồng" rồi từ từ bao bọc nó vào bên trong.

Dưới sự liếm láp của ngọn lửa, "châu Nam Hồng" điên cuồng thu nhỏ lại, hóa thành từng đám sương khí màu đỏ, bắt đầu bốc lên tứ phía, những sương khí này rõ ràng mang theo mùi máu tươi đặc trưng của hung thú.

Tần Di bất giác nhíu mày.

Tinh huyết của Kim Hổ ngàn năm.

Đối với phần lớn tu sĩ dưới Trúc Cơ mà nói, mang theo tinh huyết này sẽ nhiễu loạn khí huyết toàn thân, ảnh hưởng tu vi, nhưng bởi vì nó rất tinh khiết, nên ảnh hưởng nhiễu loạn không dễ bị phát hiện, chỉ khiến người ta có chút hưng phấn mà thôi.

Nhưng đối với Tần Di, người có phương pháp tu luyện khác với người thường, đây là thứ tốt hiếm có.

Lúc này, tinh huyết gần như bị đốt cháy hết.

Không chút do dự, Tần Di há miệng nhẹ nhàng hít vào một hơi, hít vào toàn bộ sương khí màu đỏ của "châu Nam Hồng" sinh ra.

Sau khi hít vào, màu đỏ trong mắt Tần Di đột nhiên đậm hơn một chút, khí tức lạnh lùng và nghiêm nghị bộc phát khắp người.

Nhưng Tần Di rất nhanh phản ứng lại, vội vàng nhắm mắt.

Qua một lát, hắn lại mở mắt ra, màu mắt đã bình thường trở lại, nhưng trong đó lại có một tơ máu mỏng manh.

Sau khi mở mắt ra, Tần Di thuận tiện thu hồi tấm thẻ gỗ đỏ, lấy ra ngọc giản truyền tin.

——Mộ Phi, thay ta nghe ngóng tình hình của Thẩm gia

Không lâu sau, ngọc giản của Tần Di khẽ lóe lên, một tin tức truyền đến.

——Vâng, Tần đại ca, nhưng huynh định làm gì?

Tần Di ngắn gọn trả lời hai chữ.

–Có ích.

Truyền tin xong, hắn cất ngọc giản đi, không nhìn tới nữa.

. .

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng ấm áp lặng lẽ chiếu sáng toàn bộ hang động.

Thẩm Thanh Đường bị tiếng chim hót líu lo bên ngoài đánh thức.

Đêm qua cậu ngủ rất say, ngon hơn bất kỳ giấc ngủ nào cậu có trong một năm qua.

Cũng không mơ thấy ác mộng đó nữa.

Thẩm Thanh Đường trước đây vốn là người ngủ không nhiều, bởi vì thật ra cậu ngủ khó hơn là tỉnh, rất khó ngủ, giấc ngủ còn nông, gặp rất nhiều ác mộng.

Theo thời gian, Thẩm Thanh Đường gần như mắc chứng sợ ngủ.

Nhưng lần này, cậu đã rất lâu rồi mới có được giấc ngủ ngọt ngào bình yên như vậy, thời khắc này cậu thậm chí chỉ muốn nằm trên giường.

Và khi cậu thấy không có ai trên chiếc ghế dài cách đó không xa, Thẩm Thanh Đường thực sự đã làm điều này.

Cậu không ngồi dậy ngay mà nằm ngửa dưới lớp chăn bông mềm mại, uể oải nép vào trong đó, tận hưởng cảm giác thoải mái hiếm có.

Một sợi tơ xanh từ trong nội y trắng như tuyết của Thẩm Thanh Đường trượt xuống, tung bay sang một bên, tỏa ra mùi thơm thoang thoảng.

Trong lúc vô tình, Thẩm Thanh Đường liếc nhìn thành giường, phát hiện thành giường làm bằng gỗ sồi, thành giường và cột giường đều được chạm khắc hoa văn hải đường tinh xảo, tỉ mỉ, bên ngoài vẫn còn lớp sơn bóng, hiển nhiên là mới làm.

Trái tim Thẩm Thanh Đường khẽ co rút, những ngón tay mảnh khảnh của cậu nhẹ nhàng vuốt ve thành giường mới tinh nhẵn nhụi, sau đó liếc nhìn chiếc ghế dài cũ nát và chật chội đối diện.

Trong lúc nhất thời, lòng Thẩm Thanh Đường dâng lên một loại cảm giác kỳ quái.

Tần Di, hắn thực sự đối xử với cậu rất tốt.

Xem ra tối hôm qua chỉ là mạnh miệng mềm lòng, giống như học sinh tiểu học vậy.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Thẩm Thanh Đường bất đắc dĩ cười lắc đầu, càng muốn nói chuyện tử tế với Tần Di.

Cậu muốn Tần Di không nên giữ mọi thứ trong lòng, như vậy sẽ gây hiểu lầm.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường không nằm trên giường nữa, mà dựa vào lan can chậm rãi xuống giường.

. .

Vì hôm qua cậu đã uống Thất Tâm Hải Đường và không còn mặc bộ hỉ phục nặng nề phức tạp, nên sau khi tỉnh dậy Thẩm Thanh Đường cảm thấy người nhẹ hơn trước mấy lần, thậm chí bước đi cũng không có cảm giác hụt hơi.

Điều này làm Thẩm Thanh Đường hơi ngạc nhiên.

Thẩm Thanh Đường đi xuyên qua phòng ngủ ra phòng ngoài, vừa định tìm Tần Di để cảm ơn.

Thế nhưng đi ra không nhìn thấy Tần Di đâu.

Chỉ thấy một vài thứ Tần Di để lại.

Một hộp đồ ăn bằng gỗ được bọc trong lụa thêu hoa hải đường tinh xảo, một tờ giấy, bên trên đặt tấm thẻ gỗ đàn hương màu đỏ mà Tần Di lấy đi ngày hôm qua, bên cạnh là một bộ áo khoác ngoài bằng lụa màu thiên thanh.

Khi Thẩm Thanh Đường nhìn thấy những thứ này, trái tim cậu chợt ấm lên, cậu bước lên trước và cầm lên chuỗi hạt Nam Hồng cùng tấm thẻ gỗ đỏ và tờ giấy, nhìn thấy những dòng chữ mạnh mẽ và sắc nét được viết trên giấy.

——Có việc ra ngoài, đừng đợi.

Một lúc sau, khóe môi Thẩm Thanh Đường khẽ cong lên, cậu chậm rãi gấp tờ giấy lại, đặt vào trong ngực, sau đó cẩn thận nhìn tấm thẻ gỗ đàn hương màu đỏ mà Tần Di đưa lại cho cậu.

Thẩm Thanh Đường đã nghiên cứu tấm thẻ gỗ này rất nhiều lần, lúc này cầm trên tay, phản ứng đầu tiên của cậu là nhẹ hơn thì phải?

Nhưng tấm thẻ gỗ trông không khác chút nào?

Thẩm Thanh Đường mím môi kiểm tra lại, cuối cùng phát hiện chuỗi hạt Nam Hồng đeo thẻ gỗ đàn hương đỏ thiếu một viên, từ một trăm lẻ tám thành một trăm lẻ bảy.

Tim Thẩm Thanh Đường khẽ giật, thật sự có vấn đề sao?

Nhưng khó trách trước đó cậu không nhìn ra vấn đề, thì ra là nhận nhầm đối tượng.

Là hạt châu Nam Hồng bị làm giả, chứ không phải tấm thẻ gỗ đàn hương đỏ.

Nhưng không phải chỉ mình Thẩm Thanh Đường không nhìn ra vấn đề, tấm thẻ gỗ đã qua tay rất nhiều người trong nhà họ Thẩm, không ai trong số họ nhìn ra vấn đề.

Có thể thấy kẻ hãm hại là người có chủ ý và tỉ mỉ.

May mắn thay, Tần Di đã phát hiện ra.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường nóng lòng muốn gặp Tần Di sớm hơn, để hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Tần Di chỉ là tu sĩ Luyện Khí tầng sáu, Thẩm gia có rất nhiều người tu vi cao hơn hắn, nhưng hắn lại là người duy nhất phát hiện, xem ra, hắn thật sự có điểm đặc biệt.

Chỉ là Thẩm Thanh Đường cũng đọc trong nguyên tác nói Tần Di ban ngày đi săn, chí ít đến tối mới trở về, vấn đề này chỉ có thể giải quyết trong đêm…

Nghĩ nghĩ, Thẩm Thanh Đường tiện tay mở hộp đựng thức ăn bằng gỗ được bọc trong lụa thêu hoa hải đường.

Mở hộp thức ăn ra, Thẩm Thanh Đường lại có chút kinh ngạc.

Hộp thức ăn chia làm ba tầng, tầng thứ nhất là bánh ngọt tinh xảo, tầng thứ hai là há cảo tôm và há cảo cua trong suốt, tầng cuối cùng là một bát cháo gà bốc hơi nghi ngút.

Rau nhút tươi xanh, gà xé phay vàng ươm, tỏa mùi thơm tươi ngon. Bên cạnh bát cháo có một vòng đá lửa, đó là cách để giữ nóng cháo.

Nhìn thấy bát rau nhút và cháo gà xé này, mí mắt Thẩm Thanh Đường không khỏi khẽ giật giật.

Món cháo này là món mà Thẩm Thanh Đường ưa thích trước khi nhà họ Thẩm sa sút.

Nhưng nói là thích cực độ thì cũng không phải, chỉ là trước đây Thẩm Thanh Ngạn sợ Thẩm Thanh Đường buồn chán nên thường đưa Thẩm Thanh Đường lên tầng cao nhất của tháp Quỳnh Nguyệt để ngắm cảnh.

Các món ăn trong tháp Quỳnh Nguyệt rất tinh tế, nhưng Thẩm Thanh Đường không thể ăn nhiều, và món mà cậu thường gọi là cháo gà với rau nhút.

Tần Di … hắn thậm chí còn biết điều này sao?

Thẩm Thanh Đường khẽ mím môi, có chút bất đắc dĩ.

Nếu là người khác, bọn họ có thể sẽ cho rằng Tần Di hoang tưởng đáng sợ, có khuynh hướng thích bám đuôi.

Nhưng Thẩm Thanh Đường chỉ cảm thấy tình yêu của Tần Di quá nặng nề, quá cực khổ.

Suy cho cùng, cho dù trong nguyên tác Thẩm Thanh Đường đối xử với Tần Di như thế nào, Tần Di cũng không đối xử tệ với cậu, thậm chí một lời nói nặng cũng không có.

Bây giờ cũng vậy, một mình ra ngoài săn bắn, nhưng lại tiêu tốn rất nhiều linh thạch vào những nơi thoạt nhìn sẽ "tiền mất tật mang" này.

Thật đúng là đơn thuần đến ngốc nghếch mà.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường khẽ thở dài, bất đắc dĩ cười cười, quyết định sau này sẽ đối với Tần Di dịu dàng, kiên nhẫn hơn một chút.

Điều này có thể khiến cho tính cách của Tần Di dần dần sáng sủa lên.

Nếu không, Tần Di sớm muộn gì cũng sẽ bị tính tình ngang ngược của mình hại chết.

------oOo------

Chương 5: Sao chàng về muộn thế?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 5: Sao chàng về muộn thế?

Cẩn thận ăn sáng xong, Thẩm Thanh Đường mặc vào chiếc áo khoác màu thiên thanh mềm mại và trang nhã mà Tần Di đã chuẩn bị cho cậu. Cậu đeo lại chuỗi hạt châu Nam Hồng gắn tấm thẻ gỗ đàn hương màu đỏ.

Bây giờ Thẩm Thanh Đường đeo thẻ gỗ cũng không cảm thấy khó chịu nữa, mà chỉ cảm thấy một cỗ linh lực thuần khiết ấm áp truyền vào lồng ngực, dần dần nuôi dưỡng trái tim mình, yên bình và thoải mái.

Ngẫm lại, đây là tác dụng vốn có của gỗ đàn hương đỏ ngàn năm tuổi.

Thẩm Thanh Đường hài lòng mỉm cười, dọn bàn xong bước vào trong sân.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, thổi bay y phục mỏng manh của cậu lên, bồng bềnh lả lướt, ánh xanh lam như làn sương khiến cho gương mặt trắng trẻo của cậu càng thêm xuất trần.

Chuỗi hạt châu Nam Hồng gắn tấm thẻ gỗ đàn hương màu đỏ trước ngực khiến cậu càng tao nhã và trang nghiêm.

Chỉ là trước giờ Thẩm Thanh Đường bệnh tật quấn thân, cậu quá gầy gò, giữa mày và mắt vẫn còn lộ ra vẻ hốc hác, nhưng vẫn có thể thoáng nhìn ra, dung mạo ban đầu của cậu nhất định rất đẹp.

Sức khỏe của Thẩm Thanh Đường đã tốt hơn một chút, nhưng cậu không có ý định nhàn rỗi – một năm qua cậu gần như đã đọc hết tất cả điển tịch trong thư phòng của Thẩm gia, vất vả lắm sức khỏe của cậu mới được cải thiện, cậu không muốn Tần Di xem cậu như một con ma bệnh mà chăm sóc.

Cậu không thể làm nhiều việc chân tay nặng nhọc, nhưng một vài việc lặt vặt cậu vẫn có thể làm được.

Ví dụ như chăm bón linh thảo được trồng ở trong linh điền.

Khi Thẩm Thanh Đường đến, cậu phát hiện ra Tần Di mặc dù chăm sóc tốt những cây thuốc này, nhưng có lẽ anh ấy chỉ tưới linh thủy đất tiền và thường xuyên xới đất cho chúng, không nghiêm túc tìm hiểu đặc tính và mối quan hệ tương sinh tương khắc giữa bọn chúng.

Ví dụ như Phượng Hoàng thảo và Tuyết Liên thảo, một loại thuộc tính hỏa, một loại thuộc tính hàn, trồng cùng nhau, sẽ tự triệt tiêu sự sống của nhau.

Một ví dụ khác là U Quỳnh hoa thích bóng râm, mà Liệt Diệm thảo lại thích ánh nắng, nhưng Tần Di lại trồng U Quỳnh hoa ở chỗ không có mái che, và trồng Liệt Diệm thảo ở dưới bóng cây.

Thẩm Thanh Đường mỉm cười bất lực, cậu xắn tay áo lên, tìm một cái cuốc nhỏ và một chiếc ghế dài nhỏ cách linh điền không xa, bắt đầu di chuyển những linh thảo này.

Mấy mẫu linh điền diện tích thật sự không nhỏ, Thẩm Thanh Đường vừa mới khỏi bệnh nặng, chỉ chuyển một ít linh thảo có hoàn cảnh không phù hợp với đặc tính sinh trưởng đặc biệt nghiêm trọng.

Lẳng lặng nhìn mặt trời mọc trên đỉnh đầu, cuối cùng Thẩm Thanh Đường dừng lại trước, lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán, định đi tìm nước uống trước rồi nghỉ ngơi.

Xoay người một vòng, cuối cùng Thẩm Thanh Đường cũng tìm thấy căn bếp ở một góc hẻo lánh trong hang.

Khi Thẩm Thanh Đường nhìn thấy căn bếp, cậu vẫn không thể tin được, thậm chí còn nghi ngờ đó là phòng chứa củi.

Mức độ đổ nát trong nhà bếp này không tương thích với toàn bộ hang động.

Cánh cửa gỗ cực kỳ cũ nát, khi đẩy nhẹ phát ra tiếng kẽo kẹt như muốn nát tới nơi, thậm chí còn rơi rớt ra một ít mùn cưa mục nát.

Một mùi rất lạ tỏa ra từ nhà bếp.

Hàng lông mày thanh mảnh của Thẩm Thanh Đường bình tĩnh cau lại, đưa ống tay áo lên bịt mũi, chậm rãi đẩy cửa bước vào.

Phòng bếp không có cửa sổ, tối đen như mực, Thẩm Thanh Đường mở toang cửa cho ánh sáng chiếu vào, lúc này mới có thể nhìn rõ ràng cảnh tượng bên trong.

Chỉ sau một cái liếc mắt, Thẩm Thanh Đường quả thật hít thở không thông.

Mặt bếp bị sơn đen sì, không phân biệt được là tro củi hay vết dầu, phía trên bên phải của mặt bếp treo vài miếng thịt khô đen thui và lạp xưởng hình thù kỳ lạ. Cách đó không xa có mấy con nhện đang giăng tơ.

Vại nước bên trái bếp tương đối sạch sẽ, được đậy bằng nắp gỗ, nhưng bao gạo bên cạnh bị mở bung ra, bên cạnh còn vương vãi vài hạt gạo trắng trộn lẫn với mùn cưa và bụi trên mặt đất.

Sau bếp lò có rất nhiều củi chất thành đống lộn xộn, còn có mấy cây nhỏ chưa được chặt cành lá rơi rớt tán loạn khắp nơi.

Mà dường như có thứ gì đó vẫn còn đang nóng hổi trong chiếc nồi lớn trên bếp, và mùi lạ mà Thẩm Thanh Đường ngửi thấy khi cậu bước vào cửa là phát ra từ đó.

Thẩm Thanh Đường bịt mũi, run rẩy đi về phía trước, chậm rãi nhấc nắp nồi lên, thấy trong nồi còn sót lại một ít thịt khô và rau khô luộc, bên cạnh là một bát cơm đã hơi ngả vàng.

Thịt khô và rau khô giống như xác khô, không thể phân biệt được màu sắc và hình dạng ban đầu, thậm chí cơm còn trông khô khốc và khó nuốt.

Thẩm Thanh Đường hít sâu một hơi, chậm rãi đặt nắp nồi xuống, trên mặt lộ ra vẻ khó có thể diễn tả— lúc sáng cậu còn tưởng rằng mình đã đánh giá thấp Tần Di, nhưng bây giờ xem ra, có lẽ cậu đã đánh giá quá cao rồi.

Thói quen vệ sinh của Tần Di thậm chí còn tệ hơn cả những người bạn cùng phòng thời đại học.

Bây giờ nghĩ lại, những nơi mà cậu cho rằng Tần Di chưa lau dọn sạch, thực tế Tần Di đã cảm thấy bản thân đã lau dọn cẩn thận rồi.

So với nhà bếp này, quả thật là cách biệt một trời một vực.

Nhưng nhìn thấy Tần Di lén lút ăn loại đồ ăn này ở đây, lại còn mua đồ ăn vặt và cháo hảo hạng từ Quỳnh Nguyệt Lâu cho cậu, Thẩm Thanh Đường lại mềm lòng, thở dài một hơi, cuối cùng xắn tay áo bắt đầu giúp Tần Di dọn dẹp phòng bếp.

• •

Cũng may phòng bếp không lớn, bên cạnh còn có giếng nước nên Thẩm Thanh Đường không phải vất vả như cậu tưởng tượng.

Thức ăn trong nồi đương nhiên phải đổ hết, bếp lò cần được cọ rửa lại, sàn nhà cũng cần được lau chùi, Thẩm Thanh Đường bây giờ không còn sức để di chuyển đống củi, đành để qua một bên.

Sau khi dọn dẹp khoảng một giờ, trán và tóc Thẩm Thanh Đường ướt đẫm mồ hôi, cậu mới coi như dọn dẹp xong nhà bếp.

Sau đó, cậu ra ngoài sân hái một ít rau dại tươi mọc kế bên linh điền, đem về rửa sạch, sau đó cắt bỏ phần đen của thịt khô, lộ ra phần thịt đỏ bên trong rồi thái nhỏ, thêm dầu, muối và gạo, nấu một nồi cháo lớn.

Nguyên liệu có hạn, Thẩm Thanh Đường cũng không làm được món ăn nào ngon, nhưng trước mắt nhìn Tần Di ăn những thứ đó, cậu thực sự không đành lòng — chúng chẳng khác nào thuốc diệt chuột, ăn vào không sợ xảy ra chuyện sao.

Thật ra thịt khô này được làm từ thịt yêu thú Tần Di săn được, chất lượng thịt rất tốt, cũng rất béo.

Sau khi nấu một thời gian, trong nồi liền tỏa ra mùi thơm ngát.

Bởi vì nấu cháo lâu như vậy, Thẩm Thanh Đường thực sự rất mệt, vì vậy cậu nhặt một ít củi đốt nhét vào trong bếp, dọn dẹp một chút rồi trở về phòng nghỉ ngơi trước.

Lần đầu tiên Thẩm Thanh Đường vừa chạm gối đã ngủ bất tỉnh nhân sự.

Công việc này thực sự không để cho người làm mà.

• •

Nửa giờ sau

Thẩm Thanh Đường bị một trận la hét đánh thức, cậu nhíu nhíu mày, do dự mở mắt ra.

“Tần đại ca! Gặp quỷ rồi! Buổi sáng lúc chúng ta ăn cơm nhà bếp không giống như thế này!”

“Huynh học nấu ăn từ bao giờ vậy?”

“Tần đại ca, huynh đâu rồi? Huynh chạy đi đâu rồi?”

Đó là giọng nói của một người thanh niên, nghe vào tràn đầy tinh thần.

Nghe giọng nói của người thanh niên từ xa, Thẩm Thanh Đường đầu tiên cảnh giác, sau đó nhớ ra một chuyện.

Lúc này, cậu gác ngón tay lên trán, trầm tư một hồi, cuối cùng nhớ tới trong nguyên tác Tần Di hình như có một người đồ đệ, tên là Mộ Phi.

Người có thể dễ dàng ra vào động của Tần Di hẳn là Mộ Phi rồi.

Mộ Phi là cô nhi, được Tần Di nuôi nấng, hai người thường cùng nhau đi săn trong đội lính đánh thuê, tất cả tiền Mộ Phi kiếm được đều đưa cho Tần Di, Tần Di lo liệu cuộc sống cho y.

Sau này, Tần Di thành thân với Thẩm Thanh Đường và yêu cầu Mộ Phi dọn ra ngoài, Mộ Phi hình như có chút ghen tị?

Những chi tiết khác Thẩm Thanh Đường không nhớ rõ, nhưng bây giờ khi những đầu mối đã biết này được kết nối với nhau, tim Thẩm Thanh Đường như lệch đi một nhịp — chẳng lẽ đây là chuyện xưa của Trúc Mã và kẻ thứ ba từ trên trời rơi xuống sao?

Nhưng rất nhanh, Thẩm Thanh Đường lại cảm thấy nhẹ nhõm – theo cách nhìn của cậu, Tần Di và Mộ Phi đều là con nít, cậu cũng không định tranh đoạt ân huệ với Mộ Phi, bỏ đi, bỏ đi, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì.

Vì vậy, Thẩm Thanh Đường từ từ đứng dậy, định gặp Mộ Phi trước.

Dù sao đi nữa, tương lai cả hai sẽ phải gặp nhau thường xuyên, giờ gặp nhau càng sớm càng tốt.

Bên ngoài, Mộ Phi còn đang kêu gào, hình như Tần Di còn chưa trở về.

Lúc này, Mộ Phi kêu mấy tiếng xong, chẳng thấy Tần Di xuất hiện, có chút hoang mang —— Tần Di lúc nãy nói sẽ trở về trước, sao giờ chẳng thấy đâu?

Nghĩ tới đây, Mộ Phi cau mày đi ra khỏi phòng bếp.

Y lơ đãng đi vào trong sân, đang muốn đi vào phòng ngủ, chợt nhìn thấy một bóng người mặc áo lam chậm rãi đi xuống bậc tam cấp.

Ống tay áo màu thiên thanh tung bay, để lộ lớp áo lót trắng như tuyết bên trong, chuỗi hạt châu Nam Hồng treo trước ngực, thanh nhã uyển chuyển.

Quan trọng nhất là cậu rất xinh đẹp, mày rậm, dáng người như tiên tử bước ra từ trong tranh.

Mộ Phi không tự chủ được khẽ mở to mắt.

Một lúc sau, đồng tử của y hơi co lại, cuối cùng cũng nhận ra thân phận của Thẩm Thanh Đường — nhưng lúc trước khi y nhìn trộm Thẩm gia, Thẩm Thanh Đường có vẻ không được ưa nhìn cho lắm?

Mộ Phi trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng có chút cảnh giác, một thanh âm nhẹ nhàng dễ nghe chậm rãi vang lên.

“Tiểu huynh đệ, cậu là bằng hữu của Tần Di à?”

Mộ Phi nghe thấy giọng nói này, trong lòng run lên, cảnh giác cũng mất đi một nửa, nhưng trong lòng vẫn có thành kiến với Thẩm Thanh Đường nên lúc này sắc mặt cũng không được tốt lắm, kiên quyết nói: “Ta là đệ đệ của Tần đại ca, ngươi là ai?”

Thẩm Thanh Đường cau mày, khẽ mỉm cười: “Ta là Thẩm Thanh Đường, đạo lữ của Tần đại ca ngươi, ngươi hẳn là đã nghe nói đúng không?”

Mộ Phi nhìn khuôn mặt trắng như tuyết đang tươi cười của Thẩm Thanh Đường, tâm thần chấn động, theo bản năng nói: “Ừm…”

Nhưng sau đó y liền tỉnh táo lại, nhíu mày, thay đổi lời nói: “Ta chưa từng nghe thấy.”

Thẩm Thanh Đường nhìn thấy trong mắt Mộ Phi lộ ra thần sắc kiêu ngạo, khẳng định đây chỉ là một tên nhóc, trong lòng cũng thoải mái hơn, lúc này nụ cười cũng dịu dàng hơn: “Chưa nghe nói cũng không sao. Hiện tại chúng ta cũng coi như đã quen biết.”

“Tên đệ là gì?”

Mộ Phi: …

Mộ Phi thường có tính cách nóng nảy và bướng bỉnh, nhưng y lại là người bất lực nhất khi đối mặt với tính tình của Thẩm Thanh Đường.

Nhíu mày một hồi, Mộ Phi dùng sức phun ra hai chữ: “Mộ Phi.”

“Nghe hay đấy, ý nghĩa của tên này thực sự rất hay.” Thẩm Thanh Đường cười nói.

Mộ Phi đột nhiên được khen, sửng sốt một hồi, sau đó mím chặt môi, sắc mặt tuy cứng ngắc, nhưng lỗ tai càng ngày càng đỏ lại phản bội y.

Thẩm Thanh Đường vốn định nói thêm vài câu “viên đạn bọc đường” để Mộ Phi không còn thành kiến với mình nữa, không ngờ Mộ Phi lại là người không giỏi che giấu như vậy, nhất thời cười một tiếng.

Sợ Mộ Phi tiếp tục ngại ngùng, ánh mắt Thẩm Thanh Đường khẽ động, bình tĩnh chuyển chủ đề: “Tần đại ca của đệ còn chưa về sao?”

Mộ Phi đột nhiên tỉnh táo lại, sau đó cau mày lắc đầu: “Không phải. Huynh ấy rõ ràng nói sẽ trở về trước ——”

Nói đến đây, Mộ Phi giật mình, biết mình lỡ miệng, vội vàng không nói nữa.

Thẩm Thanh Đường thấy vậy khẽ nhíu mày, cười như có điều suy nghĩ, không hỏi thêm gì nữa mà nhẹ giọng nói: “Hắn chưa về thì cũng không cần đợi nữa, đã muộn rồi, nếu đệ đói bụng, xuống bếp ăn chút gì đi.”

Thẩm Thanh Đường không nói thì thôi, vừa dứt lời khuôn mặt tuấn mỹ của Mộ Phi lại lộ ra vẻ kinh ngạc tột độ.

“Ngươi nấu cháo trong bếp à?”

Thẩm Thanh Đường mỉm cười gật đầu.

Mộ Phi một mặt không thể tin: “Ngươi biết nấu ăn?”

Thẩm Thanh Đường cười cười, hỏi ngược lại: “Ta không thể biết nấu ăn à?”

Mộc Phi: …

• •

Sau một tách trà

Thẩm Thanh Đường không khỏi có chút buồn cười nhìn Mộ Phi ăn hết ba bát cháo lớn, bộ dáng như ma đói đầu thai, lúc này cậu mới tựa cằm, khẽ nói: “Từ từ ăn thôi, cũng đâu phải món ngon gì.”

Mộ Phi khẽ ợ một cái, đặt bát cháo trong tay xuống, nước mắt lưng tròng kích động lắc đầu: “Thẩm ca, huynh không biết đâu, Tần đại ca nấu ăn thật sự rất kinh khủng!”

Thẩm Thanh Đường nghĩ đến thức ăn sáng sớm nhìn thấy trong nồi, cho rằng mình đã biết tỏng.

Nhưng lúc này, cậu cũng không tiện làm mất danh dự của Tần Di, cho nên chỉ yên lặng cười cười: “Hai người thường ngày ra ngoài săn bắn, cho nên Tần đại ca của đệ tự nhiên sẽ nấu nướng đơn giản thôi, đừng có trách hắn.”

Khóe miệng Mộ Phi giật giật, y muốn nói Tần Di keo kiệt như vậy là vì để tiết kiệm tiền.

Nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười của Thẩm Thanh Đường, Mộ Phi do dự một chút, cuối cùng mím môi nuốt xuống dự định của mình, chỉ thấp giọng hỏi: “Thẩm ca, sau này… huynh sẽ tiếp tục nấu ăn phải không?”

Thẩm Thanh Đường hơi giật mình, sau khi nhìn vào ánh mắt mong đợi của Mộ Phi, cậu cười nhẹ: “Nếu đệ thích ăn, ta sẽ nấu mỗi ngày.”

Mộc Phi lập tức nhe răng cười, lộ ra một hàng răng trắng.

Nhìn thấy nụ cười phấn khởi của Mộ Phi, trong lòng Thẩm Thanh Đường rất vui, vừa định hỏi Mộ Phi về Tần Di lần nữa thì ngoài cửa truyền đến một vang trầm đục.

Thẩm Thanh Đường và Mộ Phi đồng thời quay đầu lại nhìn.

Tần Di vẻ mặt lạnh lùng đứng ở cửa, hắn vừa mới ném một gói đồ nặng nề xuống đất, lẳng lặng nhìn về bên này.

Mộc Phi nhìn thấy Tần Di xuất hiện, liền lặng lẽ liếc nhìn cháo thịt cách đó không xa chỉ còn lại một nửa trong nồi, không khỏi có chút áy náy, không dám nói nữa.

Thẩm Thanh Đường chủ động đứng dậy, đi đến bên cạnh Tần Di, ngẩng đầu nhẹ giọng hỏi: “Sao chàng về muộn thế?”

Đôi mắt đỏ sậm của Tần Di vốn đã ẩn chứa một chút lạnh lùng, nhưng khi Thẩm Thanh Đường đi đến bên cạnh, ngẩng đầu lên, chỉ dùng lông mày và ánh

mắt dịu dàng cười với hắn, hắn trầm mặc một lát, mới lấy lại được vẻ mặt bình tĩnh, lạnh nhạt đáp: “Tạm thời có chút chuyện.”

------oOo------

Chương 6: Ta có tên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor giải thích một chút về cách xưng hô của bé thụ và anh công:

– Bé thụ giai đoạn này chưa yêu anh công mà chỉ có đồng cảm, thích diễn ngoài nóng trong lạnh nên đổi xưng hô từ “ta – ngươi” sang “ta – chàng”

– Anh công thì yêu người ta thút gan thúi ruột nhưng lại quá tự ti, thích diễn ngoài lạnh trong nóng nên vẫn xưng hô “ta – ngươi”, chờ ngày hai người chính thức yêu đương thì editor sẽ đổi lại.

Chương 6: Ta có tên

Thẩm Thanh Đường nghe vậy cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ cười nhẹ nói: “Ta có nấu cháo, Tiểu Phi vừa ăn rồi, chàng cũng ăn đi.”

Tần Di vốn dĩ đã lấy lại được bình tĩnh, nhưng khi Thẩm Thanh Đường nói đến hai từ ‘Tiểu Phi’, lông mày của hắn giật giật mấy cái, thoáng có vẻ không vui.

Thẩm Thanh Đường không phát hiện ra sự thay đổi không đáng kể này, nghĩ đến sự chuẩn bị của mình, cậu lại nói: “Ta đi lấy chút đồ, chàng ăn trước đi, đừng để bị đói.”

Tần Di nhàn nhạt nói: “Ừ.”

Giọng điệu có chút không vui.

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, nhưng khi liếc nhìn Tần Di, cậu phát hiện ánh mắt của Tần Di rất bình tĩnh, cảm thấy có lẽ mình đa nghi rồi, liền cười cười, yên tâm rời đi.

Sau khi Thẩm Thanh Đường rời đi, bầu không khí trong sảnh chính hoàn toàn trầm xuống.

Mộ Phi nhìn Tần Di đi tới với vẻ mặt lạnh lùng, ngồi xuống bàn, y theo bản năng mà run lên, sau đó thấp giọng áy náy mà giải thích: “Tần đại ca, cháo này ăn ngon quá, hôm nay ta hơi mệt, nên là… ăn nhiều hơn một chút.”

Tần Di múc cho mình một bát cháo và bắt đầu ăn một cách bình tĩnh, như thể hắn không nghe thấy Mộ Phi nói gì.

Mộ Phi biết Tần Di tức giận thiệt rồi, y khóc không ra nước mắt.

Nhưng y cũng biết, hành vi của mình không đúng, cháo Thẩm Thanh Đường nấu cho Tần Di, mời y ăn, vậy mà y lại ăn nhiều như thế! Y thực sự có lỗi với Tần Di mà.

Mộ Phi dằn vặt trong lòng, run rẩy sắp xếp lại lời nói, muốn xin lỗi Tần Di.

Thẩm Thanh Đường đã trở lại.

Cậu đang nâng một chiếc lá sen lớn, trên mặt tươi cười chậm rãi đi tới.

Đi đến bàn ăn, Thẩm Thanh Đường đặt lá sen xuống, mở ra, bên trong đựng hai ống trúc cháy đen nhưng tỏa ra mùi thịt thơm ngon.

Mộ Phi nhìn thấy ống trúc, ngửi thấy mùi thơm, lập tức quên sạch mọi thứ, mở to hai mắt tò mò hỏi: "Thẩm ca, đây là gì thế?"

Thẩm Thanh Đường khẽ cười: "Cơm ống trúc."

Mộ Phi ánh mắt thèm thuồng, sắp chảy nước miếng.

Thẩm Thanh Đường liếc y một cái, có chút buồn cười, nhưng lại nói: "Cái này để dành cho ta và Tần đại ca của đệ. Đệ ăn nhiều cháo như vậy rồi, không thể ăn nữa, coi chừng bội thực."

Mộ Phi: …

"Thôi vậy." Mặc dù Mộ Phi có chút không cam lòng, nhưng y cũng không ngốc, tuyệt đối không dám đi giành đồ của Tần Di.

Tần Di, người đang ngồi ở bên cạnh, nhìn Thẩm Thanh Đường nói chuyện với Mộ Phi mà áp suất thấp trên người hắn dường như muốn đóng băng mọi thứ xung quanh.

Nhưng khi nghe thấy những lời cuối cùng của Thẩm Thanh Đường, không khí xung quanh hắn lại lặng lẽ tan chảy.

Thẩm Thanh Đường đã nhận ra điều này từ lâu, nhưng không nói gì, chỉ mỉm cười, lấy ra một con dao bạc, từ từ cạy hai ống trúc ra.

Cơm ninh trong ống trúc trắng dẻo, thịt ba chỉ đỏ tươi, đậu xanh bùi bùi, cơm và đậu xanh thấm vị béo của thịt ba chỉ bóng bẩy, ăn rất ngon.

Khi Thẩm Thanh Đường mở cơm trong ống trúc ra, mặc dù Mộ Phi nói sẽ không ăn nhưng hai mắt y nhìn đến muốn rớt ra ngoài.

Thẩm Thanh Đường thấy vậy, trong lòng thầm cười, nhưng trước tiên bỏ qua Mộ Phi, cầm lá sen đưa một ống trúc đã mở nắp đưa cho Tần Di.

Sau khi Tần Di nhận lấy cơm trong ống trúc, Thẩm Thanh Đường bưng cơm của mình lên, cầm lấy thìa, cười nhẹ nói với Mộ Phi: "Tiểu Phi, đưa bát cho ta, ta chia cho đệ một ít nếm thử."

Mộ Phi vốn dĩ bất lực mà mong ngóng, nhưng khi nghe thấy lời của Thẩm Thanh Đường, mắt y liền lập tức sáng lên.

Mộ Phi lập tức gật đầu nói: “Được, được!”

Vừa nói, y vừa định bưng bát của mình qua, nhưng vào lúc này, Tần Di đột nhiên giữ lại tay bưng bát của Mộ Phi.

Mộ Phi: ?

Thấy vậy, Thẩm Thanh Đường hơi ngơ ngác, đang muốn khuyên Tần Di đừng nghiêm khắc với Mộ Phi như vậy, lại thấy Tần Di mặt không thay đổi đẩy cơm trúc trước mặt cho Mộ Phi, nhíu mày, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Mang ra ngoài ăn.”

Mộ Phi hơi giật mình, liếc nhìn Tần Di, rồi lại nhìn Thẩm Thanh Đường, cuối cùng bừng tỉnh ngộ ra.

Y liền cầm lấy cơm trong ống trúc rồi hớn hở chạy đi.

Tần Di cau mày nhìn chằm chằm bóng lưng phấn khởi rời đi của Mộ Phi với vẻ mặt khó chịu.

Thẩm Thanh Đường ở bên cười hiểu ý: “Chàng thật tốt với Tiểu Phi.”

Nghe giọng nói ấm áp của Thẩm Thanh Đường, Tần Di lúc này mới hoàn hồn, liếc nhìn Thẩm Thanh Đường một cái, đột nhiên nhàn nhạt nói: “Ta có tên.”

Thẩm Thanh Đường: ?

Tần Di trầm mặc một lúc, ngữ khí lạnh lùng, nhấn mạnh từng chữ: “Ta không phải tên ‘Tần đại ca của đệ’.”

Nghe Tần Di nói như vậy, Thẩm Thanh Đường đầu tiên có chút sửng sốt, sau đó không nhịn được cười ra tiếng.

Thẩm Thanh Đường ngày thường chỉ cười nhẹ, rất ít khi cười rạng rỡ tươi tắn như vậy, giờ phút này, cậu giống như đóa hoa hồng trắng lặng lẽ nở rộ, lộ ra một chút sáng chói trong sự thuần khiết và tao nhã.

Nó rung động đến nỗi người ta chẳng thể rời mắt đi được.

Lúc này, Tần Di suýt chút nữa bị nụ cười của Thẩm Thanh Đường làm cho thất hồn lạc phách, nhưng rất nhanh hắn liền tỉnh táo lại, sắc mặt thay đổi càng thêm nghiêm túc, đang định nói gì đó lại bị Thẩm Thanh Đường nắm lấy tay một cái.

Cảm giác ấm áp mịn màng khiến trái tim Tần Di đập loạn nhịp, lời đến môi lập tức không nói ra được.

Lúc này Thẩm Thanh Đường mới cười, vỗ nhẹ lên mu bàn tay hắn: “Được rồi, ta hiểu rồi, chuyện nhỏ như vậy chàng đừng tức giận.”

Tần Di: …

Một lát sau, Tần Di yên lặng quay đầu đi: “Đây không phải chuyện nhỏ.”

Thẩm Thanh Đường vốn tưởng Tần Di bị Mộ Phi cướp cơm, trong lòng có chút tức giận, không ngờ Tần Di lại nghiêm túc như vậy.

Trước đây, Thẩm Thanh Đường muốn thử thêm chữ "Tiểu" hoặc chữ "A" vào tên riêng của Tần Di, nhưng cậu luôn cảm thấy chữ "Di" quá dễ gây hiểu lầm. Trước mặt Mộ Phi, gọi thẳng tên Tần Di lại có chút xa cách, vì vậy cậu chỉ đơn giản sử dụng "Tần đại ca của đệ" để thay thế.

Không nghĩ tới Tần Di lại để ý thật.

Lúc này cậu nhìn chiếc cằm nhọn tuấn mỹ của Tần Di, trầm mặc một hồi, cũng không trách Tần Di tại sao lại cố chấp như vậy, chỉ cười cười, kiên nhẫn hỏi: "Vậy—— chàng muốn ta gọi chàng như thế nào?"

Tần Di quay đầu nhìn đôi mắt dài trong veo ẩn chứa nụ cười ôn hòa của Thẩm Thanh Đường, đôi môi mỏng khẽ mím, không nói mà lấy ra một miếng ngọc giản.

Những ngón tay mảnh khảnh của Tần Di lướt trên miếng ngọc bội, tạo thành nét chữ rất cao và thẳng.

Thẩm Thanh Đường ngồi bên cạnh cẩn thận quan sát ngọc giản.

Không lâu sau, trên ngọc giản xuất hiện hai chữ cực kỳ tinh tế.

Lan Đình.

"Đây là tên tự của ta." Tần Di khẽ nói, thanh âm nhu hòa đi rất nhiều.

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, sau đó hơi nghiêng nghiêng đầu, nghiêm túc khen ngợi: "Tên hay, tỉ như chi lan ngọc thụ, dục sử kỳ sinh vu đình giai nhĩ." *(giống như cỏ Chi cỏ Lan quý giá được trồng trong sân trước thềm nhà)*

"Người đặt tên Lan Đình này cho chàng nhất định đối với chàng đặt rất nhiều hy vọng."

Tần Di nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, trầm mặc một lát, một lúc sau mới thản nhiên nói: "Có thể, ta cũng không biết."

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, nghĩ đến thân thế của Tần Di, biết lời nói của mình có lẽ đã động vào nỗi đau của hắn, cậu kiên quyết nói xin lỗi: "Xin lỗi Lan Đình, ta không cố ý."

Nghe Thẩm Thanh Đường xin lỗi, ánh mắt Tần Di bất giác nhu hòa một chút, sau đó nói: "Không sao, ngươi cũng không biết."

Thẩm Thanh Đường khẽ cười, cũng không nhắc tới nữa, chỉ lặng lẽ chỉ vào cơm trong ống trúc bên cạnh: "Cơm nguội rồi, ăn trước đi."

Tần Di lấy lại tinh thần, nhìn thoáng qua cơm trong ống trúc ở trước mặt, mím môi nói: "Lần sau không cần làm công phu như vậy."

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười, không trả lời, chỉ đi tới, bưng thêm một bát cháo cho Tần Di và mình.

“Ăn trước rồi nói.”

Tần Di cực kỳ không thích thái độ lảng tránh của Thẩm Thanh Đường, hắn cau mày muốn nói thêm gì đó, nhưng đối mặt với ánh mắt tươi cười của Thẩm Thanh Đường, hắn lại nuốt xuống lời muốn nói.

Đành thôi vậy.

Ngay cả kẻ cứng đầu như hắn, cũng biết đây không phải thời điểm thích hợp để phá hỏng bầu không khí hòa thuận này.

Mặc dù hầu hết thành phần nấu cơm trúc và cháo đều giống nhau nhưng độ lửa được kiểm soát rất tốt, cơm trúc dẻo thơm, còn cháo có vị thanh mát, xoa dịu dạ dày.

Nói thật, Tần Di đã lâu rồi chưa được đàng hoàng ăn một bữa cơm ngon lành như thế.

Sau bữa cơm này, đôi môi mỏng vốn thường có màu nhạt của hắn rõ ràng hiện lên một chút đỏ tươi.

Nếu bỏ qua sự thật gương mặt của hắn đã bị biến dạng mà chỉ nhìn vào nửa dưới gương mặt, e rằng phải công nhận Tần Di là một người đàn ông cực kỳ đẹp trai.

Thẩm Thanh Đường lặng lẽ nhìn khuôn mặt đeo mặt nạ của Tần Di, trong lòng cũng nghĩ như vậy, nhưng càng nhiều hơn là đau lòng.

Bởi vì cậu lại nhớ đến gương mặt dữ tợn dưới lớp mặt nạ của Tần Di đã nhiều lần xuất hiện trong giấc mơ của cậu…

Thân hình của Tần Di rõ ràng rất đẹp, nếu như mặt mũi lành lặn, có phải sẽ rất ưa nhìn không?

Cũng sẽ không bị người khác chê bai khinh thường, nói cái gì mà tướng mạo giống như ác quỷ…

“Ngươi nhìn cái gì?” Tần Di cũng không quay đầu lại, đột nhiên lạnh lùng nói.

Thẩm Thanh Đường chợt bừng tỉnh, mím môi im lặng một lúc, nhưng cũng không tránh né, chỉ cười nhẹ nói: “Ta đang nhìn mặt nạ mới của Lan Đình, rất đẹp.”

Tần Di: …

Một lát sau, Tần Di một ngụm ăn sạch cháo trong bát, đặt bát xuống, nhàn nhạt nói: “Đáng tiếc ta rất xấu.”

Nói xong, Tần Di đứng dậy.

Nhìn thấy bộ dạng này của Tần Di, tim Thẩm Thanh Đường khẽ nhói, theo bản năng muốn đứng dậy, nhưng Tần Di lại nói: “Ta đột nhiên nhớ tới có chuyện cần tìm Mộ Phi, ngươi về phòng nghỉ ngơi đi.”

Thẩm Thanh Đường bình tĩnh cau mày, mím môi, ngập ngừng nói: “Lan Đình, chàng—”

“Ta không tức giận.” Tần Di giờ phút này tựa hồ rất thấu hiểu lòng người.

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt.

“Trở về phòng trước đi.” Tần Di lại lặp lại câu nói này.

Thẩm Thanh Đường im lặng.

Tần Di đành phải dùng thanh âm thả lỏng nhất nói: “Lát nữa ta trở về.”

Lúc này Thẩm Thanh Đường mới khẽ mỉm cười: “Vậy ta đợi chàng, cũng đừng trò chuyện trễ quá.”

Tần Di yên lặng thở ra một hơi: “Được.”

Tần Di rời đi.

Thẩm Thanh Đường nhìn theo bóng lưng Tần Di bước đi, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại mấy lần, cuối cùng lắc đầu thở dài, quả nhiên quay người trở về phòng, không làm gì nữa.

Nếu muốn Tần Di tin tưởng mình, mình phải học cách tin tưởng Tần Di trước.

Tuy rằng… có thể Tần Di đang giấu cậu rất nhiều chuyện.

Hơn nữa, hình như so với trong tưởng tượng của cậu, Tần Di càng tự ti hơn…

------oOo------

Chương 7: Rất dễ thương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 7: Rất dễ thương

Trong mật thất

Tần Di cúi đầu nhìn ngọc giản, trên mặt lộ ra biểu tình không rõ buồn vui.

Hắn thật sự không biết nên vui hay nên buồn.

Ban đầu, hắn cho rằng Thẩm Thanh Đường có thể đang mưu tính chuyện gì đó, vắt óc suy nghĩ xem mục đích cuối cùng của Thẩm Thanh Đường là gì.

Nhưng hôm nay nhìn cách Thẩm Thanh Đường đối xử với Mộ Phi, hắn chợt hiểu ra.

Thẩm Thanh Đường là người như thế.

Em ấy đều đối xử như vậy với tất cả mọi người.

Không có bất kỳ mưu tính gì, chỉ bởi vì Thẩm Thanh Đường được gia giáo tốt, cho nên mới đối xử với mọi người ân cần, ấm áp như gió xuân vậy.

Tần Di chậm rãi nhắm mắt lại, khe khẽ thở ra một hơi, đột nhiên cảm thấy mình cách mục đích ban đầu càng ngày càng xa.

Mà vào lúc này——

"Tần đại ca, ta tới rồi!"

Tần Di đột nhiên mở mắt ra, trong con ngươi hiện lên một tia lạnh lẽo.

Mộ Phi vốn là người hoạt bát, nhưng khi bắt gặp đôi mắt đỏ sậm lạnh lùng của Tần Di, cậu lập tức im bặt.

Một lúc sau, Tần Di dời tầm mắt, cố nén hàn quang trong mắt, có chút không vui nói: "Uống nước mà lâu như vậy?"

Mộ Phi cười khổ không thôi, kỳ thật y nhìn thấy trong bếp còn dư một ít cháo, liền ăn sạch luôn.

Tần Di lạnh lùng nhìn Mộ Phi chột dạ: "Chuyện hôm nay nhờ ngươi làm, điều tra tới đâu rồi?"

Mộ Phi đang xoa bụng lén ợ một cái, nghe Tần Di nói, lập tức khôi phục vẻ mặt nghiêm túc.

Sau đó trên mặt lộ ra vẻ khó xử thì thầm: "Tình cảnh của nhà họ Thẩm… rất tệ."

Ban đầu, khi Mộ Phi hỏi về tin tức này, y không quen Thẩm Thanh Đường, và y thậm chí còn có chút hả hê, bây giờ khi y quen biết Thẩm Thanh Đường rồi, y cảm thấy Thẩm Thanh Đường là một người tốt, vì vậy y không nhịn được lại bắt đầu lo lắng.

Mà sắc mặt Tần Di lại không có bao nhiêu thay đổi, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Có chuyện gì?"

Mộ Phi thở dài: "Thanh Vũ Kiếm Phái năm năm tuyển chọn đệ tử một lần sắp bắt đầu, Thẩm gia không có tu sĩ Trúc Cơ, không được vào danh sách đệ tử, nghe nói hiện tại ba gia tộc khác đang gây sức ép buộc cha của Thẩm ca giao ra Trúc Cơ đan mới được chia cho một vị trí."

"Một viên Trúc Cơ đan đổi lấy một vị trí? Bọn họ thật đúng là công phu sư tử ngoạm." Tần Di lạnh lùng nói.

Mộ Phi bĩu môi: "Cũng chẳng còn cách nào khác? Thẩm gia suy bại, huynh trưởng của Thẩm ca hiện tại là người thừa kế duy nhất, nếu như hắn không thể tham gia cuộc tuyển chọn lần này, trở nên nổi bật, năm năm sau hắn đã quá tuổi, càng không có hy vọng."

Tần Di nghe Mộ Phi nói, ánh mắt vừa động, đột nhiên nói: "Nếu như ngươi là phụ thân của Thanh Đường, ngươi sẽ lựa chọn như thế nào?"

Mộ Phi sửng sốt một chút, dứt khoát nói: “Nếu là ta, nhất định phải đánh cược một phen, nếu có thể tiến kỳ Trúc Cơ, con trai ta sẽ được vào danh sách đệ tử, Thẩm gia có thể mở mày mở mặt rồi. Hà tất phải chịu người khác khi dễ? Ấy khoan đã—”

Mộ Phi đột nhiên nhận ra điều gì đó, cau mày nói: “Tần đại ca, họ là đang ép cha của Thẩm ca tiến kỳ Trúc Cơ.”

Tần Di nhàn nhạt nói: “Xem ra ngươi cũng không ngốc.”

“Vậy chẳng lẽ bọn họ muốn thừa dịp cha Thẩm ca tiến kỳ Trúc Cơ—” Nói tới đây, Mộ Phi vươn tay ra, mạnh mẽ xẹt một đường qua cổ.

Tần Di: “Không biết.”

Mộ Phi: ?

Một lúc sau, giọng nói Tần Di vang lên, phi thường lãnh đạm mà cực kỳ nghiêm túc: “Chuyện này không được nói cho Thanh Đường biết.”

Mộ Phi hoàn hồn lại, do dự một chút: “Nhưng… nếu như Thẩm ca không biết, nếu Thẩm gia thật sự xảy ra chuyện, huynh ấy có… trách tội chúng ta không?”

Tần Di lạnh lùng nhìn Mộ Phi.

Mộ Phi im lặng ngay lập tức.

Y cũng biết Thẩm Thanh Đường sức khỏe không tốt, không thể tu luyện, biết chuyện cũng chỉ làm tăng thêm muộn phiền cho huynh ấy.

“Ghé tai lại đây.” Tần Di đột nhiên nói.

Mộ Phi tim đập thình thịch, biết Tần Di có an bài, lập tức đi tới.

Tần Di thì thầm bên tai Mộ Phi vài câu, sau đó ngẩng đầu lên: “Hiểu chưa?”

Mộ Phi nghe Tần Di nói xong, nhất thời nghi hoặc, không khỏi do dự nói: “Việc này… việc này có được không vậy?”

“Ngươi cứ làm đi.”

“Nhưng–“

Mà Mộ Phi còn chưa nói xong chữ “nhưng”, Tần Di đã đẩy cửa mật thất ra, bước nhanh ra ngoài.

Mộ Phi biến sắc, theo bản năng gọi: “Tần đại ca ——?”

Nhưng sau khi hét lên, Mộ Phi lại nhận ra điều gì đó, ngay lập tức che miệng lại – không thể để Thẩm Thanh Đường biết được chuyện này!

• •

Thẩm Thanh Đường vẫn ở trong phòng đợi Tần Di, đợi hồi lâu cũng không thấy Tần Di quay lại.

Thẩm Thanh Đường có chút do dự, một mình đứng lên, đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Sau khi nhìn một lượt, Thẩm Thanh Đường nhìn thấy Mộ Phi luyện kiếm trong sân, nhưng lại không thấy bất kỳ dấu vết nào của Tần Di.

Thẩm Thanh Đường: ?

Nghĩ đi nghĩ lại, Thẩm Thanh Đường vẫn đi ra khỏi phòng.

Mộ Phi đang luyện kiếm được nửa chừng, thấy Thẩm Thanh Đường đi ra, lập tức ngừng kiếm, gãi gãi đầu, ngập ngừng nói: "Thẩm ca, huynh tới rồi."

Nhìn vẻ mặt của Mộ Phi, Thẩm Thanh Đường cảm thấy có lẽ Mộ Phi có chuyện muốn giấu mình, nhưng hiện tại cậu cũng không quan tâm đến Mộ Phi, vì vậy cậu bỏ qua chi tiết đó, nhẹ giọng hỏi: "Tần đại ca của đệ đi đâu rồi? "

Mộ Phi sửng sốt một chút, sau đó chỉ hướng phòng bếp.

Thẩm Thanh Đường hơi kinh ngạc: "Còn chưa ăn no sao?"

Mộ Phi lắc đầu: "Ta không biết, ta không có vào xem."

Thẩm Thanh Đường gật đầu, sau đó nói: "Đệ ngủ sớm đi, ta xuống bếp xem một chút."

Mộ Phi mím môi, do dự không nói gì, nhưng Thẩm Thanh Đường đã đi ngang qua y.

Mộ Phi vội vàng quay đầu lại, nhìn thân ảnh uyển chuyển màu lam nhạt đi xa, cắn khóe miệng, cuối cùng trầm thấp "haiz" một tiếng, sau đó rút kiếm ra, lại mạnh mẽ múa kiếm.

Chỉ là lần này, trong kiếm tựa hồ mang theo tức giận cùng chút xả giận.

Thẩm Thanh Đường vừa đi vào phòng bếp, liền nghe thấy trong sân cách đó không xa có tiếng động nhỏ, hình như Mộ Phi làm hỏng cái gì đó.

Thẩm Thanh Đường khẽ cau mày, dừng bước cẩn thận lắng nghe xem chuyện gì xảy ra thì giọng nói lành lạnh của Tần Di từ trong bếp truyền ra.

"Vào đi, nó vẫn luôn quậy phá như vậy, không cần để ý tới nó."

Thẩm Thanh Đường hơi giật mình, nhìn về phía sân, sau đó quả nhiên không còn tiếng động nào nữa, Thẩm Thanh Đường nghĩ nghĩ, có lẽ không có chuyện gì nên vén tà áo lên, nhẹ nhàng mở cửa phòng bếp bước vào.

Cửa phòng bếp kêu cọt kẹt, bên trong tỏa ra ánh sáng lờ mờ, khói mù mịt, lửa trên bếp đang cháy rất lớn, Tần Di lúc này đang ngồi bên bếp, vươn tay thêm củi vào trong lò đang cháy.

Ánh lửa lập lòe đung đưa chiếu vào gương mặt đeo mặt nạ của hắn, mơ hồ phủ lên làn da trắng nõn lạnh lùng cùng quai hàm gầy gò của hắn một tầng màu

vàng ấm áp, trong bầu không khí như vậy, Tần Di dường như dịu dàng hơn rất nhiều.

Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng đóng cửa sau lưng lại, đi tới.

Lúc đi tới bếp, Tần Di lấy từ bên hông ra một chiếc ghế đẩu nhỏ đưa cho Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường im lặng cười, vén vạt áo ngồi xuống.

Lúc này, cậu ngẩng đầu nhìn làn khói trắng bốc lên từ chiếc nồi lớn có nắp đậy trên bếp, trong lòng cậu hiểu ra rất nhiều, bèn cười nói: "Thật ra ta không cần tắm rửa mỗi ngày."

Cánh tay đang thêm củi của Tần Di dừng lại: "Ta mặc dù nghèo, nhưng vẫn có thể cho ngươi tắm rửa mỗi ngày."

Nói xong, hắn ném một khúc củi vào bếp.

Thẩm Thanh Đường không ngờ Tần Di lại có thể lạnh lùng hài hước như vậy, nên sửng sốt một chút, không khỏi cười thầm.

Nhưng Tần Di lại nhíu mày: "Ngươi cười cái gì?"

Thẩm Thanh Đường định thần lại, bắt gặp đôi mắt đỏ sẫm có vẻ không vui mà nghiêm túc của Tần Di, liền biết Tần Di nói thật.

Mỉm cười một lúc, Thẩm Thanh Đường lắc đầu, nhẹ nhàng nói: "Ta chỉ nghĩ rằng, Lan Đình, chàng như vậy rất là—"

Ánh mắt Tần Di không tự chủ được nheo lại, đồng tử co rụt lại một chút.

"Rất là gì?"

"Rất dễ thương." Nụ cười của Thẩm Thanh Đường sâu hơn.

Tần Di: …

Thật lâu sau, Tần Di lạnh lùng nói: "Từ nay về sau không được giễu cợt ta."

Thẩm Thanh Đường biết nghe lời phải đáp: "Được."

Tần Di nhất thời nghẹn họng, môi mỏng khẽ động, cuối cùng vẫn không nói gì.

Ghế đẩu rất thấp, Thẩm Thanh Đường ngồi một lúc liền cảm thấy hơi tê chân, lúc này cậu lặng lẽ liếc nhìn Tần Di vẫn đang nghiêm túc nhìn chằm chằm vào bếp lò, im lặng một lúc rồi cậu đột nhiên quay đầu và lặng lẽ cúi xuống.

Mà ngay khi Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Tần Di, liền cảm thấy thân thể Tần Di đột nhiên cứng đờ.

Nhưng Thẩm Thanh Đường chỉ giả vờ như không biết gì, khẽ ngẩng đầu lên cười với Tần Di: "Cái ghế này thấp quá, ngồi lâu thật sự rất mệt."

Thật lâu sau, thân thể Tần Di cũng không nhúc nhích, mà cánh tay còn lại chậm rãi nhặt lên một đoạn củi, ném vào trong lò.

Cùng lúc vang lên một tiếng "Ừm" nhỏ đến không thể nghe thấy.

Khi Thẩm Thanh Đường đến gần, Tần Di không phải không biết, nhưng trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, hắn đã do dự vô số lần.

Cuối cùng, hắn vẫn không tránh né.

Tần Di thừa nhận mình có chút hờn dỗi.

Bỏ ra số tiền sính lễ lớn như vậy, nếu chỉ được đối đãi giống như Mộ Phi, chẳng phải hắn sẽ thiệt thòi lắm sao?

Thẩm Thanh Đường không biết trong lòng Tần Di đang nghĩ gì, lúc này cậu lặng lẽ tựa vào vai Tần Di, nhưng lại cảm thấy Tần Di hình như cũng không quá kháng cự, vì vậy không khỏi lặng lẽ cười.

Như vậy rất tốt.

Từ từ rồi sẽ đến, cậu tin rằng Tần Di sẽ tốt lên.

------oOo------

Chương 8: Chúng ta đã là người một nhà

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 8: Chúng ta đã là người một nhà

Tần Di luôn qua loa với chuyện của mình, nhưng hắn lại rất cẩn thận tỉ mỉ với chuyện của Thẩm Thanh Đường.

Một thùng tắm bằng gỗ lim thật lớn được đặt trong phòng, xà bông, khăn tắm và những bông hoa khô đẹp đẽ được đặt trên chiếc bàn thấp bên cạnh.

Thẩm Thanh Đường nhìn cách bài trí, không khỏi mỉm cười – Không biết Tần Di lén lút đi học cái này ở tửu lâu hay quán trọ nào.

Nếu không phải buổi sáng cậu nhìn thấy phòng bếp, có lẽ cậu còn thực sự cho rằng Tần Di là một người đàn ông tinh tế khéo léo.

Cởi quần áo, Thẩm Thanh Đường từ từ bước chân trần vào làn nước ấm, ngâm mình trong đó.

Làn nước ấm lập tức bao bọc lấy cơ thể cậu, xoa dịu các kinh mạch căng thẳng của Thẩm Thanh Đường vì mệt mỏi cả ngày.

Lúc này lỗ mũi của Thẩm Thanh Đường phập phồng, cậu ngửi thấy một ít mùi thảo mộc thoang thoảng.

Cậu nhắm mắt lại, sau khi cẩn thận phân biệt, xác định mấy thứ này là thuốc an thần, hoạt huyết.

Đôi môi mỏng của Thẩm Thanh Đường hơi cong lên.

Tần Di thực sự dụng tâm.

Ngâm mình một lúc, Thẩm Thanh Đường lặng lẽ ngẩng đầu liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cảm giác được Tần Di chắc là không có ở bên ngoài, Thẩm Thanh Đường suy nghĩ một chút, sau đó lợi dụng dược tính của dược liệu tắm, một lần nữa thử ngưng tụ chân khí trong người…

Tắm thuốc đã hồi sinh kinh mạch bị đình trệ lâu ngày của Thẩm Thanh Đường, hôm qua Tần Di đã giúp chải vuốt kinh mạch cho cậu, lần này Thẩm Thanh Đường đả thông kinh mạch rõ ràng dễ dàng hơn rất nhiều so với lần trước.

Các dược tính do Thất Tâm Hải Đường tích tụ tiếp tục được hấp thu, chân khí ngưng tụ trong cơ thể Thẩm Thanh Đường ngày càng nồng đậm hơn, và dần dần bắt đầu tụ lại trong đan điền.

Thẩm Thanh Đường trong lòng có chút vui mừng, càng tiếp tục nín thở tập trung tinh thần.

Lần này, cậu có thể rõ ràng cảm giác được trong đan điền của mình chậm rãi ngưng tụ mấy sợi nhiệt lượng…

Thời gian trôi qua, chân khí trong đan điền ngày càng vững chắc, nhưng cũng dần trở nên kích động.

Lông mi của Thẩm Thanh Đường khẽ run lên, lông mày cau chặt, giống như không thể kìm nén được chân khí của mình.

Bỗng nhiên, trong tích tắc, cậu đột nhiên mở mắt, nhấc tay một cái——

Vang lên một tiếng khe khẽ, một luồng năng lượng bắn nhanh ra, bắn thủng một lỗ xuyên qua thùng tắm trước mặt Thẩm Thanh Đường!

Thẩm Thanh Đường trong khoảnh khắc cũng bị nguồn lực này chấn động ngã xuống thành bồn, thở hổn hển.

Một lúc sau, Thẩm Thanh Đường cố gắng ngước mắt lên, hàng mi ướt nhẹp khẽ run, nhìn cái lỗ lớn trên bồn tắm trước mặt bị mình bắn thủng, hiển nhiên cũng rất kinh ngạc.

Cậu thực sự thành công rồi sao?

Cậu … có thể kiểm soát chân khí của mình rồi?

Điều này có nghĩa là cậu có thể tu luyện và dần dần thoát khỏi số phận của một người thường bệnh tật?

Lần đầu tiên, Thẩm Thanh Đường không thể che giấu sự phấn khích và vui mừng trong mắt mình.

Nhưng qua lúc, Thẩm Thanh Đường nhận ra rằng mình đã vui mừng quá sớm – chiếc thùng tắm mà cậu đã khoét một lỗ lớn đang chảy nước ra ngoài, tràn lan dưới đất, sắp chảy sạch hết nước.

Thẩm Thanh Đường: …

Thẩm Thanh Đường trên mặt lộ ra vẻ khó có thể diễn tả, chậm rãi đưa tay sờ lên viền lỗ lớn của thùng tắm bằng gỗ lim, chỉ nghĩ nếu Tần Di biết cái thùng tắm mới mua với giá cao này đã bị cậu phá hỏng thì không biết có tức giận không, đúng lúc ngoài cửa vang lên tiếng nói lành lạnh của Tần Di.

"Tắm xong chưa?"

Thẩm Thanh Đường tim đập thình thịch, vừa định đáp "không sao đâu", liền nghe thấy Tần Di nói: "Ngươi không lấy quần áo, ta mang vào cho ngươi."

Trái tim Thẩm Thanh Đường muốn nhảy lên tận cổ, cậu theo bản năng muốn nói không cần, cửa khẽ kêu một tiếng, đã bị đẩy ra.

Cùng lúc đó, tiếng bước chân của Tần Di vang lên.

Lần đầu tiên Thẩm Thanh Đường cảm thấy hai má nóng bừng, hai bên tai cũng nóng theo, may mà cậu không nhìn thấy Tần Di qua bức bình phong, Tần Di cũng không nhìn thấy cậu. Cậu chỉ có thể im lặng ngâm mình trong chiếc bồn tắm gần như rỉ sạch nước, đắn đo suy nghĩ xem lát nữa ra ngoài nên lấy lý do gì để xin lỗi.

Nhưng Thẩm Thanh Đường không biết rằng qua một tấm bình phong, mặc dù Tần Di không thể nhìn thấy Thẩm Thanh Đường và thùng tắm, nhưng hắn có thể nhìn thấy nước chảy ra từ dưới tấm bình phong.

Tần Di lông mày mảnh khảnh nhíu lại, không chút nghĩ ngợi bước nhanh đi vào.

Thẩm Thanh Đường còn đang lo lắng chờ Tần Di đặt quần áo xuống rồi rời đi, không ngờ lại bắt gặp đôi mắt đỏ bình tĩnh sau lớp mặt nạ của Tần Di đang đứng sau thùng tắm lặng lẽ nhìn về phía này.

Thẩm Thanh Đường: …

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Thanh Đường không phải là hoảng hốt che thân, mà là co người vào trong thùng tắm chỉ còn lại một ít nước ấm, cụp mắt xuống, thấp giọng xin lỗi: "Lan Đình, ta thật sự không cố ý——"

Sau đó, Thẩm Thanh Đường nghe thấy Tần Di thở dài bất lực.

"Ngươi cứ chờ như vậy, lỗ hổng sẽ tự lấp đầy sao?"

Mặt Thẩm Thanh Đường hơi nóng lên, cậu không khỏi muốn biện hộ cho mình.

Kết quả, một bóng trắng mềm mại từ đỉnh đầu của cậu rơi xuống, cùng lúc đó, một đôi cánh tay ấm áp từ trong nước vươn lên, nước bắn tung tóe, lập tức đem cậu nhấc ra khỏi thùng tắm.

Xuyên qua một lớp áo lót mỏng như tuyết, lần này Thẩm Thanh Đường có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ trên cánh tay và ngực của Tần Di, còn có cảm giác tim đập mạnh mẽ.

Thật là ấm áp…

Không thèm liếc mắt, Tần Di ôm Thẩm Thanh Đường từ sau bình phong đi ra.

Cơn gió nửa đêm mang theo hơi lạnh, nhẹ nhàng thổi qua vạt áo hai người.

Nhưng tựa vào trong lòng Tần Di, Thẩm Thanh Đường lại không cảm thấy lạnh chút nào.

Lúc này cậu mới chậm rãi thanh tỉnh lại, tuy rằng sau tai cùng hai gò má trắng trẻo vẫn còn có chút nhiệt độ, nhưng hiển nhiên đã không còn thẹn thùng giống trước đó.

Cậu chỉ cảm thấy Tần Di thật tốt.

Khiến cậu rất an tâm.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường không khỏi nở nụ cười, vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ Tần Di.

Không ngờ lúc này, bước chân Tần Di dừng lại.

Thẩm Thanh Đường: ?

Thẩm Thanh Đường nghi ngờ và ngập ngừng ngẩng đầu lên, ngay lúc đó Tần Di cũng cúi đầu xuống.

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Thanh Đường đầu tiên là cụp mắt xin lỗi, nhẹ nhàng nói: “Về chuyện thùng tắm ta thật sự không cố ý. Ta cũng không muốn giấu diếm, chỉ là vừa nãy có chút căng thẳng—”

“Bây giờ biết thừa nhận rồi sao?” Đột nhiên Tần Di nhẹ giọng ngắt lời Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường sửng sốt.

“Vừa rồi nếu ta không tiến vào, ngươi dự định qua đêm ở đây?”

Thẩm Thanh Đường: Ta không phải, ta không có…

Nhưng lúc này, cậu lặng lẽ nhìn thoáng qua ánh mắt nghiêm nghị thậm chí trách móc của Tần Di, không biết nên nói gì cho phải nên không khỏi hơi hơi mím môi, trong lòng có chút áy náy.

Vừa nãy đối với mình tốt như vậy, sao giờ lại trách mình rồi?

Tần Di nhìn thấy tất cả các chi tiết thay đổi trên nét mặt của Thẩm Thanh Đường, nhưng sau một lúc lâu, hắn mới thấp giọng nói: “Nếu ngươi đã thành thân với ta—

Thẩm Thanh Đường tim đập lỡ một nhịp, rốt cuộc lại ngẩng đầu lên nhìn Tần Di.

Tần Di đối diện với đôi mắt trong suốt đen như ngọc có chút nghi hoặc đang nhìn hắn, một lát sau, Tần Di mới bình tĩnh lại nói: “Nếu đã gả cho ta, thì không cần để ý như vậy.”

“Ta——ta không hẹp hòi đến thế đâu.”

“Ngươi thật sự cho rằng ta sẽ coi thùng tắm quan trọng hơn ngươi sao?”

Nhìn chăm chú vào đôi mắt đỏ thẫm có phần nghiêm túc của Tần Di, nghe Tần Di giải thích vụng về nhưng lại rất nghiêm túc, hàng mi dài ẩm ướt của Thẩm Thanh Đường khẽ run lên, một lúc lâu sau, trong lòng cậu mới cảm thấy có gì đó, một luồng hơi ấm mềm mại từ từ tràn ra.

Thì ra là Tần Di nghĩ như vậy…

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường khẽ nhíu mày, trên môi nở một nụ cười nhẹ, khẽ nói: “Xem ra chúng ta đều hiểu lầm rồi.”

Tần Di: ?

Thẩm Thanh Đường mím môi, tựa đầu vào trong ngực Tần Di, nhỏ giọng ngượng ngùng nói: “Ta không có nghĩ chàng như vậy.”

Tần Di không đáp.

Nhưng nhịp tim của hắn dần dần tăng tốc lên.

Xuyên qua lồng ngực ấm áp đó, Thẩm Thanh Đường lắng nghe nhịp tim hơi tăng nhanh của Tần Di, sau đó khẽ mỉm cười, tiếp tục giải thích: “Thật ra ta không có ý định giấu diếm, chỉ là cảm thấy rất xấu hổ…”

“Nghĩ rằng, tắm rửa xong sẽ giải thích với chàng.”

“Chàng đã hiểu lầm ta rồi.”

Thật lâu sau, giọng nói của Tần Di khẽ vang lên trên đầu Thẩm Thanh Đường.

“Ta không nghĩ như vậy.”

“Không có gì phải xấu hổ.”

Nụ cười trên khóe môi Thẩm Thanh Đường càng sâu, cậu vùi mình vào trong lòng Tần Di, khẽ “ừm” một tiếng.

• •

Ánh nến lung linh, Thẩm Thanh Đường mặc nội y mềm mại trắng như tuyết, rúc vào trong chăn bông ấm áp.

Tần Di cởi quần áo quay lưng về phía Thẩm Thanh Đường.

Tần Di cởi xuống áo khoác đen, lộ ra một chiếc áo trong màu đen, dáng người cao gầy dẻo dai, vai rộng eo hẹp, sau đó treo quần áo lên giá đầu rồng bên cạnh.

Nhìn cảnh này, tim Thẩm Thanh Đường như lỡ nhịp, cậu đột nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng gọi: "Lan Đình."

Tay đang treo quần áo của Tần Di hơi dừng lại: "Làm sao vậy?"

Thẩm Thanh Đường lại hạ giọng, nhỏ giọng như thì thầm: "Tối nay lên giường ngủ đi."

Tần Di: …

"Ta có chuyện muốn nói với chàng." Thẩm Thanh Đường lại nói.

Tần Di trầm mặc hồi lâu, không quay đầu lại, chỉ nói: "Ở đây cũng có thể nói."

Thẩm Thanh Đường khẽ cau mày: "Chàng không lên thì ta không nói nữa."

Tần Di: …

Cuối cùng, Tần Di nhàn nhạt nói: "Là ngươi tự nói đó." Một lúc sau, hắn cũng không cởi nội y, mặc nguyên quần áo nằm ở trên giường.

Thấy thế, Thẩm Thanh Đường cảm thấy Tần Di có chút giận dỗi như vậy lại vô cùng hoạt bát đáng yêu, vì vậy khẽ cười, không nói lời nào, chỉ duỗi tay cầm chăn lên đắp cho Tần Di.

Tần Di nhìn chiếc chăn được đưa đến trước mặt, chết lặng.

Nhưng điều hắn không thể chịu đựng nhất chính là sự công kích nhẹ nhàng của Thẩm Thanh Đường, sau một hồi im lặng, Tần Di vẫn đắp nửa chiếc chăn mà Thẩm Thanh Đường đưa cho, không nói một lời.

Chỉ là khoảng cách giữa hai người vẫn là một ngón tay, hoàn toàn không cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nhau.

Nhưng đối với Thẩm Thanh Đường, đây đã là một thay đổi lớn rất tốt.

Lúc này, cậu cười khẽ một tiếng, nhẹ giọng nói: "Tắt đèn đi."

Tần Di hơi sửng sốt, nhíu mày: "Ngươi không phải có chuyện muốn nói với ta sao?"

Thẩm Thanh Đường: "Tắt đèn đi, bầu không khí tốt."

Tần Di: …

Một lúc sau, có hai tiếng kêu khe khẽ vang lên, căn phòng lập tức chìm trong bóng tối.

Kể cũng lạ, rõ ràng chỉ là tắt đèn, nhưng khoảnh khắc căn phòng tối om đi, Thẩm Thanh Đường cảm thấy thế giới cũng lặng lẽ yên tĩnh lại.

Lúc này, cậu nhắm mắt lại, thở ra một hơi thật thoải mái, nhẹ nhàng nói: “Lan Đình, thật ra ta vẫn đang do dự không biết có nên nói cho chàng biết chuyện này không.”

Tần Di không đáp, nhưng Thẩm Thanh Đường có thể cảm nhận được hắn đang lắng nghe.

Một lúc sau, Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng nói: “Bây giờ ta có thể luyện công rồi.”

Trong bóng tối, đôi mắt đỏ rực lóe lên một tia sáng nhanh chóng bị che lấp.

Cảm nhận được hành động của Tần Di, Thẩm Thanh Đường yên lặng cười: “Quả nhiên chàng đã biết.”

Tần Di đột nhiên mở mắt ra: …

Cảm nhận được tâm tình kỳ lạ của Tần Di, Thẩm Thanh Đường đột nhiên quay đầu, mỉm cười nhìn khuôn mặt lạnh lùng cứng ngắc của Tần Di, nhẹ giọng nói: “Lan Đình, sao chàng không hỏi ta tại sao lại muốn giấu chàng?”

Đôi đồng tử màu đỏ của Tần Di khẽ nhấp nháy trong bóng tối, rồi hắn nhìn Thẩm Thanh Đường.

Tần Di nhìn một hồi, nói: “Đây là chuyện của ngươi, ngươi muốn nói thì nói.”

Người khác nghe những lời này, có thể cho rằng Tần Di không biết tốt xấu, nhưng Thẩm Thanh Đường phần nào hiểu được ý của Tần Di.

Mặc dù nghe có vẻ thờ ơ, nhưng nó lại khiến Thẩm Thanh Đường được tôn trọng nhất.

Đây là việc riêng của Thẩm Thanh Đường, muốn nói thì nói, không muốn cũng không sao.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường bỗng ngập ngừng vươn tay ra, lặng lẽ từ dưới lớp chăn mò mẫm nắm lấy tay Tần Di.

Bàn tay của Tần Di hơi thô ráp, nhưng ngón tay của hắn mảnh khảnh và khỏe khoắn, trong khi ngón tay của Thẩm Thanh Đường lại mềm mại và tinh xảo, giống như ngọc bội, khi hai người chạm vào nhau lập tức có cảm giác ngứa ran nhẹ như điện giật.

Tần Di: !

Những ngón tay nóng bỏng của Tần Di lúc này đang muốn rút lại, lại bị Thẩm Thanh Đường nắm chặt.

Trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, Thẩm Thanh Đường chậm rãi nắm chặt tay Tần Di, dịu dàng kiên nhẫn nói: “Lan Đình, chàng vừa mới nói đó thôi.”

“Nếu ta đã gả cho chàng rồi—”

“Chúng ta đã là người một nhà.”

“Sau này, bất cứ điều gì ta cũng sẽ nói với chàng. Nếu chàng muốn … chàng cũng có thể nói cho ta biết mọi thứ về chàng.”

“Chàng nghĩ có được không?”

Câu cuối ẩn chứa một ý nghĩa vô cùng nhẹ nhàng nhưng không thể cưỡng lại được.

Tay của Tần Di bị Thẩm Thanh Đường nắm vẫn còn căng thẳng, như muốn thoát ra.

Nhưng sau khi nghe hai từ cuối cùng của Thẩm Thanh Đường, hắn lại từ từ bình tĩnh trở lại, thả lỏng ngón tay ra một chút, để Thẩm Thanh Đường nắm tay mình.

Cảm nhận được sự thay đổi của Tần Di, trong lòng Thẩm Thanh Đường mềm nhũn luôn rồi, đang định hỏi lại, Tần Di lại đột nhiên rút tay ra.

Thẩm Thanh Đường sửng sốt.

Nhưng ngay sau đó, cánh tay ấm áp của Tần Di từ phía sau vòng tới, nhẹ nhàng khoác lên vai Thẩm Thanh Đường.

“Đừng suy nghĩ nhiều, nghỉ ngơi đi.”

Có chút không được tự nhiên, lại mang theo chút ngượng ngùng.

Thẩm Thanh Đường không khỏi buồn cười, nhưng cậu vẫn kiềm chế được.

Tuy nhiên, cậu vẫn còn một câu hỏi quan trọng chưa được giải đáp.

Vì vậy Thẩm Thanh Đường cũng không kết thúc cuộc họp gia đình, mà còn sáp lại gần, dịu dàng nói: “Lan Đình, chàng còn chưa trả lời câu hỏi của ta mà.”

Tần Di: …

“Đã đến lúc nghỉ ngơi rồi.” Tần Di ngữ khí rõ ràng có chút không vui.

“Chàng không muốn?” Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, giọng điệu có vẻ hơi thất vọng.

Tần Di lông mày lẳng lặng nhảy lên một cái.

Cuối cùng, hắn bất lực nhắm mắt lại, nói bằng một giọng rất nhỏ chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy, “Không phải.”

Nếu không phải không muốn, vậy thì là muốn rồi.

Tần Di mặc dù có chút không được tự nhiên, nhưng kết quả này cũng rất tốt rồi.

Thẩm Thanh Đường khẽ cười.

Nếu bật đèn lên, có thể thấy nụ cười trên gương mặt cậu lúc này đẹp hơn bao giờ hết, dịu dàng và rực rỡ.

------oOo------

Chương 9: Chồi Nhỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 9: Chồi Nhỏ

Sáng hôm sau

Thẩm Thanh Đường vốn định dậy sớm làm bữa sáng cho Tần Di và Mộ Phi, để họ ăn rồi mới đi.

Kết quả khi cậu thức dậy, cậu chỉ nhìn thấy hộp thức ăn trên bàn và một tờ giấy có nét chữ quen thuộc.

Thẩm Thanh Đường bất đắc dĩ cười, cất tờ giấy đi, thầm nghĩ sau này nhất định phải tìm cách làm một ít lương khô, nếu không thì Tần Di và Mộ Phi ra ngoài cả ngày, đến tối mới về ăn được bữa cơm, cứ như vậy mãi cũng không cải thiện được gì.

Tuy nhiên, bây giờ Thẩm Thanh Đường càng quan tâm đến chuyện tu luyện hơn.

Thân thể là vốn liếng của cách mạng, chỉ cần thân thể khỏe mạnh, Thẩm Thanh Đường cảm thấy tương lai của mình và Tần Di sẽ rất xán lạn.

Bây giờ cậu vội vàng ăn xong bữa sáng, tìm một tấm đệm, đối mặt với ánh sáng ban mai, ngồi trong sân ở trung tâm hang động bắt đầu thiền định.

Sáng sớm là lúc linh khí của đất trời trong trẻo và thuần khiết nhất, Thẩm Thanh Đường mặc đồ trắng ngồi trong sân, ánh nắng nhẹ nhàn gột rửa khắp cơ thể cậu từ trên xuống dưới, bao phủ mái tóc đen nhánh trên đỉnh đầu, nhẹ nhàng phất phới theo động tác vận chuyển chân khí của cậu, mơ hồ tạo thành một vầng sáng mờ ảo.

Cùng lúc đó, chuỗi hạt châu Nam Hồng đeo trên ngực Thẩm Thanh Đường cũng lặng lẽ tỏa sáng lấp lánh, dường như có một làn sương mờ nhạt chậm rãi bay ra từ tấm thẻ gỗ đàn hương đỏ, đọng lại trong tim Thẩm Thanh Đường.

Nếu những người khác nhìn thấy cảnh này, họ chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên.

Suy cho cùng, chỉ dựa vào nguyên khí của thiên địa để tu luyện, đối với tu sĩ vừa mới bước vào kỳ Luyện Khí thì có ích lợi rất ít.

Hầu hết các tu sĩ trong thời kỳ Luyện Khí chỉ có thể hấp thụ sức mạnh của linh thạch và đan dược, đồng thời sử dụng linh khí của trời và đất để giúp tăng cường sức mạnh cho họ trong các lớp học buổi sáng và buổi tối hàng ngày.

Nhưng Thẩm Thanh Đường đã làm được.

Hơn nữa, còn rất dễ dàng.

Điều đáng kinh ngạc hơn nữa là Thẩm Thanh Đường thực sự có thể huy động linh khí vốn được cất giữ trong cây hồng mộc ngàn năm tuổi.

Tất cả những điều này đang nhấn mạnh rằng thiên phú của Thẩm Thanh Đường rất phi thường.

Nhưng bản thân Thẩm Thanh Đường lại không nhận ra điều này.

Bởi vì những cuốn sách tu luyện trong thư các Thẩm gia đều là lý luận chung do các tu sĩ Đại Thừa để lại, chúng đều không nói đến những quy tắc cơ bản.

Thẩm Đình cũng sợ Thẩm Thanh Đường vô tình tu luyện theo mấy quyển sách căn bản mà tẩu hỏa nhập ma nên cũng cất đi hết.

Khi chân khí đi khắp các kinh mạch trong cơ thể, Thẩm Thanh Đường cảm thấy tứ chi và xương cốt bắt đầu hơi nóng lên, nổi lên cảm giác ngứa ngáy từng chút, xông thẳng vào linh hồn…

Đôi lông mày thanh tú và mảnh mai của Thẩm Thanh Đường hơi nhíu lại.

Đột nhiên, trên đầu vang lên một tiếng xì nho nhỏ, Thẩm Thanh Đường bỗng mở mắt ra, khuôn mặt trắng như tuyết có chút ửng hồng.

Một cảm giác thật kỳ quái …

Mím môi, Thẩm Thanh Đường ngập ngừng ngẩng đầu lên, chạm vào đỉnh đầu có hiện tượng kỳ lạ của mình.

Kết quả vừa chạm đến, Thẩm Thanh Đường liền sợ ngây người.

Cảm giác dưới tay có chút mềm mại, còn có hơi mát lạnh…

Lá non to bằng hạt đậu nành, thân mảnh…

Thẩm Thanh Đường: ? ? ?

Ngay lập tức, Thẩm Thanh Đường không quan tâm đến bất cứ điều gì, cầm lấy vạt áo, nhanh chóng lảo đảo đi về phía trong nhà.

Cuối cùng cũng đến trước bàn trang điểm, Thẩm Thanh Đường nhìn chằm chằm vào chiếc gương đồng và như bị sét đánh ngang tai.

Đỉnh đầu của cậu… vậy mà nảy mầm rồi?

Cậu… nảy mầm?

Thẩm Thanh Đường không bao giờ nghĩ rằng một điều kỳ lạ như vậy sẽ xảy ra trong thực tế, mặc dù đã qua một lúc lâu, cậu miễn cưỡng hồi phục lại tinh thần nhưng vẫn không biết nên cười hay nên khóc.

Lúc này cậu đang đối diện với gương, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng mân mê chồi non trên đỉnh đầu, vẫn có thể cảm nhận được một chút tê dại từ chồi non truyền đến toàn thân.

Cái chồi non này vậy mà có liên hệ với xúc giác của cậu, giống như đã trở thành một bộ phận của cơ thể cậu…

Thẩm Thanh Đường vốn cho rằng nếu không ảnh hưởng nhiều thì rút ra cũng không sao.

Nhưng bây giờ có vẻ như nó không thể dễ dàng rút ra được.

Mím môi, Thẩm Thanh Đường chỉ có thể tạm thời ngồi xuống, vừa quan sát tình trạng của chồi non này trong gương, vừa lục lọi trong đầu những điển tịch về giới tu chân mà cậu đã đọc.

Sau khi tìm kiếm một lúc lâu, Thẩm Thanh Đường đã so sánh được tình hình hiện tại của cậu với những gì được đề cập trong một cuốn sách.

Trong sách nói, nếu như một ngày nào đó Mộc linh căn Thiên Phẩm tu luyện đến cực hạn, có thể xảy ra hiện tượng quay về cội nguồn, kích hoạt huyết mạch tộc Cổ Mộc, toàn thân biến thành màu xanh, tứ chi mộc hóa.

Nhưng những gì được đề cập trong cuốn sách là chỉ Mộc linh căn Thiên Phẩm tu luyện đến đỉnh cao, và cơ thể phủ màu xanh lá cây và bị mộc hóa hoàn toàn không phù hợp với trạng thái hiện tại của Thẩm Thanh Đường. Thẩm Thanh Đường cũng không thể trực tiếp đưa ra kết luận này.

Nhưng đây không phải là điều mà Thẩm Thanh Đường quan tâm nhất, việc cậu quan tâm nhất chính là cơ thể này có thiên phú như vậy thì nguyên tác lại chưa từng nhắc đến.

Ngược lại, nhân vật chính thụ Lâm Cẩn Du, chỉ là Mộc Thủy nhị linh căn bình thường, cuối cùng có được cơ hội chuyển hóa thành Mộc linh căn Thiên Phẩm, thời kỳ đỉnh phong có thể khống chế tất cả linh thực vật trên mặt đất để tấn công kẻ thù. Sức mạnh và thiên phú của hắn ta cực kỳ khủng khiếp.

Mà dòng thời gian trong nguyên tác hình như là sau khi Thẩm Thanh Đường và Tần Di cả hai đều chết, Lâm Cẩn Du mới thành công trở thành Mộc linh căn.

Cộng với việc thẻ gỗ đàn hương đỏ đã bị giả mạo vài ngày trước, Thẩm Thanh Đường thực sự không thể ngừng suy nghĩ về nó.

Nhưng trực giác của cậu nói cho cậu biết, chồi non này rất phi thường, nhất định phải bảo vệ nó cho tốt.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường không khỏi liếc nhìn Chồi Nhỏ trong gương lần nữa.

Chồi Nhỏ run rẩy đung đưa trên đầu, nó xanh tươi và đáng yêu, nhưng không có biểu hiện gì khác.

Thẩm Thanh Đường sau đó lại vận chuyển chân khí của mình, cẩn thận quan sát hồi lâu, cuối cùng phát hiện ngoại trừ mầm cây, các bộ phận khác trên cơ thể cậu không có bất kỳ thay đổi nào, hơn nữa chân khí trong cơ thể cũng mạnh hơn so với ban đầu một chút.

Chồi non này đối với thân thể của cậu cũng không có bất kỳ ảnh hưởng tiêu cực nào, dường như còn giúp cho các giác quan của cậu càng thêm minh mẫn.

Bởi vì trong không gian sinh trưởng của Chồi Nhỏ, Thẩm Thanh Đường cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của dị vật một cách kỳ diệu, tương đương với việc… mọc ra một cây ăng-ten nhỏ?

"Aiz…" Thẩm Thanh Đường cuối cùng cũng khẽ thở dài, nói với Chồi Nhỏ trong gương: "Ta không hề chê bàn tay vàng quá nhiều, chẳng qua là mi đến không đúng lúc mà thôi."

Xuất hiện vào lúc này, tu vi của mình quá thấp, không bảo vệ được Chồi Nhỏ, lỡ như bị một tên tà tu cường đại nào đó phát hiện, bắt về thì coi như xong.

Vốn dĩ Thẩm Thanh Đường chỉ là tự nói một mình, không ngờ vừa dứt lời, liền nhìn thấy Chồi Nhỏ trên đỉnh đầu vặn vẹo kịch liệt, tư thế tựa hồ có chút không vui, dáng vẻ như quay mặt đi chỗ khác.

Thẩm Thanh Đường: ?

Do dự một lúc, Thẩm Thanh Đường nói với Chồi Nhỏ: "Mi có thể nghe thấy sao?"

Hai chiếc lá của Chồi Nhỏ nhàn nhã lắc lư.

Tim Thẩm Thanh Đường như ngừng đập, vô số câu hỏi hiện lên trong đầu cậu.

May mắn thay, cậu có một tính cách ôn hòa và không quá kích động, sau khi suy nghĩ một lúc, cậu đối mặt với tấm gương và kiên nhẫn đặt câu hỏi cho Chồi Nhỏ.

Lúc đầu, Chồi Nhỏ khá sẵn lòng trả lời các câu hỏi của Thẩm Thanh Đường, nhưng sau một lúc, nó dường như mất hết sức lực, mềm nhũn rũ bỏ lá, nằm nhoài trên đầu Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường thấy vậy, bất đắc dĩ cười cười, nhẹ giọng hỏi câu cuối cùng: "Mi có cần ăn không?"

Chồi Nhỏ giãy giụa một hồi, nằm trên đầu Thẩm Thanh Đường không nhúc nhích.

Thẩm Thanh Đường mím môi suy nghĩ, cuối cùng đi tìm một ít linh thủy mà Tần Di thường dùng để tưới cho linh địa, cẩn thận đưa cho Chồi Nhỏ hai giọt.

Sau khi Chồi Nhỏ hấp thụ linh thủy, nó ngay lập tức trở nên tràn đầy năng lượng hơn.

Thẩm Thanh Đường thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc này cậu cũng nhận ra có điều gì đó không ổn – tại sao trước đây cậu không cảm nhận được linh thủy dùng để tưới linh thảo, mà bây giờ cậu lại cảm nhận được mùi thơm khó hiểu…

Thẩm Thanh Đường: …

Cậu sẽ không thực sự biến thành linh thảo đó chứ?

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường bất giác nhíu mày, lập tức đậy nắp lọ đựng linh thủy lại.

Mà lúc này, Thẩm Thanh Đường dường như cảm giác được Chồi Nhỏ trên đỉnh đầu nhúc nhích, tựa hồ còn muốn ăn.

Thẩm Thanh Đường bất đắc dĩ cười cười: "Mi còn nhỏ, không thể ăn nhiều."

Chồi Nhỏ: …

Tuy nhiên, xét từ cuộc giao tiếp với Chồi Nhỏ vừa rồi, Thẩm Thanh Đường và Chồi Nhỏ thực sự là một, Chồi Nhỏ có thể cảm nhận được suy nghĩ của Thẩm Thanh Đường, và Thẩm Thanh Đường cũng có thể cảm nhận được cảm xúc của Chồi Nhỏ.

Đó cũng là một trải nghiệm tuyệt vời.

Chỉ là, việc cấp bách nhất chính là tìm thứ che giấu Chồi Nhỏ…

• •

Tần Di và Mộ Phi hôm nay trở về rất sớm.

Thẩm Thanh Đường chỉ vội vàng tìm một chiếc khăn bông để che mình trong đống quần áo Thẩm gia gửi tới, còn chưa kịp nấu cơm, Tần Di và Mộ Phi đã trở về.

Khi Mộ Phi trở lại, cửa hang mở ra, giọng nói hưng phấn của y truyền vào: "Thẩm ca, hôm nay ta ra ngoài mang về cho huynh một thứ thú vị, huynh có muốn xem không?"

Bàn tay quấn khăn quanh cổ của Thẩm Thanh Đường khẽ run lên, sau đó cậu có chút bất lực bước tới cửa sổ, khẽ nói với bên ngoài qua ô cửa sổ: "Tiểu Phi, đệ khoan hãy vào được không?"

Mộ Phi: ?

Mộ Phi còn chưa kịp tò mò, thanh âm lạnh lùng của Tần Di vang lên: "Làm sao vậy?"

Thẩm Thanh Đường chần chờ một chút, trong lòng có chút do dự.

Khi Thẩm Thanh Đường im lặng, Tần Di lại nói: "Ngươi không khỏe sao? Tối qua tắm xong bị cảm lạnh à?"

Thẩm Thanh Đường nghe giọng nói bình thường nhưng không hiểu sao mang theo quan tâm của Tần Di, trong lòng mềm nhũn, nhớ tới tối qua bọn họ đã nói với nhau những gì.

Vì cậu đã hứa sẽ không giấu giếm nữa, nên nói được phải làm được.

Huống chi, hiện tại cậu không giấu được Chồi Nhỏ, Tần Di sớm muộn gì cũng sẽ biết.

Mà Tần Di tu vi cao hơn cậu, có lẽ có Tần Di trợ giúp, sự tình hẳn sẽ giải quyết tốt hơn.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường mím môi. Sau đó, cậu lặng lẽ đi đến bên cửa sổ, thấp giọng nói: "Lan Đình, chàng vào trước được không? Ta… có chuyện muốn nói riêng với chàng."

Nghe Thẩm Thanh Đường nói xong, Tần Di ở bên ngoài cửa sổ trầm mặc một lát, sau đó quay đầu nói với Mộ Phi: "Đi vo gạo."

Mộ Phi sắc mặt trầm xuống, trong lòng có chút kháng nghị.

Nhưng nhìn ánh mắt lạnh lùng của Tần Di, Mộ Phi lại câm nín, cúi đầu, hậm hực bỏ đi.

Thẩm Thanh Đường lặng lẽ nhìn khung cảnh bên ngoài qua khe hở trên tấm kính cửa sổ, nhìn thấy cảnh này, cậu không khỏi mím môi khẽ mỉm cười.

Tần Di thực sự bảo vệ cậu.

Lúc này, Tần Di dường như vô tình ngước mắt lên, nhưng ánh mắt của hắn lại hướng về phía Thẩm Thanh Đường, như thể hắn nhìn thấy Thẩm Thanh Đường qua khe hở.

Đối diện với ánh mắt của Tần Di, tim Thẩm Thanh Đường lỡ nhịp, nhưng rồi lại mỉm cười.

Nhìn thì nhìn vậy, dù sao cũng không phải chưa nhìn lần nào.

Mà Tần Di cũng không nhìn Thẩm Thanh Đường quá lâu, liền thu hồi ánh mắt, từ phía trước xoay người, mở cửa đi vào phòng.

Vừa bước vào cửa, Tần Di vô thức cau mày khi nhìn thấy Thẩm Thanh Đường trùm khăn lên đầu.

Nhưng hắn cũng không hỏi gì, chỉ lặng lẽ đóng cửa lại, sau đó đi về phía Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường đột nhiên nhìn thấy Tần Di đi về phía mình, theo bản năng sờ sờ khăn che bên tai, trong lòng có chút bất an.

Loại chuyện này, thật sự có chút kỳ quái…

Không biết Tần Di sẽ tiếp nhận như thế nào?

Nhưng rất nhanh, không đến lượt Thẩm Thanh Đường suy nghĩ lung tung, bởi vì Tần Di đã đi tới trước mặt cậu.

Hơi thở của Thẩm Thanh Đường hơi ngưng trệ.

Còn Tần Di thì cẩn thận quan sát làn da trắng nõn và mỏng manh của Thẩm Thanh Đường dưới lớp khăn một lúc, không thấy có gì bất thường, trầm mặc một lát, Tần Di mới hỏi: “Có phát ban không?”

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một lúc, sau đó ngây người.

Câu nói của Tần Di lập tức khiến Thẩm Thanh Đường nhẹ nhõm không hiểu nổi.

Quên đi, dù sao cũng là để cho người ta nhìn thấy, không nên giấu diếm càng tốt.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường lấy hết can đảm, đưa tay vén khăn che đầu, thấp giọng nói: “Không phải phát ban, ta cho chàng xem, chàng đừng có cười ta.”

Tần Di không ừ hử gì.

Ngay sau đó, chiếc khăn trắng trên đầu Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng tuột ra, lộ ra khuôn mặt trong trẻo như băng tuyết.

Lúc này, hàng mi dài đen nhánh như lông chim của Thẩm Thanh Đường khẽ rũ xuống, vẫn còn hơi run rẩy, đôi môi mỏng đỏ mọng mím lại, tựa hồ có chút khẩn trương.

Tần Di nhất thời bị vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường hấp dẫn, lại không chú ý tới chồi non đang nằm trên đầu Thẩm Thanh Đường, ngược lại có chút suy nghĩ lung tung.

Nhưng rất nhanh, một sợi tóc mỏng màu xanh nhạt run rẩy nhô ra từ đỉnh mái tóc đen của Thẩm Thanh Đường, lủng lẳng trước mắt Tần Di.

Giống như đang thở phì phì, trách Tần Di ngay từ đầu không phát hiện ra mình.

Tần Di: ?

------oOo------

Chương 10: Ta có thể chạm vào không?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 10: Ta có thể chạm vào không?

Mặc dù kinh nghiệm phong phú, nhưng Tần Di vẫn hơi kinh ngạc trước cảnh tượng kỳ diệu xảy ra với Thẩm Thanh Đường.

Tần Di không lập tức lên tiếng, Thẩm Thanh Đường càng bị dày vò, lúc này hàng mi dài của cậu khẽ run, không khỏi thấp giọng hỏi: “Lan Đình… chàng xem xong chưa? “

Một lúc sau, giọng nói hơi khàn của Tần Di vang lên trên đầu Thẩm Thanh Đường: “Ta có thể chạm vào không?”

Hơi nóng trên mặt Thẩm Thanh Đường càng thêm nồng đậm, bốc lên ngùn ngụt, nhuộm làn da trắng như tuyết của cậu thành một đám mây đỏ rực.

Thấy vậy, Tần Di dừng một chút, bổ sung nói: “Đừng hiểu lầm — “

“Ta biết.” Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng ngắt lời Tần Di, nhỏ giọng nói: “Sờ đi.”

Nói xong, Thẩm Thanh Đường cúi đầu trước mặt Tần Di, mặc dù vẫn cảm thấy có chút xấu hổ nhưng lúc này, cậu thật sự cần Tần Di giúp cậu nhận ra cái chồi non này là gì.

Nhìn mái tóc đen trên đỉnh đầu Thẩm Thanh Đường và nửa chiếc cổ ngọc trắng như tuyết do cúi đầu lộ ra, Tần Di biết đây là cử chỉ Thẩm Thanh Đường hoàn toàn tin tưởng mình.

Lúc này, hầu kết của hắn khẽ nhúc nhích, hắn nhắm mắt lại, dẹp đi những ý nghĩ kiều diễm trong lòng, hắn chỉ vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve chồi non trên đỉnh đầu Thẩm Thanh Đường.

Nhưng khi ngón tay mảnh khảnh tái nhợt của Tần Di chạm vào Chồi Nhỏ, Chồi Nhỏ đột nhiên trồi lên, quấn chặt lấy ngón tay Tần Di.

Tần Di tinh tế cảm nhận được sự gần gũi của Chồi Nhỏ, không khỏi hơi nhướng mày, sau đó hắn nhẹ nhàng rót vào cơ thể Chồi Nhỏ một luồng khí mỏng và ôn hòa.

Chồi Nhỏ lập tức thoải mái cuộn lại những chiếc lá nhỏ non mềm, cọ cọ vào ngón tay Tần Di, dường như còn muốn nhiều hơn nữa.

Mà nhờ linh lực của Tần Di truyền vào, Tần Di cũng có thể quan sát được tình hình khi Chồi Nhỏ kết nối với cơ thể Thẩm Thanh Đường ở bên trong.

Lần này, Tần Di quả thực kinh ngạc.

Phần tiếp xúc giữa cơ thể của Chồi Nhỏ và Thẩm Thanh Đường là hoàn toàn tự nhiên, không hề có dấu vết ký sinh.

Ban đầu, Tần Di đoán rằng đây có thể là một loại chồi giống như con tằm, vô tình chạm vào vùng da bị tổn thương của Thẩm Thanh Đường mà ký sinh trên đó, nhưng bây giờ có vẻ như không phải vậy.

Cả hai… thực sự giống như là một thể.

Chuyện này……

Vô số khả năng hiện lên trong đầu Tần Di, nhưng cuối cùng hắn nhận ra rằng bất kể khả năng đó là gì, một khi có người phát hiện ra, tình hình của Thẩm Thanh Đường sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.

Cứ như vậy, sắc mặt Tần Di thay đổi tới lui mới trầm giọng nói với Thẩm Thanh Đường: "Ngươi theo ta qua đây."

Nghe giọng điệu đột nhiên nghiêm túc của Tần Di, Thẩm Thanh Đường không khỏi có chút căng thẳng, nhưng Tần Di bảo cậu đi theo, cậu liền đi theo không chút do dự.

Dù sao Tần Di cũng sẽ không hại cậu, phải không?

. .

Sau khi vào phòng, Tần Di đóng cửa lại, kéo tấm bình phong chặn đầu giường, sau đó nói với Thẩm Thanh Đường: "Lên giường ngồi đi."

Thẩm Thanh Đường do dự một chút, lẳng lặng ngồi xuống giường, sau đó nhẹ nhàng nói: "Lan Đình, nếu chàng có gì muốn nói thì cứ nói đi, ta không ngại."

Tần Di trầm mặc chốc lát, sau đó lắc đầu: "Cũng không tệ."

Thẩm Thanh Đường: ?

Sau đó, Tần Di ngẩng đầu lên và lặng lẽ nhìn Chồi Nhỏ trên đầu Thẩm Thanh Đường, nó vẫn đang uốn éo trong nhiều tư thế khác nhau, cố gắng thu hút sự chú ý, thản nhiên nói: "Chúng ta phải tìm cách đưa nó vào trong cơ thể ngươi."

Trong lòng Thẩm Thanh Đường rung động, cậu lập tức nhận ra Tần Di đã nhìn thấu bản chất của sự việc, biết Chồi Nhỏ với mình là một thể.

Vừa định hỏi Tần Di có nghĩ ra biện pháp gì không, liền cảm thấy da đầu truyền đến một trận nhói đau.

"Ui…" Đôi lông mày mảnh mai và xinh đẹp của Thẩm Thanh Đường lập tức cau lại.

Hóa ra là Chồi Nhỏ đã túm lấy tóc cậu.

Thấy vậy, hơi thở Tần Di đột nhiên lạnh xuống, lập tức muốn bắt lấy nó cảnh cáo.

Kết quả Thẩm Thanh Đường dở khóc dở cười xua tay, nhỏ giọng nói: "Lan Đình, đừng tức giận, nó không cố ý đâu."

Tần Di nhíu mày: "Có ý gì?"

Thẩm Thanh Đường lúc này bất đắc dĩ cười cười, thấp giọng nói: "Nó nói nếu muốn lớn lên thì cần hít thở không khí trong lành, phơi nắng, như vậy thân thể ta mới có thể mau hồi phục, nếu thu nó vào trong, cơ thể của ta sẽ phục hồi rất chậm."

Tần Di: …

Nếu là chuyện khác, Tần Di tuyệt đối không thể thỏa hiệp, nhưng chỉ cần liên quan đến thân thể của Thẩm Thanh Đường, hắn không thể không thỏa hiệp…

Mà Tần Di cũng hiểu được Chồi Nhỏ không có ăn nói lung tung.

Nếu Thẩm Thanh Đường thực sự có thể chất giống như hắn đoán, thì sở thích của Chồi Nhỏ hẳn là giống với linh thảo bình thường, yêu cầu này cũng dễ hiểu.

Nghĩ đến đây, Tần Di lạnh lùng liếc Chồi Nhỏ đang ngồi trên đỉnh đầu Thẩm Thanh Đường, ai ngờ Chồi Nhỏ thấy hắn nhìn mình bằng ánh mắt như vậy lập tức cứng người, lộ ra vẻ cảnh giác cực độ, giống như mèo xù lông vậy.

Dường như muốn nói nếu Tần Di lại tùy tiện đưa ra đề nghị, thì nó sẽ đồng quy vu tận với Thẩm Thanh Đường ngay.

Tần Di: …

Cảm nhận được sự không vui của Tần Di, Thẩm Thanh Đường khẽ thở dài, đưa tay gõ nhẹ Chồi Nhỏ trên đỉnh đầu mình, sau đó cười nói: “Lan Đình, đừng tức giận, nó còn nhỏ nên hơi quậy. Chúng ta vẫn nên tìm cách xem có thể đáp ứng được nhu cầu của nó hay không, nếu không thể, tốt hơn hết cứ thu nó vào trong vậy.”

“Bằng không nếu để người khác trông thấy bộ dạng này của ta, nhất định sẽ sinh nghi.”

Nói đến đây, Thẩm Thanh Đường cười cười, đưa tay gãi gãi Chồi Nhỏ đang tức giận, dịu dàng hỏi: “Mi nói có đúng không?”

Chồi Nhỏ: …

Chồi Nhỏ bơ phờ nằm úp sấp.

Tần Di nghe những lời này của Thẩm Thanh Đường, nhìn nụ cười dịu dàng của cậu, im lặng một lúc, sau đó từ bỏ việc giằng co với Chồi Nhỏ, đi đến bên Thẩm Thanh Đường, cùng nhau tìm ra giải pháp.

. .

Hai người bàn bạc nửa tiếng, cuối cùng quyết định dùng gỗ làm một chiếc phát quan rỗng cho Thẩm Thanh Đường đội, trước mặt mọi người sẽ giấu Chồi Nhỏ vào bên trong phát quan, nếu người khác không nhìn kỹ sẽ không nhận ra.

Tuy nhiên, cần có thời gian để làm một chiếc phát quan, Tần Di yêu cầu Thẩm Thanh Đường tiếp tục che đầu bằng khăn trong hai ngày nữa, nếu Mộ Phi hỏi, chỉ cần nói là bị phát ban.

Thẩm Thanh Đường không phản đối điều này, Chồi Nhỏ thì có, nhưng nó bị khí thế lạnh lùng của Tần Di trấn áp.

Chồi Nhỏ rất không phục, nhưng nó không thể không phục, nó chỉ có thể giấu lửa giận của mình vào sâu trong lòng.

Vậy mà lần đầu tiên gặp Tần Di nó còn cảm thấy rất chi là thân thiết.

Thật sự là nhìn lầm người rồi!

Bây giờ xem ra mắt nhìn người của Thẩm Thanh Đường cũng không ra gì, chờ nó lớn lên, nhất định phải khiến Thẩm Thanh Đường rời xa tên đáng ghét này.

Hừ!

. .

Tối hôm đó, vì sự xuất hiện của Chồi Nhỏ làm lỡ chuyện mà Thẩm Thanh Đường không có thời gian nấu ăn, vậy mà Mộc Phi còn làm vỡ nồi.

Khi ba người đứng trước căn bếp chướng khí mù mịt, Mộ Phi khóc lóc thảm thiết, nhưng Tần Di lại rất bình tĩnh, chỉ liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, như muốn nói – giờ đã biết tại sao ta nấu ăn tệ như vậy nhưng vẫn phải nấu chưa?

Thẩm Thanh Đường nhìn thấy ý tứ sâu xa trong mắt Tần Di, không khỏi bất đắc dĩ nở nụ cười, sau đó quay đầu lại, nhìn cái bếp lò nhỏ bên cạnh bếp nói: "Ngày mai hai người còn phải đi săn, không thể để bụng đói được, vậy trước tiên nướng chút khoai lang và hạt dẻ ăn nhé?"

Mộ Phi cảm động rơi nước mắt, không có ý kiến gì về việc này.

Tần Di nói: "Để ta làm."

Mộ Phi vốn đang hổ thẹn, giờ càng thêm áy náy, lập tức nói: "Ta cũng làm, ta cũng biết nướng khoai lang!"

Tần Di lạnh lùng nhìn y một cái.

Mộ Phi: …

Thẩm Thanh Đường nghe vậy khẽ mỉm cười, không từ chối nhưng cũng không hoàn toàn đồng ý, chỉ nhẹ nhàng nói: "Vậy vừa lúc, Tiểu Phi, đệ giúp rửa khoai lang đi, Lan Đình, chàng nhóm bếp đi để ta canh lửa."

Thẩm Thanh Đường đã nói vậy, Tần Di và Mộ Phi không ai từ chối, nhìn nhau một cái liền lập tức chia nhau ra hành động.

Thẩm Thanh Đường nhìn bộ dáng hai người họ chia nhau ra bận rộn mà không khỏi vui vẻ từ tận đáy lòng.

Cuộc sống như vậy thật sự rất tốt.

. .

Động phủ của Tần Di trước nay luôn ảm đạm buồn tẻ lập tức trở nên ấm áp thân thuộc khi ngọn lửa bốc lên và mùi khoai lang nướng thoang thoảng.

Nhiều thêm một chút khói lửa nhân gian.

Lúc này ba người đang ngồi quanh bếp lò, Mộ Phi đang thổi phù phù, gọt một củ khoai lang, ruột vàng óng mềm ngọt lộ ra ngoài, tỏa ra hương thơm thoang

thoảng.

Thẩm Thanh Đường đang dùng thìa sứ chậm rãi cạy mấy củ khoai lang, múc ruột khoai lang ăn, gió thổi tấm khăn voan trắng của cậu khẽ lay động, lúc này cậu cười tủm tỉm nhìn dáng vẻ sắp chảy nước miếng của Mộ Phi, không khỏi nhẹ giọng nhắc nhở: "Tiểu Phi, từ từ thôi, coi chừng bị phỏng."

Mộ Phi đang định há miệng cắn khoai lang, nhưng nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, lại liếc nhìn dáng vẻ ôn hòa cầm thìa của Thẩm Thanh Đường, im lặng một lúc, hơi đỏ mặt, sau đó mới bình tĩnh giảm tốc độ ăn lại.

Tần Di đối với việc này làm ngơ, chỉ là bóc từng hạt dẻ nướng ra, thổi bay lớp da nổi trên bề mặt, lộ ra phần thịt hạt dẻ vàng óng và căng mọng bên trong.

Sau đó, đưa nó đến bên miệng Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường còn đang nhìn Mộ Phi đột nhiên trở nên lịch sự, đang nghĩ thật buồn cười, thì bỗng một hạt dẻ ấm nóng đưa đến bên môi khiến cậu giật mình.

Thẩm Thanh Đường vốn định trực tiếp cầm lấy hạt dẻ, không ngờ lại bắt gặp ánh mắt của Tần Di.

Sau đó, cậu nhìn thấy trong đôi mắt đỏ rực như lửa của Tần Di, lóe lên một tia cảm xúc kiềm nén khó mà giải thích.

Thẩm Thanh Đường tim đập lỡ một nhịp, lặng lẽ liếc nhìn Mộ Phi đang ăn ngấu nghiến bên cạnh, lập tức hiểu ra.

Sau đó cậu bình tĩnh cười cười, một chút cũng không ngượng ngùng, nhẹ nhàng vén góc khăn che mặt, để ngón tay thon dài của Tần Di đút hạt dẻ vào trong miệng mình.

Đầu ngón tay Tần Di run lên, bình tĩnh thu tay về, nhưng ánh mắt lại có chút cổ quái.

Hắn vốn tưởng Thẩm Thanh Đường ở trước mặt Mộ Phi sẽ từ chối.

Thậm chí có khi sẽ tức giận.

Nào ngờ sẽ như thế này…

Em ấy rõ ràng xuất thân từ thế gia vọng tộc, vậy thì làm sao có thể so với họ không để ý đến những thứ này…

Lúc này bản thân Tần Di cũng quên mất mình bởi vì không vừa mắt Mộ Phi mới cố ý làm như vậy.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường cẩn thận nhai hai miếng hạt dẻ, cảm thấy hạt dẻ quả nhiên rất ngọt rất thơm, lúc này không khỏi mỉm cười nhìn Tần Di, cố ý nhẹ giọng khen: "Hạt dẻ do Lan Đình hái ngọt thật đó."

Tần Di: …

Ánh mắt Tần Di càng ngày càng lấp lánh, nếu không phải hắn che mặt nạ, chắc chắn vẻ mặt của hắn lúc này rất đẹp.

Khóe miệng Mộ Phi giật giật, trong lúc mất cảnh giác đã bị thồn cho một đống cơm chó, cảm thấy khoai lang mình ăn không còn ngon nữa.

Thẩm Thanh Đường nhìn thấy tình cảnh của hai người họ, chỉ cảm thấy buồn cười.

Rõ là trẻ con, tất cả cảm xúc đều được viết hết lên mặt của y.

Nhưng Thẩm Thanh Đường cảm thấy trêu chọc như vậy đã đủ rồi, lúc này, cậu làm ra vẻ mặt như vừa nhớ ra điều gì, mỉm cười chuyển chủ đề như không có chuyện gì xảy ra: "À phải rồi, ngày mai là lễ lại mặt, Lan Đình, chàng có về với ta không?"

Tần Di nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, hơi sửng sốt, sau đó nhíu mày, chần chờ không đáp.

Thẩm Thanh Đường đã sớm đoán được phản ứng của Tần Di, nên cũng không tức giận mà khẽ mỉm cười, không đợi Tần Di trả lời, cậu liền ngẩng đầu nhìn Mộ Phi vừa đứng dậy, nhẹ giọng nói: "Thật ra, Tiểu Phi cũng có thể đi cùng. Cùng nhau đi đi, đầu bếp của Thẩm gia chúng ta nấu cơm rất ngon, bếp ở đây hỏng rồi, thật là bất tiện, ngày mai đi cùng bọn ta, đệ sẽ không phải nhịn đói."

Theo suy đoán của Thẩm Thanh Đường, Mộ Phi tham ăn như vậy hẳn sẽ rất hưng phấn, có như vậy y cũng sẽ thuyết phục Tần Di đi cùng, cũng đồng thời dẹp bỏ chút bối rối vừa nãy.

Không ngờ Mộ Phi nghe xong lời của Thẩm Thanh Đường, ánh mắt cứng đờ, lập tức lộ ra vẻ cổ quái, cuối cùng không nhịn được lặng lẽ liếc nhìn Tần Di.

Tần Di lập tức lạnh lùng nhìn về phía Mộ Phi.

Thẩm Thanh Đường: …

Ánh mắt Mộ Phi dường như rất dè dặt, nhưng trên thực tế liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu.

Thẩm Thanh Đường hơi cau mày khi nhìn thấy hành vi bất thường của Mộ Phi, nhìn thấy ánh mắt giao nhau giữa Mộ Phi và Tần Di, cậu lập tức nghĩ đến những chuyện không hay trong nguyên tác, tim đập loạn nhịp.

Chẳng lẽ Thẩm gia xảy ra chuyện gì sao? Tần Di và Mộ Phi đang giấu cậu chuyện gì?

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường lập tức nhìn Mộ Phi và Tần Di với vẻ mặt lo lắng, thấy hai người đều đang trầm mặc, lòng Thẩm Thanh Đường càng thêm thấp thỏm.

Mím môi, Thẩm Thanh Đường không nhịn được muốn hỏi Tần Di.

Kết quả, một giây trước khi Thẩm Thanh Đường mở miệng, Tần Di ngước mắt lên, nhìn vào đôi mắt đen láy trong veo của Thẩm Thanh Đường, trầm giọng nói: “Người nhà ngươi không sao, đừng suy nghĩ nhiều.”

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một lúc, sau đó mới nhẹ nhõm đi nhiều.

Cậu tin tưởng Tần Di.

Nhưng ngay lập tức–

“Cũng không tính là không có chuyện gì.”

Thẩm Thanh Đường: ?

Tần Di giờ phút này trầm mặc một lát, sau đó nói: “Hai ngày trước, có người truyền tin, trên người một vị tán tu có một lượng lớn Hoàng Kim Thảo cực phẩm, hắn chuẩn bị bán nó ở Lăng Dương thành. Hoàng Kim Thảo cực phẩm có thể ổn định công hiệu của Trúc Cơ Đan, có thể tăng thêm xác suất thành công khi tiến kỳ Trúc Cơ. Ta nghe nói Thẩm gia hình như đang ra lệnh cho người tìm kiếm tung tích của vị tán tu này, trong lúc này có lẽ không có thời gian chú ý đến lễ lại mặt.”

Thẩm Thanh Đường nghe Tần Di nói vậy, lông mày khẽ cau lại, tiêu hóa một chút, thở phào nhẹ nhõm hỏi: “Vậy bây giờ có tin tức gì không?”

Tần Di dừng một chút: “Ba gia tộc khác cũng đang tìm.”

Sắc mặt Thẩm Thanh Đường hơi thay đổi, cậu đã hiểu.

Xem ra, trong nhà thực sự không thể quan tâm đến việc cậu trở về rồi.

“Có điều, nếu ngươi vẫn muốn trở về, ta sẽ đi cùng ngươi.”

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, sau đó ánh mắt trở nên cực kỳ nhu hòa, bên khóe miệng chậm rãi hiện ra một lúm đồng tiền nhỏ: “Được.”

------oOo------

Chương 11: Là ngươi?!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 11: Là ngươi?!

Ban đêm

Mái tóc đen của Thẩm Thanh Đường rối tung, cậu nằm trong chiếc chăn bông mềm mại, phía đối diện thắp một ngọn đèn, cậu nhìn Tần Di đang ngồi dưới đèn, khắc một chiếc phát quan đội đầu cho cậu.

Thẩm Thanh Đường nhìn một hồi, không khỏi khẽ thì thầm: “Lan Đình, không thì chàng đi ngủ trước đi, ngày mai ta vẫn có thể quấn khăn trên đầu, ui~”

Thẩm Thanh Đường vừa dứt lời, liền cảm thấy da đầu ngứa ran, Chồi Nhỏ lại túm tóc cậu.

Tần Di cảm giác được Chồi Nhỏ lại gây chuyện, hai tay không ngừng động tác: “Ngươi hỏi nó xem nó có chịu không?”

Thẩm Thanh Đường bất lực.

Một lúc sau, Thẩm Thanh Đường yên lặng mặc quần áo xuống giường.

Vốn dĩ Tần Di chẳng hề để ý đến việc Chồi Nhỏ quấy nhiễu, nhưng bây giờ nhìn thấy Thẩm Thanh Đường xuống giường, hắn lập tức bỏ phát quan trên tay xuống: “Sao vậy?”

Mặc quần áo vào, Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười, đi tới trước mặt Tần Di ngồi xuống: “Chàng cứ làm đi, ta ngồi với chàng một lát rồi đi ngủ.”

Tần Di ngẩn ra.

Nếu Thẩm Thanh Đường trực tiếp nói sẽ thức cùng hắn, hắn nhất định sẽ không cho phép, nhưng nếu Thẩm Thanh Đường chỉ nói ngồi với hắn một lát, Tần Di lại không có cách nào.

Trầm mặc một lát, Tần Di nói: “Nửa canh giờ thôi, giờ Hợi đi ngủ.”

Thẩm Thanh Đường cũng không cò kè mặc cả, nhẹ giọng nói: “Được, nghe lời chàng.”

Tần Di lúc này mới thả lỏng lông mày, cúi đầu cầm lại phát quan, tiếp tục khắc.

Thẩm Thanh Đường cũng không nhàn rỗi, yên lặng tìm một cây kéo, nhẹ nhàng tháo chụp đèn bên cạnh xuống, cẩn thận cắt hoa đèn, thay một ít dầu.

Lúc này, mái tóc đen của Thẩm Thanh Đường bung xõa, tản mát hai bên bờ vai, tỏa ra tia sáng le lói dưới ánh nến lung linh.

Hàng mi dài khẽ rũ xuống, khuôn mặt xinh đẹp như tuyết trắng dưới ánh đèn trông quá mức tinh xảo, không giống người thường.

Ngược lại chồi non trên đỉnh đầu không hiểu sao lại tăng thêm cho cậu một chút sức sống và hồn nhiên.

Tần Di nhìn Thẩm Thanh Đường như vậy từ khe hở trên mặt nạ, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, sau đó lại cụp mắt xuống, tiếp tục dán mắt vào chiếc phát quan trên tay.

Nhưng dưới sự cắt tỉa của Thẩm Thanh Đường, ánh nến dần sáng hơn, ổn định hơn, cậu cười nhẹ, cầm chụp đèn đậy vào lại.

Căn phòng sáng sủa hơn rất nhiều.

Nửa canh giờ nói ngắn thì ngắn, nói dài thì dài.

Trong chớp mắt đã trôi qua.

Đúng giờ, Tần Di dừng tay lại, đang định ngẩng đầu lên thì Thẩm Thanh Đường đã đứng dậy, dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, khẽ nói: "Lan Đình, ta đi ngủ trước đây, chàng đừng làm muộn quá"

Tần Di trầm mặc một hồi: "Ừm, ta sẽ làm nhanh."

Thẩm Thanh Đường nhẹ cười: "Vâng."

. .

Thẩm Thanh Đường lên giường ngủ thiếp đi, trong khi Tần Di vẫn đang làm phát quan cho cậu.

Ước chừng một giờ sau, Tần Di cuối cùng cũng làm xong phát quan, lúc này hai mắt đã hơi đỏ ngầu, nhưng vẻ mặt rõ ràng đã thả lỏng đi nhiều.

Tần Di nhìn chiếc phát quan trên tay một lúc, rồi nhìn Thẩm Thanh Đường đang ngủ yên bình trên giường.

Bây giờ đang là giao mùa giữa tháng ba và tháng tư, lúc ấm lúc lạnh, nhưng phòng ngủ này trang bị đầy đủ tiện nghi, thông gió không quá lạnh, hơn nữa chăn bông trên người Thẩm Thanh Đường được làm bằng lụa cao cấp, nhẹ và ấm, tư thế ngủ của Thẩm Thanh Đường lại không được nghiêm chỉnh cho lắm.

Mái tóc đen cuộn quanh gối, chăn chỉ vừa che tới ngực, tay áo lót mềm mại bị xắn lên nửa chừng, lộ ra nửa cổ tay trắng nõn lười biếng vắt qua một bên.

Hàng mi dài đen dày lặng lẽ rũ xuống, khiến nước da của Thẩm Thanh Đường trắng hồng giống như ngọc phù dung thượng hạng.

Quả là một mỹ nhân đang ngủ.

Tần Di yên lặng nhìn Thẩm Thanh Đường như vậy một lúc, môi mỏng vô thức mím thành một đường.

Sau một lúc, hắn ma xui quỷ khiến khom người xuống–

Ngay khi làn da trắng mịn của Thẩm Thanh Đường tiến lại gần trước mắt, Tần Di đột nhiên cảm thấy bên tai đau nhói.

Hắn nhíu mày, vội ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Chồi Nhỏ run rẩy nhô ra từ đỉnh đầu Thẩm Thanh Đường, lắc lắc về phía hắn như đang biểu tình.

Tần Di: …

Vẻ mặt của hắn thay đổi trong giây lát, Tần Di cũng không giận Chồi Nhỏ, mà chỉ im lặng đứng dậy, nhẹ nhàng kéo cánh tay bị rơi ra ngoài chăn của Thẩm Thanh Đường lên, sau đó lại đắp chăn cho Thẩm Thanh Đường.

Làm xong tất cả những chuyện này, Tần Di xoay người đi sang một bên, thổi tắt đèn, trở lại trên chiếc giường thấp cách đó không xa của mình, ngủ thiếp đi.

Mà lúc này Tần Di không chú ý rằng, trong bóng tối, đôi tai trắng như ngọc của Thẩm Thanh Đường hơi đỏ lên.

. .

Sáng sớm hôm sau, ba người lên xe ngựa.

Thẩm Thanh Đường và Tần Di ngồi trong xe, Mộ Phi điều khiển xe ngựa.

Thẩm Thanh Đường mặc dù đội phát quan nhưng vẫn dùng mạng che mặt, không muốn quá nhiều người biết sức khỏe của mình đã tốt hơn rất nhiều, nếu có người muốn hãm hại Thẩm gia thì phải luôn chú ý đến động tĩnh của người nhà họ Thẩm, một khi bại lộ sẽ đánh rắn động cỏ.

Trong khi đó, Mộ Phi, người luôn nói huyên thuyên, lúc này trở nên nghiêm túc một cách khó hiểu, có lẽ là vì y không muốn mất mặt trước mặt Thẩm gia.

Xe ngựa chạy chầm chậm, mắt thấy sắp đến cổng thành Lăng Dương, Thẩm Thanh Đường đột nhiên nhẹ giọng nói: "Tiểu Phi, sau khi vào thành, chúng ta đi theo con đường nhỏ phía nam, đến cổng sau của Thẩm gia."

Mộ Phi hơi sửng sốt: "Đi cửa sau?"

Thẩm Thanh Đường gật đầu nói: "Tình hình bây giờ có chút hỗn loạn, đi cửa trước sẽ bị chú ý quá nhiều, e rằng không tốt cho chúng ta."

Theo đạo lý mà nói, lại mặt chính là công khai đi cửa trước, nhưng Thẩm Thanh Đường là có dụng ý khác, cậu chỉ muốn kiếm cớ trở về xem tình hình của nhà họ Thẩm mà thôi.

Trước đây cậu yếu đuối không thể tự chăm sóc bản thân, hiện tại thân thể đã khôi phục rất nhiều, tự nhiên không thể không để ý tới Thẩm gia.

Nói xong, Thẩm Thanh Đường liếc nhìn Tần Di bên cạnh: "Lan Đình, chàng có ý kiến gì không?"

Tần Di lắc đầu: "Không, ngươi nói đúng."

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười, sau đó đưa ra quyết định cuối cùng: "Tiểu Phi, tìm đường nhỏ, đi cửa sau."

Mộ Phi lập tức vung roi: "Được!"

Chẳng mấy chốc, một chiếc xe ngựa đơn giản điệu thấp đã chạy vào thành Lăng Dương và dừng lại ở cửa sau Thẩm gia mà không ai để ý.

Mộ Phi nhảy xuống xe trước, nghe theo chỉ dẫn của Thẩm Thanh Đường gõ cửa gọi người.

Rất nhanh, một lão quản gia ngạc nhiên đi ra, dẫn ba người bọn họ vào nhà.

. .

Mặc dù Thẩm phủ mấy năm nay sa sút, nhưng hồi đó cũng được coi là một trong tứ đại gia tộc ở thành Lăng Dương, cách bài trí trong phủ không tính là xa hoa, nhưng cũng không kém phần khí thế.

Tùng bách, trúc xanh đan xen nhau, nhà cửa sân viện đều ẩn hiện trong màu xanh biếc này, thỉnh thoảng rải rác vài hòn non bộ, đình lầu đỏ son, tăng thêm một chút tao nhã.

Mộ Phi là lần đầu tiên đứng đắn đến phủ của Thẩm gia, lúc này đứng nhìn ở khoảng cách gần, không khỏi có chút kinh ngạc.

Nhưng Mộ Phi cũng biết dè dặt, trên mặt vẫn không lộ ra biểu cảm gì, chỉ là một đôi mắt đen sáng trong thỉnh thoảng đảo qua đảo lại nhìn bốn phía, phản bội suy nghĩ trong lòng y.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường cùng lão quản gia trao đổi vài câu, sau đó nói với Tần Di và Mộ Phi: "Hôm nay cha và mẹ ta đều đi vắng, chỉ có huynh trưởng ở nhà, chúng ta gặp huynh ấy ở sảnh trước nhé."

Tần Di không có bất kỳ phản đối nào, nhưng Mộ Phi bất giác cắn môi khi nghe những lời của Thẩm Thanh Đường, nói một cách ngập ngừng, "Ta cũng đi sao?"

Thẩm Thanh Đường cho rằng Mộ Phi sợ gặp người lạ, liền cười nói: "Huynh trưởng bằng tuổi chúng ta, tính tình rất thẳng thắn, cũng không phải người xấu."

Mộ Phi: "Ồ… vậy thì được."

Y không muốn tỏ ra sợ sệt trước mặt Thẩm Thanh Đường.

Hơn nữa… Chắc là không đụng phải người đó đâu nhỉ?

Thẩm Thanh Đường thấy vẻ mặt Mộ Phi hơi bối rối, liền bước tới vỗ nhẹ vào vai y: "Tiểu Phi, nếu đệ thật sự không muốn thì cũng đừng miễn cưỡng, ta sẽ để Trần bá bá dẫn đệ đi ăn chút gì đó?"

Mộ Phi sửng sốt một lúc, đối mặt với sự thấu hiểu của Thẩm Thanh Đường, y có chút xấu hổ, nhưng y định nói không sao.

Tần Di một mực đứng ở bên cạnh rốt cuộc nhịn không được nữa: "Kệ nó đi, nó chính là quái đản như vậy."

Mộ Phi: ?

Sắc mặt Mộ Phi nhất thời có chút tức giận, nhưng lại không dám nổi giận với Tần Di.

Thẩm Thanh Đường cảm nhận được áp lực không hiểu nổi trên người Tần Di, hơi sửng sốt, sau đó bình tĩnh cười cười, đi vòng qua bên người Tần Di, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn.

Tần Di bất ngờ bị đôi tay mềm mại và tinh tế của Thẩm Thanh Đường nắm lấy, mu bàn tay như bị điện giật, hắn vô thức muốn rút tay ra.

Nhưng Thẩm Thanh Đường rất nhanh mà đưa năm ngón tay của mình vào kẽ hở giữa năm ngón tay của Tần Di, rồi lặng lẽ nắm chặt lại.

Cứ như vậy… Tần Di không rút ra được nữa.

Tần Di: …

Lúc này, Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu lên, khẽ cười nói: "Được rồi, Lan Đình, đừng giận Tiểu Phi như vậy, chúng ta đi trước đi."

Ánh mắt Tần Di nhấp nháy hồi lâu, cuối cùng bình tĩnh nắm tay Thẩm Thanh Đường, trầm giọng nói: "Được, đi thôi."

Đột nhiên bị lãng quên sau lưng, Mộ Phi khóe miệng giật giật: Ha ha…

. .

Sau khi đi qua nhiều con đường và hành lang, ba người họ cuối cùng cũng đến sảnh trước của nhà họ Thẩm.

Mộ Phi mới đầu hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, sau đó lại có chút líu lưỡi và mất kiên nhẫn.

Thế quái nào mà nơi này lại lớn như vậy?

Sau khoảng một nén hương, khi ba người Thẩm Thanh Đường đến sảnh trước, Thẩm Thanh Ngạn mặc kiếm bào trắng có họa tiết mây viền vàng đã đợi sẵn ở đó.

Lúc này Thẩm Thanh Ngạn đang đứng chắp tay sau lưng, tướng mạo tuấn tú, có khí chất nho nhã của một công tử thế gia, vừa nhìn đã biết người có tu dưỡng.

Vốn dĩ Thẩm Thanh Ngạn đã nở nụ cười chào đón, nhưng khi nhìn thấy Mộ Phi trốn sau lưng hai người họ, sắc mặt Thẩm Thanh Ngạn hơi thay đổi.

"Là ngươi?!"

Mộ Phi vừa nhìn thấy Thẩm Thanh Ngạn, lại nghe được những lời này, não bộ lập tức đình trệ, chỉ còn lại một ý nghĩ trong đầu.

Tiêu rồi, tiêu rồi, sao lại là hắn ta chứ?

Mình có nên chạy trốn không?

Thẩm Thanh Đường không biết chuyện gì xảy ra, không khỏi kinh ngạc nói: "Huynh biết Tiểu Phi sao?"

Bị những lời này của Thẩm Thanh Đường làm cho giật mình, sắc mặt Thẩm Thanh Ngạn lập tức trở nên kỳ quái.

Lúc này, tâm tư Mộ Phi quay cuồng, y ho khan một tiếng, sau đó bình tĩnh lui về phía sau Tần Di một chút, thấp giọng nói: "Ngại quá, ta hình như chưa từng

gặp qua Thẩm đại ca. Ngươi có phải nhận sai người rồi không?"

Thẩm Thanh Ngạn: …

Dù sao cũng là công tử thế gia, Thẩm Thanh Ngạn nhìn Mộ Phi một lúc, nhìn đến da đầu Mộ Phi tê dại, nếu không có Tần Di ở đó, y có lẽ thật sự quay đầu bỏ chạy rồi.

Nhưng một lúc sau, Thẩm Thanh Ngạn lại khôi phục vẻ mặt ôn hòa khiêm tốn ban đầu, cười nhạt nói: "Ừm, thoạt nhìn quả thực rất giống, nhìn kỹ thì có lẽ ta nhận sai người rồi. Tiểu huynh đệ thứ lỗi."

Mộ Phi sửng sốt một chút, nhíu mày, không thể tin được Thẩm Thanh Ngạn lại thay đổi lời nói nhanh như vậy, không khỏi lén lút liếc nhìn Thẩm Thanh Ngạn một lần nữa.

Nhưng lúc này, vẻ mặt của Thẩm Thanh Ngạn vẫn như cũ, ánh mắt rất bình tĩnh, tựa hồ thật sự cảm thấy mình nhận lầm người.

Mộ Phi lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm: "Không sao, không sao, nhận nhầm người thôi mà, ai cũng đã từng bị như vậy."

Thẩm Thanh Ngạn cười: "Tiểu huynh đệ thật rộng lượng."

Mộ Phi cũng không hiểu ý tứ, bối rối nói theo: "Rộng lượng, rộng lượng."

Tần Di: …

May mắn thay, sau trận nhầm lẫn này, thái độ của Thẩm Thanh Ngạn đối với Mộ Phi thực sự rất bình tĩnh, như thể vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Trái tim treo lơ lửng của Mộ Phi cũng dần buông xuống.

Chỉ có Tần Di tựa hồ nhớ tới điều gì, không ngừng khẽ mím môi mỏng, tựa hồ rất không vui.

Có ai ship CP Thẩm Thanh Ngạn x Mộ Phi không nè? :))) Có mùi gay-cấn đâu đây…

------oOo------

Chương 12: Trộm dao găm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 12: Trộm dao găm

Thẩm Thanh Đường nhìn mỗi người một vẻ mặt khác nhau, không hiểu mấu chốt nằm ở đâu, cũng không tiện đi hỏi, chỉ có thể chuyển chủ đề, nói chuyện

gia đình.

Mấy người hàn huyên một hồi, lão quản gia lại tới.

Lúc này, Thẩm Thanh Ngạn liếc nhìn ra cửa, cười với Tần Di và Mộ Phi: "Đệ phu và Mộ công tử lần đầu tới nhà, trong lúc vội vàng chưa kịp chuẩn bị gì nên tôi nhờ Trần bá chọn một vài vật phẩm tu luyện, nếu không chê thì để Trần bá dẫn hai người đi xem, thích món nào thì cứ nhận lấy".

Tần Di đương nhiên hiểu ý của Thẩm Thanh Ngạn, đúng lúc có chuyện muốn hỏi Mộ Phi, liền chắp tay nói: "Vậy trước hết cảm tạ huynh trưởng."

Thẩm Thanh Ngạn cười: "Đệ phu khách khí rồi."

Sau đó, Tần Di lạnh nhạt liếc nhìn Mộ Phi một cái, cất bước ra ngoài trước.

Mộ Phi tim đập thình thịch, vội vàng đi theo.

Lúc này, Thẩm Thanh Ngạn nhìn Trần bá đưa hai người bọn họ đi, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Mộ Phi, lộ ra vẻ mặt suy tư.

Thẩm Thanh Đường đang uống trà ở bên cạnh nhìn ánh mắt của Thẩm Thanh Ngạn là biết, lúc này mới nhẹ nhàng đặt tách trà xuống, tò mò hỏi: "Huynh thật sự đã từng gặp Tiểu Phi sao?"

Khi Thẩm Thanh Ngạn nghe thấy câu hỏi của Thẩm Thanh Đường, anh lặng lẽ thu hồi tầm mắt, trên môi nở một nụ cười nhẹ đầy hứng thú: "Ta quả thật đã từng thấy y."

Thẩm Thanh Đường cười cười, đang định hỏi Thẩm Thanh Ngạn thấy Mộ Phi lúc nào, Thẩm Thanh Ngạn cười nói: "Y chính là tên trộm năm xưa trộm mất dao găm của ta."

Thẩm Thanh Đường: ?

Bàn tay cầm tách trà của Thẩm Thanh Đường suýt chút nữa run lên, may mà nắp cốc rất chắc chắn, nước bên trong không tràn ra ngoài.

Cậu vẫn nhớ sự kiện khi con dao găm của Thẩm Thanh Ngạn bị đánh cắp năm đó, việc này đã khiến cả Thẩm phủ trở nên náo động.

Con dao găm của Thẩm Thanh Ngạn không phải loại bình thường, đó là món quà Thẩm Đình mừng sinh thần lần thứ mười tám của Thẩm Thanh Ngạn, ông đặc biệt tìm một bậc thầy luyện khí đến để rèn đúc cho Thẩm Thanh Ngạn.

Kết quả là vào một đêm nọ, Thẩm Thanh Ngạn đột nhiên hoảng sợ chạy đến chỗ Thẩm Đình, nói với Thẩm Đình rằng con dao găm của anh vừa bị kẻ trộm lấy mất, còn là bị một tu sĩ Luyện Khí tầng ba trộm mất.

Thẩm Đình đương nhiên không tin, cho rằng Thẩm Thanh Ngạn đã vô tình làm mất con dao, vì sợ bị trừng phạt nên mới viện cớ vô lý như vậy, đã phạt Thẩm Thanh Ngạn quỳ trên gạch cả đêm.

Thẩm Thanh Đường lúc đó cũng cho là như vậy, nhưng cậu nghĩ Thẩm Thanh Ngạn còn nhỏ, làm sai chuyện nhưng lại rụt rè không dám nói sự thật, nhưng cậu không cho rằng nhân phẩm của Thẩm Thanh Ngạn có vấn đề gì.

Nhưng chẳng ngờ … Chuyện này có thật?

Qua một lúc, Thẩm Thanh Đường từ trong kinh ngạc định thần lại, có chút nghi hoặc nói: "Đại ca, huynh có nhận nhầm người không?"

Thẩm Thanh Ngạn quay đầu nhìn lại, không khỏi mỉm cười dịu dàng, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc bên thái dương của Thẩm Thanh Đường, thấp giọng nói: "Đệ đệ ngốc, đừng luôn nghĩ người ta đơn giản như vậy."

Hàng lông mi dài của Thẩm Thanh Đường khẽ run, bất đắc dĩ nói: "Ta không có."

Sau đó Thẩm Thanh Đường khẽ cau mày, nghiêm túc phân tích: "Khi đó nhà chúng ta chưa mất quyền lực, cao thủ nhiều, Tiểu Phi sao có thể làm chuyện liều lĩnh như vậy? Chẳng lẽ nó không muốn sống sao?"

Thẩm Thanh Ngạn lắc đầu cười: "Khi đó y còn nhỏ đã Luyện Khí tầng ba, hiện tại đã luyện Khí tầng bốn, đủ chứng minh thiên phú của y hơn người. Hơn nữa, y có kỹ năng ẩn núp tuyệt vời, có thể tự do đến rồi đi, hành động cẩn thận không để lại bất kỳ dấu vết nào. Ta lúc đó mạnh hơn y nhưng cũng không đuổi kịp y."

Thẩm Thanh Đường do dự nói: "Cẩn thận…? Cái này càng không giống Tiểu Phi."

Thẩm Thanh Ngạn cười liếc nhìn Thẩm Thanh Đường: "Nếu có người khác bí mật giúp y thì sao?"

Thẩm Thanh Đường ngẩn ra.

Chẳng phải Thẩm Thanh Ngạn đang ám chỉ Tần Di cùng Mộ Phi liên thủ cướp dao găm của huynh ấy sao?

Trong một lúc, cậu không biết phải nói gì.

Một mặt, cậu biết rõ tính cách của Thẩm Thanh Ngạn, biết Thẩm Thanh Ngạn sẽ không nói dối, mặt khác, cậu cảm thấy, cho dù Mộ Phi không hiểu chuyện, thì Tần Di năm đó cũng không hiểu chuyện sao?

Thẩm Thanh Ngạn nhìn thoáng qua có thể thấy được sự do dự và xấu hổ của Thẩm Thanh Đường, lúc này, anh yên lặng cười nói: "Thanh Đường, ta không có ý trách y, đệ yên tâm."

Thẩm Thanh Đường: ?

Nhìn đôi mắt trong veo có chút do dự của Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Ngạn khẽ cười giải thích: "Đệ mới thành thân mấy ngày, thân thể đã khôi phục

tốt như vậy, chứng tỏ Tần Di thật sự quan tâm đến đệ, không phải một kẻ gian ác. Còn về chuyện dao găm—"

"Chắc là có sự hiểu lầm ở đây."

Thẩm Thanh Đường khẽ cau mày, nhìn đôi mắt cười như không cười của Thẩm Thanh Ngạn, cậu luôn cảm thấy trong lời nói của Thẩm Thanh Ngạn có ẩn ý.

"Đại ca, huynh có lời gì thì cứ nói đi."

Thẩm Thanh Ngạn lắc đầu cười thần bí: "Chuyện này để nói sau."

Thẩm Thanh Đường: ?

Thẩm Thanh Đường có chút không hài lòng với sự lảng tránh của Thẩm Thanh Ngạn.

Thấy Thẩm Thanh Đường không vui, Thẩm Thanh Ngạn dời tầm mắt, lập tức chuyển chủ đề, cười nói: "Nhưng Thanh Đường, đúng lúc lần này đệ trở về, nếu không về, ta còn phải cho người ra ngoài thành tìm đệ, nhờ đệ giúp ta một chuyện."

Thẩm Thanh Đường biết Thẩm Thanh Ngạn cố ý chuyển chủ đề, nhưng không thể bắt bí huynh ấy, chỉ có thể hỏi: "Huynh có chuyện gì cần ta giúp đỡ?"

"Đệ từng nghe nói về Hoàng Kim Thảo thượng phẩm chưa?" Thẩm Thanh Ngạn trầm giọng nói.

Trái tim Thẩm Thanh Đường khẽ động, cậu thành thật nói: "Lan Đình có nói với ta rằng phụ thân muốn có Hoàng Kim Thảo, nhưng bây giờ ba gia tộc khác cũng đang tranh giành với chúng ta."

Thẩm Thanh Ngạn sửng sốt một chút, sau đó cười gật đầu: "Đúng vậy, lần này ta muốn nhờ hắn giúp một tay."

"Nhờ Lan Đình?" Thẩm Thanh Đường hơi kinh ngạc.

Thẩm Thanh Ngạn trầm mặc một lát, cau mày thở dài, sau đó thấp giọng nói: "Chúng ta bị giám sát quá chặt chẽ, người nhà ra khỏi thành đã phiền phức, càng sợ bị phục kích, cho nên chỉ có thể nghĩ đến nhờ đệ phu và vị huynh đệ kia, xem bọn họ có thể giúp tìm ra tung tích của Hoàng Kim Thảo thượng phẩm ở ngoại thành hay không."

Thẩm Thanh Đường cười: "Chuyện này dễ thôi, ta nói với họ là được."

Thẩm Thanh Ngạn mỉm cười, sau đó đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu Thẩm Thanh Đường: "Thanh Đường thật hiểu chuyện."

Thẩm Thanh Đường không quen với cử chỉ thân mật của Thẩm Thanh Ngạn – cậu lớn như vậy rồi mà Thẩm Thanh Ngạn vẫn cứ thích sờ đầu cậu, coi cậu như trẻ con.

Nhưng Thẩm Thanh Đường cũng biết Thẩm Thanh Ngạn chăm sóc Thẩm Thanh Đường từ nhỏ, cậu cũng đã quen nên không tránh né, không muốn làm tổn thương Thẩm Thanh Ngạn.

Ai ngờ ngay sau đó, một luồng hơi lạnh đột nhiên từ ngoài tiền sảnh truyền đến.

Thẩm Thanh Đường giật mình, theo bản năng ngẩng đầu lên, thoáng thấy Tần Di và Mộ Phi đã quay lại.

Người phát ra hơi lạnh chính là Tần Di.

Thẩm Thanh Đường: …

Bình giấm chua nhà cậu lại đổ rồi.

Thẩm Thanh Ngạn vốn không biết việc này, còn muốn nhờ Tần Di giúp đỡ, lập tức đứng dậy nghênh đón: "Về rồi sao, cả hai chọn xong hết chưa?"

Tần Di chỉ thờ ơ nhìn Thẩm Thanh Ngạn, không nói chuyện.

Thấy bầu không khí không đúng, Mộ Phi lập tức tiến lên một bước, chặn lại tầm mắt của Tần Di và Thẩm Thanh Ngạn, cười khan nói: "Ta chọn rồi, ta chọn rồi, Thẩm đạo hữu thật quá khách khí."

Tần Di: …

Thẩm Thanh Ngạn gật đầu cười: "Xem ra Mộ công tử rất hài lòng."

Mộ Phi gãi gãi đầu: "Là Thẩm đạo hữu quá khách khí rồi."

Lúc này, Tần Di rốt cục lấy lại tinh thần, ánh mắt chuyển động, thản nhiên nói: "Tất cả đều rất tốt, huynh trưởng tốn kém rồi."

Tuy rằng có chút miễn cưỡng cùng lãnh đạm, nhưng đối với Tần Di mà nói đã là không dễ gì rồi.

Thẩm Thanh Đường vốn định đứng dậy tới giảng hòa thì nghe thấy Tần Di nói vậy, đầu tiên là giật mình, sau đó cậu mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Thanh Ngạn dường như hoàn toàn không để ý đến điều này, quay đầu nhìn Tần Di, ôn hòa nói: "Chỉ cần đệ phu hài lòng, chúng ta từ nay sẽ là người một nhà. Nếu có bất kỳ sự bất tiện nào, ngươi cứ việc nói với Thẩm gia."

Tần Di nghe đến câu 'Chúng ta là người một nhà' này, hắn hơi nhíu mày, không có lập tức đáp lại.

Mà lúc này, Thẩm Thanh Đường đi tới, cậu lặng lẽ nắm lấy tay Tần Di, ngẩng đầu nhẹ giọng nói: "Lan Đình, đại ca nói đúng, chúng ta từ nay về sau là người một nhà, chàng có chuyện gì thì cứ nói thẳng, đừng xem như người ngoài, có được không?"

Tần Di được Thẩm Thanh Đường nắm tay, bắt gặp đôi mắt đen dịu dàng cười như dòng suối mát ấy.

Trong khoảnh khắc, dường như có thứ gì đó sắc nhọn đang lặng lẽ vỡ tan trong trái tim hắn.

Băng hà tan chảy, sương mù biến mất.

Một chút không hài lòng với Thẩm Thanh Ngạn cũng hoàn toàn biến mất.

Hắn không tin những gì người khác nói.

Nhưng bây giờ Thẩm Thanh Đường đã nói như vậy, hắn sẽ tin.

Một lát sau, Tần Di hơi híp mắt lại, trầm giọng nói: "Ừm, ngươi nói phải."

Thẩm Thanh Đường cười rạng rỡ, khuôn mặt xinh đẹp không gì sánh được.

Tần Di cũng lặng lẽ dùng tay trái nắm chặt sự mềm mại trong lòng bàn tay.

Thẩm Thanh Ngạn ở bên cạnh nhìn thấy hình ảnh vui vẻ này, bình tĩnh cong môi, sau đó bước xuống bậc thềm, nói với lão quản gia đứng cách đó không xa: "Trần bá bá, cũng đã muộn rồi, nên chuẩn bị cơm tối thôi."

Lão quản gia ngay lập tức đáp lời và lui xuống.

Nói xong, Thẩm Thanh Ngạn từ xa nhìn Thẩm Thanh Đường và Tần Di nói: "Ta còn chút việc cần giải quyết, mọi người ăn chút điểm tâm trước đi, cứ tự nhiên, lát ta quay về ăn cơm với mọi người."

"Huynh cứ yên tâm đi đi." Thẩm Thanh Đường cười nói.

Thẩm Thanh Ngạn ngầm hiểu cười cười, vẫy vẫy tay, sau đó xoay người cùng Trần bá rời đi.

• •

Nhìn thấy bóng lưng Thẩm Thanh Ngạn biến mất ở cuối hành lang, Tần Di đảo mắt, cau mày nói nhỏ với Thẩm Thanh Đường: "Ta có chuyện muốn nói riêng với ngươi."

Mộ Phi ở một bên đột nhiên lộ ra vẻ mặt áy náy, lại không dám nói chuyện.

Thẩm Thanh Đường vừa rồi đã biết chuyện về Mộ Phi từ chỗ Thẩm Thanh Ngạn, nhìn vẻ mặt của Tần Di và Mộ Phi lúc này, cậu biết Tần Di định nói gì.

Khẽ nhíu mày, Thẩm Thanh Đường không nói gì, chỉ thì thầm với Tần Di: "Chúng ta vào trong phòng nói chuyện đi."

Tần Di: "Ừ."

Khi cùng Thẩm Thanh Đường vào phòng trong, Tần Di lạnh lùng nhìn Mộ Phi, như thể cảnh cáo y không được lộn xộn nữa.

Mộ Phi bây giờ nhát như gà, làm sao dám bất mãn? Chỉ hơi bĩu môi, đứng đó, không dám nói gì.

Tần Di và Thẩm Thanh Đường vòng qua một tấm bình phong đi vào phòng, Tần Di cau mày nhìn xung quanh, xác định không có người ngoài, mới thở ra

một hơi, xòe hai tay ra.

Một tia sáng yếu ớt lóe lên, một con dao găm được chế tác tinh xảo xuất hiện trong lòng bàn tay của Tần Di.

Rõ ràng là con dao găm bị đánh cắp của Thẩm Thanh Ngạn.

Thẩm Thanh Đường ngẩn ra, sau đó ngẩng đầu nhìn Tần Di, ánh mắt có chút dò hỏi.

Nhìn vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường, Tần Di vốn tưởng rằng Thẩm Thanh Đường bình tĩnh như vậy là vì không biết chuyện này, nhưng sau một lúc im lặng, hắn vẫn nhỏ giọng giải thích: "Lúc trước Tiểu Phi không hiểu chuyện nên lén lút đến nhà ngươi xem đại ca của ngươi luyện công, lại bị đại ca của ngươi phát hiện, muốn dùng dao găm này giết nó."

Sắc mặt Thẩm Thanh Đường hơi thay đổi.

------oOo------

Chương 13: Chàng ghen à?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 13: Chàng ghen à?

"Tiểu Phi gửi tín hiệu cầu cứu cho ta, ta giúp nó một tay, lúc đó trời tối không thấy rõ người, không ngờ lại là đại ca ngươi."

Thẩm Thanh Đường: …

"Hiện tại sự tình đã rõ ràng, ngươi hãy trả lại con dao găm này cho đại ca của ngươi."

Khi nói những lời này, giọng điệu của Tần Di không được dịu dàng cho lắm, thậm chí còn có hơi không vui, hiển nhiên là hắn vẫn có thành kiến với Thẩm Thanh Ngạn.

Nghe Tần Di nói xong, Thẩm Thanh Đường sửng sốt một hồi, sau đó đột nhiên ý thức được một chuyện, bất đắc dĩ cười cười, thấp giọng giải thích: "Lan Đình, e là chàng hiểu lầm đại ca của ta rồi."

Khó trách vừa rồi thái độ đối với Thẩm Thanh Ngạn lại không tốt như vậy, không phải chỉ vì ghen tuông, mà còn bởi vì cảm thấy Thẩm Thanh Ngạn lúc đó ra tay quá nặng.

Vốn dĩ Thẩm Thanh Đường còn thắc mắc tại sao Thẩm Thanh Ngạn không nói cho cậu biết lý do quen nhau, nhưng bây giờ nghĩ lại, hẳn là Thẩm Thanh Ngạn cố ý để Mộ Phi đi, cho nên huynh ấy mới giấu giếm.

Tần Di nhíu mày: “Cái gì?”

Thẩm Thanh Đường cười cười, bất đắc dĩ nói: “Con dao găm này là quà mừng mười tám tuổi của đại ca. Lúc đó huynh ấy cũng tình cờ lấy được bí kíp độc môn của Thẩm gia. Hắn là trong lúc tu luyện bị Tiểu Phi nhìn thấy.”

Tần Di: …

Nhìn trộm bí kíp độc môn của nhà ngươi ta, cho dù vì bất kỳ lý do nào, trong giới tu chân đều có thể giết chết không cần hỏi tội.

Thẩm Thanh Ngạn ban đầu không biết đối phương là ai, có sát ý cũng là chuyện bình thường, nhưng sau đó cũng không đi truy cứu, phỏng chừng cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt.

Lúc này, nhìn vẻ mặt khó có thể diễn tả được của Tần Di, Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười, lại nắm lấy tay hắn, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Phi nghịch ngợm thật, nhưng bản tính không xấu, người không biết không có tội. Hơn nữa, trong chuyện này đại ca của ta cũng có lỗi, kẻ tám lạng người nửa cân, coi như hòa nhau. Lan Đình, chàng đừng để trong lòng.”

Nghe giọng nói dịu dàng của Thẩm Thanh Đường, Tần Di im lặng một lúc mới nói: “Ta sẽ đưa Tiểu Phi đi xin lỗi đại ca ngươi.”

Thẩm Thanh Đường khẽ nhíu mày: “Thật ra không cần xin lỗi.”

Tần Di: ?

Thẩm Thanh Đường cười nói: “Vừa hay lần này đại ca có việc cần nhờ hai người giúp.”

Tần Di nhíu mày: “Việc gì?”

Thẩm Thanh Đường nói với Tần Di về Hoàng Kim Thảo thượng phẩm.

Vốn tưởng rằng Tần Di sẽ lập tức đồng ý, nhưng nghe xong, Tần Di trầm mặc một lát, sau đó có chút bất đắc dĩ gật đầu: “Chuyện này ta và Tiểu Phi sẽ chú ý.”

Thẩm Thanh Đường không biết chuyện gì đang xảy ra, cậu chỉ cho rằng Tần Di còn có thành kiến với Thẩm Thanh Ngạn nên cũng không nhiều lời.

Dẫu sao chỉ cần Tần Di đồng ý là được.

Lúc này, nhìn vẻ mặt của Tần Di, Thẩm Thanh Đường lại nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Tần Di, thấp giọng nói: “Đúng rồi, Lan Đình, dao găm trước mắt không cần trả lại, đại ca ta lúc nãy không nhắc đến chuyện này chắc hẳn cũng không để bụng, đến lúc đó anh nói cho Tiểu Phi biết là do anh nể tình, không muốn đệ ấy xấu hổ trước mặt nhiều người như vậy, miễn cho đệ ấy áy náy trong lòng.”

Tần Di hơi nhướng mày, có chút không vui: “Ngươi đối với nó như vậy cẩn thận chiều hư nó.”

Thẩm Thanh Đường liếc nhìn Tần Di, khẽ mỉm cười: “Chàng ghen à?”

Tần Di: …

“Ta chỉ là nói sự thật.” Tần Di hơi nhấn mạnh ngữ khí.

Nụ cười của Thẩm Thanh Đường càng sâu, nhưng cậu cũng không nói những lời như vậy nữa, chỉ nhẹ nhàng giải thích: “Ta cũng không muốn Tiểu Phi chịu quá nhiều gánh nặng tâm lý, đệ ấy còn nhỏ, xin lỗi thì xấu hổ lắm.”

Quan trọng nhất là nếu chuyện này thật sự bại lộ, e rằng Mộ Phi và Tần Di sẽ sinh ra xích mích, Thẩm Thanh Đường không muốn nhìn thấy chuyện này xảy ra.

Cũng chỉ là một con dao găm thôi, sao phải làm lớn chuyện chứ?

Tốt nhất vẫn nên dĩ hòa vi quý.

Nhưng Tần Di không hiểu ý của Thẩm Thanh Đường, trầm mặc một lúc, hắn vẫn kiên quyết: “Ta đi cùng nó, xấu hổ thì cùng nhau—”

“Lan Đình—” Thẩm Thanh Đường không khỏi nhíu mày, lộ ra một tia bất đắc dĩ, vươn tay kéo kéo ống tay áo Tần Di.

Tần Di ngẩn ra.

Nhìn chăm chú vào ánh mắt dịu dàng và bất đắc dĩ của Thẩm Thanh Đường, Tần Di im lặng một lúc, chỉ có thể bất lực nói: “Bỏ đi, nghe lời ngươi.”

Thẩm Thanh Đường lập tức cong môi cười ngọt ngào: “Lan Đình là tốt nhất.”

Tần Di khẽ nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ mất tự nhiên, nhưng nhìn vào đôi mắt sáng ngời óng ánh của Thẩm Thanh Đường, hắn cảm thấy nhắm mắt làm ngơ cũng không sao.

Thôi vậy, Thẩm Thanh Đường muốn nuông chiều thì cứ nuông chiều, chỉ cần không xảy ra chuyện gì lớn, hắn đều có thể lo liệu được.

. .

Nửa tiếng sau, cơm tối đã sẵn sàng.

Lần này chỉ xem như là tiệc gia đình, nhưng Thẩm Thanh Ngạn vẫn chuẩn bị rất nhiều, các loại linh thực hảo hạng đều có đủ, không chỉ có thể thỏa mãn cơn đói mà còn có ích cho việc tu luyện.

Theo đạo lý mà nói, một bữa ăn nhiều loại linh thực như vậy thì rất lãng phí, nhưng Thẩm Thanh Ngạn vẫn chuẩn bị phong phú như thế.

Vừa rồi Mộ Phi bị Tần Di lén trách mắng một trận, dao găm cũng bị Tần Di lấy đi, trong lòng y vẫn lo sợ bất an, nếu Thẩm Thanh Ngạn và Thẩm Thanh Đường biết chuyện này nhất định sẽ khinh thường mình.

Không ngờ trước yến tiệc, Tần Di một mình tìm đến y, trả lại dao găm cho y, dặn dò lần này không nói cho người khác biết, lần sau nhất định sẽ không buông tha.

Mộ Phi cảm động đến mức suýt khóc.

Nhưng y không ngốc, nhìn Thẩm Thanh Đường nắm tay Tần Di cười với bộ dáng trìu mến như thế, trong lòng y rất tỏ tường.

Y rất hiểu tính cách Tần Di.

Tuyệt đối không thể thay đổi tính cách của một người.

Chỉ có thể là do Thẩm Thanh Đường đã can thiệp khuyên nhủ.

Nghĩ tới đây, sóng mũi Mộ Phi có chút cay, nhưng y không có gan biểu hiện trước mặt nhiều người như vậy, chỉ có thể làm bộ như không có chuyện gì.

Thẩm Thanh Ngạn thậm chí còn không kể toàn bộ sự thật cho Thẩm Thanh Đường, nên đương nhiên lúc này anh cũng sẽ không truy vấn bất cứ điều gì, nhưng anh nhìn vẻ mặt ủ rũ của Mộ Phi, hơi nhướng mày và không nhịn được cười: "Mộ công tử, ngươi không ăn cơm sao, đồ ăn không hợp khẩu vị sao?"

Khi Mộ Phi định thần lại, y sửng sốt một chút, sau đó lúng túng nói: "Thẩm đạo hữu, bằng không ngươi cũng gọi ta là Tiểu Phi đi… Ta có chút không quen. "

Thẩm Thanh Ngạn cau mày, cười nói: "Ngươi gọi ta là Thẩm đạo hữu, ta gọi ngươi là Tiểu Phi?"

Mộ Phi: …

Thẩm Thanh Đường ở bên cạnh liếc nhìn Thẩm Thanh Ngạn, sau đó gắp một miếng cá phi lê vào bát anh: "Huynh ăn cơm đi, đừng trêu Tiểu Phi nữa."

Thẩm Thanh Ngạn cười ha ha, thực sự không nói gì nữa.

Mộ Phi lúc này có chút ngượng ngùng, may mắn thay, Thẩm Thanh Đường vừa vặn đưa cho y một bát canh cá: "Tiểu Phi, ăn thử món này đi, đặc sản của đầu bếp Thẩm phủ ta đó."

Mộ Phi cảm kích Thẩm Thanh Đường, vội vàng nhận lấy, vội vàng nhấp một ngụm.

Thực sự là ngon không gì sánh được, thanh mát hợp khẩu vị.

Mộ Phi là người mê ăn, vừa ăn được thứ gì ngon là mắt liền sáng lên, lập tức quên mất xấu hổ lúc trước, bắt đầu ăn uống ngon lành.

Mộ Phi vui vẻ ăn cơm, còn lại ba người khúc mắc trong lòng cũng đã hoàn toàn gỡ bỏ, trong chốc lát ăn uống linh đình, khách và chủ đều vui vẻ.

Bữa ăn này kéo dài từ lúc mặt trời lặn cho đến khi mặt trăng lên cao, mãi đến khi bên ngoài thổi vào từng làn gió mát thì bữa cơm tối này mới kết thúc.

Sau khi ăn tối xong, Thẩm Thanh Đường nhìn thấy dáng vẻ hơi say của Thẩm Thanh Ngạn, cằm của Tần Di có chút đỏ ửng, liền đề nghị đi pha trà mời mọi người.

Thẩm Thanh Ngạn uống chút rượu, tính tình càng ngày càng tùy tiện, lúc này mới nắm lấy tay Thẩm Thanh Đường, cười nói: "Trà Thanh Đường pha là thơm nhất, tiếc là trước đây rất ít khi pha, lần này mọi người nhất định phải thử mới được."

Thẩm Thanh Đường bị Thẩm Thanh Ngạn nắm tay, tim đập loạn một trận, vô thức nhìn về phía Tần Di – ai biểu Tần Di thích ăn dấm như vậy.

Nhưng Thẩm Thanh Đường ngoảnh mặt lại, chỉ thấy Tần Di đang dựa vào ghế hơi ngẩng đầu, hình như đang tỉnh rượu, bóng của chiếc mặt nạ phủ xuống hai mắt, che đi vẻ mặt của hắn.

Tần Di tướng mạo ưu nhã, làn da từ cằm đến cổ trắng như sứ vì men rượu mà nhuốm một tầng đỏ ửng, đôi môi hơi mất tự nhiên và lạnh nhạt khẽ mím lại, cũng chẳng nhìn ra được biểu cảm gì.

Thấy Tần Di như vậy, Thẩm Thanh Đường do dự một chút, vô thức rút tay ra khỏi lòng bàn tay Thẩm Thanh Ngạn.

Hai mặt nhìn nhau, Tần Di nhìn thấy một màn này, đột nhiên môi mỏng khẽ nhếch lên.

Chỉ một nụ cười nhẹ như vậy thôi cũng khiến tim Thẩm Thanh Đường ngứa ngáy.

Như thể có một hòn đá bị ném vào mặt hồ phẳng lặng, nhất thời tạo ra những gợn sóng lăn tăn.

Thẩm Thanh Đường chưa từng thấy Tần Di quyến rũ như vậy, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Nhưng nụ cười của Tần Di chỉ thoáng qua trong tích tắc, ngay sau đó hắn cúi đầu, có chút lảo đảo chống đỡ ghế đứng lên, nói với Thẩm Thanh Đường: "Huynh đệ hai người cứ ngồi ôn lại chuyện cũ, ta với Tiểu Phi đi dạo một lúc cho tỉnh rượu.

Nói xong, Tần Di liếc nhìn Mộ Phi, Mộ Phi vội vàng đứng dậy đi theo.

Thẩm Thanh Đường định thần lại, một lúc sau khuôn mặt hơi ửng hồng, nhẹ giọng nói: "Được."

Lúc này, Tần Di và Mộ Phi đã rời đi.

Thẩm Thanh Ngạn ở một bên nhìn bóng lưng Tần Di và Mộ Phi hồi lâu, đột nhiên cười nhạt: "Tần Di thật thú vị."

Khi Thẩm Thanh Đường phục hồi tinh thần, ban đầu có chút khó hiểu, nhưng khi quay đầu lại, nhìn thấy nụ cười trêu chọc trong mắt Thẩm Thanh Ngạn, cậu

lập tức hiểu ra, liền đáp lại: “Huynh lại chọc đệ nữa rồi.”

Thẩm Thanh Ngạn dừng một chút, sau đó cười đầy ẩn ý: “Đệ đệ của ta ơi, không phải chỉ là một trò đùa thôi sao?”

Thẩm Thanh Đường: ?

. .

Lúc này, trong một rừng cây nhỏ cách đó không xa, Mộ Phi đứng dưới bóng cây, có chút khẩn trương cùng bức thiết thấp giọng nói: “Tần đại ca, huynh không sợ thất hứa với Thẩm ca sao?”

Giờ phút này Tần Di sắc mặt âm trầm, tựa hồ chẳng hề say, gió nhẹ thổi bay làn tóc bên thái dương, ánh trăng chiếu vào chiếc mặt nạ tinh xảo của hắn, lóe ra tia sáng lạnh lẽo.

Lúc này ánh mắt của hắn rơi vào phương xa, không quay đầu lại, chỉ khẽ nói: “Ngươi sợ sao?”

Khóe miệng Mộ Phi giật giật, một lúc lâu mới mím môi, sau đó vô cùng lo lắng mở miệng: “Chuyện Hoàng Kim Thảo thượng phẩm vốn là do chúng ta bịa ra để kiềm hãm ba gia tộc kia, đồng thời để phụ thân của Thẩm ca đừng nóng vội tiến kỳ Trúc Cơ, huynh thì hay rồi, cứ đồng ý như vậy, lỡ như sau này bị phát hiện…”

Cuối cùng, thanh âm Mộ Phi càng ngày càng thấp, hiển nhiên có chút áy náy cùng thiếu tự tin.

“Diễn kịch thì phải diễn cho trót.” Tần Di thản nhiên nói.

Mộ Phi: ?

Một lúc sau, Tần Di mới lặng lẽ bổ sung: “Huống hồ, Hoàng Kim Thảo thượng phẩm cũng không phải là không có cách.”

Mộ Phi sửng sốt một chút, sau đó sắc mặt biến đổi: “Tần đại ca, có phải huynh muốn đi nơi đó —— “

“Suỵt.”

Tần Di nhẹ nhàng cắt ngang lời tiếp theo của Mộ Phi.

Mộ Phi đột nhiên im lặng, nhưng vẻ mặt của y ngày càng lo lắng và nghiêm túc.

Y còn muốn thuyết phục Tần Di một lần nữa.

Kết quả, sau một khắc liền nghe Tần Di nói: “Sự tình còn chưa tới mức không thể xoay chuyển, đi bước nào tính bước đó đi.”

Mộ Phi sửng sốt một chút, môi hé mở, dường như còn muốn nói gì đó,

Nhưng vào lúc này, một người hầu trẻ tuổi từ cách đó không xa chạy tới nhìn xung quanh, Mộ Phi nghe thấy tiếng động, chỉ có thể lập tức câm miệng.

Thiếu niên chạy tới trước mặt hai người, cười nói: “Hai vị khách quý, trà của nhị thiếu gia đã pha xong, mời hai vị về thưởng thức, nếu để nguội sẽ không ngon.”

Mộ Phi sửng sốt một chút, Tần Di hơi quay mặt đi: “Được, chúng ta lập tức trở về.”

Thiếu niên vội vàng gật đầu, xoay người rời đi.

------oOo------

Chương 14: Thẩm Thanh Đường không vui

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 14: Thẩm Thanh Đường không vui

“Đi thôi.” Tần Di liếc nhìn Mộ Phi bị ngắt lời có vẻ mặt không vui đứng bên cạnh, thảnh nhiên nói.

Mộ Phi: …

Mất đi cơ hội nói chuyện, Mộ Phi bất mãn chỉ có thể ủ rũ đi theo sau lưng Tần Di, lặng lẽ trở về.

Khi hai người trở lại sảnh chính, Thẩm Thanh Đường đã pha trà xong, trong phòng tràn ngập hương thơm dịu ngọt.

Nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của Mộ Phi, Thẩm Thanh Đường đoán có lẽ y đã bị Tần Di giáo huấn một trận, âm thầm cười cười, bưng một chén trà lên trước cho y.

“Nào, trà này ta tự pha, Tiểu Phi nếm thử xem có ngon không, cũng tốt cho tiêu hóa.”

Mộ Phi sửng sốt, vội vàng nhận lấy cảm ơn.

Phong cách pha trà ở tu chân giới tương tự như phương pháp pha trà ở thời Đường, sử dụng lá trà xay nhuyễn, thêm hẹ tây, gừng, táo tàu, vỏ cam, mộc qua, bạc hà và những thứ khác cùng đun sôi lên, xem như là một thức uống khẩu vị nặng.

Thẩm Thanh Đường từ nhỏ đã có sức khỏe không tốt, Thẩm gia đã tìm một chuyên gia đến chuẩn bị cho cậu một loại trà bổ dưỡng phù hợp với cậu.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường tự mình điều chỉnh một chút, cho đến bây giờ đã trở thành thức uống quen thuộc của cậu.

Trà nhuyễn thêm một ít vỏ quế và sữa, sau khi đun sôi thêm một ít đường gừng xay, ngọt dịu ấm bụng, có phần giống với trà sữa dưỡng sinh của hiện đại.

Mộ Phi bình thường rất ít khi uống trà, cũng không thích uống, nhưng nhìn thấy trà do Thẩm Thanh Đường pha không giống với trà được bán trong những quán trà khác, ngửi thấy mùi thơm ngọt nồng nàn bay ra từ chén trà, y liền nhịn không được uống một ngụm lớn.

Hớp một ngụm như vậy, hương vị sữa ngọt béo trôi xuống cổ họng, để lại một chút dư vị quế và vị đắng của trà, thật là một hương vị tuyệt vời.

Mộ Phi hai mắt sáng lên, lập tức liếm môi nói: "Thẩm ca, huynh pha trà thật là ngon! Ngon hơn nhiều so với bán ngoài tiệm!"

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười: "Thích thì uống nhiều một chút."

Mộ Phi: "Vâng!"

Mộ Phi vùi đầu uống trà, Thẩm Thanh Đường ở bên cạnh nhìn thấy vậy thì mỉm cười, sau đó chậm rãi rót trà cho Thẩm Thanh Ngạn và Tần Di, ba người ngồi ở đó cẩn thận nhấp một ngụm.

Lượng trà Thẩm Thanh Đường pha không lớn, bốn người mỗi người chính xác là một chén rưỡi, nhưng cả ba người đều không uống hết một chén, mà Mộ Phi một mình uống hết ba chén, cuối cùng y còn ước gì mình có thể liếm cả bình trà.

Tần Di ở bên cạnh cũng không nhịn được nữa, cau mày nói: "Uống nữa không phải giúp tiêu hóa, mà là giúp bỏ ăn."

Mộ Phi: …

Một lúc sau, Mộ Phi nấc lên một tiếng, ngượng ngùng đặt chén trà xuống, lộ ra một nụ cười xấu hổ.

Thẩm Thanh Ngạn ở một bên bưng chén trà, thong thả cười nói: "Cũng không thể trách Tiểu Phi, khi Thanh Đường mới biết pha trà, ta cũng uống mấy chén liền."

Khi Mộ Phi nghe thấy Thẩm Thanh Ngạn đột nhiên gọi mình là 'Tiểu Phi', không khỏi giương mắt lên nhìn Thẩm Thanh Ngạn một cách mất tự nhiên.

Nhưng vẻ mặt của Thẩm Thanh Ngạn quá bình tĩnh hiền hòa, anh chỉ cười cười, không nhìn ra được gì.

Mộ Phi lẩm bẩm trong lòng rồi lại cúi thấp đầu.

Lúc này Thẩm Thanh Đường đang thuyết phục Tần Di ăn một miếng bánh hoa sen mà cậu rất thích, không để ý đến những chuyện xảy ra ở bên kia.

Chỉ có Tần Di bình tĩnh nhíu nhíu mày.

. .

Mấy người trò chuyện uống trà, thời gian trôi qua thật nhanh, giờ Tuất cuối cùng cũng đã đến, nên nghỉ ngơi rồi.

Thẩm Thanh Đường và Tần Di đến phòng ở ban đầu của Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Ngạn trở về phòng của mình, còn Mộ Phi được xếp vào phòng dành cho khách ở sân ngoài.

Tần Di mặc dù không phải lần đầu tiên đến Thẩm gia, nhưng là lần đầu tiên vào phòng của Thẩm Thanh Đường.

Phòng của Thẩm Thanh Đường bài trí cực kỳ đơn giản tao nhã, tràn ngập hương hoa cỏ nhẹ, trong phòng không dùng đèn cầy mà dùng đèn đá đom đóm.

Mặc dù ánh sáng của đèn đá đom đóm không sáng bằng dạ minh châu, tuy nhiên đèn đá đom đóm trong nhà Thẩm Thanh Đường được phủ một lớp nước mỏng, giúp làm dịu đi ánh sáng của đá đom đóm và tỏa ra ánh sáng như những gợn sóng nước lăn tăn, tạo nên bầu không khí cực kỳ tốt.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường đóng cửa lại trước, lấy một cái đệm mềm đặt lên chiếc ghế bành bằng gỗ gụ ở bên cạnh, sau đó cười nói với Tần Di: "Lan Đình, ngồi xuống trước đi."

Tần Di trầm mặc một lát, sau đó bình tĩnh lại.

Thẩm Thanh Đường xoay người, buông màn châu ở cửa xuống, lấy một bó Thương Truật, châm lửa rồi bỏ vào lư hương ở phòng ngoài.

Ngay lập tức, mùi thơm nhẹ thoang thoảng cùng làn khói vấn vít tỏa ra ở bên ngoài bức bình phong.

Sau khi làm xong tất cả những việc này, Thẩm Thanh Đường đi tới: "Mấy ngày nay không có người ở trong phòng, đốt một ít Thương Truật để khử mùi."

Tần Di đối với những chuyện này cái gì cũng không biết, cho nên lúc này im lặng không nói.

Thấy dáng vẻ trầm mặc của Tần Di, Thẩm Thanh Đường hiểu trong lòng hắn đang nghĩ gì, cũng không nói gì, cười nhẹ hỏi: "Lan Đình, chàng buồn ngủ à?"

Tần Di lúc này mới hoàn hồn lại, ngước mắt nhìn thang thời gian của đồng hồ cát cách đó không xa, phát hiện đã qua giờ Hợi, liền nói: "Ngươi cũng đi ngủ đi."

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười: "Dọn giường xong rồi."

Ánh mắt Tần Di đột nhiên ngưng đọng, sau đó đứng dậy nói: "Ta ra bên ngoài ngủ."

Thẩm Thanh Đường không ngăn cản, chỉ đứng sau lưng hắn, khẽ nói: "Nếu đại ca phát hiện thì sao."

Tần Di dừng bước chân lại, dưới lớp mặt nạ, lông mày dài mảnh lặng lẽ nhíu lại.

Thẩm Thanh Đường thấy vậy, im lặng mỉm cười, đi tới, nắm lấy tay Tần Di, nhẹ giọng nói: “Giường của ta rất mềm và thơm nữa, ngủ rất ngon.”

Tần Di: …

Một lát sau, Tần Di trầm giọng nói: “Ý của ta không phải vậy.”

Thẩm Thanh Đường lúc này cũng im lặng một lúc, sau đó nhẹ nhàng buông tay Tần Di ra.

Nhất thời lòng bàn tay Tần Di mất đi một mảnh dịu dàng, lông mày khẽ giật, không khỏi quay đầu lại.

Lúc này Thẩm Thanh Đường đã dời tầm mắt đi, nhỏ giọng có chút thất vọng nói: “Nếu Lan Đình không muốn, vậy ta ngủ một mình.”

Nói xong, Thẩm Thanh Đường thật sự không thuyết phục Tần Di nữa mà xoay người đi vào phòng trong.

Tần Di khẽ cau mày, nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Thẩm Thanh Đường rời đi, trên mặt tuy vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng đã bắt đầu sông cuộn biển gầm.

Thẩm Thanh Đường không vui sao?

Quen nhau mấy ngày nay, Tần Di suýt chút nữa cho rằng Thẩm Thanh Đường là người không biết tức giận, cho dù có lúc sẽ quở trách nhưng vẫn luôn mỉm cười.

Điều này khiến Tần Di có lỗi giác rằng Thẩm Thanh Đường sẽ mãi có tính tình tốt như vậy.

Nhưng bây giờ, Thẩm Thanh Đường không vui.

Thật ra Tần Di biết rằng, mặc dù bản thân hắn thường đưa ra những quyết định đúng đắn, nhưng thái độ của hắn lại có chút cứng nhắc.

Giống như tối nay hắn đã từ chối Thẩm Thanh Đường.

Hắn vốn có thể chất thiên nhiệt, lại là Hỏa linh căn bẩm sinh, mà Thẩm Thanh Đường rõ ràng đã phát huy được thuộc tính của Mộc linh căn, nếu hai người ở bên nhau lâu ngày, mộc hỏa tương sinh, hắn nhất định sẽ triệt tiêu Thẩm Thanh Đường.

Đặc biệt là bây giờ cơ thể của Thẩm Thanh Đường suy yếu hơn hắn rất nhiều.

Nhưng hắn không biết cách giải thích nhiều như vậy, hắn… không giỏi ăn nói.

Hắn nghĩ Thẩm Thanh Đường có thể hiểu hắn.

Nhưng… Thẩm Thanh Đường không vui rồi.

Cứ như vậy, Tần Di yên lặng đứng đó, nhìn bóng dáng Thẩm Thanh Đường cách đó không xa phía sau tấm bình phong.

Nhìn Thẩm Thanh Đường cởi quần áo, lên giường, kéo màn ngủ xuống, ngay cả bóng của cậu cũng hoàn toàn khuất sau màn giường.

Nhìn thấy một màn này, Tần Di vốn vẫn đứng yên rốt cuộc cũng di chuyển.

Hắn bước tới.

. .

Màn ngủ của Thẩm Thanh Đường được làm bằng lụa sa tanh thượng hạng, mềm mại, dày dặn có thể che sáng, mặt trên thêu hoa lê, phẩm chất trang nhã.

Tần Di lúc này mới đi tới bên giường, do dự một hồi, cuối cùng vươn tay, nhẹ nhàng vén màn giường lên một chút.

Hắn nghĩ, hắn chỉ nhìn một cái, nếu Thẩm Thanh Đường còn không vui, hắn sẽ giải thích.

Nếu Thẩm Thanh Đường đã ngủ rồi, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Tần Di vừa nhìn, đồng tử hơi co rụt lại.

Thẩm Thanh Đường bây giờ nằm nghiêng trên giường, quay lưng về phía hắn, mái tóc đen buông xõa bên chiếc áo lót trắng, vai khẽ giật giật, không đắp chăn, giống như đang khóc.

Tần Di trong lòng nhói đau như kim châm, còn chưa kịp nghĩ thêm cái gì, đã vươn tay xoa nhẹ bả vai Thẩm Thanh Đường, nhỏ giọng nói: "Đừng khóc."

Thẩm Thanh Đường: ?

Tần Di cảm thấy có gì đó không đúng, động tác hơi khựng lại, vừa định rời đi, Thẩm Thanh Đường đã quay người lại, hai mắt mở to khó kiểu.

Bốn mắt nhìn nhau.

Tần Di thấy trên khuôn mặt xinh đẹp trắng trẻo của Thẩm Thanh Đường không hề có nét buồn bã nào, nhưng trên môi vẫn còn sót lại ý cười, nhất thời im bặt.

Hắn cho rằng mình bị lừa, trong lòng trầm xuống, xoay người muốn rời đi.

Nhưng lúc này, Thẩm Thanh Đường tay mắt lanh lẹ, nhanh tay níu lấy tay Tần Di, chậm rãi cười nói: "Ta biết Lan Đình sẽ không an tâm để ta ngủ một mình mà."

Tần Di: …

Trên mặt có chút nóng lên, Tần Di trầm giọng khó chịu nói: "Buông ra."

Thẩm Thanh Đường không bỏ qua, cười nói: "Lan Đình, vừa rồi ở trên giường ta tìm thấy một quyển thoại bản mà đại ca mua cho ta, rất thú vị, chúng ta cùng xem nhé?"

Nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, Tần Di mím môi mỏng, trong đôi mắt đỏ ngầu của hắn lóe lên một tơ máu không ai phát hiện, trong lòng không hiểu sao lại sinh ra một tia lửa nóng.

Dù sao hắn cũng không biết lửa nóng này đến từ đâu, hắn chính là cảm thấy hiện tại bản thân cực kỳ không vui.

Thẩm Thanh Đường vốn luôn có tâm tư tinh tế, lúc này mới chú ý tới tâm tình của Tần Di, cậu trầm mặc một lát, sau đó nhẹ giọng hỏi: "Lan Đình, chàng đang giận à?"

"Chàng không thích đọc thoại bản ư?"

"Chàng không thích thì ta cũng không xem nữa."

Tần Di: …

Vốn dĩ trong lồng ngực hắn vẫn còn một chút tức giận không rõ, nhưng nghe giọng nói nhẹ nhàng ấm áp của Thẩm Thanh Đường, lòng hắn lại dần dần dịu đi.

Rõ ràng ban đầu hắn là người sợ Thẩm Thanh Đường không vui, nhưng bây giờ lại đến lượt Thẩm Thanh Đường dỗ dành hắn.

Nhắm mắt lại, trầm mặc trong chốc lát, Tần Di mới bình tĩnh lại.

"Vừa rồi là lỗi của ta, đêm nay ta ngủ với ngươi vậy."

Nghe thấy giọng nói lạnh lùng mà thành khẩn của Tần Di, Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, hơi kinh ngạc, sau đó khẽ mỉm cười: "Được."

. .

Thoại bản cất đi, Tần Di cũng nằm xuống.

Do màn ngủ khá dày và cản sáng nên không tắt đèn cũng không sao. Trong nháy mắt vén rèm lên, Tần Di chỉ ngửi thấy một mùi thơm ngọt thoang thoảng khắp người, tựa hồ có rất nhiều loài hoa quả trộn lẫn với nhau, nhưng lại không ngửi ra được là thứ gì.

Bí ẩn mà động lòng người.

Hương thơm này rất giống với Thẩm Thanh Đường.

Khiến ngươi ta nhịn không được muốn hít một hơi thật sâu, nhưng lại sợ hơi dùng sức liền thổi bay mùi hương này.

Cho nên Tần Di bây giờ cũng có chút khổ sở, cùng Thẩm Thanh Đường nằm trên giường, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Nhưng vào lúc này, Thẩm Thanh Đường lại nghiêng người.

Tần Di: …

Khẽ thở ra một hơi, Tần Di nhắm mắt lại nói: "Ngủ đi."

Thẩm Thanh Đường không di chuyển về phía hắn nữa, sau đó cậu lại ngoan ngoãn nằm xuống.

Một lúc sau, Tần Di nghe thấy Thẩm Thanh Đường thì thầm: “Lan Đình, chàng sẽ bị đè ép nếu đeo mặt nạ đi ngủ.”

Trong nháy mắt, Tần Di đột nhiên mở hai mắt ra, trong con ngươi màu đỏ có một tia hồng quang nhàn nhạt lập loè.

Nhưng một lát sau, hắn lại chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Không có.”

Thẩm Thanh Đường im lặng.

Cũng không biết lại qua bao lâu.

Tần Di vốn dĩ cảm thấy đã đến lúc dừng ở đây và đi ngủ, nhưng trong đầu lại càng ngày càng nhiều suy nghĩ phức tạp.

Hắn không ngủ được, hắn đang nghĩ, Thẩm Thanh Đường vừa rồi có ý gì?

Em ấy muốn nhìn gương mặt của mình sao?

Đột nhiên… một mùi thơm thoang thoảng tiến đến.

Tần Di trong lòng run lên, hắn theo bản năng quay đầu hướng ra ngoài giường.

Nhưng trong phút chốc, một mảnh ấm áp mềm mại nhẹ nhàng đánh vào quai hàm tái nhợt gầy gò của Tần Di.

Cả hai đều sững sờ.

------oOo------

Chương 15: Em đợi một chút, có được không?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 15: Em đợi một chút, có được không?

Thẩm Thanh Đường hơi đỏ mặt, theo bản năng muốn ngồi dậy, nhưng đệm giường quá mềm, nửa người cậu chìm vào bên trong, vừa động đậy lại ngã xuống.

Ngã vào trong lòng Tần Di.

Tần Di nhíu nhíu mày, nhưng cũng thuận thế ôm lấy Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường: …

Một lúc sau, Thẩm Thanh Đường lặng lẽ tựa vào trong lòng Tần Di, nhỏ giọng giải thích: “Lan Đình, ta không cố ý.”

Cánh tay ôm Thẩm Thanh Đường của Tần Di càng chặt hơn, ánh mắt hắn như xẹt điện.

Cảm nhận được sự khác thường của Tần Di, tim Thẩm Thanh Đường giật thót, cậu lặng lẽ ngẩng đầu trong vòng tay của Tần Di.

Tần Di ôm lấy cậu, cũng không buông ra, mặt nạ vẫn đeo kín kẽ, một đôi mắt đỏ thẫm lặng lẽ nhìn Thẩm Thanh Đường từ trên xuống dưới, như đang dò xét cậu.

Thẩm Thanh Đường vô thức mím môi, cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng.

Mà ánh mắt Tần Di lướt nhẹ qua đôi môi mỏng đỏ hồng của Thẩm Thanh Đường, sau đó nhanh chóng thu lại, hóa thành một tia sắc bén.

“Nếu muốn nhìn mặt ta, cứ nói thẳng.” Tần Di thần sắc bình tĩnh.

Thẩm Thanh Đường hơi giật mình, ngẩng đầu nhìn Tần Di, bắt gặp đôi mắt đỏ ngầu lạnh lùng của Tần Di.

Cậu quá hiểu Tần Di.

Cậu biết Tần Di lại đi vào chỗ bế tắc rồi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường không có ý định giấu diếm gì, chỉ nhẹ nhàng nói: “Lan Đình, ta chỉ muốn xem xem chàng ngủ chưa, tuyệt không phải muốn nhìn trộm mặt chàng.”

Ánh mắt Tần Di khẽ động, dường như không quá tin tưởng lời của Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường cảm nhận được tâm tình của Tần Di, cậu cũng không mất hứng, ngược lại lặng lẽ ngẩng đầu lên, dịu dàng hỏi: “Lan Đình, vừa rồi ta lỡ hôn chàng, chàng có thấy chán ghét không?”

Tần Di: …

Thật lâu sau, Tần Di khẽ nhíu mày, ngữ khí cổ quái nói: “Ngươi hỏi cái này làm gì?”

Ánh mắt Thẩm Thanh Đường chớp lóe, chợt mỉm cười, dịu dàng nói: “Thật ra ta không hề ghét chút nào.”

Ngược lại, cậu chợt hiểu mình muốn gì.

Con ngươi trong mắt Tần Di đột nhiên co rụt lại, giống như nghe thấy chuyện gì đó hắn không thể tin nổi.

Thẩm Thanh Đường chú ý đến sự thay đổi trên nét mặt của Tần Di, nhẹ nhàng nhắc lại câu hỏi vừa rồi: “Lan Đình, còn chàng thì sao? Chàng có chán ghét không?”

Tần Di hơi mím môi, nhìn chăm chú vào Thẩm Thanh Đường với vẻ mặt nóng bỏng và kỳ lạ, như thể đang cố gắng xem Thẩm Thanh Đường đang nghĩ gì.

Nhưng sau khi Thẩm Thanh Đường hỏi câu này, cậu không nói nữa, chỉ yên lặng nhìn Tần Di.

Rốt cục, dưới ánh mắt dịu dàng và bình tĩnh của Thẩm Thanh Đường, Tần Di cũng không tự chủ được, chỉ có thể bình tĩnh nhìn đi chỗ khác, thấp giọng nói: "Đừng hỏi những câu nhàm chán như vậy."

Thẩm Thanh Đường mỉm cười.

Cậu hiểu rõ Tần Di, cũng biết Tần Di đang âm thầm thẹn thùng đây mà.

Tần Di: …

Sau đó, Thẩm Thanh Đường lại làm một chuyện khiến Tần Di kinh ngạc, cậu đưa tay ra, nhẹ nhàng vòng qua eo Tần Di, tựa vào trong ngực Tần Di, nhỏ giọng hỏi: "Thế này thì sao? Lan Đình có không thích không?"

Tần Di toàn thân cứng đờ.

Hắn biết cách đối phó với những con quái vật hung dữ nhất, nhưng hắn lại không biết cách đối phó với chàng trai yếu đuối tay trói gà không chặt ở trong lòng mình.

Hai tay hắn đang ôm sau lưng Thẩm Thanh Đường vô thức siết chặt một chút, rồi thả lỏng ra.

Suy nghĩ của hắn lại bắt đầu trở nên rối bời.

Còn Thẩm Thanh Đường đang dán vào ngực Tần Di lại có cảm giác khác.

Lồng ngực Tần Di rất ấm áp, mang theo một cỗ nhiệt huyết dâng trào, Thẩm Thanh Đường tựa vào liền nghe thấy tiếng tim đập dồn dập.

Thực ra, trong bữa tối vừa rồi, khi nhìn thấy nụ cười của Tần Di đối với mình, Thẩm Thanh Đường ngẩn ra một lúc, sau đó mới lặng lẽ quyết định một việc.

Cậu nghĩ rằng, sớm muộn gì cậu cũng sẽ nói cho Tần Di biết, cậu không hề để ý mặt của Tần Di trông như thế nào.

Cậu đã nhìn thấy nó vô số lần trong những giấc mơ của mình.

Khi đó cậu không sợ, hiện tại quen biết Tần Di rồi, cậu càng không sợ.

Thẩm Thanh Đường từng nghĩ, mình thành thân với Tần Di, rồi cứ sống cả đời như vậy sao?

Nhưng khi nhìn thấy nụ cười thoải mái của Tần Di sau khi băng tan, Thẩm Thanh Đường chợt nghĩ lại, thật ra cứ như vậy cũng không tệ chút nào, cũng rất tốt.

Cậu không hề chán ghét Tần Di, nguyện ý ở bên cạnh Tần Di cả đời.

Tuy nhiên, Thẩm Thanh Đường cũng hiểu được sự cứng nhắc và thu mình trong nội tâm của Tần Di.

Hai người bây giờ, giống như hai kẻ yêu đương qua mạng trò chuyện vui vẻ trên internet ở thời hiện đại, nhưng Tần Di vẫn luôn sợ phải gặp mặt ở đời thực.

"Ngươi—" Là do Tần Di không thể chịu đựng được nữa, hắn vòng tay qua eo Thẩm Thanh Đường lặng lẽ kéo ra, như thể muốn đẩy Thẩm Thanh Đường ra.

Nhưng vào lúc này, bàn tay Thẩm Thanh Đường đang nắm tay Tần Di đột nhiên hơi siết chặt, Tần Di chưa kịp đẩy cậu ra, liền nhẹ giọng nói: "Em không để ý."

Câu nói này không đầu không đuôi.

Nhưng không hiểu sao Tần Di lập tức hiểu ra, động tác đẩy Thẩm Thanh Đường ra cũng ngưng trệ tại đó.

Một giọng nói vang lên trong đầu hắn kêu gào hắn không được nghe nữa, nếu không sớm muộn gì hắn cũng sẽ hãm vào sâu hơn, nhưng một giọng nói khác lại dụ dỗ hắn, muốn nghe thêm xem đôi môi dịu dàng của Thẩm Thanh Đường sẽ nói gì.

Thẩm Thanh Đường dường như không để ý đến sự giãy giụa của Tần Di, cậu chỉ khẽ mỉm cười, sau đó áp mặt vào lồng ngực nóng bỏng của Tần Di, nhỏ giọng lặp lại: "Em thật sự không để ý."

Tần Di mím môi, cố gắng hết sức để vẻ mặt mình không lộ ra biến hóa, nhưng trái tim đang đập thình thịch của hắn đã phản bội hắn.

"Lan Đình, em muốn cùng chàng sống thật tốt."

"Nếu chàng đồng ý, em muốn nhìn mặt của chàng."

"Nếu chàng không muốn cũng không sao."

"Em đã gả cho chàng rồi, có chạy……cũng chạy không thoát…"

Giọng nói của Thẩm Thanh Đường cực kỳ mềm nhẹ, hương hoa thoang thoảng trong phòng giống như đang thôi thúc trái tim đã đóng băng từ lâu của Tần Di.

Nhưng cuối cùng, cánh tay Tần Di ôm eo Thẩm Thanh Đường vẫn không buông, hắn cũng không có ý định tháo mặt nạ ra.

Hắn vẫn còn do dự.

Sự do dự của Tần Di được Thẩm Thanh Đường cho là đương nhiên, nhưng cậu vẫn âm thầm cảm thấy hơi thất vọng.

Tuy biết Tần Di không phải cố ý, nhưng Thẩm Thanh Đường không tránh khỏi có chút bất đắc dĩ.

Ngay khi Thẩm Thanh Đường mím môi muốn lặng lẽ nhổm người dậy chấm dứt chủ đề lúng túng này, Tần Di rốt cuộc cũng lên tiếng.

Lúc này, thanh âm của hắn có chút khàn khàn, thấp giọng nói: “Em muốn xem, cũng có thể.”

Thẩm Thanh Đường khẽ mở to mắt, không khỏi từ trong lòng Tần Di ngẩng đầu lên.

Sau đó, cậu bắt gặp một đôi mắt đỏ rực, lấp lánh ánh sáng kỳ diệu như ánh sao, nhưng sâu bên trong lại là một mặt tĩnh lặng.

Khóe môi Thẩm Thanh Đường khẽ cong lên, theo bản năng giơ tay lên, muốn vuốt ve khuôn mặt đang đeo mặt nạ của Tần Di.

Nhưng giây lát sau, bàn tay có chút chai sần của Tần Di nắm lấy cổ tay mềm mại trắng nõn của cậu trong lòng bàn tay.

“Nhưng không phải bây giờ.” Tần Di thấp giọng nói.

Thẩm Thanh Đường: ?

Nhìn vẻ nghi hoặc rồi dần dần biến thành mất mác trong mắt Thẩm Thanh Đường, Tần Di im lặng hồi lâu, dùng giọng điệu dịu dàng nhất mà hắn chưa từng thử trong đời nói: “Em đợi một chút, có được không?”

Đôi mi như cánh chim của Thẩm Thanh Đường run lên, rồi lại run lên.

Cậu mặc dù có chút hoang mang, nhưng cuối cùng lựa chọn tin tưởng Tần Di, ngược lại nhẹ giọng hỏi: “Phải đợi bao lâu?”

Tần Di không tự chủ được mím môi mỏng thành một đường, thật lâu sau, cũng không có khẳng định mà thấp giọng nói: “Ta sẽ cố gắng, sẽ không quá lâu.”

Hắn vẫn không muốn dọa Thẩm Thanh Đường.

Bản thân hắn cũng biết khuôn mặt dưới lớp mặt nạ bây giờ xấu xí đến cỡ nào.

Hắn tin rằng Thẩm Thanh Đường sẽ không ghét bỏ hắn, nhưng hắn không muốn Thẩm Thanh Đường gặp ác mộng.

Và thậm chí… cho dù Thẩm Thanh Đường chỉ là đang dỗ dành hắn, chỉ là muốn nhìn mặt hắn, hắn vẫn muốn thử một lần.

Thẩm Thanh Đường không biết gì về nội tâm giằng xé và sóng gió của Tần Di, lúc này cậu chỉ yên lặng nghe Tần Di nói, chớp đôi mắt đẹp một cái rồi lại chớp một cái, cuối cùng cậu cười nhẹ nhõm: “Được, vậy thì em đợi chàng.”

Tần Di chăm chú nhìn vào sự tin tưởng và dịu dàng không che giấu trong đôi mắt trong veo của Thẩm Thanh Đường, những cảm xúc không thể kiểm soát được trào ra trong lòng hắn.

Lần đầu tiên, Tần Di đưa tay ra, chủ động từ từ ôm chặt Thẩm Thanh Đường vào lòng, không chút cự tuyệt hay ngại ngùng.

“Đi ngủ.”

Tần Di lặng lẽ vòng tay qua người Thẩm Thanh Đường, nhẹ nhàng ấn quai hàm của hắn lên đỉnh đầu của Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường im lặng cười, khẽ "Vâng" một tiếng, tựa vào trong vòng tay ấm áp của Tần Di, an tâm nhắm mắt lại.

Hương hoa thoang thoảng tỏa ra tứ phía, quanh quẩn quanh thân hai người.

Tần Di cảm nhận được sự ấm áp và mềm mại trong vòng tay của mình, chỉ cảm thấy cả người như đang dần hòa tan.

Lần đầu tiên Tần Di cảm thấy được làm người là một điều đáng để biết ơn.

Vốn dĩ, hắn cho rằng cả đời này của hắn sẽ không bao giờ nhận được bất kỳ hồi đáp nào…

Đêm nay, hai người đều ngủ rất ngon.

Ngay cả điều Tần Di lo lắng rằng hắn sẽ vô thức hấp thụ năng lượng của Thẩm Thanh Đường, cũng không hề xảy ra.

Chỉ là được nửa đường thì xảy ra một chút nhạc đệm.

• •

Lúc đó là nửa đêm, Chồi Nhỏ trên đỉnh đầu Thẩm Thanh Đường lại đột nhiên ló ra, giở trò xấu mà dùng sức cào vào cằm Tần Di.

Tần Di mơ màng tỉnh lại, cau mày lặng lẽ mở mắt ra, nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Chồi Nhỏ, hắn còn tưởng rằng nó sẽ đánh mình.

Nhưng khi Chồi Nhỏ nhìn thấy hắn tỉnh dậy, nó chỉ liều mạng làm ra nhiều cử chỉ để ra hiệu cho hắn nhìn xuống đất.

Tần Di: ?

Một lúc sau, Tần Di cúi đầu nhìn kỹ, mới phát hiện phần lớn chăn đắp trên người hai người đã rơi xuống đất, cổ chân và mắt cá chân trắng như sứ của Thẩm Thanh Đường lộ ra ngoài.

Tần Di ngẩn ra.

Sau khi nhặt chăn lên đắp lại cho mình và Thẩm Thanh Đường, Tần Di lặng lẽ nhìn chằm chằm vào Chồi Nhỏ trên đầu Thẩm Thanh Đường vẫn đang uốn éo thay đổi tư thế, sau đó đột nhiên duỗi ra những ngón tay mảnh khảnh, nhẹ nhàng cuộn một chiếc lá lại.

Sau đó, lần đầu tiên hắn nở một nụ cười nhàn nhạt với Chồi Nhỏ.

"Cảm ơn."

Chồi Nhỏ: …

Ngay sau đó, Chồi Nhỏ co rút lại với tốc độ mà Tần Di thậm chí không thể tưởng tượng được.

Tần Di hơi sửng sốt, trong mắt lặng lẽ hiện lên một tia cổ quái.

Theo lý mà nói, Chồi Nhỏ này cũng được xem là một phần cơ thể của Thẩm Thanh Đường.

Nhưng… Thẩm Thanh Đường có dễ mắc cỡ như vậy không?

Nghĩ đến đây, Tần Di có chút tò mò.

Nhưng lúc này Thẩm Thanh Đường vẫn đang ngủ bình yên, khuôn mặt xinh đẹp trắng như tuyết của cậu khi ngủ vô cùng dịu dàng yên tĩnh, hàng mi dày lặng lẽ rũ xuống, làn da mềm mịn và ấm áp đến mức không ai nỡ chạm vào.

Với Thẩm Thanh Đường như vậy, Tần Di tự nhiên không muốn đánh thức cậu dậy, nhưng … hắn cũng không phải là Liễu Hạ Huệ.

Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn vô cùng khoa trương lên vầng trán trắng mịn ấy.

Sau đó, Tần Di cố nén tò mò trong lòng, lại vươn tay cẩn thận vén bốn góc chăn, sau đó ôm "sự ấm áp dịu dàng" vào lòng, lại nhắm mắt lại.

Một đêm mộng đẹp.

------oOo------

Chương 16: Ta chính là Tần Di, vị công tử này có vấn đề gì?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 16: Ta chính là Tần Di, vịcông tử này có vấn đề gì?

Sáng hôm sau

Bốn người cùng nhau ăn sáng, Thẩm Thanh Ngạn cầm một ít linh thạch và bảo vật tặng cho ba người, rồi tiễn bọn họ rời phủ.

Có điều bây giờ Thẩm gia chỉ có một mình Thẩm Thanh Ngạn ở nhà, Thẩm gia lại bị mọi người theo dõi, Thẩm Thanh Ngạn không dám đi xa, chỉ tiễn họ đến con đường lớn ngoài cửa phủ, rồi lưu luyến quay trở về.

Lúc ra khỏi cửa, Thẩm Thanh Đường vẫn mang mạng che mặt – hiện tại có quá nhiều người đang hóng xem chuyện cười của nhà họ Thẩm, nếu thấy Thẩm Thanh Đường thật sự bình phục, nói không chừng sẽ đánh chủ ý lên người Tần Di.

Dù gì khi đó cũng có rất nhiều người cho rằng Trúc Cơ đan và Thất Tâm Hải Đường mà Tần Di mang đến rất có thể là giả.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường vén rèm xe lên, nhìn Thẩm Thanh Ngạn trở về phủ, sau đó yên lặng hạ rèm xuống.

Tần Di ở bên cạnh thấy thế, trầm giọng nói: "Nếu như em không nỡ, về sau có thể thường xuyên về đây."

Thẩm Thanh Đường định thần lại, bình thản cười: "Vậy lần sau, Lan Đình đi cùng em nhé?"

Tần Di ánh mắt khẽ động: "Được."

Đôi mắt vốn có chút mất mác của Thẩm Thanh Đường bỗng sáng lên vài phần, cười nói: "Vậy thì nói lời phải giữ lấy lời nhé."

Tần Di liếc cậu một cái: "Ta có lúc nào không giữ lời chưa?"

Thẩm Thanh Đường lại cười, lần này sương mù trên mặt hoàn toàn biến mất, thần sắc rạng rỡ, lập tức quên đi nỗi buồn chia ly vừa rồi.

Tần Di nhìn Thẩm Thanh Đường như vậy, ánh sáng trong mắt hắn cũng trở nên dịu dàng hơn.

Thẩm Thanh Đường luôn như thế, cậu rất ít khi giữ cảm xúc tiêu cực lâu, giống như bất cứ chuyện gì chỉ cần suy nghĩ một lát, là có thể bình tĩnh nghĩ thông.

Thẩm Thanh Đường như vậy cũng là điều mà Tần Di không thể rời mắt nhất.

Cỗ xe ngựa tiếp tục lộc cộc lao về phía trước.

Đi được một lúc, Thẩm Thanh Đường dường như nghĩ ra điều gì nên nói với Tần Di: "Lan Đình, hiếm khi vào thành một chuyến, hay là chúng ta đi mua sắm một chút đi?"

Tần Di ánh mắt chuyển động, cũng không phản đối, chỉ là Mộ Phi vành mắt thâm quầng, đang ngáp dài một cái.

Thấy vậy, Thẩm Thanh Đường cảm thấy hơi kỳ lạ, không khỏi nhẹ giọng hỏi: "Tối qua Tiểu Phi ngủ không ngon sao? Lạ giường à?"

Mộ Phi nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, sắc mặt cứng đờ, sau đó ha ha cười nói: "Không sao, không sao, do tối qua đệ uống nhiều trà quá thôi."

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, sau đó mới hiểu ra, lập tức nở nụ cười có chút bất đắc dĩ: "Lần sau đừng uống nhiều như vậy."

Mộ Phi điên cuồng gật đầu, sâu sắc ghi nhận.

. .

Có điều, cả Mộ Phi và Tần Di đều không ngờ rằng Thẩm Thanh Đường sẽ đến một cửa tiệm bán hạt giống và linh thảo trước.

“Xin lấy giúp ta 500 hạt giống Hoàng Kim Thảo, 100 hạt giống Tuyết Nhan Thảo, 100 cây giống Tử Ngọc Tham, 200 cây giống Hỏa Linh Chi…”

Ngay khi Thẩm Thanh Đường nhìn thấy tiểu nhị trong tiệm, cậu liền trực tiếp báo ra danh sách một loạt các loại hạt giống và cây giống.

Tiểu nhị trong quán ngẩn ngơ một lúc mới nhanh chóng đứng dậy đi lấy.

Tần Di khẽ cau mày, còn chưa kịp nói gì, Mộ Phi ở bên cạnh nghi hoặc hỏi: “Thẩm ca, huynh mua nhiều hạt giống như vậy làm gì?”

Thẩm Thanh Đường cười: “Dù sao bình thường ta ở trong động cũng không có việc gì làm, khi hai người ra ngoài, ta cũng có thể trồng linh thảo ở nhà.”

Hơn nữa, Thẩm Thanh Đường luôn cảm thấy kỳ lạ đối với chuyện Hoàng Kim Thảo, cậu cảm thấy nó giống như một cái bẫy, một cái bẫy chờ người nhà họ Thẩm nhảy vào.

Nếu đã như vậy, sao không thử tự mình trồng Hoàng Kim Thảo trước, biết đâu được sẽ thành công?

Sau khi nghe những lời này của Thẩm Thanh Đường, Mộ Phi muốn nói lại thôi.

Y muốn nói rằng trở thành người trồng linh thảo không dễ dàng như vậy, không chỉ cần có Mộc linh căn mà còn phải rất thành thạo kỹ thuật gieo trồng, huống chi Thẩm Thanh Đường còn chưa tu luyện…

Tỷ lệ thành công gần như bằng không có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nhưng sau khi liếc nhìn gương mặt dịu dàng và tươi cười của Thẩm Thanh Đường, lời đến bên miệng Mộ Phi lại nuốt xuống.

Thôi vậy, chỉ cần Thẩm Thanh Đường thấy vui, chẳng phải chỉ là một ít tiền mua hạt giống thôi sao, y và Tần Di vẫn có thể mua được.

Mộ Phi nhướng mày, vừa định nói với Thẩm Thanh Đường, muốn mua cái gì nữa thì cứ mua, Tần Di ở bên cạnh đã lặng lẽ mở miệng.

“Chỉ mua mấy thứ này thôi có đủ không?”

Mộ Phi: Khá lắm người huynh đệ?

Nghe giọng nói của Tần Di, Thẩm Thanh Đường lập tức khẽ mỉm cười: “Đủ rồi, chúng ta thử trước đi, nếu không thành công cũng không quá lãng phí.”

Tần Di trầm mặc một lát, thản nhiên nói: “Nếu em trồng không được, thì ta sẽ trồng.”

Mộ Phi: ?

Thẩm Thanh Đường lắc đầu: “Mua mấy thứ này trước đã rồi nói sau.”

Tần Di gật đầu, cũng không khăng khăng nữa.

Không lâu sau, tiểu nhị trong tiệm mang ra bao hạt giống mà Thẩm Thanh Đường muốn.

Tần Di trả tiền, Thẩm Thanh Đường vừa định cầm lấy hạt giống, tiểu nhị đã chủ động đưa bao hạt giống cho Tần Di đứng ở bên cạnh, ân cần cười nói với Thẩm Thanh Đường: "Vị thiếu gia này, lần sau nếu ngài muốn mua hạt giống, ngài có thể viết giấy nhắn rồi sai hạ nhân đến đưa tin, chúng tôi có thể giao hàng đến tận nơi cho ngài".

Thẩm Thanh Đường thoạt đầu rất ngạc nhiên khi nghe những lời này của tiểu nhị, sau đó cậu mỉm cười, bình tĩnh nói với tiểu nhị: "Vị này là đạo hữu của ta."

Tiểu nhị: …

Tiểu nhị cười khan một tiếng, vội vàng xin lỗi: "Là tiểu nhân có mắt không tròng, vị khách quý đây nhất định là vừa mới đi săn về, thực xin lỗi, thực xin lỗi!"

Thẩm Thanh Đường nhìn vẻ mặt áy náy của tiểu nhị, đang định nói gì đó thì Tần Di ở bên cạnh đã bình tĩnh nói: "Không có gì, huynh đệ chúng tôi đúng là thợ săn."

Vẻ mặt tiểu nhị càng thêm cứng đơ.

Nhưng Tần Di cũng không định truy cứu nữa, chỉ liếc Thẩm Thanh Đường một cái rồi nói: "Trở về thôi."

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, sau đó thản nhiên cười: "Vâng."

. .

Sau khi thanh toán tiền và ra khỏi cửa tiệm, Thẩm Thanh Đường nhìn sắc trời cảm thấy còn sớm, sau đó nhìn bộ trang phục bó sát đen tuyền giống hệt nhau của Tần Di và Mộ Phi, nói: "Vẫn còn sớm, hay là ta đưa hai người đi mua hai bộ quần áo mới nhé."

Tần Di khẽ nhíu mày, Thẩm Thanh Đường đã nắm tay hắn, cười nói: "Cho dù chúng ta là thợ săn, thì cũng là thợ săn có tiền, vẫn có thể mua được hai bộ quần áo."

Tần Di ánh mắt chuyển động: "Ừm."

Mộ Phi giật mình, vẻ mặt không khỏi nhảy nhót vui sướng.

Thật ra, Mộ Phi đã muốn mua cho mình quần áo đẹp từ lâu, cứ bộ dạng như vầy khiến y khó tán gái lắm! Chỉ là Tần Di một mực cầm tiền trong tay, y không có gan đi đòi.

Giờ được Thẩm Thanh Đường đề nghị, y trong lòng rất vui.

. .

Cứ như vậy, Thẩm Thanh Đường đưa Mộ Phi và Tần Di đến một tiệm may gần đó mà cậu thường đến.

Cửa hàng quần áo may sẵn này được giới nhà giàu lui tới thường xuyên, chất lượng quần áo may sẵn bán ở đây cũng rất tốt.

Mặc dù Thẩm Thanh Đường biết rằng bây giờ nên tiết kiệm, nhưng cậu không muốn Tần Di và Mộ Phi sau này ra ngoài bị coi thường.

Một người là đạo lữ của cậu, một người là tiểu đệ của cậu, sẽ thật tệ nếu mọi người luôn coi hai người họ như người hầu.

Vì Thẩm Thanh Đường là khách hàng thường xuyên của cửa hàng này nên ngay khi cậu bước vào, cửa hàng đã ân cần lấy ra tất cả quần áo may sẵn và phụ kiện mới đang được bán.

Thẩm Thanh Đường liếc mắt một cái liền nhìn trúng một chiếc áo choàng gấm màu xanh thêu hoa văn lá tre màu vàng.

Vừa điệu thấp lại không mất sự tao nhã, nếu mặc trên người Tần Di nhất định rất đẹp.

Khẽ mỉm cười, Thẩm Thanh Đường lại chọn ra một chiếc đai lưng lụa vàng nền đen, một tấm ngọc bài long phượng, cùng một chiếc mặt nạ tinh xảo khảm bảo thạch tím và tua bạc, phối chúng lại với nhau rồi đưa cho Tần Di.

“Lan Đình, chàng thử xem?”

Tần Di không chút do dự cầm lấy quần áo đi vào phòng thử đồ.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường chọn cho Mộ Phi một chiếc áo gấm màu đỏ sẫm có hoa văn quả lê bạc, kết hợp với đai lưng bát bảo và một chiếc chuông màu tím đeo bên dưới túi kết hoa mai.

Mộ Phi có chút câm nín khi nhìn thấy bộ quần áo này, cảm thấy nó quá sang trọng.

Nhưng Thẩm Thanh Đường kiên quyết: “Thử trước đi, thấy không đẹp thì đổi.”

Nghĩ rồi lại nghĩ, Mộ Phi chỉ có thể cầm quần áo đi thôi.

Không lâu sau, Mộ Phi đi ra trước.

Mộ Phi vừa xuất hiện, người chung quanh không khỏi nhìn sang.

Trên thực tế, dung mạo Mộ Phi rất tốt, mày kiếm mắt sáng, da trắng môi đỏ, nhưng bởi vì khung xương không lộ rõ, gương mặt lại thiên hướng nhu hòa, cho nên khi y mặc một thân áo đen bó sát người trông hơi khô khan và gò bó.

Bây giờ y khoác lên người một thân trường bào gấm đỏ đậm như vậy, môi đỏ răng trắng, tóc dài buộc cao, lộ ra vầng trán trơn bóng cùng đôi lông mày thanh tú, lập tức liền có bộ dáng của một quý công tử nhà giàu.

Vừa bước đi, chiếc chuông màu tím quanh eo khẽ vang lên, càng tăng thêm một chút khí thế cho y.

Thẩm Thanh Đường đã sớm đoán được chuyện này, lúc này mới khẽ mỉm cười, nói với Mộ Phi đang kinh ngạc soi gương: "Đẹp không?"

Mộ Phi không khỏi kích động: "Rất đẹp!"

Thẩm Thanh Đường mỉm cười, đi tới, muốn Mộ Phi chỉnh lại cổ áo, nhưng cách đó không xa, cậu đột nhiên nghe thấy giọng nói có chút kiêu ngạo của một người thanh niên.

"Thanh Đường, đã lâu không gặp, ngươi cùng đạo lữ đi mua quần áo hả?"

Nghe thấy giọng nói này, Thẩm Thanh Đường khẽ cau mày, khuôn mặt thường ngày dịu dàng trở nên lạnh lùng, sau đó khẽ ngước mắt nhìn về hướng phát ra giọng nói.

Một thanh niên mặc áo gấm, dung mạo tuấn lãng nhưng không hiểu sao lộ ra một cỗ khí tức u ám, dẫn theo mấy người đi về hướng bên này.

Đó là Mộ Diệp, con trai cả của Mộ gia, người lúc trước đã hủy hôn ước với Thẩm Thanh Đường.

Khi Mộ Phi nhìn thấy Mộ Diệp, mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng trực giác mách bảo rằng kẻ này không phải người tốt, vì vậy y cũng cau mày, đứng trước mặt Thẩm Thanh Đường với vẻ mặt có phần cảnh giác.

Mộ Diệp bước lên phía trước, khi nhìn thấy tư thế của Mộ Phi, gã không khỏi nực cười, sau đó nhìn Mộ Phi với vẻ rất hứng thú, nói với Thẩm Thanh Đường: "Thanh Đường, ta nghe nói đạo lữ của ngươi tuổi còn trẻ đã tu được Luyện Khí tầng thứ bảy rồi, có thể xưng là tán tu trẻ tuổi nhất thành Lăng Dương, sao thế, này là do gần đây tu luyện gặp sự cố, nên cảnh giới bị rớt xuống sao?"

Thẩm Thanh Đường biết rõ Mộ Diệp là kẻ xảo trá nham hiểm, đây là một sự khiêu khích có chủ ý và thám thính thật giả.

Lúc này, cậu đang muốn vươn tay kéo Mộ Phi, ý bảo Mộ Phi đừng nhiều lời, Mộ Phi lại cười lạnh nói: "Cảnh giới bị rớt xuống? Ta thấy ngươi tuổi còn trẻ, nhưng mắt lại có tật, nên đi điều trị càng sớm càng tốt."

Mộ Diệp: ?

Lập tức, Mộ Diệp trầm giọng nói: "Tần huynh, ta là có ý tốt quan tâm ngươi, ngươi dựa vào cái gì mà mở miệng mắng chửi người khác?"

"Chính xác! Ngươi rõ ràng là Luyện Khí tầng năm nhưng lại nói là tầng bảy, nếu không phải cảnh giới bị rớt xuống, thì là ngươi cố ý lừa gạt mọi người sao?"

"Ta thấy hắn là một kẻ dối trá, chậc chậc chậc, thật đáng tiếc cho Thẩm công tử."

Khi Mộ Diệp vừa mới nói chuyện không có ai bép xép, nhưng lời này vừa nói ra, những người xung quanh lập tức nhao nhao hùa theo.

Rõ ràng là bọn họ đã chuẩn bị sẵn.

Thấy cảnh này, Thẩm Thanh Đường lại không khỏi nhíu mày.

Mộ Phi càng tức giận, sắc mặt đại biến, muốn mắng Mộ Diệp, may mà Thẩm Thanh Đường kịp thời ngăn cản.

Nhìn thấy Mộ Phi sắp nhảy dựng lên, Mộ Diệp càng thêm đắc ý, lúc này cong môi nói: "Nếu cảnh giới này là giả, vậy thì Thanh Đường ngươi nên tra kỹ sính lễ của đạo lữ nhà ngươi, lỡ như cũng là đồ giả, vậy thì—"

"Ai tìm ta?"

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên, đồng thời, một cỗ uy áp không tiếng động từ phòng thử đồ cách đó không xa quét tới.

Tần Di đi ra.

Thay quần áo xong, hắn chỉ vén rèm rồi lặng lẽ bước ra khỏi phòng thử đồ.

Hắn mặc một chiếc áo choàng gấm màu xanh lam nhạt thêu hoa văn lá tre màu vàng, cao ráo và thẳng thớm, những viên đá quý màu tím trên chiếc mặt nạ màu bạc tinh xảo tỏa ra ánh sáng dịu dàng, tua rua nhẹ nhàng đung đưa, tao nhã động lòng người, tô điểm cho nửa dưới khuôn mặt hơi tái nhợt nhưng giống như được điêu khắc từ bạch ngọc của hắn càng thêm khôi ngô tinh tế.

Tần Di như thế, chỉ vừa xuất hiện, liền lập tức áp chế phần lớn sự kiêu căng ngạo mạn vừa rồi của Mộ Diệp.

Hiện trường lặng ngắt như tờ.

Lúc này, đôi mắt đỏ sậm của hắn lạnh nhạt quét qua, lạnh lùng rơi vào trên người Mộ Diệp.

"Ta chính là Tần Di, vị công tử này có vấn đề gì?"

Sắc mặt Mộ Diệp khẽ biến, trong lòng không tự chủ được cảm thấy ớn lạnh.

Mặc dù giữa hai người chỉ chênh lệch hai cấp bậc, nhưng vào lúc này, Mộ Diệp lại cảm nhận được khí thế nghiền ép.

Chuyện này làm sao có thể?

Không phải nói tán tu đều có xu hướng lạc lối, cấp bậc có thể thăng nhanh nhưng chưa chắc ổn định sao?

Mộ Diệp nghiến răng, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, tim đập nhanh hơn một chút.

Biểu hiện chột dạ của Mộ Diệp rơi vào trong mắt Tần Di, ánh mắt hắn bình tĩnh, chỉ thản nhiên nói: "Vị công tử này vừa rồi cảm thấy cảnh giới không

đúng, là muốn tỷ thí với tại hạ sao?”

Sắc mặt Mộ Diệp đông cứng lại.

------oOo------

Chương 17: Em sợ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 17: Em sợ

Editor cảnh báo: Chương này có cảnh bạo hành gia đình, quần chúng vây xem cân nhắc trước khi lọt hố :))

Mộ Diệp còn chưa kịp mở miệng, Tần Di đã tiến thêm một bước, khí tức quanh người hắn bắt đầu nóng hừng hực như lửa đốt.

Mồ hôi lạnh trên trán Mộ Diệp ở gần hắn nhất cũng bắt đầu biến thành mồ hôi nóng.

Nhóm người đi theo Mộ Diệp ngay phía sau họ cũng tránh sang một bên.

“Sao công tử không nói nữa?”

Giọng nói của Tần Di rất bình tĩnh, nhưng nghe vào tai Mộ Diệp lại giống như một lưỡi kiếm vặn vẹo, cứa từng nhát một, không ngừng giày vò gã.

Gã biết Tần Di đang trá hình dùng uy áp tra tấn gã, nhưng các tu sĩ chung quanh gã tu vi đều thấp hơn hai người, căn bản không nhìn ra được gì.

Tất cả những gì họ có thể thấy là ngay khi Tần Di đến gần, khuôn mặt của Mộ Diệp vặn vẹo trắng bệch, như thể gã đang sợ hãi.

Quần chúng bắt đầu khe khẽ thì thầm.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Mộ Diệp phẫn nộ đầy sát khí, nghiến răng nghiến lợi, vô thức sờ chiếc nhẫn trữ vật trong tay — tuy cấp bậc gã không bằng Tần Di, nhưng từ nhỏ giàu sang phú quý, nhẫn trữ vật của gã ẩn chứa rất nhiều đòn sát thủ.

Tần Di nhìn thấu nhất cử nhất động của Mộ Diệp, lúc này bên môi nở nụ cười giễu cợt, vừa định giơ ngón tay lên ——

Đột nhiên, hai chân Mộ Diệp cong lại run rẩy, bất ngờ ngã nhào xuống trước mặt Tần Di, khuỵu gối, quỳ xuống!

Quần chúng ồ lên.

Tần Di nhíu mày, sắc mặt khẽ biến, hiển nhiên hắn không nghĩ tới sẽ phát sinh một màn như vậy.

Sau đó, hắn có chút đăm chiêu ngẩng đầu lên, như thể lơ đãng liếc nhìn một chùm sáng, chùm sáng màu xanh biếc lập tức thu trở về.

Linh quang trong mắt Tần Di khẽ động, hắn thu hồi ánh mắt như không có chuyện gì xảy ra, nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh, sau đó khí tức xung quanh hắn lại lặng yên không một tiếng động tụ lại, lập tức đem Mộ Diệp cô lập với toàn bộ khí tức xung quanh.

Về phần Mộ Diệp, sau khi thẳng đờ quỳ xuống, đầu tiên là sửng sốt, sau đó sắc mặt dần dần đỏ bừng, lảo đảo đứng dậy, tức giận rít lên: "Họ Tần kia, ngươi ám hại ta!"

Vẻ mặt của gã rất dữ tợn, không còn chút phong thái nào của vị công tử đạo đức giả vừa nãy.

Tần Di sắc mặt lạnh lùng, còn chưa kịp giải thích, Thẩm Thanh Đường đã xuyên qua đám người đi tới, đứng ở trước mặt Tần Di, trầm giọng nói: "Mộ công tử, ngươi đừng có ngậm máu phun người! Mới nãy tất cả mọi người đều có thể làm chứng, đạo hữu của ta có động thủ sao?"

Mộ Diệp sắc mặt khẽ biến: "Ta nói là ám hại!"

"Bằng chứng đâu?"

Mộ Diệp câm nín, gương mặt lúc xanh lúc trắng.

Bấy giờ, Mộ Phi ở một bên cũng hừ lạnh một tiếng, đổ thêm dầu vào lửa nói: "Ta đã nói mắt ngươi có vấn đề, ngươi còn không tin, lúc đầu nhận lầm ta là Tần đại ca cũng không sao, nhưng bây giờ ngươi thậm chí còn không thể nhìn ra ai đang ám toán ngươi, đôi mắt này của ngươi nha, thật sự cần được chữa trị đó!"

"Ngươi!" Mộ Diệp tức giận đến giơ tay muốn đánh Mộ Phi, nhưng vừa giơ tay, gã liền ý thức được cái gì, gắt gao nắm chặt nắm đấm, không có trực tiếp công kích.

Bây giờ, tiếng nghị luận trong cửa hàng đã trở nên to hơn.

Dẫu sao cửa hàng này không chỉ có đám người được Mộ Diệp mang đến và mấy người Thẩm Thanh Đường, còn có những vị khách khác, những người có thể đến đây về cơ bản đều là người giàu có hoặc người có địa vị cao.

Bây giờ Mộ Diệp đã gây ra một vụ bê bối lớn như vậy trước mặt công chúng, hơn nữa còn nhiều lần vu khống Tần Di, mọi người đều nhìn thấy, không khỏi có ý kiến đối với Mộ Diệp.

Cuối cùng, Mộ Diệp miệng hùm gan thỏ trừng mắt nhìn Tần Di một cái, rồi nói: "Họ Tần kia, ngươi cứ chờ xem!"

Tần Di thậm chí còn không thèm nhìn gã một lần nữa.

Nói xong Mộ Diệp liền bỏ đi, một đám người đi theo cũng vội vàng rời đi.

Cửa tiệm bỗng trở nên vắng lặng.

Sau đó, rất nhiều khách hàng tò mò xúm lại, muốn kết bạn với Tần Di.

Dù sao Tần Di tuy rằng trước kia có danh tiếng, nhưng chưa từng có ai nhìn thấy hắn, nghe đồn Tần Di trời sinh cực kỳ xấu xí, cho nên cũng không ai dám hiếu kỳ.

Nhưng bây giờ Tần Di đã lộ mặt, lại cho người ta cảm giác không hề giống với lời đồn, cho nên những người tò mò lập tức xúm lại một chỗ.

Tần Di: …

Cũng may Thẩm Thanh Đường tính tình điềm tĩnh, hòa nhã, sau khi chào hỏi một phen, cậu đã thành công đưa được Tần Di và Mộ Phi ra khỏi cửa hàng.

• •

Lên xe về động phủ

Mộ Phi nói huyên thuyên, vô cùng tò mò: "Không biết vị cao thủ nào nhìn không nổi đã đột nhiên ra tay, đúng là hả giận mà!"

Nghe Mộ Phi nói vậy, Tần Di khẽ cau mày, nhưng cũng chỉ nhàn nhạt nói: "Tự lo chuyện của mình đi."

Mộ Phi bĩu môi: "Tần đại ca, huynh cứ như vậy, chuyện gì cũng không để bụng."

Kết quả lúc này Thẩm Thanh Đường cũng bất đắc dĩ nói: "Tiểu Phi, Tần đại ca của đệ nói đúng đó."

Mộ Phi: ?

Mộ Phi cau mày, đang định nói tiếp thì khóe mắt chợt thoáng thấy ống tay áo rộng màu lam của Tần Di đang che ống tay áo của Thẩm Thanh Đường.

Mộ Phi ngẩn ra.

Một lúc sau, y mới nháy mắt cười: "Được rồi đệ hiểu rồi, ta ra ngoài đánh xe là được chứ gì, tuyệt đối không lo chuyện bao đồng."

Nói xong, Mộ Phi thật sự đi ra ngoài.

Trong nhất thời, chỉ còn lại Thẩm Thanh Đường và Tần Di trong xe.

Lúc này, Tần Di nhìn Thẩm Thanh Đường thật sâu, hơi nhướng mày.

Thẩm Thanh Đường trong lòng có giấu giếm, không khỏi xấu hổ cụp mắt xuống, hàng mi dài khẽ run.

“Về sau, chuyện như vậy không được tùy tiện làm bậy.” Tần Di dùng ngữ khí không thể chối cãi nhẹ giọng nói.

Thẩm Thanh Đường mím môi, trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng lại cảm thấy Tần Di hình như cũng không có tức giận như vậy, liền nhẹ nhàng giải thích: “Em chỉ là len lén thử một chút—”

“Em quá mạo hiểm.”

Tần Di cụp mắt xuống, nắm tay Thẩm Thanh Đường, những ngón tay có chút chai sần của hắn khẽ vuốt ve mu bàn tay mềm mại của Thẩm Thanh Đường, từng chút một.

Tâm tình Tần Di không đúng…

Có vẻ như chàng ấy thực sự tức giận rồi.

Nhưng lần này, cậu đích thực quá mạo hiểm.

Chẳng trách Tần Di lại tức giận.

“Mộ Diệp là Luyện Khí tầng năm, em mới có tu vi gì, mà cũng dám đánh lén gã?”

Thẩm Thanh Đường thấp giọng biện bạch: “Em chỉ lo cho chàng, là Chồi Nhỏ dạy em…”

Trong khi nói chuyện, Thẩm Thanh Đường thật ra cảm thấy hơi chột dạ.

Chồi Nhỏ…ban đầu không đáng tin lắm.

Suy cho cùng, là bởi vì cậu nhất thời váng đầu, sợ Tần Di giống như trong nguyên tác ra tay giết người, cho nên mới làm như vậy…

Khi nghe nói chính Chồi Nhỏ đã dạy cậu, đôi lông mày dài của Tần Di càng nhíu chặt hơn, sau đó những ngón tay hắn đang nắm lấy cổ tay trắng nõn và mảnh khảnh của Thẩm Thanh Đường hơi siết chặt.

Mãi cho đến khi Thẩm Thanh Đường khẽ kêu lên một tiếng đau đớn, Tần Di mới buông tay ra.

Lúc này Tần Di cúi đầu nhìn xuống, trên cổ tay vừa bị hắn nắm chặt đã có thêm một vết đỏ nhỏ.

“Lần sau không được nghe theo lời nó làm bậy.” Thanh âm Tần Di có chút lạnh lùng.

Thẩm Thanh Đường không biết tại sao Tần Di lại đột nhiên tức giận như vậy, chỉ có thể mím môi, nhỏ giọng “ừm” một tiếng, lại bị Tần Di giữ chặt cổ tay, ép cậu ngẩng đầu lên, đụng phải con ngươi đỏ thẫm bên trong đôi mắt hẹp dài của Tần Di, ánh sáng trong đó xao động, có vẻ rất không vui.

Thẩm Thanh Đường khẽ mở to mắt.

“Trong lòng ta có chừng mực, ta lúc đó cũng không có ý định động đến Mộ công tử kia, về sau em không cần làm chuyện vô ích.” Tần Di lạnh lùng nói.

Thẩm Thanh Đường bị đoán trúng tâm tư hai bên tai hơi ửng đỏ, nhỏ giọng đáp: “Vâng.”

“Lần sau còn như vậy—”

Tần Di nói nửa chừng, lại đột nhiên dừng lại.

Thẩm Thanh Đường vốn dĩ nghe đến tim mình đập loạn nhịp, kết quả được một nửa thì hết rồi, cậu không khỏi ngước mắt lên: “Như vậy… thì sao?”

Tần Di hờ hững liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, ánh mắt lạnh lùng, chậm rãi nói từng chữ một: “Đến lúc đó em sẽ biết.”

Thẩm Thanh Đường: …

Sao đột nhiên cảm thấy Tần Di trở nên thật hung dữ nhỉ?

Lúc này, Tần Di đã nhìn thấu suy nghĩ của Thẩm Thanh Đường, trầm mặc một lát, đột nhiên giọng nói của hắn hơi thả lỏng: “Bây giờ em đã biết mình sai chưa?”

Thẩm Thanh Đường nghe thấy giọng điệu có chút mềm mỏng của Tần Di, cậu hơi giật mình, sau đó chợt hiểu ra điều gì, ngẩng đầu nhìn Tần Di.

Nhất thời, cậu nhìn thấy một tia bất lực ẩn giấu sau cơn bão cảm xúc bị kìm nén trong mắt Tần Di.

Đột nhiên, Thẩm Thanh Đường hiểu ra mọi chuyện.

Nói trắng ra, Tần Di cũng chỉ là lo lắng cho cậu.

Nghĩ đến đây, nỗi bất bình giấu trong lòng Thẩm Thanh Đường không còn nữa, cậu lắc đầu cười rồi sáp tới.

Tần Di: ?

Tần Di còn chưa kịp né, Thẩm Thanh Đường đã nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay hắn, tựa vào vai hắn, nhẹ giọng nói: “Em hiểu rồi, Lan Đình, em sai rồi, sau này sẽ không tái phạm nữa.”

Giọng nói nhẹ nhàng và dịu dàng vô cùng.

Đồng tử Tần Di hơi co lại, cảm xúc trong mắt dao động không ngừng, mà lúc này Thẩm Thanh Đường đã yên lặng dựa vào trong lòng hắn.

Trên người Thẩm Thanh Đường có mùi thơm thoang thoảng, thân hình gầy gò, mềm yếu như không xương.

Cậu cứ như vậy dựa sát vào, giống như một viên ngọc sưởi ấm, dập tắt hết thảy bất an cùng cáu kỉnh trong lòng Tần Di.

Mỗi lần đều như vậy.

Tần Di khi đó đều sẽ bị cậu làm phiền đến không thể tức giận.

Nhưng làm sao Tần Di có thể thực sự nổi giận với Thẩm Thanh Đường đây?

Lúc này, Tần Di do dự không nói nên lời mấy lần, cuối cùng hắn mím môi, cụp mắt xuống, chậm rãi ôm Thẩm Thanh Đường vào lòng.

Cũng vào lúc này, ánh mắt của Tần Di rơi vào một nơi – cổ tay trắng như tuyết của Thẩm Thanh Đường rũ xuống dưới ống tay áo bằng lụa màu xanh lam, hai vết ngón tay nông mà hằn ấn vừa rồi vẫn chưa dịu đi, màu đỏ nhạt nổi bật trên làn da trắng mịn màng.

Im lặng một lúc, Tần Di nắm lấy tay Thẩm Thanh Đường.

Đầu ngón tay chai sạn nhẹ nhàng vuốt ve hai dấu ngón tay do hắn để lại.

Thẩm Thanh Đường hơi co rúm lại.

“Đau à?” Tần Di thấp giọng hỏi.

Thẩm Thanh Đường lấy lại tinh thần, lặng lẽ lắc đầu: “Hơi ngứa, em đâu có mỏng manh như vậy.”

Tần Di ngẩn ra.

Một lúc lâu sau, Tần Di mới bình tĩnh nói: “Xem ra là ta xuống tay quá nhẹ rồi.”

Thẩm Thanh Đường: …

Tuy nhiên, khi Thẩm Thanh Đường kháng nghị ngẩng đầu lên, cậu bắt gặp ánh mắt có chút trêu chọc của Tần Di.

“Lan Đình lại hù dọa em.” Thẩm Thanh Đường nhẹ giọng nói.

Một lát sau, Tần Di nói: “Em không sợ sao?”

Nghe thấy lời này của Tần Di, Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, trầm mặc một lát, cậu tựa đầu vào ngực Tần Di, khe khẽ thở dài.

“Làm sao có thể không sợ chứ?”

Tần Di tim đập thình thịch.

Không biết qua bao lâu, Tần Di dùng giọng điệu khàn khàn kỳ lạ mà bản thân không nghe ra được hỏi: “Em sợ cái gì?”

Khóe môi Thẩm Thanh Đường khẽ cong, mỉm cười nói: “Em sợ chàng không nói thật với em, sợ chàng tức giận, sợ chàng… cảm thấy em liên lụy chàng, và còn rất nhiều rất nhiều thứ nữa.”

Nghe Thẩm Thanh Đường nói như vậy, ánh mắt Tần Di hồi lâu mới thay đổi, hai cánh tay vô thức nhẹ ôm Thẩm Thanh Đường vào lòng, lại nói: “Dẻo miệng.”

Thẩm Thanh Đường chịu không nổi nữa, bất đắc dĩ nói: “Miệng chàng sao lại hư như vậy? Rõ ràng là—”

Trong sách không phải viết như vậy.

Nhưng nửa câu cuối Thẩm Thanh Đường không nói.

Tần Di nghe Thẩm Thanh Đường “chất vấn” liền khẽ nhíu mày: “Ta vẫn luôn như vậy, nếu như em không hài lòng —— “

Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu lên, vẻ mặt thắc mắc.

Trong đôi mắt đỏ thẫm của Tần Di lóe lên một tia sắc bén, ngữ khí bình tĩnh.

“Nếu em không hài lòng, thì cũng muộn rồi.”

Là chính em tự mình gả cho ta, muốn chạy cũng chạy không thoát.

------oOo------

Chương 18: Em yếu ớt như vậy, có phải liên lụy đến chàng rồi không?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 18: Emyếu ớt như vậy,có phải liên lụy đến chàng rồi không?

Sau khi trở lại động phủ, Tần Di bảo Mộ Phi rời đi còn mình thì đưa Thẩm Thanh Đường vào mật thất nơi hắn và Mộ Phi thường tu luyện.

Sau khi đóng cửa mật thất lại, Tần Di đi lấy hai tấm nệm, nói với Thẩm Thanh Đường: “Ngồi đi.”

Thẩm Thanh Đường là người thông minh, biết Tần Di muốn kiểm tra chân khí trong cơ thể và tu vi của mình, cậu cũng không cự tuyệt, vén tà áo lên ngồi xuống.

Tần Di cũng khoanh chân ngồi xuống.

Sau đó, Tần Di đưa tay về phía Thẩm Thanh Đường: “Để tay lên.”

Thẩm Thanh Đường đặt tay vào lòng bàn tay Tần Di.

Hai lòng bàn tay áp vào nhau, tay của Tần Di trắng bệch, xương xẩu, rất gầy, trong khi tay của Thẩm Thanh Đường trắng nõn, thanh tú, mềm mại không xương, lại nhỏ hơn một chút.

Lúc này, Tần Di dùng ngón tay nắm nhẹ lòng bàn tay Thẩm Thanh Đường, sau đó nhắm mắt lại, nói với Thẩm Thanh Đường: “Giữ nguyên tư thế, tập trung

tinh thần.”

Hàng lông mi dài của Thẩm Thanh Đường khẽ run, cậu cũng yên lặng nhắm mắt lại.

Ngay lập tức, một luồng ánh sáng đỏ dịu nhẹ tỏa ra từ lòng bàn tay của Tần Di, dọc theo lòng bàn tay của Thẩm Thanh Đường, từng chút một xâm nhập vào cơ thể cậu.

Chân khí trong cơ thể Thẩm Thanh Đường được Tần Di dẫn động cũng dần dần bắt đầu lưu chuyển, chậm rãi chảy về phía đan điền.

Chân khí của Tần Di dần dần thâm nhập sâu hơn, thông qua kiểm tra bên trong, hắn cũng có thể tìm ra sự phân bố chân khí trong cơ thể Thẩm Thanh Đường.

Lúc này Tần Di mới phát hiện ra mấy ngày nay Thẩm Thanh Đường tu luyện không nhiều, nhưng cậu gần như đã luyện hóa hết dược tính còn sót lại của Thất Tâm Hải Đường, ánh sáng và đường nét của chân khí của cậu cũng trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, thảo nào cậu có thể ban ngày ban mặt biến ra dây leo để đánh lén Mộ Diệp.

Thật thần kỳ……

Chưa kể Thẩm Thanh Đường chỉ là một tiểu tu sĩ vừa mới bước vào ngưỡng cửa Luyện Khí, cho dù bây giờ Thẩm Thanh Đường có là Luyện Khí tầng ba, tầng bốn cũng tuyệt đối không thể luyện hóa được dược tính thuần khiết của Thất Tâm Hải Đường nhanh chóng như vậy.

Nhưng theo chân luồng chân khí Tần Di dẫn nhập vào đan điền của Thẩm Thanh Đường, Tần Di đã phát hiện ra sự thật của vấn đề.

Có một ánh sáng màu xanh lục yếu ớt trông giống như Chồi Nhỏ đang điên cuồng lang thang trong đan điền của Thẩm Thanh Đường, hồng hộc cắn nuốt dược lực màu lục nhạt của Thất Tâm Hải Đường đang chìm sâu trong đan điền của Thẩm Thanh Đường.

Lục quang này… rất quen mắt.

Tần Di mí mắt khẽ giật, hắn điều khiển chân khí, lặng lẽ tiếp cận lục quang yếu ớt.

Chân khí màu đỏ hiển nhiên chói mắt hơn nhiều so với ánh sáng lục, sau khi lặng lẽ đến gần, nó lập tức khiến xung quanh ánh lên đỏ rực.

Lục quang lập tức đề phòng, vụt một cái liền bỏ chạy thật xa.

Tần Di cảm thấy thú vị, liền điều khiển chân khí của mình đuổi theo.

Dù sao lục quang cũng sinh ra chưa được bao lâu, chạy mấy vòng liền chạy không nổi nữa, hiện tại nhìn thấy có một luồng sáng đỏ cứ chậm rì rì đuổi theo sau lưng, không biết vì sao, nó liền nổi giận. .

Tần Di không biết chuyện gì xảy ra, lục quang đột nhiên dừng chạy.

Hắn hơi nhướng mày, sau đó lặng lẽ điều khiển chân khí cũng dừng lại.

Kết quả là trong nháy mắt, ánh sáng xanh yếu ớt kia hung hăng xông về phía chân khí màu đỏ của Tần Di! Há to miệng đớp!

Tần Di: ?

Tần Di mất cảnh giác, vậy mà thực sự bị lục quang kia cắn mất một miếng chân khí.

Tần Di biểu lộ có chút cổ quái.

Lục quang "đánh úp" thành công, nó đột nhiên trở nên kiêu ngạo, không còn dáng vẻ cảnh giác bỏ chạy của lúc ban đầu, bắt đầu gặm nhấm chân khí của Tần Di.

Bản thân chân khí của Tần Di cũng coi như mạnh, bị nó gặm như vậy chỉ là tiêu hao ngoài da, cho nên hắn hứng thú mặc cho nó gặm.

Vừa nhìn, Tần Di vừa nhịn không được suy nghĩ, thì ra tên nhóc này vừa ngốc nghếch vừa to gan như vậy sao?

Chẳng trách nó dám xúi giục Thẩm Thanh Đường tấn công Mộ Diệp.

Xem ra sau này phải quản giáo nghiêm khắc hơn, nếu không sẽ rất dễ gây phiền phức.

Mà lục quang gặm một lúc lâu, chỉ gặm được lớp da bên ngoài của hồng quang, cuối cùng phát hiện hồng quang hình như không được ngon lắm, hơi cay cay, với lại không dễ tiêu hóa bằng năng lượng của Thất Tâm Hải Đường.

Lục quang: …

Hai chiếc lá nhỏ run lên, lục quang nghiêng đầu, đẩy hồng quang trước mặt ra xa, lại chạy đi.

Tần Di: ?

Sao hắn lại cảm thấy, hình như mình mới vừa bị ghét bỏ nhỉ?

Nghĩ đến đây, Tần Di hơi híp mắt lại, đột nhiên điều khiển chân khí đuổi theo lục quang, sau đó dùng chân khí của mình đẩy lục quang rơi xuống.

Lục quang đột nhiên bị hồng quang áp chế, nó cảm thấy toàn thân nóng bừng khó chịu, lập tức liều mạng vùng vẫy.

Tần Di đang định dùng chân khí dạy cho lục quang cứng đầu này một bài học, thì Thẩm Thanh Đường đột nhiên cau mày khó chịu rên rỉ.

Tần Di lập tức mở mắt ra, nhanh chóng rút chân khí lại.

Ngay sau đó, một thân thể mềm mại không tự chủ được ngã xuống trước mặt hắn.

Tần Di giật mình, lập tức kéo Thẩm Thanh Đường vào lòng.

Lúc này hắn mới phát hiện Thẩm Thanh Đường đã ướt đẫm mồ hôi, hô hấp khó khăn, trên làn da trắng tuyết mỏng manh của cậu tỏa ra một lớp ánh sáng màu hồng như ngọc phù dung, hai gò má đỏ hồng, đuôi mắt đỏ hoe, hiển nhiên là chịu không nổi nhiệt độ.

Sắc mặt Tần Di khẽ biến, trong mắt chợt hiện lên áy náy, sau đó từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một chiếc áo choàng bằng lụa băng, nhanh chóng quấn lên người Thẩm Thanh Đường, sau đó duỗi tay cẩn thận ôm lấy Thẩm Thanh Đường.

Hắn là Hỏa linh căn, còn Thẩm Thanh Đường là Mộc linh căn, chân khí của hắn đã làm tổn hại đến Thẩm Thanh Đường, vừa nãy hắn chỉ mãi trêu chọc Chồi Nhỏ mà quên mất phải kiềm chế chân khí của mình.

Nghĩ đến đây, Tần Di lại nhíu mày, nhìn xuống Thẩm Thanh Đường hai hàng mi đang run rẩy, hơi thở hổn hển trong lòng mình, hắn trầm giọng nói: "Đồ ngốc, lần sau nếu có khó chịu, nhất định phải ngay lập tức đẩy ta ra."

Vừa rồi Thẩm Thanh Đường nóng đến mức đầu váng mắt hoa, cơ thể suy nhược, toàn thân tràn ngập cảm giác giống như bị bốc hơi dưới cái nắng hè.

Lúc này, cậu mơ hồ nghe được Tần Di nói, cậu hơi giãy giụa, cố hết sức nhẹ giọng yếu ớt nói: "Em không sao… Chỉ là hơi choáng váng."

Bình thường Thẩm Thanh Đường nói chuyện rõ ràng, giọng nói ấm áp, nhưng bây giờ lại trở nên mơ hồ, mỏng manh yếu ớt, nhẹ nhàng rơi vào tai người khác, quả thực khiến người ta ngứa ngáy không thôi.

Thấy vậy, Tần Di vừa bất lực lại vừa đau lòng, lúc này hắn chỉ có thể lấy ra thật nhiều vật phẩm thuộc tính băng để hạ nhiệt cho Thẩm Thanh Đường.

Lần này hắn thực sự sơ suất.

May mắn thay, Tần Di sau đó đã kiểm tra mạch của Thẩm Thanh Đường và thấy kinh mạch của cậu vẫn rất thông thuận và không bị tổn thương, vì vậy hắn cũng hơi yên tâm và bớt cảm thấy tội lỗi.

Nhưng sau khi biết ngọn nguồn sự tồn tại của Chồi Nhỏ, trái tim của Tần Di cũng đã bình ổn hơn nhiều so với trước đây.

Hắn luôn lo lắng cơ thể của Thẩm Thanh Đường quá yếu, em ấy không thể cải thiện quá nhiều thông qua tu luyện.

Nhưng bây giờ nhìn thấy lục quang, Tần Di nhận ra rằng Thẩm Thanh Đường có thể hấp thụ năng lượng của các loại linh thực khác thông qua Chồi Nhỏ và trực tiếp biến nó thành năng lượng tu luyện của mình.

Nếu là như vậy, chỉ cần tìm được thật nhiều linh thảo chất lượng tốt, thân thể của Thẩm Thanh Đường ít nhất sẽ không có vấn đề gì.

Hơn nữa cậu còn có thể nâng cao tu vi, đủ để tự bảo vệ bản thân.

Nghĩ đến đây, ánh sáng trong mắt Tần Di dịu đi một chút, sau khi cân nhắc một lúc, hắn dùng áo choàng quấn chặt lấy Thẩm Thanh Đường, ôm Thẩm Thanh Đường đi ra khỏi mật thất.

Hắn vừa ra khỏi mật thất, một cơn gió mát thổi qua, Thẩm Thanh Đường còn hơi mê mang cũng dần dần tỉnh lại.

Lúc này trong mắt cậu lóng lánh nước, cậu lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Tần Di, vừa vặn hắn cũng cúi đầu nhìn cậu.

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Thanh Đường có chút xấu hổ: "Lan Đình… Em yếu ớt như vậy, có phải liên lụy đến chàng rồi không?"

Cậu không muốn yếu đuối như vậy, nhưng cậu không thể kiểm soát cơ thể của mình.

Khi Tần Di nghe thấy những lời này của Thẩm Thanh Đường, hắn cảm thấy trái tim mình mềm nhũn – rõ ràng là lỗi của hắn, nhưng Thẩm Thanh Đường vẫn tự trách bản thân.

Một lúc sau, hắn mới bất đắc dĩ thấp giọng nói: "Nếu như ta để ý chuyện này, thì ngay từ đầu ta đã không thành thân với em. Hơn nữa… Lần này là do ta sơ suất, em không có lỗi."

Tần Di ngữ khí bình tĩnh, có chút tự trách.

Thẩm Thanh Đường lắng nghe, hàng mi dài khẽ run, khóe môi cong lên một vòng cung ngọt ngào, sau đó nhẹ nhàng nói: "Ta không trách Lan Đình, là tại Chồi Nhỏ quá tùy hứng mà thôi."

Tần Di: ?

Và khoảnh khắc tiếp theo, Chồi Nhỏ tức giận lao ra từ đỉnh đầu của Thẩm Thanh Đường, vừa định kéo tóc của Thẩm Thanh Đường, Tần Di đã đưa tay ra túm lấy nó.

Tần Di mặt vô biểu tình nhìn Chồi Nhỏ, nhàn nhạt nói: "Lần sau còn dám làm loạn, ta sẽ bức trọc lá của mi."

Chồi Nhỏ: ! ! !

Thẩm Thanh Đường nãy giờ vẫn im lặng, cuối cùng cũng nở nụ cười, đôi mắt lấp lánh, vẻ mặt ngọt ngào động lòng người.

Thấy vậy, Tần Di ánh mắt khẽ động một lát, sau đó bình tĩnh buông Chồi Nhỏ ra, nhỏ giọng nói: "Bên ngoài gió to, chúng ta đi vào trước đi."

Thẩm Thanh Đường mỉm cười, khẽ "vâng" một tiếng.

------oOo------

Chương 19: Em sẽ, không cho phép chàng lén hôn em nữa…

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 19:Em sẽ, không cho phép chàng lén hôn em nữa…

Sau khi trở về phòng, Tần Di nhẹ nhàng đặt Thẩm Thanh Đường lên giường, đi pha cho cậu một chén trà Thanh Tâm để giúp cậu giải tỏa cơn nóng trong người.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường lặng lẽ dựa vào gối mềm, đỡ lấy tay Tần Di, từng ngụm nhỏ uống trà.

Môi mỏng hồng nhuận, phiếm chút ánh nước, hơi nóng trong người tan đi một nửa, chỉ để lại trên gò má một chút ửng hồng, điểm tô cho nước da càng thêm trắng trẻo, gương mặt như tranh vẽ của cậu.

Mấy ngày nay Tần Di đã có tiếp xúc thân mật với Thẩm Thanh Đường, hắn tự nhận mình là người thanh tâm quả dục, nhưng cũng không thể kiểm soát được bản thân.

Lúc này, hắn nhìn đôi mắt Thẩm Thanh Đường đang buông xuống, hàng mi mảnh và dày khẽ run, đôi môi mỏng tạo thành một vệt nước nhàn nhạt trên mép chén trà, không hiểu sao hắn lại cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Nhưng nghĩ đến thân thể của Thẩm Thanh Đường, Tần Di cuối cùng cũng chịu đựng được sự xao động trong lòng.

Nhìn Thẩm Thanh Đường uống trà xong, Tần Di cất chén trà đi, nói: “Tối nay ta sẽ không ngủ chung với em.”

Thẩm Thanh Đường sửng sốt, nhất thời không biết mình đã làm sai chuyện gì.

Nhưng sau đó, cậu liền nghe thấy Tần Di bình thản giải thích: “Thuộc tính linh căn của hai ta xung đột với nhau, ngủ chung sẽ không tốt cho sức khỏe của em.”

Thẩm Thanh Đường sững sờ một lúc, cuối cùng cũng hiểu ra – chuyện là như thế sao?

Thì ra, Tần Di lúc trước né tránh cũng bởi vì chuyện này?

Trong lúc nhất thời, Thẩm Thanh Đường vừa cảm động vừa buồn cười, không nói được lời nào, chỉ mím môi, bất đắc dĩ nhìn Tần Di.

Tần Di nhìn Thẩm Thanh Đường mím môi có chút oán trách nhìn hắn, sau đó thở dài nói: “Là tại ta lúc trước quên nói với em.”

Thẩm Thanh Đường: …

Một lúc sau, Thẩm Thanh Đường ngồi trên giường đột nhiên khẽ thở dài, nói: "Lan Đình, chàng lại đây."

Tần Di nhíu mày: "Làm sao vậy?"

"Chàng lại đây." Thẩm Thanh Đường tiếp tục lặp lại.

Tần Di trầm mặc chốc lát, không hỏi thêm câu nào mà bước tới.

Mà ngay khi Tần Di đi đến bên cạnh Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Đường đột nhiên đứng thẳng dậy, ngẩng đầu ghé sát vào gương mặt tuấn tú của Tần Di, hôn nhẹ một cái.

Đôi môi của Thẩm Thanh Đường rất mềm rất mịn, giống như nụ hoa mới nở non nớt nhất mùa xuân, như chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng rơi xuống, khiến Tần Di cảm giác tê dại giống như bị điện giật.

Tần Di: …

Đồng tử Tần Di co rút lại, trên mặt không khống chế được biểu tình, một lát sau, hắn theo bản năng vươn tay che một bên mặt, mang theo vẻ mặt cực kỳ lạ lẫm khàn giọng nói: "Em —— "

Đôi mắt đào hoa trong veo của Thẩm Thanh Đường cong cong, trên môi nở một nụ cười tinh nghịch.

"Chàng trước kia lén lút hôn em hai lần, bây giờ còn nợ em một lần."

"Rất nhiều chuyện……"

"Kỳ thực… Trong lòng em đều biết."

Như một tia sét bất ngờ đánh thẳng vào tim Tần Di, Tần Di nhìn vào đôi mắt trong veo như gương mang theo ý cười của Thẩm Thanh Đường, cuối cùng trong nháy mắt hiểu ra một chuyện, vẻ mặt không thể tin được.

Hóa ra Thẩm Thanh Đường biết tất cả mọi chuyện …

Em ấy từ lâu… đã biết hết rồi…

Vì thế mà em ấy giả vờ như không biết gì, cứ bao dung, cứ dịu dàng như vậy sao?

Nếu như người khác làm như vậy, Tần Di sẽ chỉ cảm thấy đối phương tâm cơ thâm trầm.

Nhưng người này là Thẩm Thanh Đường.

Vậy thì hoàn toàn khác biệt…

Thẩm Thanh Đường không phải là người khác.

Sự dịu dàng một cách thản nhiên tinh tế như vậy, chẳng một ai có thể giả vờ được.

Chỉ có Thẩm Thanh Đường mới có thể làm được.

Tần Di thật không biết nên bày ra biểu cảm gì.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường liếc nhìn đôi mắt ẩn chứa sự kiềm nén sóng to gió lớn của Tần Di, nhưng chỉ giả vờ như không nhìn thấy, cụp mắt xuống, yên lặng cười một tiếng, nhẹ giọng nói: "Cho nên, sau này đừng giấu em chuyện gì nữa."

"Bằng không thì……"

Trầm mặc một lúc, thanh âm khàn khàn của Tần Di chậm rãi vang lên.

"Bằng không thì thế nào?"

Đôi mi dài của Thẩm Thanh Đường khẽ rũ xuống, khóe môi hơi nhếch lên, cậu thì thầm với giọng điệu dí dỏm và thoải mái:

"Bằng không, em sẽ không cho phép chàng lén hôn em nữa."

Em sẽ, không cho phép chàng lén hôn em nữa…

Điều này quả thực không giống như đang uy hiếp, mà giống như một sự dung túng ngọt ngào.

Sau khi giọng nói nhẹ nhàng của Thẩm Thanh Đường ngừng vang, chẳng biết qua bao lâu, trong đôi mắt đỏ sậm của Tần Di mới chậm rãi bùng lên một ngọn lửa như thiêu đốt, giọng nói hơi khàn khẽ vang lên: "Sau này sẽ không như vậy nữa."

Bất kể là hôn trộm em hay là giấu giếm em, đều sẽ không xảy ra nữa.

• •

Sau đêm đó, Thẩm Thanh Đường thực sự nhận thấy sự thay đổi của Tần Di.

Lúc trước cho dù nói nhiều như vậy, Tần Di vẫn có chút phiền muộn cùng ủ rũ, tựa như còn chưa hoàn toàn tin tưởng cậu, nhưng hiện tại, Tần Di rõ ràng đã trở nên ung dung thản nhiên hơn, nếu có chuyện gì sẽ tìm thời gian cùng Thẩm Thanh Đường trao đổi.

"Tua kiếm em tặng ta hai ngày trước rất hữu dụng." Hôm nay đang ăn điểm tâm, Tần Di đột nhiên nói.

Thẩm Thanh Đường nghe xong, ánh mắt chuyển động, biết Tần Di còn có điều muốn nói, liền chờ đợi.

"Chỉ là màu sắc dễ dính bẩn, rửa hai lần rồi cũng không sạch." Thời điểm Tần Di nói ra lời này, trong lòng có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn nói ra.

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, sau đó cười nói: "Chàng không nói sớm, lần sau em sẽ cho chàng cái màu đen, cũng có thể phối với y phục của chàng."

"Ừm"

Sau khi ăn sáng xong, lần đầu tiên Mộ Phi đi ra ngoài trước, nhưng Tần Di vẫn còn chậm rãi uống trà.

Thẩm Thanh Đường cho rằng hắn có chuyện muốn nói, vì vậy cậu cũng ngồi đợi.

Kết quả, Tần Di uống xong trà đứng dậy, cũng không nói gì thêm, chỉ nhỏ giọng nói: "Ta đi đây."

Thẩm Thanh Đường cảm thấy kỳ quái, không hỏi thêm nữa mà nói: "Đi đường cẩn thận."

Tần Di khẽ "ừm" một tiếng, lại liếc nhìn Thẩm Thanh Đường một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Thẩm Thanh Đường nhìn chằm chằm bóng lưng của Tần Di một lúc, lại nghĩ tới ánh mắt vừa rồi của Tần Di, trong lòng đột nhiên run lên, cậu ý thức được một chuyện.

Sau đó, cậu hơi do dự, nhỏ giọng gọi: "Lan Đình?"

Tần Di thật sự dừng bước.

Thấy vậy, Thẩm Thanh Đường hiểu ra, âm thầm cười, đứng dậy đuổi theo.

Đi đến trước mặt Tần Di, đứng yên nhìn nhau, ánh mắt Tần Di trầm lắng mà khẩn trương, còn Thẩm Thanh Đường thì cười rạng rỡ, xinh xắn vô cùng.

"Làm sao vậy?" Tần Di ánh mắt lóe lên.

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười, kiễng chân hôn lên má Tần Di.

"Xong rồi."

Tần Di không ngờ Thẩm Thanh Đường lại làm như vậy, da mặt hơi cứng lại.

Bạn biết đấy, trước đây Thẩm Thanh Đường đa phần chỉ là kéo kéo tay hắn, ôm ôm hắn, cho nên hôm nay hắn muốn đợi một chút…

Nhưng Thẩm Thanh Đường lại lần nữa hôn hắn.

Tần Di nhất thời không lấy lại được tinh thần, Thẩm Thanh Đường lại đẩy nhẹ hắn một cái, nhẹ giọng nói: "Đi thôi."

Tần Di lấy lại bình tĩnh, lại nhìn Thẩm Thanh Đường một lần nữa, lúc này hắn nhìn thấy dưới vành tai sáng bóng của Thẩm Thanh Đường có một vệt ửng đỏ khả nghi.

Trong nháy mắt, Tần Di trong lòng mềm nhũn, hiếm thấy nở nụ cười nói: "Được, vậy ta đi đây."

"Vâng."

Qua một hồi, một giọng nói nhẹ nhàng lại vang lên.

"Trở về sớm nhé."

Bước chân Tần Di hơi dừng lại, cũng không quay đầu mà điềm tĩnh mềm mỏng đáp: "Được."

• •

Tần Di đi rồi, Thẩm Thanh Đường là người duy nhất còn lại trong động phủ.

Mấy ngày nay, cảm nhận được sự thay đổi của Tần Di, trong lòng Thẩm Thanh Đường cực kỳ vui mừng và cảm thấy ấm áp.

Ban đầu, Thẩm Thanh Đường chỉ muốn nghịch thiên cải mệnh, ít nhiều gì cũng có tư tâm.

Nhưng bây giờ, cậu không chỉ muốn thay đổi số phận của mình, mà còn muốn thay đổi cả số phận của Tần Di.

Cậu muốn Tần Di được bình an, hai người chung sống với nhau.

Ở trong thành Lăng Dương cũng tốt, không cùng đám nhân vật chính tranh đoạt cơ duyên, không xen vào chuyện của người khác, an ổn sống cả đời.

Nhìn sự thay đổi bây giờ của Tần Di, Thẩm Thanh Đường cảm thấy sớm muộn gì cũng có một ngày như thế.

Chỉ cần … cậu có thể trồng được Hoàng Kim Thảo chất lượng thượng phẩm.

Một khi Thẩm Đình có thể thuận lợi thăng tiến kỳ Trúc Cơ, ba gia tộc khác sẽ không còn uy hiếp họ nữa, và bọn họ sẽ không phải lo lắng gì sống ở thành Lăng Dương cho đến cuối đời.

Nhưng Hoàng Kim Thảo thượng phẩm cực kỳ hiếm có.

Kể cũng lạ, Thẩm Thanh Đường đã đọc đủ loại ghi chép trong nhiều cuốn sách khác nhau, và tất cả đều đề cập rằng Hoàng Kim Thảo bản thân nó là một loại linh thảo rất phổ biến, rất dễ trồng, nuôi nó lên đến cấp cao không khó, nhưng để nuôi dưỡng nó đến thượng phẩm thì cơ bản là ngàn cái mới có một, thậm chí là mười ngàn cái mới có một.

Và chỉ có Hoàng Kim Thảo thượng phẩm mới có thể tăng cường dược tính của Trúc Cơ đan và tăng xác suất thành công khi tiến kỳ Trúc Cơ.

Tuy nhiên, do xác suất nuôi dưỡng ra Hoàng Kim Thảo thượng phẩm không chắc chắn, chi phí trồng trọt lại quá cao. Vì vậy, có rất ít người trồng linh thảo trồng nó, về cơ bản nó là một loại linh thảo khả ngộ bất khả cầu. (*chỉ có ngẫu nhiên gặp mặt, không thể cưỡng cầu*)

Hơn nữa, Thẩm Thanh Đường mặc dù đã đọc đủ loại sách, nhưng vẫn không thể lý giải được những vấn đề mà tiền nhân không giải được, lúc này, cậu chỉ có thể mù quáng thử nghiệm.

Nhớ lại đặc tính của Hoàng Kim Thảo trong sách, Thẩm Thanh Đường đi đến bên rìa linh điền, đang định trồng lưa thưa Hoàng Kim Thảo thì tóc cậu bị kéo nhẹ.

Cảm thấy da đầu có chút ngứa, Thẩm Thanh Đường đầu tiên cau mày, sau đó như ý thức được điều gì, có chút nghi hoặc hỏi: “Sao mi không cho ta trồng như thế này?”

Chồi Nhỏ bật ra uốn éo hai cái.

Thẩm Thanh Đường giật mình: “Mi biết cách trồng Hoàng Kim Thảo thượng phẩm sao?”

Chồi Nhỏ đắc ý gật đầu, nhưng sau đó nó lại kéo tóc Thẩm Thanh Đường và bắt đầu quằn quại.

------oOo------

Chương 20: Khi biến cố xảy đến, luôn khiến người ta bất ngờ không kịp phòng bị

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 20: Khi biến cố xảy đến, luôn khiến người ta bất ngờ không kịp phòng bị

Thẩm Thanh Đường bất đắc dĩ, vươn tay gõ nhẹ lên đỉnh đầu Chồi Nhỏ đang điên cuồng khiếu nại Tần Di, nhẹ giọng nói: “Ngoan, đừng có làm loạn nữa, Lan Đình còn chưa về, ta làm sao đòi lại công bằng cho mi? Hay là mau nói cho ta biết làm thế nào để trồng được Hoàng Kim Thảo thượng phẩm đi, được không?”

Chồi Nhỏ quay người, không thèm để ý đến Thẩm Thanh Đường, như thể nó đang biểu thị nói cho cậu biết cũng không có ích lợi gì, mắc gì nó phải nói cho cậu biết!

Lúc này, Thẩm Thanh Đường cẩn thận cảm nhận tâm tình của Chồi Nhỏ, giật mình, sau đó bất đắc dĩ nở nụ cười: “Vậy sao… Mi muốn phần thưởng gì?”

Trái tim của Chồi Nhỏ đập thình thịch, giở trò sư tử ngoạm, bày tỏ rằng nó còn muốn một viên Thất Tâm Hải Đường nữa.

Thẩm Thanh Đường sửng sốt.

Chồi Nhỏ trông không lớn, vậy mà sức ăn lại không nhỏ.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Đường đã mặc cả với Chồi Nhỏ một thời gian dài mới thống nhất mức thưởng là mười cây Tử Ngọc Nhân Sâm trung phẩm, Chồi Nhỏ

mới miễn cưỡng cho Thẩm Thanh Đường một vài gợi ý, nói với Thẩm Thanh Đường rằng nếu cậu muốn trồng được Hoàng Kim Thảo thượng phẩm, cậu không thể trồng nó rải rác theo như trong sách, mà phải trồng chúng chi chít lại với nhau.

Nghe xong chỉ dẫn của Chồi Nhỏ, Thẩm Thanh Đường không khỏi sửng sốt một chút, có chút nghi hoặc: "Không thể trồng rải ra sao? Thế nhưng trong sách nói rằng Hoàng Kim Thảo sẽ tranh giành lãnh thổ với nhau, nếu không phân tán ra sẽ chết rất nhiều, mi xác định —"

Lời còn chưa dứt, Thẩm Thanh Đường lại bị Chồi Nhỏ hung hăng túm tóc, giống như muốn nói mấy người biết cái gì, tôi mới lợi hại nhất!

Thẩm Thanh Đường: …

Một lúc sau, Thẩm Thanh Đường bất đắc dĩ xoa xoa mái tóc của mình, nói: "Ngoan, nghe theo mi là được chứ gì, đừng có kéo nữa, kéo nữa là trọc luôn đấy."

Chồi Nhỏ chống nạnh đắc ý.

Cảm nhận được cảm xúc của Chồi Nhỏ, Thẩm Thanh Đường cười cười, trước tiên lấy ra một trăm hạt giống và rải chúng vào hai mẫu linh điền, một mẫu theo phương pháp trong sách và một mẫu theo phương pháp Chồi Nhỏ đã nói.

Chồi Nhỏ thấy vậy, nó lại tức giận, ngay khi nó định kéo tóc cậu, Thẩm Thanh Đường đã cảm nhận được nó đang nghĩ gì, lập tức nói: "Ta chỉ đang thử xem phương pháp trong sách có hiệu quả hay không, ta vẫn tin mi mà."

Chồi Nhỏ: …

Dù biết những lời Thẩm Thanh Đường nói không đúng sự thật nhưng Chồi Nhỏ không tức giận nữa, cũng không biết nó thực sự sợ làm Thẩm Thanh Đường trọc đầu hay là được dỗ dành nữa.

Thấy Chồi Nhỏ ngoan ngoãn, Thẩm Thanh Đường yên tâm một chút, nhẹ giọng hỏi: "Lan Đình và Tiểu Phi không có ở đây, có muốn ra ngoài tắm nắng không?"

Chồi Nhỏ do dự một lúc, rồi gật đầu.

Lúc này, hàng mi dài của Thẩm Thanh Đường run lên, cậu ra ngoài sân, đứng đó đồng thời nhắm mắt lại.

Sau khi cậu nhắm mắt lại, chồi non nhỏ trên đỉnh đầu từ từ mọc ra, cùng lúc đó, có vô số dây leo mảnh màu xanh nhạt từ khắp nơi trên người Thẩm Thanh Đường từ từ lan ra, kéo dài những chiếc lá.

Tất cả những thứ này đều là một phần của Chồi Nhỏ, và cũng là một phần cơ thể của Thẩm Thanh Đường bây giờ.

Mặc dù Tần Di mơ hồ biết điều gì đó, nhưng Thẩm Thanh Đường lại quá xấu hổ khi duỗi những dây leo này trước mặt Tần Di, vì vậy cậu chỉ có thể lén lút tắm nắng trong khi Tần Di và Mộ Phi ra ngoài.

Vào lúc này, theo sự gột rửa của ánh nắng, linh khí tinh mịn và ấm áp của trời đất chảy vào cơ thể Thẩm Thanh Đường dọc theo dây leo từng chút một lấp đầy đan điền của Thẩm Thanh Đường.

Những chiếc lá trên dây leo vui vẻ rung rinh, như thể chúng cũng đang tận hưởng dưới ánh nắng đẹp đẽ.

Chiếc áo khoác ngoài bằng vải voan mỏng màu trắng không gió mà chuyển động, mái tóc đen mượt nhẹ nhàng tung bay, khuôn mặt trắng tuyết của Thẩm Thanh Đường tắm trong ánh nắng, ánh lên một màu sắc có phần trong suốt và óng ánh, đẹp tuyệt trần.

Cứ như vậy kéo dài khoảng một giờ, Thẩm Thanh Đường cảm giác dây leo đã hấp thu không sai biệt lắm, liền hít sâu một hơi, chậm rãi mở mắt ra.

Mà thời điểm Thẩm Thanh Đường mở mắt ra, đáy mắt trong veo lóe lên một tia sáng xanh ẩm ướt, tia sáng vừa sâu thẳm vừa thâm thúy, bên trong giống như ẩn giấu cả một khu rừng rậm cổ xưa, nhưng chỉ thoáng qua rồi rất nhanh chóng biến mất.

Bản thân Thẩm Thanh Đường cũng không phát hiện ra sự thay đổi này, hiện tại cậu chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần tràn trề sức sống, chân khí trong cơ thể thoải mái xâm nhập vào kinh mạch, dường như sắp tràn ra ngoài một chút.

Có lẽ vừa rồi hấp thu hơi nhiều, hiện tại thân thể này căn bản không cách nào tiêu hóa hết được.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Thẩm Thanh Đường khẽ động, cậu dứt khoát đi đến bên rìa linh điền nơi vừa mới trồng Hoàng Kim Thảo, lặng lẽ xuất một thuật sinh trưởng với linh điền.

Khi Thẩm Thanh Đường thi triển thuật sinh trưởng, một luồng sáng màu ngọc bích từ từ tràn ra từ lòng bàn tay của cậu, rơi xuống linh điền, lập tức cung cấp thêm cho linh điền ánh sáng và độ ẩm.

Không lâu sau, dưới sự thúc giục của thuật sinh trưởng của Thẩm Thanh Đường, những hạt Hoàng Kim Thảo bắt đầu nảy mầm.

Người ta nói rằng một linh thực sư lợi hại có thể trong một đêm thúc đẩy loại linh thảo này đến Hoàng cấp, nhưng Thẩm Thanh Đường chỉ là người mới bắt đầu, cậu chỉ có thể thúc đẩy một phần tư thời gian sinh trưởng của Hoàng Kim Thảo đã cảm thấy chân chí trong cơ thể mình cạn kiệt.

Thẩm Thanh Đường biết đạo lý tế thủy trường lưu, không nóng vội liền dừng tay lại. (*sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu; nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài*)

Đi đến bên rìa hai mẫu linh điền, Thẩm Thanh Đường quan sát một phen, phát hiện những cây Hoàng Kim Thảo mọc rải rác đang phát triển khá tốt, nhưng những cây Hoàng Kim Thảo trồng dày đặc lại có dấu hiệu khô héo, rõ ràng chuyện những cây Hoàng Kim Thảo cùng loại sẽ giành giật lãnh thổ của nhau là có thật.

Nhìn thế nào cũng thấy Chồi Nhỏ không đáng tin lắm …

Chồi Nhỏ dường như cũng cảm nhận được suy nghĩ của Thẩm Thanh Đường, nó lại có chút tức giận.

Thẩm Thanh Đường đành phải dỗ nó trước, định quan sát thêm một thời gian rồi nói sau.

Dù sao cũng đã thử cả hai phương pháp, cứ thuận theo tự nhiên vậy.

. .

Mấy ngày kế tiếp, Tần Di cùng Mộ Phi đi sớm về muộn tiếp tục săn thú, Thẩm Thanh Đường chuyên tâm trồng Hoàng Kim Thảo trong động phủ, Thẩm phủ yên tĩnh không có tin tức gì đặc biệt.

Ba gia tộc khác tựa hồ cũng tạm thời từ bỏ việc tìm kiếm Hoàng Kim Thảo thượng phẩm, có lẽ bởi vì bọn họ phát hiện tin tức này không đáng tin cậy, trong thời gian này cũng không có quấy rầy Thẩm gia, xem như cho Thẩm gia một thời gian nghỉ xả hơi.

Cũng đủ thời gian để Thẩm Thanh Đường trồng Hoàng Kim Thảo.

Thẩm Thanh Đường nghĩ rằng mọi thứ sẽ diễn ra suôn sẻ.

Nhưng cậu chẳng thể ngờ, khi biến cố xảy đến, luôn khiến người ta bất ngờ không kịp phòng bị.

Đó là vào một buổi chiều, Thẩm Thanh Đường theo thường lệ thi triển thuật sinh trưởng cho Hoàng Kim Thảo, thấy Hoàng Kim Thảo sắp bước vào giai đoạn trưởng thành, Thẩm Thanh Đường nhẹ nở một nụ cười vui mừng, ngẩng đầu ngắm ráng chiều rực rỡ, lau lau mồ hôi lấm tấm trên trán.

Cậu dự định tối nay sẽ nấu món gì đó thật ngon để tự thưởng cho mình, còn có cả Tần Di và Mộ Phi nữa.

Mà vào lúc này, cánh cửa động phủ ầm ầm mở ra.

Thẩm Thanh Đường có chút kinh ngạc không hiểu sao hôm nay hai người Tần Di lại về sớm như vậy, nhưng trong tích tắc, cảnh tượng đập vào mắt khiến máu huyết cả người cậu như tắt nghẽn.

Mộ Phi, người đầy máu, đỡ Tần Di, người cũng bê bết máu, loạng choạng đi vào.

Bốn mắt giao nhau, hốc mắt Mộ Phi đã phiếm đỏ khác thường, ánh sáng bên trong tràn ngập bi thương, phẫn nộ cùng hoảng sợ.

Trong đầu Thẩm Thanh Đường chấn kinh, đồng tử đột ngột co rút lại, cậu không ngờ bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nhất thời cậu không kịp lấy lại tinh thần.

Chính tiếng rít gào đau đớn của Mộ Phi đã gọi lại hồn phách của cậu.

“Thẩm ca, bọn đệ bị người Mộ gia ám toán rồi!”

Mộ gia?

Trái tim Thẩm Thanh Đường đột nhiên co thắt, cuối cùng cũng ý thức được chuyện gì xảy ra, cậu lao tới đỡ lấy Mộ Phi sắp mất sức ngã xuống đất.

Vừa đến gần Mộ Phi, sắc mặt Thẩm Thanh Đường hơi tái nhợt khi bị mùi máu động vật nồng nặc trên người Mộ Phi kích thích, nhưng cậu vẫn cố nén sự khó chịu trong lồng ngực, trước tiên cố gắng hết sức dìu Mộ Phi ngồi dậy.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Mộ Phi đỡ Tần Di chạy trở về, gần như sức cùng lực kiệt, lúc này được Thẩm Thanh Đường đỡ, thở hổn hển mấy hơi, cuối cùng cũng bình tỉnh lại.

Sau khi Mộ Phi định thần lại, lập tức mở to đôi mắt gần như bị máu tươi làm nhòe đi tầm nhìn, ngẩng mặt lên, khàn giọng nói: “Thẩm ca, chính là trưởng lão Mộ gia muốn giết bọn đệ. Huynh đỡ Tần đại ca vào trong mật thất trước đi, đệ đi đóng cửa lại! Bọn họ sắp đuổi, đuổi tới —— “

Trước khi Mộ Phi có thể nói hết câu, Thẩm Thanh Đường đã cảm nhận được một số luồng khí tức cường thế phát ra từ cánh cửa cách động phủ không xa.

Mặt Thẩm Thanh Đường và Mộ Phi cùng lúc biến sắc.

Mộ Phi đã được huấn luyện, hành động nhanh nhẹn, lúc này y không kịp suy nghĩ, đã xoay người lao ra ngoài.

Bấy giờ, Mộ Phi cố nén đau đớn trên người, điên cuồng xoay chốt cửa động, liều mạng thả cửa đá trước động xuống.

Cùng lúc đó, y quay lại và hét lên: “Thẩm ca, nhanh chóng đưa Tần đại ca vào mật thất đi!”

Nghe thấy tiếng rống của Mộ Phi, tim Thẩm Thanh Đường run lên, tuy trong lòng căng thẳng lo lắng nhưng cậu không dám lãng phí thời gian.

Ngay lập tức, Thẩm Thanh Đường nghiến răng cố hết sức đỡ Tần Di, người bê bết máu và gần như bất tỉnh, từng chút một đứng dậy.

Cơ thể Tần Di vừa nặng vừa nóng, đột nhiên đè lên đôi vai gầy của Thẩm Thanh Đường, khiến bước chân Thẩm Thanh Đường khựng lại, suýt chút nữa ngã xuống đất, miễn cưỡng lắm mới đứng vững.

Đồng thời, uy áp hỗn loạn không hiểu sao lại phát ra và mùi tanh tưởi của máu động vật tỏa ra từ cơ thể của Tần Di khiến đôi mắt của Thẩm Thanh Đường tối

sầm và rất khó thở.

Cậu chỉ có thể thở hổn hển, liều mạng chống đỡ thân thể nặng nề của Tần Di đi về phía mật thất.

Cũng may mật thất cách cửa động không xa, cuối cùng Thẩm Thanh Đường đỡ Tần Di khó nhọc đẩy cửa mật thất ra.

Editor bức xúc : Không hiểu sao tác giả lại để Mộ Phi cùng họ với bọn pháo hôi rác rưởi Mộ gia ấy nhỉ???

------oOo------

Chương 21: Tần Di… Chàng ấy điên rồi sao?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 21: Tần Di… Chàng ấy điên rồi sao?

Sau khi đẩy cửa vào, mồ hôi trên trán Thẩm Thanh Đường đã thấm đẫm hai bên tóc mai, sắc mặt trắng bệch tái nhợt.

Nhưng cậu không dám dừng lại, chỉ có thể để Tần Di dựa vào góc tường một hồi.

Bản thân cố chịu đựng sự khổ sở do hai mắt tối đen, ấn mạnh lên cấm chế trên chốt cửa.

Cố tình vào lúc này, Mộ Phi ở phía xa hình như đang lo lắng hô lên câu gì đó.

Thẩm Thanh Đường đang trong trạng thái hốt hoảng, nghe không rõ.

Tuy nhiên, vào lúc này, Thẩm Thanh Đường không còn thời gian để xác minh những gì Mộ Phi nói…

Thẩm Thanh Đường gần như không thở nổi, đành phải chống đỡ thân thể lần nữa, cúi người kiểm tra tình hình của Tần Di.

Giờ phút này, Tần Di cúi đầu dựa vào tường, tóc đen xõa xuống bên trán, che khuất đôi mắt của hắn…

Mặt nạ gỗ loang lổ vết máu, còn có vài vết móng vuốt hung ác khác thường, rõ ràng là do hung thú lưu lại.

Nửa khuôn mặt tuấn tú lộ ra dưới mặt nạ hầu như nhuốm đầy máu, thậm chí hơn một nửa áo giáp mỏng manh trên ngực cũng bị xé toạc, nhất định đã trải

qua một trận chiến ác liệt.

Vừa bắt mạch cho Tần Di, Thẩm Thanh Đường vừa đưa tay vuốt ve khuôn mặt bê bết máu của hắn, những ngón tay thon dài có chút run rẩy.

Mạch đập của Tần Di phức tạp hỗn loạn, đôi khi mỏng manh, đôi khi dồn dập, như thể có thứ gì đó đang chạy loạn trong cơ thể hắn, vậy mà có một vài dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

Sao lại nghiêm trọng như vậy…

Thẩm Thanh Đường mím chặt môi mỏng, hai mắt đột nhiên đỏ hoe.

Nhưng rất nhanh cậu nhắm mắt lấy lại tinh thần, tận lực chịu đựng cảm xúc hỗn loạn trong lòng, cúi đầu tìm kiếm đan dược trong nhẫn trữ vật.

Bất kể như thế nào, trước tiên phải ổn định lại chân khí trong cơ thể Tần Di.

Chỉ là trong nhẫn trữ vật của Thẩm Thanh Đường có quá nhiều đồ lặt vặt, hơn nữa cảm xúc của cậu lúc này không ổn định, chân khí cũng bất ổn nên càng thêm khó nhọc.

Đôi lúc sẽ như vậy, khi bạn thực sự cần thứ gì đó, bạn sẽ không dễ gì tìm thấy nó.

Càng tìm kiếm, Thẩm Thanh Đường càng biến chiếc nhẫn trữ vật thành một mớ hỗn loạn, trong lòng tràn ngập hối hận xen lẫn căm hận.

Cậu đã sớm biết tính cách Mộ Diệp nham hiểm, sẽ tìm cách trả thù, nhưng khi đó vẫn không kịp thời ngăn cản Tần Di, ngược lại còn tự mình ra tay, khiến Mộ Diệp mất mặt.

Cứ nghĩ rằng mọi chuyện sẽ kết thúc ở đó.

Thật không ngờ, Mộ Diệp đã quay lại trả thù …

Lại còn dùng cách thức tàn nhẫn như vậy…

Nếu như biết sớm, khi đó cậu nên cùng Tần Di nhẫn nhịn một chút.

Nghĩ đến đây, tim Thẩm Thanh Đường đau nhói, cậu rất muốn khóc.

Vậy mà lại xảy ra vào lúc này——

Một lọ thuốc nhỏ màu vàng lọt vào tầm mắt của Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, sau đó nắm lấy lọ thuốc như bắt được cọng rơm cứu mạng.

Thứ chứa trong lọ thuốc này chính là Bảo Tâm Đan mà Thẩm Đình cho Thẩm Thanh Đường để cứu mạng trong thời khắc nguy cấp, nó vô cùng quý giá.

Biết rằng dùng thuốc này để cứu Tần Di có hơi hoang phí, nhưng Thẩm Thanh Đường vẫn dứt khoát lấy nó ra.

Cậu thực sự không tìm được thuốc nào khác nữa.

Cho dù lãng phí, cậu cũng không thể trơ mắt nhìn Tần Di xảy ra chuyện.

Đột nhiên, ngay khi Thẩm Thanh Đường vừa định quay người lại, một hơi thở nóng bỏng không ổn định từ phía sau phả vào cổ Thẩm Thanh Đường——

Hơi thở phập phồng và hỗn loạn phả vào làn da trắng nõn mỏng manh của Thẩm Thanh Đường, mang theo tiếng thở dốc nặng nề, giống như tiếng hít ngửi thăm dò của dã thú khi đuổi theo con mồi.

Thẩm Thanh Đường đột nhiên sững người tại chỗ.

Cậu không tự chủ được run lên, không dám quay đầu lại, chỉ do dự một chút, nhẹ giọng gọi: "Lan Đình?"

Không có ai trả lời.

Một lớp mồ hôi lại túa ra trên trán Thẩm Thanh Đường.

Cậu cắn môi, do dự muốn quay đầu lại, nhưng vòng eo nhỏ nhắn đã bị người phía sau ôm lấy!

Thẩm Thanh Đường còn chưa kịp giãy giụa đã bị đẩy ngã xuống đất, mái tóc đen tán loạn khắp mặt đất, cùng lúc đó vai lại truyền đến một trận đau nhói, máu tươi chảy ra.

Thẩm Thanh Đường đau đớn rên rỉ, nhíu đôi lông mày dài, đột nhiên điên cuồng vùng vẫy.

Tuy nhiên, uy áp nóng bỏng và áp đảo tứ phương cứ không ngừng trút xuống, mang theo tính xâm lược nhất định phải giành được con mồi, như cái lồng ập xuống Thẩm Thanh Đường.

Lúc này dưới sự bao phủ của uy áp, Thẩm Thanh Đường hoàn toàn không còn sức lực giãy dụa, mềm nhũn ngã xuống như chim gãy cánh.

Cậu rơi vào vòng tay nóng bỏng mà quen thuộc.

Nhưng lần này, ngoại trừ áp bức cùng hung hãn, cái ôm này không hề mang đến cho cậu một tia ấm áp nào.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên mặt, vẻ mặt Thẩm Thanh Đường bàng hoàng và đau đớn, cậu không hiểu chuyện gì đã xảy ra…

Mà đau đớn trên vai càng ngày càng sâu, răng nhọn đâm vào làn da mềm mại của cậu, đầu lưỡi ấm áp chậm rãi đảo qua, như cướp đoạt năng lượng của huyết dịch ngọt ngào ẩn chứa trong da thịt.

Loại hành vi này quá điên cuồng, tràn đầy thú tính nguyên thủy, chẳng khác gì dã thú đang ngấu nghiến con mồi yêu thích của nó.

Tần Di… đang uống máu của cậu.

Tần Di… Chàng ấy điên rồi sao?

Trong cơn mê mang, cuối cùng Thẩm Thanh Đường cũng lờ mờ nhận ra điều này.

Vốn dĩ trong tiềm thức Thẩm Thanh Đường vẫn còn căng thẳng, chịu đựng đau đớn tự nhủ Tần Di còn bị thương, không thể ngã xuống trước.

Nhưng khi nhận ra Tần Di có thể sẽ tẩu hỏa nhập ma, Thẩm Thanh Đường đột nhiên muốn sụp đổ.

Đúng lúc này, một bàn tay đập lên bả vai Thẩm Thanh Đường, xé rách ống tay áo của cậu, để lộ ra làn da đẫm máu.

Sợi dây thần kinh tỉnh táo cuối cùng của Thẩm Thanh Đường rốt cục đứt phựt.

Hàng mi dài khẽ run lên, từng giọt nước mắt không tự chủ được rơi ra khỏi hốc mắt Thẩm Thanh Đường.

Không đau, nhưng rất khó chịu, thật sự rất khó chịu.

Bị nhốt trong vòng tay nóng bỏng của Tần Di, cậu khóc thành tiếng, âm thanh nghẹn ngào, có chút thở gấp, khóc đến mức trái tim như thắt lại.

“Lan Đình, chàng tỉnh lại đi —— “

Giọng Thẩm Thanh Đường run run, rõ ràng là vô cùng sợ hãi.

Bất thình lình–

Hàm răng sắc nhọn đang cắn vào vai Thẩm Thanh Đường đột ngột dừng lại, từng chút một rút ra.

Thẩm Thanh Đường thở hổn hển, nước mắt lưng tròng, khẽ mở mắt ra, cố hết sức ngẩng đầu lên.

Sau đó, cậu bắt gặp một đôi mắt đỏ tươi như máu, bên trong kìm nén đủ loại cảm xúc vô tận.

“Đừng khóc.”

“Là lỗi của ta.”

Tần Di mở miệng, thanh âm khản đặc mệt mỏi, ngay cả phát âm cũng có chút không rõ.

Con ngươi của Thẩm Thanh Đường hơi co lại.

Cậu còn chưa kịp phản ứng, uy áp trên người Thẩm Thanh Đường đột nhiên biến mất, vòng tay nóng bỏng ôm lấy cậu cũng rời đi.

Thẩm Thanh Đường lập tức ngã xuống đất, thở hổn hển.

Nhưng giờ phút này, cậu lại nghĩ đến Tần Di, cố nén mùi máu tươi dâng lên trong lồng ngực, lại giãy giụa đứng lên.

Sau đó Thẩm Thanh Đường nhìn thấy Tần Di cả người đầy máu loạng choạng đứng dậy, dựa vào tường phun ra một ngụm máu, định đi sâu vào trong mật

thất.

Trái tim Thẩm Thanh Đường nhói đau, cậu nhào tới ôm chầm lấy Tần Di.

Thân thể Tần Di đột nhiên cứng đờ, sau đó hắn liền kiềm nén xuống, trầm giọng nói: "Buông tay."

Thẩm Thanh Đường không nghe mà ôm chặt eo Tần Di, sau đó ngẩng mặt lên nhìn Tần Di.

Lúc này, hàng mi dài của cậu ướt đẫm nước mắt, đôi mắt đỏ hoe, làm rối tung cả gương mặt xinh đẹp của cậu.

Nhưng khi những thứ này rơi vào trong đôi mắt đỏ ngầu của Tần Di lúc này, hơi thở khát máu trong đan điền của Tần Di lại rục rịch ngóc đầu dậy.

Tần Di: …

Tần Di nghiến răng cố gắng giật tay Thẩm Thanh Đường ra, nhưng lúc này Thẩm Thanh Đường đã lấy ra một viên đan dược màu vàng và run rẩy đưa lên môi hắn.

Đan dược tràn ngập linh khí, mang theo mùi thơm dịu nhẹ, Tần Di ngửi thấy mùi thơm này, vết đỏ trong mắt hơi nhạt đi.

Hắn hơi sửng sốt một chút, nhưng lập tức quay đầu đi chỗ khác, cả giận nói: "Đừng lộn xộn!"

Bảo Tâm Đan cực phẩm.

Thứ quý giá này sao có thể lãng phí vào giờ phút này?

Động tác của Thẩm Thanh Đường hơi khựng lại, cậu vô thức cắn môi, lộ ra vẻ mặt có chút hoang mang và khổ sở.

Tần Di trầm mặc.

Rõ ràng là chân khí trong cơ thể hắn vẫn đang xung đột, còn phát ra những tiếng hét khát máu, nhưng nhìn vẻ mặt khổ sở của Thẩm Thanh Đường, hắn chỉ cảm thấy lo lắng.

Vẫn là tại hắn quá yếu… Nếu không, hắn đã không như bây giờ.

Mạnh bạo cắn rách đầu lưỡi, máu tươi cùng đau đớn khiến Tần Di miễn cưỡng tỉnh táo lại.

Ngay khi Tần Di đang cố gắng nói với Thẩm Thanh Đường bằng lý trí còn lại của mình rằng mình có thể chịu đựng được, không cần phải lãng phí như vậy

——

Thẩm Thanh Đường đột nhiên đi tới bên cạnh hắn.

Khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn đột nhiên phóng đại trước mặt Tần Di, một nụ hôn mang theo thoang thoảng hương hoa lan lặng lẽ rơi xuống môi Tần Di.

Môi Tần Di nóng hổi, môi Thẩm Thanh Đường ấm áp và mềm mại.

Khi hai người tiếp xúc với nhau, ngọn núi lửa vốn đã sắp phun trào trong đầu Tần Di liền triệt để phun trào ầm vang.

Nhưng vào thời khắc cuối cùng trước khi Tần Di mất đi lý trí, một viên thuốc lành lạnh hơi đắng lặng lẽ đưa vào trong miệng hắn.

Linh dược đã tan ra một chút, linh dịch mát lạnh ôn hòa lập tức trượt xuống cổ họng Tần Di.

Trái tim Tần Di chấn động, hắn thô bạo nắm lấy vai Thẩm Thanh Đường, cố gắng đẩy Thẩm Thanh Đường ra, muốn phun Bảo Tâm Đan ra!

Nhưng lúc này, Thẩm Thanh Đường hơi nhón mũi chân, làm nụ hôn mềm mại sảng khoái này sâu thêm một chút.

------oOo------

Chương 22: Tà tu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 22: Tà tu

Bảo Tâm Đan được nhẹ nhàng đẩy vào, mang theo vị ngọt đôi môi của Thẩm Thanh Đường.

Vốn dĩ trong mắt Tần Di tràn ngập cảm xúc nóng bỏng tựa như lửa đốt, dâng trào không ngừng, nhưng theo nụ hôn dần dần tiến triển, ánh sáng đỏ như máu kia cũng chầm chậm nhạt đi.

Đôi môi mỏng của Thẩm Thanh Đường mềm mại như cánh hoa đào non mịn nhất mùa xuân, ngọt ngào và tươi mát.

Bàn tay Tần Di đang giữ vai Thẩm Thanh Đường dần dần siết chặt, rồi từ từ thả lỏng, ý thức phản kháng ở trong nụ hôn dịu dàng này tan rã từng chút một…

Mùi máu tươi giết chóc khắp người hắn dần dần dịu đi trong mùi thơm thoang thoảng, gai góc thu lại, hắn lại trở nên bình tĩnh nhẫn nhịn.

Bảo Tâm Đan cực phẩm quả nhiên hữu hiệu, vừa rơi vào trong bụng Tần Di, linh lực êm dịu ôn hòa lập tức chữa lành kinh mạch bị tổn thương rách nát trong cơ thể hắn, thậm chí còn trực tiếp điều hòa chân khí hỗn loạn không ngừng của hắn.

Nhưng bản thân Tần Di cũng không phân biệt được Bảo Tâm Đan hiệu quả hơn hay nụ hôn của Thẩm Thanh Đường hiệu quả hơn…

Hoặc là, cả hai đều hiệu quả.

Cuối cùng, vệt đỏ trong mắt Tần Di cũng hoàn toàn biến mất, bàn tay hắn đặt trên vai Thẩm Thanh Đường từ từ thả lỏng, sau đó trượt xuống, đáp xuống vòng eo mảnh khảnh trong lòng hắn, siết lại từng chút một.

Khoảng cách giữa hai người ngày càng gần.

Nụ hôn này dần trở nên kiều diễm hơn.

Nhưng sau khi cảm nhận được sự thay đổi trong cảm xúc của Tần Di, hàng mi dài của Thẩm Thanh Đường khẽ run lên, lại có chút xấu hổ lặng lẽ lùi lại.

Tần Di sau chiếc mặt nạ vô thức nhướng mày.

Chỉ là vừa rồi Thẩm Thanh Đường còn kiễng chân lên, lúc này đột nhiên lùi về phía sau, trọng tâm không ổn định, bất ngờ ngã ngửa ra sau.

Nhưng có người ở bên cạnh, Thẩm Thanh Đường sao có thể ngã được?

Bàn tay thon dài ôm lấy eo gầy của Thẩm Thanh Đường, kéo cậu lại.

Thẩm Thanh Đường lại lao vào một cái ôm nóng bỏng, còn chưa kịp thở, ngay lập tức, Tần Di đã ôm chặt eo cậu, ép cậu ngẩng đầu lên.

Nhịp tim của Thẩm Thanh Đường lại có chút không ổn định, cậu hơi choáng váng.

Nhưng khi bắt gặp đôi mắt đỏ đậm ẩn sau lớp mặt nạ, thần sắc tỉnh táo nhưng lại thoáng một tia không vui của Tần Di, đôi mắt đẹp của cậu lại vô thức mở to.

Tần Di nhìn hốc mắt đỏ hoe và đôi mắt trong veo xinh đẹp vẫn còn ngấn lệ của Thẩm Thanh Đường, sự bất mãn không thể lý giải do mới nãy Thẩm Thanh Đường lui về sau ngay lập tức biến mất.

Một lúc sau, Thẩm Thanh Đường đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Tần Di.

“Lan Đình, chàng tỉnh rồi phải không?” Giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo của Thẩm Thanh Đường khàn khàn lạ thường, nhưng lại mang theo sự run rẩy vui mừng.

Tần Di hơi giật mình.

Tia không vui cuối cùng trong mắt hắn cũng biến mất, một lúc sau mới trầm giọng nói: “Lần sau không nên lãng phí như vậy.”

Thẩm Thanh Đường cười trong nước mắt, giống như gió xuân thổi qua, nước trong hồ lập tức tan băng, hốc mắt đỏ hoe trên khuôn mặt vốn xinh đẹp lúc này trở thành một điểm động lòng người.

“Vâng”

Nhìn nụ cười của Thẩm Thanh Đường, trong lòng Tần Di run lên, không khỏi ôm người trong lòng chặt hơn một chút.

Thẩm Thanh Đường cảm nhận được sự dịu dàng và xúc động của Tần Di, sự hoảng loạn do tình huống mất kiểm soát vừa rồi gây ra giờ phút này đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại cảm giác an toàn tràn đầy.

Tần Di không sao rồi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường không khỏi lại nhướng mắt lên, muốn nhìn Tần Di kỹ hơn.

Nhưng lần này, Thẩm Thanh Đường vừa ngẩng đầu lên, một cảm giác chóng mặt không thể kiểm soát khác ập đến, ngay cả tầm nhìn của cậu cũng tối sầm lại.

Trong cái nhìn cuối cùng, Thẩm Thanh Đường mơ hồ nhìn thấy đôi mắt Tần Di đột nhiên trở nên sắc bén và căng thẳng.

Mặc dù mắt đã không còn nhìn thấy gì, nhưng cậu vẫn nắm chặt tay Tần Di, trước khi hoàn toàn hôn mê, cậu nhẹ giọng mơ màng nói: “Không có chuyện gì… Em chỉ là hơi choáng đầu thôi.”

• •

Thẩm Thanh Đường ngã vào lòng Tần Di.

Cậu rất nhẹ, nhẹ như một áng mây mềm mại, chỉ cần dùng một chút sức là có thể bị thổi bay đi.

Cổ tay mảnh khảnh trắng nõn lại càng giống như gốm sứ, như thể chỉ cần chạm nhẹ vào là có thể vỡ vụn.

Tần Di ôm chặt lấy Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Đường trong lòng lúc này nhắm chặt hai mắt, hàng mi thanh mảnh lặng lẽ rũ xuống, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một chút tiều tụy tái nhợt.

Sau đó, Tần Di dường như nhận ra điều gì, sắc mặt hắn thay đổi, hắn đưa tay vuốt ve gương mặt của Thẩm Thanh Đường, lúc này hắn mới phát hiện ra khuôn mặt trắng nõn của Thẩm Thanh Đường đã ướt đẫm, lấm tấm nước mắt và mồ hôi nhễ nhại, chỉ vì ánh sáng mờ ảo nên hắn không nhìn thấy.

Rõ ràng là em ấy đã phải cố gắng chống đỡ một lúc lâu trước khi ngất đi.

Tần Di mím chặt đôi môi mỏng, nhíu mày thật chặt, nắm lấy tay Thẩm Thanh Đường, lại bắt đầu bắt mạch.

Sau khi bắt mạch, Tần Di thở phào nhẹ nhõm, vừa lặng lẽ nắm lấy bàn tay mềm mại của Thẩm Thanh Đường vừa truyền chân khí bảo vệ kinh mạch cậu, nhưng đồng thời hắn cũng càng ngày càng tự trách mình.

Chân khí trong cơ thể Thẩm Thanh Đường bị rối loạn, mơ hồ có dấu hiệu tim đập quá nhanh, một mặt là do sợ hãi, mặt khác, sự bức bách mà hắn phóng ra

khi mất trí vừa rồi đã phá vỡ sự cân bằng của linh khí trong người Thẩm Thanh Đường.

Bên cạnh đó……

Còn có vết thương hắn cắn lên vai Thẩm Thanh Đường…

Tần Di ánh mắt tối sầm, cúi đầu nhìn xuống.

Chiếc áo khoác vải voan màu xanh da trời của Thẩm Thanh Đường đã bị hắn xé toạc một ống tay áo, để lộ chiếc áo lót trắng bên dưới, trên đó còn vương một vết máu đỏ sẫm, rất rõ ràng.

Tần Di đưa tay vén lớp nội y trắng của Thẩm Thanh Đường lên, bên dưới là làn da trắng sứ như ngọc và xương quai xanh tinh xảo.

Cũng may vết thương còn mới, không bị dính chặt vào áo, Tần Di rất dễ dàng cởi ra một nửa áo lót.

Hắn lập tức nhìn thấy hai hàng vết răng hung ác còn đang rỉ máu trên làn da trắng nõn, vết thương xung quanh vết răng đã thâm tím sưng tấy.

Tần Di: …

Cau mày, Tần Di vội vàng từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bình sứ màu đỏ, Kim Sang Dược tốt nhất.

Nhưng vào lúc này, hắn xoa xoa thân bình, do dự một chút, đặt lại, thay vào đó là một bình sứ trắng đựng thuốc trị thương.

Thuốc trị thương trong lọ sứ màu đỏ có dạng bột, tính gây kích ứng cao, dễ để lại sẹo nhưng tác dụng cầm máu lại nhanh chóng.

Chai sứ màu trắng chứa thuốc mỡ, ít gây kích ứng và không dễ để lại sẹo nhưng phải lâu mới có tác dụng.

Tần Di đã mua chai này khi Mộ Phi còn nhỏ, sau này cũng không còn dùng đến nó nữa.

Suy cho cùng vẫn là không đành lòng để em ấy chịu đau.

Đầu tiên hắn dùng một chiếc khăn tay trắng sạch sẽ lau vết máu trên vết thương, sau đó dùng đầu ngón tay hơi chai sần nhẹ nhàng lấy thuốc mỡ màu xanh ngọc mát lạnh trong suốt bôi lên vết răng gớm ghiếc từng chút một.

Tần Di thường giết người một cách dứt khoát, nhưng khi làm điều này, hắn lại tỉ mỉ đến kinh ngạc.

Lúc bắt đầu, hắn gần như nín thở, như thể sợ nếu thở mạnh một chút, những vết chai sần trên đầu ngón tay sẽ cọ vào khiến Thẩm Thanh Đường đau đớn.

Trong suốt quá trình, Thẩm Thanh Đường dựa vào trong lòng Tần Di, lông mi dài chỉ khẽ run lên vài lần, không lộ ra vẻ mặt quá đau đớn, hô hấp cũng dần ổn định hơn trước.

Nhìn thấy cảnh này, ánh sáng đỏ sẫm trong con ngươi Tần Di cũng dần dần dịu đi.

Nhưng vì còn nhớ rõ tình huống bên ngoài mật thất, Tần Di cẩn thận băng bó cho Thẩm Thanh Đường, mặc quần áo cho cậu rồi nhẹ nhàng bế cậu ra ngoài.

• •

Cánh cửa mật thất phát ra âm thanh trầm đục rồi từ từ mở ra.

Nghe thấy động tĩnh này, Mộ Phi lo lắng ngồi xổm bên ngoài lập tức nhảy dựng lên.

Y may mắn thời khắc cuối cùng khóa kịp cửa động, chặn lại tu sĩ đuổi theo mình, sau khi tu sĩ rời đi thì ở chỗ này chờ đợi.

Chỉ là lúc đó tình thế khẩn cấp, Mộ Phi lúc đầu còn quên nói cho Thẩm Thanh Đường biết Tần Di sắp phát điên, y chỉ kịp kêu lên một tiếng cuối cùng, không biết Thẩm Thanh Đường có nghe thấy không.

Mộ Phi cảm thấy vô cùng áy náy.

Lúc này, cửa đá mở ra, Mộ Phi đầu tiên nhìn thấy Tần Di với vẻ mặt lạnh lùng, sau đó nhìn thấy Thẩm Thanh Đường tái nhợt và mềm yếu nằm trong ngực hắn, đôi mắt y đột nhiên trừng to.

Mộ Phi trong lòng giật nảy, theo bản năng muốn xông lên xem xét tình hình của Thẩm Thanh Đường, nhưng trong nháy mắt, lại bị một lực ép mạnh mẽ chặn lại.

Thanh âm lạnh nhạt của Tần Di vang lên: "Không có gì nghiêm trọng."

Mộ Phi sửng sốt một chút, sau đó thở phào nhẹ nhõm, hốc mắt hơi đỏ lên, thấp giọng nói: "Không sao thì tốt rồi."

Mà lúc này, Tần Di ánh mắt lặng yên đảo qua.

Mộ Phi chú ý tới ánh mắt của Tần Di, lập tức ngẩng đầu, cau mày vẻ mặt dò hỏi.

Tần Di cúi đầu xuống, dùng áo choàng nhẹ nhàng che mắt và tai của Thẩm Thanh Đường, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Mộ Phi.

Lúc này, trong đôi mắt đỏ sậm của Tần Di dần hiện lên một tia hàn quang, một lúc sau hắn mới nói: "Mấy ngày kế tiếp ta trị thương cho Thanh Đường, Tiểu Phi đệ đừng chạy lung tung nữa."

Mộ Phi tim đập thình thịch: "Vậy đệ nên làm gì đây?"

Tần Di ánh mắt băng lãnh: "Theo sát Mộ gia."

Mộ Phi lập tức hiểu ra, vội đáp: "Được!"

Tần Di không quay đầu lại, ôm lấy Thẩm Thanh Đường, xoay người đi về phía phòng ngủ cách đó không xa.

Nhìn bóng lưng Tần Di ôm Thẩm Thanh Đường rời đi, Mộ Phi dùng sức lau đi đôi mắt đỏ hoe.

Sau đó, y nghiến răng nghiến lợi, ngẩng đầu nhìn hoàng hôn đang dần buông xuống trên bầu trời, nhún người một cái, hóa thành một con chim đa đa màu xám, dưới bầu trời mờ tối lặng lẽ bay ra khỏi động.

• •

Màn đêm dần dần bao phủ thành Lăng Dương, bầu trời đen kịt không có một vì sao, mặt trăng cũng ẩn hiện trong mây mù.

Hôm nay là mùng một.

Mộ phủ

Trà nóng sôi sùng sục và những chiếc cốc sứ cao cấp được quét vôi trắng bị đập xuống đất vỡ tan tành.

“Phế vật, đúng là phế vật!”

Vẻ mặt Mộ Diệp hung ác, khuôn mặt tuấn tú vặn vẹo không thể nhận ra, gã nhìn chằm chằm thủ vệ trước mặt, tức giận nói: “Luyện Khí tầng chín còn mang theo mấy người, vậy mà ngay cả hai tên nhãi nhép Luyện Khí tầng bảy và Luyện Khí tầng năm cũng giết không được? Còn sống có ích lợi gì?”

Thủ vệ sắc mặt cứng đờ, hiển nhiên là khiếp sợ, nhưng cũng chỉ có thể cố hết sức run giọng giải thích: “Theo Trần trưởng lão nói, hai kẻ tán tu kia tu luyện công pháp tà môn ngoại đạo, trên người đầy máu, có lẽ bọn hắn đang tu luyện tà pháp uống máu gì đó, bọn họ đều là tu sĩ chính đạo, không dám đối đầu với loại tà tu này.”

“Tà pháp gì?! Ta thấy bọn chúng đều là đám vô dụng!” Mộ Diệp lúc này vô cùng tức giận, hiển nhiên là không tin bọn họ giải thích.

Dù sao mọi người đều biết thân thế của Tần Di và Mộ Phi, thành Lăng Dương nhiều năm qua không có biến động, cho dù là tà tu, cũng không có chỗ cho bọn hắn tu hành.

Thủ vệ rốt cục không dám nói gì nữa.

Nhưng lúc này Mộ Diệp tức giận đến mức đi đi lại lại, giận dữ một hồi, trong đôi mắt hẹp dài chợt lóe lên một tia nham hiểm, dừng bước.

Sau đó gã cong môi: “Tà tu sao? Thú vị.”

Thủ vệ ở bên giật mình, không hiểu vì sao Mộ Diệp đột nhiên lại có vẻ tiếp nhận lời nói của Trần trưởng lão.

Sau đó, hắn ta thấy Mộ Diệp móc ngón tay về phía hắn ta: “Lại đây.”

Thị vệ vội vàng chạy tới.

Lúc này, Mộ Diệp lặng lẽ ghé vào lỗ tai thủ vệ, nhỏ giọng nói vài câu, trên mặt không biểu cảm gì, cuối cùng, gã nhìn tên thủ vệ đầy ẩn ý, hỏi: “Hiểu chưa?”

Sau khi thủ vệ phản ứng lại lời nói của Mộ Diệp, vẻ mặt của hắn ta đột nhiên thay đổi và trở nên tái nhợt.

Một lát sau, thị vệ không khỏi do dự nói: “Chuyện này… Lỡ như bọn họ không phải thì sao?”

Mộ Diệp cười lạnh: “Ngươi vừa rồi không phải nói Trần trưởng lão nói bọn hắn như vậy sao? Có Trần trưởng lão ra mặt, ngươi sợ cái gì?”

Thủ vệ lập tức mím môi, không dám nói thêm lời nào, chỉ có thể cúi đầu rời đi.

Mộ Diệp yên lặng nhìn thủ vệ đi xa, ánh mắt càng ngày càng sắc lạnh.

------oOo------

Chương 23: Chồi Nhỏ cũng biết ngại ngùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 23:Chồi Nhỏ cũng biết ngại ngùng

Trước đây, khi Thẩm gia nắm quyền, họ chưa bao giờ coi thường Mộ gia, khi đó gã, con trai trưởng nhà họ Mộ cầu hôn Thẩm Thanh Đường, một con ma bệnh, nhưng lại bị Thẩm Đình gây khó dễ đủ đường.

Sau này, phong thủy luân phiên, Mộ gia xuất hiện Trúc Cơ, lão tổ nhà họ Thẩm tiến giai thất bại nên Thẩm Thanh Đường buộc lòng phải gả cho một tên tán tu nghèo túng.

Mộ Diệp thẳng thừng hủy hôn ước, cảm thấy vô cùng hả lòng hả dạ.

Vào ngày thành thân của Thẩm Thanh Đường, Mộ Diệp lạnh mắt nhìn đám đông sôi nổi bàn tán về Thẩm gia, còn cảm thấy mình thật tốt bụng khi không thừa cơ gây rối.

Không ngờ sau này gã còn có cơ hội gặp lại Thẩm Thanh Đường.

Vốn dĩ Mộ Diệp chỉ muốn nhìn thấy Thẩm Thanh Đường bình thường cao quý lộ ra vẻ mặt xấu hổ trước mặt gã, nhưng không ngờ con ma xấu xí mà Thẩm Thanh Đường đã kết hôn lại dám chống lại gã!

Thật đáng ghét.

Sau này Mộ Diệp nghĩ, giết chết Tần Di, để Thẩm Thanh Đường thủ tiết cả đời, gã nghĩ như vậy cũng tốt.

Nhưng cố tình tên Tần Di không biết trời cao đất rộng kia cứ muốn đấu với gã đến cùng.

Nếu đã như vậy, gã chỉ đành giết sạch tất cả bọn họ.

Hãy để cho Tần Di và Thẩm gia cùng nhau thân bại danh liệt đi.

Nghĩ đến đây, Mộ Diệp nhếch môi, giơ chân lên, chậm rãi nghiền nát những mảnh sứ vỡ trên mặt đất.

Dưới uy áp của gã, những mảnh sứ vỡ kia từng chút một tan ra thành bột mịn.

Nhưng ý cười trên môi gã càng lúc càng lớn.

Gã đã chờ đợi ngày này từ rất lâu lắm rồi.

Trên ngọn cây cách đó không xa, một bóng đen nho nhỏ nhìn chằm chằm vào bên này, vỗ cánh bịch bịch mấy cái, hiển nhiên là rất tức giận.

Nhưng cuối cùng, bóng đen lặng lẽ xoay mình, bay ra khỏi Mộ gia.

Không kinh động một ai.

• •

Khi Mộ Phi trở lại động phủ, Tần Di tình cờ đi ra với một chậu nước còn sót lại sau khi tẩy rửa cho Thẩm Thanh Đường.

Đợi Tần Di đổ xong nước, Mộ Phi biến thành nguyên hình, nhanh chóng đi tới trước mặt Tần Di, khẩn trương nói cho Tần Di những gì mình vừa nhìn thấy ở Mộ gia.

Đáng tiếc lúc đó y ở quá xa, không nghe thấy Mộ Diệp nói gì với thủ vệ.

“Tần đại ca, huynh nói xem, gã sẽ nghĩ biện pháp gì đối phó với chúng ta?” Mộ Phi có chút lo lắng.

Nghe xong Mộ Phi nói, con mắt thẫm màu của Tần Di lóe lên một ánh đỏ sắc lạnh trong đêm, sau đó thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: “Nếu gã đem tin tức chúng ta là tà tu truyền ra ngoài, đệ cảm thấy sẽ thế nào?”

Mộ Phi sửng sốt, cau mày nói: “Cũng chẳng hề hấn gì, cùng lắm thì không gia nhập đội lính đánh thuê nữa, săn ít yêu thú lại, cũng không thành vấn đề gì.”

Tần Di: “Thẩm gia thì sao?”

Mộ Phi sửng sốt.

Đến lúc này y mới nhận ra tâm tư xấu xa của Mộ Diệp.

Nếu chỉ nói chuyện của y và Tần Di thì thật sự không có vấn đề gì, nhưng thân phận của Tần Di bây giờ đã khác, một khi chuyện này bại lộ, thanh danh của Thẩm gia sẽ bị ảnh hưởng, Thẩm Đình nhất định sẽ nghi ngờ chất vấn Tần Di.

Một mặt, nó có thể hủy hoại thanh danh của Thẩm gia, đặt nhà họ Thẩm lên đầu sóng ngọn gió, mặt khác, nó có thể tạo ra sự chia rẽ giữa Tần Di và nhà họ Thẩm.

Quả là tàn nhẫn thâm độc.

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ?" Mộ Phi không khỏi sốt ruột.

Tần Di nhàn nhạt nói: "Chỉ cần Thanh Đường đứng về phía chúng ta, thì không cần phải sợ."

"Cũng không phải không có miệng, chẳng lẽ không giải thích được sao?"

Mộ Phi sửng sốt một chút, đột nhiên cảm thấy tự tin hơn nhiều.

Đúng vậy, theo như quan sát, y phát hiện cả Thẩm Thanh Đường và Thẩm Thanh Ngạn đều có tính tình tốt, cũng không phải loại người không biết phân biệt đúng sai, nếu có thể nuôi dạy những người con trai như vậy, Thẩm Đình ắt hẳn cũng không tệ lắm.

Chỉ có điều…

"Chúng ta liên lụy đến Thẩm gia sao?" Mộ Phi thấp giọng nói.

Tần Di trầm mặc chốc lát, liếc mắt nhìn Mộ Phi, nói: "Ta sẽ giải thích với Thanh Đường trước, chuyện này chỉ có em ấy mới xử lý được, đệ cũng không cần tự mình chủ trương."

Mộ Phi sắc mặt khẽ biến: "Nhưng sức khỏe của Thẩm ca—— "

Tần Di ánh mắt lạnh lùng.

Mộ Phi im lặng một lúc, y biết những gì Tần Di nói đều đúng, cả hai người đều không thích hợp đứng ra giải thích chuyện này, cho nên nhất định phải cho Thẩm Thanh Đường biết, nếu như Thẩm gia thật sự chất vấn bọn họ bởi vì những lời đồn này, thì cũng không đến mức vừa thấy mặt đã ầm ĩ đến khó coi.

"Vậy thì … chỉ đành để Thẩm ca vất vả rồi." Mộ Phi gãi đầu.

Tần Di không nói gì, mà đặt chậu gỗ trong tay xuống, lấy khăn lau tay, sau đó xoay người lại đi vào phòng.

Sao hắn không biết làm như vậy sẽ khiến Thẩm Thanh Đường chịu nhiều cực khổ hơn, nhưng nếu hắn không nói rõ ràng, hiểu lầm cuối cùng sẽ chỉ càng lớn thêm.

Nếu là Tần Di của trước kia, hắn nhất định sẽ không suy xét những thứ này. Hắn cảm thấy kể từ khi hắn thành thân với Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Đường không nên dính dáng gì đến nhà họ Thẩm nữa – của hồi môn hắn đưa đã đủ rồi.

Nhưng bây giờ, hắn không nghĩ vậy.

Hắn muốn ở bên Thẩm Thanh Đường lâu dài.

Do đó, những vấn đề này phải được giải quyết ổn thỏa.

• •

Khi Tần Di trở lại phòng, Thẩm Thanh Đường vẫn còn hôn mê, nhưng vừa rồi Tần Di đã đút cho Thẩm Thanh Đường một củ Tử Ngọc Nhân Sâm, kinh mạch của Thẩm Thanh Đường cũng dần ổn định lại.

Chắc là do trước đó em ấy quá mệt mỏi nên vẫn chưa tỉnh.

Lúc này, Tần Di lặng lẽ đi tới bên giường, ngồi xuống.

Mái tóc đen của Thẩm Thanh Đường xõa tung trên gối, trên khuôn mặt thanh tú có chút tái nhợt lại càng thêm gầy guộc với chiếc cằm nhọn.

Hàng mi dày và mảnh lặng lẽ rủ xuống, phủ lên làn da trắng nõn mềm mại của cậu một lớp bóng nhẹ, đôi môi mỏng hơi mím lại vẫn còn vương chút đỏ nhạt ẩm ướt.

Đôi mày thanh mảnh tuy hơi nhíu lại nhưng vẫn toát ra vẻ dịu dàng khó hiểu.

Nhìn thấy Thẩm Thanh Đường như vậy, Tần Di bất giác dâng lên một niềm yêu thương, hắn nhìn chằm chằm dáng vẻ say ngủ của Thẩm Thanh Đường hồi lâu, cuối cùng chỉ đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy những ngón tay mềm mại trắng nõn của Thẩm Thanh Đường, cúi đầu xuống, tiến lại gần hơn, để lại một nụ hôn nhẹ nhàng trên những đầu ngón tay thanh tú.

Đột nhiên, một tia sáng xanh lặng lẽ hiện ra từ ngón tay út của Thẩm Thanh Đường, hung hăng tát vào mặt Tần Di một cái! Chớp mắt xuất hiện một vệt đỏ!

Tần Di: …

Tần Di lấy lại tinh thần, cau mày đặt tay Thẩm Thanh Đường xuống, chỉ thấy một sợi dây leo xanh mảnh đang rút lại vào đầu ngón tay Thẩm Thanh Đường.

Tần Di khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: “Mi muốn tạo phản?”

Chồi Nhỏ lại lập tức nhú ra, uốn éo điên cuồng, giống như bị chọc giận, kêu gào ầm ĩ.

Tần Di nhìn động tác của Chồi Nhỏ, vậy mà cũng hiểu được một ít ý tứ của nó, lúc này im lặng một lát, mới nói: “Xin lỗi, lúc đó ta không khống chế được.”

Chồi Nhỏ chống nạnh.

Nhưng rõ ràng đã không còn điệu bộ hống hách như vừa rồi.

Nhìn thấy cảnh này, Tần Di không thể không nghĩ – nó cũng dễ dỗ như Thanh Đường.

Chỉ là hắn không trực tiếp nói ra điều này, hắn vẫn cần sự giúp đỡ của Chồi Nhỏ để chăm sóc Thẩm Thanh Đường.

Có điều……

Tần Di đột nhiên ý thức được điều gì, không khỏi nhíu mày, trầm giọng nói: "Sao lúc đó mi không xuất hiện?"

Nếu Chồi Nhỏ ra ngoài sớm hơn, có lẽ đã ngăn cản được hắn?

Kết quả là, Chồi Nhỏ nghe thấy những lời này của Tần Di lại vô cùng tức giận rồi xoay người đi.

Tần Di nhìn đến quáng mắt, sau một lúc, đành phải đưa tay ra chạm vào đầu ngón tay của Thẩm Thanh Đường.

Chồi Nhỏ liếc nhìn Tần Di, ghét bỏ một hồi lâu, mới cực kỳ cực kỳ không tình nguyện quấn lên đầu ngón tay của Tần Di.

Khi linh lực tiếp xúc, Tần Di có thể cảm nhận được tâm tư của Chồi Nhỏ.

Nghe Chồi Nhỏ nói huyên thuyên, Tần Di rốt cục hiểu ra.

Thì ra là như vậy……

Khi đó, uy áp trên người hắn bộc phát dữ dội đến mức áp chế hoàn toàn Thẩm Thanh Đường, đương nhiên cũng áp chế được Chồi Nhỏ, Chồi Nhỏ muốn đi ra nhưng không được.

Chênh lệch sức mạnh quá lớn.

Lúc này, Chồi Nhỏ nhìn vẻ mặt Tần Di trầm mặc mà áy náy, liền nhân lúc rèn sắt khi còn nóng, thừa nước đục thả câu bày tỏ nó cần rất nhiều rất nhiều linh thảo ngon miệng.

Chỉ cần nó khỏe mạnh, Thẩm Thanh Đường tất sẽ khỏe mạnh.

Tần Di liếc nhẹ nó một cái.

Tim Chồi Nhỏ đập lỡ một nhịp, trong lòng nó có chút chột dạ – dù sao thì Thẩm Thanh Đường cũng không nghiêm trọng như lời nó nói, mấy ngày nữa cậu sẽ bình phục, không biết Tần Di có nhìn ra được không.

Kết quả Tần Di trầm mặc một lát, lại nói: "Mi muốn ăn thì cũng phải nhịn một chút, trong tay ta không có linh thạch."

Chồi Nhỏ: ? ? ?

Tần Di nói thêm: "Trước đó ta đã tiêu hết tiền để cưới Thanh Đường. Chẳng phải mi cũng đã ăn hết một nửa rồi sao? Thất Tâm Hải Đường đó."

Chồi Nhỏ: ! ! !

Chồi Nhỏ gào lên trong tức giận.

Thấy Chồi Nhỏ ngày càng bực tức, Tần Di ngược lại càng thấy yên tâm hơn, chắc chắn rằng Thẩm Thanh Đường không sao rồi.

Chung quy chính Chồi Nhỏ đã nói rằng Thẩm Thanh Đường và nó liên kết với nhau, tốt xấu đều như nhau, bây giờ Chồi Nhỏ vẫn còn tung tăng hoạt náo như

vậy, chắc chắn Thẩm Thanh Đường không gặp vấn đề gì lớn.

Sau khi Chồi Nhỏ tự mình ầm ĩ một trận, nó nhận ra điều gì đó và dần bình tĩnh lại.

Tần Di hơi ngạc nhiên, lại liếc nhìn Chồi Nhỏ.

Kết quả, lúc này Chồi Nhỏ nắm lấy ngón tay của Tần Di, lần đầu tiên ở trong linh thức của mình dùng giọng điệu mỏng manh mềm mại nói với Tần Di: "Vậy chờ khi ngươi có tiền, nhất định phải mua cho ta thật nhiều linh thảo để ăn, biết chưa?"

Nếu là trước kia, Tần Di rất có thể sẽ thẳng thừng từ chối —— hắn đã nhìn quen hành vi gian xảo cùng lười biếng của Chồi Nhỏ, sớm đã nhìn thấu nó.

Nhưng vào lúc này, nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại của Chồi Nhỏ, trong đầu Tần Di vô thức hiện lên đôi mắt dịu dàng mang đầy ý cười của Thẩm Thanh Đường.

Dường như Thẩm Thanh Đường đang ngẩng gương mặt trắng nõn của cậu, nắm lấy tay hắn, làm nũng với hắn.

"Lan Đình, đợi chàng có tiền, chàng có thể mua cho em thật nhiều linh thảo, có được không?"

Tần Di trầm mặc một hồi, nhìn chằm chằm chồi non xanh mướt trước mắt, sau đó lấy đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lá của nó, dùng chất giọng dịu dàng và bình tĩnh nhất nói: "Được."

Chồi Nhỏ chưa bao giờ tiếp xúc trực tiếp với một Tần Di dịu dàng như vậy, đầu tiên nó ngơ ngác một hồi, sau đó lại có vẻ hơi ngại ngùng, co người lại vào trong cơ thể Thẩm Thanh Đường.

Tần Di: ?

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Chồi Nhỏ cũng biết ngại ngùng, sắc mặt hắn trở nên có chút vi diệu.

Và lúc này, Tần Di lần đầu tiên nhận ra rằng Chồi Nhỏ và Thẩm Thanh Đường có điểm chung.

Mặc dù Chồi Nhỏ hay nghịch ngợm nhưng nó có chừng mực, óc quan sát rất tốt, biết đoán ý qua lời nói và biểu cảm; trong khi Thẩm Thanh Đường thông minh và dịu dàng, nhưng vẫn có một khía cạnh xảo quyệt và hoạt bát ẩn sâu trong xương của em ấy.

Phải chăng … Chồi Nhỏ khi lớn lên sẽ giống như dáng vẻ của Thẩm Thanh Đường.

Và khi Thẩm Thanh Đường còn nhỏ, em ấy sẽ giống như bộ dáng của Chồi Nhỏ không?

Nghĩ đến đây, tim Tần Di thổn thức, không khỏi ngẩng đầu nhìn Thẩm Thanh Đường đang ngủ say.

Nhưng vào lúc này, bốn mắt chạm nhau.

Đồng tử Tần Di đột nhiên co rụt lại.

Sau đó, trong mắt hắn, phản chiếu một nụ cười dịu dàng trong trẻo dần dần nở rộ.

“Lan Đình.”

Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng vươn tay, nắm lấy tay Tần Di.

Mềm mại mịn màng, làm lòng người rung động không thôi.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường chống người cố gắng ngồi dậy.

Tần Di hoàn hồn, nhìn sắc mặt tái nhợt của Thẩm Thanh Đường, vội vàng tiến lên ôm lấy Thẩm Thanh Đường, từng chút một đỡ cậu ngồi dậy.

Qua lớp áo lót mỏng, Tần Di có thể cảm nhận được hơi ấm mềm mại từ làn da của Thẩm Thanh Đường.

Nhưng lúc này, trong đầu Tần Di không hề có ý nghĩ suồng sã nào, hắn chỉ lấy một chiếc gối mềm đặt sau eo Thẩm Thanh Đường.

Sau đó nhẹ nhàng đưa tay giúp Thẩm Thanh Đường vén mái tóc đen huyền đang xõa xuống vai qua một bên.

Thẩm Thanh Đường không từ chối, chỉ yên lặng hưởng thụ sự dịu dàng ân cần của Tần Di.

Sau khi Tần Di xử lý xong mọi việc, những ngón tay mềm mại như ngọc của Thẩm Thanh Đường đột nhiên vuốt nhẹ lên mặt hắn.

Tần Di hơi sững người.

Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng nói: “Lan Đình, quay mặt lại em nhìn một chút.”

Tần Di hơi bối rối, nhưng thuận theo ý của Thẩm Thanh Đường, hắn khẽ quay mặt lại.

Những ngón tay mềm mại của Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt gầy guộc của Tần Di, lúc này cậu nín thở kiểm tra cẩn thận, xác nhận trên khuôn mặt lộ ra bên ngoài lớp mặt nạ của Tần Di không để lại vết sẹo nào, mới vươn tay vuốt ve cổ áo của Tần Di.

Sắc mặt Tần Di hơi thay đổi, hắn vô thức nắm lấy tay Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường nhạy bén, sao có thể không biết tâm tư của Tần Di, khẽ cười nói: “Lan Đình mắc cỡ à?”

Tần Di: …

Trầm mặc một hồi, Tần Di không được tự nhiên nói: “Không cần xem đâu, không có bị thương.”

Thẩm Thanh Đường nhìn Tần Di một lúc, xác định Tần Di thật sự xấu hổ, suy nghĩ một chút liền lặng lẽ rút tay về, không ép buộc nữa.

Thấy Thẩm Thanh Đường rút tay về, Tần Di đầu tiên hơi sửng sốt, sau đó lại có chút thất vọng khó hiểu.

Tần Di lập tức có chút kinh hãi, hắn đang mong đợi cái gì?

------oOo------

Chương 24: Hoàng Kim Thảo thượng phẩm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 24:Hoàng Kim Thảo thượng phẩm

Nhắm mắt lại xua tan đi những ý nghĩ kiều diễm trong đầu, khi Tần Di mở mắt ra lần nữa, lại khôi phục vẻ mặt bình tĩnh ban đầu.

Lúc này, hắn mới nhìn Thẩm Thanh Đường, nghiêm túc nói: “Hôm nay Tiểu Phi đến Mộ gia thăm dò một vài tin tức, ta nghĩ cần phải bàn bạc với em.”

Thẩm Thanh Đường giật mình, lập tức trở nên nghiêm túc: “Tin tức gì?”

Tần Di sau đó nói với Thẩm Thanh Đường những gì Mộ Phi nghe được, nghe xong, Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc rồi khẽ mím môi.

Tần Di không rõ thái độ của Thẩm Thanh Đường nên chỉ yên lặng chờ đợi.

Thẩm Thanh Đường mím môi một lúc, sau đó nhàn nhạt cười, nhìn Tần Di nói: “Lan Đình, chàng bế em lên, em muốn ra xem linh điền một chút.”

Tần Di: ?

Tần Di lập tức cau mày nói: “Đã khuya rồi, gió lạnh nhiều sương, đừng lộn xộn.”

Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng nói: “Em có chuyện quan trọng cần xác nhận, càng sớm càng tốt.”

Cậu phải mau chóng xác định xem phương pháp mà cậu nghĩ ra để trồng Hoàng Kim Thảo thượng phẩm có chính xác không.

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, Thẩm Thanh Đường ngày càng trở nên bức thiết hơn trong việc trồng Hoàng Kim Thảo thượng phẩm.

Cậu biết rất rõ trong cái thế giới mà sức mạnh là quan trọng nhất này, nếu không phải Thẩm gia mất quyền thế, Mộ Diệp tuyệt đối sẽ không dám hành động liều lĩnh như vậy.

Miễn là có thể trồng được Hoàng Kim Thảo thượng phẩm càng sớm càng tốt, thì mọi vấn đề đều có thể giải quyết.

Nhưng Tần Di vẫn do dự, vừa định hỏi có chuyện gì, Thẩm Thanh Đường không kịp giải thích cặn kẽ với Tần Di, đã chật vật ngồi dậy.

Thấy vậy, mắt Tần Di tối sầm lại, lập tức vươn tay ôm lấy Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, sau đó bình tĩnh vươn tay choàng lấy cổ Tần Di, khẽ cười nói: "Đi thôi."

Tần Di: …

• •

Cứ như vậy, Tần Di lấy một chiếc lông cáo màu trắng rất dày và mềm, quấn chặt lấy Thẩm Thanh Đường, sau đó ôm Thẩm Thanh Đường trong lòng rời khỏi phòng.

Buổi tối trên núi thật sự rất lạnh, vừa đến trong sân, liền có một cơn gió lạnh thổi qua đầu ngọn cây, khiến đám lông cáo trắng muốt bên khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Thanh Đường tung bay dữ dội.

Theo hướng dẫn của Thẩm Thanh Đường, Tần Di bế Thẩm Thanh Đường đến bên rìa hai mẫu linh điền nơi đang trồng Hoàng Kim Thảo.

Lúc này, Tần Di nhìn thoáng qua hai mẫu linh điền, lập tức chú ý tới, Hoàng Kim Thảo sinh trưởng trên hai mẫu linh điền không giống nhau.

Hắn khẽ nhíu mày, sau đó hỏi: "Tại sao một mẫu trồng rải rác, một mẫu lại trồng chi chít với nhau? Em đang thí nghiệm gì sao?"

Thẩm Thanh Đường thấy Tần Di một câu đã nói đúng trọng điểm, không khỏi cười nói: "Đúng vậy, chỉ là thí nghiệm mà thôi."

Nói xong, Thẩm Thanh Đường lại nói: "Lan Đình, để em xuống trước."

Lúc này, Tần Di có lẽ đã đoán được kế hoạch của Thẩm Thanh Đường, từng chút một để Thẩm Thanh Đường xuống đất.

Sau khi Thẩm Thanh Đường đứng vững, cậu cúi đầu quan sát kỹ hơn sự phát triển của Hoàng Kim Thảo trong hai mẫu linh địa.

Nhìn mẫu linh điền trồng chi chít có nhiều Hoàng Kim Thảo bị khô héo, nhưng những cây Hoàng Kim Thảo còn lại thì sinh trưởng càng ngày càng tươi tốt, Thẩm Thanh Đường càng thêm chắc chắn với suy đoán của mình.

Nếu như lần này Tần Di không cắn cậu, có lẽ cậu cũng không nghĩ tới chuyện này.

Quy luật sinh tồn trong giới tu chân chính là cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh sinh ra đã có bản năng cướp bóc kẻ yếu.

Cuộc chiến giữa các Hoàng Kim Thảo với nhau chẳng phải là kẻ mạnh thì tồn tại, kẻ yếu thì bị đào thải sao? Chỉ sau khi tranh đấu khốc liệt, kẻ chiến thắng cuối cùng mới là ngọn Hoàng Kim Thảo tốt nhất.

Để xác minh suy đoán của mình, Thẩm Thanh Đường dời mắt, giơ tay thi triển một thuật sinh trưởng rồi thả vào linh điền.

Tần Di thấy vậy, ánh mắt tối sầm lại, vừa định ngăn cản, liền nghe Thẩm Thanh Đường nhẹ giọng nói: "Lan Đình cứ mặc em, chuyện này liên quan đến Hoàng Kim Thảo thượng phẩm, em nhất định phải mau chóng tìm hiểu rõ."

Nghe thấy mấy chữ "Hoàng Kim Thảo thượng phẩm ", Tần Di nhất thời giật mình, thật sự dừng động tác.

Tuy nhiên, ánh mắt hắn vẫn dán chặt vào Thẩm Thanh Đường, đôi môi mỏng mím thành một đường, thần sắc nghiêm nghị.

Và khi luồng khí màu xanh ngọc bích lưu chuyển và phân tán trong linh điền, Thẩm Thanh Đường và Tần Di lần đầu tiên chứng kiến sự "chém giết lẫn nhau" giữa những ngọn Hoàng Kim Thảo.

Bởi vì Hoàng Kim Thảo trong linh điền bây giờ đã sắp trưởng thành, chúng nó chỉ còn cách một bước nữa là hoàn toàn trưởng thành, cho nên sức sống của chúng cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Những lá Hoàng Kim Thảo dày rộng kia theo năng lượng truyền vào của thuật sinh trưởng mà không ngừng kéo dài, chỉ cần đụng phải đồng loại, chúng sẽ bắt đầu điên cuồng hấp thu dinh dưỡng của đối phương.

Từng cây từng cây Hoàng Kim Thảo khô héo mà chết, còn ánh sáng vàng trên lá của cây Hoàng Kim Thảo còn lại lại càng thêm dồi dào.

Dần dần, xuất hiện Hoàng Kim Thảo cực phẩm.

Nhưng lúc này sắc mặt Thẩm Thanh Đường đã có chút tái nhợt, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, bàn tay thi triển phép thuật cũng bắt đầu run rẩy, hiển nhiên là không còn sức lực.

Thấy vậy, Tần Di ở một bên không khỏi muốn vươn tay đỡ Thẩm Thanh Đường, lại nghe thấy Thẩm Thanh Đường thì thầm: "Nhẫn."

Tần Di sửng sốt một chút, lập tức hiểu lúc này Thẩm Thanh Đường đang tập trung làm phép, không thể phân tâm điều khiển nhẫn trữ vật, liền vươn tay nắm lấy bàn tay đang đeo nhẫn trữ vật của Thẩm Thanh Đường, hỏi: "Em muốn lấy cái gì, ta lấy cho em."

"Cây giống Tử Ngọc Tham."

Khi Tần Di nghe Thẩm Thanh Đường nói muốn cây giống Tử Ngọc Tham, phản ứng đầu tiên của hắn là không hiểu, nhưng hắn đã nhanh chóng hành động lấy cây giống Tử Ngọc Tham từ trong nhẫn trữ vật ra.

Thấy vậy, Thẩm Thanh Đường thở phào nhẹ nhõm, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên một nụ cười nhẹ: "Thả vào linh điền đi, những thứ này chắc đủ cho bọn chúng ăn rồi."

Lúc này Tần Di mới hiểu ra, lập tức ném những cây giống Tử Ngọc Tham được lấy ra lên một vài cây Hoàng Kim Thảo cực phẩm còn sót lại trong linh địa.

Nhìn thấy thuốc bổ dưỡng đến, Hoàng Kim Thảo cực phẩm lập tức xòe lá xông tới vồ lấy.

Trong tích tắc, những cây giống Tử Ngọc Tham bị chúng cuốn đi, sau đó, chúng lại bắt đầu"chém giết".

Lúc này, Thẩm Thanh Đường đã từ từ thu tay lại, ngừng sử dụng thuật sinh trưởng.

Bởi vì Chồi Nhỏ nói với cậu, đã đủ rồi.

Phần còn lại phụ thuộc vào vận may của những ngọn Hoàng Kim Thảo đó.

Nếu chiến đấu thất bại, có thể không còn một cây nào.

Nếu thành công, cây còn lại cuối cùng sẽ là Hoàng Kim Thảo thượng phẩm.

Thẩm Thanh Đường nghiêm túc nhìn tình hình ngoài sân bằng một đôi mắt trong veo, vẻ dịu dàng thường ngày lặng lẽ biến mất vào lúc này, trông cậu càng thanh tú và uy nghiêm hơn.

Tần Di ở phía sau nhìn thấy cảnh này, ánh mắt khẽ động, môi mỏng mím lại, sau đó giơ tay lên, nhẹ nhàng quấn chiếc áo lông cáo lại cho Thẩm Thanh Đường chặt hơn một chút.

Thẩm Thanh Đường khẽ lắc đầu, quay đầu lại liền bắt gặp đôi mắt đỏ thẫm của Tần Di.

Cậu nhẹ mỉm cười: "Cám ơn Lan Đình."

Tần Di lắc đầu, không nói gì và lại đưa mắt về phía linh điền.

Thẩm Thanh Đường mỉm cười hiểu ý, rồi nhìn theo.

• •

"Cuộc chiến" của Hoàng Kim Thảo kéo dài gần một tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, một cây Hoàng Kim Thảo thượng phẩm thân đầy vết thương hiên ngang đứng thẳng, xung quanh là những anh chị em đã bị nó hút khô.

Thẩm Thanh Đường nhìn thấy cảnh này lẽ ra phải vui mừng, nhưng không biết vì sao lại mím môi, cảm thấy có chút không đành lòng.

Tần Di ở bên cạnh biết cậu đang suy nghĩ gì, lúc này ánh mắt vừa động, nói: "Linh dịch của Hoàng Kim Thảo thượng phẩm tăng cường dược hiệu của Trúc Cơ đan, ta cảm thấy cây này khá lớn, nên không cần nhổ cỏ nhổ tận gốc, lần lượt sử dụng một ít cũng đủ rồi."

Thẩm Thanh Đường bừng tỉnh, đột nhiên khẽ mỉm cười: "Lan Đình thật thông minh, là em hồ đồ rồi."

Hoàng Kim Thảo thượng phẩm trong linh điền: ?

Lúc này, Tần Di nhìn thoáng qua cây Hoàng Kim Thảo thượng phẩm, vươn tay bình tĩnh ôm lấy bờ vai gầy của Thẩm Thanh Đường, đỡ lấy cậu một chút, thấp giọng hỏi: "Ta bây giờ báo tin cho nhạc phụ?"

Thẩm Thanh Đường giật mình, ngẩng đầu nhìn Tần Di, sau đó lại lắc đầu cười cười nói: "Không cần, chúng ta đợi bọn họ tới tìm chúng ta."

Tần Di cau mày.

Thẩm Thanh Đường chỉ nhìn hắn cười.

Hai người nhìn nhau một lúc, Tần Di nhìn thấy nụ cười trong trẻo có chút ranh mãnh trong mắt Thẩm Thanh Đường, lập tức hiểu ra.

Phải rồi, lúc này truyền tin dễ đánh rắn động cỏ, họ phải ôm cây đợi thỏ mới đúng.

Chính là để cho mọi người cảm thấy, Thẩm Đình thật sự muốn lên núi làm phiền bọn họ, như vậy mới hạ thấp cảnh giác.

Nếu không, một khi tin tức về Hoàng Kim Thảo thượng phẩm bị rò rỉ, sẽ lại là một cuộc gió tanh mưa máu khác.

Vào thời điểm đó, liệu Hoàng Kim Thảo thượng phẩm có thể đến Thẩm gia một cách thuận lợi hay không vẫn chưa chắc chắn.

Nghĩ đến đây, Tần Di không khỏi liếc nhìn Thẩm Thanh Đường.

Còn Thẩm Thanh Đường lúc này đang nhìn Hoàng Kim Thảo thượng phẩm mọc ở trung tâm linh điền, ánh trăng dịu dàng chiếu lên khuôn mặt trắng nõn của cậu, sau đó rơi lưa thưa giữa hàng mi dài như lông chim.

Nhân gian trìu mến, cũng chỉ như vậy thôi.

Một lúc sau, Thẩm Thanh Đường quay đầu lại, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên một chút mệt mỏi: "Lan Đình, em hơi mệt."

Tần Di lấy lại tinh thần, lập tức tự trách mình.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, hành động của Thẩm Thanh Đường khiến Tần Di không có thời gian để tự trách nữa.

Thẩm Thanh Đường đưa tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy cổ Tần Di, cười dịu dàng nói: "Chàng đưa em về nhé?"

Được chứ, làm sao có thể không được?

Một ngàn một vạn lần được.

Ôm eo thân thể mềm mại gầy gò, Tần Di đi về phía căn phòng nằm dưới ánh trăng.

• •

Đêm nay, Tần Di không ngủ cùng Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường tiêu hao thể lực quá nhiều, bản thân còn chưa hồi phục hoàn toàn, hắn sợ trong giấc ngủ sẽ không kiềm chế được uy áp trên người nên chỉ còn cách một mình ngủ trên ghế dài.

Lúc này Thẩm Thanh Đường đang dựa vào đầu giường, nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Tần Di đang cởi quần áo bên cạnh chiếc ghế dài, ánh mắt cậu thoáng cô đơn, chợt nhớ tới một chuyện.

Sau đó, cậu khẽ mỉm cười và nhẹ nhàng nói: "Lan Đình, hãy chuyển chiếc ghế dài qua đây."

Tần Di: "Cái gì?"

Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng nhắc lại.

Tần Di ngẩn ra.

Nhưng đề nghị này quá hấp dẫn.

Tần Di im lặng hồi lâu, rốt cuộc cũng không thể chống lại sự thuyết phục của Thẩm Thanh Đường, lẳng lặng khiêng chiếc ghế dài đến bên giường đặt xuống.

Chiếc ghế dài được kê ở đầu giường, Thẩm Thanh Đường nhìn một lượt, cảm thấy rất hài lòng.

Sau đó, đèn và nến đều tắt, trong phòng tối om, nhưng ánh trăng trong veo xuyên qua song cửa sổ, rơi xuống chiếc ghế dài nơi Tần Di đang nằm.

Sau khi Tần Di nằm xuống, mặt hướng lên trần nhà, đặt một tay lên bụng, vẫn còn chưa nhắm mắt.

Nhưng đúng lúc này, Thẩm Thanh Đường hơi nghiêng người, nhẹ nhàng nói về phía chiếc ghế dài: "Lan Đình, chàng ngủ chưa?"

Tần Di trầm mặc chốc lát, sau đó bất đắc dĩ chuyển ánh mắt: "Ngủ sớm một chút."

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười, trên môi có một lúm đồng tiền nhỏ, sau đó thò tay xuống gầm giường.

Tần Di khẽ nhíu mày: "Em làm gì vậy?"

"Lan Đình nắm tay em ngủ được không?" Giọng điệu có chút nũng nịu, hiển nhiên càng là tùy hứng.

Tần Di: …

Những ngón tay mảnh khảnh như sương trắng nhẹ nhàng đung đưa, treo ở một bên giường gỗ, dưới ánh trăng giống như ngọc bội tinh xảo nhất, dường như từng chút từng chút một cào vào trái tim Tần Di.

Tần Di nhìn có chút nóng mắt, vừa nghĩ tới thân thể của Thẩm Thanh Đường, tâm tình lại phức tạp, cuối cùng nhắm mắt lại, trầm giọng nói: "Đừng rộn, một mình ngủ đi."

Thẩm Thanh Đường không chịu từ bỏ.

Cậu bình thường không thích làm nũng, nhưng vừa rồi cậu đột nhiên trải qua quá nhiều chuyện, thực sự rất mệt mỏi, vì vậy cậu nhịn không được muốn tìm một người nào đó để dựa vào.

Cuối cùng, dưới thế tấn công dịu dàng ấy, Tần Di rơi vào tay giặc rồi.

Tuy nhiên, hắn cũng không hoàn toàn thỏa hiệp.

Thở dài, Tần Di duỗi ngón tay út, nhẹ nhàng móc ngón tay út mềm mại của Thẩm Thanh Đường, nói: "Được rồi, ngủ đi."

Nếu hắn nắm tay Thẩm Thanh Đường, hắn thực sự sợ rằng mình sẽ hút hết chân khí của cậu trong trạng thái xuất thần vào lúc nửa đêm.

Thẩm Thanh Đường chăm chú nhìn Tần Di một lúc, từ vẻ mặt bất đắc dĩ của Tần Di, cậu nhìn ra đủ loại biểu cảm như nuông chiều, bao dung.

Thế là cậu mãn nguyện.

Khẽ móc ngón tay út của Tần Di, Thẩm Thanh Đường mỉm cười nằm xuống.

Lúc này, cậu lặng lẽ nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, dùng chất giọng cực kỳ mềm mại dịu dàng thì thầm: "Lan Đình, ngủ ngon."

Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Đường nhận được hai chữ rất nhẹ nhàng cũng rất trúc trắc.

"Ngủ ngon."

Một nụ cười ngọt ngào hé nở trên đôi môi mỏng mềm mại.

Thẩm Thanh Đường lặng lẽ nhắm mắt lại.

Thật tốt, cậu hy vọng sau cơn mưa trời lại sáng.

------oOo------

Chương 25: Ngọt lắm, rất ngon.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 25: Ngọt lắm, rất ngon.

Sáng sớm, Thẩm Thanh Đường và Tần Di bị đánh thức bởi tiếng hét của Mộ Phi.

Thẩm Thanh Đường tối hôm qua có chút cảm lạnh, hơn nữa lại tiêu hao thể lực quá mức nên có dấu hiệu phát sốt.

Tần Di đứng dậy, nhìn đôi gò má trắng tuyết hơi ửng đỏ của Thẩm Thanh Đường, cau mày, lập tức ôm cậu vào lòng, lấy Thanh Tâm Đan ra đút cho Thẩm Thanh Đường.

Thanh Tâm Đan có hơi đắng, viên thuốc cũng lớn, nhưng Thẩm Thanh Đường không hề phàn nàn khi nuốt nó.

Tần Di thấy vậy, trong lòng có chút áy náy — nếu không phải bị Mộ gia nhắm tới, hiện tại hắn còn có thể rời sơn động đi mua thuốc, sẽ không đến nỗi thế này.

Nhưng lúc này, Mộ Phi lại kêu lên một tiếng.

Tần Di: …

Có chút cáu kỉnh nhắm mắt lại, Tần Di trầm giọng nói: "Ta đi ra ngoài nhìn một chút."

Nói xong, Tần Di tiện tay đắp chăn lên người Thẩm Thanh Đường, chuẩn bị ra ngoài dạy cho Mộ Phi một bài học.

Kết quả Thẩm Thanh Đường vào đúng lúc này đưa tay ra nhẹ nhàng kéo hắn lại.

Tần Di giật mình, quay đầu lại, thấy Thẩm Thanh Đường lặng lẽ chớp mắt nhìn hắn, mỉm cười, giọng nói hơi khàn khàn nhẹ nhàng nói: "Lan Đình, em hơi đói."

Tần Di trong lòng mềm nhũn, lập tức nhỏ giọng nói: "Ta lập tức quay về."

Kết quả, Thẩm Thanh Đường vẫn nắm lấy tay áo hắn không buông.

Tần Di có chút nghi hoặc.

Sau đó Thẩm Thanh Đường âm điệu nũng nịu nhẹ giọng nói: "Em muốn ăn bánh nếp nấu rượu, thêm một quả trứng, nhiều đường một chút."

Tần Di ngẩn ngơ một hồi, sau đó không hiểu sao cong cong khóe miệng.

Cuối cùng hắn thấp giọng nói: "Ta nấu không chắc sẽ ngon."

"Không sao." Thẩm Thanh Đường ho khan hai tiếng, nhưng lại nhìn Tần Di bằng đôi mắt sáng trong veo, "Chỉ cần là Lan Đình chàng nấu là được."

Cũng đã nói đến như vậy rồi, Tần Di còn có thể đáp gì đây, cho dù là lên núi đao xuống biển lửa, hắn cũng sẽ làm.

Huống chi chỉ là nấu một bát bánh nếp rượu với trứng.

Buông màn giường xuống, Tần Di nhanh chóng xoay người rời đi.

• •

Mộ Phi đã rất sốc khi nhìn thấy Hoàng Kim Thảo thượng phẩm vào buổi sáng, y lập tức hét lên.

Kết quả la hét hồi lâu, không thấy trong phòng có động tĩnh gì, liền định đánh thức Tần Di và Thẩm Thanh Đường dậy.

Kết quả vừa tới cửa, Mộ Phi liền đụng phải Tần Di đi ra.

Lần đầu tiên, Mộ Phi nhìn thấy nụ cười tươi như xuân trên khuôn mặt thường ngày lãnh đạm của Tần Di.

Mộ Phi cả kinh, trong nháy mắt sững sờ tại chỗ, thậm chí quên cả chuyện Hoàng Kim Thảo thượng phẩm.

Tần Di nhìn thấy Mộ Phi, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, lạnh lùng nhìn Mộ Phi một cái, vươn tay bình tĩnh đóng cửa lại sau lưng, nói: "Mới sáng ra, đệ la hét cái gì?"

Mộ Phi kích động, lập tức nhớ tới Hoàng Kim Thảo thượng phẩm, nhảy dựng lên nói: "Tần đại ca, ở trong linh điền có Hoàng Kim Thảo thượng phẩm!"

Tần Di thờ ơ nhìn Mộ Phi, đôi mắt đỏ sậm không có chút cảm xúc nào.

Mộ Phi:…?

Sau đó, Tần Di vượt qua Mộ Phi mà đi về phía nhà bếp.

Nhìn thấy ánh mắt cùng động tác của Tần Di, Mộ Phi chậm rãi ý thức được chuyện gì xảy ra, lập tức xoay người đi theo, hưng phấn nói: "Tần đại ca, huynh trồng được Hoàng Kim Thảo thượng phẩm sao? Thật là lợi hại——"

"Là Thanh Đường trồng."

Mộ Phi ngây người.

Phản ứng đầu tiên của y là Tần Di đang nói đùa, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Tần Di, y cảm thấy Tần Di không phải nói chơi, trong lòng không khỏi kinh ngạc cùng khó hiểu.

Thẩm Thanh Đường lợi hại như vậy sao?

Nhưng chẳng phải Thẩm Thanh Đường không tu luyện được sao?

Tần Di cảm giác được tâm tình Mộ Phi, lúc này ánh mắt vừa động, liếc y một cái, nói: "Sau này ta sẽ giải thích với đệ."

Mộ Phi gãi gãi đầu, mặc dù trong lòng còn có trăm ngàn điều thắc mắc, nhưng Tần Di đã nói như vậy, cho nên cũng không hỏi nữa.

Dù sao đi nữa cũng là chuyện tốt.

Mà khi Tần Di vào phòng bếp, Mộ Phi có chút kinh ngạc: “Tần đại ca, huynh muốn nấu ăn à?”

Tần Di sắc mặt hơi trầm xuống: “Câm miệng, đi bổ củi.”

Mộ Phi cúi đầu trộm cười một tiếng, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Tần Di, y cũng ngoan ngoãn đi.

Thực tình mà nói, những viên bánh nếp làm từ gạo nếp lên men và trứng không phải là thứ đắt tiền.

Có rượu nếp ở trong bếp, cũng có gạo nếp và trứng.

Chỉ là tay nghề của Tần Di thật sự không so được với thiên phú tu luyện của hắn, căn bản không dám khen ngợi.

Nửa giờ sau, sau khi Tần Di liên tục thất bại, một bát cháo trứng gạo nếp lên men mới ra lò.

Thấy vậy, Mộ Phi lòng như lửa đốt lau mồ hôi trên mặt, không khỏi nói: “Tần đại ca, như vậy được rồi, dù sao ăn vào bụng đều như nhau cả thôi, hơn nữa, còn đợi thêm nữa, Thẩm ca có thể ngất vì đói mất.”

Khi Tần Di nghe những lời này của Mộ Phi, hắn nhướng mày định nổi giận, nhưng cuối cùng, hắn lại im lặng.

Cuối cùng, Tần Di bưng ra một bát cháo trứng gạo nếp lên men không thành công.

Thấy vậy, Mộ Phi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cuộc, mấy chuyện bổ củi, thêm lửa cũng chẳng dễ dàng gì.

• •

Tần Di trong lòng vừa lo lắng lại có chút chờ mong, bưng bát cháo trứng gạo nếp lên men vào phòng.

Kết quả, hắn đi đến bên giường, vén rèm nhìn, mới kinh ngạc phát hiện Thẩm Thanh Đường lại ngủ rồi.

Nếu là ngày thường, có lẽ Tần Di đã cho Thẩm Thanh Đường ngủ tiếp, nhưng lúc này Thẩm Thanh Đường lại phát sốt, cũng không biết Thanh Tâm đan có tác dụng hay không.

Tần Di không dám chậm trễ, lập tức đặt bát trong tay xuống, đưa tay đỡ Thẩm Thanh Đường dậy.

Kết quả đưa tay sờ trán Thẩm Thanh Đường, Tần Di không khỏi hơi giật mình, vậy mà hạ sốt rồi.

Có vẻ như Thanh Tâm Đan có hiệu quả rồi.

Thở phào nhẹ nhõm, Tần Di đang định nhẹ nhàng đặt Thẩm Thanh Đường trở lại giường, nhưng hàng mi đen nhánh như lông chim lại run lên, một đôi mắt lười biếng mang theo ý cười mở ra.

“Bánh nếp rượu làm xong rồi à?” Thẩm Thanh Đường nhẹ giọng hỏi.

Tần Di: …

Nhìn thấy nụ cười ranh mãnh trong mắt Thẩm Thanh Đường, Tần Di không khỏi muốn nhíu mày, nhưng hắn lại không đành lòng để Thẩm Thanh Đường nhìn thấy mình không vui.

Vì vậy, hắn chỉ liếc Thẩm Thanh Đường một cái, sau đó đưa tay bưng chiếc bát từ bên cạnh sang.

Khi bưng tới, Tần Di tự mình nhìn thứ ở trong bát, không khỏi trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Ta là lần đầu tiên làm, không ngon lắm, em ăn tạm vậy.”

“Không sao.” Thẩm Thanh Đường cười nói.

Lời vừa dứt, một bát cháo trứng gạo nếp lên men đã xuất hiện trước mặt Thẩm Thanh Đường.

Có một khoảng im lặng ngắn.

Thẩm Thanh Đường khẽ mở mắt, cậu còn chưa kịp nói chuyện, Tần Di ở bên đã cau mày nói: “Nếu em thật sự không ăn được thì cũng không cần—”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Thanh Đường đã tiến lại gần, dựa vào thành bát, nhẹ nhấp một ngụm.

Sắc mặt Tần Di hơi thay đổi, nhưng hắn chỉ có thể giữ chặt cái bát, sợ Thẩm Thanh Đường tự làm bỏng mình.

Sau khi Thẩm Thanh Đường nhấp một ngụm, cậu mím môi, vô thức liếm khóe miệng, đầu lưỡi mềm mại đỏ hồng liếm nhẹ bờ môi mỏng còn dính chút nước.

Sau đó cậu cười nói, “Ngọt lắm, rất ngon.”

Nhìn thấy một màn này, Tần Di trong lòng hơi thổn thức, sau đó cụp mắt xuống, không dám nhìn nữa.

Thẩm Thanh Đường phát hiện Tần Di không nhìn mình, cũng không biết có chuyện gì, lúc này nghiêm túc nói với Tần Di: “Lan Đình, chàng cũng thử một chút đi, em không có gạt chàng đâu, nó ngọt lắm.”

Tần Di: …

Một lúc sau, Tần Di bưng bát lên, lặng lẽ hớp một ngụm.

Sau khi nếm thử, Tần Di có chút kinh ngạc —— xem ra cũng không khó ăn như trong tưởng tượng, mùi vị cũng không tệ lắm?

Thẩm Thanh Đường nhìn hắn cười.

Tần Di lấy lại tinh thần, không khỏi thấp giọng ho khan một tiếng, nói: “Không tệ.”

Thẩm Thanh Đường lại cười, lần này cậu tựa vào trong lòng Tần Di, ngẩng đầu nhìn Tần Di, nhẹ giọng nói: “Lan Đình, em còn muốn ăn nữa.”

Tần Di nhíu mày, cảm thấy có chút kỳ quái, thầm nghĩ còn muốn ăn sao không ăn tiếp?

Nhưng nhìn thấy ánh mắt có chút làm nũng của Thẩm Thanh Đường, một lúc sau Tần Di mới hiểu ra.

Sau đó, Tần Di không tự chủ được cong môi, với lấy thìa, từng chút từng chút đút cháo trong bát cho Thẩm Thanh Đường.

Cách Thẩm Thanh Đường ăn vô cùng tinh tế và tao nhã, khiến người ta thích mắt.

Chỉ là khẩu vị cậu hơi kém, không ăn được nhiều, ăn nửa bát liền cảm thấy mệt mỏi, đẩy bát ra, lắc nhẹ tay biểu thị không muốn ăn.

Tần Di thuận thế ăn nốt nửa bát cháo còn lại.

Thấy vậy, Thẩm Thanh Đường không khỏi mím môi cười: “Mai em muốn ăn nữa.”

Đặt bát xuống, Tần Di đột nhiên khựng lại, sau đó liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, bất đắc dĩ nói: “Được.”

Nói thật, để Tần Di nấu ăn so với để hắn luyện công còn khó hơn nhiều.

Nhưng Thẩm Thanh Đường đã nói vậy, sao hắn có thể không đồng ý chứ?

Làm sao hắn có thể không đồng ý đây?

Bên ngoài cửa sổ, Mộ Phi đang ngồi bên cạnh linh điền, trêu chọc Hoàng Kim Thảo thượng phẩm, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn thấy trên trời có đàn chim bay ngang qua, không khỏi thầm nghĩ —— bọn họ đưa thứ này tới Thẩm gia, hay để Thẩm gia tự tới lấy đây?

• •

Thời gian trong động rất yên bình, nhưng họ không biết rằng ở trong thành Lăng Dương đã biến hóa khôn lường.

Mộ Diệp hành động rất nhanh, những gì gã làm thực sự nằm trong suy đoán của Tần Di và Thẩm Thanh Đường.

Trần Nhạc, trưởng lão Mộ gia, đã nhanh chóng tuyên bố với thành Lăng Dương rằng Tần Di và Mộ Phi là những kẻ tà đạo.

Trần Nhạc kể rằng hôm đó khi ông ta đang săn thú thì tình cờ gặp Tần Di và Mộ Phi, lúc thủy triều thú đến, đôi mắt của Tần Di có màu đỏ tươi, còn đôi mắt của Mộ Phi thì phát ra ánh sáng vàng đỏ, hai người liên thủ, vậy mà có thể hất bay

rất nhiều hung thú lợi hại, những con hung thú đó đã rất sợ hãi khi nhìn thấy Tần Di và Mộ Phi.

Thậm chí cuối cùng, Tần Di và Mộ Phi còn bắt đầu tấn công bừa bãi các tu sĩ xung quanh và làm lão bị thương!

Loại hành vi này quá vô lý, nhất định là tu luyện tà pháp!

Suy cho cùng, trên cơ thể tà tu nặng huyết khí và sát khí, vì vậy những con thú đó mới sợ hãi như vậy. Ngay cả một luyện thú sư như ông ta cũng không thể làm được điều này, Tần Di và Mộ Phi làm sao có thể làm được? Hơn nữa, Tần Di cùng Mộ Phi vừa đối kháng với hung thú lại còn có dư tinh lực vượt bật để phân cao thấp với lão, bọn hắn không phải là tà tu thì là cái gì?

Tin tức vừa truyền ra, thành Lăng Dương náo động, ai cũng cho rằng Tần Di có tài, không ngờ lại lạc lối.

Chỉ là mọi người không biết, Trần Nhạc đã lược bỏ một số chi tiết, ví dụ như ông ta dùng bột phấn cuồng bạo để kích hoạt thú triều, sau đó thấy thú triều không đả thương được Tần Di và Mộ Phi, liền chủ động ra tay tấn công hai người.

Ông ta cho rằng bản thân là Luyện Khí cấp chín, Tần Di cùng Mộ Phi lại bị thú triều giày vò, ông ta nắm chắc mình thắng được Tần Di cùng Mộ Phi, cho nên mới không che giấu thân phận, ông ta đâu có ngờ Tần Di và Mộ Phi lại chạy thoát khỏi tay mình. Đáng giận!

Nhưng chính vì như vậy, Trần Nhạc mới chắc chắn rằng Tần Di và Mộ Phi nhất định là tà tu!

Tán tu bình thường làm sao có được năng lực tuyệt vời như thế?

Mà chỉ cần bọn hắn là tà tu, như vậy Trần Nhạc liền bất khả chiến bại, lão nói cái gì cũng không quan trọng.

Dù sao mọi người cũng sẽ không đứng về phía tà tu mà nói thay cho bọn hắn.

Đồng thời, Trần Nhạc cũng thầm nghĩ nếu có thể huy động sức mạnh của quần chúng để bắt Tần Di và Mộ Phi, lão nhất định sẽ buộc Tần Di và Mộ Phi tiết lộ biện pháp khiến hung thú sợ hãi.

Trần Nhạc đã ghen tị với khả năng săn thú của Tần Di và Mộ Phi từ lâu, bọn hắn thậm chí còn giỏi hơn ông ta với tư cách là một luyện thú sư! Chỉ vì thể diện, ông ta chưa dám ra tay.

Bây giờ Tần Di và Mộ Phi là tà tu, hừ, chỉ cần đến lúc đó có thể bắt được bọn hắn, còn chẳng phải mặc ông ta tra hỏi sao?

------oOo------

Chương 26: Vậy mà dám để Đường nhi nấu cơm cho bọn nó ăn?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 26: Vậy mà dám để Đường nhi nấu cơm cho bọn nó ăn?

Tính toán của Trần Nhạc rất tốt, Mộ Diệp cũng bàng quan không xen vào, cứ vậy ngồi ngư ông đắc lợi.

Nhưng Thẩm gia thực sự loạn rồi.

Sau khi tin tức Tần Di và Mộ Phi là "tà tu" được tung ra, Thẩm Đình và phu nhân Liễu Nhứ Lam biết được đã vô cùng kinh hãi, cũng không kịp chạy ra ngoại thành tìm tán tu có Hoàng Kim Thảo thượng phẩm nữa, vội vã quay về Thẩm phủ.

Trong nội sảnh Thẩm phủ, bầu không khí nghiêm trọng.

Thẩm Thanh Ngạn lúc này đang cúi đầu đứng trước mặt Thẩm Đình và Liễu Nhứ Lam, vẫn chưa hoàn toàn tin vào tin tức này, anh hơi nhíu mày, trầm giọng nói: "E rằng trong chuyện này có ẩn tình gì đó. Lúc trước Tần Di và Mộ Phi đã từng đến phủ chúng ta, mọi người trong phủ đều đã thấy qua, trông không giống người tu luyện tà pháp, phụ thân, có thể nào nhầm lẫn rồi không—"

"Nhầm lẫn? Con cho rằng trên đời này có tên tà tu nào sẽ dán lên trán 'Ta là tà tu' không? Huống chi, Trần trưởng lão của Mộ gia đã ra mặt chứng minh chuyện này, ông ta là Luyện Khí tầng chín, ít nhiều cũng có chút mặt mũi, cần gì phải vu oan cho một tiểu bối?"

Thẩm Đình luôn có tính khí nóng nảy, ông vừa mở miệng liền lạnh lùng bác bỏ những nghi vấn của Thẩm Thanh Ngạn.

"Nhưng lúc trước Mộ gia hủy hôn ước với Thanh Đường, sau đó họ nhiều lần quay lưng lại với chúng ta, nói không chừng là cố ý vu khống." Thẩm Thanh Ngạn cau mày, trầm giọng nói.

Thẩm Đình tức giận nói: "Cho dù là bị hãm hại, một trưởng lão Luyện Khí tầng chín cũng không đến mức đánh cược thể diện cùng thanh danh của chính mình, nếu chuyện này là giả, sẽ bị vạch trần ngay, ông ta có ý đồ gì chứ?"

Ánh mắt Thẩm Thanh Ngạn chuyển động, muốn nói lại thôi, anh thật sự không nghĩ ra được cái gì để phản bác Thẩm Đình – nói đến cũng thật kỳ lạ, chuyện này một khi bị vạch trần, nếu thực sự là vu oan, vậy thì Trần trưởng lão đang có ý đồ gì?

Nhưng Thẩm Thanh Ngạn cảm thấy vấn đề vẫn chưa nghiêm trọng như những gì Thẩm Đình đã nói, vì vậy anh lặng lẽ liếc nhìn Liễu Nhứ Lam đang ngồi bên

cạnh.

Liễu Nhứ Lam biết Thẩm Thanh Ngạn đang nghĩ gì, bà cũng cho rằng có điều gì đó không ổn trong chuyện này, vì vậy bà không thể không lên tiếng: "Phu quân, ta nghĩ tốt hơn hết là nên tìm hiểu rõ chuyện này, cũng không thể tùy tiện oan uổng hôn phu của Đường nhi, lỡ như là nhầm lẫn, chúng ta trách tội chẳng phải thất lễ rồi không?"

Thẩm Đình cau mày, rõ ràng đang suy nghĩ.

Thấy vậy, Liễu Nhứ Lam mím môi, rồi nhẹ nhàng nói: "Phu quân hay là thế này, chúng ta lại mời Đường nhi và hôn phu của nó về đây, để chúng ta xác minh một phen?"

Thẩm Đình sắc mặt khẽ biến: "Phu nhân, không nên làm bậy, nếu như Tần Di thật sự là tà tu, vậy chẳng phải đánh rắn động cỏ sao? Lỡ như hắn bộc phát thú tính bắt cóc Đường Nhi thì phải làm sao?"

Liễu Nhứ Lam: …

Ban đầu, Liễu Nhứ Lam và Thẩm Thanh Ngạn đều nghi ngờ như nhau, nhưng khi họ nghe những lời này của Thẩm Đình, cả hai đều bắt đầu lo lắng.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Cơ thể Thẩm Thanh Đường yếu ớt, quả thực chịu không nổi giày vò như vậy.

Cuối cùng, Liễu Nhứ Lam và Thẩm Thanh Ngạn nhìn nhau, có chút lo lắng hỏi: "Phu quân định làm gì?"

Thẩm Đình suy nghĩ một chút, đưa tay ra, lặng lẽ nắm chặt chén trà trong tay, sau đó ngẩng đầu nhìn Thẩm Thanh Ngạn nói: "Vầy đi, Thanh Ngạn, tối nay con đi với ta một chuyến, chúng ta gặp riêng bọn họ."

"Nếu thật sự là tà tu, trong lúc chiến đấu nhất định sẽ bại lộ, ta liền ngăn chặn hai người họ, con cứ việc mang Thanh Đường đi trước."

Thẩm Thanh Ngạn cau mày: "Nếu không phải thì sao?"

Thẩm Đình lại trừng mắt nhìn Thẩm Thanh Ngạn: "Nếu không phải, vậy thì trở về nhà!"

Thẩm Thanh Ngạn sửng sốt một chút, chợt hiểu ra, cố nén cười, trầm giọng nói: "Phụ thân quả nhiên là người sáng suốt."

Phương pháp này tuy nghe không được đàng hoàng cho lắm nhưng thực ra lại rất chu toàn.

Cũng chỉ có Thẩm Đình mới có thể nghĩ ra.

Lúc này, Thẩm Đình lại nói với Thẩm Thanh Ngạn: "Con lui xuống chuẩn bị trước đi, chuyện này không thể chậm trễ."

Thẩm Thanh Ngạn gật đầu nhanh chóng lui xuống.

Sau đó, Thẩm Đình lại nhìn Liễu Nhứ Lam, vẻ mặt dịu đi rất nhiều: “Trong phủ làm phiền phu nhân coi quản rồi.”

Liễu Nhứ Lam đột nhiên mỉm cười: “Ông với Ngạn nhi yên tâm đi đi, ta cũng muốn biết chuyện này sớm hơn.”

Lúc này Thẩm Đình mới hơi thả lỏng mi mắt, nhưng vẻ mặt so với trước kia nghiêm túc rất nhiều.

Chuyện này có liên quan đến hạnh phúc cả đời và sự an toàn của Thẩm Thanh Đường, dù đúng hay sai, có tổn hại đến thanh danh của nhà họ Thẩm hay không thì sự an toàn của Thẩm Thanh Đường phải được đảm bảo trên hết.

• •

Thời gian trôi qua thật nhanh, trước khi bạn kịp nhận ra, ánh nắng ban mai đã nhuộm đỏ cả bầu trời.

Đỉnh núi Lộc Thinh chìm trong ánh đỏ dịu nhẹ, thỉnh thoảng một cơn gió nam mát rượi thổi qua, chim bay khắp núi, khung cảnh này vô cùng lãng mạn.

Thẩm Thanh Đường, Tần Di và Mộ Phi ngồi quanh bếp lò trong sân.

Tất cả các loại rau và thịt đều được nấu trong nồi đồng đang sôi trên bếp, đáy nồi là nấm do Thẩm Thanh Đường chuẩn bị, rất tươi ngọt, ở thật xa cũng ngửi thấy mùi thơm ngon.

Thân thể Thẩm Thanh Đường hôm nay vẫn còn yếu, nấu nướng cũng không tiện, nhưng cậu lại thèm ăn, muốn ăn cái gì ngon nên nghĩ đến việc làm một nồi lẩu đơn giản để ăn.

Ngoại trừ đan dược, trong linh địa trong động Tần Di còn có rất nhiều rau củ, trái cây, nấm mọc theo mùa được hái vào thời điểm này, ăn kèm với thịt và trứng, rất phong phú và mỹ vị.

Dưới sự chỉ đạo của Thẩm Thanh Đường, Tần Di lấy một cái đĩa nhỏ, thêm dầu mè, muối, đậu phụ lên men, tương tỏi, rau mùi, v.v., và tạo thành một đĩa nước chấm có hương vị đơn giản.

Mộ Phi thèm thuồng đã lâu, lúc này mới nhìn nguyên liệu nấu trong nồi lẩu, hỏi: “Thẩm ca, đệ ăn được chưa?”

Thẩm Thanh Đường cười: “Muốn ăn thì ăn đi, cẩn thận bỏng đấy.”

Mộ Phi gật đầu như giã tỏi, cũng không động vào đĩa nước chấm, dùng đũa gắp một miếng thịt đã cháy xám thật lớn, nhét vào trong miệng.

Nguyên liệu ở đây hảo hạng, nước dùng cũng rất ngon, Mộ Phi cắn một miếng liền cảm thấy nóng hổi, mềm mềm, thơm ngon, hương vị vô cùng tuyệt vời.

Mộ Phi hai mắt sáng lên, kích động đến muốn khóc.

Món này có phải quá ngon rồi không?

Tại sao Thẩm Thanh Đường lại nấu ăn giỏi đến như vậy?

Thẩm Thanh Đường nhìn thấy vẻ mặt của Mộ Phi cũng vô cùng yên tâm, lúc này mới giơ tay đưa đĩa nước chấm Tần Di vừa mới chuẩn bị tới: "Đừng ăn không, ăn với cái này sẽ ngon hơn."

Mộ Phi nhìn thấy, lập tức vui vẻ giơ đũa lên.

Chính vào lúc này, một cỗ hơi thở lạnh lẽo lặng lẽ tản ra.

Mộ Phi rùng mình một cái, ho khan một tiếng, có chút ủy khuất muốn thu hồi đũa.

Thẩm Thanh Đường lúc đầu hơi kinh ngạc, nhưng sau đó liền hiểu ra điều gì đó, bèn mím môi cười nói: "Không sao, đưa cái này cho Tiểu Phi, Lan Đình, em tự tay pha cho chàng một đĩa."

Tần Di trầm mặc một lát, thản nhiên nói: "Được."

Vì vậy, Thẩm Thanh Đường bình tĩnh đưa đĩa gia vị cho Mộ Phi, bản thân cậu mặc áo choàng, lấy một cái đĩa nhỏ sạch sẽ khác, khéo léo trộn một đĩa cho Tần Di.

Trên đĩa này, Thẩm Thanh Đường thay rau mùi bằng bạc hà, và thêm một ít bột Thanh Tâm đan vào.

Thấy vậy, Tần Di hơi nhướng mày, Thẩm Thanh Đường nhẹ giọng giải thích: "Thịt này tính nhiệt, Lan Đình chàng lại là hỏa linh căn, nếu ăn rau mùi và tỏi, buổi tối sẽ không ngủ được."

Tần Di nghe vậy, sắc mặt lập tức dịu đi, không chút phản đối đưa tay nhận lấy đĩa nước chấm.

Bốn mắt nhìn nhau, thấy nụ cười trong trẻo như tuyết của Thẩm Thanh Đường, ánh mắt Tần Di trở nên bình tĩnh hơn.

Lúc này, Mộ Phi đối diện cậu ậm ừ hai tiếng, tựa hồ có chút không vui.

Nghe thấy Mộ Phi khịt mũi, Thẩm Thanh Đường kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy Mộ Phi không vui bĩu môi.

Thẩm Thanh Đường cười thầm: "Tiểu Phi sao vậy?"

Mộ Phi ôm mặt, bất đắc dĩ thở dài: "Đệ chỉ cảm thấy mình là một kẻ đáng thương."

Tần Di: …

Thẩm Thanh Đường thắc mắc: "Sao đệ lại đáng thương rồi?"

Mộ Phi nghiêng đầu, trong mắt sáng ngời, nghiêm túc nói: "Thẩm ca, huynh biết linh căn của đệ là gì không?"

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, ngược lại á khẩu rồi.

Chuyện này… Cậu thật sự không biết.

Thẩm Thanh Đường không khỏi lộ ra vẻ có chút áy náy, vừa định xin lỗi Mộ Phi, Tần Di ở bên cạnh lạnh lùng nói: "Nó là kim linh căn, không có gì phải ăn kiêng cả."

Thẩm Thanh Đường: ?

Mộ Phi: !

Thẩm Thanh Đường lập tức ánh mắt sáng ngời khen ngợi: "Kim linh căn rất tốt đó, ổn định và có lực sát thương, không hổ danh là Tiểu Phi."

Mộ Phi đột nhiên trở nên phấn chấn trở lại.

Tần Di ở bên cạnh nhàn nhạt liếc Mộ Phi một cái, không nói gì, chỉ tiện tay gõ nhẹ nồi đồng.

Ngọn lửa trong lò bốc lên ngùn ngụt khiến chiếc nồi lẩu bằng đồng tinh xảo và đẹp mắt trong nháy mắt bị nung đỏ rực.

Mộ Phi sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Tần Di đang dùng hành động thực tế để nói cho y biết rằng kim linh căn rất tốt, nhưng … hỏa khắc kim.

Mộ Phi lại đột nhiên trở nên có chút đáng thương.

Thẩm Thanh Đường dở khóc dở cười khi nhìn thấy sự ganh đua ngấm ngầm giữa hai người, nhưng cậu cũng biết Tần Di và Mộ Phi chỉ là trẻ con, cậu càng sủng ái người này thì người kia sẽ phải tranh giành để phân thắng bại.

Bất đắc dĩ, Thẩm Thanh Đường chỉ có thể khẽ nắm lấy tay Tần Di, nhỏ giọng nói: "Lan Đình, em đói bụng, chàng hạ lửa xuống đi, nếu nấu lâu quá sẽ nát hết."

Tần Di liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Đường chỉ cười cười, sau đó đưa tay tới bên cạnh nồi đồng, lại gõ nhẹ.

Lửa trong lò lập tức bị dập tắt khá nhiều, trở nên âm ấm và ổn định.

Mộ Phi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, quyết định không chọc giận Tần Di nữa.

Từ khi có nương tử, tâm tính cũng nhỏ nhen đi.

Thấy sắc quên đệ đệ, hừ!

• •

Gió khẽ thổi, ngoài động có hai bóng người màu đen đứng ở trong góc, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên trong.

Một lúc sau, một người trong đó ngẩng đầu lên, hơn nửa khuôn mặt bị khăn đen che kín, chỉ lộ ra một đôi mắt sáng ngời, thần sắc trong đôi mắt đó lúc này cực kỳ cổ quái.

“Đây là. . . Thanh Đường đang nấu lẩu?”

Lời này vừa nói ra, người áo đen kia sắc mặt liền thay đổi, ông cay đắng nói: “Một người Luyện Khí tầng bảy, một người Luyện Khí tầng năm, vậy mà dám để Đường nhi nấu cơm cho bọn nó ăn?”

Ngay khi giọng nói này phát ra, chính là Thẩm Thanh Ngạn và Thẩm Đình đến để thám thính thực hư.

Thẩm Thanh Ngạn nhìn Thẩm Đình nổi trận lô đình, hận không thể xông vào tìm Tần Di tính sổ, lập tức hạ giọng nói: “Phụ thân, người đừng nóng giận, phụ thân đừng quên mục đích lần này chúng ta tới đây.”

Thẩm Đình hừ lạnh một tiếng, bình tĩnh lại một chút, lúc này mới ngẩng đầu, dùng linh giác nhìn chung quanh, cuối cùng tìm được một chỗ, nói với Thẩm Thanh Ngạn: “Ta dụ Tần Di ra ngoài, con nhìn Thanh Đường, nếu huynh đệ bọn họ thực sự là tà tu, nhất định phải mang Thanh Đường đi!

Thẩm Thanh Ngạn gật đầu.

Đúng lúc này, Thẩm Đình nhảy lên một chỗ cao, giơ tay ném mấy đạo sấm sét xuống mặt đất trước cửa động.

Ngay lập tức có tiếng nổ vang, lửa và khói bao trùm khắp nơi.

Nhưng tiếng sét này chỉ là phô trương thanh thế, nó không đánh trúng cửa động bằng đá, mà chỉ đốt cháy một đống cỏ dại bên cạnh, tạo thành một đám khói lớn.

------oOo------

Chương 27: Ta không có sở thích nhốt đạo lữ…

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 27:Ta không có sở thích nhốt đạo lữ, cũng không có đam mê giết nhạc phụ để chứng Đạo.

Nhưng ba người trong động phủ không biết chuyện gì, nghe thấy tiếng nổ, nhìn thấy lửa và khói dày đặc bốc lên ngoài động, họ còn tưởng rằng Mộ gia đến giết cả bọn.

Tần Di đứng dậy ngay lập tức, đầu tiên bảo vệ Thẩm Thanh Đường ở phía sau lưng, sau đó hỏi Mộ Phi: “Tiểu Phi, tất cả các cấm chế ở cổng trước đã hạ hết chưa?”

Mộ Phi đáp: “Hạ hết rồi!”

Tần Di hơi an tâm, lúc này nhắm mắt lại, dùng linh thức nhìn ra bên ngoài, khóe môi hiện lên một nụ cười giễu cợt: “Có một người Luyện Khí tầng chín và một người Luyện Khí tầng năm.”

Mộ Phi cau mày: “Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

Tần Di trong mắt lặng lẽ lóe lên hàn quang, lập tức đưa ra quyết định.

Lúc này, hắn bế Thẩm Thanh Đường lên, sau đó nói với Mộ Phi: “Đệ đợi ta ở đây, ta sẽ quay lại ngay.”

Nói xong, Tần Di ôm Thẩm Thanh Đường vào lòng, sải bước đi về phía mật thất.

Thẩm Thanh Đường nhạy bén, suy đoán một chút liền biết Tần Di muốn làm gì, lúc này cậu không khỏi siết chặt tay Tần Di, lo lắng nói: “Lan Đình, nếu phòng ngự trong động đã đủ rồi, nếu không nắm chắc phần thắng, không nhất thiết phải lấy cứng đối cứng, em không muốn chàng bị thương.”

Nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, ánh mắt Tần Di tối sầm lại, cuối cùng áp chế sát khí thoáng qua, trầm giọng nói: “Ta sẽ cố gắng hết sức.”

Nhìn thấy dáng vẻ kiên quyết của Tần Di, Thẩm Thanh Đường rất phiền não và khó chịu, nhưng cuối cùng cũng không thuyết phục hắn nữa.

Thật ra Thẩm Thanh Đường không lo lắng Tần Di sẽ giết người, cậu chỉ lo Tần Di sẽ bị thương.

Lúc này Hoàng Kim Thảo thượng phẩm vừa mới trưởng thành, Thẩm gia cũng chưa có người qua đây, một khi hai người kia xông vào động, nếu muốn Hoàng Kim Thảo thượng phẩm không bị phát hiện, Tần Di chỉ có thể nhỏ cỏ nhổ tận gốc.

Nhưng đối phương … một người là Luyện Khí tầng chín, còn một người Luyện Khí tầng năm.

Muốn hạ gục cùng lúc hai người thực sự rất khó.

Mà cậu, lại chẳng thể giúp được gì.

Nhưng lúc này Thẩm Thanh Đường không muốn vì sự yếu ớt của mình mà giữ chân Tần Di lại, nên cậu kiên định gật đầu nói: “Em tin chàng.”

Tần Di hiếm thấy nở nụ cười nhẹ: “Yên tâm đi, phu quân của em không có vô dụng như vậy.”

Chỉ là một Luyện Khí tầng chín mà thôi.

Lần trước là do sơ xuất, bột phấn cuồng bạo dẫn đến vết thương cũ của hắn, khiến hắn thua lão thất phu của Mộ gia, hiện tại hắn đang ở thời kỳ đỉnh cao… giết một Luyện Khí tầng chín cũng không thành vấn đề.

Về phần người còn lại, cứ để cho Mộ Phi xử lý.

Thẩm Thanh Đường nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tần Di, lại nghĩ tới cảnh tượng ở trong sách Tần Di dùng tu vi Hóa Thần của mình để đấu với năm vị đại đế, trong lòng dần dần bình ổn lại.

Đúng vậy, cậu nên tin tưởng Tần Di.

Sau khi vào mật thất, Tần Di nhẹ nhàng đặt Thẩm Thanh Đường xuống, sau đó khóa cửa đi ra ngoài.

Nhưng lúc này Thẩm Thanh Đường mím môi, đột nhiên kéo Tần Di lại.

Tần Di quay đầu lại, hơi nhướng mày, lộ ra vẻ mặt dò hỏi.

Thẩm Thanh Đường cúi đầu lấy ra một thứ từ trong nhẫn trữ vật, vẻ mặt nghiêm túc đưa cho Tần Di.

Một vật đen kịt thoạt nhìn không bắt mắt, nhưng nếu người ở thời hiện đại nhìn thấy sẽ rất kinh ngạc — đây chẳng phải là súng kíp sao?

Tần Di đương nhiên không biết súng kíp, nhưng dựa vào hình dáng của nó, đại khái cũng biết là binh khí.

Chỉ là, vũ khí này hình như cũng không phải linh khí, không có linh lực, chỉ được rèn ra từ sắt bình thường, có hình dáng kỳ dị.

Nhìn một màn như vậy, Tần Di mím môi, thần sắc kỳ quái.

Nhưng Thẩm Thanh Đường kiên quyết nói: “Lan Đình, cầm lấy cái này, nếu không chống cự được thì cứ nhắm nó vào đối phương, ấn vào vị trí này, có thể bắn ra bom lửa, uy lực cực lớn, chắc đủ cứu mạng chàng rồi.”

Nghe Thẩm Thanh Đường miêu tả, Tần Di khẽ cau mày, nhưng cuối cùng vẫn đưa tay ra cầm lấy.

Tần Di đã nhìn thấy khả năng trồng Hoàng Kim Thảo thượng phẩm của Thẩm Thanh Đường, vì vậy Tần Di không nghi ngờ năng lực của cậu, nhưng bản thân Tần Di có một con át chủ bài, hắn không nhất thiết phải cần đến thứ này để giết chết Luyện Khí tầng chín.

Nhưng Tần Di không nói gì, chỉ cầm lấy.

Thẩm Thanh Đường nhìn biểu tình của Tần Di, cũng không nhiều lời, nhưng ngay lúc Tần Di vừa định quay người đi ra khỏi mật thất, liền tiến tới hôn nhẹ lên má Tần Di.

Với giọng hơi ngượng ngùng nhưng vô cùng chắc nịch và nhỏ nhẹ, cậu thì thầm: “Phu quân cố lên”.

Tần Di toàn thân đột nhiên căng thẳng, sau đó khóe môi hơi cong lên, không quay đầu lại đi ra ngoài.

Không biết có phải Thẩm Thanh Đường ảo giác hay không, khoảnh khắc cửa mật thất đóng lại, cậu luôn cảm thấy bóng dáng mảnh khảnh của Tần Di như bùng lên một chút hồng quang, hướng về phía ánh sáng, giống như một vị tướng bách chiến bách thắng sắp ra trận.

• •

Bên ngoài mật thất mà Thẩm Thanh Đường không thể nhìn thấy, cơ thể Tần Di bốc lên nghi ngút huyết khí, trông thực sự giống ánh sáng đỏ.

Lúc này, đôi mắt đỏ thẫm của Tần Di đã biến thành đỏ tươi, con ngươi cũng biến thành thẳng đứng như dã thú, làn da dưới mặt nạ lặng lẽ hơi biến đổi, lộ ra những đường vân màu vàng nhạt, nhưng chiếc mặt nạ đã che giấu đi nửa khuôn mặt của Tần Di, nếu không nhìn kỹ, từ xa sẽ không thấy được.

Chỉ cảm thấy Tần Di cả người tràn ngập huyết khí và sát khí, thực sự trông giống như một kẻ tu luyện tà pháp.

Mộ Phi đang lo lắng canh giữ bên ngoài, nhưng vừa nhìn thấy Tần Di đi ra, y lập tức lấy lại tinh thần.

Lúc này Tần Di mặt vô biểu tình lặng lẽ đi về phía trước, Mộ Phi vội vàng tiến lên hỏi: "Tần đại ca, chúng ta làm gì bây giờ?"

Tần Di trong mắt xẹt qua một tia sát ý, hắn cười lạnh nói: "Đi giết người."

Mộ Phi sửng sốt chốc lát, lập tức bộc phát ra một cỗ khí tức cuồng bạo, la lên: "Đi, đi, bộ tưởng chúng ta dễ bắt nạt lắm hả!"

• •

Ngoài cửa

Thẩm Đình tung ra nhiều tia sét, nhưng không thể dẫn dụ được Tần Di và Mộ Phi, vì vậy ông không khỏi có chút sốt ruột.

"Hai tên nhóc này làm rùa rụt cổ à? Động phủ của mình cũng sắp bị đốt tới nơi rồi, chúng nó vẫn trốn trong đó chưa chịu ra."

Thẩm Thanh Ngạn ở một bên có chút bất đắc dĩ, do dự một chút, nhìn về phía cửa đá đóng chặt, thấp giọng nói: "Phụ thân, lấy tu vi của người, bọn họ chắc là đang sợ hãi, chúng ta có nên nghĩ biện pháp khác không? Thật sự không thể phá cửa xông vào sao?"

Thẩm Đình hừ lạnh một tiếng: "Đúng là xúi quẩy!"

Thẩm Thanh Ngạn giật mình, suýt chút nữa cười ra tiếng, nhưng không dám cười, chỉ có thể nín nhịn.

Nhưng đúng vào lúc này, cửa đá của động phủ Tần Di đang được đóng chặt vậy mà ầm ầm mở ra từ bên trong.

Hơn nữa, cửa đá mở toang, một bộ tư thế chào đón khách, có vẻ như không hề đem Thẩm Đình và Thẩm Thanh Ngạn để vào mắt.

Tần Di và Mộ Phi cứ thế bước ra ngoài.

Thẩm Đình và Thẩm Thanh Ngạn nhìn nhau, bọn họ không nói nữa, mà nhảy lên chia nhau tấn công Tần Di và Mộ Phi!

Ngay khi Thẩm Đình và Thẩm Thanh Ngạn ra tay, Tần Di không có biểu hiện gì khác thường, nhưng Mộ Phi trong nháy mắt nhận ra hành động của Thẩm Thanh Ngạn, vẻ mặt của y đột nhiên trở nên cực kỳ quái gở.

Nhưng vào lúc này, Mộ Phi không dám xác định người đó là ai, với tâm lý thà giết nhầm chứ không bỏ sót, Mộ Phi vẫn bước ra nghênh chiến.

Sau vài lần đối đầu trực diện, cả bốn người đều có chút giật mình.

Thẩm Đình xuất thân thế gia, không giống như Trần Nhạc người dựa vào việc luyện thú để đầu cơ trục lợi, ông ấy có một nền tảng tu vi vững chắc, tấn công lẫn phòng thủ đều tốt. Đối đầu với Tần Di, ngay cả Tần Di trong lúc nhất thời cũng không thể áp chế Thẩm Đình bằng "năng lực đặc biệt" được.

Mà Thẩm Đình lại càng khó hiểu – Tần Di, một tán tu Luyện Khí tầng bảy, vậy mà vừa ra tay đã có thể đánh ngang ngửa với ông, với lại trên người Tần Di có một cỗ huyết khí kỳ lạ, chẳng lẽ Tần Di thực sự là tà tu sao?

Về phần Mộ Phi và Thẩm Thanh Ngạn … họ càng đánh thì càng thấy quen mắt, càng đánh càng cảm thấy đã từng gặp nhau.

Mộ Phi nhìn Thẩm Thanh Ngạn với ánh mắt nghi ngờ gần như xuyên thủng Thẩm Thanh Ngạn, khiến Thẩm Thanh Ngạn gần như xấu hổ mà tiếp tục tấn công.

Cuối cùng, Tần Di là người đầu tiên thay đổi cục diện.

Thấy mình hồi lâu không tấn công được, Tần Di trong lòng nóng nảy, nghĩ đến vũ khí kỳ lạ mà Thẩm Thanh Đường đưa cho mình, liền lấy ra nhắm vào ngực Thẩm Đình!

Thẩm Đình chưa từng thấy vũ khí như súng, thấy Tần Di lấy ra, hơi chần chừ.

Nhưng cảm nhận được trên súng không có linh khí, Thẩm Đình không do dự nữa, đột nhiên giơ tay chộp lấy Tần Di! Muốn bắt Tần Di!

Một tiếng nổ trầm đục phát ra giữa hai người họ.

Thẩm Đình không kịp đề phòng bị lực bắn phá cường đại hất bay ra ngoài, đâm sầm vào khu rừng cách đó không xa.

Thấy tình thế thay đổi, Thẩm Thanh Ngạn cũng biến sắc mặt, theo bản năng rít lên một tiếng: "Phụ thân!"

Ngay khi Thẩm Thanh Ngạn la lên "Phụ thân", biểu cảm của Tần Di và Mộ Phi đồng thời thay đổi.

Họ không nhận ra giọng nói của người khác, nhưng họ nhận ra giọng của Thẩm Thanh Ngạn.

Mà Thẩm Thanh Ngạn cũng sợ Tần Di cùng Mộ Phi lại ra tay, nóng lòng dứt khoát xé bỏ khăn che mặt hướng về phía hai người bọn họ: "Người một nhà, người một nhà! Đừng động thủ nữa! "

Tần Di: …

Mộ Phi: ! ! !

Khá lắm người huynh đệ, thực sự chỉ có thể nói như vậy.

Cuối cùng, Tần Di chỉ có thể im lặng dừng lại, nhưng hắn cũng không có tiến lên, mà đứng ở cách đó không xa, thần sắc cổ quái nhíu mày.

Mộ Phi với vẻ mặt méo mó nhìn Thẩm Thanh Ngạn loạng choạng đi vào trong rừng, đỡ Thẩm Đình ra ngoài.

Khi Thẩm Đình đi ra, ông phun ra một ngụm máu, sau đó nhìn Tần Di với vẻ mặt u ám nói: "Khá lắm nhóc con, tu vi không tồi, tà môn ngoại đạo cũng học không ít."

Kỳ thực, Tần Di vừa rồi đã dùng linh thức kiểm tra, hơi thở của Thẩm Đình vẫn dồi dào, hẳn là không bị thương nặng, lúc này mới không kiêu ngạo cũng không tự ti lạnh nhạt nói: "Đa tạ nhạc phụ khen ngợi, chỉ là tiểu tế không biết nhạc phụ và huynh trưởng có thói quen đêm khuya đến tìm người thi thố, nhất thời sơ suất, chiêu đãi không chu toàn."

Tần Di trước giờ tính cách đã lạnh lùng lập dị, khi đối mặt với Thẩm Thanh Đường đã là mặt dịu dàng nhất hắn có thể rồi.

Mặc dù Thẩm Đình là cha của Thẩm Thanh Đường, theo lẽ thường nên cho ông ấy chút thể diện, nhưng việc Thẩm Đình làm lần này, thực sự khiến hắn có chút không muốn nể mặt.

Nghe Tần Di nói vậy, Thẩm Đình giận tái mặt, thế nhưng việc này quả thực là ông đuối lý.

Nghiến răng nghiến lợi một hồi, Thẩm Đình tức giận nói: "Đây là thái độ ngươi nói chuyện với nhạc phụ sao? Đường nhi đâu? Hai người các ngươi nhốt nó ở đâu rồi?!"

Tần Di nhìn thoáng qua Thẩm Đình, ánh mắt lạnh lùng, nhàn nhạt nói: "Xin nhạc phụ yên tâm, Thanh Đường không có việc gì."

"Vừa rồi ta hành động vội vàng, không nhận ra ngài."

"Ta không có sở thích nhốt đạo lữ, cũng không có đam mê giết nhạc phụ để chứng Đạo, ngài không cần phải khảo nghiệm ta như vậy."

Thẩm Đình bị nhắc đến: …

------oOo------

Chương 28: Ngươi thật sự là tà tu sao?!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 28:Ngươi thật sự là tà tu sao?!

Thẩm Thanh Đường từ trong mật thất đi ra, sau khi biết Thẩm Đình bị Tần Di bắn, vẻ mặt của cậu hết sức vi diệu.

Cũng may súng kíp cậu chế tạo uy lực không quá mạnh, Thẩm Đình còn là Luyện Khí tầng chín, có mặc nhuyễn giáp hộ thân nên chỉ bị thương ngoài da.

Nhưng mọi người cũng đã thấy được uy lực của khẩu súng kíp, bọn họ đã rất kinh ngạc.

Thẩm Đình vừa tùy ý để Thẩm Thanh Đường mỉm cười xoa bóp cho mình, vừa thổi râu trừng mắt nói: "Đã nghiên cứu ra được loại vũ khí này, sao con không đưa cho phụ thân và huynh của con dùng?"

Lại còn đưa cho thằng nhóc thối Tần Di, để Tần Di lấy nó đối phó ông, thật sự là gia môn bất hạnh mà!

Lúc này, Thẩm Thanh Đường cười hối lỗi với Thẩm Đình, giải thích: "Vũ khí này con chưa thử nghiệm nhiều, độ an toàn của nó còn chưa được kiểm chứng. Hôm nay con lấy nó ra là vì lo lắng cho sự an toàn của Lan Đình. Không phải cố tình giấu phụ thân đâu."

Sắc mặt Thẩm Đình lúc này mới tốt lên một chút.

Sau đó, Thẩm Đình không khỏi nhíu mày, lại nhìn về phía Tần Di.

Vừa rồi ông nhìn thấy Thẩm Thanh Đường từ mật thất được canh gác nghiêm ngặt đi ra, hơn nữa ông cũng biết Tần Di và Mộ Phi đối xử rất tốt với Thẩm Thanh Đường.

Chỉ là… ông đối với tu vi của Tần Di còn có chút hoài nghi, có hơi không muốn mở miệng hòa giải.

Ngược lại Thẩm Thanh Ngạn cầm được thì cũng buông được, nhìn tình thế trong sân, anh sợ sau này sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa Thẩm Thanh Đường và Tần Di.

Lúc này, trước khi Thẩm Đình ra tay, anh đã tiến lên trước một bước, chân thành xin lỗi Tần Di và Mộ Phi.

Mộ Phi không có ý kiến gì với Thẩm Thanh Ngạn, vừa rồi y cũng thấy những tia sấm sét đó không có làm hỏng hang động, lúc này cũng tha thứ cho họ, nhanh mồm nhanh miệng nói: "Nếu hai người lo lắng ta và Tần đại ca là tà tu thì cũng có thể hiểu được. Hỏi thẳng cũng được mà, tập kích bất ngờ như vậy để làm chi?"

Thẩm Thanh Ngạn: …

Thẩm Đình: …

Cuối cùng, Tần Di cách đó không xa bưng trà nóng trên bếp đi tới, rót cho mỗi người một chén, sau đó bình tĩnh nói: "Đương nhiên là sợ chúng ta hai tên tà tu sẽ bắt Thanh Đường làm con tin."

Mộ Phi: ?

Biểu cảm của Thẩm Đình và Thẩm Thanh Ngạn ngày càng trở nên cổ quái.

Thấy tình hình không ổn, Thẩm Thanh Đường khẽ cau mày, vừa định giải thích, Thẩm Đình đã nghiêm mặt đẩy nhẹ tay Thẩm Thanh Đường ra, đứng dậy, bình tĩnh nhìn Tần Di hỏi: "Vậy Tần Di, ngươi rốt cục có phải tà tu không?"

Những lời này của Thẩm Đình đột nhiên đâm thủng sự hài hòa giả tạo vừa rồi, bầu không khí trong sân lập tức trở nên tế nhị và cứng nhắc.

Thẩm Thanh Đường lo lắng, nhưng lại bị Thẩm Đình giữ lại.

Sau đó, Thẩm Đình lại nhìn chằm chằm Tần Di, trầm giọng nói: "Tuy ta không được xem là kiến thức rộng rãi, nhưng kinh nghiệm vẫn nhiều hơn so với người bình thường, phương pháp tu luyện bình thường khẳng định sẽ không biến ngươi thành như vậy. Ngươi rốt cuộc có lai lịch gì?"

"Hôm nay cho dù cạch mặt nhau, ta cũng phải làm cho rõ kẻ thành thân với con trai ta là người như thế nào!"

Thẩm Đình nói xong, trong sân nhất thời yên tĩnh quỷ dị.

Trước khi Thẩm Đình nói ra lời này, Tần Di vẻ mặt lạnh lùng đề phòng, nhưng nghe Thẩm Đình nói như vậy, Tần Di ngược lại là cười nhạt một tiếng.

Tần Di vừa cười, tất cả mọi người trong sân đều chết lặng.

Sắc mặt Thẩm Đình càng thêm khó coi, lúc này bình tĩnh đưa tay che chở cho Thẩm Thanh Đường, sợ Tần Di đột nhiên làm loạn.

Nhưng Tần Di cũng không có làm loạn, chỉ là ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn Thẩm Đình nói: "Nếu ta thật sự là tà tu, nhạc phụ tính thế nào?"

Thẩm Đình nhất thời thay đổi sắc mặt, ông hít sâu một hơi, trầm mặc một lát mới nói: "Nếu ngươi thật sự là tà tu, cảm tạ ngươi đã chữa trị cho Thanh

Đường, ta sẽ trả lại ngươi Trúc Cơ đan, Thất Tâm Hải Đường cũng đổi ra linh thạch trả cho ngươi. Ngươi mau chóng cút khỏi nơi này, đi càng xa càng tốt!"

Tần Di dường như rất ngạc nhiên khi nghe thấy những lời này của Thẩm Đình: "Nhạc phụ biết ta là tà tu lại không giết ta sao?"

Thẩm Đình nhíu mày, đang định trả lời, lại thốt nhiên kinh ngạc nói: "Ngươi thật sự là tà tu sao?!"

Ông vốn dĩ có chút hy vọng, cho rằng Tần Di hẳn nên giải thích một chút, nhưng hiện tại, Tần Di thừa nhận rồi sao? !

Sắc mặt Thẩm Thanh Đường cũng thay đổi, cậu không biết tại sao Tần Di lại thừa nhận chuyện vô lý như vậy, bộ đùa vui lắm sao?

Thấy Thẩm Đình sắp mất bình tĩnh, Thẩm Thanh Đường cố gắng thuyết phục Thẩm Đình, nhưng lúc này Tần Di lại thản nhiên nói: "Đương nhiên không phải."

Thẩm Đình tràn ngập lửa giận trong nháy mắt bị mắc nghẹn, lên không được mà xuống cũng không xong, khiến khuôn mặt ông đỏ bừng, biểu cảm vô cùng quái đản. Vẫn là Thẩm Thanh Đường vươn tay ra đỡ Thẩm Đình, để Thẩm Đình khỏi phải bất tỉnh tại chỗ.

Tần Di nhàn nhạt liếc Thẩm Đình một cái, nói: "Nếu ta thật sự là tà tu, lúc này còn không chạy trốn, ở chỗ này chờ nhạc phụ dẫn người tới bắt ta à?"

Thẩm Đình: …

Đây cũng là lần đầu tiên Thẩm Thanh Đường thấy Tần Di "miệng mồm lanh lợi" như vậy, cậu luôn cảm thấy Tần Di hình như có thành kiến với Thẩm Đình, nhưng cậu không hiểu tại sao?

Rõ ràng trước đây hai người họ mới chỉ gặp nhau mấy lần.

Mà Thẩm Đình bị Tần Di chọc tức tới thiếu chút nữa máu lên não, lúc này mới cả giận nói: "Ngươi không phải tà tu, vậy vừa rồi ngươi sử dụng công pháp gì?"

Tần Di trầm mặc chốc lát, nói: "Công pháp gì không quan trọng, có phải là tà tu hay không, nhạc phụ kiểm tra xong sẽ rõ thôi?"

Thẩm Đình đột nhiên nhíu mày, lại không cách nào phản bác, chỉ có thể trầm giọng nói: "Vậy ngươi lại đây đi."

Tần Di bình tĩnh đi tới.

Sau khi Tần Di đi tới trước mặt ông, Thẩm Đình vươn tay ấn vào ngực Tần Di.

Sắc mặt Thẩm Thanh Đường theo bản năng hơi thay đổi, nhưng khi định thần lại, thấy vẻ mặt Tần Di bình tĩnh không đau đớn, ánh mắt Thẩm Thanh Đường khẽ động, cuối cùng vẫn đứng nguyên tại chỗ, không can thiệp ngăn cản.

Cậu hiểu Thẩm Đình, cũng hiểu Tần Di, nếu hai người đã nói rõ với nhau, ắt hẳn cũng sẽ không động thủ nữa.

Về phần nghi ngờ, tốt hơn hết là xác minh trực tiếp, để mọi người không có vướng mắc sau này.

Nghĩ nghĩ, Thẩm Thanh Đường yên lặng đứng ở nơi đó, chờ Thẩm Đình kiểm tra Tần Di.

Thẩm Đình rót chân khí của mình vào cơ thể Tần Di, nó lập tức di chuyển khắp cơ thể Tần Di.

Ông tỉ mỉ kiểm tra, phát hiện chân khí trong kinh mạch Tần Di vận hành bình thường, mạch đập mạnh mẽ cường đại, đan điền nguyên vẹn, không có dấu hiệu kinh mạch rối loạn của tà tu, thậm chí cả dấu hiệu khí huyết nghịch chuyển, tẩu hỏa nhập ma cũng không có.

Quả thực không phải là tà tu.

Cuối cùng, Thẩm Đình nhíu mày rút tay về, tuy rằng trong lòng còn rối rắm với trận nhầm lẫn tai hại vừa nãy, nhưng ông cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ nghĩ, Thẩm Đình lại yên lặng nhìn Tần Di một cái, sau đó nghiến răng nghiến lợi hành lễ, nói: "Là ta phán đoán sai lầm, tin vào lời đồn đãi bên ngoài mà ra tay với nhi tế. Đã mạo phạm rồi, có trách thì trách ta, chứ đừng trút giận lên Đường nhi."

Tần Di không ngờ Thẩm Đình lại hành lễ với mình, ánh mắt thay đổi, lập tức vươn tay đỡ cánh tay Thẩm Đình: "Nhạc phụ không cần như vậy."

Nhưng Tần Di một chữ cũng không nói thêm.

Hiện trường có chút lạnh lẽo, Thẩm Đình cũng hơi khó xử.

Sau khi Tần Di đỡ ông đứng dậy, hắn không nói gì nữa mà liếc nhìn Thẩm Thanh Đường nói: "Thanh Đường, không phải em có chuyện muốn nói với nhạc phụ sao?"

Thẩm Thanh Đường và Thẩm Đình nghe thấy những lời này của Tần Di đều giật mình.

Thẩm Thanh Đường và Tần Di nhìn nhau, cậu là người phản ứng đầu tiên, lập tức nhẹ giọng nói: "Đúng vậy, đúng lúc phụ thân tới đây, con có một tin vui muốn nói với người."

Thẩm Đình nghi hoặc cau mày: "Tin vui gì?"

Thẩm Thanh Đường cười liếc nhìn Tần Di, nói với Thẩm Đình: "Phụ thân đến xem sẽ biết."

Thẩm Đình luôn yêu mến Thẩm Thanh Đường, chuyện vừa rồi đã khiến ông xấu hổ, bây giờ ông có cơ hội rời đi một lát, Thẩm Đình tự nhiên sẽ không từ chối.

Cứ như vậy, Thẩm Thanh Đường đưa Thẩm Đình đến linh điền.

Sau nửa nén hương, dưới ánh trăng, Thẩm Đình nhìn thấy một cây Hoàng Kim Thảo thượng phẩm sinh trưởng mạnh mẽ ở trung tâm linh điền trước mặt, thiếu chút nữa hoài nghi mình nhìn lầm.

Ông còn dụi dụi mắt, mới xác định đây đúng là Hoàng Kim Thảo thượng phẩm!

Lập tức, Thẩm Đình có chút kích động.

Ông không phải vì bản thân mà là vì Thẩm gia, nếu như ông có thể thành công tiến kỳ Trúc Cơ, Thẩm gia cuối cùng cũng có thể ngẩng đầu dậy! Có được Hoàng Kim Thảo thượng phẩm, ông ít nhất có 90% cơ hội thành công! Làm sao có thể không kích động chứ?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Thẩm Đình đột nhiên ý thức được một chuyện, sau đó trầm mặc một lát, do dự thu tay về, có chút xấu hổ thấp giọng hỏi Thẩm Thanh Đường: "Đường nhi, đây có phải là Hoàng Kim Thảo thượng phẩm Tần Di trồng được không?"

Khi Thẩm Thanh Đường nghe thấy những lời này của Thẩm Đình, cậu sửng sốt một chút, sau đó cười bình tĩnh nói: "Đúng vậy, nên sau này phụ thân nhất định không được có thành kiến với Lan Đình nữa nhé."

Thẩm Đình hít sâu một hơi, có chút lo lắng đi tới đi lui: "Chẳng trách vừa rồi hắn tức giận."

Tần Di đã tốn rất nhiều công sức để có được Hoàng Kim Thảo thượng phẩm cho ông, nhưng sau khi nghe tin đồn bên ngoài ông và Thẩm Thanh Ngạn lại nghi ngờ hắn là tà tu, thậm chí còn tập kích bất ngờ, hắn nhất định sẽ không vui.

Nghĩ đến đây, Thẩm Đình cau mày thật chặt một hồi, sau đó xoay người nói: "Ta lại đi xin lỗi hắn!"

Thẩm Thanh Đường thấy vậy, vội vàng kéo Thẩm Đình lại: "Phụ thân, nếu người cứ như vậy, Lan Đình sẽ tổn thọ mất."

Thẩm Đình: …

Một lát sau, Thẩm Đình dừng một chút, ho khan một tiếng nói: "Thôi vậy, về sau ta cho hắn nhiều tài nguyên tu luyện là được."

Thẩm Thanh Đường nhìn vẻ mặt của Thẩm Đình, suy nghĩ một chút, đột nhiên thăm dò: "Nếu phụ thân có thể thăng cấp thành công, con muốn xin cho Lan Đình tư cách gia nhập Thanh Ngọc Kiếm Tông, có được không?"

Thẩm Đình sửng sốt, cũng không nghĩ nhiều, chỉ nói: "Nếu như ta có thể tiến Trúc Cơ, liền có ba chỗ, cho hắn một chỗ cũng không thành vấn đề."

Thẩm Thanh Đường im lặng mỉm cười.

Thanh Ngọc Kiếm Tông là một môn phái nổi tiếng, cũng là sư môn của nhân vật chính trong nguyên tác, lịch sử lâu đời, có rất nhiều tàng thư điển tịch hơn

thành Lăng Dương nhỏ bé, nếu Tần Di thực sự có thể đến Thanh Ngọc Kiếm Tông, ắt hẳn có thể chữa lành gương mặt của chàng ấy.

• •

Cuối cùng, Thẩm Đình và Thẩm Thanh Đường đã thảo luận và quyết định rằng mọi người nên nghỉ ngơi tối nay và Thẩm Đình sẽ tiến kỳ Trúc Cơ vào ngày mai.

Để đảm bảo an toàn, Thẩm Đình không báo chuyện này với bất kỳ ai trong Thẩm gia, ông đợi khi tiến kỳ Trúc Cơ thành công sẽ trực tiếp về nhà để tạo bất ngờ cho mọi người.

Khi hai người từ linh điền trở về, Tần Di đang tưới cây hải đường trong sân, Mộ Phi và Thẩm Thanh Ngạn đang ngồi bên nồi lẩu, ăn phần lẩu còn dang dở.

Thẩm Thanh Đường đi đến bên Tần Di, trong khi Thẩm Đình đi đến bên Thẩm Thanh Ngạn và Mộ Phi.

Thẩm Đình muốn đến chỗ của Tần Di để xin lỗi hắn một lần nữa, nhưng Thẩm Thanh Đường nói rằng cậu có chuyện muốn nói riêng với Tần Di, vì vậy Thẩm Đình đành phải từ bỏ.

Lúc này, Thẩm Đình đi tới nồi lẩu ngồi xuống, liếc nhìn Mộ Phi đang vui vẻ ăn cơm, tò mò hỏi: “Tiểu huynh đệ bao nhiêu tuổi rồi?”

Mộ Phi bị Thẩm Đình gọi là “tiểu huynh đệ “, nhất thời nghẹn họng, vội vàng nói: “Ta mười bảy tuổi, bá phụ gọi ta là Tiểu Phi được rồi, đừng nhầm bối phận của ta!”

Thẩm Đình lạnh lùng nhìn Thẩm Thanh Ngạn: “Tiểu Phi mới 17 tuổi mà đã Luyện Khí tầng năm. Con lớn hơn người ta hẳn ba tuổi, còn không biết cố gắng.”

Thẩm Thanh Ngạn từ lâu đã quen với tính tình của Thẩm Đình, mỉm cười nói: “Cậu ấy là thiên tài, con chỉ là một người bình thường, đương nhiên không thể so sánh được.”

Thẩm Đình: …

Ngược lại, Mộ Phi có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Kỳ thật, Thẩm đại ca cũng rất lợi hại, tu vi so với ta ổn định hơn rất nhiều.”

Ánh mắt Thẩm Thanh Ngạn khẽ động, cười nói: “Thật sao?”

Nhìn vào đôi mắt tươi cười của Thẩm Thanh Ngạn, Mộ Phi không hiểu sao cảm thấy có chút kỳ lạ, nên mơ hồ ậm ừ, cũng không nói nhiều.

Thẩm Đình nói vài câu với Thẩm Thanh Ngạn, nhưng ông không có hơi sức đi nghe anh với Mộ Phi tán gẫu, vì vậy ánh mắt của ông rơi vào hai người đang đứng dưới gốc cây hải đường mà không biết.

Từ xa đã thấy Thẩm Thanh Đường kiễng chân, ghé vào tai Tần Di nói gì đó, Tần Di lộ ra vẻ mặt có chút không vui, nhưng sau đó, Thẩm Thanh Đường lại cười kéo tay Tần Di lắc lắc, đưa tay ra nhẹ nhàng ôm Tần Di một cái.

Tần Di lúc này mới có chút hòa nhã lại.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Đình không hiểu sao cảm thấy chua xót trong lòng, cảm thấy: Con trai lớn không giữ được …

Nhưng đồng thời, ông cũng cảm thấy an ủi cho Thẩm Thanh Đường.

Vốn dĩ Thẩm Đình còn tưởng rằng cả đời này Thẩm Thanh Đường không thể thành thân, không nghĩ tới lại gặp được một đạo lữ như Tần Di, thật sự là một chuyện may mắn.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Thẩm Đình dịu đi rất nhiều, quay đầu lại liền thấy Thẩm Thanh Ngạn đang thưởng thức một miếng thịt mềm ngon lành trong nồi lẩu.

Ánh mắt Thẩm Đình chuyển động, ông lại bắt đầu có hứng thú, lắc lắc đầu, dứt khoát không nhìn Thẩm Thanh Đường nữa.

Ông cầm đũa lên và bắt đầu ăn cùng với Mộ Phi và Thẩm Thanh Ngạn.

Dưới ánh trăng, hơi nước từ nồi lẩu bốc lên nghi ngút, không khí trong sân vui vẻ náo nhiệt.

Thẩm Thanh Đường nắm tay Tần Di, nhìn thấy khung cảnh hài hòa vui vẻ cách đó không xa, không khỏi nhếch môi nở một nụ cười hạnh phúc.

------oOo------

Chương 29: Lan Đình chàng… cương rồi.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 29:Lan Đình chàng… cương rồi.

Ban đêm, trong phòng ngủ

Thẩm Thanh Đường uể oải dựa vào đầu gối Tần Di, mái tóc đen dài như mực xõa xuống, óng ả như lụa tơ tằm, cổ tay trắng nõn nghiêng nghiêng cầm một quyển thoại bản, vừa đọc vừa mỉm cười.

Ngược lại, Tần Di cúi đầu, cầm lược từng chút một chải mái tóc dài của Thẩm Thanh Đường, sau đó xõa tung ra bên hông, không hề phân tâm, cực kỳ chuyên chú.

Thẩm Thanh Đường đọc nửa chừng đã chán, ngáp một cái rồi đặt quyển truyện trên tay xuống.

Ánh mắt Tần Di khẽ động, tùy ý hỏi: "Vì sao em lại nói Hoàng Kim Thảo thượng phẩm là do ta trồng?"

Thẩm Thanh Đường hơi ngẩng đầu lên cười: "Lan Đình còn đang suy nghĩ chuyện này à."

Tần Di: "Vô công bất thụ lộc."

Thẩm Thanh Đường nắm lấy tay Tần Di, nhẹ giọng nói: "Lan Đình cứ xem như là vì tốt cho em, có được không?"

Tần Di: ?

Thẩm Thanh Đường mím môi cười, kiên nhẫn giải thích: "Tạm thời em không muốn phụ thân biết chuyện tu luyện của em, chuyện Chồi Nhỏ cũng vậy, kẻ gian trong nhà họ Thẩm còn chưa tra ra được, em không yên tâm."

Lúc này lông mày của Tần Di mới giãn ra một chút – lúc trước Thẩm Thanh Đường có ý muốn thúc đẩy quan hệ giữa hắn và Thẩm Đình, nhưng hắn không thích dùng cách này.

Bây giờ lời giải thích của Thẩm Thanh Đường khiến hắn cảm thấy có thể chấp nhận được.

Thẩm Thanh Đường nói xong, nhìn thấy Tần Di đã giãn lông mày ra, không khỏi đến gần nhẹ giọng nói: "Lan Đình không khó chịu nữa rồi?"

Khuôn mặt xinh đẹp trắng như tuyết của Thẩm Thanh Đường hiện ra trước mặt hắn với nụ cười rạng rỡ, tim Tần Di khẽ đập mạnh, hắn cau mày nói: "Ta chỉ quen tính toán rõ ràng, không phải khó chịu."

Thẩm Thanh Đường nhìn chăm chú hàng mi rung rung dưới lớp mặt nạ của Tần Di một lúc, biết Tần Di không phải đang nói thật nhưng cậu cũng không vạch trần, chỉ mỉm cười vươn tay ôm lấy eo Tần Di, cúi đầu dán lên, nhẹ nhàng nói: "Được rồi, được rồi, Lan Đình không cần giải thích, em hiểu mà."

Cơ thể mềm mại thơm ngát đột nhiên dán vào trong ngực hắn, thân thể Tần Di hơi sững lại, sau đó hắn vô thức muốn đẩy Thẩm Thanh Đường ra.

Kết quả Thẩm Thanh Đường mím môi, ngẩng đầu lên nháy mắt cười với hắn, hàng mi dài khẽ run: "Lan Đình chàng… cương rồi."

Tần Di: …

Tần Di cau mày, muốn ôm Thẩm Thanh Đường dậy, nhưng Thẩm Thanh Đường lại nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn.

Tay của Thẩm Thanh Đường mềm mại không xương, ấm áp mà mịn màng, Tần Di chạm vào liền không nỡ buông ra.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu nhìn Tần Di, mím môi cười, sau đó ánh mắt rất trong sáng nhẹ nhàng nói: "Thật ra, Lan Đình, chàng không cần phải nhẫn nhịn như vậy."

Lúc trước cậu còn lo lắng có phải Tần Di ở phương diện này không được hay không, hiện tại xem ra cậu lo bò trắng răng rồi.

Thanh niên trai tráng, sao có thể không được chứ?

Mà Tần Di nhìn đôi mắt sáng ngời với nụ cười trên môi của Thẩm Thanh Đường, hầu kết trên chiếc cổ thon dài của hắn khẽ giật giật, cảm thấy cả người khô nóng, tâm loạn cả lên.

Sau đó, ánh mắt hắn đột nhiên tối sầm, hắn nắm lấy bàn tay lén lút muốn "làm loạn" của Thẩm Thanh Đường lại, nói: "Đừng lộn xộn!"

"Nhưng Lan Đình, em muốn giúp chàng mà." Giọng Thẩm Thanh Đường khe khẽ, cực kỳ mềm mỏng, còn mang theo chút ngây thơ và tủi thân.

Tần Di: …

Cuối cùng, Tần Di hít một hơi thật sâu, bế Thẩm Thanh Đường lên.

Mái tóc đen tung bay, vạt áo mỏng nhẹ như sương trong nháy mắt bung ra.

Thẩm Thanh Đường đột nhiên bị Tần Di bế lên, đồng tử hơi hơi co rụt lại, vô thức ôm chặt lấy Tần Di.

Nhưng nhìn ánh sáng u ám trong mắt Tần Di, cậu lại cảm thấy thật bất an, nguy rồi… có phải đùa quá trớn rồi không?

Cơ thể cậu bây giờ còn yếu, nếu Tần Di muốn cưỡng ép quan hệ, sợ là chịu không nổi.

Vừa rồi cậu còn sợ Tần Di nếu nhịn quá lâu sẽ xảy ra chuyện, nên chủ động đề nghị giúp Tần Di giải quyết, không ngờ, Tần Di…

Thẩm Thanh Đường thấp thỏm không yên, nhưng cũng mơ hồ ẩn giấu một tia mong đợi.

Nhưng Thẩm Thanh Đường không ngờ rằng, Tần Di kìm chế cơn giận, sau khi ôm cậu đặt lên giường, liền hạ lên người cậu mấy tầng cấm chế.

Thẩm Thanh Đường nhất thời không nhúc nhích được.

Thẩm Thanh Đường: …

Sau đó Thẩm Thanh Đường nghe thấy bên tai mình vang lên thanh âm khàn khàn ngấm ngầm chịu đựng của Tần Di: "Sau này nếu còn như vậy, đừng nghĩ tới việc ta ngủ cùng phòng với em nữa."

Thẩm Thanh Đường mím môi, đột nhiên cảm thấy uất ức.

Nếu là trước kia, Tần Di có lẽ còn có thể dõi theo cảm xúc của Thẩm Thanh Đường, nhưng bây giờ hắn đã bị Thẩm Thanh Đường châm lửa, cảm thấy rối tung cả lên, tâm phiền ý loạn.

Xoay người muốn đi ra ngoài uống nước.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói mềm mỏng dịu dàng lại lặng lẽ vang lên sau lưng hắn.

"Lan Đình, em cũng muốn uống nước."

Tần Di: …

Đôi khi Tần Di tự hỏi Thẩm Thanh Đường có phải là con giun trong bụng hắn không, làm sao cậu có thể đoán được suy nghĩ của hắn chính xác như vậy?

Nhưng Thẩm Thanh Đường đã nói rồi, Tần Di cũng không nhịn được làm theo, cho dù Thẩm Thanh Đường vừa rồi làm "chuyện xấu", cho dù biết Thẩm Thanh Đường nói muốn uống nước cũng có thể chỉ là kiếm cớ.

Nhưng Tần Di vẫn không đành lòng để Thẩm Thanh Đường cảm thấy không thoải mái.

Dù sao cậu cũng là người mỏng manh yếu đuối, lại vừa mới lâm bệnh, cậu muốn được cưng chiều thì cũng chỉ có thể cưng chiều mà thôi.

Không lâu sau, trà ấm được rót ra.

Tần Di cũng không giải cấm chế trên người Thẩm Thanh Đường, cứ vậy ôm cậu vào lòng, sau đó đưa chén trà đến bên môi cậu, đút cậu uống từng chút.

Thẩm Thanh Đường lúc này đột nhiên ngoan ngoãn hẳn, hàng mi dài rũ xuống, môi đỏ mọng nhấp một ngụm uống sạch nửa chén trà ấm.

Biểu cảm trên khuôn mặt tuyết trắng điềm tĩnh và nhã nhặn, khiến người ta sinh ra cảm tình yêu mến, thậm chí không nhịn được muốn hôn một cái.

Tần Di nhìn Thẩm Thanh Đường như vậy, thổn thức trong lòng, lúc này mới thấp giọng hỏi: "Sau này em còn dám quậy nữa không?"

Quả nhiên, Thẩm Thanh Đường chớp mắt ngoan ngoãn nhìn hắn, tia sáng trong mắt cậu lấp lánh, sáng ngời và quyến rũ.

Tần Di trong lòng mềm nhũn, cuối cùng vươn tay giải cấm chế trên người Thẩm Thanh Đường.

Nhưng sau khi Thẩm Thanh Đường được cởi bỏ trói buộc, cậu lại yếu đuối ngã vào lòng Tần Di, dựa vào ngực hắn nói: "Lan Đình bây giờ biết bắt nạt em rồi."

Tần Di: …

"Nói chuyện đàng hoàng." Tần Di lạnh nhạt nói.

Thẩm Thanh Đường liếc nhìn Tần Di, có chút muốn cười, nhưng nhìn vẻ mặt của Tần Di, cậu chỉ có thể nhịn cười.

Ngược lại, Tần Di nhìn vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường, im lặng một lúc, đưa tay ra, dùng động tác có chút trúc trắc vuốt mái tóc đen mềm của cậu, nhỏ giọng nói: "Nếu em thực sự nghĩ cho ta, trước tiên hãy dưỡng thân thể cho tốt đã."

"Dưỡng tốt rồi, sau đó thì sao?"

Tần Di khẽ nhíu mày: "Em nói xem?"

Trong đôi mắt đẹp và ấm áp của Thẩm Thanh Đường hiện lên ý cười, cậu lắc đầu, đã biết còn hỏi: "Em nói sao?… Em nói… em không biết đâu."

Tần Di nhìn trong mắt Thẩm Thanh Đường thoáng hiện một tia xảo quyệt, đột nhiên nheo mắt lại, trong đôi mắt hẹp dài lóe lên một tia nguy hiểm.

Sau đó, hắn nắm lấy eo Thẩm Thanh Đường, hơi dùng sức, Thẩm Thanh Đường bị ép vào trong lòng Tần Di, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn hắn.

Lúc này, Tần Di từ trên cao nhìn xuống Thẩm Thanh Đường, ngón tay chậm rãi siết chặt vòng eo mềm mại kia, trong đôi mắt đỏ thẫm hiện lên một tia trêu ghẹo rất nhẹ, rất mờ nhạt.

Sau đó, hắn đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi của Thẩm Thanh Đường.

Trên đầu ngón tay của Tần Di có vết chai mỏng do cầm kiếm, khi hắn vuốt ve đôi môi mỏng mềm mại ẩm ướt của Thẩm Thanh Đường, cậu không khỏi có chút nao núng, nhưng Tần Di ôm cậu rất chặt vào lòng, trong nhất thời cậu thoát ra không được.

Cánh tay Tần Di nóng rực, cái ôm của hắn cũng nóng bỏng không kém, ngay cả nơi hai người tiếp xúc cũng nóng hầm hập.

"Chuyên gia đốt lửa" Thẩm Thanh Đường hơi sững sờ, đôi tai trắng nõn của cậu dần dần đỏ lên, vẻ mặt rõ ràng đã mất đi vẻ bình tĩnh vừa rồi, lộ ra một chút hoảng sợ.

Thấy Thẩm Thanh Đường bại lộ bản chất thật, Tần Di bình tĩnh cong môi, sau đó lặng lẽ nhìn chăm chú vào mắt Thẩm Thanh Đường, nói thẳng: "Thanh Đường, tính tình của ta không tốt như em nghĩ. Em cứ đốt lửa hết lần này đến lần khác là thật sự cho rằng ta không làm được sao? "

Thẩm Thanh Đường đột nhiên mở to mắt, sau đó trên khuôn mặt tuyết trắng hiện lên một vệt ửng hồng đáng ngờ.

Thấy vậy, Tần Di lạnh lùng nghiêm túc nói: "Đã bảo em dưỡng thân thể cho tốt rồi, em cứ nên bảo dưỡng cho tốt đi."

"Những chuyện khác, em không cần bận tâm."

"Có biết chưa?"

Thẩm Thanh Đường cắn môi, im lặng một lúc, cuối cùng nhẹ nhàng nói: "Ừm, em biết rồi."

Đột nhiên trở nên vừa ngoan ngoãn vừa biết sợ.

Thấy Thẩm Thanh Đường lộ ra biểu tình như vậy, Tần Di không đành lòng cảnh cáo nữa, lúc này mới yên lặng buông vòng eo mảnh khảnh của Thẩm Thanh Đường ra, nhỏ giọng nói: "Được rồi, ngủ sớm một chút, ngày mai nhạc phụ phải tiến kỳ Trúc Cơ, em muốn ngủ nướng cũng không được."

"Vâng……"

Có vẻ như thực sự đã bị đả kích một trận.

Thấy Thẩm Thanh Đường rũ mi mím môi, Tần Di trầm mặc một lát, cuối cùng không nhịn được nói: "Vừa rồi ta không cố ý hung dữ với em."

Thẩm Thanh Đường lặng lẽ ngẩng đầu lên, nhìn Tần Di với vẻ mặt ngờ vực.

Tần Di thở dài một hơi, cảm thấy có chút đau đầu, nhưng vẫn nói: "Em nghe lời một chút, có được không?"

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, sau đó đột nhiên thở dài, nhỏ giọng nói: "Được thì cũng được, nhưng mà…"

"Nhưng mà cái gì?"

Thẩm Thanh Đường mím môi, trong đôi mắt trong veo xinh đẹp đột nhiên hiện lên một tia ranh mãnh, sau đó ngẩng mặt lên, nhìn đôi mắt đỏ thẫm của Tần Di với vẻ chờ mong, nhẹ giọng nói: "Nhưng mà Lan Đình hình như chưa bao giờ chủ động hôn em cả."

Tần Di: …

"Hôn em một cái, em sẽ nghe lời, có được không?"

Giọng nói ấm áp và mềm mỏng có chút mê hoặc.

Thẩm Thanh Đường của hiện tại, bình tĩnh làm nũng với Tần Di, vẻ đoan chính và rụt rè trên khuôn mặt xinh đẹp như sương tuyết kia đã sớm bị cậu xóa bỏ.

Tất cả những gì còn lại là sự tin tưởng và dịu dàng.

Thẩm Thanh Đường như vậy, không ai có thể từ chối được.

Đương nhiên, Tần Di cũng không có cách nào từ chối.

Đầu tiên hắn cau mày, sau đó đấu tranh nội tâm một hồi, cuối cùng chậm rãi đi về phía trước.

Tần Di chân dài dáng cao, khi hắn khom người xuống, dần dần đổ xuống một bóng đen.

Nhịp tim của Thẩm Thanh Đường hơi tăng nhanh, nhưng cậu vẫn ngẩng đầu nhìn Tần Di với sự tin tưởng tuyệt đối.

Tần Di nhìn vào mắt Thẩm Thanh Đường, bất giác mím môi, sau đó chậm rãi cúi đầu.

Sợ mặt nạ chạm vào làn da mềm mại của Thẩm Thanh Đường, Tần Di hơi nâng mép mặt nạ lên rồi đeo lại.

Khoảnh khắc Tần Di nhấc mặt nạ lên, Thẩm Thanh Đường xuyên qua kẽ hở nhìn thấy vết sẹo của Tần Di ẩn dưới mặt nạ.

Nó không gớm ghiếc và đáng sợ như những gì cậu nhìn thấy trong giấc mơ.

Thẩm Thanh Đường đột nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, hơi thở ấm áp của Tần Di đã lặng lẽ phả vào chóp mũi Thẩm Thanh Đường.

"Đang nghĩ gì?" Chất giọng Tần Di lạnh lùng mà từ tính, mang theo một tia gợi cảm không cách nào diễn tả.

Hàng lông mi dài của Thẩm Thanh Đường khẽ run lên, cậu nhắm mắt lại, mím môi cười nói: "Em đang thắc mắc tại sao Lan Đình lại chậm-"

Chữ "chậm" chưa kịp nói ra đã bị đôi môi ấm áp chặn lại.

Tần Di không phải là người biết hôn, nhưng trong cơ thể hắn có nhiệt lượng của hỏa linh căn, chỉ cần khẽ hôn như vậy thôi cũng khiến người ta cảm thấy tim đập nhanh hơn, cực kỳ nóng bỏng.

Đôi môi mềm mại dán vào nhau, hương hoa thoang thoảng cùng hương thuốc thanh mát quyện vào nhau.

Hơi thở của Thẩm Thanh Đường có chút rối loạn.

Cuối cùng, Tần Di ngẩng đầu rút lui trước.

Thẩm Thanh Đường đã bị hắn hôn đến nỗi đuôi mắt ửng đỏ, có chút thở dốc, theo bản năng đưa mu bàn tay lên lau khóe môi, kết quả thấy Tần Di đang nhìn mình.

Tim Thẩm Thanh Đường như ngừng đập, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh nói: "Lan Đình, chàng đến hôn cũng không biết nha."

Tần Di trầm mặc chốc lát, sau đó khẽ nhếch môi: "Em cũng vậy."

Thẩm Thanh Đường: …

Tại sao Lan Đình nhà cậu càng ngày càng hư thế này?

------oOo------

Chương 29: H+

Vài lời nhắn nhủ của chủ nhà Ying Ying trước khi khui quà.

Thứ nhất: Đây là chương H+ do chính chủ nhà (editor Xuyên thành bạn đời xinh đẹp bệnh tật của nhân vật phản diện) tự mình viết, không nằm trong nguyên tác cũng như bất cứ truyện nào, nên các bạn đồng đạo đọc cho vui thôi.

Thứ hai: Đây không phải là lần đầu tiên chủ nhà viết H, nhưng là lần đầu tiên chủ nhà viết H "trong sáng" như vậy, không dám dùng từ ngữ thô tục tránh làm bể hình tượng nhân vật, nên các bạn đồng đạo đọc chớ chê cười.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ, nếu thấy **"ngon"** thì thả **like** cho chủ nhà nhé!

Câu chuyện lấy cảm hứng từ đầu chương 29: Thẩm Thanh Đường "làm loạn"

Ban đêm, trong phòng ngủ.

Thẩm Thanh Đường uể oải gác đầu lên đùi Tần Di, mỉm cười vươn tay ôm lấy eo hắn, cúi mặt dán vào bụng hắn, nhẹ nhàng nói: "Được rồi, được rồi, Lan Đình không cần giải thích, em hiểu mà."

Cơ thể mềm mại thơm ngát đột nhiên dán vào lòng hắn, thân thể Tần Di hơi sững lại, sau đó hắn vô thức muốn đẩy Thẩm Thanh Đường ra.

Kết quả Thẩm Thanh Đường mím môi, ngẩng đầu lên nháy mắt cười với hắn, hàng mi dài khẽ run: "Lan Đình chàng… cương rồi."

Tần Di: …

Tần Di cau mày, muốn ôm Thẩm Thanh Đường dậy, đây không phải lần đầu tiên nửa người dưới của hắn có phản ứng với Thẩm Thanh Đường, trước đây mỗi khi hai người hôn nhau hoặc có tiếp xúc thân mật, nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp mềm yếu động lòng người của em ấy, dương vật của hắn liền cương lên, nhưng đây là lần đầu tiên trong lúc hắn mất kiểm soát bị Thẩm Thanh Đường phát hiện, quả thực có chút xấu hổ không nói nên lời.

Tần Di vừa định ôm Thẩm Thanh Đường dậy, cậu đã nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, tay của Thẩm Thanh Đường trắng mịn màng, mềm mại như không xương, giờ phút này vừa ấm áp lại vừa nóng bỏng, Tần Di chạm vào liền không nỡ buông ra, nếu như… đôi bàn tay xinh đẹp này của cậu vuốt ve dương vật của hắn… Tần Di lập tức cau chặt mày xóa đi tưởng tượng kiều diễm vừa mới thoáng qua trong đầu.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường hơi ngẩng đầu nhìn Tần Di, mím môi cười, sau đó ánh mắt rất trong sáng nhẹ nhàng nói: "Thật ra, Lan Đình, chàng không cần phải nhẫn nhịn như vậy."

Trước đây cậu còn lo lắng Tần Di về mặt tình dục có phải không được hay không, hiện tại xem ra cậu lo bò trắng răng rồi.

Thanh niên trai tráng, sao có thể không được chứ? Hơn nữa, hình như kích cỡ cũng không hề nhỏ chút nào?

Nghe thấy Thẩm Thanh Đường nói vậy, Tần Di hơi sững người, hắn chăm chú nhìn đôi mắt sáng ngời với nụ cười trên môi của Thẩm Thanh Đường, lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, hầu kết trên chiếc cổ thon dài khẽ trượt, cảm thấy cả người khô nóng, tâm loạn cào cào, cánh tay cũng vô thức mà hơi buông lỏng.

Thẩm Thanh Đường nhân cơ hội này thả tay Tần Di ra, lại khẽ khàng đặt bàn tay lên đũng quần lúc này đã dựng lên một túp lều nhỏ. Vì chuẩn bị đi ngủ nên Tần Di đã cởi bỏ áo khoác ngoài, trên người chỉ còn mặc chiếc áo trong dài tới mắt cá chân và quần trong bằng lụa màu đen huyền. Vừa chạm vào, lòng bàn tay Thẩm Thanh Đường lập tức truyền đến cảm xúc nóng hổi mà cứng rắn, thế nhưng cậu còn chưa kịp "miêu tả" hình dáng dương vật của Tần Di thì hắn đã nắm lấy bàn tay lén lút muốn "làm loạn" của cậu lại.

"Đừng lộn xộn!" Giọng nói khàn đặc của Tần Di khẽ vang lên.

"Nhưng Lan Đình, em muốn giúp chàng mà." Giọng Thẩm Thanh Đường khe khẽ, cực kỳ mềm mỏng, còn mang theo chút ngây thơ và tủi thân, nhưng ẩn chứa sâu trong đó là sự quyến rũ dụ dỗ không thể chối từ.

Tần Di: …

Tần Di trầm mặc do dự không quyết, một mặt hắn bây giờ như tên đã lên dây, mà Thẩm Thanh Đường lại còn chủ động muốn giúp hắn giải quyết, đây quả thực là sự dụ dỗ chết người, nhưng mặt khác hắn lại lo cho thân thể của cậu, sức khỏe vốn yếu ớt lại còn vừa mới lâm bệnh, nếu cứ buông thả theo em ấy lỡ xảy ra chuyện gì thì hắn hối hận không kịp.

Thẩm Thanh Đường thấy Tần Di im lặng chần chừ liền biết hắn đang do dự điều gì, cậu càng áp sát Tần Di hơn, mỉm cười dịu giọng nói như dụ dỗ: "Lần này em chỉ dùng tay giúp chàng thôi, sau này khi thân thể em bình phục, thì…"

"Thì thế nào?" Bàn tay Tần Di đang nắm tay Thẩm Thanh Đường hơi siết chặt lại.

Trong đôi mắt xinh đẹp lấp lánh của Thẩm Thanh Đường hiện lên ý cười, cậu hơi nhướng người lên khẽ thì thầm: "Thì chàng muốn sao cũng được."

Tần Di: …

Tần Di cảm thấy sợi dây lý trí còn sót lại trong đầu hắn lặng lẽ đứt phựt một cái, hắn hít vào một hơi thật sâu, một tay choàng qua eo Thẩm Thanh Đường nhấc cậu ngồi thẳng dậy, để cậu tựa lưng vào một bên chân đang cong lên của mình, tay còn lại vẫn còn nắm chặt tay của Thẩm Thanh Đường, cất chất giọng trầm khàn ghé vào lỗ tai cậu nói: "Em không được quá sức."

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, khi được Tần Di bế ngồi dậy cậu còn tưởng chàng ấy từ chối mình rồi, nhưng nghe Tần Di nói lời như vậy cùng với bàn tay đang từ từ thả tay mình ra, cậu liền hiểu Tần Di đã ngấm ngầm cho phép cậu tiếp tục.

Chỉ là lúc này Thẩm Thanh Đường biết mình chuẩn bị làm gì lại đột nhiên có chút thẹn thùng, lỗ tai cậu hơi nóng lên, cậu không dám nhìn trực diện vào đôi mắt đỏ sẫm đang bùng cháy ngọn lửa dục vọng của Tần Di, cậu sợ hãi nó sẽ cháy lan lên khắp người cậu, thiêu đốt cậu trong con ngươi đỏ thẫm tràn ngập lửa dục ấy.

Thẩm Thanh Đường ngượng ngùng cúi thấp đầu, tay phải hơi run rẩy mà nhẹ nhàng đặt lên đũng quần nhô cao của Tần Di, cảm nhận được cơ thể Tần Di vô thức nhích về phía sau một chút, nhưng cũng chỉ có như vậy, Tần Di điều chỉnh lại tư thế để cả hai ngồi thoải mái hơn, một chân hắn co lên để Thẩm Thanh Đường tựa lưng vào, cánh tay gác lên đầu gối nhẹ ôm lấy bờ vai cậu, một chân khác hắn buông thỏng xuống gầm giường. Tư thế này khiến Thẩm Thanh Đường ngồi lọt thỏm trong lòng hắn mà nửa người dưới của hắn cũng hoàn toàn bại lộ dưới ánh mắt cậu.

Thấy Tần Di đã hơi thả lỏng cơ thể không còn tránh né nữa, Thẩm Thanh Đường lấy hết can đảm chậm rãi di chuyển bàn tay vuốt ve lên xuống dương vật đã nửa cương cứng ngóc đầu dậy của Tần Di dưới lớp vải áo lót dài.

Lớp vải lụa mỏng đen huyền trơn mượt giúp cho động tác tay của Thẩm Thanh Đường trơn trượt hơn, chỉ với mấy cái vuốt ve lên xuống nhẹ nhàng, dương vật nóng hổi trong lòng bàn tay cậu đã trướng to hơn rất nhiều, nó đội đũng quần của Tần Di lên một ngọn núi nhỏ mà mắt thường có thể nhìn thấy thấp thoáng bộ dáng kiêu căng ngạo nghễ của nó.

Thẩm Thanh Đường thấy vậy lòng có hơi rúng động, bỗng cảm thấy hoang mang không biết nên làm gì tiếp theo, thì chợt nghe thấy Tần Di khẽ "hừ" một tiếng thở dốc, tiếp đó một làn hơi thở nóng rực phả vào cần cổ trắng nõn của cậu, Tần Di cúi đầu tựa lên bả vai Thẩm Thanh Đường, đôi môi nóng rẫy như có như không chạm vào làn da trên cổ cậu, khẽ khàng gọi tên cậu: "Thanh Đường…"

Thẩm Thanh Đường hơi rụt cổ lại, chất giọng trầm khàn của Tần Di khẽ gọi tên cậu như mang theo chút cổ vũ cũng như hàm chứa một ý cầu xin.

Thẩm Thanh Đường trong lòng thổn thức, cậu hít sâu một hơi, bỏ qua tất cả xấu hổ thẹn thùng, âm thầm tự cổ vũ cho mình.

Lúc này Thẩm Thanh Đường ngừng xoa dương vật của Tần Di, cậu đưa tay vén tà áo dài qua một bên, lập tức thứ to lớn kia của Tần Di hiện tại chỉ còn cách một lớp quần trong ngẩng đầu ưỡn ngực ngạo nghễ nhìn cậu.

Thẩm Thanh Đường: …

Thẩm Thanh Đường nuốt khan nước miếng, chớp chớp mắt lấy lại bình tĩnh, đưa hai tay ra nhẹ nhàng tháo đai lưng quần của Tần Di.

Đôi bàn tay có chút run rẩy không nghe theo sự điều khiển của Thẩm Thanh Đường, rõ ràng muốn tháo đai lưng nhưng cậu loay hoay một hồi lại thắt thành một nút chết.

Thẩm Thanh Đường: …

Tần Di: …

Cảnh này có chút quen.

Thấy vẻ mặt Thẩm Thanh Đường ngẩn tò te nhìn thắt lưng bị thắt nút chết của hắn mà xoắn xuýt không biết làm sao, trong đầu Tần Di chỉ còn một ý nghĩ muốn hôn cậu, thế là hắn chiều theo dục vọng của mình.

Tần Di ngẩng đầu lên, một tay khẽ nâng cằm Thẩm Thanh Đường ép cậu ngẩng mặt nhìn hắn, Thẩm Thanh Đường còn đang ngơ ngác chưa kịp phản ứng thì đôi môi đã bị một đôi môi nóng bỏng khác đè lên.

Môi của Tần Di rất nóng, lại có chút khô, khẽ chạm vào môi Thẩm Thanh Đường một cái rồi dời đi, Thẩm Thanh Đường chớp mắt khẽ hé miệng như muốn nói gì đó thì bất chợt đôi môi ấy lại nhào tới mút lấy môi cậu, theo khe hở của hai cánh môi căng mọng mà duỗi chiếc lưỡi trơn ướt nóng bỏng vào trong miệng cậu khuấy đảo.

Thẩm Thanh Đường lập tức xụi lơ, đầu óc trống rỗng, hai mắt nhắm nghiền mặc cho Tần Di cướp đoạt hơi thở lẫn nước bọt.

Răng môi hai người hòa quyện với nhau, Tần Di nếm được vị ngon ngọt trong khoang miệng Thẩm Thanh Đường thì càng thêm điên cuồng duỗi đầu lưỡi vào sâu trong miệng cậu, không có kỹ xảo gì đấu đá lung tung khắp hang cùng ngõ hẻm, quấn chặt lấy đầu lưỡi rụt rè như muốn chạy trốn của Thẩm Thanh Đường mà mút mạnh mấy cái.

Trong căn phòng yên tĩnh nhất thời vang lên tiếng hôn mút “chùn chụt”.

Thẩm Thanh Đường chưa bao giờ tiếp nhận một nụ hôn nào cuồng nhiệt, khiêu khích đến như vậy từ Tần Di, đuôi mắt cậu hơi ửng đỏ, nước miếng không kịp nuốt vào tràn ra từ khóe miệng, cái hôn nồng nhiệt mạnh mẽ của Tần Di khiến cậu không cách nào thở được, chẳng mấy chốc Thẩm Thanh Đường liền tước vũ khí đầu hàng, cậu hơi ngửa đầu về sau, hai tay khẽ duỗi ra muốn đẩy ngực Tần Di ra.

Cảm nhận được Thẩm Thanh Đường hơi chống cự, Tần Di lập tức kết thúc nụ hôn sâu này, hắn từ từ lui về sau, hai đôi môi tách nhau ra còn kéo theo một sợi chỉ bạc dâm mỹ, đôi mắt vốn đỏ sẫm của hắn nay đã sậm màu đến nỗi tối đen, bên trong con ngươi rực sáng ngọn lửa tình dục không thể che giấu, lẳng lặng nhìn ngắm con mồi của mình.

Thẩm Thanh Đường được thả ra lập tức thở hổn hển hít vào không khí, hai má cậu ửng đỏ lan đến mang tai, đôi môi đỏ mọng như được rót mật càng thêm lấp lánh mọng nước khẽ mở ra để hít không khí trông vô cùng quyến rũ, đôi mắt sũng nước có chút mơ màng khẽ liếc nhìn Tần Di nhưng không nói lời nào.

Nhìn Thẩm Thanh Đường như vậy trái tim Tần Di càng đập dồn dập, trong lòng rụt rịt lại muốn hôn cậu nữa nhưng hắn nhịn được.

Tần Di nhẹ nhàng nắm lấy tay Thẩm Thanh Đường đặt lên lưng quần của mình, Thẩm Thanh Đường lúc này mới chợt để ý đến đai quần của Tần Di đã được cởi ra từ lúc nào, nói đúng hơn là nó đã bị Tần Di trong lúc hôn cậu lén lút đốt cháy thành từng mảnh nhỏ nằm phơi xác ở trên giường.

Thẩm Thanh Đường: …

Cảnh này lại có chút quen quen.

Thẩm Thanh Đường cũng không còn tâm trí đâu mà quan tâm đến chiếc đai lưng đáng thương ấy, nhìn hành động kéo tay cậu để lên lưng quần của Tần Di là biết chàng ấy muốn cậu tiếp tục làm chuyện ban nãy, không thể trốn chạy, mà cậu… cũng không muốn trốn.

Thẩm Thanh Đường hơi nghiêng người về phía Tần Di, bàn tay đặt trên lưng quần khẽ luồn các ngón tay vào trong, da tay cậu lập tức tiếp xúc với làn da nóng bỏng ở dưới bụng Tần Di.

Thẩm Thanh Đường có chút chần chừ, nhưng lại nghĩ đến nước này rồi mà còn do dự cái rắm, thế là cậu hít sâu một hơi, thẳng tay kéo tuột quần Tần Di xuống.

Nháy mắt, dương vật to lớn đã hoàn toàn cương cứng của Tần Di bật ra khỏi đũng quần, chỉa thẳng vào mặt cậu.

Thẩm Thanh Đường: …

Thứ khủng bố này mà là dương vật của người bình thường à? Thẩm Thanh Đường trợn to hai mắt há hốc mồm nhìn.

Dương vật dưới háng đã hoàn toàn trong trạng thái thức tỉnh, rõ ràng trong lúc hôn môi nó đã chuyển trạng thái từ bán cương sang cương cứng hoàn toàn. Thẩm Thanh Đường nhìn sơ qua ước tính chiều dài của nó cũng phải trên dưới 20cm, đường kính thì…cầm vào mới biết được, khụ…

Dương vật của Tần Di vừa nhìn đã biết chưa từng có quan hệ, hình dáng tuy khủng bố nhưng cũng giống như làn da Tần Di có màu trắng nõn, dưới gốc có một ít lông đen nhánh, thân dài thẳng tắp, hơi phình ra ở chính giữa, càng về phía đầu khất thì lại có chút ửng hồng, ngược lại đầu nấm to bè xòe ra như cái ô, có màu đỏ nhạt giống như một con mãnh thú đang há toạt cái mồm đỏ ao của nó chỉa về phía Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường còn đang bàng hoàng ngơ ngác thì Tần Di đã không chịu nổi nữa, hắn mang theo hơi thở nóng rực ghé sát vào tai cậu khàn giọng nói:

“Em còn muốn nhìn bao lâu nữa?”

Thẩm Thanh Đường giật thót một cái, vội vã định thần lại, cậu không dám ngẩng đầu lên nhìn Tần Di, một mặt là vì xấu hổ, mặt khác cậu sợ khi nhìn thấy dục vọng điên cuồng trong mắt Tần Di lúc này sẽ khiến cậu tay chân bủn rủn, đầu óc rối bời không làm được gì.

Thôi vậy, sớm chết sớm siêu sinh, ta không vào địa ngục thì ai vào đây?!

Thẩm Thanh Đường nín thở duỗi một tay ra cầm lấy gốc dương vật Tần Di, lập tức cả hai đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh.

Tần Di là vì được bàn tay Thẩm Thanh Đường trực tiếp chạm vào dương vật mà cảm thấy giống như bị điện giật, sự tê dại như xẹt điện bắt đầu từ gốc dương vật chạy tán loạn ra khắp người, cơ thể hắn không nhịn được mà co giật một cái, bàn tay khoác trên vai Thẩm Thanh Đường hơi siết chặt lại.

Còn Thẩm Thanh Đường lại vì xúc cảm nóng rẫy như cầm phải một cây côn sắt mới lấy ra khỏi lò lửa làm cho chấn kinh rồi, cậu suýt chút nữa là muốn rụt tay lại ngay tức khắc nhưng bàn tay đang nắm lấy vai cậu của Tần Di lại khẽ siết chặt, như có ý nhắc nhở lại có ý thôi thúc cậu.

Thẩm Thanh Đường cắn răng hít sâu mấy hơi, cố gắng bình tĩnh lại, đợi đến khi cậu bình tĩnh lại rồi mới để ý thấy, ngón cái và ngón giữa trên bàn tay đang cầm dương vật Tần Di của cậu cách xa nhau khoảng độ 3cm, chẳng thể chạm đầu ngón tay vào nhau.

Thẩm Thanh Đường chết lặng.

Cái thứ khủng bố này, mi đã dài thì thôi đi, sao lại còn bự như thế hả? Kích cỡ này suýt chút nữa đã bằng cánh tay cậu rồi đó, cầm trong tay mà đã cảm thấy khó khăn không thở nổi, nếu như nó mà đút vào trong cơ thể nhỏ bé của cậu… Thẩm Thanh Đường cảm giác mình sẽ nằm liệt giường ba ngày ba đêm không thể nhúc nhích gì được.

Thế nhưng nghĩ thì nghĩ vậy thôi, chuyện tương lai để tương lai tính, ngoài mặt thì Thẩm Thanh Đường có chút hoảng sợ đó, nhưng trong lòng ít nhiều gì cũng cảm thấy phấn khích.

Cậu không tiếp tục nghĩ ngợi linh tinh nữa mà bắt đầu di chuyển bàn tay lên xuống, các bụng ngón tay chậm rãi ma sát dương vật cứng nóng, lòng bàn tay hơi siết chặt thân dương vật. Qua xúc giác, Thẩm Thanh Đường cảm nhận được các mạch máu dưới lớp da dương vật đang giật nảy trong tay cậu, tiếng tim đập bình bịch của cậu dường như cũng muốn hòa theo các mạch đập này mà nhảy múa, khiến cậu phấn khích không thôi.

Tần Di hai mắt tối sầm lại, nhìn thấy bàn tay trắng nõn nà cùng với những ngón tay mảnh khảnh khớp xương rõ ràng của Thẩm Thanh Đường đang không ngừng tuốt dương vật của mình, hắn hưng phấn đến tột độ.

Tần Di nhịn không được ghé sát miệng vào lỗ tai đang đỏ như rỉ máu của Thẩm Thanh Đường, khẽ mở miệng le lưỡi liếm láp vành tai cậu, thấy Thẩm Thanh Đường hơi hơi rụt cổ lại nhưng cũng không có tránh né, hắn lại được nước làm tới ngậm lấy vành tai nóng bỏng của cậu mà nhẹ nhàng mút liếm, vừa ngậm mút hắn vừa phà từng hơi thở dốc nóng hổi vào lỗ tai cậu, như biểu đạt cảm giác sung sướng của mình lúc này cho cậu hay.

Lỗ tai là phần khá nhạy cảm trên cơ thể Thẩm Thanh Đường, bị Tần Di liên tục liếm mút như vậy khiến cả người cậu tê rần xụi lơ, động tác trên tay có chút mất tập trung.

Nhưng Thẩm Thanh Đường cố gắng kéo về lại tinh thần, lờ đi tiếng liếm mút ướt át dâm mị ngay bên lỗ tai, cậu gắng gượng mở to hai mắt nhìn dương vật lại có chút phình lớn trong lòng bàn tay cậu, dưới sự ma sát lên xuống không ngừng mà đầu khấc đã có phần sung huyết, từ lỗ tiểu ứa ra dịch nhờn trong suốt.

Nhìn thấy dương vật Tần Di chảy ra dịch sung sướng, Thẩm Thanh Đường lấy đầu ngón cái nhẹ ấn lên đầu lỗ tiểu rồi chậm sát cọ sát, như vô tình lại như cố ý cọ đầu móng tay vào lỗ tiểu khiến dương vật của Tần Di giật nảy lên mấy cái, lỗ tiểu càng trào ra nhiều dịch nhờn sung sướng hơn, làm ướt đẫm đầu khấc bóng nhẫy lẫn lòng bàn tay Thẩm Thanh Đường.

Tần Di sướng đến rung người, không chịu nổi phải nhả lỗ tai của Thẩm Thanh Đường ra, tựa đầu vào bả vai Thẩm Thanh Đường há miệng thở dốc, hắn không ngờ bàn tay của Thẩm Thanh Đường lại điêu luyện đến thế, chỉ đơn giản lấy tay sục dương vật của hắn đã khiến hắn sung sướng đến xung thiên.

Thẩm Thanh Đường vét sạch nước nhờn chảy ra từ lỗ tiểu xoa lên khắp dương vật Tần Di từ gốc đến gọn, lúc này dương vật được bôi trơn trở nên bóng loáng và trơn trượt, động tác tay của Thẩm Thanh Đường càng thêm linh loạt, trơn tru.

Một tay Thẩm Thanh Đường liên tục sục dương vật lên xuống, đôi lúc lại lấy lòng bàn tay chà mạnh, xoay tròn lên đầu khấc sung mãn, khiến nó càng ứa ra nhiều dịch nhầy. Một tay khác lặng lẽ thò xuống dưới háng Tần Di, đỡ lấy hai trái trứng no đủ có màu trắng hồng lại có chút nhăn nheo ấy, nhẹ nhàng xoa nắn trong lòng bàn tay.

“Thanh Đường…”

Tần Di trong cơn sảng khoái khẽ khàng gọi tên Thẩm Thanh Đường, hắn lúc này đã sắp không nhịn nổi nữa, hết đợt khoái cảm này đến đợt khoái cảm khác ập đến khiến đầu óc hắn mê mang, trên trán đổ ra một tầng mồ hôi mỏng, chẳng thể nghĩ ngợi được gì ngoài tập trung hưởng thụ sự sung sướng mà Thẩm Thanh Đường ban tặng.

Nghe thấy Tần Di gọi tên mình kèm theo tiếng thở dốc kích tình như vậy, Thẩm Thanh Đường biết hắn sắp tới cao trào rồi, bèn gia tăng lực độ cánh tay, không xoa nắn hai hòn bi của Tần Di nữa mà nhập hai bàn tay lại ra sức tuốt dương vật cho Tần Di.

Chẳng mấy chốc, dương vật trong tay Thẩm Thanh Đường trướng căng, các mạch máu dưới thân dương vật cũng phình to lên, nổi lên từng đường gân guốc xanh tím chạy dọc khắp thân dương vật, khiến dương vật Tần Di giống như một con mãnh thú dữ tợn, khủng khiếp đang phùng mang, trợn má đe dọa kẻ thủ.

Tần Di cau chặt lông mày, nhắm chặt hai mắt, nhịn không được ngửa cổ ra sau tựa lưng vào thành giường, miệng hơi há ra phun ra từng đợt thở dốc, trong cuống họng gầm gừ âm thanh trầm thấp giống như thú dữ. Đột nhiên, hai mắt Tần Di mở to, hàm răng cắn chặt nhưng không ngăn được tiếng rên âm trầm sảng khoái, hắn bắn.

Thẩm Thanh Đường trong nháy mắt chỉ thấy dương vật Tần Di trở nên nóng hổi hơn bao giờ hết, hai hòn bi phía dưới trướng căng to như hai quả trứng gà, dưới mắt thường có thể thấy chúng nó co thắt mấy cái liền, bỗng "phụt" một tiếng, một dòng tinh dịch trắng đục bắn mạnh ra khỏi lỗ tiểu.

Thẩm Thanh Đường đang ngồi ở đối diện không kịp né tránh bị bắn thẳng vào mặt và miệng, cậu ngẩn ngơ cảm nhận từng vệt tinh dịch nhớp nháp lan tràn khắp mặt và miệng mình từ từ chảy xuống cằm, có chút ít tinh dịch vẫn còn cứng đầu bám dính ở khóe miệng của cậu.

Nhưng dương vật của Tần Di vẫn còn đang bắn tinh, mấy đợt tinh dịch sau không bắn ra mạnh mẽ như đợt đầu nữa, nó phụt ra từng dòng tinh dịch đậm sặc rồi rơi vãi khắp hai bàn tay Thẩm Thanh Đường, khiến đôi tay mảnh khảnh của cậu ướt dầm dề cực kỳ nhớp nháp.

Tần Di là người phục hồi đầu tiên sau cơn cực khoái, hắn ngồi thẳng dậy, bất ngờ nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Thẩm Thanh Đường dính đầy dịch nhờn khả nghi, biết đây là tinh dịch của mình lỡ bắn trúng mặt của cậu, trong lòng Tần Di thổn thức một hồi, vừa cảm thấy Thẩm Thanh Đường lúc này thật quyến rũ cũng thật dâm đãng, nhưng phần nhiều hắn cảm thấy có lỗi với em ấy nhiều hơn, thế là không được tự nhiên thấp giọng nói: "Xin lỗi em…"

Nghe thấy tiếng xin lỗi của Tần Di, Thẩm Thanh Đường lúc bấy giờ mới kịp hồi thần lại, đôi mắt trong veo lấp lánh của cậu hơi ẩm ướt liếc nhìn Tần Di, cậu chợt thấy khóe miệng mình hơi ngứa liền vô thức hé miệng le lưỡi liếm khóe môi một cái.

Tần Di đang muốn đưa tay lên lau khóe môi dính tinh dịch của Thẩm Thanh Đường: ….

Thẩm Thanh Đường: …

Bầu không khí đột ngột lặng im

Thẩm Thanh Đường vừa biết mình liếm phải thứ gì liền xấu hổ đến đỏ lựng cả mặt, cậu bối rối cúi gằm mặt xuống, lại trông thấy dương vật của Tần Di vừa mới cao trào xong lại hình như có xu hướng muốn ngóc đầu dậy, Thẩm Thanh

Đường lại hoảng hốt ngẩng đầu lên, trừng to hai mắt nhìn Tần Di với ánh mắt không thể tin được.

Tần Di thấy vẻ mặt ngốc lăng hoảng sợ của Thẩm Thanh Đường thì không nhịn được tiến tới nhẹ hôn lên môi cậu một cái, hắn cũng không giải thích gì mà im lặng kéo quần lên, đang giơ tay định cầm đai lưng buộc lại thì chợt thấy xác đai lưng bị mình phanh thây nằm rải rác trên giường.

Tần Di: …

Thẩm Thanh Đường thấy Tần Di đột nhiên đứng hình nhìn đai lưng bị chính chàng ấy đốt thành nhiều mảnh, nhịn không được khẽ cười một tiếng, mọi cảm xúc bối rối xấu hổ vừa nãy cũng bay biến đi ít nhiều.

Tần Di bình tĩnh cau mày từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một cái đai lưng khác buộc lên, sau đó lại lấy ra một cái khăn lông màu trắng, nhẹ nhàng lau sạch tinh dịch dính trên mặt Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường lúc này dịu ngoan nhắm mắt lại để Tần Di lau mặt cho mình.

Tần Di lau xong mặt của Thẩm Thanh Đường rồi lại lấy ra một cái khăn khác, tiếp tục lau sạch đôi bàn tay dính nhớp của cậu, tỉ mỉ, dịu dàng lau từng ngón tay trắng nõn của cậu.

Thấy Tần Di dịu dàng như vậy, Thẩm Thanh Đường không biết nghĩ đến gì mà đột nhiên nhỏ giọng nói: “Có vị hơi mặn.”

Tay Tần Di đang lau tay cho cậu khựng lại, câu nói không đầu không đuôi nhưng Tần Di lại hiểu rõ nó có ý gì, hắn nhịn không được có chút xấu hổ, hắn trầm mặc không nói gì nhưng động tác càng nhanh hơn, chẳng mấy chốc liền lau sạch tay cho Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường còn muốn nói gì nhưng Tần Di đã đỡ cậu nằm xuống giường, nói nhanh muốn đi thay đồ lau mình một chút rồi quay lại ngay, sau đó xoay người như chạy trối chết ra khỏi phòng.

Thẩm Thanh Đường nằm trên giường có chút buồn cười, thấy bộ dạng Tần Di xấu hổ như vậy lại có chút đáng yêu, càng thêm muốn chọc ghẹo chàng ấy.

Nhưng nằm một hồi Thẩm Thanh Đường đã cảm thấy hơi mệt mỏi có chút buồn ngủ, đợi Tần Di quay trở lại tắt đèn lên giường nằm thì cậu đã có hơi mơ màng.

Hình như Tần Di ôm cậu vào lòng, trên trán đột nhiên truyền đến cảm giác mềm mại ấm nóng, Tần Di khẽ hôn lên trán cậu, bên tai Thẩm Thanh Đường khẽ truyền đến giọng nói dịu dàng nhỏ đến mức mơ hồ của Tần Di.

“Cám ơn em, ngủ ngon nhé, phu nhân của ta.”

Thẩm Thanh Đường mỉm cười chìm sâu vào giấc ngủ.

Một đêm yên bình.

------oOo------

Chương 30: Nuốt sống nó. Ăn sạch nó! Sẽ trở nên mạnh mẽ hơn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 30:Nuốt sống nó… Ăn sạch nó! Sẽ trở nên mạnh mẽ hơn…

Hôm sau

Thẩm Đình bắt đầu tiến kỳ Trúc Cơ trong mật thất ở động phủ.

Bởi vì trong lúc thăng cấp sẽ dẫn đến sấm sét nên chắc chắn sẽ bị mọi người phát hiện.

Chẳng qua nơi này là vùng ngoại ô thành Lăng Dương, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ của ba gia tộc khác biết chuyện Thẩm Đình thăng cấp, cũng phải mất một thời gian mới có thể xông tới ngăn cản, đây mới là mục đích cuối cùng mà Thẩm Thanh Đường muốn giữ Thẩm Đình ở lại đây tiến kỳ– Thần không biết quỷ không hay.

Trước khi vào mật thất, mặc dù biết xác suất thành công lần này rất cao nhưng Thẩm Đình vẫn nghiêm túc giao phó sự tình của Thẩm phủ cho Thẩm Thanh Ngạn và Thẩm Thanh Đường.

Cuối cùng, Thẩm Đình liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, khẽ ho một tiếng và nói với vẻ mặt mất tự nhiên: “Đường Nhi, phụ thân phải mượn một thứ của con để dùng, sau khi tiến kỳ Trúc Cơ thành công sẽ trả lại con.”

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, lập tức cúi đầu, từ trong cổ áo lấy ra chuỗi hạt Nam Hồng bằng gỗ đỏ, đưa cho Thẩm Đình.

Thẩm Đình vừa nhìn thấy chuỗi hạt, lập tức nhận lấy, cười nói: “Như vậy xác suất thành công càng lớn.”

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của Thẩm Đình, Thẩm Thanh Đường trong tiềm thức nhớ tới giấc mơ trước đây mình đã mơ thấy Thẩm Đình thăng cấp thất bại, sau đó lại nghĩ đến chuỗi hạt mà Tần Di đã tẩy luyện cho mình, liền cảm thấy đây là một điều vô cùng may mắn.

Nhưng lúc này, Thẩm Thanh Đường không nói ra, chỉ gật đầu cười nói: “Vâng, vậy thì Đường Nhi chúc phụ thân mã đáo thành công.”

Chuyện đó, cứ đợi sau khi Thẩm Đình tiến kỳ thành công rồi nói vậy, đến lúc đó, Thẩm gia sẽ có đủ tự tin và năng lực để tìm ra kẻ gian đứng sau màn.

Thẩm Đình nhìn nụ cười dịu dàng của Thẩm Thanh Đường, mạnh miệng nói: "Chuyện đương nhiên!"

Giao phó xong việc nhà, Thẩm Đình đi vào mật thất, Tần Di lập tức đem cửa mật thất khóa lại.

Động phủ khôi phục lại yên tĩnh.

Bốn người lẳng lặng đợi ở ngoài cửa, không dám lơ là chút nào- thời khắc mấu chốt lỡ như xảy ra chuyện, liền coi như xong.

Lúc này, Thẩm Thanh Ngạn liếc nhìn Thẩm Thanh Đường đang đứng bên cạnh Tần Di, nói: "Thanh Đường cũng vào nhà đi, đệ không có tu vi, lỡ như lát nữa có người đánh lén, chúng ta ở bên ngoài không có thời gian để ý đến đệ."

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, cảm thấy Thẩm Thanh Ngạn nói cũng có lý, nhưng cậu không có lập tức đồng ý mà chỉ ngẩng đầu nhìn Tần Di.

Thấy Thẩm Thanh Đường đang nhìn mình, Tần Di cũng nói: "Huynh trưởng nói đúng, em vào phòng đi, khi nào xong việc hãy ra."

Nói xong, Tần Di lấy từ trong nhẫn trữ vật ra khẩu súng kíp mà Thẩm Thanh Đường đưa cho hắn ngày hôm qua: "Em lấy cái này để tự vệ."

Lúc này Thẩm Thanh Đường mới khẽ cười, cầm lấy súng kíp: "Vâng."

Khi Thẩm Thanh Ngạn nhìn thấy cảnh này, anh không thể không nhướng mày – anh cứ cảm thấy đứa em trai mà anh đã nuôi nấng bao nhiêu năm đột nhiên bị người khác cướp mất.

Nhưng anh không thể làm gì được.

Ai biểu Tần Di lợi hại hơn anh nhiều như thế?

• •

Thẩm Thanh Đường bước vào phòng, ba người còn lại thở phào nhẹ nhõm.

Không phải họ cho rằng Thẩm Thanh Đường vướng tay vướng chân, chỉ là lúc này Thẩm Thanh Đường thật sự không thích hợp ở cùng họ, rất dễ khiến họ phân tâm.

Trong quá trình chờ đợi, ba người đều im lặng, Mộ Phi muốn nói mấy câu, nhưng Tần Di không mở miệng nên cũng không nói gì được.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Ngạn cân nhắc một chút, trước tiên nhìn về phía Tần Di nói: "Nếu lần này phụ thân thăng cấp thành công, sẽ có thể truyền chân khí đả thông kinh mạch cho Thanh Đường. Đợi khi Thanh Đường có thể tu luyện rồi, ngươi không cần phải vất vả đi săn nữa."

"Thanh Đường từ nhỏ đã ốm yếu bệnh tật, từ khi đệ ấy gả cho ngươi, ngươi đã chăm sóc đệ ấy rất nhiều, khó tránh cản trở ngươi tu luyện. Thân là huynh trưởng ta đều nhìn thấy được, thật sự rất cảm kích, nếu như sau này-"

“Em ấy không phải gánh nặng.” Tần Di đột nhiên nhẹ giọng ngắt lời Thẩm Thanh Ngạn.

Thẩm Thanh Ngạn hơi sửng sốt, sau đó mới ý thức được Tần Di có lẽ không hiểu từ “khách sáo” nghĩa là gì.

Mỉm cười bất đắc dĩ, Thẩm Thanh Ngạn đang muốn giải thích, đột nhiên bắt gặp đôi mắt đỏ sậm cực kỳ nghiêm túc của Tần Di.

Trái tim Thẩm Thanh Ngạn như lỡ nhịp, những lời còn lại đột nhiên mắc kẹt trên môi, không thể thốt ra thành lời.

Tần Di giờ phút này nhìn anh, ánh mắt bình tĩnh nhưng lại kiên định thấp giọng nói: “Em ấy rất tốt.”

“Thật may mắn khi ta cưới được em ấy.”

Thẩm Thanh Ngạn trợn mắt há hốc mồm.

Anh không ngờ Tần Di, người luôn cho anh cái mặt lạnh lùng, lại có thể thốt ra những lời “gây sốc” như thế vào lúc này.

Nhưng sau khi nhận ra, Thẩm Thanh Ngạn không khỏi cảm thấy trong lòng dâng lên những cảm xúc kỳ lạ phức tạp, vừa có chút xúc động vừa chua xót khó hiểu.

Sau đó Thẩm Thanh Ngạn không khỏi muốn liếc nhìn cửa sổ cách đó không xa, ước gì Thẩm Thanh Đường có thể trốn ở đó nghe trộm.

Nhưng Thẩm Thanh Đường không phải con giun trong bụng Thẩm Thanh Ngạn, không biết anh đang nghĩ gì, tự nhiên không nghe thấy những lời gần như là tỏ tình của Tần Di.

Nhưng nhìn vẻ mặt thẳng thắng vô tư của Tần Di, Thẩm Thanh Ngạn rốt cuộc không dám liếc nhìn quá xa, lấy lại tinh thần, ho nhẹ một tiếng, trịnh trọng nói: “Nếu như ngươi nghĩ như thế, vậy ta yên tâm rồi.”

Thẩm Thanh Ngạn vừa dứt lời, Mộ Phi đột nhiên dường như chịu không nổi, “phụt” một tiếng phá lên cười.

Thẩm Thanh Ngạn: …

Tần Di nhíu mày nói: “Tiểu Phi.”

Lúc này Mộ Phi mới gắng gượng thu lại nụ cười.

Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Ngạn yên lặng quay lưng, vẻ mặt ngờ vực.

Xúi quẩy, nếu biết sớm thì anh đã không khách sáo với những kẻ vô học rồi.

• •

Trong phòng, Thẩm Thanh Đường không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, lúc này cậu đang ngồi trước gương đồng, gọi Chồi Nhỏ ra ngoài.

Trong khoảng thời gian này, với việc hấp thu nhiều ánh sáng và linh dịch, Thẩm Thanh Đường đã có thể tự do thu phóng Chồi Nhỏ.

Nhưng điều kỳ lạ là Thẩm Thanh Đường còn chưa đạt đến cấp độ Luyện Khí tầng một, nhưng cậu có thể cảm thấy linh khí trong cơ thể mình tràn đầy và phân bố khắp cơ thể, mặc dù cậu có thể điều khiển dây leo, nhưng dây leo mà cậu ta điều khiển lại rất yếu ớt, không có tinh thần lực —— đây cũng là nguyên nhân lần đó cậu có thể thành công đánh lén Mộ Diệp, nhưng Mộ Diệp lại không cảm giác được sự tồn tại của linh lực, cho nên hắn mới lơ là.

Nhưng nếu cứ thế này thì không ổn. Nhìn được nhưng xài không được.

Thấy Thẩm Đình sắp tiến kỳ Trúc Cơ rồi, Thẩm Thanh Đường không muốn trở thành người kém cõi nhất trong gia đình.

Chồi Nhỏ xanh mướt trên đỉnh đầu Thẩm Thanh Đường cảm nhận được cảm xúc của cậu, vì vậy nó vỗ vào đỉnh đầu cậu và nói rằng, lẽ nào cậu không biết người bình thường tu luyện không được nhanh sao? Với thân thể của cậu, ít nhất phải cần ba bốn tháng mới nhập môn, hiện tại đã rất nhanh rồi.

Ánh mắt Thẩm Thanh Đường chuyển động, trầm giọng nói: “Ta biết không nên vội, nhưng còn cách nào khác không? Ví dụ như – phương pháp đặc biệt của linh thảo bọn mi?”

Ít nhất để cậu tiến vào luyện khí tầng một, có thể cùng Tần Di đến Thanh Ngọc Kiếm Tông?

Nếu không, cậu thậm chí tư cách để đi cùng Tần Di cũng không có.

Chồi Nhỏ cầm đầu lá của mình lắc lắc, thay vì trả lời trực tiếp câu hỏi của Thẩm Thanh Đường, nó lại hỏi – làm sao cậu biết Tần Di đồng ý đến Thanh Ngọc Kiếm Tông?

Ở lại đây không tốt sao?

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc: “Tài nguyên ở thành Lăng Dương quá lạc hậu, không thể chữa khỏi gương mặt của Lan Đình.”

Hơn nữa, gần đây Thẩm Thanh Đường không hiểu sao luôn cảm thấy, nếu không rời khỏi thành Lăng Dương, có thể cuối cùng họ sẽ không thoát khỏi vận mệnh trong nguyên tác.

Mặc dù linh cảm này không có căn cứ, nhưng kết hợp với những giấc mơ trước đây của Thẩm Thanh Đường, bao gồm một loạt sự kiện xảy ra gần đây, Thẩm Thanh Đường cảm thấy mình vẫn phải đi đến một nơi cao hơn, nếu không chỉ có thể khoanh tay chịu trói.

Cảm nhận được suy nghĩ trong lòng của Thẩm Thanh Đường, Chồi Nhỏ do dự một lúc, nói rằng cách thì cũng có, nhưng sẽ càng cực khổ hơn, hỏi Thẩm Thanh Đường có chịu được không?

Thẩm Thanh Đường giật mình, sau đó đôi lông mày và đôi mắt đẹp như tranh vẽ nãy giờ vẫn hơi lo lắng của cậu lặng lẽ giãn ra.

“Tất nhiên chịu được.”

Chỉ là chịu khổ, Thẩm gia có bao nhiêu người tu luyện chưa từng trải qua gian khổ? Tần Di và Mộ Phi còn là hai tán tu thì lại càng chịu khổ gấp bội, tại sao cậu lại không thể?

Chồi Nhỏ cảm nhận được quyết tâm của Thẩm Thanh Đường, vì vậy nó nói với Thẩm Thanh Đường, đầu tiên cậu hãy cầm chậu cây Vạn Niên Thanh trên bệ cửa sổ lại đây.

Thẩm Thanh Đường nghe theo đi lấy chậu cây Vạn Niên Thanh.

Chồi Nhỏ yêu cầu Thẩm Thanh Đường nhắm mắt lại và đặt tay lên cây Vạn Niên Thanh.

Thẩm Thanh Đường làm theo.

Sau đó, một số dây leo xanh non mọc lên trên những ngón tay mảnh khảnh và trắng trẻo của Thẩm Thanh Đường, quấn lấy Vạn Niên Thanh.

Tiếp đó, Thẩm Thanh Đường đồng thời cảm nhận được ý thức của Vạn Niên Thanh và Chồi Nhỏ.

Chồi Nhỏ bắt đầu đàm phán với cây Vạn Niên Thanh.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường mới hiểu được bí mật tu luyện của Mộc linh căn.

Mộc linh căn nếu muốn có được linh lực vận chuyển hoàn toàn tự nhiên, nhất định phải dựa vào hấp thu linh lực của linh thực sống, giống như Hoàng Kim Thảo đấu đá lẫn nhau, kẻ thắng cuối cùng mới có thể trở thành thượng phẩm.

Tuy nhiên, mổ gà lấy trứng không đáng để học theo, giống như trong thế giới thực vật, sự tồn tại của những dây leo thắt cổ là mục tiêu chỉ trích của công chúng, chúng đi đến đâu, những thực vật khác căn bản không dám lại gần.

Vì vậy, chỉ có thể trao đổi.

Giống như bây giờ, Chồi Nhỏ đang thương lượng điều kiện với Vạn Niên Thanh, Vạn Niên Thanh sẽ cho Thẩm Thanh Đường linh khí mà nó tu luyện được, nhưng Thẩm Thanh Đường cần cung cấp máu để nó cải thiện thể chất.

Thẩm Thanh Đường đương nhiên đồng ý.

Kết quả là cành lá Vạn Niên Thanh quấn vào đầu ngón tay Thẩm Thanh Đường, máu đỏ tươi chảy ra từ đầu ngón tay cậu, đồng thời linh khí màu xanh lục từ từ tràn ra từ Vạn Niên Thanh, chảy vào cơ thể Thẩm Thanh Đường.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường mới cảm nhận được cái gì gọi là linh lực “sống”.

Những linh lực đó tự do bơi lội trong kinh mạch của cậu như đàn cá tung tăng bơi lội, mang theo một loại sức sống mạnh mẽ.

Bản thân Vạn Niên Thanh cũng không già lắm, nhưng ưu điểm là cành lá xum xuê, cho nên nó cung cấp linh lực không quá ít, hấp thu máu cũng không quá nhiều.

Sau khi Thẩm Thanh Đường trao đổi với nó xong, cậu chỉ cảm thấy đầu ngón tay hơi đau, ngoài ra không có vấn đề nghiêm trọng nào khác.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường rút tay lại, mím môi giơ tay định điều khiển dây leo.

Lần này, độ linh hoạt của dây leo tăng lên rất nhiều, Thẩm Thanh Đường điều khiển dây leo cuốn bút lông trên bàn lên, hơi dùng lực một chút, sau một lúc, răng rắc một tiếng, bút lông thực sự bị dây leo bẻ gãy!

Thẩm Thanh Đường khẽ mở mắt.

Hiệu quả tốt như vậy sao?

Nhưng ngay lập tức, Thẩm Thanh Đường cảm nhận được sự cực khổ mà Chồi Nhỏ nói.

Sau khi điều khiển dây leo bẻ gãy bút lông, linh lực của Vạn Niên Thanh trong cơ thể cậu trở nên rối loạn.

Mỗi loại cây có những đặc tính khác nhau, hậu quả của sự dung hợp linh lực mới là xuất hiện phản ứng đào thải, đặc biệt Thẩm Thanh Đường còn là con người.

Linh lực của Vạn Niên Thanh hơi thô bạo, cào vào kinh mạch của Thẩm Thanh Đường, gây ra từng đợt đau âm ỉ.

Chồi Nhỏ nhắc nhở: “Hãy kiên nhẫn.”

Thẩm Thanh Đường chỉ biết nhắm mắt chịu đựng, trên trán đã sớm xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Nhưng cũng may linh lực Vạn Niên Thanh không nhiều lắm, sau khi chậm rãi tiếp nhận dung hợp, sắc mặt cậu mặc dù có chút tái nhợt, nhưng cũng dần dần bình phục lại.

Thẩm Thanh Đường khẽ hít một hơi, thầm nghĩ cây Vạn Niên Thanh mới mấy năm tuổi nhưng cậu hấp thu đã có chút khó khăn, nếu muốn tiến xa hơn, thật sự phải chịu khổ cực nhiều.

Nhưng điều duy nhất khiến cậu cảm thấy may mắn chính là phương pháp này không có tác dụng phụ, mặc dù linh lực của thực vật dễ tương khắc nhưng bản tính lại hiền lành, mạnh hơn nhiều so với các phương pháp uống độc giải khát cấp tốc như uống máu hung thú.

Mím môi, Thẩm Thanh Đường cảm thấy mình có thể thử lại.

Nhớ tới gần sân còn có mấy cái cây, Thẩm Thanh Đường muốn đi xem một chút.

Thẩm Thanh Đường vừa mới đứng dậy, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến một trận tiếng sấm trầm đục.

Thẩm Thanh Đường giật mình, biết đây là lôi kiếp của Thẩm Đình, cậu lập tức lùi bước – thời điểm mấu chốt, tốt hơn hết là đừng gây rắc rối cho mọi người.

Lôi kiếp nối tiếp nhau, rất dày đặc.

Nghe tiếng vang ầm ầm ở bên ngoài, trong lòng Thẩm Thanh Đường không khỏi xoắn xuýt – động tĩnh lớn như vậy, e rằng thành Lăng Dương cũng biết rồi, nhưng không biết khi nào những người đó sẽ tới?

Thẩm Thanh Đường đang có chút khẩn trương lo lắng, đột nhiên một cơn gió lặng lẽ thổi qua, vô cớ khiến sống lưng cậu có chút ớn lạnh.

Thẩm Thanh Đường nhíu mày, theo bản năng quay đầu nhìn lại, sau lưng chỉ có bức bình phong và chiếc giường.

Thẩm Thanh Đường mím môi, nghĩ mình có lẽ quá đa nghi.

Nhưng vào lúc này, một dây leo xanh nhẹ nhàng trèo lên vai Thẩm Thanh Đường.

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Thanh Đường là cho rằng Chồi Nhỏ đang phá phách, cậu đưa tay vỗ nhẹ nó: "Đừng quậy nữa."

Tuy nhiên, khi cậu chạm vào chỗ dây leo có xúc cảm lạnh như băng, Thẩm Thanh Đường chợt nhận ra – đây không phải là dây leo trên người cậu!

Thẩm Thanh Đường đột ngột đứng dậy, chật vật lui về sau, chiếc ghế đẩu cũng bị đụng đổ ngã.

Nhưng vào lúc này, một sợi dây leo thật dài duỗi ra quấn lấy cái ghế đẩu, không để nó phát ra tiếng động.

Một bóng người mặc áo đen không hề báo trước xuất hiện trước mặt Thẩm Thanh Đường, những dây leo màu xanh lục tung bay xung quanh, giống như một tấm lưới khổng lồ.

Thẩm Thanh Đường sửng sốt, đối mặt với một đôi mắt xanh thẫm âm u giống như ma trơi.

Điều đầu tiên Thẩm Thanh Đường làm sau khi hồi thần là chạm vào chiếc nhẫn trữ vật, nhưng những sợi dây leo đó cực kỳ linh hoạt, chúng lập tức trói cổ tay của Thẩm Thanh Đường!

Cổ tay mảnh khảnh trắng như tuyết của Thẩm Thanh Đường lập tức nổi lên những vết đỏ.

Thẩm Thanh Đường trong lòng chùng xuống, chỉ có thể mở miệng kêu cứu, không ngờ vừa mới mở hé miệng, liền cảm thấy không gian xung quanh như vặn vẹo, không có âm thanh nào phát ra.

Bóng đen tiến lại gần một chút.

Thẩm Thanh Đường mím chặt đôi môi mỏng, mồ hôi lạnh từ từ túa ra trên trán.

Cuối cùng, bóng đen dừng lại trước mặt Thẩm Thanh Đường, một bàn tay khô héo hơi tái nhợt chậm rãi duỗi tới.

Nhưng điều kỳ lạ là dù ở khoảng cách gần như vậy, Thẩm Thanh Đường vẫn chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt xanh ma quái đó, chứ không thể nhìn thấy khuôn mặt ẩn trong chiếc mũ trùm đầu.

Cậu muốn vùng vẫy, nhưng cậu không thể.

Nên cậu chỉ biết trơ mắt nhìn bàn tay khô héo và nhợt nhạt ấy khẽ đặt lên cổ mình.

Xúc cảm sần sùi khiến lông mi Thẩm Thanh Đường khẽ run, không khỏi co rụt lại.

Cảm giác này… giống như bị một thân cây xù xì chạm vào.

Ngay sau đó, một cơn đau nhói truyền đến! Có những sợi dây leo mỏng trực tiếp xuyên qua làn da mềm mại trên cổ Thẩm Thanh Đường, chui vào!

Con ngươi của Thẩm Thanh Đường đột nhiên co rút lại, trong lòng vô cùng kinh hãi!

Nhưng khiến cậu kinh hãi không phải da thịt bị dây leo đâm thủng, mà là vào lúc da thịt bị dây leo đâm thủng, cậu nghe thấy một thanh âm khàn khàn mà rợn người.

Xoẹt, xoẹt.

Thơm quá, thơm quá đi…

Huyết thống cao cấp như vậy…

Nuốt sống nó… Ăn sạch nó! Sẽ trở nên mạnh mẽ hơn…

------oOo------

Chương 31: Không phải ngươi chết, thì ta chết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 31: Không phải ngươi chết, thì ta chết

Cổ Thẩm Thanh Đường hơi nhói đau như bị kim châm, trong lúc kinh hãi, cậu nhận ra dây leo kia hình như đang cố gắng tiêm một loại chất lỏng vào cơ thể cậu.

Thẩm Thanh Đường mím môi, cố hết sức hóa cứng làn da mình, nhưng không có tác dụng, chất lỏng vẫn bơm vào từng chút một.

Khi chất lỏng được tiêm vào cơ thể Thẩm Thanh Đường, dục vọng của gã áo choàng đen càng thêm điên cuồng, cảm xúc của gã cực kỳ phấn khích.

Giống như đang kêu gào, sắp có một bữa ăn thịnh soạn rồi!

Tuy nhiên, trong sự hưng phấn của áo choàng đen, Thẩm Thanh Đường phát hiện ý thức của mình dần dần trở nên mơ hồ – chất lỏng được tiêm vào cơ thể cậu hình như có tác dụng làm tê liệt thần kinh…

Cơ thể Thẩm Thanh Đường bắt đầu rã rời, trong tầm mắt của cậu bắt đầu xuất hiện những đốm sáng lang thang không rõ ràng, mọi thứ càng lúc càng trở nên mơ hồ.

Đột nhiên đầu ngón tay của cậu run lên, dây leo không bị khống chế chui ra khỏi cơ thể, lan ra khắp bốn phía, làn da trắng tuyết cũng tỏa ra ánh sáng xanh nhạt, bắt đầu sinh ra một loại đặc tính riêng biệt của thực vật.

Trong cơn mê mang bất định, Thẩm Thanh Đường cảm thấy mình sắp biến thành một cái cây, một cái cây thật…

Mà ngay vào giây phút cuối cùng khi Thẩm Thanh Đường sắp mất đi ý thức, Chồi Nhỏ xanh mướt từ trên đỉnh đầu cậu "xì" một tiếng lắc lư chui ra, hung dữ chống nạnh.

Chồi Nhỏ trừng mắt nhìn người đàn ông mặc đồ đen ở phía đối diện.

Mặc dù Chồi Nhỏ không có mắt, nhưng áo choàng đen vẫn có thể cảm nhận được sự tức giận của nó.

Lúc này, áo choàng đen mập mờ nở nụ cười, vươn cánh tay phủ đầy dây leo, bắt lấy Chồi Nhỏ.

Gã biết Chồi Nhỏ mới là cốt lõi của cơ thể Thẩm Thanh Đường.

Ăn Chồi Nhỏ tương đương với ăn trái tim của Thẩm Thanh Đường, rất bổ dưỡng.

Tuy nhiên, Chồi Nhỏ vào lúc này giống như không biết nguy hiểm, vẫn trừng mắt hung dữ nhìn áo choàng đen.

Cảm nhận được khí thế bá đạo không chút kiêng nể của Chồi Nhỏ, đôi mắt xanh ẩn dưới lớp áo choàng đen thoáng qua một tia do dự, nhưng rất nhanh, khoảnh khắc do dự này đã bị dục vọng tham lam áp chế.

Gã ở Lâm gia, nhưng chưa từng được ăn thứ nào ngon như vậy, mỗi ngày đều phải giả làm người, thật sự rất vất vả!

Bây giờ cuối cùng cũng được ăn no, sao có thể bỏ cuộc dễ dàng như vậy?

Gã áo choàng đen khẽ cười một tiếng, dây leo từ bốn phương tám hướng bao vây lấy Chồi Nhỏ, sau đó hung hăng chụp xuống!

Chỉ trong chốc lát, Chồi Nhỏ đã bị vô số dây leo rậm rạp bao vây đến tận trung tâm, không để lộ một kẽ hở nào.

Đôi mắt xanh thẫm trong chiếc áo choàng đen sáng lên và ngày càng trở nên tham lam.

Còn Thẩm Thanh Đường lúc này sắp hoàn toàn mất đi ý thức, nhưng Chồi Nhỏ không ngừng nhắc nhở, cậu mới điên cuồng cắn đầu lưỡi, kích thích bản thân không được hoàn toàn mất đi ý thức.

Dây leo tiến lại gần Chồi Nhỏ.

Giống như một cái lồng màu xanh khổng lồ, những cái bóng đen dày đặc chen chút nhau đã hoàn toàn đè lên đầu Chồi Nhỏ.

Rõ ràng là một Chồi Nhỏ non nớt, mỏng manh, ngây thơ lại bất lực như vậy.

Nhưng không phải—

Chồi Nhỏ giơ lá cây lên, nhìn dây leo trên đầu, nghiêng đầu lựa chọn một lúc.

Ngay khi những dây leo kia nóng lòng muốn thử lao xuống, Chồi Nhỏ vươn những chiếc lá ra trước, đột nhiên quấn lấy một dây leo to nhất, "phập" một tiếng cắn mạnh xuống!

Ngay lập tức, một luồng sáng màu xanh ngọc dâng trào dọc theo thân và lá của Chồi Nhỏ tràn vào cơ thể Thẩm Thanh Đường.

Bị linh lực mạnh mẽ như vậy đánh vào kinh mạch không hoàn toàn cùng thuộc tính, Thẩm Thanh Đường bị cơn đau mạnh mẽ kích thích đến mức lập tức cắn đầu lưỡi.

Dòng máu đỏ tươi lập tức chảy xuống khóe môi.

Nhưng Thẩm Thanh Đường trong nháy mắt nghiến chặt răng và dồn hết tâm trí để hỗ trợ Chồi Nhỏ.

Những gì Thẩm Thanh Đường cảm nhận được từ Chồi Nhỏ, bao gồm cả những gì cậu tự thân mình cảm nhận, chỉ là một điều.

Lần này, không phải ngươi chết, thì ta chết.

Về phần áo choàng đen, gã vốn dĩ không ngờ tới tình thế thắng lợi như vậy còn có thể nghịch chuyển, gã sửng sốt một hồi, khi cảm giác được linh lực trong cơ thể mình đang điên cuồng rò rỉ ra ngoài, lúc này mới bắt đầu tỉnh ngộ mà sợ hãi.

Nhưng đầu óc của gã không tốt lắm, không đủ thông minh, phản ứng đầu tiên của gã không phải là tách mình ra khỏi Chồi Nhỏ, mà là dùng dây leo khác định bóp cổ Thẩm Thanh Đường.

Hai người lúc này đang liên kết với nhau, Chồi Nhỏ lập tức cảm ứng được ý đồ của gã áo đen, liền bày ra vẻ hung ác, điên cuồng tăng nhanh tốc độ hấp thu linh khí.

Những dây leo mà áo choàng đen điều khiển đã bị Chồi Nhỏ hút mạnh đến mức mềm nhũn rơi xuống đất, thậm chí còn có dấu hiệu khô héo.

Đến lúc này, áo choàng đen mới nhận ra Thẩm Thanh Đường thực sự là thứ mà gã không thể động đến.

Gã hối hận rồi.

Hối hận vì sao lúc đầu lại không nghe theo lời chủ nhân.

Chồi Nhỏ vẫn điên cuồng hút linh khí, mặc dù nó biết Thẩm Thanh Đường gần như đã đến giới hạn rồi.

Mồ hôi lạnh trên người đã thấm đẫm quần áo của Thẩm Thanh Đường, đôi môi mỏng bị cắn không biết bao nhiêu lần, rớm máu, nhưng cậu vẫn nắm chặt tấm bình phong phía sau, cố gắng hết sức bám chặt.

Mọi kinh mạch dường như sắp bị luồng linh khí mãnh liệt xé rách, cả người như bị cắt ra bởi vô số nhát dao nhỏ.

Nhưng cả Chồi Nhỏ và Thẩm Thanh Đường đều không bỏ cuộc, bởi vì cả hai đều ngầm hiểu rằng vào thời điểm này, nếu họ không hút thứ chết tiệt này, cả hai sẽ bị bại lộ!

Gã áo đen cuối cùng cũng muốn rút lui, lúc này gã đột nhiên cắt đứt mấy sợi dây leo đang vây quanh Chồi Nhỏ và Thẩm Thanh Đường, biến thành một bóng đen mảnh khảnh trên mặt đất, điên cuồng lao ra ngoài theo khe cửa.

Nhưng lần này còn chưa kịp lao ra ngoài, gã đã bị một sợi dây leo mảnh khảnh mới sinh ra quấn lấy.

Cứng rắn kéo lại.

Tình thế đảo ngược ngay lập tức.

Kẻ săn mồi trở thành kẻ bị săn.

Những dây leo mảnh khảnh chui vào áo choàng đen từ mọi hướng và lao lên.

Thẩm Thanh Đường dựa vào tấm bình phong, nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt, hàng mi dài run rẩy, môi loang lổ vết máu.

Nhưng những dây leo mọc ra từ cơ thể cậu đều tỏa ra ánh sáng xanh ngọc, trông còn sống động hơn cả bản thân cậu.

Sấm sét bên ngoài không ngừng vang lên, che lấp mọi động tĩnh bên trong phòng.

Chồi Nhỏ ước tính điểm giới hạn của Thẩm Thanh Đường, cuối cùng đánh giá năng lượng còn lại của áo choàng đen, sau khi điên cuồng hút linh khí một trận

nữa, nó điều khiển dây leo bao trùm áo choàng đen kín mít.

Siết chết!

Xì xì xèo xèo một trận, áo choàng đen vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ, cuối cùng từ bên trong rơi ra một đống dây leo khô héo cùng một chiếc nhẫn trữ vật.

Lúc này bầu không khí căng thẳng ban đầu trong phòng quay về bình yên.

Mồ hôi trên trán Thẩm Thanh Đường đã thấm đẫm khuôn mặt trắng bệch của cậu, hàng mi dài cũng bị mồ hôi và nước mắt vì đau mà làm cho ướt đẫm, khiến tầm nhìn của cậu mờ đi.

Cậu thở hổn hển, hai mắt tối đen, đôi môi mỏng nhuốm máu mím chặt, từng chút một cố gắng dựa vào bình phong đứng lên.

Còn phải dọn dẹp mớ hỗn loạn này.

Tuy nhiên, Thẩm Thanh Đường không cảm giác được giá đỡ dưới tấm bình phong không vững chắc, cậu vừa dùng một chút lực, bình phong liền đổ mạnh về phía sau.

Một tiếng động rền vang.

Thẩm Thanh Đường bị tiếng động lớn này làm chấn kinh, máu trong người lại cuộn trào, tai ù lên từng cơn.

Khoảnh khắc tiếp theo, cửa phòng bị đá văng ra từ bên ngoài.

Khi Tần Di xông vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đồng tử co rụt lại, sau đó dùng tay trái dứt khoát đóng cửa lại, bước nhanh về phía Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường trong lúc hoảng hốt hơi chần chừ, ngước đôi mắt mờ mịt lên, liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang nhanh chóng khẩn trương đi về phía mình.

“Lan……”

Thẩm Thanh Đường vừa mới thốt ra một chữ từ chóp lưỡi mang theo mùi máu tanh, cậu liền được người ôm lấy eo bế lên, sau đó ngã vào một vòng tay rộng lớn ấm áp dị thường.

Thẩm Thanh Đường trong mơ hồ đối diện với một đôi mắt kinh ngạc tràn ngập tự trách cùng hối hận, môi mỏng khẽ mấp máy, cậu muốn nói gì đó, nhưng ý thức và cơ thể không ngừng thả lỏng, khiến cậu không khống chế được từ từ nhắm mắt lại.

An toàn rồi.

Tiềm thức của cậu đang nói cho cậu biết điều này.

Lan Đình đến rồi.

Ổn rồi.

. .

Tần Di nắm cổ tay đầy vết sẹo đỏ của Thẩm Thanh Đường, mím đôi môi mỏng, lạnh lùng bắt mạch.

Cảm nhận được linh lực tăng vọt trong người Thẩm Thanh Đường gần như muốn tràn ra, sắc mặt Tần Di trở nên vô cùng khó coi.

Lúc này, hắn mới chậm rãi buông bàn tay đang nắm cổ tay Thẩm Thanh Đường ra, đột nhiên ôm chặt lấy Thẩm Thanh Đường đang suy nhược hơi thở trong lòng, hai mắt đỏ rực, răng khẽ nghiến chặt.

Thật ra, lúc vừa vào cửa, Tần Di đã đoán được phần lớn khi ngửi thấy bầu không khí quen thuộc, nhìn thấy mảnh vải đen cùng dây leo khô héo rải rác dưới đất.

Đồng loại tàn sát lẫn nhau, thực vật như vậy, động vật cũng như vậy.

Huyết thống của Thẩm Thanh Đường dường như rất cao, làm sao không có ai thèm muốn?

Hắn thật bất cẩn.

Chỉ là hắn không ngờ rằng những thứ đó lại tấn công Thẩm Thanh Đường vào lúc này – mọi người đều chú ý đến Thẩm Đình, hơn nữa họ cũng nghĩ ở trong phòng sẽ an toàn, cho dù có cao thủ tiếp cận, họ cũng là người đầu tiên phát hiện ra nên mới không theo dõi.

Đâu có ngờ lại có thực vật biến thành người đến đây lén lút tấn công?

Cho dù là thực vật đã tu luyện đến cảnh giới cực cao, nhưng chỉ cần nó thu lại khí tức trên người, liền chẳng khác gì thực vật bình thường, trừ phi là cảnh giới cực kỳ cao, hoặc là cẩn thận điều tra mới có thể phát hiện.

Ngoài ra, trong động của Tần Di còn trồng rất nhiều linh thảo, hoàn toàn có thể đánh lừa mọi người.

Nếu là ngày thường, Tần Di có thể cho Thẩm Thanh Đường uống thuốc, nhưng lúc này không thể, hắn không thể làm gì được.

Bây giờ, nếu có bất kỳ dược tính nào xâm nhập vào cơ thể Thẩm Thanh Đường, một khi linh khí dư thừa bị kích nổ, thì tương đương với việc sát hại Thẩm Thanh Đường.

Ngay khi Tần Di đang lâm vào tự trách vô tận, lỗ tai của hắn đột nhiên bị cái gì đó nhéo nhéo.

Tần Di nhíu mày, quay mặt sang một bên, nhìn thấy Chồi Nhỏ yếu ớt nằm trên đầu Thẩm Thanh Đường, toàn thân lập lòe hào quang, rõ ràng là sắp nổ tung.

Tần Di trầm mặc một lát, không chút do dự vươn tay, để cho Chồi Nhỏ nắm lấy ngón tay của mình.

Khi ý chí của Chồi Nhỏ chậm rãi được truyền qua lá cây, Tần Di theo bản năng giật mình, trên mặt hiện lên một biểu cảm kỳ lạ.

Ngay khi Tần Di do dự, Chồi Nhỏ liền mặc kệ, lúc này mạnh mẽ chống đỡ cơ thể rồi tát cho Tần Di một cái.

Tần Di cúi đầu liếc nhìn Chồi Nhỏ, sau đó nhìn Thẩm Thanh Đường sắc mặt tái nhợt đang nhắm mắt trong ngực.

Cuối cùng, theo chỉ dẫn của Chồi Nhỏ, hắn từ từ cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mỏng đầy máu của Thẩm Thanh Đường.

Máu của Thẩm Thanh Đường không có mùi tanh mà thay vào đó là mùi tươi mát và hơi ngọt đặc trưng của cây cỏ.

Tần Di nhắm mắt lại, chịu đựng nóng bỏng trong lòng, thâm nhập một chút, nhẹ nhàng mút lấy đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt của Thẩm Thanh Đường, sau đó từ từ truyền chân khí của mình vào miệng Thẩm Thanh Đường.

Dần dần, Thẩm Thanh Đường cũng có chút ý thức.

Cảm nhận được ý định của Tần Di, cậu khẽ mở miệng, luồng khí màu xanh ngọc tràn ra từ môi Thẩm Thanh Đường, bám vào luồng khí đỏ rực do Tần Di truyền đến, dọc theo đôi môi chạm vào nhau của hai người chậm rãi tràn vào trong người Tần Di.

Những ngón tay mảnh khảnh chậm rãi siết chặt vòng eo mềm mại, cùng với cái ôm, nụ hôn càng lúc càng kéo dài.

Ánh sáng xanh lục và đỏ rực đan vào nhau, luân chuyển không ngừng trên người hai người.

. .

Bên ngoài

Sấm sét dần dần lắng xuống, nhìn thấy tiến giai của Thẩm Đình dần dần đi đến hồi kết, hết thảy đều sắp lắng xuống.

Nhưng Tần Di, người vừa xông vào phòng Thẩm Thanh Đường vẫn chưa ra ngoài.

Thẩm Thanh Ngạn không khỏi nhíu mày.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Thẩm Thanh Ngạn có chút lo lắng cho Thẩm Thanh Đường, vì vậy anh nói với Mộ Phi: “Ta đi xem Thanh Đường một chút.”

Mộ Phi cũng không phản đối —— lúc này, cao thủ cũng chưa tới đánh lén, căn bản không có vấn đề gì.

Thế là Thẩm Thanh Ngạn đi qua.

Anh vừa đi tới cửa, đưa tay đẩy ra, lại kinh ngạc phát hiện cửa bị hạ cấm chế.

Thẩm Thanh Ngạn nhíu mày càng chặt.

Trầm mặc một lát, Thẩm Thanh Ngạn lại đi tới bên cửa sổ, vươn tay nhẹ nhàng đẩy ra.

Lần này, lại đẩy ra được một khe hở.

Thẩm Thanh Ngạn liếc nhìn vào trong phòng.

Vốn dĩ chỉ là tùy tiện nhìn, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong phòng, sắc mặt Thẩm Thanh Ngạn đột nhiên thay đổi.

Anh không nhìn thấy gì khác, anh chỉ nhìn thấy Tần Di đang ôm Thẩm Thanh Đường, hôn nhau trước một tấm bình phong đã đổ và một đống lộn xộn xung quanh.

Trong lúc này, lại đi hôn nhau? ? ?

Thẩm Thanh Ngạn: ? ? ?

Ngay khi biểu cảm của Thẩm Thanh Ngạn trở nên méo mó, Mộ Phi đột nhiên xuất hiện với vẻ mặt tò mò.

“Sao vậy? Nhìn cái gì vậy? Sao lại có vẻ mặt này?”

Sắc mặt Thẩm Thanh Ngạn thay đổi, trong nháy mắt đóng cửa sổ lại, chắn tầm nhìn của Mộ Phi.

Mộ Phi: ?

Mộ Phi vừa muốn nói thêm, một trận cười to đột nhiên từ trong mật thất truyền đến.

Khi Thẩm Thanh Ngạn và Mộ Phi nghe thấy tiếng cười này, đầu tiên họ giật mình, sau đó mắt họ đồng thời sáng lên.

Thẩm Đình tiến kỳ Trúc Cơ thành công rồi!

Quả nhiên, sau một tiếng nổ lớn, một bóng người cao lớn màu lam bay ra khỏi mật thất, đáp xuống trước mặt Thẩm Thanh Ngạn và Mộ Phi với thần thái uy nghiêm và phấn chấn.

Cả người tản ra một loại uy áp cường giả không giống người thường.

Hiển nhiên, Thẩm Đình đã thăng lên Trúc Cơ.

Hơn nữa Thẩm Đình còn đạt đến Trúc Cơ tầng hai khi mới vừa thăng lên kỳ Trúc Cơ! Có thể thấy rõ xây dựng nền tảng tu vi rất vững chắc.

Thẩm Thanh Ngạn ngay lập tức vui mừng khôn xiết.

Nhưng vừa định chúc mừng Thẩm Đình, liền thấy Thẩm Đình đắc ý nhìn anh, “Tụi con sao đều đứng ở cạnh cửa sổ thế này? Đường nhi và Tần Di đâu?”

Thẩm Thanh Ngạn: …

------oOo------

Chương 32: Bị Lâm Cẩn Du hủy hôn là tâm bệnh của Thẩm Thanh Ngạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 32: Bị Lâm Cẩn Du hủy hôn là tâm bệnh của Thẩm Thanh Ngạn

Ho khan một tiếng, Thẩm Thanh Ngạn chỉ có thể lấp liếm nói: "Bọn họ không sao, rất tốt."

Thẩm Đình: ?

Trên thực tế, vừa rồi trong lúc Thẩm Đình tiến giai, ông cảm nhận được một cỗ khí tức rất mờ nhạt, không mạnh mẽ, nên ông cứ nghĩ mấy đứa nhỏ có thể giải quyết, ông tự cổ vũ mình, tiếp tục thăng cấp.

Nhưng nhìn vẻ mặt của Thẩm Thanh Ngạn bây giờ, Thẩm Đình không khỏi nghĩ nhiều, sắc mặt thay đổi, hỏi: "Đường nhi có chuyện gì sao?"

Nói xong, Thẩm Đình xoay người đi vào trong phòng.

Thẩm Thanh Ngạn sửng sốt, vội vàng ngăn cản ông.

Mà ngay lúc Thẩm Đình đi tới trước cánh cửa đóng chặt, vươn tay muốn mở cửa, thì cửa từ bên trong cọt kẹt một tiếng, bị kéo ra.

Tần Di đi ra ngoài.

Nhìn thấy Tần Di, Thẩm Đình và Thẩm Thanh Ngạn đều giật mình, vẻ mặt của họ khác nhau.

Thẩm Đình lo lắng cho tình trạng của Thẩm Thanh Đường.

Còn Thẩm Thanh Ngạn thì đứng sau lưng Thẩm Đình, do dự không nói, đang muốn ra hiệu bảo Tần Di giấu diếm, Tần Di đã lẳng lặng nhìn hai người họ rồi nói: "Vừa rồi Thanh Đường bị tập kích bất ngờ, bây giờ đã ổn rồi, hai người có muốn vào xem không?"

Lời này vừa nói ra, Thẩm Đình cùng Thẩm Thanh Ngạn sắc mặt đồng thời thay đổi, ngay cả Mộ Phi nghe vậy cũng vội vàng chạy tới: "Thẩm ca xảy ra chuyện sao?"

Tần Di không nhiều lời, mà hơi nghiêng người qua một bên.

Thẩm Đình lập tức lao vào, theo sau là Thẩm Thanh Ngạn và Mộ Phi.

Thấy mọi người căng thẳng, Tần Di bất giác nhíu mày.

• •

Khi Thẩm Đình và Thẩm Thanh Ngạn bước vào cửa, họ đã bị sốc khi thấy cảnh tượng lộn xộn trong nhà.

Lúc này Thẩm Thanh Ngạn mới nhận ra hẳn là lúc nãy Tần Di đang muốn cứu Thẩm Thanh Đường.

Càng thêm lo lắng hơn.

Đi qua tấm bình phong, hai người cuối cùng cũng nhìn thấy Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường mặc một bộ đồ màu trắng, lặng lẽ dựa vào chiếc gối mềm ở đầu giường, mái tóc đen xõa xuống, vẻ mặt tiều tụy và yếu ớt.

Lúc này Thẩm Thanh Đường đã tỉnh lại, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng tái nhợt, mặc dù vết máu trên môi đã được lau đi nhưng vết sẹo do tự cắn càng thêm rõ ràng trên đôi môi mỏng hơi tái nhợt.

Nhìn thấy Thẩm Đình, Thẩm Thanh Đường nhất thời kinh ngạc, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên nụ cười, khàn giọng nói: “Phụ thân tiến giai thành công rồi? Chúc mừng người.”

Nhìn thấy Thẩm Thanh Đường như vậy, lòng Thẩm Đình khẽ nhói, tràn đầy tự trách, lập tức chạy tới đỡ Thẩm Thanh Đường, trầm giọng nói: “Đừng nói nữa.”

Nói xong, ông nắm lấy tay Thẩm Thanh Đường, bắt đầu bắt mạch.

Thẩm Thanh Đường vốn định nói rằng cậu không sao, lúc nãy Tần Di đã chia sẻ với cậu rất nhiều linh lực, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Đình, cậu lại im lặng mím môi.

Tốt hơn là để Thẩm Đình chẩn đoán, để ông có thể yên tâm.

Thẩm Thanh Ngạn đứng sang một bên, trong lòng xôn xao, sắc mặt rất khó coi – thật kỳ lạ, vừa rồi rõ ràng anh không cảm nhận được có luồng khí đặc biệt nào, hơn nữa Thẩm Thanh Đường lại ở trong phòng, làm sao có kẻ tấn công vào được?

Lúc này Thẩm Đình vừa bắt mạch cho Thẩm Thanh Đường xong, ông cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ – Tần Di nói rằng Thẩm Thanh Đường bị tập kích bất ngờ, nhưng Thẩm Thanh Đường không gặp vấn đề gì ngoại trừ linh lực trong cơ thể tăng vọt và kinh mạch bị tổn thương nhẹ.

Vốn dĩ, ông định tiến kỳ Trúc Cơ xong sẽ rót linh lực cho Thẩm Thanh Đường, ít nhất cũng phải để Thẩm Thanh Đường bước vào Luyện Lhí tầng thứ nhất, như vậy tuổi thọ của cậu sẽ tăng lên.

Nhưng bây giờ xem ra… Không cần nữa rồi?

Còn có loại tấn công lén lút như vậy sao?

Vẻ mặt của Thẩm Đình trở nên cực kỳ cổ quái.

Tần Di lặng lẽ đi tới, Thẩm Đình và Thẩm Thanh Ngạn một người đang nghi hoặc, một người đang tự trách bản thân, họ đều không chú ý đến hắn.

Lúc này Tần Di liếc nhìn hai người họ, cũng không trực tiếp giải thích linh lực tăng vọt trong cơ thể Thẩm Thanh Đường, mà nói: "Nhạc phụ và huynh trưởng không cần tự trách mình, lần này không phải con người tấn công Thanh Đường, mà là một loại thực vật biến dị, khí tức không giống với con người, cho nên chúng ta đều sơ suất."

Thẩm Đình sắc mặt đột nhiên thay đổi: "Thực vật biến dị?"

Sắc mặt Thẩm Thanh Ngạn cũng đột nhiên trở nên không đúng: "Ở thành Lăng Dương lại có chuyện như vậy sao?"

Tần Di gật đầu, lại lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật khác, đưa cho Thẩm Đình: "Nếu như ta không đoán sai, loại thực vật biến dị này có thể là do đại gia tộc nào đó nuôi dưỡng, hai người có biết nhẫn trữ vật này không?"

Thẩm Đình liếc nhìn nhẫn trữ vật, nhíu mày: "Nhẫn trữ vật này rất bình thường, là loại phổ biến nhất trên thị trường."

Thẩm Thanh Ngạn ngược lại quan sát chiếc nhẫn trữ vật mấy lần, sau đó mím chặt môi, nhìn chằm chằm vào một bộ phận nào đó của nhẫn trữ vật.

Ngay cả Thẩm Thanh Đường, người yếu ớt đang nằm trên giường, cũng chú ý đến biểu hiện của anh.

Thẩm Thanh Đường ho khan vài tiếng, khàn giọng hỏi: "Đại ca phát hiện gì sao?"

Một lúc sau, Thẩm Thanh Ngạn thu hồi đôi mắt có chút tơ máu, lạnh lùng nói: "Đây là nhẫn của nhà họ Lâm, Lâm Cẩn Du cũng có một chiếc như vậy. Sự khác biệt giữa chiếc nhẫn này với những chiếc nhẫn trữ vật thông thường là mặt trong chiếc nhẫn có một ký hiệu hình lá trúc."

Thẩm Đình vừa nghe thấy điều này, ông lập tức lật chiếc nhẫn trữ vật ra, nó đúng như những gì Thẩm Thanh Ngạn nói, trên đó có một ký hiệu lá trúc.

Sắc mặt Thẩm Đình thay đổi, Thẩm Thanh Đường ở bên cạnh mím môi, nhưng không có vẻ gì là đặc biệt kinh ngạc.

Trong lòng Thẩm Thanh Đường biết rõ việc bị Lâm Cẩn Du hủy hôn là tâm bệnh của Thẩm Thanh Ngạn, nên mặc dù rất tò mò về nhà họ Lâm nhưng cậu cũng không hỏi thêm câu nào nữa. *(Lâm Cẩn Du là nhân vật thụ chính trong nguyên tác)*

Mà Thẩm Đình sau khi nhìn thấy lá trúc, tựa hồ cũng ý thức được điều gì, cũng không có lập tức truy cứu, mà là yên lặng cất nhẫn trữ vật đi, cau mày nói với Tần Di: "Vừa rồi lúc ngươi phát hiện kẻ đánh lén, rốt cục Đường nhi đã xảy ra chuyện gì? Tại sao mạch của nó lại kỳ lạ như vậy?"

“Phụ thân không cần hỏi Lan Đình, chàng ấy cũng không biết nhiều, để con kể cho người.” Giọng nói yếu ớt mềm mỏng khẽ vang lên, Thẩm Thanh Đường cố gắng ngồi dậy.

Cậu biết Tần Di không giỏi nói dối, cho nên nãy giờ chàng ấy vẫn không giải thích chuyện này.

Khi Thẩm Đình nhìn thấy Thẩm Thanh Đường muốn ngồi dậy, ông nhanh chóng đỡ Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường im lặng cười, thuận thế lại dựa vào gối mềm, sau đó chậm rãi kể lại bằng giọng hơi khàn khàn.

Thời gian nửa nén nhang qua đi.

“…Mọi chuyện là như thế đấy.”

“Nó muốn ăn con, lại bị Lan Đình phát hiện, phương pháp tu luyện của nó phản tác dụng, linh lực của nó bằng cách nào đó lại truyền vào cơ thể con.”

Đôi mắt của Thẩm Đình hơi mở to, với vẻ mặt không thể tin được, Thẩm Thanh Ngạn cũng không tin được.

Chỉ có Mộ Phi bởi vì thân phận khác nhau, lập tức đoán được xảy ra chuyện gì, lúc này lặng lẽ liếc nhìn Tần Di.

Tần Di thần sắc bình tĩnh, không nhìn ra có gì khác thường.

Đối với Thẩm Đình và Thẩm Thanh Ngạn, mặc dù họ nghi ngờ cách nói của Thẩm Thanh Đường, nhưng xét từ kết quả kiểm tra kinh mạch, có vẻ như đây là khả năng duy nhất.

Chỉ là Thẩm Đình cau mày suy nghĩ một chút, vẫn là không yên lòng, lúc này mới nói: “Đường nhi, con hãy cùng ta về nhà, ta thỉnh y tu khám cho con, chuyện này sợ là không đơn giản như vậy.”

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, sau đó ngẩng đầu nhìn Tần Di ở bên cạnh, ánh mắt có chút dò hỏi.

Tần Di ánh mắt vừa động, nhưng không nói chuyện.

Thẩm Đình thấy vậy, thần sắc có chút không vui, nhưng nhìn vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường, ông vẫn nhìn Tần Di và Mộ Phi nói: “Cùng nhau trở về?”

Tần Di: “Mọi chuyện đều nghe nhạc phụ an bài.”

Thẩm Đình vô cớ cảm thấy chua xót, thầm nghĩ đây không phải là do ông an bài, nhưng ai biểu Thẩm Thanh Đường bây giờ một mực bày ra vẻ không thể rời xa Tần Di chứ?

Chỉ có thể nói: “Vậy chúng ta cùng nhau trở về đi. Ta sẽ truyền tin, kêu bọn họ chuẩn bị xe ngựa.”

Tần Di: “Vâng, đa tạ nhạc phụ.”

• •

Để phòng ngừa lại có người thừa dịp hỗn loạn lẻn vào động phủ của Tần Di, trước khi rời đi Thẩm Thanh Đường đã để Tần Di cất hết Hoàng Kim Thảo thượng phẩm cùng các linh thảo quý giá khác trong linh điền.

Thu dọn xong mọi thứ, xe ngựa của Thẩm gia cũng tới.

Những người hầu đến đều mặt mũi hồng hào, hiển nhiên là bọn họ mới sáng sớm đã nghe được tin Thẩm Đình tiến kỳ Trúc Cơ, đều vui mừng khôn xiết.

Thẩm gia, cuối cùng cũng mở mày mở mặt rồi.

Chỉ là khi nghe tin Thẩm Thanh Đường bị bệnh, họ đều cố nén sự vui mừng trên mặt lại— ai mà không biết Thẩm Thanh Đường là bảo bối trong tim Thẩm Đình chứ?

Mà hình như Thẩm Đình cũng không xem việc mình tiến kỳ Trúc Cơ đáng để ý hơn bệnh tình của con trai.

Bọn họ tự nhiên không dám nhiều lời.

Chẳng mấy chốc, mấy người đã lên xe ngựa dưới sự săn sóc của những người hầu.

Thẩm Thanh Đường và Tần Di ngồi một xe, ba người còn lại ngồi một xe.

Cuối cùng cũng có thể ở một mình với Tần Di, Thẩm Thanh Đường không hề ra vẻ, vừa hạ màn xuống, cậu lập tức bỏ tư thế ngồi thẳng, mềm nhũn ngã vào lòng Tần Di, thì thầm: “Lan Đình ơi em khó chịu quá.”

Tần Di nhắm mắt lại, có chút bất đắc dĩ, nhưng lập tức duỗi tay ôm lấy Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường khẽ cười.

Cảm nhận được tâm tình của Thẩm Thanh Đường, Tần Di hơi siết chặt hai tay ôm thân thể mềm mại của Thẩm Thanh Đường, sau đó cau mày trầm giọng nói: “Rõ ràng em không cần phải ép mình nói nhiều như vậy.”

Lúc này, Thẩm Thanh Đường dựa vào trong ngực Tần Di, trên trán chảy ra một chút mồ hôi, mím đôi môi mỏng tái nhợt, cụp mắt cười nói: “Em sợ cha và đại ca lo lắng.”

Vòng tay ôm lấy eo thon của Thẩm Thanh Đường lại hơi siết chặt, hiển nhiên là không hài lòng với lời nói của Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường cảm nhận được tâm tình của Tần Di, mở mắt ra, nhẹ nhàng kéo tay Tần Di, cười nói: “Lan Đình lại ghen rồi.”

Tần Di: …

Một lát sau, Tần Di trầm giọng nói: “Em ngoan ngoãn đi, còn dám cậy mạnh à?”

Thẩm Thanh Đường mím môi, cụp mắt xuống tách từng ngón tay mảnh khảnh của Tần Di ra, sau đó đưa những ngón tay trắng nõn mềm mại của mình vào, đan vào các ngón tay của Tần Di.

Cậu dịu dàng nói.

“Bởi vì em tin tưởng Lan Đình.”

Đây là hai câu ông nói gà bà nói vịt

Nhưng họ lắng nghe nhau, cả hai đều hiểu.

Tần Di im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn không có cách nào với Thẩm Thanh Đường, hắn nhắm mắt lại, lạnh lùng nói: “Lần sau đừng như vậy nữa.”

Trên môi nở một nụ cười, Thẩm Thanh Đường khẽ “vâng” một tiếng.

Có một sự im lặng ngắn ngủi trong xe ngựa.

Đột nhiên, Thẩm Thanh Đường lại nhỏ giọng nói, thanh âm có chút khàn khàn nhưng cực kỳ mềm mại: “Lan Đình, em rất vui.”

Tần Di: …

“Em có thể tiến giai rồi.”

Linh quang trong mắt Tần Di khẽ động, khí tức quanh người lại trở nên nhu hòa.

Nhưng sau đó, Thẩm Thanh Đường, người đang dựa vào trong vòng tay hắn, cười bí ẩn và nhẹ nhàng nói: “Lan Đình, hãy đợi cho đến khi em khỏe lại.”

Tần Di vô thức mím môi, chỉ cảm thấy cổ họng có chút khô nóng.

Hắn cảm thấy những gì Thẩm Thanh Đường nói có chút không đúng lúc, cho dù Thẩm Thanh Đường không có nói phần còn lại.

Chỉ là lúc này, dường như có một lực lượng thần bí nào đó thúc đẩy Tần Di.

Những suy nghĩ chạy loạn trong tâm trí hắn một lúc, cuối cùng hắn nhịn không được vươn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen mềm mượt của Thẩm Thanh Đường, nói: “Đợi em khỏe lại, sẽ thế nào?”

Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu nhìn hắn, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt của cậu ngập tràn ý cười dịu dàng.

Lần này, Thẩm Thanh Đường không nói lời đường mật cũng không giở trò nữa.

Chỉ là đôi mắt sáng ngời, thanh âm cực kỳ dịu dàng chân thực: “Đợi em khỏe lại, Lan Đình muốn làm gì cũng được.”

“Có được không?”

Lúc này, trong đôi mắt đỏ thẫm của Tần Di hiện lên cảm xúc cháy bỏng cực kỳ mãnh liệt.

Nhưng cuối cùng, hắn chịu đựng được, không có động thủ.

Chỉ là ánh mắt sắc bén, chậm rãi nắm chặt mười ngón tay đan vào nhau của Thẩm Thanh Đường, khàn giọng trầm thấp nói: “Chính em nói câu này.”

Nếu đến lúc đó em hối hận, ta cũng sẽ không bỏ qua.

------oOo------

Chương 33: Trả lại trong sạch cho ngươi!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 33:Trả lại trong sạch chongươi!

Xe ngựa vững vàng chầm chậm tiến về phía trước, bầu không khí trong xe yên tĩnh nhẹ nhàng.

Thẩm Thanh Đường nói chuyện với Tần Di một lúc, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên một chút mệt mỏi, sau đó cậu thì thầm: “Lan Đình, em buồn ngủ rồi, em muốn ngủ một lát.”

Tần Di khẽ nhíu mày, nhưng lại nghiêm túc nhìn Thẩm Thanh Đường, thấy vẻ mặt Thẩm Thanh Đường khá bình thản, liền yên lặng ôm Thẩm Thanh Đường nói: “Ngủ đi.”

Sau một lúc.

Thẩm Thanh Đường cuộn tròn trong lòng Tần Di, thậm chí còn cởi giày ra, nhắm mắt ngủ say sưa.

Giống như một con tiểu hồ ly trắng như tuyết, mềm mại và đáng yêu.

Tần Di ôm cơ thể gầy yếu như không xương trong tay, sau đó nhìn khuôn mặt trắng nõn dịu dàng cùng hàng mi mảnh rũ xuống đang say giấc nồng của Thẩm Thanh Đường, ánh sáng trong con ngươi hơi lấp lánh.

Bấy giờ, hắn lại lặng lẽ siết chặt tay Thẩm Thanh Đường, vẻ mặt khác thường.

Tu vi của kẻ đã tấn công Thẩm Thanh Đường ít nhất cũng phải Luyện Khí tầng sáu trở lên, nếu không thì hắn và Mộ Phi đã có thể phát hiện ra.

Linh lực nhiều như vậy đột nhiên rót vào cơ thể Thẩm Thanh Đường, cho dù hắn giúp tiêu hóa một phần, phần còn lại lưu trong cơ thể cậu, liên tục tác động vào kinh mạch, sẽ khiến cậu cực kỳ khó chịu.

Lại càng không thể ngủ yên như vậy.

Hắn từng cho rằng Thẩm Thanh Đường là một người yếu đuối và hay nũng nịu, nhưng bây giờ xem ra, sự ngoan cường ở Thẩm Thanh Đường mạnh hơn hắn tưởng nhiều.

Từ nãy đến giờ, lời than phiền duy nhất của Thẩm Thanh Đường nghe có vẻ nhẹ nhàng bâng quơ, ngược lại càng giống làm nũng thì đúng hơn.

Chẳng qua muốn giả vờ ngủ thì cứ giả vờ đi, những lúc như thế này, để Thẩm Thanh Đường nằm yên sẽ thoải mái hơn là hao tổn sức lực nói chuyện với hắn.

Nghĩ đến đây, Tần Di bình tĩnh đưa tay ra, nhẹ nhàng điều chỉnh lại cổ của Thẩm Thanh Đường, để cậu ngủ được thoải mái hơn.

Lúc này, đôi môi tái nhợt mềm mại của Thẩm Thanh Đường khẽ nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Nụ cười này rơi vào trong mắt Tần Di, làm lòng hắn nhịn không được thổn thức.

Vòng tay đang ôm Thẩm Thanh Đường càng siết chặt hơn.

Từ khi Thẩm Thanh Đường thành thân với hắn cho đến bây giờ, thứ mà Thẩm Thanh Đường dành cho hắn luôn là sự kinh hỉ và dịu dàng.

Vốn dĩ ban đầu hắn cho rằng, lần này là hắn phải trả hết nợ.

Nhưng bây giờ xem ra, ngược lại là ông Trời đã ban cho hắn một món quà.

. .

Biết Thẩm Thanh Đường bị bệnh nên người đánh xe rất ổn định và cẩn thận, tự nhiên họ cũng chạy chậm hơn.

Trước đây, chỉ mất nửa giờ để đến nơi, nhưng lần này lại mất gần một giờ.

Mắt thấy sắp đến Thẩm gia, mấy chiếc xe ngựa không hẹn mà cùng dừng lại.

Cảm nhận được bên ngoài xe ngựa có động tĩnh, Tần Di khẽ nhíu mày, vô thức dùng áo choàng che Thẩm Thanh Đường đang mơ màng trong lòng, vén rèm bên cạnh xe ngựa nhìn ra bên ngoài.

Trước cổng chính Thẩm gia, có mấy cỗ xe ngựa hoa lệ đã đậu ở đó.

Rèm lụa và sa tanh trên xe ngựa lần lượt được thêu các ký tự "Mộ" và "Lục", thể hiện danh tính của người đến đây.

Biết chuyện Thẩm Đình tiến kỳ Trúc Cơ thành công, vậy mà có hai gia tộc trong số ba gia tộc còn lại thực sự đứng ngồi không yên.

Mộ gia và Lục gia đều chạy đến.

Đôi môi mỏng dưới lớp mặt nạ của Tần Di lặng lẽ hiện lên một tia cười lạnh.

Kỳ thực chẳng phải Lâm gia đã chạy đến từ sớm rồi sao?

Lúc này e là có tật giật mình, không dám tới cửa mà thôi.

Thẩm Đình và Thẩm Thanh Ngạn ở xe ngựa phía trước rõ ràng cũng phát hiện ra tình hình này, Thẩm Đình cau mày, xuống xe trước và nói với người đánh xe phía sau: "Đưa cô gia, nhị thiếu gia và vị Mộ thiếu gia này vào nhà từ cửa sau đi, ta cùng đại thiếu gia đi gặp khách."

Người đánh xe lập tức tuân lệnh, quay xe lại chạy về phía cửa sau.

Thấy vậy, Tần Di yên lặng hạ màn xuống, không có ý định ra mặt.

Hắn không muốn quan tâm quá nhiều đến ân oán giữa Thẩm gia với ba gia tộc khác, Thẩm Đình bây giờ đã là tu sĩ Trúc Cơ, có đủ năng lực giải quyết.

Hiện tại, hắn chỉ muốn Thẩm Thanh Đường được bình an.

. .

Một trước một sau, hai chiếc xe chở Tần Di, Thẩm Thanh Đường và Mộ Phi lần lượt chạy vào Thẩm phủ bằng cửa sau không một tiếng động.

Tần Di đã đến đây một lần và biết phòng của Thẩm Thanh Đường, sau khi xuống xe, hắn khoác áo choàng cho Thẩm Thanh Đường rồi bế cậu vào phòng.

Mộ Phi theo sát phía sau.

Sau khi vào phòng Thẩm Thanh Đường, Tần Di bảo Mộ Phi đợi bên ngoài, còn hắn thì bế Thẩm Thanh Đường vào phòng ngủ.

Người hầu đã thắp hương trong phòng ngủ, mùi thơm nhè nhẹ phảng phất trong phòng, chăn đệm đã được thay mới bằng loại mềm nhất.

Thấy vậy, Tần Di yên tâm nhẹ nhàng đặt Thẩm Thanh Đường lên giường.

Sau khi đắp chăn cho Thẩm Thanh Đường, Tần Di đang định đi ra ngoài, lại đột nhiên bị cậu kéo tay áo.

Tần Di ánh mắt khẽ động, nhưng cũng không vạch trần, chỉ xoay người nói: "Em tỉnh rồi?"

Thẩm Thanh Đường lúc này mới mở mắt ra, thần sắc dịu dàng nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt, lúc này kéo ống tay áo của Tần Di, nhỏ giọng hỏi: "Lan Đình, chàng đi đâu vậy?"

Tần Di sửng sốt một chút, sau đó bất đắc dĩ nói: "Yên tâm đi, ta chỉ là đi gặp Tiểu Phi, sẽ không gây phiền phức cho em đâu."

Thẩm Thanh Đường bị Tần Di đoán trúng, nhưng cậu không hề ngượng ngùng, ngược lại thở phào nhẹ nhõm, cười nhẹ: "Thật ra ý em không phải vậy."

Tần Di: ?

"Em muốn… đi xem phụ thân và những người khác."

Thẩm Thanh Đường quả nhiên đúng như Tần Di đoán, không ngủ mà vẫn tỉnh táo, cho nên cậu biết động tĩnh bên ngoài.

Mặc dù Thẩm Đình không nói rõ mình sẽ gặp loại khách nào, nhưng Thẩm Thanh Đường cũng đoán được – trừ ba vị gia chủ ra, sẽ không có ai đến thăm vào lúc này.

Lai giả bất thiện.

Quan trọng nhất là cậu vừa mới chịu thiệt từ Lâm gia, với tính khí hung bạo của Thẩm Đình, rất dễ nói bậy với đám cáo già đó.

Dù sao cậu cũng biết một ít hướng đi của cốt truyện và tính cách của nhân vật, có lẽ ra đó sẽ giúp được chút chuyện.

Sau khi nghe Thẩm Thanh Đường nói xong, Tần Di lại nhìn vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường, liền biết cậu lại bắt đầu lo lắng.

Lúc này hắn trầm mặc chốc lát, cũng không trực tiếp ngăn cản, chỉ là im lặng ngồi xuống, bình tĩnh nói: "Em đi làm gì? Đi ra đó rồi ngất tại chỗ sao?"

Thẩm Thanh Đường: …

Sau đó Thẩm Thanh Đường bĩu môi giả vờ tức giận: "Lan Đình lại trêu em."

Tần Di nhìn Thẩm Thanh Đường, đưa tay kéo chăn cho cậu, còn định nói gì đó, Mộ Phi đột nhiên từ bên ngoài xông vào với vẻ mặt lo lắng và tức giận.

"Tần đại ca, xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện rồi!"

Tần Di nhíu mày, trầm giọng nói: "Nói đàng hoàng."

Mộ Phi liếc nhìn Thẩm Thanh Đường đã tỉnh, cho rằng mình đã đánh thức Thẩm Thanh Đường, trong mắt hiện lên một chút áy náy.

Nhưng lúc này sự tình cấp bách, Mộ Phi cũng không thèm để ý, xin lỗi một tiếng rồi tức giận nói với Tần Di: "Tần đại ca, Mộ gia âm hồn bất tán, vậy mà dẫn theo thằng cha Trần trưởng lão gì đó, nói là muốn xác nhận hai tên tà tu chúng ta, làm ầm ĩ đòi chúng ta phải ra ngoài đối chất với lão! Lão còn nói nếu chúng ta không ra mặt thì chính là Thẩm gia đang cố tình bao che, muốn lục soát Thẩm gia!"

Thẩm Thanh Đường: …

Tần Di: ?

Nhưng rất nhanh, trong mắt Tần Di hiện lên một tia lạnh lùng, trầm giọng nói: "Đi thì đi, sợ cái gì, vừa hay làm cho bọn chúng chết tâm, sau này không dám tung tin đồn nhảm nữa"

Mộ Phi cắn môi, không nói nữa.

Nhìn thấy vẻ mặt Mộ Phi, Tần Di đột nhiên ý thức được gì, không tự chủ được nhíu mày.

Lúc này, Tần Di trầm ngâm một hồi, không nói gì với Mộ Phi, mà quay đầu nhìn Thẩm Thanh Đường: "Em ở đây nghỉ ngơi cho tốt, ta đi với Tiểu Phi một

lát rồi về.”

Làm sao Thẩm Thanh Đường không nhìn thấy trao đổi ánh mắt giữa Tần Di và Mộ Phi, nhưng cậu im lặng một lúc không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nói: “Ừm, mọi việc cẩn thận một chút.”

Tần Di gật đầu.

. .

Sau khi rời khỏi phòng Thẩm Thanh Đường, hai người không đi xa, Mộ Phi lo lắng nói.

“Tần đại ca, lão họ Trần kia hình như đã phát hiện gì đó, lão nói chúng ta đi theo con đường tà pháp tu luyện huyết thú, làm sao bây giờ?”

Nghe Mộ Phi nói vậy, Tần Di ánh mắt khẽ động.

Một lúc sau, hắn cực kỳ bình tĩnh nói: “Lão cũng chỉ là phỏng đoán thôi, còn xa so với sự thật.”

Cảm nhận được thái độ thờ ơ của Tần Di, Mộ Phi trầm mặc hồi lâu, mới gượng cười nói: “Nhưng mà… Đối phương có tới hai Trúc Cơ.”

Tần Di rốt cục chậm rãi nhíu mày.

Tần Di thì không cần phải sợ, hắn mạnh hơn Mộ Phi rất nhiều, nhưng Mộ Phi …

Nếu cao thủ Trúc Cơ dùng vũ lực trấn áp Mộ Phi, nói không chừng thật sự có thể vạch trần thân phận thật của y.

Mộ Phi mà bại lộ, cho dù Tần Di không để lộ, cũng không khác gì bại lộ.

Cuối cùng, Tần Di yên lặng nhìn Mộ Phi một chút, vươn hai tay ra, hai viên đan dược đỏ như máu đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Tần Di: “Cầm lấy uống đi.”

Khi Mộ Phi nhìn thấy đan dược, vẻ mặt y khẽ biến.

Nhưng Mộ Phi chỉ do dự một chút, liền dứt khoát đem viên đan dược nuốt xuống.

Tần Di cũng nuốt một viên.

Lại nói sau khi uống đan dược, làn da của Mộ Phi và Tần Di cùng xảy ra một trận vặn vẹo không nhỏ, giống như có thứ gì đó đang uốn éo dưới làn da của họ, rất đáng sợ.

Sắc mặt Mộ Phi cũng trở nên tái nhợt, hiển nhiên là y đang chịu đựng đau đớn.

Tần Di nhắm mắt lại, nhìn không ra biểu tình của hắn, nhưng nhìn đôi môi mỏng mím thành một đường của hắn, hiệu lực của loại đan dược này vẫn cực kỳ mạnh.

Loại vặn vẹo này kéo dài ước chừng nửa chén trà, Mộ Phi cùng Tần Di rốt cục khôi phục lại bộ dáng thường ngày, nhìn kỹ lại, làn da của bọn họ hình như càng mịn màng hơn, khí tức có vẻ khác biệt với người thường trên người cũng hoàn toàn biến mất.

Chỉ là khí thế của hai người đột nhiên giảm xuống một bậc, cũng may cảnh giới tạm thời không bị rớt xuống.

Mộ Phi biết viên thuốc có một số tác dụng phụ nghiêm trọng, nhưng thấy không bị rớt cảnh giới, Mộ Phi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm

"Không sao, không sao, may mắn đệ không bị rớt cảnh giới, nếu không bọn họ nhất định sẽ hoài nghi." Mộ Phi vui vẻ nói.

Tần Di chậm rãi mở mắt ra, trong mắt lóe lên một tia sắc bén, hắn không trả lời Mộ Phi, mà nói: "Đi thôi."

. .

Khi Tần Di và Mộ Phi đến sảnh chính của Thẩm phủ, Thẩm Đình đang đối đầu với gia chủ của Mộ gia và Lục gia với vẻ mặt không hài lòng.

Mộ Thận, gia chủ Mộ gia, Lục Tu, gia chủ Lục gia kiêm thành chủ thành Lăng Dương, một người là Trúc Cơ từng thứ nhất, người kia là Trúc Cơ tầng ba, cộng với Thẩm Đình, người vừa mới tiến lên Trúc Cơ tầng hai.

Ba Trúc Cơ chỉ đứng ở đó mà khí thế đã cực kỳ bức người, hạ nhân chỉ dám đứng ngoài cửa mà vẫn bị uy áp làm cho sắc mặt trắng bệch.

Đương nhiên, Trần Nhạc cũng đến, với tư cách là nhân chứng chủ chốt, lão ta đương nhiên phải đến.

Mà lần này lão ta cũng lấy danh dự của mình như một sự đảm bảo để xúi giục Mộ Thận đi tìm Lục Tu đến trấn áp Thẩm Đình với tư cách là thành chủ.

Nếu không, chỉ có một mình Mộ gia tới đây, Thẩm Đình e là sẽ không nể mặt.

Tần Di và Mộ Phi vừa xuất hiện, ngoại trừ Thẩm Đình, ba cặp mắt khác lập tức đổ dồn vào họ.

Mộ Phi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều Trúc Cơ như vậy, khí thế bức người này khiến người thường ngày tùy tiện như y giờ phút này cũng hơi co rúm lại.

Nhưng nhìn bóng lưng thẳng tắp cùng vẻ mặt lãnh đạm của Tần Di, Mộ Phi vẫn yên lặng đứng thẳng—— thua người không thua trận, không thể để mất mặt!

Lục Tu vốn dĩ không muốn nhúng tay vào chuyện này, nhưng Trần Nhạc và Mộ Thận liên tục nhấn mạnh sự kỳ lạ của Tần Di và Mộ Phi, còn nói lần này Thẩm Đình tiến giai thuận lợi là nhờ có sự giúp đỡ của những tên tà tu này, ngộ nhỡ sau này Thẩm Đình cũng trở thành tà tu, thì thành Lăng Dương coi như tiêu rồi.

Lục Tu biết Mộ Thận mặc dù có chút mưu mô, luôn gây rối với nhà họ Thẩm, nhưng gã sẽ không bất cẩn trong những vấn đề lớn, nhìn thấy gã liên tục nhấn

mạnh điều này, ông ấy không khỏi cảm thấy nghi ngờ.

Suy nghĩ một chút, ông ấy vẫn đến đây.

Tần Di và Mộ Phi vừa xuất hiện, Lục Tu và Mộ Thận tự nhiên nhìn họ ngay lập tức.

Nhưng nhìn lướt qua như vậy, Lục Tu và Mộ Thận trước tiên không phát hiện ra điều gì bất thường, vẻ mặt của bọn họ lập tức trở nên cổ quái.

Thẩm Đình trước đó đã xác minh thân phận Tần Di cùng Mộ Phi, đương nhiên lúc này hoàn toàn tin tưởng con rể, nhìn thấy Tần Di xuất hiện, liền thản nhiên cười nói: "Hai đứa tới rồi, cũng không biết Lục thành chủ và Mộ gia chủ nghe phải lời nhảm nhí gì, cho rằng hai đứa là tà tu, còn ngự giá thân chinh đến đây kiểm chứng, thật sự là buồn cười."

Nói xong, Thẩm Đình lạnh lùng liếc nhìn Trần Nhạc ở bên cạnh.

Khi Trần Nhạc nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Đình, lão ta không thể ngồi yên, lập tức đứng dậy và nói một cách giận dữ: "Hai tên họ Tần và họ Mộ này thực sự là tà tu! Thẩm gia chủ đã tiến kỳ Trúc Cơ rồi mà sao vẫn bị che mắt? Chẳng lẽ ông đã nhận lợi ích gì từ bọn tà tu này?"

Thẩm Đình sắc mặt khẽ biến, vừa định nói chuyện, Lục Tu ở bên cạnh liền nhẹ phất tay một cái.

"Đừng tranh cãi nữa."

Linh khí trong phòng đột nhiên ngưng tụ, uy áp từ từ trút xuống.

Vẻ mặt của Thẩm Đình và Trần Nhạc hơi thay đổi, đều ngừng nói chuyện.

Lục Tu được xem là một Trúc Cơ có uy tín lâu năm, căn cơ thâm hậu, quả thực không thể so sánh với họ.

"Có phải là tà tu hay không, ta thử một chút liền biết." Lục Tu nhàn nhạt nói.

Thẩm Đình vừa định mở miệng trấn an Lục Tu, thanh âm lạnh lùng của Tần Di khẽ vang lên: "Thành chủ cứ việc tra xét, nếu là tà tu, Tần Di ta liền tự sát tại đây."

Tần Di vừa mở miệng, sắc mặt những người khác lập tức biến đổi.

Theo đạo lý mà nói, Tần Di là tiểu bối, nếu Lục Tu không mở miệng, hắn không có tư cách nói trước.

Đặc biệt là khi hắn nói những lời khiêu khích như vậy.

Nhưng bọn họ không biết, là Tần Di cố ý.

Chỉ có cách này, mới khiến cho Lục Tu tập trung toàn bộ sự chú ý vào hắn.

Nếu đối phó với Mộ Phi, hắn sợ Mộ Phi sẽ bại lộ bí mật.

Vì vậy, nói xong câu này, Tần Di đổ thêm dầu vào lửa: “Nhưng nếu Tần Di không phải tà tu, thành chủ tính thế nào?”

Sau khi Tần Di nói điều này, ngay cả Thẩm Đình, người luôn lỗ mãng và nóng nảy, cũng trở nên vô cùng khó coi.

Chưa kể những người khác.

Từ khi Lục Tu làm thành chủ, ông ấy chưa từng thấy tu sĩ trẻ tuổi nào ngạo mạn như Tần Di, lúc này ánh mắt tối sầm lại, lạnh lùng nói: “Phải hay không phải? Ta tra xong rồi nói.”

“Tần Di chỉ là muốn công bằng, thành chủ không chấp thuận sao?”

Vẻ mặt của Lục Tu ngày càng khó coi.

Nhưng từng câu từng chữ của Tần Di nhắc nhở ông, thân là thành chủ, không nên vì tư lợi mà trái luật.

Cuối cùng, Lục Tu lạnh lùng nhìn Tần Di, trầm giọng nói: “Được, nếu như ngươi không phải tà tu, ta sẽ tự mình đi xử lý những kẻ tung tin tức đó.”

“Không cần tự mình ra tay, chỉ cần thành chủ tuyên bố với toàn thành Tần Di không phải tà tu, đã đủ chứng minh Tần Di trong sạch —— “

“Nực cười! Ngươi chỉ là Luyện Khí tầng bảy, ngươi có tư cách gì để thành chủ chứng minh ngươi trong sạch?”

Tần Di thờ ơ, nhưng không nói gì, thậm chí không thèm nhìn Trần Nhạc.

“Đủ rồi!” Lục Tu sắc mặt cực kỳ khó coi — ông nhìn Trần Nhạc bày ra vẻ mặt tức giận cùng hung ác, mơ hồ cảm thấy lần này bản thân đến nhầm rồi.

Nhưng đã đến rồi, Lục Tu không thể cứ như vậy rời đi, ông ấy luôn cảm thấy Trần Nhạc sẽ không đem loại chuyện này ra đùa giỡn.

Có lẽ Tần Di chỉ đang mạnh miệng?

Nghĩ đến đây, Lục Tu lại nhìn Tần Di thật sâu, Tần Di mặt không biểu tình đối mặt với ông.

Cuối cùng, Lục Tu trầm giọng nói: “Được, ta đáp ứng thì có làm sao, nếu ngươi không phải tà tu, ta sẽ tuyên cáo với thành Lăng Dương, trả lại trong sạch cho ngươi!”

------oOo------

Chương 34: Ta không phải tà tu, thì có gì sai?

Chương 34: Ta không phải tà tu, thì có gì sai?

Tần Di lúc này mới cụp mắt xuống, khẽ nói: "Vậy ta nhất định phải cảm tạ thành chủ."

Lục Tu hừ lạnh một tiếng, không chút do dự tiến lên một bước, đè lên bả vai Tần Di.

Trong nháy mắt, một cỗ uy áp cường hãn ập xuống đầu, sắc mặt Tần Di hơi tái đi, nhưng vẫn trầm mặc không nói gì.

Lục Tu xuống tay nặng hơn Thẩm Đình nhiều.

Ông ấy không chỉ cẩn thận kiểm tra chuyển động của chân khí trong kinh mạch Tần Di, còn âm thầm dùng uy áp nghiền ép từng bộ phận trên cơ thể Tần Di.

Lục Tu kiến thức sâu rộng, biết được một vài tà tu che giấu cực kỳ tốt, phải dùng uy áp cưỡng chế khuất phục, mới lộ ra nguyên hình.

Nhưng Lục Tu cũng biết Tần Di chỉ mới Luyện Khí tầng bảy, nếu hắn chịu uy áp quá mức, kinh mạch và xương cốt của hắn chắc chắn sẽ bị tổn thương ở các mức độ khác nhau.

Nhưng Lục Tu cũng không giữ chừng mực.

Ông ấy không dừng lại.

Dần dần, trên trán Tần Di bắt đầu chảy ra mồ hôi lạnh tinh mịn, khóe môi mỏng mím thành một đường hiện lên màu sắc tái nhợt.

Hắn nhận ra Lục Tu muốn lợi dụng tình hình chèn ép hắn.

Nhưng lúc này, nếu Tần Di tiến lên chống cự, Lục Tu nhất định sẽ tóm lấy sơ hở, cho nên hắn chỉ có thể cố nhịn.

Thẩm Đình trong đám người tự nhiên nhìn thấy Tần Di xảy ra chuyện gì, Thẩm Đình mấy lần do dự muốn mở miệng, lại bị ánh mắt lạnh nhạt của Tần Di đẩy về.

Cảm nhận được thái độ kiên quyết của Tần Di, Thẩm Đình chắp tay sau lưng bất giác siết chặt tay.

Mà Lục Tu cũng dần nhận ra có điều gì đó không đúng.

Đúng là trên người Tần Di quả thực không có bất cứ dấu vết gì của tà tu, nhưng ông ấy luôn cảm thấy hình như có gì đó không đúng.

Nhưng nếu lúc này lại tăng thêm uy áp, sẽ gây ra thương tổn không thể cứu vãn cho Tần Di.

Lục Tu đang do dự.

Nếu như ông đánh cược thắng, thẳng tay giết Tần Di ngay tại chỗ cũng không thành vấn đề.

Nhưng nếu như ông cược sai, Thẩm Đình tính khí nóng nảy chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ông, mà danh tiếng của ông cũng sẽ bị vấy bẩn.

Lục Tu hơi chần chừ.

Mà Tần Di lúc này cũng đã nhắm mắt lại, tận lực chống đỡ, khóe môi lờ mờ chảy ra tia máu.

Nhìn thấy bộ dáng này của Tần Di, Lục Tu sắc mặt trầm xuống, cuối cùng quyết định cho Tần Di một bậc thang bước xuống, lạnh giọng hỏi: "Ngươi biết sai chưa?"

Tần Di đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt sắc bén như điện xẹt: "Ta không phải tà tu, thì có gì sai?"

Lục Tu thản nhiên nói: "Tuy rằng ngươi không phải tà tu, nhưng ngươi dùng huyết thú để tu luyện khiến cho người ta lầm tưởng ngươi là tà tu, trong chuyện này ngươi cũng có lỗi."

Ngay khi Lục Tu nói điều này, mọi người trong sảnh đều hiểu rõ.

Lục Tu đang muốn giữ thể diện cho mình, và cũng giữ thể diện cho Mộ gia.

Ông ấy không muốn làm mọi thứ trở nên quá cứng nhắc.

Mặc dù Thẩm Đình ghét cách ba phải này, nhưng ông cũng ý thức được nếu lúc này không nhận sai, Lục Tu có lẽ sẽ tiếp tục truy cứu, nếu Lục Tu ra tay nặng hơn, Tần Di chắc chắn sẽ bị tàn phế.

Cố nén lửa giận, Thẩm Đình chỉ có thể tiến lên một bước nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì Tần Di cũng có lỗi, xin thành chủ——"

"Thành chủ, xin nương tay!"

Thẩm Đình còn chưa nói hết, một thanh âm trong trẻo vô cùng lo lắng vang lên.

Mọi người đều giật mình, sắc mặt Tần Di khẽ biến.

Lục Tu cau mày ngẩng đầu, chỉ thấy Thẩm Thanh Đường sắc mặt tái nhợt loạng choạng xông vào, lao thẳng về phía Tần Di.

Vẻ mặt Lục Tu lập tức thay đổi, ngay cả Tần Di từ nãy giờ không biểu lộ cảm xúc cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thẩm Thanh Đường không có tu vi, tùy tiện xông tới như vậy chẳng khác gì tự sát!

Vì vậy, Tần Di rốt cục cũng có động thái phản kháng, Thẩm Đình liều mạng lao lên, mà Lục Tu chỉ có thể vội vàng dừng tay – làm Tần Di bị thương không giống với làm Thẩm Thanh Đường bị thương, ông ấy biết rõ mức độ quan trọng của Thẩm Thanh Đường đối với Thẩm Đình.

Nếu hôm nay Thẩm Thanh Đường bị thương trong tay ông, Thẩm Đình nhất định ngươi chết ta sống với ông.

Uy áp lắng xuống, Thẩm Thanh Đường thuận lợi bổ nhào lên người Tần Di, Tần Di vừa giật mình vừa tức giận, nhưng lại không dám nổi giận, chỉ có thể dùng tay trái ôm chặt lấy Thẩm Thanh Đường, dùng khí tức của mình bao phủ Thẩm Thanh Đường.

Mặc dù vậy, uy áp mà Lục Tu chưa kịp loại bỏ hoàn toàn đã khiến Thẩm Thanh Đường kêu lên một tiếng đau đớn, từ đôi môi nhợt nhạt và mềm mại của cậu trào ra một ít máu.

Thẩm Đình tức giận quay sang tấn công Lục Tu, quát: "Lục Tu! Ông khinh người quá đáng!"

Lục Tu vừa mới chật vật thu tay, bản thân cũng chịu phản phệ, tự biết đuối lý nhưng trong lòng có chút tức tối, phất tay áo trầm giọng nói: "Là tự con trai ông muốn xông vào!"

"Nếu không phải ông ra tay tàn nhẫn với Tần Di như vậy, cho dù Đường Nhi có xông vào, nó cũng sẽ không bị thương!"

Lục Tu: …

Lục Tu lộ ra vẻ mặt cực kỳ khó coi, nhìn thấy tình huống không ổn, Mộ Thận ho khan một tiếng, không khỏi tiến lên muốn giảng hòa, Thẩm Thanh Đường nằm trong lòng Tần Di đã mở miệng khàn khàn nói.

"Phụ thân, chuyện này không thể trách Lục thành chủ, có người cố tình hãm hại Lan Đình và Thẩm gia."

Thẩm Thanh Đường vừa nói câu này, vẻ mặt của mấy người trong sảnh khác nhau, Trần Nhạc không thể ngồi yên đầu tiên, nhảy dựng lên nói: "Ngươi nói ai muốn hãm hại tên tà tu đó! Ta tận mắt chứng kiến, chứng cứ rành rành—"

"Trần trưởng lão, ông là người bên cạnh Mộ Diệp thiếu gia phải không?" Thẩm Thanh Đường đột nhiên nhỏ giọng nói.

Trần Nhạc nghe Thẩm Thanh Đường nhắc tới Mộ Diệp, sắc mặt hơi thay đổi, nhưng vẫn thừa nhận: "Ta đi theo Mộ thiếu gia, vậy thì sao?"

"Vậy Trần trưởng lão, ông có biết trước ngày ông xác định Tần Di là tà tu, Mộ thiếu gia đã phát sinh mâu thuẫn với hai người chúng ta ở cửa tiệm quần áo không? Khi đó Mộ thiếu gia nói Tần Di là tu sĩ dối trá, lừa trên gạt dưới."

Trần Nhạc đương nhiên biết chuyện này, nhưng đầu óc lão ta không kịp vận hành, lão ta cảm thấy Tần Di là một kẻ tà đạo, cho dù Mộ Diệp có thù với hắn, hắn cũng không thể chứng minh được điều gì.

Lúc này, lão ta bình tĩnh nói: "Thì sao? Tần Di là tà tu, cũng không tính là hãm hại hắn."

Ngay khi Trần Nhạc nói điều này, biểu cảm của Mộ Thận và Lục Tu đã thay đổi.

Mộ Thận lập tức lạnh lùng nói: "Trần trưởng lão, ngươi đừng nói nhảm!"

Lục Tu sắc mặt càng ngày càng khó coi, lúc này ông ấy lạnh lùng nhìn Mộ Thận, sau đó nhìn Thẩm Thanh Đường nói: "Ý của ngươi là nói, bởi vì ngươi thành thân với Tần Di, Mộ Diệp mới có ác cảm với Tần Di. Vì vậy, hắn cố ý thông đồng với Trần Nhạc vu oan hãm hại sao?"

Thẩm Thanh Đường lắc đầu: "Thanh Đường tự nhận mình không có sức hấp dẫn như vậy, chỉ là có một số việc, Thanh Đường cảm thấy cần phải tìm thành chủ để trả lại công bằng cho Thẩm gia."

Lục Tu: "Ý ngươi là gì?"

Thẩm Thanh Đường mím môi, nhẹ giọng nói: "Ba năm trước, khi Thanh Đường và Mộ gia đính hôn, thành chủ cũng có mặt ở đó đúng không? Thành chủ có còn nhớ của hồi môn của Thẩm gia và sính lễ của Mộ gia không?"

Ngay khi Thẩm Thanh Đường thốt ra những lời này, Lục Tu vẫn bình thường nhưng vẻ mặt của Mộ Thận đã trở nên cổ quái.

Nhìn thấy vẻ mặt của Mộ Thận, Lục Tu nhíu mày, cẩn thận nhớ lại nói: "Của hồi môn của nhà họ Thẩm là hai gian tửu lâu, mà sính lễ của nhà họ Mộ là 20 mẫu ruộng linh điền. Ta nhớ rõ."

"Còn có vào ngày đính hôn, tửu lâu đã giao cho Mộ gia, thành chủ còn nhớ không?"

Lục Tu đương nhiên nhớ rõ, cũng đáp: "Đúng vậy."

Mộ Thận sắc mặt càng thêm khó coi.

"Nhưng sau đó, hai gia đình từ hôn. Thẩm gia đã trả lại linh điền, nhưng Mộ gia không trả lại tửu lâu. Phụ thân ta thậm chí còn đến đòi, nhưng Mộ gia cự tuyệt không chịu trả."

Thật ra, trong lời nói của Thẩm Thanh Đường có chút vấn đề, Thẩm Đình là người không coi trọng tiền bạc, lại sĩ diện, nếu bảo ông đòi lại đồ đã cho đi, ông tuyệt đối không chịu. Khi đó, cuộc cãi vã với Mộ gia chỉ là để đòi lại công đạo cho Thẩm Thanh Đường.

Sau đó, náo loạn trở nên nghiêm trọng, nhà họ Mộ đóng cửa, hơn nữa Thẩm Thanh Đường bị bệnh nặng nên chuyện tửu lâu cũng mặc kệ.

"Có chuyện như vậy?" Lục Tu vẻ mặt kinh ngạc cùng tức giận.

Nếu chỉ vì chuyện tình cảm riêng tư, Lục Tu có thể không tin, nhưng hai tửu lâu mỗi năm kiếm được ít nhất mấy chục vạn linh thạch, lợi ích quá lớn khiến Lục Tu không thể không tin Mộ Diệp bí quá hóa liều đi vu khống hãm hại.

Thẩm Thanh Đường gật đầu, tiếp tục nói: “Cho nên Mộ thiếu gia mới trăm phương ngàn kế hãm hại ta và Tần Di, chắc hẳn hắn ta không muốn tửu lâu bị thu hồi—“

“Ngươi ngậm máu phun người!” Trần Nhạc rốt cuộc chịu không nổi nữa.

Nhưng vừa nói xong, Lục Tu liền chưởng lão ta một cái!

Một trận gió mạnh thổi qua, Trần Nhạc phát ra tiếng nghẹn ngào rên rỉ, lập tức ôm ngực ngã xuống đất, thống khổ lăn lộn.

Vốn là Mộ Thận muốn xen vào vài câu, nhưng nhìn thấy Trần Nhạc bị Lục Tu đánh nằm trên mặt đất, lập tức sửng sốt.

Lúc này Lục Tu nhìn Trần Nhạc đang lăn lộn trên mặt đất, trong mắt lộ ra vài phần chán ghét: “Khó trách vừa rồi ta không phát hiện ra dị thường trên người Tần Di, thì ra là Mộ gia các ngươi cố ý hãm hại hắn.”

Ngay khi Lục Tu nói điều này, đừng nói đến Trần Nhạc, ngay cả biểu hiện của Mộ Thận cũng thay đổi.

Mộ Thận lúc này cau mày, đang muốn ngụy biện, Thẩm Thanh Đường ở bên cạnh đột nhiên nhẹ giọng nói: “Thành chủ hiểu lầm, lúc chúng ta bàn giao tửu lâu, là giao cho Mộ thiếu gia, e là Mộ gia chủ chưa hẳn biết chuyện này, Mộ gia chủ chắc là vì quá thương yêu Mộ thiếu gia, nên mới tin lời nói dối của hắn ta với Trần Nhạc, hi vọng thành chủ làm rõ, đừng trách người vô tội.”

Lần này đến lượt Mộ Thận sửng sốt, sắc mặt xanh trắng bất định.

Lúc này Lục Tu nhíu mày nhìn về phía Mộ Thận, nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng tức giận của Lục Tu, Mộ Thận miễn cưỡng cười nói: “Chuyện tửu lâu… Ừm, ta thật sự không rõ. Để ta quay về điều tra thử xem.”

Lục Tu cau mày, đang định nói thì Thẩm Thanh Đường đột nhiên ho nhẹ một tiếng, như thể cậu đã kiệt sức, lại đột nhiên phun ra một ngụm máu.

Vẻ mặt của tất cả mọi người lập tức thay đổi.

Sau khi Thẩm Thanh Đường nôn ra máu, cả người cậu càng trở nên mỏng manh yếu ớt, nhưng lúc này cậu vẫn khăng khăng ngẩng đầu lên, nhìn Lục Tu với vẻ mặt có chút khẩn cầu: “Mong thành chủ điều tra rõ ràng, đừng xử oan người tốt, và cũng đừng … bỏ qua cho bất kỳ kẻ xấu nào.”

Thẩm Thanh Đường nói xong, đột nhiên ngất đi, vừa vặn ngã vào trong lòng Tần Di.

Thẩm Đình lập tức nổi giận, ánh mắt của Tần Di cũng đột nhiên trở nên lạnh buốt.

Lục Tu: …

Mộ Thận: …

Thấy Thẩm Đình muốn xông tới, Lục Tu vội vàng nói: “Thẩm huynh, khoan đã!”

Thẩm Đình trừng mắt nhìn ông ấy, khí thế của ông tăng vọt, như thể ông sẽ liều mạng chiến đấu với Lục Tu.

Lúc này, Lục Tu hít một hơi thật sâu, trầm giọng an ủi Thẩm Đình: “Thẩm huynh, ta sẽ phái người đi điều tra chuyện này. Nếu Mộ Diệp thực sự đáng giận như vậy, ta nhất định sẽ trả lại công bằng cho ông. Hiện tại trị thương cho Thanh Đường quan trọng hơn, ông cảm thấy thế nào?”

Sau khi nói xong, Lục Tu thờ ơ nhìn Mộ Thận, nói: “Mộ gia chủ nghĩ sao?”

Mộ Thận bị ánh mắt của Lục Tu nhìn đến rùng mình, chỉ có thể cố hết sức nói: “Thành chủ nói đúng, ta nhất định sẽ quay về điều tra rõ ràng, tuyệt đối sẽ không để Thẩm gia chịu bất công. Quan trọng nhất bây giờ là trị thương.”

Lục Tu lúc này mới gật gật đầu, nhìn thấy Thẩm Đình lửa giận còn chưa tiêu tan, Lục Tu thở dài, vẻ mặt ôn hòa nói: “Thẩm huynh, ta cũng sẽ làm sáng tỏ chuyện của nhi tế ông với toàn thành. Lần này quả thật do ta lỗ mãng, về phần Thanh Đường, ta sẽ phái y tu đến chữa trị cho nó, Thẩm huynh, ông cũng đừng trách móc nữa.”

Lúc này sắc mặt Thẩm Đình mới tốt lên một chút: “Được rồi, nếu hiện tại thành chủ đã sáng tỏ, Thẩm Đình sẽ ở đây chờ tin tức tốt của thành chủ.”

Lục Tu cố nặn ra một nụ cười gật đầu, sau đó ông ấy lạnh lùng liếc nhìn Mộ Thận và Trần Nhạc đang nằm trên mặt đất, rồi bỏ đi.

Sau đó, Mộ Thận cũng mang Trần Nhạc đi.

Trước khi đi, hắn ta thậm chí không dám nhìn Thẩm Đình.

Sau khi mấy người rời đi, Thẩm Đình mới lộ ra vẻ mặt vội vã, lao tới, muốn bắt mạch của Thẩm Thanh Đường.

Kết quả, Tần Di cúi đầu nói với Thẩm Thanh Đường đang “ngất xỉu”: “Còn chưa tỉnh? Nhạc phụ sắp bị em hù chết rồi.”

Lúc này, Thẩm Thanh Đường đang nhắm mắt cuối cùng cũng chậm rãi gợi lên một nụ cười nhàn nhạt trên môi, sau đó lông mi khẽ run, cậu từ từ mở mắt ra.

Thẩm Đình: ?!

Mộ Phi: ? ? ?

Thẩm Thanh Đường nhìn vẻ mặt cực kỳ cổ quái của Thẩm Đình, ho khan hai tiếng, nhẹ giọng nói: “Phụ thân, người đừng mắng con, con cũng chỉ muốn ép bọn họ mau chóng sửa miệng thôi.”

Đến nước này rồi, Thẩm Đình còn có gì không hiểu nữa, ông nắm tay Thẩm Thanh Đường, vừa cảm động vừa lo lắng nói: “Lần sau đừng như vậy nữa.”

Trên khuôn mặt tái nhợt của Thẩm Thanh Đường hiện lên một nụ cười nhẹ: "Phụ thân yên tâm… Khi tửu lâu được thu hồi, Thẩm gia chúng ta có tiền rồi, không cần phải chịu bọn họ chèn ép nữa."

Thẩm Đình hơi sửng sốt, không nghĩ tới lúc này Thẩm Thanh Đường còn nhớ tới chuyện này, trong lòng đột nhiên có một loại cảm xúc lẫn lộn.

Có Trúc Cơ là có tiền.

Thẩm gia gần như không phải lo lắng gì nữa.

Cho nên Thẩm Thanh Đường mới quyết định đánh cuộc một phen, để sau này rời đi cậu có thể yên tâm hơn.

------oOo------

Chương 35: Lan Đình, em có thể rút lại lời nói của mình không?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 35: Lan Đình, em có thể rút lại lời nói của mình không?

Sau một trận nhốn nháo, Tần Di bế Thẩm Thanh Đường yếu ớt trở về phòng ngủ.

Thẩm Đình cũng đi theo sau.

Trên đường trở về phòng, Thẩm Thanh Đường thấy xung quanh không có ai, lông mi khẽ run, đột nhiên nhẹ giọng nói với Thẩm Đình: "Phụ thân, trong nhà còn Ngưng Hồng Hoa và Thất Tuyệt Thảo không?"

Thẩm Đình đột nhiên nhíu mày: "Con cần hai thứ này làm gì?"

Thẩm Thanh Đường chỉ nói: "Phụ thân, người đừng lo, cứ lấy cho con, lát nữa con sẽ dùng."

Thẩm Đình luôn cưng chiều Thẩm Thanh Đường, lúc này ông định sai người đi lấy, Thẩm Thanh Đường lại nói: "Phụ thân tự mình đi đi, càng sớm càng tốt."

Thẩm Đình: ?

Nhìn thấy ánh mắt yếu ớt cùng kiên quyết của Thẩm Thanh Đường, Thẩm Đình mặc dù cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không thắc mắc nữa, bước nhanh đi lấy thuốc.

Chẳng mấy chốc, thuốc đã được mang đến. Thẩm Thanh Đường lại thúc giục Thẩm Đình tìm y tu.

Thẩm Đình có chút nghi hoặc, nhưng không chịu nổi sự thúc giục của Thẩm Thanh Đường, đành phải phái người đi mời y tu.

Nhưng Thẩm Đình không ngờ rằng trước khi y tu ông mời đến, y tu mà Lục Tu đã đồng ý phái tới đã đến trước, còn là lão y tu mà Lục Tu thường xuyên sử dụng nhất.

Xem ra có mùi thám thính thực hư đâu đây.

Thẩm Đình nhìn lão y tu, trong lòng trầm xuống, ông có hơi sợ việc Thẩm Thanh Đường giả bệnh sẽ bị bại lộ.

Nhưng Thẩm Thanh Đường lại rất bình tĩnh, chỉ nói với Thẩm Đình: "Phụ thân, giúp con hạ màn xuống."

Thẩm Đình trầm mặc một lát, duỗi tay kéo màn xuống.

Lúc này, màn giường đã được hạ xuống, xuyên qua tấm màn mỏng, lão y tu đưa tay ra run rẩy nói: "Thẩm thiếu gia, xin được bắt mạch."

Phút chốc, một cổ tay thon dài trắng nõn vươn ra, phía trên đắp một chiếc khăn lụa trắng trơn.

Lão y tu không nghi ngờ gì cậu, duỗi ba ngón tay ra ấn lên.

Bắt một hồi, lão y tu có chút giật mình, lập tức đứng dậy nói: "Thẩm thiếu gia vẫn luôn suy nhược, không an dưỡng tốt, lần này lại bị dọa sợ, mạch càng ngày càng yếu."

Thẩm Đình ở bên cạnh: ? ? ?

Nhìn thấy thần sắc kinh ngạc trong mắt Thẩm Đình, lão y tu trầm mặc một hồi, lập tức cười làm lành chuyển đề tài: "Tuy nhiên tính mạng của cậu ấy cũng không có gì nguy hiểm, chờ lão phu kê cho Thẩm thiếu gia vài loại thuốc, cố gắng điều dưỡng cho tốt, có như vậy mới có thể từ từ hồi phục. Chỉ là đừng để tức giận và bị sợ hãi nữa."

Xuyên qua tấm màn mỏng, giọng nói yếu ớt mềm mại của Thẩm Thanh Đường khẽ vang lên: "Vậy phải làm phiền tiền bối rồi."

Lão y tu miễn cưỡng cười cười: "Không phiền, không phiền."

Nói xong, ông ta lau mồ hôi trên trán, hết sức cẩn thận viết xuống hai đơn thuốc rồi rời khỏi Thẩm phủ như sợ mình có chuyện gì xảy ra.

Sau khi Thẩm Đình tiễn lão y tu đi, ông bối rối quay lại, thấy Thẩm Thanh Đường dựa vào giường nôn mửa, Tần Di nhẹ nhàng vuốt lưng cho cậu, vẻ mặt có chút lạnh lùng, nhưng đau lòng càng nhiều hơn.

Thấy vậy, Thẩm Đình lập tức bước tới, nhìn một chút, phát hiện thứ mà Thẩm Thanh Đường nôn ra trong chậu chính là Ngưng Hồng Hoa và Thất Tuyệt Thảo mà Thẩm Thanh Đường nhờ ông tìm, có lẫn một ít máu, nhìn có chút dọa người.

Thẩm Đình ngay lập tức hiểu ra – kể từ khi Thẩm Thanh Đường ngã bệnh, cậu đã làm ổ trong tàng thư các, đọc nhiều điển tịch khác nhau, thường ngày có rất nhiều ý tưởng kỳ diệu, chắc hẳn cậu đã sử dụng phương pháp trong những cuốn sách đó để tránh được sự kiểm tra cuối cùng của Lục Tu.

Tâm trạng của Thẩm Đình đột nhiên trở nên phức tạp và khó chịu.

Rõ ràng ông đã Trúc Cơ, nhưng lúc này ông vẫn cần con trai bảo vệ mình.

Mặt khác, Thẩm Thanh Đường, khi cậu nhìn thấy Thẩm Đình, lặng lẽ rướn người dậy và nói với Tần Di bằng một giọng khàn khàn: "Lan Đình, em muốn súc miệng."

Lần này, Tần Di còn chưa kịp ra tay, Thẩm Đình đã lập tức bưng nước sạch đi tới bên cạnh.

Trên gương mặt yếu ớt của Thẩm Thanh Đường hiện lên một nụ cười nhẹ, cậu uống một hớp nước từ tay Thẩm Đình rồi súc miệng.

Lúc này đứng rất gần, Thẩm Đình nhìn thấy trên vầng trán trắng trẻo của Thẩm Thanh Đường đã có một lớp mồ hôi mỏng, nhưng khi cậu cụp mắt xuống uống nước súc miệng, hàng mi dài của cậu cũng không quá run rẩy, vẻ mặt của cậu rất điềm đạm bình tĩnh.

Như thể không xảy ra chuyện gì lớn.

Thẩm Đình càng thêm đau lòng.

Sức khỏe của Thẩm Thanh Đường không dễ gì mới tốt lên một chút, nhưng cậu lại phải gánh chịu loại khổ sở này, thực sự là lỗi của ông.

Thẩm Thanh Đường nhìn ra suy nghĩ của Thẩm Đình, lúc này sau khi cậu súc miệng xong, Tần Di đỡ cậu dậy, khàn giọng nói với Thẩm Đình: "Lục thành chủ có lòng tự trọng cao, cho dù có nghi ngờ, ông ấy cũng sẽ không thăm dò quá nhiều lần, mấy ngày nay phụ thân chỉ cần ở trong nhà, đừng đến Mộ gia làm loạn, trong lòng bọn họ đều có tật giật mình, sớm muộn gì cũng sẽ tự mình đưa đồ tới cửa."

Bây giờ Thẩm Đình chuyện gì cũng nghe theo Thẩm Thanh Đường, lập tức đáp: "Con cứ nghỉ ngơi dưỡng thương, những chuyện này con nói gì ta đều sẽ nghe theo."

Thẩm Thanh Đường mỉm cười: "Phụ thân quả nhiên rất thương con."

Thẩm Đình sửng sốt, lại đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ.

Lúc này Thẩm Thanh Đường lại hỏi: "Y tu mà phụ thân mời là Liễu bá bá phải không?"

Thẩm Đình vội vàng nói: "Là Liễu bá bá của con."

Thẩm Thanh Đường gật đầu: "Vậy phải làm phiền phụ thân đi nói chuyện với Liễu bá bá rồi."

Thẩm Đình lúc này làm sao có thể không nghe lời Thẩm Thanh Đường, lập tức nói: "Được, ta đi nói một tiếng với ông ấy, đảm bảo lời nói của ông ấy khớp với lời của lão y tu do Lục Tu phái đến."

Thẩm Thanh Đường nhẹ cười: "Phụ thân thật thông minh."

. .

Thẩm Đình rời đi, vội vàng đi nói chuyện với Liễu y tu mà ông ấy mời.

Mà Thẩm Đình vừa rời đi, sắc mặt Thẩm Thanh Đường lập tức tái nhợt đi rất nhiều, không khỏi thấp giọng ho khan một tiếng.

Tần Di ôm chặt Thẩm Thanh Đường trong lòng, không đành lòng để cậu phải chịu đau, cực kỳ khó chịu.

Cảm nhận được tâm tình của Tần Di, Thẩm Thanh Đường cố nặn ra một nụ cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay Tần Di, nói: "Cảm ơn Lan Đình hôm nay đã giúp em diễn kịch."

Tần Di nhìn khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt với nụ cười trên môi của Thẩm Thanh Đường, chỉ cảm thấy bản thân hận đến không thể cắn ai đó một ngụm – trách cậu sao lại không quan tâm đến sức khỏe của mình như thế.

Nhưng khi Thẩm Thanh Đường nhìn hắn cười như vậy, hắn lại không thể nhẫn tâm.

Hắn chỉ có thể cau mày thật chặt, nắm tay Thẩm Thanh Đường, dùng chân khí giúp cậu hòa tan dược tính còn sót lại trong cơ thể.

Đối mặt với Tần Di, Thẩm Thanh Đường hết lòng tin tưởng Tần Di, lúc này cậu cảm nhận được luồng khí ấm áp của Tần Di truyền vào cơ thể mình, cậu im lặng mỉm cười, nhắm mắt lại, lặng lẽ dựa vào trong lòng Tần Di.

Không phải cậu không tin tưởng Thẩm Đình, chỉ là tính cách của Thẩm Đình không bình tĩnh thận trọng như Tần Di, lại dễ xúc động, thời khắc mấu chốt rất dễ đứt gánh giữa đường.

Lần này, Thẩm Thanh Đường đã tính toán mọi mặt với Mộ gia, dự đoán rằng Mộ gia khi trở về sẽ gà bay chó sủa một trận.

Trần Nhạc chắc chắn sẽ không thể sống tiếp.

Đương nhiên, Mộ Diệp cũng không được sống dễ chịu.

Mộ Thận nhất định phải thương gân động cốt máu chảy đầm đìa để thể hiện sự xa cách của ông ta với Mộ Diệp.

Cho nên lúc đó Thẩm Thanh Đường cố ý để Mộ Thận ngoài cuộc, nếu không phải cậu để Mộ Thận ngoài cuộc, Lục Tu cũng không dám gây khó dễ ông ta, nói không chừng còn giải quyết theo cách ba phải.

Nhưng để xử lý Mộ Diệp thì dễ dàng hơn nhiều.

Xử lý một hậu bối, Lục Tu vẫn có quyền nói.

Bất kể Mộ Thận có tham gia vào chuyện tửu lâu hay không, chỉ cần Mộ Thận không muốn danh tiếng của mình bị ảnh hưởng, thì ông ta phải hy sinh Mộ Diệp, ngoan ngoãn giao lại tửu lâu.

Một khi đã có tửu lâu trong tay, khó khăn tài chính hiện tại của Thẩm gia liền có thể được giải quyết triệt để, học phí và chi phí đi lại của Thẩm Thanh Ngạn và Tần Di đến Thanh Ngọc Kiếm Tông cũng sẽ được chi trả.

Thẩm Thanh Đường chịu khổ một chút cũng đáng.

Nghĩ đến đây, khóe môi Thẩm Thanh Đường không nhịn được cong lên.

Kết quả là một giây sau, thanh âm trầm lạnh của Tần Di vang lên trên đỉnh đầu của cậu.

"Thân thể đã thế này rồi, còn không chịu nghỉ ngơi cho tốt."

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, hàng mi dài khẽ rung, lặng lẽ mở mắt ra, ngước mắt nhìn Tần Di, cười nói: "Em đang nghĩ đến Lan Đình."

Tần Di: …

Một lúc sau, Tần Di nhắm mắt lại, lạnh lùng nói: "Ta không hỏi nữa, em cũng đừng nói dối."

Thấy Tần Di như vậy, Thẩm Thanh Đường chỉ cảm thấy thật đáng yêu, liền vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt gầy guộc của Tần Di.

Làn da Tần Di đột nhiên căng lên, hắn theo bản năng muốn quay đầu đi, nhưng khi được sự mềm mại ấm áp như ngọc chạm vào, lại khiến hắn lưu luyến không rời.

Thẩm Thanh Đường tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng nụ cười trên mặt lại cực kỳ dịu ngọt, lúc này, cậu chăm chú nhìn vào đôi con ngươi màu đỏ của Tần Di lấp lóe một tia sáng kiêng dè, nhẹ nhàng nói: "Em thực sự đang nghĩ đến Lan Đình."

Tần Di ánh mắt khẽ động, tựa hồ tin tưởng: "Nghĩ cái gì?"

"Em muốn Lan Đình trở nên nổi bật và vượt qua những kẻ xấu xa như Mộ Diệp. Đưa em đi ăn uống buông thả."

Tần Di: …

Cuối cùng, Tần Di nhắm mắt lại, trầm giọng nói: "Lại chọc ta, lần sau em đừng nghĩ tới chuyện —— "

Lời còn chưa dứt, một thứ cực kỳ mềm mại ẩm ướt đã dán lên môi Tần Di.

Tần Di đột nhiên mở mắt ra, lời nói bỗng chốc dừng lại.

Tất cả những gì còn lại trong mắt Tần Di là đôi mắt trong veo xinh đẹp và khuôn mặt tươi cười có chút tái nhợt của Thẩm Thanh Đường.

Chỉ là sau khi hôn một lúc, Thẩm Thanh Đường có chút yếu ớt, cậu theo bản năng muốn quay đầu lại, nhưng Tần Di lại siết chặt eo cậu, ép cậu hôn sâu hơn.

Khi Thẩm Thanh Đường bị bệnh, toàn thân mềm mại như mây bay, Tần Di ôm lấy eo cậu, chỉ cảm thấy nó thật mỏng manh, dường như chỉ cần dùng một chút lực sẽ tan vào trong lòng bàn tay nóng bỏng của hắn.

Không biết vì sao, lần này kỹ thuật hôn của Tần Di dường như tiến bộ vượt bậc, Thẩm Thanh Đường theo khí thế công thành đoạt đất mà có chút rụt rè, luôn cảm thấy Tần Di muốn ăn tươi nuốt sống mình…

Hôn rồi hôn, Thẩm Thanh Đường cảm thấy hơi thở đứt quãng, từ đuôi mắt hẹp dài hơi đỏ ửng lộ ra một tia lấp lánh, không hiểu sao lại mang đến một loại sức hút khác lạ trên khuôn mặt tái nhợt và phờ phạc của cậu.

Vốn dĩ Tần Di sớm đã muốn buông Thẩm Thanh Đường ra, nhưng cuối cùng lại cảm thấy khó kiềm chế bản thân.

Thẩm Thanh Đường quá mỏng manh và quá mềm yếu.

Loại đồ vật tưởng chừng như vừa chạm vào sẽ vỡ vụn rơi vào lòng bàn tay hắn, không hiểu sao lại khiến hắn có chút mất khống chế.

Cuối cùng, ngay khi Tần Di buông Thẩm Thanh Đường ra, Thẩm Thanh Đường mềm nhũn ngã vào trong lòng hắn, ho khan thở dốc.

Thấy vậy, Tần Di khẽ nhíu mày, lập tức đưa tay nhẹ nhàng vuốt lưng Thẩm Thanh Đường, giúp Thẩm Thanh Đường thuận khí.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Đường dường như cố ý khiêu khích, dựa vào trong lòng hắn ho khan, cười ủ rũ.

Tần Di ánh mắt hơi trầm xuống: “Còn cười?”

Thẩm Thanh Đường thở hổn hển một lúc, vẫn mỉm cười chậm rãi nói với chất giọng khàn khàn: “Lan Đình, em có thể rút lại lời nói của mình không?”

Trong lòng Tần Di vang lên hồi chuông báo động: “Em có ý gì?”

Thẩm Thanh Đường trầm mặc một lúc, dựa vào trong ngực Tần Di, bất đắc dĩ thở dài, ngữ khí không hiểu sao cực kỳ nghiêm túc, nhẹ nhàng nói: “Chàng lợi hại như vậy, nếu sau này… em thật sự để cho chàng muốn làm gì thì làm, em chắc chắn sẽ bị chàng dày vò đến tổn thọ mất.”

Tần Di: …

Quả nhiên, có một số người không nên có cái miệng quá giỏi.

Tức chết người không đền mạng mà.

Lúc này Thẩm Thanh Đường hơi ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn vẻ mặt không nói nên lời của Tần Di, trong lòng có chút nhẹ nhõm.

Vốn không phải vấn đề lớn, cậu không muốn Lan Đình thương tâm vì cậu, chỉ cần Lan Đình vui vẻ là tốt rồi.

------oOo------

Chương 36: Lan Đình, em không muốn đi trước chàng, em muốn ở bên chàng thật lâu.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 36: Lan Đình, em không muốn đi trước chàng, em muốn ở bên chàng thật lâu.

Quả nhiên như Thẩm Thanh Đường dự đoán, Lục Tu chỉ thăm dò một lần rồi không phái người tới nữa.

Mà trong vòng hai ngày, tin tức Tần Di không phải tà tu cũng được truyền ra.

Nhưng tin tức chỉ là truyền ra từ phủ thành chủ, Lục Tu cũng không có đích thân ra mặt.

Chuyện này cũng không đặc biệt khiến Thẩm Thanh Đường vui mừng, điều khiến cậu vui nhất là Mộ gia thật sự trả lại giấy chứng nhận quyền sở hữu của hai tửu lâu.

Đồng thời, Lục Tu cũng nghiêm khắc trừng phạt Mộ Diệp, cấm Mộ Diệp tham gia cuộc tuyển chọn đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông, để tránh có hành vi sai trái mạo phạm đại năng của Thanh Ngọc Kiếm Tông, mang lại sự xấu hổ cho thành Lăng Dương.

Vì điều này, Mộ Diệp đã hoàn toàn trở thành một kẻ bị Mộ gia vứt bỏ.

Nhà họ Mộ gia nghiệp lớn, không thiếu người tài hoa hơn Mộ Diệp, chẳng qua bởi vì mẹ Mộ Diệp được Mộ Thận sủng ái, hơn nữa bản thân Mộ Diệp cũng có năng lực không tệ, lại biết nịnh nọt người khác, nên mới cho gã một vị trí trong danh sách tuyển chọn đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Sau khi biết Mộ Diệp bị cấm tham gia tuyển chọn, trái tim của Thẩm Thanh Đường rốt cục cũng rộn ràng trở lại.

Phải biết rằng trong nguyên tác, Mộ Diệp chính là tiểu công đầu tiên của Lâm Cẩn Du, được xem như là người dẫn đầu giúp Lâm Cẩn Du dẹp mọi chông gai, sau khi đến Thanh Ngọc Kiếm Tông, chính Mộ Diệp đã sử dụng năng lực mạnh vì gạo bạo vì tiền của mình để giành cho Lâm Cẩn Du rất nhiều tài nguyên tốt.

Bây giờ Mộ Diệp không thể đến Thanh Ngọc Kiếm Tông, điều đó chứng tỏ cốt truyện đã bị Thẩm Thanh Đường thay đổi.

Điều đó có nghĩa là, thế giới trong sách không phải không thể thay đổi.

Với tư cách là một trong những nhân vật chính, vận mệnh đã định của Mộ Diệp có thể thay đổi, vậy vận mệnh của Tần Di và cậu có thể thay đổi hoàn toàn không?

Ban đầu, Thẩm Thanh Đường muốn tĩnh dưỡng một thời gian trước khi tuyển chọn Thanh Ngọc Kiếm Tông bắt đầu, nhưng sau khi biết tin này, cậu không dám lười biếng nữa.

Ngoài việc dậy sớm mỗi ngày để tinh luyện linh lực trong cơ thể, Thẩm Thanh Đường còn cố gắng cải tiến khẩu súng kíp mà mình đã chế tạo trước đó, dự định cho vào đó một số viên đạn sấm sét và đá lửa đặc biệt của giới tu chân, có thể nhân đôi sức mạnh của súng kíp—— Như vậy, Tần Di và Thẩm Thanh Ngạn sẽ có thể sử dụng súng kíp khi thi đấu trong cuộc tuyển chọn của Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Thanh Ngọc Kiếm Tông mỗi lần trước khi chiêu mộ đệ tử, đều sẽ tập hợp các đệ tử trong danh sách đăng ký của mười tòa thành ở trước một bí cảnh nhỏ, tiến hành thi đấu.

Năm người đệ tử đứng đầu sẽ trực tiếp vào nội môn, được miễn học phí, tương đương với việc nhận được chân truyền từ danh sư.

Mà những đệ tử khác vẫn theo kế hoạch ban đầu tiến vào ngoại môn, sẽ có thời gian khảo nghiệm ba năm, hết thời gian khảo nghiệm, những người không tiến tới Trúc Cơ sẽ bị đưa về nhà.

Lục Tu năm đó tiến vào ngoại môn nhưng không lên được Trúc Cơ nên bị đuổi về, nhưng ông ấy vẫn giữ vị trí số một ở thành Lăng Dương ngần ấy năm. Có thể thấy Thanh Ngọc Kiếm Tông có thâm căn cố đế, chỉ là kẽ hở từ đầu ngón tay rỉ ra ngoài, cũng đủ làm một tu sĩ lợi hại lâu năm ở địa phương nhỏ.

Trong nguyên tác, với sự giúp đỡ của Mộ Diệp và Lục Đình Tiêu của Lục gia, Lâm Cẩn Du đã thành công lọt vào top năm, hơn nữa còn bái được một danh sư ở Thanh Ngọc Kiếm Tông, sau này lên như diều gặp gió, công thành danh toại.

Chính vì thành công của Lâm Cẩn Du, Thẩm Thanh Đường mới kiên trì hy vọng rằng Tần Di có thể vào Thanh Ngọc Kiếm Tông, tốt nhất là giành được chiến thắng trong cuộc tuyển chọn này.

Cậu đã cải tạo súng kíp để giúp Tần Di "ăn gian".

Bởi vì để phòng ngừa có người cố ý báo thù giết chóc khi thi đấu trong bí cảnh, Thanh Ngọc Kiếm Tông đã cấm không cho mang theo bất kỳ linh khí nào, chỉ có thể dựa vào năng lực của bản thân mới có thể vượt qua kết giới.

Vào thời điểm này, một khẩu súng kíp không có linh khí tương đương với một bug trong trò chơi.

Chỉ là, súng kíp mà Thẩm Thanh Đường chế tạo năm xưa chỉ có tác dụng sát thương đối với tu sĩ Luyện Khí dưới cấp năm, tu sĩ có cấp độ như Thẩm Đình cho dù có trúng đạn cũng không gây ra bao nhiêu thương tổn.

Nếu súng kíp muốn có uy lực hơn thì nhất định phải cho những thứ sát thương hơn như đá lửa và đạn sấm sét vào làm đạn, nhưng theo cách này, yêu cầu đối với chất liệu làm thân súng sẽ càng cao.

Sắt rèn trước đó không còn sử dụng được nữa, vì vậy Thẩm Đình đã tìm Ô Kim Huyền Thiết cho Thẩm Thanh Đường, nhưng Ô Kim Huyền Thiết không phải là thứ mà thợ rèn bình thường có thể rèn được.

Sau khi cố gắng gần nửa tháng mà không thành công, Thẩm Thanh Đường không khỏi cảm thấy hơi lo lắng khi cuộc thi của Thanh Ngọc Kiếm Tông sắp bắt đầu.

Điều khiến Thẩm Thanh Đường dở khóc dở cười là sau khi thấy Thẩm Đình thành công tiến kỳ Trúc Cơ và lấy lại tửu lâu, vậy mà dạo gần đây lại có người mai mối đến gặp cậu và hỏi cậu có muốn tái hôn không.

Thậm chí còn thẳng thừng nói là cảm thấy Tần Di không xứng với cậu.

Thẩm Thanh Đường sợ Tần Di ghen tuông, lại thêm kết quả nghiên cứu không có tiến triển tốt, dứt khoát nói mình bị bệnh, không ra ngoài được.

Ngồi trong phòng cả ngày lẫn đêm để nghiên cứu cách cải tạo súng kíp.

. .

Đêm hôm đó, Thẩm Thanh Đường đang ngồi dưới ánh đèn với bản thiết kế trong tay, đang vắt óc suy nghĩ thì đột nhiên trước mặt cậu xuất hiện một bát chè gạo nếp lên men.

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, sau đó ngẩng đầu cười nói: “Lan Đình, chàng tới rồi.”

Nhưng dù có nở nụ cười cũng khó che giấu được sự suy tư và mệt mỏi trên khuôn mặt trắng tuyết của Thẩm Thanh Đường.

Thấy vậy, Tần Di không nói mà chỉ đi tới, bình tĩnh cầm lấy bản thiết kế trong tay Thẩm Thanh Đường đặt sang một bên, sau đó bưng bát chè gạo nếp lên nói: “Em ăn trước đi, lát xem sau.”

Thẩm Thanh Đường đương nhiên sẽ không từ chối.

Lần này, những viên nếp làm từ gạo nếp lên men được làm rất tốt, những viên nếp lên men vừa trong vừa ngọt, vừa dẻo vừa thơm, bên trong có hoa quế vừng ngọt ngào ngon miệng.

Chẳng qua rượu lên men cùng bánh nếp đã có sẵn, Tần Di chỉ đơn giản nấu lên, cho nên không thể nói là tay nghề nấu ăn có tiến bộ.

Nhưng lúc này, Thẩm Thanh Đường chậm rãi ăn một viên nếp trong tay Tần Di, khen ngợi: "Tay nghề của Lan Đình càng ngày càng tốt."

Tần Di nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, ánh mắt dịu đi một chút: "Nếu em thích, từ nay về sau mỗi ngày ta đều làm cho em."

"Được ạ."

Chậm rãi ăn hết nửa bát chè, Thẩm Thanh Đường cảm thấy bụng đã no, ra hiệu không ăn nữa, Tần Di liếc nhìn cậu một cái, ngẩng đầu ăn nốt phần còn lại.

Thấy vậy, Thẩm Thanh Đường im lặng cười, sau đó lấy chiếc khăn tay từ trong ngực ra.

Sau khi Tần Di ăn xong, đặt bát xuống, cậu giơ tay lên, dùng khăn tay trắng lau sạch vết vừng trên môi Tần Di.

Khăn tay mềm mại nhẹ lau lên bờ môi mỏng bởi vì nóng mà có chút đỏ mọng của Tần Di, không hiểu mang đến một bầu không khí ám muội.

Thẩm Thanh Đường lau xong, chợt phát hiện ánh mắt Tần Di nhìn mình có chút quá sắc bén và nóng bỏng.

Tim khẽ đập, Thẩm Thanh Đường nhịn không được muốn rút tay về.

Kết quả Tần Di cảm nhận được ý đồ của Thẩm Thanh Đường, bèn giơ tay nắm lấy cổ tay trắng nõn mịn màng mà Thẩm Thanh Đường định rụt lại.

Lòng bàn tay Tần Di nóng rực, chạm vào làn da mỏng manh của Thẩm Thanh Đường, khiến cậu nhịn không được co rụt lại.

Lúc này cậu nhỏ giọng gọi: "Lan Đình?"

Tần Di nắm cổ tay Thẩm Thanh Đường, chậm rãi nói: "Trên mặt em cũng dính bẩn."

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt: "Ở đâu?"

Lúc này, Tần Di vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khóe môi đỏ tươi mềm mại của Thẩm Thanh Đường.

Đầu ngón tay có chút chai sần cọ vào làn da mềm mịn của Thẩm Thanh Đường, khiến Thẩm Thanh Đường không nhịn được muốn trốn, nhưng Tần Di cứ như vậy nhìn cậu, cậu trốn không được.

Đầu ngón tay Tần Di khẽ cử động, lấy xuống một hạt đường hoa quế hơi vàng trên làn da trắng tuyết của Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường không hiểu sao lại thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy hạt đường hoa quế – hóa ra trên mặt cậu thật sự dính thứ gì đó.

Kết quả là giây tiếp theo, hành động của Tần Di khiến Thẩm Thanh Đường mặt đỏ tim đập cả lên.

Tần Di không hề chớp mắt, đưa tay lên, nhẹ nhàng liếm hạt đường hoa quế trên đầu ngón tay.

Thẩm Thanh Đường: …

Thẩm Thanh Đường hai má có chút ửng hồng, nhịn không được muốn chạy trốn.

Cái này… Tần Di đọc cái này từ cuốn thoại bản bá đạo nào thế?

Dạo gần đây, Thẩm Thanh Đường nghiên cứu vũ khí và nghiêm túc tu luyện, Tần Di đã lấy đi tất cả thoại bản mà cậu giấu dưới gầm giường.

Những cuốn sách đó không chỉ đơn giản là chuyện linh dị thần quái, mà còn có những câu chuyện lãng mạn giữa tiên tôn bá đạo với ma tôn xinh đẹp gì đó.

Xem ra Tần Di cũng không có đem vứt những cuốn thoại bản kia…

Lúc này, Tần Di nhìn gò má hơi ửng đỏ của Thẩm Thanh Đường, cảm thấy có chút kỳ lạ: “Ngày thường em đối xử với ta như vậy, ta cũng không thấy ngại, bây giờ em lại thẹn thùng sao?”

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, sau đó bất đắc dĩ nở nụ cười: “Chuyện này cần phải có bầu không khí mà.”

Cậu mỗi lần đều là tình cảm chín muồi mới đi trêu chọc Tần Di, hâm nóng tình cảm một chút, nào có giống như Tần Di bá đạo như thế.

Tần Di hình như đã nhận ra cảm xúc của Thẩm Thanh Đường, lúc này ánh mắt hắn khẽ động, cuối cùng hắn nhàn nhạt ám chỉ: “Nhưng dạo gần đây, vì chuyện Thanh Ngọc Kiếm Tông mà em rất lạnh nhạt với ta.”

Ngoài việc chơi súng thì chính là tu luyện.

Với tất cả dấu hiệu này, Tần Di không khỏi nghi ngờ Thẩm Thanh Đường kết hôn với hắn, là bởi vì nhìn trúng tư chất hơn người của hắn, muốn hắn đặc biệt xuất chúng?

Nếu không thì bọn họ đang sống rất tốt ở thành Lăng Dương, Thẩm gia hiện tại không có khó khăn gì về mặt tài chính lẫn địa vị, vậy thì tại sao phải đến Thanh Ngọc Kiếm Tông chứng đạo? Bản thân còn tự dày vò mình đến tiều tụy vất vả như vậy.

Điều quan trọng nhất là kể từ khi Thẩm Đình tiến giai thành công, đã có rất nhiều bà mối đến làm mai cho Thẩm Thanh Ngạn, còn có người bóng gió hỏi Thẩm Thanh Đường có muốn tái hôn không.

Cố tình lúc này Thẩm Thanh Đường lại buộc hắn tham gia cuộc thi gì đó, có phải cảm thấy hắn không biết cầu tiến, không giỏi bằng những công tử giàu có kia không?

Vì vậy, trong nửa tháng qua, trong lòng hắn có chút áp lực.

Cho người ta trái ngọt rồi lại bỏ mặc người ta, là có ý gì?

Mãi cho đến hôm nay, hắn rốt cục nhịn không được bộc phát.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường nhìn sâu vào đôi mắt ẩn chứa chút hờn giận của Tần Di, sửng sốt một chút, rốt cuộc ý thức được một chuyện, sau đó cười nhẹ thở dài một tiếng, chủ động duỗi tay ra, ôm lấy eo Tần Di.

Người Tần Di hơi khựng lại, nhưng hắn vẫn để Thẩm Thanh Đường ôm.

Hắn muốn nghe lời giải thích của Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng áp mặt vào ngực Tần Di, thấp giọng hỏi: "Lan Đình không muốn tham gia tuyển chọn của Thanh Ngọc Kiếm Tông ư?"

Tần Di trầm mặc chốc lát, có chút kiềm nén nói: "Có tham gia hay không ta không quan trọng, ta chỉ cảm thấy em không cần vất vả như vậy, hay là… Em đã có dự định khác sao?"

Hắn vốn không muốn trở thành thiên hạ đệ nhất gì đó, cũng không có dã tâm gì lớn.

Bây giờ sức khỏe của Thẩm Thanh Đường đã tốt hơn, hắn cảm thấy mình có thể sống một cuộc sống tốt đẹp, nhưng Thẩm Thanh Đường cứ khăng khăng dằn vặt bản thân, điều này khiến hắn đau lòng và bất lực, hắn không khỏi bắt đầu nghi ngờ chính mình.

Quan trọng nhất là, còn có những lời mai mối của mấy bà mai kia…

Nghe Tần Di nói xong, Thẩm Thanh Đường lập tức hiểu được tâm tư của Tần Di.

Tần Di năm nay mới mười chín tuổi, tuy rằng nhìn trẻ tuổi mà chín chắn, nhưng dù sao cũng là tuổi trẻ khí thịnh, lần đầu tiên yêu đương, hiển nhiên toàn bộ chú ý đều tập trung vào chính mình.

Không có bàn tay vàng như cậu xuyên sách, Tần Di chỉ nghĩ đến việc bị cậu lạnh nhạt trong khoảng thời gian này, lại thêm phiền phức từ bà mối, khiến cho Tần Di hoài nghi cuộc đời rồi, đương nhiên sẽ không hiểu cách làm vì một tương lai lâu dài của cậu.

Nhưng cậu quả thực đã bỏ bê Tần Di.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường yên lặng ngẩng đầu lên, cố ý không nói thêm gì nữa, chỉ cười nhẹ: "Vậy em có thể hiểu là Lan Đình đang ghen không?"

Tần Di tim đập thình thịch, nhưng cố ý nhíu mày: "Ghen gì chứ?"

Thẩm Thanh Đường cười nhẹ, đưa tay vuốt ve khuôn mặt gầy gò của Tần Di: "Nếu chàng không ghen, vậy Lan Đình hôn em đi?"

Tần Di cụp mắt xuống, nhàn nhạt nhìn Thẩm Thanh Đường, ánh mắt như tia điện: "Lần này nếu không giải thích rõ ràng, thì đừng hòng chuyển đề tài."

Vừa nói, hắn vừa siết chặt eo Thẩm Thanh Đường, trong lòng có chút tức giận.

Thẩm Thanh Đường nhìn thấy sự nhẫn nhịn trong mắt Tần Di và chút tức giận ẩn chứa trong đó mà sửng sốt, trong lòng nhất thời cảm xúc lẫn lộn.

Thật tuyệt khi có một người yêu bạn hết lòng hết dạ, vì bạn mà lo được lo mất, tuyệt vời làm sao.

Lâu lắm rồi cậu mới có cảm giác được quan tâm và chiều chuộng như vậy.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Đường yên lặng cười, ngẩng đầu lên, chạm vào mặt Tần Di.

Sau đó, cậu ghé vào bên tai Tần Di thầm thì: "Em làm như vậy là vì muốn ở bên Lan Đình lâu dài."

Tần Di khẽ nhíu mày, nhưng vẫn không tin.

Nhưng những gì Thẩm Thanh Đường nói tiếp theo lại khiến Tần Di hoàn toàn không còn sức để phản bác.

"Dưới Trúc Cơ, tuổi thọ không quá trăm tuổi, cho dù là Trúc Cơ, tuổi thọ dài nhất cũng chỉ đến một trăm năm mươi tuổi. Nhưng khi tiến lên Kim Đan có thể kéo dài đến hai trăm tuổi, càng lên cao càng sống thọ, đại năng Nguyên Anh còn có thể giữ được dáng vẻ trẻ trung lâu dài."

"Với thiên phú của em, nếu như ở lại thành Lăng Dương, có lẽ cả đời này cũng không thể lên được Trúc Cơ."

"Nhưng nếu chúng ta cứ tiếp tục tiến lên, cứ chăm chỉ tu luyện, có lẽ chúng ta có thể tiến xa hơn."

"Lan Đình, em không muốn đi trước chàng, em muốn ở bên chàng thật lâu."

Tần Di không nói nên lời.

Thẩm Thanh Đường nói những lời này, mặc dù trong đó có yếu tố che giấu sự thật, nhưng không thiếu sự chân thành.

Trên thực tế, cậu cũng biết, nếu như lựa chọn ở lại Lăng Dương, có lẽ trăm năm nữa cậu và Tần Di đều sẽ râu tóc bạc phơ, cũng không làm nổi nhân vật phản diện nữa.

Nhưng cậu không muốn như vậy.

Nếu đã có đường tắt, sao phải bỏ cuộc?

Hơn nữa, Thẩm Thanh Đường rất đau lòng cho Tần Di, đến cuối cùng lại nhập ma, bị mọi người hô đánh hô giết, thực ra với tài năng vốn có của Tần Di, đáng lẽ chàng ấy phải là một thiên tài kiếm tu hăng hái, mà không nên bị vây khốn trong bể tình, khiến bản thân trở thành bộ dạng kia.

Cậu muốn Tần Di tiến lên, vì vậy cậu cũng phải tiến lên.

Cậu không muốn con đường sống của hai người càng ngày càng hẹp lại, cậu muốn nắm giữ nhiều cơ hội trong tay hơn.

Sau một hồi im lặng, Thẩm Thanh Đường đột nhiên bị Tần Di ôm chặt.

Trái tim cậu run lên, cậu vô thức ngước mắt lên.

Sau đó, cậu bắt gặp đôi mắt nóng bỏng ẩn chứa ngọn lửa hừng hực của Tần Di.

“Đây đều là do em nói.”

Cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp dần dần siết chặt eo mình, Thẩm Thanh Đường giật mình, bình tĩnh cười: “Là em nói.”

“Được, vậy ta sẽ tin, sau này em không được phủ nhận.”

“Dĩ nhiên là không.”

“Nếu em nói dối ta—“

Thẩm Thanh Đường nhẹ cười: “Nếu em nói dối chàng thì sao?”

Tần Di cau mày, bị mắc kẹt trong giây lát.

Thẩm Thanh Đường nhìn Tần Di như vậy, cảm thấy vô cùng đáng yêu, lúc này mới hơi ngẩng đầu, tiến đến bên môi Tần Di, hôn nhẹ một cái, sau đó tựa vào mặt nạ gỗ thô cứng của Tần Di, trầm giọng nói: “Nếu như em thật sự lừa dối chàng, vậy đến lúc đó chàng cũng đã là đại năng Kim Đan hoặc là Nguyên Anh rồi.”

“Chàng có thể nhốt em lại.”

“Em không chạy thoát được đâu.”

Tần Di đột nhiên sửng sốt, sau đó trong lòng càng ngày càng nóng, có thứ gì đó rơi xuống, giống như bụi bặm đã lắng xuống.

Những lời của Thẩm Thanh Đường nhắc nhở hắn.

Đúng vậy, nếu sau này hắn trở thành cường giả, cho dù Thẩm Thanh Đường có hối hận, thì cũng không có cơ hội đâu.

Nghĩ đến đây, Tần Di đột nhiên hơi rướn người về phía trước, áp lên đôi môi mềm mại của Thẩm Thanh Đường, có chút hung dữ nói: “Đúng vậy, em không chạy thoát đâu.”

Thẩm Thanh Đường khẽ thở dài, nhắm mắt lại, đón nhận đôi môi của Tần Di.

Hơi thở thơm mát dịu dàng và hơi thở nóng bỏng như thiêu đốt hòa vào nhau, mơn trớn, quyện vào nhau.

Tất cả nhẫn nhịn của Tần Di mấy ngày nay lập tức bùng nổ, hắn vô thức hung hăng nhéo eo Thẩm Thanh Đường một cái, liều mạng hôn lên đôi môi mỏng mềm mại kia.

Hắn ban đầu vốn cho rằng, sức khỏe của Thẩm Thanh Đường đã tốt hơn, Thẩm gia cũng tốt hơn, nếu hắn không muốn tham gia cuộc thi này, liệu Thẩm Thanh Đường có quay lưng bỏ rơi hắn không?

Dù sao Thẩm Thanh Đường bây giờ rõ ràng có nhiều sự lựa chọn hơn.

Nhưng bây giờ hắn cảm thấy mình phải tham gia cuộc thi này.

Bất kể những gì Thẩm Thanh Đường nói có đúng hay không, chỉ cần hắn thắng, Thẩm Thanh Đường sẽ mãi là của hắn.

------oOo------

Chương 37: Đừng đối xử với ta như một đứa trẻ.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 37: Đừng đối xử với ta như một đứa trẻ.

Kết thúc nụ hôn, Thẩm Thanh Đường thở hổn hển một hồi, lặng lẽ tựa vào trong lòng Tần Di.

Cậu lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ và ổn định của Tần Di, cảm nhận được cánh tay nóng bỏng và rắn chắc của Tần Di quanh eo mình, cảm thấy cả người thật ấm áp.

Lúc này, Tần Di yên lặng ôm thân thể mềm mại vào trong ngực, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Những lời của Thẩm Thanh Đường đã thức tỉnh hắn.

Hắn không cần phải tự làm khó mình nữa.

Dù sao tu luyện đối với hắn mà nói dễ như ăn cơm, cực khổ mấy cũng không thành vấn đề.

Nếu có thể đạt được thứ hạng, Thẩm Thanh Đường sẽ rất vui, hắn cũng không cần phiền não nữa.

Nghĩ đến đây, Tần Di lại cúi đầu nhìn Thẩm Thanh Đường trong lòng, không khỏi muốn nói cho Thẩm Thanh Đường biết, chuyện này hắn rốt cục cũng thông suốt rồi.

Đúng lúc này Thẩm Thanh Đường cũng ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt va nhau, Thẩm Thanh Đường mỉm cười, sau đó đưa tay chạm vào khuôn mặt gầy gò tuấn tú của Tần Di, nhẹ nhàng nói: "Lan Đình không chui vào ngõ cụt nữa rồi?"

Tay của Thẩm Thanh Đường mềm mại nhẵn mịn, Tần Di bình tĩnh nói: "Ừm, em nói đúng, ta nghĩ thông suốt rồi."

"Nếu muốn dài lâu, thật sự không nên ở lại thành Lăng Dương."

Thẩm Thanh Đường thích nhất là thái độ thản nhiên không ngụy biện của Tần Di, lúc này cậu không khỏi khẽ cười, lại quấn quýt lấy hắn, nắm tay hắn, ngẩng mặt lên làm nũng.

Tần Di mấy ngày nay bị lạnh nhạt, lúc này dường như đã được bù đắp bởi nụ cười tươi như hoa của Thẩm Thanh Đường, mây mù trong lòng hắn đột nhiên tan biến, hắn không khỏi cảm thấy lúc đầu mình suy nghĩ quá nông cạn.

Do dự một chút, Tần Di muốn xin lỗi Thẩm Thanh Đường, nhưng Thẩm Thanh Đường lập tức phát hiện ý đồ của hắn, sau đó cười đưa tay đè lên môi Tần Di, lắc đầu nói: "Suỵt, em không muốn nghe mấy lời sáo rỗng."

Ánh mắt Tần Di khẽ động, hắn nhướng mày, giống như đang hỏi Thẩm Thanh Đường – em muốn ta làm gì?

Đôi mắt Thẩm Thanh Đường trong veo, cậu chỉ nhìn vào mắt Tần Di, nhẹ nhàng nói: "Muốn Lan Đình ôm em thêm một lúc nữa là được rồi."

Trong mắt Tần Di lóe lên một tia sáng, sau đó chậm rãi ôm chặt lấy Thẩm Thanh Đường.

Một mùi thơm thoang thoảng tỏa ra từ mái tóc đen nhánh của Thẩm Thanh Đường, thân hình gầy yếu nhẹ như mây, lại mềm mại ấm áp trong vòng tay hắn.

Hai người ôm nhau, lúc này tất cả rào cản giữa bọn họ đã được phá vỡ hoàn toàn.

Trong nhất thời, bầu không khí trong phòng yên tĩnh dịu êm, khiến lòng người dễ chịu hơn nhiều so với sự cô đơn trước đây.

Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Đường đang ở trong lòng Tần Di đột nhiên ngẩng đầu lên, ghé sát vào tai Tần Di thì thầm gì đó.

Tần Di nghe xong lời này, sắc mặt khẽ biến, sau đó cau mày nói: "Thật sự có thể sao?"

Thẩm Thanh Đường thản nhiên cười: "Chàng yên tâm, chuyện có lợi như vậy, phụ thân sẽ hiểu mà."

Tần Di trầm mặc hồi lâu, sau đó chậm rãi siết chặt tay Thẩm Thanh Đường, ngữ khí vô cùng trịnh trọng nói: "Nếu như lần này thật sự thành công, chuyện gì ta cũng sẽ nghe lời em."

Nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Thanh Đường càng thêm rạng rỡ.

• •

Sau đó, lại là ba ngày tu luyện yên bình.

Ngày thứ tư, Thẩm Đình gọi Thẩm Thanh Đường tới.

Bởi vì số lượng người được đề cử cấp cho mỗi Trúc Cơ đã giảm xuống, theo lý mà nói, ba vị trí của Thẩm Đình lần lượt là Tần Di, Thẩm Thanh Ngạn, và một người còn lại, có rất nhiều tu sĩ muốn mua lại của ông.

Thẩm Đình đến tìm Thẩm Thanh Đường chỉ để thảo luận về chuyện danh sách.

Cùng lúc, ông còn có vài lời trong lòng muốn nói riêng với Thẩm Thanh Đường.

Vì vậy, khi Thẩm Thanh Đường bước vào, Thẩm Đình liền đóng cửa lại.

Nhìn thấy Thẩm Đình đóng cửa, tim Thẩm Thanh Đường như ngừng đập, cậu biết cuộc nói chuyện này có thể không đơn giản như vậy.

Nhưng cậu vẫn mỉm cười, bình tĩnh nhìn Thẩm Đình nói: "Phụ thân muốn nói gì với Đường nhi?"

Thẩm Đình nhìn Thẩm Thanh Đường với ánh mắt nghiêm túc: "Đường nhi, Thanh Ngọc Kiếm Tông chỉ thu nhận tu sĩ dưới 20 tuổi. Trước đó ta đã hỏi thăm, trong số mười tòa thành trực thuộc Thanh Ngọc Kiếm Tông, tất cả tu sĩ trong vòng 20 tuổi đổ lại, Luyện Khí tầng năm trở lên chỉ có 20 người, Luyện Khí tầng bảy trở lên cũng chỉ có ba người, bản thân Tần Di có thiên phú cực kỳ tốt, lọt vào năm thứ hạng đầu là chuyện chắc ăn rồi."

Thẩm Thanh Đường có chút kỳ quái: "Chuyện này không phải rất tốt sao?"

Thẩm Đình trầm mặc một hồi, đi tới đi lui vài lần, cuối cùng lo lắng nói: "Đường nhi, các trưởng lão ngoại môn của Thanh Ngọc Kiếm Tông đều bắt đầu từ Kim Đan, còn các trưởng lão nội môn đều là đại nhân vật kỳ Nguyên Anh, nếu Tần Di có thể bái sư thành công, thực sự sẽ một bước lên trời."

"Phụ thân cảm thấy chỗ nào không ổn cứ nói thẳng đi." Thẩm Thanh Đường đoán được Thẩm Đình đang nghĩ gì, nhưng không trực tiếp vạch trần.

Thẩm Đình nghiến răng nghiến lợi nói: "Trước đây, chuyện đệ tử bái nhập nội môn Thanh Ngọc Kiếm Tông rồi bỏ rơi đạo lữ không phải ít, tu vi của con bây giờ lại thấp, tuy nói con có thể lấy thân phận đạo lữ để đi cùng hắn, nhưng chỉ cần hắn thay lòng đổi dạ, liền có thể vứt bỏ con nhưng vứt cọng rơm ngọn cỏ, cũng sẽ không có ai đứng ra chủ trì công đạo cho con."

Sau khi Thẩm Đình nói xong, căn phòng rơi vào sự im lặng ngắn ngủi.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường khẽ rũ hàng mi dài, nhìn không ra biểu cảm.

Thẩm Đình nhìn dáng vẻ của Thẩm Thanh Đường, trong lòng vừa lo lắng vừa bất lực, chỉ có thể nói tiếp: "Không phải ta không tin tưởng Tần Di, chỉ là lòng người hay thay đổi, Đường nhi nếu con chịu ở lại thành Lăng Dương, phụ thân có thể làm chỗ dựa cho con cả đời, cho dù Tần Di—— "

"Phụ thân, những vấn đề này, thực ra con đã từng nghĩ rồi."

Thẩm Đình bỗng giật mình.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường mới chậm rãi ngước mắt lên, ánh mắt trong veo: "Cho nên lần này cho dù người không tìm con, con cũng sẽ đến tìm người. Chính là chuyện liên quan đến vị trí cuối cùng."

Thẩm Đình khẽ nhíu mày: "Ý của con là?"

Thẩm Thanh Đường mỉm cười, bước tới, ghé vào tai Thẩm Đình nói mấy câu.

Thẩm Đình không khỏi mở to hai mắt: "Con xác định, lỡ như Tần Di thất hứa thì sao?"

Thẩm Thanh Đường vẻ mặt bình tĩnh kiên quyết: "Chàng ấy sẽ không thất hứa."

Thẩm Đình nhìn vào đôi mắt trong sáng dịu dàng của Thẩm Thanh Đường, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng đấm bàn hung ác nói: "Thôi được, dù sao Trúc Cơ cũng là do tụi con giúp ta kiếm được, lần này cứ nghe lời con vậy."

Thẩm Thanh Đường mỉm cười: "Cám ơn phụ thân."

• •

Cuộc thi sắp cận kề, nhưng mọi người đều cảm thấy rất lạ.

Bởi vì danh sách đề cử của các gia tộc khác về cơ bản đều có thể đoán được đó là ai, nhưng hai vị trí của nhà họ Thẩm đã được định rồi, còn vị trí cuối cùng được cho là đã bán đi, tuy nhiên, không có tu sĩ nào ở thành Lăng Dương mua lại của họ.

Nhiều người suy đoán liệu có phải Thẩm Đình đã bán vị trí này cho các tu sĩ đến từ thành khác với giá cao hơn không.

Nhưng loại hành vi này bị thành Lăng Dương nghiêm cấm, bởi vì bọn họ sợ tài nguyên chảy ra ngoài, số lượng nhân tài trong thành sẽ giảm xuống.

Dần dần, tin đồn ngày càng ầm ĩ, Lục Tu không thể ngồi yên được nữa, thậm chí còn đến Thẩm phủ để hỏi thăm.

Cuối cùng, Thẩm Đình rất bình tĩnh, tuyên bố rằng suất này chắc chắn không rơi vào tay tu sĩ bên ngoài thành Lăng Dương, nếu giống như lời đồn, Lục Tu có thể hủy bỏ suất của họ trong cuộc thi.

Lục Tu đã nhận được sự đảm bảo của Thẩm Đình, ông ấy cũng không hỏi thêm bất kỳ câu nào.

Nhưng sau đó, một giả thuyết khác lan truyền trong thành.

Nói rằng Thẩm Đình thương con nên nóng lòng muốn cho Thẩm Thanh Đường vị trí kia, chỉ để Thẩm Thanh Đường và Tần Di sống cùng nhau.

Sau khi tin tức truyền ra, thí sinh của ba gia tộc còn lại mới thở phào nhẹ nhõm – nếu là vậy, Thẩm Thanh Đường tất nhiên sẽ báo danh vào ngoại môn, không tham gia thi đấu, đồng thời họ sẽ bớt đi một đối thủ cạnh tranh.

Về phần Tần Di và Thẩm Thanh Ngạn, nếu một nhóm ba người sẽ không quá khó khăn khi đối phó với hai người họ.

Ai bảo Thẩm gia trước kia có một đoạn thời gian nghèo túng, chuẩn bị này kia sao bằng bọn họ được.

Thậm chí có một số người ở thành trấn khác đã thăm dò được Tần Di là một tán tu Luyện Khí tầng bảy.

Dù sao thì trong ba người Luyện Khí tầng bảy, ngoại trừ Tần Di, hai người còn lại đều là con cháu thế gia có xuất thân cực kỳ cao quý, nội công thâm hậu, không ai dám vượt qua họ.

• •

Thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc đã đến ngày tranh tài.

Mà bên trong Thẩm phủ lại vô cùng yên tĩnh.

Trước cổng mật thất Thẩm gia, có ba người đang lo lắng chờ đợi.

Tần Di, Thẩm Thanh Ngạn, Mộ Phi.

Sau khi Mộ Phi biết được Thẩm Thanh Đường vậy mà đã xin Thẩm Đình một vị trí cho y, y đã rất ngạc nhiên và biết ơn.

Mặc dù Thẩm Thanh Đường liên tục nói với y rằng chỉ có cách này mới có thể đạt được lợi ích tối đa, nhưng Mộ Phi vẫn cảm thấy mình đã chiếm được một món hời lớn.

Dù sao nếu đưa vị trí đó ra bán đấu giá, ít nhất cũng được hàng chục nghìn viên linh thạch hạ phẩm.

Thẩm Thanh Đường nói cho liền cho, thật sự quá hào phóng.

Hào phóng như vậy, y cũng không biết phải làm thế nào để đền đáp.

Y chỉ có thể nghe theo lời của Thẩm Thanh Đường, nhất định ngày mai y sẽ giúp Tần Di giành được vị trí đầu tiên.

Bây giờ, điều họ đang chờ đợi là Thẩm Đình đang tẩy kinh phạt tủy cho Thẩm Thanh Đường.

Mặc dù cơ thể Thẩm Thanh Đường hấp thụ linh khí dồi dào nhưng tiêu hóa lại vô cùng khó khăn, dù sao thực vật tấn công cậu lần trước ít nhất cũng là Luyện

Khí tầng sáu.

Một chút bất cẩn cũng có thể dẫn đến tẩu hỏa nhập ma.

Nếu muốn trong thời gian ngắn ổn định đột phá, nhất định phải tẩy kinh phạt tủy, mở rộng kinh mạch, tăng cường dung lượng của kinh mạch, mới có thể nâng cao cảnh giới của mình.

Chỉ là quá trình đó vô cùng đau đớn.

Hiện tại đã qua một canh giờ, trong mật thất vẫn không có động tĩnh gì, cũng không biết tẩy kinh phạt tủy cần bao lâu.

Cuối cùng, Tần Di rốt cục chịu không nổi, đứng dậy đi về phía cửa mật thất.

Thấy vậy, Thẩm Thanh Ngạn vội vàng kéo Tần Di lại, trầm giọng nói: "Đừng nóng vội, nóng vội cũng vô dụng."

Tần Di dừng một chút: "Ta không có ý định đi vào."

Thẩm Thanh Ngạn hơi sửng sốt.

"Đợi em ấy ở đây sẽ nhanh hơn."

Ánh mắt Thẩm Thanh Ngạn khẽ động, trầm mặc một lát mới gật đầu: "Vậy ta cũng đợi ở đây."

Cũng không biết qua thêm bao lâu.

Màn đêm mát mẻ mang theo một chút ẩm ướt chậm rãi tràn ngập toàn bộ sân viện, gió nhẹ thổi qua, hơi lạnh cơ hồ có thể thổi vào trong xương cốt người.

Mấy lần trăng từ từ ra khỏi mây rồi lại chui vào.

Cuối cùng, cánh cửa gỗ của mật thất mở ra với một tiếng cọt kẹt.

Thẩm Đình ôm Thẩm Thanh Đường cả người tái nhợt và ướt đẫm mồ hôi lạnh ra ngoài.

Thẩm Thanh Đường lúc này tiều tụy đến cực điểm, đôi môi mỏng bị cắn nát chảy rất nhiều máu, tóc mái hai bên thái dương ướt đẫm, hàng mi dài ướt át che đi đôi mắt đẹp, cậu chỉ biết cuộn tròn trong lòng Thẩm Đình, khẽ run rẩy.

Thấy Thẩm Thanh Đường như vậy, ba người bất giác giật thót.

Nhưng Tần Di là người đầu tiên nhận ra có điều gì đó không ổn, hắn lập tức tiến lên hai bước, đoạt lấy Thẩm Thanh Đường từ trong lòng Thẩm Đình, hắn không thèm để ý đến tôn ti trật tự, tức giận nói với Thẩm Đình: "Sức khỏe của em ấy không tốt, sao có thể để em ấy tiến thẳng lên Luyện Khí tầng ba?!"

Đối mặt với chất vấn của Tần Di, Thẩm Đình sắc mặt tái nhợt, khóe môi mấp máy, nhất thời có chút suy sụp.

Ngược lại, Thẩm Thanh Đường đang ở trong lòng Tần Di, nghe thấy giọng nói tức giận của Tần Di, cậu run rẩy mở mắt ra, kéo nhẹ ống tay áo của Tần Di,

thấp giọng nói: “Đừng trách phụ thân, là do em yêu cầu.”

Tần Di sửng sốt.

Lòng hắn chợt chua xót, khó chịu vô cùng.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng tựa khuôn mặt trắng nhợt đẫm mồ hôi lạnh vào ngực Tần Di, nhắm mắt lại, khàn giọng nói: “Lan Đình, em mệt quá, chàng ôm em đi tắm rửa trước nhé.”

Tần Di trong lòng mềm nhũn, hắn tận lực nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Được.”

Tần Di ôm Thẩm Thanh Đường, xoay người lặng lẽ rời đi.

Lúc này, Thẩm Thanh Ngạn nhìn hai người họ rời đi, trầm mặc một hồi, cuối cùng quay người, nhìn Thẩm Đình nói: “Phụ thân, Luyện Khí tầng hai đã đạt tiêu chuẩn tới Thanh Ngọc Kiếm Tông, tại sao-“

Thẩm Đình trầm giọng nói: “Đường nhi nói như vậy càng an toàn hơn.”

Thẩm Thanh Ngạn ngẩn ra, trong lòng cảm xúc lẫn lộn.

• •

Trong phòng Thẩm Thanh Đường

Tần Di ôm Thẩm Thanh Đường, người đã mất hết sức lực, từng chút một chìm vào bồn tắm thuốc bốc khói.

Thẩm Thanh Đường mềm nhũn ôm lấy vai Tần Di, dựa vào ngực hắn, đôi mắt ướt át nửa nhắm nửa mở, phờ phạc mang theo chút mệt mỏi.

Nước ấm rất nhanh thấm vào quần áo của hai người, nhưng khi ôm nhau, lại không có một chút cảm giác thân mật nào, chỉ có một loại ấm áp yên tĩnh.

“Thật ra, em không cần phải làm như vậy, ta sẽ cố gắng hết sức để đạt thứ hạng đầu tiên.” Tần Di vòng tay ôm Thẩm Thanh Đường mềm nhũn vào trong lòng, rốt cuộc nhịn không được, trầm giọng nói

Thẩm Thanh Đường nhắm mắt lại dựa vào trong ngực Tần Di, khẽ cười, hàng mi dài run lên: “Nhưng em không muốn liên lụy chàng…”

Tần Di sửng sốt.

“Thanh Ngọc Kiếm Tông có rất nhiều người tài giỏi, em không muốn chàng bị người ta nói là đã cưới phải một đạo lữ vô dụng.”

“Em cũng không muốn không theo kịp bước chân chàng.”

Nói xong, Thẩm Thanh Đường ho khan vài cái, nhíu mày, hiển nhiên có chút không thoải mái.

Bàn tay để ở dưới nước của Tần Di lẳng lặng nắm chặt thành nắm đấm, không khỏi có chút tức giận: “Em không tin tưởng ta như vậy sao?”

Thẩm Thanh Đường không nói nữa, chỉ khẽ hít thở, giống như đang ngủ say.

Tần Di cảm nhận được tình hình của Thẩm Thanh Đường, trong lòng trầm xuống, theo bản năng hắn muốn xem xem Thẩm Thanh Đường có ngất đi hay không.

Kết quả là hắn vừa cúi đầu xuống, Thẩm Thanh Đường đột nhiên mở mắt ra, hôn lên má hắn một nụ hôn mềm mại ướt át.

Tần Di sửng sờ.

Sau đó, hắn nhìn thấy Thẩm Thanh Đường lại nhắm mắt lại, trên môi nở nụ cười, khàn giọng nói với giọng điệu lười biếng mệt mỏi như đang dỗ dành một đứa trẻ: "Ngoan nào, em buồn ngủ rồi, ngày mai chúng ta lại nói tiếp……"

Tần Di: …

Cuối cùng, Tần Di nhíu mày, mím môi, yên lặng ôm Thẩm Thanh Đường vào lòng, cằm nhẹ nhàng đặt lên mái tóc mềm mại của Thẩm Thanh Đường.

"Đừng đối xử với ta như một đứa trẻ." Hắn trầm giọng nói.

Giọng điệu bất lực và có chút cay đắng.

Không biết qua bao lâu, ngay khi Tần Di còn tưởng rằng Thẩm Thanh Đường đã ngủ, liền nghe thấy một giọng nói rất nhỏ nhẹ mềm mại.

"Ừm… Lan Đình là một người đàn ông, không phải một đứa trẻ."

Trái tim Tần Di run rẩy một cách khó hiểu, qua một lúc mới thở dài một hơi, áp sườn mặt của mình vào bên mặt Thẩm Thanh Đường.

------oOo------

Chương 38: Lâm Cẩn Du

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 38: Lâm Cẩn Du

Ngày kế tiếp

Địa điểm của cuộc tỷ thí là ở vùng ngoại ô cách thành Lăng Dương ba mươi dặm, vì vậy khi trời còn chưa sáng, các tu sĩ đến từ hàng chục thành trấn lân cận đã lên đường tham gia thi đấu.

Thẩm gia cũng đã chuẩn bị xe ngựa và lương khô từ sáng sớm, mấy người cùng nhau lên đường.

Trong cuộc tỷ thí này có ba người là Luyện Khí tầng bảy, thành Lăng Dương đã chiếm hết hai người, một là Tần Di, hai là con trai thứ hai của Lục Tu, Lục Đình Tiêu.

Người còn lại cũng là công tử thế gia ở thành trấn khác, tên là Kỳ Trường Tinh, có Thủy linh căn Thiên phẩm, nghe nói đã đạt đến đỉnh cao Luyện Khí tầng bảy, sắp đột phá đến Luyện Khí tầng tám.

Nhà họ Kỳ được coi là gia tộc có thế lực mạnh nhất trong tất cả các gia tộc ở mười thành trấn, không phải ai khác, bởi vì chỉ có Kỳ gia từng xuất hiện một đệ tử nội môn của Thanh Ngọc Kiếm Tông, mặc dù vị đệ tử đó đã mấy chục năm rồi cũng không thể lên được vị trí trưởng lão, nhưng những thứ hắn mang về mỗi khi về nhà cũng đủ mang lại lợi ích vô tận cho Kỳ gia.

Có lẽ mọi người sẽ thắc mắc, nhiều năm như vậy các thành trấn trực thuộc chỉ có một đệ tử nội môn, vậy những thành viên cốt cán của Thanh Ngọc Kiếm Tông từ đâu mà có?

Trên thực tế, Thanh Ngọc Kiếm Tông, giống như ba môn phái khác, là một môn phái do Đế quốc Thiên Hoàn thành lập để quản lý các thành phố trực thuộc.

Hầu hết các đại năng có chức vị cao trong Thanh Ngọc Kiếm Tông đều đến từ Hoàng thành của Đế quốc Thiên Hoàn, khi bọn họ đến cũng mang theo một đám thuộc hạ của riêng mình, đám người đó đều được bồi dưỡng ở trung tâm tòa thành của Thanh Ngọc Kiếm Tông ——Thành Thanh Ngọc.

Đối với bọn họ mà nói, đệ tử được tuyển chọn từ mười thành trấn trực thuộc chỉ có thể coi là những tên nhóc quê mùa đến từ thâm sơn cùng cốc, chỉ có thể làm những công việc lặt vặt ở ngoại môn. Vì để ngăn người ngoài nói bọn họ độc quyền, cứ năm năm một lần bọn họ sẽ chọn ra năm người làm đệ tử nội môn.

Tuy nhiên những người vào được nội môn nhưng tư chất không phải cực tốt thì về cơ bản đều sẽ bị cho ra rìa.

Giống như vị lão tổ mà Kỳ gia vẫn luôn dựa vào, trên thực tế sống ở nội môn cũng không được tốt lắm.

Nhưng dù vậy cũng có thể khiến nhà họ Kỳ trở thành gia tộc hùng mạnh nhất trong mười thành trấn, có thể thấy Thanh Ngọc Kiếm Tông chiếm một lượng tài nguyên cực kỳ khủng bố trong giới tu chân.

Đây là lý do tại sao các tu sĩ đến từ những nơi nhỏ bé dù có tranh nhau sứt đầu mẻ trán cũng muốn gia nhập Thanh Ngọc Kiếm Tông.

• •

Lúc này, bên trong xe ngựa của Thẩm gia.

Thẩm Thanh Đường lấy ra ba khẩu súng kíp đã được cải tạo thành công lần lượt chia cho ba người.

Còn dặn đi dặn lại: “Đại ca là Thổ linh căn, đã đủ phòng ngự, nên đệ cho thêm vào đạn của huynh một ít đạn sấm sét, lực sát thương cũng đủ mạnh.”

“Tiểu Phi là Kim linh căn, sợ lửa nhất, nên ta cho thêm vào đạn của đệ một ít bột băng phách hoàn, có thể hạn chế tốc độ ra chiêu của đối thủ.”

“Về phần Lan Đình, em chỉ bỏ thêm đá lửa, tu vi của chàng đã có thể áp đảo hầu hết thí sinh, phòng ngự cũng không cần thiết lắm, chỉ cần đủ lực sát thương, tốc chiến tốc thắng là được.”

Thẩm Thanh Đường tối hôm qua vừa mới tẩy kinh phạt tủy xong, hiện tại sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt, nhưng khi nói chuyện, giọng nói lại rất nhẹ nhàng ôn hòa, không lộ ra một chút mệt mỏi nào, mang đến tác dụng trấn an lòng người.

Lúc này cậu dặn dò xong rồi, lại nói với ba người: “Mọi người nhớ kỹ, phải chú ý hai người.”

“Lục Đình Tiêu và Kỳ Trường Tinh sao? Hai người đó quả thực rất đáng chú ý. Đệ nghe nói Lục gia hình như có chút quan hệ với Kỳ gia, lỡ như hai người đó liên thủ với nhau thì không hay rồi.” Mộ Phi nhịn không được nói.

Thẩm Thanh Đường lắc đầu: “Linh căn của Kỳ Trường Tinh khắc chế Lan Đình, quả thực cần chú ý, nhưng người còn lại mà mọi người cần phải chú ý không phải Lục Đình Tiêu.”

Ngừng một chút, Thẩm Thanh Đường mới nói: “Người của Lâm gia, Lâm Cẩn Du.”

Tần Di chưa từng nghe nói tới người này, nhưng nghe đến Lâm gia, lại khẽ nhíu mày.

Những gì Thẩm Thanh Đường nói đều đúng, nếu tên thực vật biến dị kia thực sự đến từ Lâm gia, thì công pháp tu luyện của nhà họ Lâm chắc chắn có vấn đề. Lâm Cẩn Du với tư cách là tu sĩ trẻ tuổi mạnh nhất của Lâm gia, đương nhiên cũng rất đáng nghi.

Điểm này hắn hiểu rõ hơn các tu sĩ bình thường khác.

Thẩm Thanh Ngạn ở bên cạnh hơi thay đổi sắc mặt khi nghe những lời này của Thẩm Thanh Đường, cuối cùng anh mím môi nói: “Thanh Đường, ngay từ đầu đệ đã cực lực phản đối việc ta đính hôn với Lâm Cẩn Du là bởi vì đệ đã sớm biết điều gì rồi phải không?”

Nghe câu hỏi của Thẩm Thanh Ngạn, Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, cuối cùng cậu cười nhẹ: “Đại ca đừng lo lắng, ban đầu là vì Lâm Cẩn Du cứ dây dưa không rõ với huynh, Mộ Diệp và cả Lục Đình Tiêu, nên khiến đệ cảm thấy con người hắn ta tâm tư không kiên định, không phù hợp với huynh. Về việc lần này nhắc nhở mọi người chú ý đến hắn ta, là bởi vì đệ đã bị tấn công bởi một thứ do Lâm gia nuôi dưỡng ra, đệ nghĩ có thể họ còn che giấu thủ đoạn bất chính nào đó, không có liên quan đến chuyện giữa hai người.”

Thẩm Thanh Ngạn nhắm mắt lại, không hỏi thêm câu nào: “Ta hiểu rồi.”

• •

Khoảng đầu giờ Thìn, vừa rạng sáng, xe ngựa của Thẩm gia đã đến địa điểm thi đấu.

Hầu như tất cả các tu sĩ trẻ ưu tú từ mười thành trấn đều đã có mặt tại hiện trường, có đến hàng trăm người, trông cực kỳ náo nhiệt.

Lúc này đã bắt đầu kiểm kê nhân số trước trận đấu.

Xông pha đi đầu là Kỳ gia.

Chủ trì cuộc thi lần này là Trần Đỉnh Nguyên Trúc Cơ tầng bảy, đệ tử nội môn của Thanh Ngọc Kiếm Tông, ông ta biết mối quan hệ giữa Kỳ gia và sư huynh nhà mình. Mặc dù vị sư huynh này chẳng ra làm sao, nhưng vẫn vì tình nghĩa sư huynh đệ mà đối đãi với Kỳ gia có chút đặc biệt.

Lúc này, vị chủ trì kia xướng tên Kỳ Trường Tinh và hai đệ tử bình thường khác của Kỳ gia, ngay sau đó, vài đạo thân ảnh màu xanh lam đạp gió nhẹ nhàng hạ xuống.

Người đến đầu tiên tất nhiên là Kỳ Trường Tinh, khuôn mặt tuấn lãng cao quý, ngoại bào trên người được dệt từ tơ tằm băng lam cực kỳ đắt tiền, ngọc bội ở bên hông va vào nhau lách cách, phát ra âm thanh vui tai.

Quan trọng nhất là khí tức trên người hắn hùng hậu ổn định, dễ nhận ra cảnh giới đạt được là thông qua tu luyện chân chính, không phải đi đường ngang ngõ tắt.

“Quả nhiên tuổi trẻ tài cao.” Trần Đỉnh Nguyên vuốt râu cười nói.

Kỳ Trường Tinh đáp xuống đất, hành lễ với Trần Đỉnh Nguyên, sau đó lại hỏi: “Không biết sư thừa của tiền bối là vị chân nhân nào?”

Trần Đỉnh Nguyên cười nhạt nói: “Thật ra cũng trùng hợp, ta và sư huynh Kỳ Liên là cùng một sư phụ, tính theo vai vế, ngươi cũng có thể gọi ta là Thái Thúc tổ.”

Trần Đỉnh Nguyên vừa nói ra lời này, tu sĩ xung quanh liền nổi lên một trận ghen tị — có chống lưng tốt như vậy, xem ra lần tranh tài này, thứ hạng đầu tiên chắc chắn thuộc về Kỳ Trường Tinh.

Nghe Trần Đỉnh Nguyên nói vậy, Kỳ Trường Tinh càng thêm vui mừng, hắn cũng cảm thấy lần này mình đứng đầu là cái chắc, vì vậy vội vàng khách khí chào hỏi vài câu, sau đó nhận lấy ngọc bài Truyền Tống, hoàn tất đăng ký.

Mặc dù mọi người đều thấy Kỳ Trường Tinh làm lỡ thời gian, nhưng cũng không dám nhiều lời.

Trong tu chân giới lấy thực lực làm đầu.

Bất quá sau đó, tốc độ kiểm kê nhân số nhanh hơn rất nhiều.

Lúc này Thẩm Thanh Đường đang ngồi trong xe ngựa, cùng với ba người cẩn thận quan sát từng thí sinh.

Thẩm Thanh Đường hiện tại đã là Luyện Khí tầng ba, tuy rằng nền tảng tu vi không vững chắc lắm, nhưng để phân biệt khí tức của một vài tu sĩ cũng không thành vấn đề.

Trong khi quan sát, Thẩm Thanh Đường đã ghi lại các đặc điểm tu luyện và ngoại hình của các tu sĩ mà cậu nhìn thấy lên ngọc giản cầm trong tay.

Theo cách này, Thẩm Thanh Đường phát hiện rằng hầu hết những thí sinh ở cấp độ Luyện Khí tầng năm đều có thực lực ổn định, nhưng ở Luyện Khí tầng sáu thường xuất hiện một vài tu sĩ có khí tức hư ảo.

Cũng có thể là vì cuộc thi này, họ đã cưỡng ép sử dụng một số thủ đoạn để nâng cấp lên Luyện Khí tầng sáu, chỉ để lọt vào nhóm năm người đứng đầu.

Dù sao Luyện Khí tầng bảy cũng chỉ có ba người, cho dù cả ba người đều chiếm giữ thì vẫn còn hai vị trí.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Đường ghi chép cũng tạm ổn rồi, cũng sắp đến lượt thành Lăng Dương rồi, cậu liền đưa ngọc giản cho Tần Di, nói: “Mọi người mau xuống xe đi.”

Tần Di nhận lấy ngọc giản, gật đầu rồi nhảy ra khỏi xe ngựa cùng với Mộ Phi và Thẩm Thanh Ngạn.

Thẩm Thanh Đường ngồi trong xe, lặng lẽ vén rèm nhìn ba người họ đi xếp hàng, trên môi nở một nụ cười nhẹ nhàng.

Không biết vì sao, cậu luôn cảm thấy lần này Tần Di nhất định sẽ thắng.

Nghĩ tới nghĩ lui, ngay khi Thẩm Thanh Đường đang định suy nghĩ về việc phải sắp xếp cuộc sống của mình như thế nào nếu đến Thanh Ngọc Kiếm Tông, thì bên ngoài truyền đến một tiếng kinh hô trầm thấp.

Thẩm Thanh Đường hơi giật mình, theo bản năng duy trì động tác vén rèm xe, nhìn về phía đám đông đang tập trung tầm mắt.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường nhìn thấy, một người mặc y phục trắng được một nhóm người vây xung quanh, từ cách đó không xa lặng lẽ đi tới.

Trên thân người kia không có thêm bất kỳ trang sức nào, chỉ mặc một chiếc trường bào màu trắng đơn giản, nhưng cả người lại lặng yên vươn vấng một cỗ khí tức tựa như băng tuyết, dung mạo lại càng thánh khiết, không vướn bụi trần.

Tóc đen búi cao, đội một chiếc phát quan bằng ngọc, để lộ vầng trán nhẵn mịn, sống mũi cao thẳng, dưới ánh nắng, gương mặt thanh khiết lạnh lùng toát ra vẻ trong trẻo như bạch ngọc.

Thẩm Thanh Đường bất giác khẽ nhíu mày.

Đây là… Lâm Cẩn Du?

Cậu mơ hồ nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Cẩn Du, Lâm Cẩn Du quả thực rất xinh đẹp, nhưng không có đến mức mê hoặc lòng người như thế.

Nhưng nhìn kỹ gương mặt của Lâm Cẩn Du bây giờ, dường như không có gì thay đổi?

Đây chẳng lẽ là bàn tay vàng mà nhân vật thụ chính được thưởng sao?

Trong lòng Thẩm Thanh Đường dấy lên nghi hoặc, không khỏi muốn xem xét kỹ hơn.

Nhưng đúng vào lúc này, Lâm Cẩn Du như vô tình ngước mắt lên, từ xa nhìn về phía bên này.

Vừa vặn, cùng Thẩm Thanh Đường bốn mắt nhìn nhau.

Đôi mắt của Lâm Cẩn Du rất lạnh lùng, đôi con ngươi giống như hai viên ngọc trai đen ngâm trong hàn đàm.

Hai người nhìn nhau, Thẩm Thanh Đường bất giác cảm thấy một loại áp lực khó hiểu.

Cái nhìn chằm chằm này khiến toàn thân Thẩm Thanh Đường khó chịu, cậu khẽ nhíu mày, theo bản năng muốn buông bàn tay đang nắm lấy rèm xe, lui vào trong xe.

Kết quả, Lâm Cẩn Du đột nhiên nhàn nhạt cong lên khóe môi.

Thẩm Thanh Đường rõ ràng đã thoáng thấy ánh sáng màu xanh biếc lóe lên trong con ngươi vốn dĩ đen huyền của Lâm Cẩn Du.

Thẩm Thanh Đường: …

Thẩm Thanh Đường trong lòng chấn động, nhịn không được muốn nhìn kỹ một chút, nhưng lúc này Lâm Cẩn Du đã thu hồi tầm mắt, chậm rãi đi tới chỗ ngồi của người chủ trì trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng như ngọc thạch.

“Lâm gia của thành Lăng Dương, Lâm Cẩn Du, Mộc linh căn, Luyện Khí tầng sáu.”

Khoảnh khắc Trần Đỉnh Nguyên đột nhiên nhìn thấy Lâm Cẩn Du, ông ta cũng bị mê hoặc bởi khí chất siêu phàm thoát tục của Lâm Cẩn Du.

May mắn thay, ông ta cũng đã gặp qua rất nhiều đại năng trong Thanh Ngọc Kiếm Tông, nên lấy lại tinh thần nhanh hơn mọi người.

Lúc này, ông ta gật đầu, nhanh chóng cầm lấy ngọc bài Truyền Tống ở bên cạnh, nhập vào thông tin của Lâm Cẩn Du, đưa cho Lâm Cẩn Du.

Lâm Cẩn Du nhận ngọc bài, nhẹ nhàng cảm ơn rồi quay người rời đi.

Vào lúc này, Trần Đỉnh Nguyên đang nhìn theo bóng lưng của Lâm Cẩn Du, trong lòng ông cảm thấy sôi trào một cách khó hiểu.

Người thiếu niên này, không đơn giản đâu.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường ngồi trong xe ngựa cau mày, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tia hoang mang hiếm thấy.

Sao lại như thế này?

Chẳng phải Lâm Cẩn Du là Thủy Mộc song linh căn sao? Sao lại thành chỉ có Mộc linh căn rồi?

Chẳng lẽ thế giới trong truyện đã xảy ra nhầm lẫn rồi sao?

------oOo------

Chương 39: Có một người bạn đời thông minh như ngươi, hắn nhất định sẽ không kém cỏi.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 39: Có một người bạn đời thông minh như ngươi, hắn nhất định sẽ không kém cỏi.

Sự xuất hiện của Lâm Cẩn Du đã gây ra một hồi náo động ngắn ngủi cho các tu sĩ, nhưng ngay sau đó, sự náo động đó đã bị chuyển hướng bởi sự xuất hiện lần lượt của Lục Đình Tiêu và Tần Di.

Suy cho cùng trong giới tu chân này, thực lực là thứ mà mọi người coi trọng nhất.

Mà trong cuộc thi này, chỉ có duy nhất ba người Luyện Khí tầng bảy, hai người đều thuộc thành Lăng Dương, tự nhiên thu hút nhiều sự chú ý.

Tuy nhiên, hầu hết mọi người đều biết Lục Đình Tiêu ở một mức độ nhất định, chủ yếu là hiếu kỳ về Tần Di hơn.

Khi Tần Di xuất hiện, các tu sĩ không khỏi xì xào bàn tán, cảm thấy khí tức của Tần Di tuy ổn định nhưng có chút kỳ quái, chẳng lẽ hắn tu luyện loại công pháp bất chính nào đó?

Những người này khi bàn tán cũng không cố ý nhỏ tiếng, dù sao phần lớn đều xuất thân từ gia đình quý tộc, kỳ thực từ tận đáy lòng bọn họ rất khinh thường những tán tu như Tần Di.

Bọn họ nói lớn tiếng, tất nhiên Tần Di cũng nghe thấy bọn họ nghị luận, nhưng lúc này Tần Di rất bình tĩnh, đi thẳng đến trước mặt Trần Đỉnh Nguyên, nói với ông ta: "Thẩm gia của thành Lăng Dương, có ba người là Thẩm Thanh Ngạn, Thổ linh căn, Luyện Khí tầng sáu; Mộ Phi, Kim linh căn, Luyện Khí tầng năm; Tần Di, Hỏa linh căn, Luyện Khí tầng bảy."

Tần Di nói giọng lạnh nhạt, nhưng lời vừa thốt ra, tức khắc dấy lên sóng to gió lớn trong đám tu sĩ.

Mọi người bắt đầu thảo luận ngay lập tức.

"Không thể nào? Chẳng phải tên Mộ Phi kia là huynh đệ nghèo khổ của Tần Di sao? Thẩm gia điên rồi sao?"

"Cả ba người vậy mà đều là đơn linh căn, sao có thể chứ?"

"Thổ linh căn của Thẩm Thanh Ngạn khá bình thường, năng lực không lớn lại là con cháu thế gia. Nhưng hai tên Mộ Phi và Tần Di đều là tán tu bình thường, cha mẹ như thế nào mới có thể may mắn sinh ra được vậy?"

"Hừ, các ngươi quá ngây thơ rồi, Thẩm gia sao có thể ngu xuẩn như vậy? Tám phần mười là bọn họ đã ký hiệp ước với Tần Di và cái tên Mộ Phi kia, yêu cầu bọn họ đưa Thẩm Thanh Ngạn vào năm thứ hạng đầu. Chỉ có hai tên tán tu như Mộ Phi và Tần Di mới chịu sự khống chế của Thẩm gia thôi."

Ngay khi phán đoán này được đưa ra, mọi người lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

Dù sao cuộc tranh tài lần này cho dù không thể lọt vào năm vị trí đầu, nhưng vẫn có một phần được nhận vào làm đệ tử ngoại môn.

Tần Di và Mộ Phi coi như là hai kẻ ăn bám, đương nhiên cam tâm tình nguyện bán mạng cho Thẩm gia.

Nhưng không ai trong số họ biết được, thực ra Thẩm Thanh Đường đang chơi một ván cờ lớn hơn nữa.

. .

Dần dà, tiếng bàn tán của đám người ngày càng kịch liệt, Trần Đỉnh Nguyên cũng không nhịn được nữa, đưa ba tấm ngọc bài cho Tần Di xong liền ho khan một tiếng: "Thời gian không còn nhiều, chư vị đừng có nói chuyện nữa, nhanh chóng chuẩn bị cho cuộc tỷ thí đi."

Ngay khi Trần Đỉnh Nguyên Trúc Cơ tầng bảy vừa mở miệng, uy áp nghiêm trang và trầm lắng lập tức phủ xuống.

Đám tu sĩ tức khắc im miệng, không dám bàn tán nữa.

Nhìn thấy một màn này, trong đôi mắt đỏ ngầu của Tần Di hiện lên một tia lạnh lẽo, không nói một lời, xoay người đi tới trước cửa vào trận đấu.

Lúc này hắn mới chợt ý thức được rằng, xưng vương xưng bá ở thành Lăng Dương chẳng là cái thá gì, các mối đe dọa đến từ bên ngoài còn nhiều hơn cả

tưởng tượng.

Xem ra lần này, cho dù không phải vì Thẩm Thanh Đường, hắn cũng phải giành lấy thứ hạng đầu.

Ước chừng một nén nhang trôi qua, sau khi tất cả tu sĩ đã hoàn tất đăng ký, Trần Đỉnh Nguyên nhảy lên, hất tay ném ra một lệnh bài lên không trung.

Khi lệnh bài tiếp xúc với không khí, lập tức phát ra ánh sáng bảy sắc cầu vồng, dần dần lệnh bài biến mất, trong không trung lại xuất hiện một vòng xoáy màu xanh lục bích.

Chính là tiểu bí cảnh dùng cho cuộc tỷ thí lần này.

Lúc này, Trần Đỉnh Nguyên đang chắp tay sau lưng đứng giữa không trung, bộ hắc bào tung bay phần phật, uy áp trên người tỏa ra cực kỳ mãnh liệt hùng hậu, thay đổi hoàn toàn bộ dạng điềm tĩnh, hào phóng lúc ban đầu, chân chính lộ ra vài phần phong thái của đại năng.

Lúc này ông ta từ trên cao nhìn xuống, trầm giọng nói với các tu sĩ tham gia tỷ thí: "Trước đó đã phát quy tắc thi đấu cho các ngươi, nhưng đến đây ta vẫn phải nhấn mạnh một lần nữa."

"Ở trong bí cảnh, không được phép giết người, một khi phát hiện có đệ tử biến mất, bí cảnh lập tức đóng cửa, tất cả các ngươi đều sẽ mất đi tư cách thi đấu lần này."

"Chỉ có hai cách để đạt được điểm thi đấu. Một là thu thập yêu thú và linh thảo trong bí cảnh, hai là cướp ngọc bài của những người dự thi khác. Một khi ngọc bài bị cướp mất, coi như ngươi thi đấu thất bại, trực tiếp bị truyền tống ra ngoài, các ngươi đã rõ hết chưa?"

Các tu sĩ tham gia cuộc thi sôi nổi đáp lời, bày tỏ bọn họ đã hiểu.

Trần Đỉnh Nguyên gật đầu, sau đó từ trên không trung chậm rãi hạ xuống, nói: "Được, cuộc tỷ thí bắt đầu."

Trần Đỉnh Nguyên vừa dứt lời, vài đạo thân ảnh liền bay nhanh vào vòng xoáy, ngay sau đó, những tu sĩ khác cũng lao vào theo.

Sau khi tất cả tu sĩ rời đi, hội trường rộng lớn đột nhiên vắng lặng.

Ngoại trừ một vài trợ thủ được Trần Đỉnh Nguyên mang theo, những người còn lại đều là người nhà đi cùng họ trên xe ngựa.

Bởi vì mỗi lần thi đấu đều có quy định, người nhà từ kỳ Trúc Cơ trở lên không được phép đi cùng, đề phòng xảy ra ẩu đả, cho nên người nhà đi cùng về cơ bản đều là Luyện Khí.

Trần Đỉnh Nguyên bận rộn cả buổi sáng, lúc này ông ta có chút mệt mỏi, còn hơi đói bụng, bèn nói với mấy đệ tử ngoại môn mình mang theo: "Các ngươi có mang theo lương khô không?"

Mấy đệ tử ngoại môn vội vàng lấy ra lương khô mình mang theo.

Nhưng Trần Đỉnh Nguyên vừa thấy lương khô bọn họ đưa cho liền cảm thấy nghẹn họng, không khỏi nhíu mày, chán ghét nói: "Ta bảo các ngươi mang theo lương khô, các ngươi thật sự mang theo mớ lương khô này? Ai ăn nổi? "

Mấy đệ tử ngoại môn ngơ ngác nhìn nhau.

Ngay lúc Trần Đỉnh Nguyên bất đắc dĩ định phất phất tay bảo bọn họ đi lấy nước uống trước thì một thanh âm rất nhỏ nhẹ điềm đạm vang lên.

"Tiền bối, ta có bánh gạo nấu rượu nếp và canh gà hoành thánh, đều còn nóng, tiền bối nếu không chê có thể ăn thử."

Trên thực tế, Trần Đỉnh Nguyên vẫn thường được người khác nịnh hót, ông ta đã nhìn thấy rất nhiều trường hợp như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên ông ta cảm thấy giọng nói và ngữ khí này rất dễ nghe – giống như thật tình mời ông ta ăn cơm vậy.

Trần Đỉnh Nguyên không khỏi quay đầu lại nhìn.

Sau đó, ông ta nhìn thấy một thiếu niên mặc y phục trắng ấm áp đang bưng một hộp đồ ăn bằng gỗ tử đàn, cúi đầu vén rèm bước ra khỏi xe ngựa của Thẩm gia.

Thiếu niên ngước mắt lên, ánh mắt chạm nhau, Trần Đỉnh Nguyên nhận được một nụ cười cực kỳ dịu dàng.

Trong lòng khẽ động, Trần Đỉnh Nguyên không tự chủ được bước lên nghênh đón.

.

Bên trong bí cảnh

Tần Di, Thẩm Thanh Ngạn và cả Mộ Phi nhanh chóng tập trung lại một chỗ bằng phương pháp mà Thẩm Thanh Đường đã dạy họ.

Khi ba người gặp nhau, họ đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ rằng bí cảnh này thực sự truyền tống ngẫu nhiên, may mà Thẩm Thanh Đường đã chuẩn bị sẵn, đưa cho mỗi người họ một cây nhang dẫn đường.

Bằng không khi ba người họ không thể tập hợp lại với nhau, từng người họ sẽ rất dễ bị đánh bại.

Lúc này, Tần Di vuốt nhẹ đầu ngón tay, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía trước, bình tĩnh nói: "Phía trước mười dặm về phía đông nam có một con hung thú cường đại, có muốn đi bắt nó không?"

Thẩm Thanh Ngạn hơi ngạc nhiên, còn chưa kịp nghi ngờ, Tần Di đã giải thích: "Ta và Tiểu Phi quanh năm đi săn thú, cho nên biết một số cách nhận dạng yêu thú."

Thẩm Thanh Ngạn nghe xong lời giải thích, nghi hoặc liền biến mất: “Vậy thì đi đi. Nếu các thí sinh khác không có thủ đoạn gì đặc biệt, e rằng lúc này bọn họ còn chưa tập trung lại với nhau. Chúng ta còn có cơ hội.”

Tần Di không nói nữa, chỉ nhẹ gật đầu liền nhún người bay về phía trước.

Thẩm Thanh Ngạn và Mộ Phi theo sát phía sau.

Trong bí cảnh, ngoại trừ rừng rậm, còn có sa mạc, cũng có đủ loại chướng ngại vật và con đường ngoằn ngoèo.

Nhưng Tần Di lại giống như đã đọc trước bản đồ, cứ bay trước mặt hai người mà không hề dừng lại, nhanh chóng vượt qua vô số chướng ngại vật, và chỉ mất khoảng thời gian một tách trà để đưa Thẩm Thanh Ngạn và Mộ Phi bay đến nơi hung thú ở.

Thẩm Thanh Ngạn ban đầu có chút hoài nghi với năng lực nhận biết đường đi của Tần Di, dù sao bọn họ tuy có bản đồ, nhưng hiện trường thực tế vẫn có khác biệt so với bản đồ.

Nhưng bây giờ xem ra là anh suy nghĩ nhiều rồi.

Khả năng nhận biết đường của Tần Di thật đáng kinh ngạc, sợ là không cần bản đồ cũng có thể tìm được đến nơi này.

Thẩm Thanh Ngạn hoàn toàn bái phục.

Lúc này, Tần Di nhìn về phía hung thú nói: “Là sư tử ba mắt, thị giác nhạy bén, khứu giác mẫn cảm, lát nữa mọi người cẩn thận.”

Thẩm Thanh Ngạn gật đầu, đang định hỏi nếu là như vậy, bọn họ bây giờ có phải ở gần quá hay không, rất dễ bị phát hiện.

Nhưng điều kỳ lạ là, sư tử ba mắt chỉ nằm đó, như thể hoàn toàn không nhận ra sự tồn tại của ba người.

Sau đó, Tần Di tháo gỡ nghi ngờ của Thẩm Thanh Ngạn bằng một câu: “Đây là nơi ngược gió, nó không thể ngửi thấy.”

“Ra tay thôi.”

Thẩm Thanh Ngạn hơi sửng sốt, nhưng Tần Di và Mộ Phi đã nhảy ra ngoài.

Khi Thẩm Thanh Ngạn định thần lại, Tần Di và Mộ Phi đã ra tay.

Lúc này Tần Di đi trước một bước, ném ra một vòng không biết là thuốc bột gì, sau đó vung tay lên, lập tức, một vòng liệt hỏa bốc cháy hừng hực bùng lên xung quanh sư tử ba mắt.

Sư tử ba mắt cực kỳ sợ lửa, lập tức điên cuồng hú hét trong vòng tròn, chạy loạn khắp nơi.

Lúc này, Mộ Phi nắm trúng cơ hội, nhanh chóng ngưng tụ ra một thanh vũ khí dài sắc bén như gai nhọn trong lòng bàn tay, lập tức đâm về phía sư tử ba mắt!

Sư tử ba mắt sinh ra đã có ba mắt, rất gian xảo, khi thấy thanh vũ khí sắc bén trong tay Mộ Phi đâm tới, nó đã nhanh nhẹn tránh được.

Nhưng một màn xảy ra tiếp theo, không nói đến bản thân sư tử ba mắt, ngay cả Thẩm Thanh Ngạn cũng bị sốc hoàn toàn.

Mũi nhọn của vũ khí sắc bén tưởng chừng như có thể tránh được, đột nhiên tách ra thành vô số gai nhỏ dưới sự điều khiển của Mộ Phi, không nghiêng không lệch, đâm đúng vào ngay mắt của sư tử ba mắt ngay lúc nó đang né tránh.

Tức khắc, sư tử ba mắt gầm lên giận dữ! Vùng vẫy điên cuồng.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trước khi sư tử ba mắt phát cuồng muốn vẫy ra những chiếc gai nhọn bị Mộ Phi đâm vào, Tần Di đã nhún người nhảy vào vòng lửa và chưởng một phát lên đỉnh đầu nó!

Con sư tử ba mắt ngay cả một tiếng rên cũng không thể phát ra, cứ thế ngã xuống.

Toàn bộ quá trình săn thú gần như chỉ mất thời gian nửa tách trà.

Khiến Thẩm Thanh Ngạn ngây ngẩn cả người.

Lúc này Thẩm Thanh Ngạn mới nhận ra, những gì Tần Di vừa giải thích về đặc điểm của sư tử ba mắt là dành riêng cho anh…

Mãi cho đến khi Tần Di giơ tay dập tắt ngọn lửa trên vòng lửa, bắt đầu lưu loát mổ lấy kim đan của sư tử ba mắt, Thẩm Thanh Ngạn mới hoàn hồn, lặng lẽ đi tới, có chút xấu hổ nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi, vừa rồi không giúp được gì.”

Tần Di vẫn nhìn thẳng, bình tĩnh nói: “Mỗi người đều có sở trường mà thôi.”

Thẩm Thanh Ngạn hơi ngơ ngác, nhưng trong lòng lại được an ủi phần nào.

Tần Di không tự cho mình có công lao mà kiêu ngạo, tâm tính này thực sự rất tốt.

Rất nhanh, Tần Di đã lấy ra kim đan của sư tử ba mắt, hắn lau vết máu trên tay, trước tiên đem cất kim đan đi.

Thấy Tần Di không có ý định thu thập thi thể của sư tử ba mắt, Thẩm Thanh Ngạn không khỏi nhắc nhở Tần Di: “Mấy thứ này cũng có thể tính điểm.”

Tần Di nhìn Thẩm Thanh Ngạn, khóe môi hơi cong lên: “Không vội, ở lại đây một lát, ôm cây đợi thỏ.”

. .

Lúc đầu, Thẩm Thanh Ngạn không hiểu Tần Di nói “ôm cây đợi thỏ” là có ý gì.

Nhưng những gì xảy ra tiếp theo, đủ để Thẩm Thanh Ngạn hiểu rõ hoàn toàn.

Tần Di kéo thi thể của sư tử ba mắt lên đầu ngọn gió, ngay lập tức, mùi máu đặc trưng của yêu thú cứ vậy mà lan tràn khắp nơi.

Sau đó, Tần Di tìm một nơi bí mật để ba người ẩn nấp.

Quả nhiên, một con hung thú có cấp bậc như sư tử ba mắt vẫn có sức hấp dẫn ở các khía cạnh khác nhau.

Chẳng mấy chốc, nó không chỉ thu hút được những con yêu thú ngửi thấy mùi máu tanh, mà còn hấp dẫn một đám tu sĩ chạy tới.

Thẩm Thanh Ngạn trốn trong bóng tối: Cừ thật.

Bất quá, Tần Di không lên tiếng, Thẩm Thanh Ngạn cũng tự giác không để bại lộ —— hiện tại anh đã đoán được kế hoạch của Tần Di, trong lòng ngoại trừ khâm phục, còn có thêm vài phần kính trọng Tần Di.

Trước đây anh luôn cảm thấy Tần Di có thực lực, nhưng học hỏi chưa hẳn đã nhiều, nhưng hiện tại xem ra, người thông minh, làm cái gì cũng lợi hại.

Ước chừng nửa canh giờ trôi qua, yêu thú cùng đám tu sĩ đã đánh với nhau một hiệp, chờ đến khi bọn họ đánh cũng tàm tạm rồi, Tần Di cùng Mộ Phi từ trên trời giáng xuống, quét sạch yêu thú.

Đám tu sĩ còn cho rằng mình gặp được cứu tinh, kết quả Tần Di lại nhìn bọn họ, thản nhiên nói: “Không muốn bị đánh thì giao ngọc bài ra.”

Đám tu sĩ: …

Nhưng nhìn đẳng cấp của Tần Di, Mộ Phi và Thẩm Thanh Ngạn, bọn họ tự biết bản thân không còn hi vọng, cũng không muốn bị đánh, chỉ có thể uất ức giao ngọc bài ra.

Sau khi Tần Di lấy ngọc bài, hắn trực tiếp truyền linh thức của mình vào, xóa dấu vết của những tu sĩ khác trên đó, bí cảnh cảm nhận được tất cả những điều này, tự động truyền tống những tu sĩ bị xóa dấu vết đó ra ngoài.

Lượt tiếp theo, Tần Di vẫn dựa theo cách thức này.

Mà lần này, chất đống càng nhiều yêu thú, mùi máu tanh càng nồng nặc, không chỉ thu hút các tu sĩ Luyện Khí tầng năm, mà còn có rất nhiều tu sĩ Luyện Khí tầng sáu cũng đang tiến gần về phía bên này.

Thấy vậy, Thẩm Thanh Ngạn có chút kích động lại có chút thấp thỏm.

Nếu cả Lục Đình Tiêu và Kỳ Trường Tinh đều bị dẫn đến, e là phiền toái rồi.

Nhưng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tần Di, Thẩm Thanh Ngạn cảm thấy chuyện này anh không nên lo lắng.

Bọn họ một người là Luyện Khí tầng bảy, một người Luyện Khí tầng sáu, người còn lại Luyện Khí tầng năm, chẳng lẽ không xơ múi được gì sao?

. .

Bên ngoài bí cảnh

Trần Đỉnh Nguyên ăn no đến căng bụng, lúc này ngồi đối diện Thẩm Thanh Đường, sờ sờ bụng, xúc động nói: “Không ngờ một địa phương nhỏ như thành trấn của bọn ngươi lại có đồ ăn tươi ngon như thế.”

Thẩm Thanh Đường cụp mắt xuống, thản nhiên cười: “Tiền bối, người quá khen rồi.”

Trong lúc ăn Trần Đỉnh Nguyên đã trò chuyện rất nhiều với Thẩm Thanh Đường, cảm thấy Thẩm Thanh Đường học rộng hiểu nhiều, phong thái bất phàm, thực sự hiếm thấy ở một nơi nhỏ bé như này, nhưng lại chỉ là Luyện Khí tầng ba.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của Thẩm Thanh Đường, Trần Đỉnh Nguyên không khỏi có chút tò mò về thân phận của Thẩm Thanh Đường, đang định hỏi thêm vài câu thì một đám tu sĩ vẻ mặt thê lương đã bị truyền tống ra ngoài.

Thấy vậy, Trần Đỉnh Nguyên khẽ cau mày, không khỏi hỏi: “Sao nhanh vậy?”

Ông ta cũng từng tham gia rất nhiều lần tuyển chọn, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người bị cướp mất ngọc bài cùng nhau bị đuổi ra như vậy.

Khi những tu sĩ đó nghe thấy lời của Trần Đỉnh Nguyên, họ không khỏi cảm thấy xấu hổ, đang chán chường muốn bỏ đi.

Kết quả, Trần Đỉnh Nguyên lại tò mò hỏi một câu: “Ai đã lấy ngọc bài của các ngươi, Kỳ Trường Tinh sao?”

Ông ta đoán là Kỳ Trường Tinh cũng hợp tình hợp lý, dù sao theo ý ông ta thì chỉ có Kỳ Trường Tinh mới có thực lực này, chưa kể hai thành viên khác của Kỳ gia đi theo giúp Kỳ Trường Tinh đều là Luyện Khí tầng sáu.

Nhưng Trần Đỉnh Nguyên vừa hỏi ra câu này, đám tu sĩ hai mặt nhìn nhau, lại lắc đầu.

Trần Đỉnh Nguyên lập tức có chút kinh ngạc, không khỏi hỏi: “Nếu không phải Kỳ Trường Tinh, còn có thể là ai?”

Một đám tu sĩ xoắn xuýt một hồi, cuối cùng có người nhỏ giọng nói: “Là Tần Di.”

Ba chữ này vừa nói ra, mặc dù Trần Đỉnh Nguyên lập tức nhớ tới là ai, nhưng vẫn không thể tin được.

Vừa định nghĩ lại, đột nhiên nhìn thấy Thẩm Thanh Đường khẽ nở một nụ cười đắc ý.

Trần Đỉnh Nguyên giật mình, lập tức nhớ tới Tần Di cũng nằm trong danh sách ứng tuyển của Thẩm gia, Thẩm Thanh Đường nhất định phải biết.

Sau đó ông ta tỏ ra có chút hứng thú, hỏi Thẩm Thanh Đường: “Cái tên Tần Di này nhìn thì xấu xí, nhưng không ngờ lại rất có bản lĩnh. Là người của Thẩm gia ngươi sao? Nhưng hắn không phải họ Thẩm, là môn khách của Thẩm gia sao?”

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười, thẳng thắn nói: “Cảm ơn tiền bối đã khen ngợi, Tần Di chính là đạo lữ của tiểu bối.”

Trần Đỉnh Nguyên chợt sững sờ, nhưng ngay sau đó, ông ta vỗ đùi nói: “Tuyệt vời.”

Thẩm Thanh Đường yên lặng nhìn ông ta, có chút khó hiểu.

Trần Đỉnh Nguyên mỉm cười nói: “Có một người bạn đời thông minh như ngươi, hắn nhất định sẽ không kém cỏi.”

Thẩm Thanh Đường cụp mắt xuống, cảm thấy hơi xấu hổ.

------oOo------

Chương 40: Một vốn bốn lời.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 40: Một vốn bốn lời.

Bên trong bí cảnh

Ba người Tần Di, Thẩm Thanh Ngạn và Mộ Phi liên tục sử dụng phương pháp của Tần Di để ngư ông đắc lợi, chẳng bao lâu họ đã thu về một đống ngọc bài.

Một khi họ lấy được ngọc bài của đối thủ, điều đó cũng có nghĩa là điểm dưới tên của đối thủ cũng thuộc về họ.

Đúng là lời to.

Nhưng lúc này, ba người vẫn không có ý định lơ là, bởi vì bọn họ cũng biết rất rõ đạo lý bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau lưng.

Bọn họ là những con bọ ngựa, nhưng không biết liệu có con chim sẻ nào đang bí mật theo dõi họ hay không.

Đặc biệt là hai người có tu vi cao nhất còn lại và Lâm Cẩn Du thần bí vẫn còn chưa xuất hiện.

Nếu lơ là vào lúc này, rất có thể bị người khác lợi dụng sơ hở.

Vì vậy, ba người không hề buông lỏng cảnh giác, cứ thế mà ẩn nấp ở một nơi tối tăm hẻo lánh, cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh.

Dù sao, Thẩm Thanh Đường cũng cung cấp cho họ một phương án đảm bảo chỉ tiêu thấp nhất – nếu họ không thể nhanh chóng hạ gục Kỳ Trường Tinh và những người khác, họ chỉ cần đi càng xa càng tốt, cố gắng lấy càng nhiều ngọc bài từ các tu sĩ khác càng tốt, ít nhất cũng có hai người lọt vào năm thứ hạng đầu.

Nhưng nếu muốn cả ba người cùng lọt vào năm hạng đầu, thì ít nhất phải đánh bại một trong ba người Lục Đình Tiêu, Kỳ Trường Tinh và Lâm Cẩn Du.

Chỉ là đợi cả nửa ngày trời rồi, không một ai trong số ba người này xuất hiện.

Thẩm Thanh Ngạn cau mày, thấp giọng nói: "Bí cảnh này không lớn, bọn họ khó mà không cảm giác được nơi này có vấn đề, chẳng lẽ bọn họ đoán được kế hoạch của chúng ta sao?"

Tần Di ánh mắt khẽ động: "Đoán được cũng là bình thường, dù sao ba người kia cũng không phải kẻ ngốc."

Mộ Phi không khỏi hỏi: "Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Nên ở chỗ này hay là đi ra ngoài?"

Lúc này, Tần Di yên lặng liếc nhìn bên ngoài, cũng không trực tiếp trả lời.

Mộ Phi có chút nghi hoặc, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Tần Di, cũng không hỏi thêm nữa.

Y luôn cảm thấy dường như Tần Di đã phát hiện ra điều gì đó.

. .

Chẳng mấy chốc, Mộ Phi đã biết Tần Di phát hiện ra chuyện gì.

Bởi vì bọn họ đều nhìn thấy Kỳ Trường Tinh, Lục Đình Tiêu và Lâm Cẩn Du xuất hiện cùng nhau.

Hình như họ vẫn đang cười nói, rất chi là vui vẻ.

Nếu chỉ có ba người đó tập hợp lại với nhau, bọn họ có lẽ còn có thể đánh lén và cố gắng đánh bại từng người một.

Nhưng mấu chốt là ba người họ đều mang theo thuộc hạ của mình, cấp bậc cũng không thấp, xem ra rất khó giải quyết.

Nhìn thấy một màn này, Mộ Phi nhíu mày, trầm giọng nói: "Tần đại ca, bọn họ cũng tính liên thủ với nhau, cơ hội thắng của chúng ta không cao, làm sao bây giờ?"

Tần Di vẫn nhìn thẳng: "Không vội, quan sát một lát đã."

Mộ Phi ngừng nói.

Lúc này, ba người từ xa đi tới gần thi thể dã thú bị Tần Di mổ xẻ, kiểm tra một hồi, Kỳ Trường Tinh đứng thẳng người, nhướng mày nói: "Khí tức của Hỏa linh căn, là Tần Di."

Lục Đình Tiêu lúc này mới nhìn kỹ một chút, nói thêm: "Còn có Kim linh căn, Mộ Phi nhất định cũng ở đây."

"Tuy nhiên, không có dấu vết nào về sự tấn công của Thổ linh căn, có lẽ Thẩm Thanh Ngạn không có đi chung với hai người họ." Lục Đình Tiêu lạnh nhạt nói.

Kỳ Trường Tinh gật đầu: “Đã như vậy, tỷ lệ thắng của chúng ta cao hơn rất nhiều.”

Lâm Cẩn Du, người vẫn im lặng đứng ở bên cạnh, lúc này cười nhạt: “Kỳ huynh hà tất gì phải coi nhẹ mình như thế? Cho dù Thẩm Thanh Ngạn có ở đây cũng không phải là đối thủ của Kỳ huynh.”

Kỳ Trường Tinh nghe vậy, lại lắc đầu: “Không thể khinh địch.”

Lâm Cẩn Du hơi ngạc nhiên, nhưng lại mỉm cười: “Kỳ huynh quả nhiên cẩn thận.”

Thẩm Thanh Ngạn trốn trong bóng tối: …

Lúc này, anh không khỏi âm thầm siết chặt nắm đấm, đột nhiên chú ý tới hai ánh nhìn sâu kín lia tới từ hai bên trái phải.

Thẩm Thanh Ngạn ngước mắt lên, đồng thời bắt gặp ánh mắt đồng tình của Mộ Phi và Tần Di, đầu anh lập tức nổi đầy sọc đen.

Sau đó anh tức giận dùng khẩu hình nói với hai người kia: Ta không có liên quan gì đến hắn ta, hai người đừng có nhìn ta bằng ánh mắt đó!

Mộ Phi cùng Tần Di liếc nhau một cái, không nói nữa.

Thẩm Thanh Ngạn: ? ? ?

Nhưng vào lúc này, Thẩm Thanh Ngạn đột nhiên nhận ra có điều gì đó không ổn – tại sao Kỳ Trường Tinh và Lâm Cẩn Du không nói chuyện nữa?

Vừa nghĩ tới đây, anh lập tức cảm thấy nguy hiểm.

Gần như cùng lúc đó, Tần Di thấp giọng kêu một tiếng: “Lên!”

Thẩm Thanh Ngạn và Mộ Phi theo bản năng nhảy dựng lên tại chỗ!

Và ngay khi ba người họ nhảy lên, một chiếc gai vàng sắc nhọn đâm ra từ mặt đất mà họ vừa mới núp ở đó!

Là Lục Đình Tiêu lặng lẽ ra tay!

Khi Thẩm Thanh Ngạn nhìn thấy những chiếc gai vàng, anh vừa kinh ngạc vừa tức giận — Lục Đình Tiêu ra tay thật độc ác, nếu họ thực sự bị đánh lén thành công, có thể sẽ bị què chân!

Nhưng Thẩm Thanh Ngạn còn chưa kịp tiếp tục phẫn nộ, Kỳ Trường Tinh và Lâm Cẩn Du đã ngầm hiểu ý cùng nhau tấn công.

Vô số dây leo màu xanh lục từ quanh người Lâm Cẩn Du bắn ra, lập tức tạo thành một tấm lưới lớn bao phủ lấy đầu của ba người bọn họ, mà Kỳ Trường Tinh vung tay quét ra một màn nước bao phủ lấy tấm lưới lớn.

Thủy Mộc tương sinh, cuồn cuộn không dứt.

Cùng lúc đó, Lục Đình Tiêu cũng ra tay, hai ngón tay chụm lại, vô số gai nhọn từ trong lưới bắn về phía ba người bên trong!

Tần Di Hỏa linh căn và Mộ Phi Kim linh căn trong nháy mắt rơi vào thế bất lợi.

Thủy khắc Hỏa, mặc dù Kim linh căn có lực sát thương lớn, nhưng tu sĩ kỳ Luyện Khí cũng chỉ có thể dùng nó để đâm, không thể dùng trên diện rộng, không thể tạo thành lá chắn, cũng khó ngay lập tức cắt xuyên qua lưới dây leo sinh sôi vô tận, và còn dễ phơi bày ra điểm yếu của bản thân.

Hiển nhiên, ba người kia cũng đã sớm bàn bạc với nhau, nếu không cũng sẽ không dùng thủ đoạn như vậy đối với Tần Di và Mộ Phi.

Tuy nhiên, họ đã không để ý đến Thẩm Thanh Ngạn.

Hay nói cách khác, trong trận đấu phối hợp này họ không thể lo nghĩ đến Thẩm Thanh Ngạn.

Mắt thấy những kim châm kia sắp rơi xuống người ba người, Tần Di hai mắt đỏ lên, đang muốn thi triển bí tịch. Kết quả một tiếng nổ rầm vang lên, bốn bức tường đất từ dưới đất mọc lên, đột nhiên bao vây lấy họ, đồng thời ngăn chặn đòn tấn công của Lục Đình Tiêu.

Thổ linh căn của Thẩm Thanh Ngạn thực ra là loại linh căn cồng kềnh nhất, cũng khó sử dụng nhất, nhưng khả năng phòng ngự của nó lại vượt qua mọi linh căn, bởi vì thổ có ở khắp mọi nơi, chỉ cần muốn dùng là có thể dùng để phòng ngự, thậm chí không tiêu tốn quá nhiều linh khí.

Đặc biệt là đơn thuộc tính thổ linh căn, lực phòng ngự có thể xưng là rùa đen vạn năm trong giới linh căn.

Ngay khi Thẩm Thanh Ngạn ra tay, lợi thế trước mắt của ba người Kỳ Trường Tinh đã biến mất ngay lập tức.

Tần Di và Mộ Phi tìm kiếm cơ hội thích hợp, nhắm vào một điểm nhất định, một quả cầu lửa và vô số thanh kiếm nhỏ bén nhọn bay ra, phá vỡ nơi yếu nhất của tấm lưới lớn và bay ra ngoài.

Thẩm Thanh Ngạn theo sát phía sau.

Tốc độ dây leo của Lâm Cẩn Du rất nhanh, mắt thấy Thẩm Thanh Ngạn người chậm nhất đã bị hắn ta quấn lấy, nhưng Thẩm Thanh Ngạn chỉ giơ tay lên, dây leo do Lâm Cẩn Du điều khiển chỉ vét được một lớp đất "áo giáp" trên người anh, anh tiện đà mượn lực tháo chạy ra ngoài!

Cả ba bỏ chạy.

Kỳ Trường Tinh ánh mắt lạnh lùng, trầm giọng nói: "Đuổi theo!"

Hai người còn lại và các tu sĩ mà họ mang theo lập tức đuổi theo.

Chẳng qua đám người đó phân chia nhau ra, ý đồ vây đánh từ mọi phía.

Nhưng điều này cũng vừa khớp với ý muốn của Tần Di, Tần Di quay người lại liếc nhanh Thẩm Thanh Ngạn và Mộ Phi ở phía sau.

Hai người họ liền hiểu, đồng thời lặng lẽ từ trong nhẫn trữ vật lấy ra khẩu súng kíp mà Thẩm Thanh Đường đã chuẩn bị cho họ.

Nhìn thấy ba người lấy súng kíp ra, phản ứng đầu tiên của Kỳ Trường Tinh là đề phòng, nhưng sau khi cảm thấy thứ đó không có linh khí, Kỳ Trường Tinh không phòng bị nữa, dốc hết sức đuổi theo.

Chỉ cần tốc chiến tốc thắng, vũ khí bình thường làm sao có thể đánh bại hắn?

Nhưng Kỳ Trường Tinh đã đoán sai.

Sau khi Tần Di và những người khác lấy súng kíp ra, họ không nhắm ngay vào Kỳ Trường Tinh và những người khác, mà đồng loạt che miệng và mũi, sau đó chĩa súng vào thuộc hạ mà họ mang đến.

Kéo cò cùng một lúc!

Tiếng nổ bùm bùm liên tục nhiều lần, năng lượng nổ tung từ đạn sấm sét, đá lửa và khói mù nổ ra từ đạn sương mù hòa quyện vào nhau cùng một lúc!

Toàn bộ hiện trường tràn ngập trong sương khói lượn lờ!

Kỳ Trường Tinh và Lục Đình Tiêu đồng thời kinh hãi.

Nhưng vào lúc này, khí từ đạn sương mù phát ra đã phát huy tác dụng.

Kỳ Trường Tinh và Lục Đình Tiêu không có chuẩn bị trước, cả hai đều hít vào một hơi, cho dù là Luyện Khí tầng bảy cũng không đủ để thân thể vạn độc bất xâm, đặc biệt là đạn sương mù còn được Thẩm Thanh Đường cho thêm nguyên liệu.

Hai người họ bị lóa mắt ở các mức độ khác nhau.

Nhưng vào lúc hai người bị hoa mắt mà hoang mang, xung quanh hai người lại bùng lên một ngọn lửa giống như địa ngục, cuồng nộ không ngừng.

Thì ra, Tần Di đã đốt khói mù do đạn sương mù phát ra, khói gặp lửa bốc cháy lên, trong nháy mắt điên cuồng lan tràn khắp không gian rộng lớn, bao vây lấy đám người vừa rồi còn chiếm thế thượng phong vào bên trong.

Kỳ Trường Tinh đã cố gắng triệu tập một bức tường nước để chặn lửa, nhưng hắn chỉ mới Luyện Khí tầng bảy, mà ngọn lửa đã cháy dữ dội đến mức sắp đốt cháy cả bầu trời, còn thêm mùi được tạo ra bởi đốt khói mê, lúc này họ đang hít vào một cách mất kiểm soát, chỉ cảm thấy nhức đầu toàn thân rã rời.

Kỳ Trường Tinh bắt đầu ho khan, Lục Đình Tiêu đương nhiên cũng khó sống, chỉ có thể điên cuồng chạy trốn về phía rìa ngọn lửa.

Tần Di đứng bên trên ngọn lửa bốc cháy hừng hực, cũng không ngăn cản bọn họ, vốn hắn cũng không muốn giết bất luận kẻ nào.

Để bọn họ chạy thoát, như vậy bọn họ sẽ không còn sức lực giãy giụa, đoạt ngọc bài cũng dễ dàng hơn nhiều.

Sở dĩ vừa rồi hắn không bắn bọn họ, là bởi vì Thẩm Thanh Đường nói, trong bí cảnh này không cho phép giết người, những người này nếu tiến vào nội môn, đều là người cùng môn phái, đắc tội đồng môn tương lai không phải chuyện tốt, còn không bằng lưu lại, sau này còn gặp mặt.

Chỉ là……

Tần Di khẽ liếc nhìn, tìm thấy bóng dáng của Lâm Cẩn Du ở phía xa – Lâm Cẩn Du lúc đầu không đuổi theo quá gần, hắn đã sớm phát hiện ra, nhưng mục tiêu đầu tiên của hắn là Kỳ Trường Tinh và Lục Đình Tiêu, vì vậy hắn bỏ qua điểm này.

Nhưng có vẻ như Lâm Cẩn Du đang định tiếp ứng cho Lục Đình Tiêu và Kỳ Trường Tinh?

Tần Di hơi híp mắt, đuổi theo.

Mộ Phi và Thẩm Thanh Ngạn cũng nhanh chóng đi theo.

Quả nhiên, ngay khi Lục Đình Tiêu và Kỳ Trường Tinh vừa thoát ra khỏi biển lửa, Lâm Cẩn Du liền triệu hồi hai sợi dây leo, quấn lấy bọn họ, cùng Lục Đình Tiêu và Kỳ Trường Tinh bay đi.

Tần Di cười lạnh, giơ tay ném một quả cầu lửa về phía Lâm Cẩn Du, định ngăn cản Lâm Cẩn Du.

Nhưng sau đó, một cảnh tượng mà không ai có thể tưởng tượng được đã xảy ra!

Lâm Cẩn Du không cố gắng tránh quả cầu lửa của Tần Di, hắn ta cũng không có ý định né tránh, thay vào đó, hắn ta điều khiển một dây leo và ném Kỳ Trường Tinh đang vướng víu về phía quả cầu lửa!

Tần Di: !

Ra tay thật độc ác!

Nhưng quả cầu lửa đã được ném đi, Tần Di không có cách nào thu hồi lại, lúc này chỉ có thể xông lên phía trước, nỗ lực đỡ lấy quả cầu lửa thay Kỳ Trường Tinh.

Một khi Kỳ Trường Tinh chết, bí cảnh sẽ tự động xác định là do hắn giết, cuộc tỷ thí này sẽ bị vô hiệu! Thẩm gia cũng sẽ bị đưa vào danh sách đen tuyển chọn đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông!

Nhưng động tác của Tần Di còn chậm một chút, hắn còn cách Kỳ Trường Tinh nửa thước, nhưng quả cầu lửa đã chạm đến mặt Kỳ Trường Tinh!

Giờ khắc này, hai mắt Tần Di cơ hồ muốn phát hỏa, hắn không cam lòng.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc tiếp theo, một mảnh đất ẩm từ trên trời rơi xuống trước mặt Tần Di, dập tắt quả cầu lửa và chôn vùi Kỳ Trường Tinh trong đó.

Tần Di: …

Một lúc sau, Thẩm Thanh Ngạn thở hổn hển đuổi theo, mặt đỏ tía tai đối diện với vẻ mặt phức tạp mà đờ đẫn của Tần Di nói: "Mau đào hắn ra! Còn chần chừ nữa, hắn sẽ chết ngạt mất!"

Tần Di: ? !

Ngay lập tức, ba người đồng thời lao lên, dùng hết sức đào Kỳ Trường Tinh đang bị vùi trong bùn đất ra.

Một nén nhang sau, Kỳ Trường Tinh cả người đầy bùn đất nhìn bọn người Tần Di cũng dính đầy bùn đất, mặt đỏ lên, xấu hổ ho khan một tiếng, chắp tay nói: "Đa tạ ba vị huynh đài cứu mạng. Lúc trước quen lầm người, nhắm vào ba vị huynh đài—"

Tần Di nhàn nhạt nói: "Ngươi không cần cảm tạ, lấy ngọc bài ra là được."

Kỳ Trường Tinh sắc mặt khẽ biến: "Ta cảm thấy chúng ta có thể thảo luận chuyện này?"

Tần Di giơ nắm đấm về phía Kỳ Trường Tinh.

Sau một nén nhang, Kỳ Trường Tinh, người đã bị xóa sạch dấu vết trên tấm ngọc bài, bị truyền tống ra ngoài.

. .

Sau khi lấy được ngọc bài của Kỳ Trường Tinh, hiện tại cả ba người đều có thể tiến vào nội môn Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Mặc dù sự tồn tại của Lâm Cẩn Du giống như một cái gai đối với họ, nhưng hiện tại, chỉ cần ổn định thứ hạng, Lâm Cẩn Du có vào cũng không có gì to tát.

Dù sao không thể giết người chẳng qua chỉ là quy tắc của bí cảnh này, sau khi vào được Thanh Ngọc Kiếm Tông, có rất nhiều cơ hội ra ngoài thí luyện, đệ tử chết cũng là bình thường.

Tần Di xoa xoa ngọc bài trong lòng bàn tay, thần sắc có chút lạnh lùng.

Lúc này, Thẩm Thanh Ngạn ho khan một tiếng, nói: "Trời đã khuya, đêm dài lắm mộng, chúng ta cùng đếm điểm ngọc bài chia cho nhau, rồi ra ngoài thôi."

Tần Di định thần lại và nhìn Thẩm Thanh Ngạn, Mộ Phi cũng ngẩng đầu lên và nhìn Thẩm Thanh Ngạn.

Thẩm Thanh Ngạn: ?

Tần Di lập tức lãnh đạm nói: "Ta và Tiểu Phi đều không giỏi toán học, làm phiền huynh trưởng rồi."

Thẩm Thanh Ngạn: …

Bất lực, Thẩm Thanh Ngạn chỉ có thể lần lượt đếm các ngọc bài, phân chia ngọc bài cho ba người theo thứ tự ba người đứng đầu.

Sau khi phân chia ngọc bài xong, sợ đêm dài lắm mộng, ba người đồng thời bóp nát truyền tống phù trong lòng bàn tay, truyền tống ra ngoài.

. .

Bên ngoài bí cảnh, sau khi Kỳ Trường Tinh cả người đầy bụi đất xuất hiện, xấu hổ đến không còn mặt mũi đối mặt với người khác.

Thẩm Thanh Đường đầu óc thông minh, khi nhìn thấy vết bẩn và vết cháy mờ trên người Kỳ Trường Tinh, cậu liền biết là do Tần Di và Thẩm Thanh Ngạn tính kế.

Thẩm Thanh Đường không biết tình hình lúc đó, vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ – cậu cảm thấy Tần Di bọn họ ra tay hơi quá rồi.

Nhưng cậu cũng không có đi xin lỗi, chỉ suy nghĩ một chút, bình tĩnh sai người hầu đưa tặng một bộ quần áo mới, còn mình thì lẳng lặng trở về xe ngựa.

Kỳ Trường Tinh vốn còn đang chán nản định gọi tùy tùng hầu hạ mình thay quần áo, nhưng mấy người tùy tùng theo hắn đã bị Tần Di đả thương, lúc này còn đang nằm đó rên rỉ kêu đau.

Kỳ thiếu gia đành phải tự mình tìm quần áo trên xe ngựa để thay.

Kết quả hắn còn chưa tìm được bao lâu, đã có người đem quần áo đến cho hắn.

Kỳ Trường Tinh nhất thời tò mò, muốn hỏi là gia đinh nhà nào, nhưng gia đinh chỉ cúi đầu thật sâu rồi rời đi.

Kỳ Trường Tinh ánh mắt khẽ động, khẽ vuốt quần áo trong tay, tinh tế mềm mịn, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng ngửi ngửi, có một mùi hương hoa cỏ cực kỳ thơm.

Lập tức, Kỳ Trường Tinh liền sáng tỏ — chắc là có nữ tu nào đó ngưỡng mộ hắn đây mà.

Nghĩ đến đây, Kỳ Trường Tinh cảm thấy miễn cưỡng lấy về được một phần ba mặt mũi.

Ngay cả khi hắn thua lần này, sức hấp dẫn của hắn vẫn không suy giảm.

Dù sao dựa theo điểm số, hẳn là hắn có thể đứng thứ năm, chỉ cần có thể tiến vào nội môn, hết thảy đều dễ nói.

Những ngày sau này, còn chưa biết được ai sẽ là người dẫn đầu đâu.

. .

Cuộc tranh tài rất nhanh đã kết thúc, vào thời khắc cuối cùng của cuộc thi, điểm từ tất cả các ngọc bài của tu sĩ sẽ tự động chuyển sang ngọc bài chủ trong tay Trần Đỉnh Nguyên.

Khi đó Trần Đỉnh Nguyên cũng nhìn thấy thất bại của Kỳ Trường Tinh, cảm thấy rất mới lạ — ông ta cho rằng Tần Di chiến thắng bằng mánh khóe, nhưng hắn thắng được Kỳ Trường Tinh, ít nhất hắn cũng có thực lực.

Nhưng dù vậy, Trần Đỉnh Nguyên vẫn bị sốc bởi thứ hạng được tính trên ngọc bài chủ.

Ba vị trí đứng đầu đều được chiếm lấy bởi ba người của Thẩm gia, Tần Di đứng thứ nhất, Thẩm Thanh Ngạn đứng thứ hai, Mộ Phi đứng thứ ba.

Người thứ tư là Lâm Cẩn Du, còn người thứ năm là Kỳ Trường Tinh.

Mọi người đều cho rằng Lục Đình Tiêu vững vàng trong ba hạng đầu đã bị loại khỏi bảng xếp hạng.

Trần Đỉnh Nguyên hơi líu lưỡi, đột nhiên không hiểu sao lại cảm thấy, trong tương lai Thanh Ngọc Kiếm Tông sẽ nghênh đón một sự thay đổi to lớn.

Mặc dù tài năng của Tần Di, Mộ Phi và những người khác không phải là tốt nhất trong số các đệ tử được Thanh Ngọc Kiếm Tông thu nhận trong những năm qua.

Nhưng ông ta cứ có linh cảm này.

Bấy giờ, dưới sự thúc giục của các tu sĩ đang háo hức chờ đợi, Trần Đỉnh Nguyên đã công bố bảng xếp hạng.

Chắc chắn, ngay khi bảng xếp hạng được công bố, toàn hiện trường đã náo động.

Các tu sĩ sôi nổi nghị luận, thậm chí còn cảm thấy ba người Tần Di đã ăn gian, dù sao bọn họ có thể thua dưới tay Tần Di, nhưng Lục Đình Tiêu và Kỳ Trường Tinh làm sao có thể xếp sau Mộ Phi và Thẩm Thanh Ngạn?

Nhưng điều kỳ lạ là sau khi có kết quả, trong xe ngựa của Kỳ gia và Lục gia không hề có động tĩnh gì.

Rõ ràng là bộ dạng thừa nhận thất bại.

Thấy đám người bàn tán càng lúc càng to, Trần Đỉnh Nguyên ho khan một tiếng, bình tĩnh nói: “Nếu có bất kỳ phản đối nào đối với kết quả cuộc thi thì có thể khiếu nại. Có ai khiếu nại không?”

Các tu sĩ ở dưới ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, nhưng cuối cùng, ánh mắt của họ đều rơi vào xe ngựa của nhà họ Kỳ và nhà họ Lục.

Tuy nhiên, lúc này hai chiếc xe ngựa dường như không có ai ở trong đó, yên lặng đến lạ thường.

Hiện tại, âm thanh bàn tán của đám người cũng dần dần lắng xuống, cũng đâu thể hoàng đế không vội, thái giám lại vội chứ?

Thấy vậy, Trần Đỉnh Nguyên hài lòng mỉm cười nói, "Kết quả đã có, ba ngày sau các ngươi có thể khởi hành lên đường—"

"Tiền bối, xin chờ một chút."

Là Tần Di, chậm rãi bước ra từ trong đám người.

Trần Đỉnh Nguyên hơi ngạc nhiên, nhìn thấy Tần Di đi ra, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Ngươi có ý kiến gì với thứ hạng sao?"

Tần Di lắc đầu, chỉ nhìn Trần Đỉnh Nguyên nói: "Tiền bối, nghe nói người đứng đầu cuộc thi có thể đưa ra một yêu cầu hợp lý với tông môn, có phải không?"

Trần Đỉnh Nguyên không ngờ Tần Di lại hỏi vấn đề này, phản ứng đầu tiên của ông ta là cảm thấy Tần Di không làm được việc lớn, cho nên đã vội vàng muốn ban thưởng như vậy, nhưng ông ta vẫn giải thích: "Đương nhiên là tông môn sẽ không bạc đãi ngươi, yêu cầu này ngươi có thể đến tông môn rồi nói, muốn công pháp hay pháp khí đều được."

Nghe Trần Đỉnh Nguyên nói vậy, ánh mắt Tần Di khẽ động, lại nói: "Yêu cầu của ta rất đơn giản, nếu tiền bối bằng lòng chấp thuận, liền có thể thực hiện ngay bây giờ."

Đám đông lại bắt đầu nhỏ giọng thảo luận.

Trần Đỉnh Nguyên cau mày: "Yêu cầu gì?"

"Ta muốn xin một vị trí làm đệ tử ngoại môn cho đạo lữ của ta, Thẩm Thanh Đường."

Tần Di vừa dứt lời, tất cả tu sĩ tham gia thi đấu đều oanh động cả lên.

Đỉnh thật!

Họ chỉ có thể nói như vậy.

Chẳng trách Thẩm gia đồng ý nhường cả hai vị trí cho người ngoài, thì ra bọn họ nung nấu tâm tư một vốn bốn lời như vậy.

Số lượng đệ tử ngoại môn rất khan hiếm đối với các thành trấn bên dưới, lại thêm mối quan hệ giữa nhà họ Thẩm và các gia tộc khác không tốt, kiêng dè lẫn nhau, cho dù vung tiền như rác cũng không mua được.

Nhưng đối với Thanh Ngọc Kiếm Tông, có thêm một đệ tử ngoại môn thực sự chẳng là gì cả.

Dẫu sao, một đệ tử nội môn lâu năm như Trần Đỉnh Nguyên, mỗi năm đều có thể tiến cử một vị trí.

Đột nhiên, Thẩm gia có bốn đệ tử vào được Thanh Ngọc Kiếm Tông, còn có ai dám khinh thường Thẩm gia chứ?

Trái lại, Trần Đỉnh Nguyên nghe thấy yêu cầu của Tần Di, không khỏi có chút kinh ngạc.

Nhưng nghĩ đến đạo lữ của Tần Di là ai, ông ta cảm thấy yêu cầu này hợp tình hợp lý — mặc dù thoạt nhìn một vị trí đệ tử ngoại môn so với các công pháp và pháp khí mà nói thì có chút lỗ vốn.

Nhưng với một người bạn đời như Thẩm Thanh Đường, ai lại không muốn giữ bên mình mọi lúc mọi nơi?

Ngay lúc Trần Đỉnh Nguyên vuốt râu vừa định đáp ứng yêu cầu Tần Di, một thanh âm lạnh lùng đột nhiên truyền đến.

“Thẩm Thanh Đường của Thẩm gia không thể tu luyện, hình như không phù hợp với yêu cầu tuyển chọn đệ tử ngoại môn của Thanh Ngọc Kiếm Tông.”

------oOo------

Chương 41: Song tu.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 41: Song tu.

Giọng nói vừa cất lên, lập tức hấp dẫn toàn bộ chú ý của đám tu sĩ.

Khi mọi người nhìn lại, phát hiện giọng nói đó phát ra từ xe ngựa của Lâm gia, không nhịn được bắt đầu bàn tán.

Lâm gia cũng đến từ thành Lăng Dương, vì vậy không có lý do gì phải nói dối ở đây?

Mặc dù vừa rồi có mấy tu sĩ đã nhìn thấy Thẩm Thanh Đường và Trần Đỉnh Nguyên nói chuyện với nhau, nhưng bọn họ cách quá xa không nghe được nội dung trò chuyện của hai người, chẳng thể nhảy ra làm rõ sự thật.

Quan trọng nhất là có khá nhiều tu sĩ từ thành Lăng Dương đến đây, tất cả mọi người đều biết Thẩm Thanh Đường thực sự không thể tu luyện.

Ngay lập tức, những tiếng nói phản đối dâng lên như thủy triều.

Những lúc như thế này, không phải tất cả bọn họ đều ghen tị, có người thuần túy là ác tâm cố ý muốn xem náo nhiệt, cũng có người đơn giản là không thích Thẩm gia nên mượn gió bẻ măng, muốn Thẩm Thanh Đường mất đi cơ hội này.

Trần Đỉnh Nguyên không biết gì về tình hình trước đây của Thẩm Thanh Đường, nhưng vừa rồi ông ta đã thấy Thẩm Thanh Đường là Luyện Khí tầng ba, hơn nữa phẩm chất của linh căn dường như cũng không thấp.

Không ngờ lại có nhiều người phụ họa vu oan cho cậu như vậy?

Trần Đỉnh Nguyên sắc mặt lập tức trầm xuống, lạnh lùng nói: "Các ngươi câm miệng!"

Nhoáng cái, âm thanh ồn ào lập tức ngưng bặt, nhưng rõ ràng vẻ mặt của đám tu sĩ không hề cam tâm chút nào.

Ánh mắt của Trần Đỉnh Nguyên chuyển động, ông ta muốn Thẩm Thanh Đường ra mặt để đập tan nghi ngờ của mọi người.

Kết quả, một giọng nói bất bình đột nhiên vang lên: "Mọi người ở thành Lăng Dương đều biết Thẩm Thanh Đường không thể tu luyện, tại sao tiền bối không cho chúng ta nói? Hay là tiền bối đã nhận lợi ích từ Thẩm gia, cố ý muốn thiên vị Thẩm gia sao?!"

Trần Đỉnh Nguyên: ? !

Lời này vừa nói ra, hiện trường quả thực nổ tung rồi, lập tức có những tiếng la ó gây rối vang lên, cho rằng Trần Đỉnh Nguyên đang lừa dối dư luận vì lợi ích của mình.

Bây giờ, Trần Đỉnh Nguyên thực sự tức giận rồi.

Sắc mặt ông ta nhất thời thay đổi, không khỏi giơ tay lên, muốn trừng phạt đám tiểu bối khua môi múa mép nói năng xằng bậy này.

Đúng lúc này, giọng nói ấm áp mềm mỏng của Thẩm Thanh Đường khẽ vang lên: "Tiền bối bớt giận, chuyện này quả thật có ẩn tình, khó trách mọi người hiểu lầm."

Giọng nói của Thẩm Thanh Đường vang lên giữa những tiếng ồn ào ghen tị và hả hê, giống như một dòng suối trong vắt, ngay lập tức làm dịu đi sự bồn chồn nóng nảy khó hiểu ở hiện trường.

Mọi người không kịp tranh cãi, liền theo bản năng nhìn về phía xe ngựa của Thẩm gia.

Thiếu niên bạch y điềm nhiên vén rèm xe bước xuống giữa bao ánh mắt dò xét, nghi ngờ, thậm chí là đố kị và ngấm ngầm oán hận của đám đông.

Bình thản và nhẹ nhàng, như làn gió xuân dịu dàng nhất.

Cho dù không nhìn tới gương mặt tú lệ của cậu, chỉ cần nhìn khí chất dịu dàng của cậu đã khiến người ta không khỏi sinh lòng thương yêu.

Đột nhiên, những người vừa rồi còn đang bàn tán đều trở nên im lặng.

Nhiều người thậm chí còn quên mất việc kiểm tra tu vi của Thẩm Thanh Đường, chỉ cần nhìn gương mặt của Thẩm Thanh Đường, họ đã cảm thấy có chút xấu hổ khi oan uổng cậu.

Cảm giác này khác với cảm giác không dám khinh nhờn khi đối mặt với Lâm Cẩn Du.

Đối mặt với Lâm Cẩn Du họ không dám, nhưng khi đối mặt với Thẩm Thanh Đường, họ lại không nỡ.

Với tính khí tốt của Trần Đỉnh Nguyên, vừa rồi ông ta tức giận đến mức định đánh ai đó, nhưng bây giờ ông ta nhìn thấy Thẩm Thanh Đường xuất hiện, tính khí nóng nảy của ông ta chợt tan biến mất.

Khi định thần lại, Trần Đỉnh Nguyên liếc nhìn vẻ mặt của đám tu sĩ, ngược lại có chút buồn cười, lại càng không thể tức giận được nữa.

Nhưng bây giờ Thẩm Thanh Đường xuất hiện, Trần Đỉnh Nguyên vẫn nghiêm túc nói: "Đừng nói nhảm nữa, ngươi nếu đã tới rồi, thì để mọi người xem xem rốt cuộc ngươi có tu luyện được hay không. Cũng miễn cho bọn họ nghi ngờ ta giúp ngươi đi cửa sau, làm nhục môn phong của Thanh Ngọc Kiếm Tông."

Thẩm Thanh Đường khẽ cười: "Tiền bối nói phải."

Nói xong, Thẩm Thanh Đường đảo mắt sang một bên, giơ tay trái lên, nhẹ nhàng giơ lên không trung.

Những ngón tay mảnh khảnh trắng nõn khẽ động một cái, một tia sáng xanh đậm lóe lên, vô số dây leo mảnh khảnh và mềm mại màu xanh non mọc ra dọc theo đầu ngón tay của Thẩm Thanh Đường, lan ra tứ phía một cách chậm rãi nhưng vô cùng uyển chuyển, chẳng bao lâu nó đã kéo dài ra một khoảng gần nửa thước!

Ngay lập tức, ngoại trừ các tu sĩ ở thành Lăng Dương bày ra vẻ mặt ngạc nhiên và thắc mắc, họ tự hỏi liệu Thẩm Thanh Đường có phải trong thời gian ngắn này đã uống thuốc gì đó để thăng lên Luyện Khí tầng ba hay không, còn các tu sĩ khác thì không khỏi mở to hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ.

Điều khiến họ ngạc nhiên không phải là Luyện Khí tầng ba của Thẩm Thanh Đường, mà là cấp bậc linh căn của Thẩm Thanh Đường.

Tại sao linh căn của Thẩm Thanh Đường lại giống như là cấp bậc Thiên phẩm thế? !

Phải biết rằng giới tu chân phát triển bao nhiêu năm qua, đơn linh căn cũng dần dần phân chia cấp bậc.

Chia thành bốn cấp Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.

Đơn linh căn Hoàng phẩm là kém nhất, mà tốt nhất đương nhiên là Thiên phẩm.

Mà muốn phân biệt cấp bậc của Mộc linh căn, cách tốt nhất để phán đoán chính là nhìn vào hình dáng linh thực biến hóa từ thân thể tu sĩ.

Càng gần trạng thái tự nhiên của bản thân linh thực, phẩm cấp càng cao.

Những tu sĩ này xuất thân cũng không quá thấp, cũng từng nhìn thấy Mộc linh căn khác, nhưng linh thực do những tu sĩ đó chuyển hóa về cơ bản đều là dây leo không có sự sống, màu sắc cũng không đủ xanh, nào có xanh tươi và sống động như những dây leo do Thẩm Thanh Đường triệu hồi ra, như thể chúng mới mọc ra trong sân nhà mình vậy!

Mà tiếp theo, hành động của Thẩm Thanh Đường hoàn toàn khiến những tu sĩ ở thành Lăng Dương, những người nghi ngờ cậu không nói nên lời.

Cậu không chỉ triệu hồi dây leo mà còn nhanh chóng điều khiển dây leo leo lên một tảng đá cao nửa người bên cạnh một vách đá.

Những dây leo mềm yếu mạnh lên từng chút một, ánh sáng xanh lục lặng lẽ nhấp nháy, rất nhanh, trên tảng đá xuất hiện một vết nứt, không lâu sau, Thẩm Thanh Đường sắc mặt đã hơi tái nhợt, dùng dây leo bóp nát tảng đá kia dưới cái nhìn chằm chằm của mọi người, tảng đá khổng lồ vang lên một tiếng nổ ầm ầm rồi vỡ nát!

Tất cả mọi người đều chấn động!

Luyện Khí tầng ba mà khủng bố như vậy! Đây nhất định là Mộc linh căn Thiên phẩm!

Đừng nói đám tu sĩ phía dưới, ngay cả Trần Đỉnh Nguyên khi nhìn thấy một màn này cũng phải kinh hãi.

Thật là một tài năng đáng sợ!

Ông ta gần như chưa từng thấy qua.

Nhưng lúc này, Thẩm Thanh Đường thấy mọi người đã chấn kinh liền thu tay lại, chậm rãi thu hồi dây leo vào trong lòng bàn tay, lau mồ hôi lấm tấm trên trán, sau đó nhìn mọi người, chậm rãi nói: “Ta biết mọi người ở thành Lăng Dương đều rất hoài nghi về lai lịch tu vi của ta, vừa hay lần này ta sẽ giải thích rõ ràng..”

“Hai mươi ngày trước, phụ thân ta tiến giai Trúc Cơ liền truyền linh lực cho ta, lại tìm linh dược mới có thể giúp tu vi của ta đột nhiên tăng lên.”

“Chư vị cảm thấy lời giải thích này có hợp tình hợp lý không?”

Giọng Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng, lời nói cực kỳ mạch lạc, nhất thời những tu sĩ vừa rồi thảo luận cũng đều im bặt.

Thấy vậy, Trần Đỉnh Nguyên không khỏi vuốt râu và nở một nụ cười nhẹ—— Thẩm Thanh Đường tuổi còn trẻ đã chững chạc như vậy, thiên phú lại cao, có thời gian thì tương lai vô hạn.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên: “Thẩm đạo hữu, ta không hoài nghi cảnh giới cùng thiên phú của ngươi. Ta chỉ muốn biết, đối với tu sĩ chưa từng tu luyện mà nói, phương pháp truyền linh lực chỉ có thể đạt đến Luyện Khí tầng hai là cùng. Bằng không, ngươi hoặc là sẽ nổ tung mà chết,

hoặc là không thể tiếp tục rót linh khí vào nữa, nhưng ngươi làm sao có thể lập tức đạt tới tầng thứ ba Luyện Khí?"

Giọng điệu của người này nghe có vẻ thành khẩn, tự nhiên, không có vẻ gì là đang gây rối, mà có vẻ như hắn ta thực sự tò mò.

Tuy nhiên, sau khi nghe thấy lời này, một số người quan tâm nhịn không được bắt đầu chất vấn.

Trái lại, sau khi nghe vị tu sĩ kia hỏi, ánh mắt Thẩm Thanh Đường khẽ động, cuối cùng mỉm cười đáp: "Chuyện này ta quả thực có che giấu một chút, nếu vị đạo hữu này muốn biết phương pháp, nói cho mọi người biết cũng không sao."

Tu sĩ kia thực sự nói: "Thẩm đạo hữu, xin hãy nói cho ta biết."

Một ý cười thoáng qua đôi mắt đen và long lanh của Thẩm Thanh Đường, đôi môi mỏng xinh đẹp của cậu khẽ thốt ra hai từ.

"Song tu."

Lần này, không chỉ có vị tu sĩ kia sửng sốt, mà tất cả tu sĩ đều sửng sốt.

Cái mặt già của Trần Đỉnh Nguyên không khỏi đỏ lên, vẻ mặt trở nên có chút kỳ quái.

Mộ Phi và Thẩm Thanh Ngạn ở một bên nhìn Tần Di với vẻ mặt nghi ngờ và quỷ dị, hai chữ "cầm thú" gần như viết hết trên mặt họ.

Tần Di: …

Chỉ có Thẩm Thanh Đường lẳng lặng đứng đó, cực kỳ bình tĩnh, giống như đang nói một chuyện rất bình thường.

Cuối cùng, Trần Đỉnh Nguyên không thể chịu đựng được nữa, ông ta ho một tiếng, hắng giọng nghiêm túc nói: "Được rồi, còn có câu hỏi nào nữa không? Nếu không còn, giải tán đi. Cuộc thi đấu hôm nay kết thúc tại đây."

Lần này, hiện trường cực kỳ yên tĩnh, không có tu sĩ nào đưa ra nghi vấn, xe ngựa của Lâm gia lại càng yên lặng, giống như không phải vừa rồi bọn họ là người đầu tiên đưa ra nghi vấn.

Lúc này, Trần Đỉnh Nguyên lơ đãng liếc nhìn xe ngựa của Lâm gia, nhưng thấy vẻ mặt thản nhiên của Thẩm Thanh Đường, ông ta cũng không nhiều lời.

Thôi vậy, ngày tháng tương lai còn dài, người có tính cách như thế cho dù vào được Thanh Ngọc Kiếm Tông, sống cũng chẳng dễ dàng.

Cần gì phải so đo với tiểu nhân?

. .

Nơi ở của Trần Đỉnh Nguyên lần này là ở đại thành nơi Kỳ Trường Tinh sinh sống, vì vậy ông ta cũng tự nhiên quay trở lại đó.

Thẩm Thanh Đường rất muốn mời Trần Đỉnh Nguyên đến thành Lăng Dương, nhưng bị nhiều người theo dõi như vậy, Thẩm Thanh Đường vẫn không đi bước này.

Vì tránh hiềm nghi, đành thôi vậy, dù sao sau này bọn họ cùng tiến vào Thanh Ngọc Kiếm Tông, sẽ có cơ hội kết giao.

Nhưng điều quan trọng nhất là Thẩm Thanh Đường phát hiện hình như Tần Di giận rồi.

Phải nhanh đi dỗ dành mới được.

Trở về xe ngựa, Mộ Phi và Thẩm Thanh Ngạn tự động đi ra phía sau, chen chúc lên xe ngựa cùng với người hầu của Thẩm gia, trước khi bước lên, hai người còn nháy mắt ra hiệu với Tần Di và Thẩm Thanh Đường.

Sắc mặt Tần Di càng thêm khó coi, nhưng trước mặt người ngoài, hắn không thể trực tiếp bộc phát, cách duy nhất để bộc lộ sự tức giận là hắn không đợi Thẩm Thanh Đường, tự mình lên xe ngựa không thèm quay đầu lại.

Thấy vậy, Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười, sau đó lặng lẽ vén rèm bước vào.

Quả nhiên, Thẩm Thanh Đường vừa bước vào trong xe ngựa, Tần Di đã nắm lấy cổ tay cậu, ấn vào thành xe.

Hơi thở nóng bỏng quen thuộc trên người Tần Di đột nhiên xâm chiếm, Thẩm Thanh Đường không khỏi mở to mắt, liền đối diện với đôi mắt đỏ sậm giận hờn của Tần Di.

“Lời như thế sao có thể nói ra trước mặt nhiều người như vậy?”

Thẩm Thanh Đường bối rối chớp mắt, khẽ cười: “Nhưng em và Lan Đình là một đôi đạo lữ mà, song tu cũng đâu có gì không thích hợp.”

Tần Di nhíu mày, trầm giọng nói: “Như vậy cũng không được.”

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, có phần không hiểu Tần Di vì sao lại tức giận như vậy.

Nhưng cậu đã quen đánh bài chuồn với Tần Di, cho nên đột nhiên mím môi mỏng, nhíu mày, nhẹ giọng nói: “Lan Đình, chàng làm em đau quá…”

Sắc mặt Tần Di hơi đổi, hắn vô thức buông bàn tay đang nắm cổ tay Thẩm Thanh Đường ra.

Tuy nhiên, ngay khi hắn buông ra, Tần Di phát hiện mình đã bị lừa.

Trên cổ tay trắng nõn mảnh khảnh của Thẩm Thanh Đường không có vết đỏ, đau ở đâu chứ?

Tần Di lấy lại tinh thần, càng muốn nổi giận, nhưng còn chưa kịp phát tác, một thân thể mềm mại đã nhào vào trong ngực hắn.

Giữa hương thơm dịu dàng quen thuộc, Thẩm Thanh Đường ôm lấy hắn, ghé sát vào tai hắn nhẹ nhàng nói: “Lan Đình, em sai rồi, lần sau không dám nữa.”

Vừa dụ dỗ, cũng vừa lấy lệ, rõ ràng là đầy mùi của “Lần sau dám làm”.

Nhưng cố tình lại cực kỳ chọc người phải yêu thương, một chút cũng không hề xấu hổ.

Trên môi nở một nụ cười, Thẩm Thanh Đường áp làn da trắng nõn mỏng manh của mình vào thái dương của Tần Di, nhẹ nhàng cọ cọ giống như một con cáo nhỏ đáng yêu, sự đụng chạm mềm mại và ấm áp khiến Tần Di không thể nào bộc phát được sự tức giận vừa mới gom góp được.

Bàn tay đang giơ lên của Tần Di cứng đờ trong không trung, nhất thời không biết nên kéo người xuống hay ôm lên.

Nhưng vừa do dự, hắn liền biết mình sắp thua rồi.

Cho nên do dự không bao lâu, Tần Di tự mình đầu hàng.

Bàn tay đang nâng lên nặng nề giơ lên, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống, đáp xuống vòng eo mảnh mai, ôm lấy.

Thẩm Thanh Đường cảm nhận được tâm tình của Tần Di thay đổi, khẽ mỉm cười, đột nhiên thổi khí nóng, ghé vào tai Tần Di thì thầm: “Lan Đình sẽ không phải vì chuyện song tu chưa thực hiện được mà tức giận với em chứ?”

Tần Di sắc mặt khẽ biến, sau một giây lát, trầm giọng phủ nhận: “Đương nhiên không phải.”

“Em cũng nghĩ thế.”

Tần Di: ?

“Lan Đình sẽ không hẹp hòi như vậy đâu.”

Giọng nói của Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng mềm mỏng, mang theo ý cười bí ẩn.

Tần Di nghe vậy chợt giật mình, sau đó trong lòng không khỏi cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ và cảm khái.

Thẩm Thanh Đường thực sự đã hoàn toàn nắm bắt được hắn.

Cậu biết rõ nhất phải nói gì để khiến hắn mềm lòng.

Thôi vậy, vấn đề này sẽ không nhắc đến nữa.

Dường như phát hiện ra Tần Di ngẩn người, Thẩm Thanh Đường đúng lúc hơi ngồi dậy, dùng đôi mắt trong veo xinh đẹp như nước lặng lẽ nhìn Tần Di, hỏi: “Lan Đình đang nghĩ gì vậy?”

Tần Di cúi đầu, nhìn khuôn mặt xinh đẹp trắng như tuyết của Thẩm Thanh Đường, ánh mắt có chút nhu hòa, nhưng lại thản nhiên nói: “Ta đang nghĩ, làm

sao mới khiến em nói ra lời thật lòng đây?”

Thẩm Thanh Đường hơi ngạc nhiên: “Lan Đình muốn nghe lời thật lòng của em?”

Tần Di: “Đương nhiên.”

“Hôn em một cái, em sẽ nói cho chàng biết.” Thẩm Thanh Đường ngẩng mặt lên, cười trêu chọc Tần Di.

Trong mắt Tần Di thoáng lóe lên một tia nguy hiểm, lúc này hắn cau mày nhéo một bên mặt Thẩm Thanh Đường nói: “Sắp về tới nhà rồi, đừng có trêu ta.”

Kết quả câu này vừa nói xong, Thẩm Thanh Đường đã nhào tới, nhẹ nhàng hôn hắn một cái.

Tần Di: !

Nhưng Tần Di còn chưa kịp hồi tưởng dư vị, Thẩm Thanh Đường đã nhanh chóng lùi lại, đồng thời trượt khỏi đùi Tần Di, ý đồ muốn trốn sang xe ngựa bên kia.

Tần Di: …

Cuối cùng, Tần Di băng giá đầy mặt giơ tay ra, tóm lấy Thẩm Thanh Đường, người đang định nhân cơ hội chạy trốn.

Đầu tiên là tiếng kinh hô trầm thấp của Thẩm Thanh Đường vang lên từ trong xe ngựa, sau đó là một tràng cố nén tiếng cười khe khẽ.

Thẩm Thanh Ngạn và Mộ Phi đang ngồi trong xe ngựa phía sau hai mặt nhìn nhau.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Ngạn mặt không đổi sắc từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một chiếc mũ giáp, đội cho Mộ Phi. “Con nít con nôi, phi lễ chớ nghe.”

------oOo------

Chương 42: Như thế nào là say quắc cần câu?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 42: Như thế nào là say quắc cần câu?

Thẩm Thanh Đường không ngờ rằng khi trở về thành Lăng Dương họ sẽ được chào đón nồng nhiệt đến thế.

Mặc dù bản thân bọn họ nghĩ muốn điệu thấp, nhưng không thể ngăn những tu sĩ khác tham gia thi đấu trở về trước đã đem sự tích của cậu và Tần Di tuyên truyền khắp nơi trong thành.

Trong nhất thời dòng người hiếu kỳ gần như vây kín cổng thành.

Nếu không phải Thẩm Đình kịp thời xuất hiện, có lẽ bọn họ còn bị chặn ở cửa thành không vào được.

Thông thường, vào những lúc như thế này, Lục Tu với tư cách là chủ thành sẽ xuất hiện để chào đón các tu sĩ và bày tỏ sự xem trọng của mình đối với cuộc thi này.

Nhưng lần này Lục Đình Tiêu bất ngờ thi rớt, Lục Tu thực sự không có mặt mũi đi gặp người nên không ra ngoài.

Bản thân Lục Đình Tiêu cũng cảm thấy xấu hổ với gia đình, dọc đường anh ta không hề xuống xe, thậm chí sau khi trở về còn trốn trong phòng không nói một lời.

Lần này Lục Đình Tiêu thất bại, không hoàn toàn là do lỗi của anh ta, hay nói cách khác, lúc đó anh ta bị yêu ma mê hoặc tâm trí rồi?

Mặc dù ngày thường anh ta rất thích Lâm Cẩn Du, nhưng anh ta không biết tại sao khi đó Lâm Cẩn Du vừa khóc, trái tim anh ta liền mềm nhũn, ma xui quỷ khiến liền đem ngọc bài của mình ra.

Ngay cả khi đó Lâm Cẩn Du đã giải thích với anh ta rằng ném Kỳ Trường Tinh ra ngoài là vì để tránh toàn quân của họ bị diệt, dù sao Kỳ Trường Tinh cũng là người đến từ thành khác, không có tình cảm sâu sắc, chỉ có thể làm như vậy.

Bảo Lục Đình Tiêu đừng trách cậu ta.

Lục Đình Tiêu khi đó nghe vào, cảm thấy Lâm Cẩn Du coi mình như bản thân cậu ta, trong lòng có chút cảm động.

Sau đó, Lâm Cẩn Du rèn sắt khi còn nóng muốn ngọc bài của anh ta, mà anh ta hiếm khi hồ đồ lại đồng ý.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, Lục Đình Tiêu cảm thấy hình như não mình bị úng nước rồi, tại sao Lâm Cẩn Du nói cái gì anh ta cũng tin cái đó?

Mặc dù Lâm Cẩn Du đã hứa với anh ta rằng trước khi đến Thanh Ngọc Kiếm Tông sẽ kết thành đạo lữ với anh ta, để sau khi họ đi, họ có thể chia sẻ vinh nhục cùng nhau, cũng đã đưa tín vật cho anh ta.

Nói rằng có cậu ta giúp đỡ, Lục Đình Tiêu chắc chắn sẽ sớm vào được nội môn.

Lúc đó nghe được những lời này, Lục Đình Tiêu cảm thấy cũng có lý, nhưng bây giờ nghĩ lại, nếu Lâm Cẩn Du thật sự thích anh ta, tại sao không tặng ngọc bài cho anh ta? Mà lại muốn ngọc bài của anh ta?

Lục Đình Tiêu trong lòng có chút nặng nề.

Lúc này, anh ta xoay người ngồi dậy trên giường, lấy ra tín vật mà Lâm Cẩn Du đã đưa cho anh ta, mở cửa đi tìm Lục Tu.

Lục Tu đang buồn phiền trong thư phòng.

Không phải ông ấy không muốn nổi giận với Lục Đình Tiêu, chẳng qua Lục Đình Tiêu là đứa con trai duy nhất, được người vợ quá cố của mình lưu lại, ngày thường cũng rất chín chắn hiểu chuyện, tu luyện cũng rất có tiến bộ.

Lần này chỉ có thể nói là Lục Đình Tiêu phát huy không tốt, Lục Tu cũng không muốn trách anh ta, ông ấy sợ trách cứ Lục Đình Tiêu sẽ khiến cho Lục Đình Tiêu có tâm lý không tốt, đến lúc vào tông môn lại có biểu hiện sa sút.

Chỉ là Lục Tu không ngờ rằng Tần Di lại lợi hại đến thế?

Nhưng sau khi nghĩ lại, ông ấy cảm thấy có lẽ Hỏa linh căn của Tần Di đúng lúc khắc chế Lục Đình Tiêu, hơn nữa đối thủ cũng có Kim linh căn, điều này giúp cho Tần Di hiểu quá rõ về Lục Đình Tiêu, vì vậy Lục Đình Tiêu mới chịu thua.

Lục Tu chỉ có thể tự an ủi mình như thế.

Đúng lúc này–

“Phụ thân, con có chuyện muốn nói với người.”

Lục Đình Tiêu đột nhiên xuất hiện, hốc mắt hơi đỏ lên, vẻ mặt lạnh lùng, có gì đó không ổn.

Nhìn thấy vẻ mặt của Lục Đình Tiêu, Lục Tu hơi giật mình, nói: “Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Lục Đình Tiêu lắc đầu, chỉ đưa tay ra, đặt một tấm ngọc bài lên bàn trước mặt Lục Tu, trầm giọng nói: “Phụ thân, con mong người đến Lâm gia cầu hôn càng sớm càng tốt. Con muốn kết thành đạo lữ với Lâm Cẩn Du.”

Lục Tu giật mình trong giây lát, sau đó lập tức định thần lại, ông ấy gật đầu nói: “Con nói đúng, bây giờ thân phận của Lâm Cẩn Du đã khác, hơn nữa Thẩm gia đã khôi phục quyền lực, nói không chừng Thẩm Thanh Ngạn sẽ lại đến Lâm gia để hỏi cưới, chúng ta phải nhanh trước một bước mới được”.

Lục Đình Tiêu yên lặng gật đầu, không nói nhiều.

Lục Tu thấy tâm trạng Lục Đình Tiêu không ổn, chỉ nghĩ là vì anh ta đã thua tỷ thí nên an ủi: “Đình Tiêu, con yên tâm, chuyện này ta sẽ giúp con làm, ta hứa sẽ làm thật tốt, phụ thân con làm thành chủ nhiều năm như vậy, chút mặt mũi này vẫn còn. Hơn nữa, năm đó là Lâm gia từ hôn trước, Thẩm gia hiện tại muốn quay đầu ăn cỏ cũ có lẽ cũng không nhanh như vậy.”

Ánh mắt Lục Đình Tiêu khẽ động, vẻ mặt có chút nhẹ nhõm: “Cảm ơn phụ thân.”

Lục Đình Tiêu nói xong liền xoay người rời đi.

Thấy vậy, Lục Tu không khỏi hơi nhíu mày, ông ấy không biết Lục Đình Tiêu đang nghĩ gì.

Thực ra suy nghĩ của Lục Đình Tiêu rất đơn giản, anh ta nhất định phải kịp thời ngăn chặn tổn thất, nếu Lâm Cẩn Du không giữ lời hứa, anh ta sẽ thực sự không thân không thích một mình không ai giúp đỡ khi đến Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Huống chi trong bí cảnh Lâm Cẩn Du đã đắc tội với Tần Di, Kỳ Trường Tinh và những người khác, những người đó nhất định cho rằng anh ta và Lâm Cẩn Du là cùng một giuộc.

Hiện tại bí cảnh đã đóng cửa, chứng cứ không còn lưu lại, quyết định khi đó của anh ta là tự mình làm ra, cho dù muốn cạch mặt Lâm Cẩn Du, anh ta cũng không có tư cách.

Trừ bỏ làm như vậy, không còn lựa chọn nào khác.

. .

Thẩm gia

Bầu không khí ở Thẩm gia khác hẳn Lục gia, rất náo nhiệt.

Liễu Nhứ Lam biết con trai và con rể của mình không chịu thua kém như vậy, đã sớm nấu một bàn lớn thức ăn ngon lành, chờ họ trở về.

Bàn ăn cũng đặc biệt được đặt ở trước đình nhỏ gần hồ nước bên hòn non bộ, gió nhẹ thổi qua mang theo hương hoa thoang thoảng.

Bầu không khí dễ chịu.

Tần Di lần này là đại công thần, cũng là lần đầu tiên hắn dùng bữa nghiêm túc như vậy với Thẩm gia, vì vậy từ đầu đến cuối, Thẩm Đình, Liễu Nhứ Lam, bao gồm cả Thẩm Thanh Ngạn, đều âm thầm nâng ly chúc mừng hắn.

Tần Di thực sự vui tận đáy lòng, cảm thấy tương lai đáng được mong đợi, cho nên cũng không từ chối, không chú ý liền uống rất nhiều.

Lúc này, Tần Di hơi ngẩng đầu, dựa vào lưng ghế, môi mỏng mím chặt, trên khuôn mặt thon gầy hiện lên một vệt đỏ ửng, đôi mắt màu đỏ dường như có chút mông lung, giống như phủ một tầng hơi nước, nhìn từ xa xa, vậy mà có chút mùi vị quyến rũ.

Chỉ là động tác đặt tay lên trán của hắn đã nói cho mọi người biết rằng hắn thực sự không thể uống nữa.

Nhưng Thẩm Thanh Ngạn nào có ý đồ xấu gì đâu? Ai biểu một đường ngồi trên xe ngựa vừa rồi anh đã phải ăn hết thức ăn cho chó, hiện tại tâm tình không vui, không khỏi âm thầm muốn cùng Tần Di uống thêm vài chén.

Kết quả là Thẩm Thanh Ngạn vừa đưa tay cầm cái bình lên, Thẩm Thanh Đường liền giơ tay nắm lấy tay đang rót rượu của Thẩm Thanh Ngạn, nói: “Đại ca.”

Thẩm Thanh Ngạn cau mày: “Sao, muốn bênh vực?”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Đường không đổi, cậu chỉ cười nhẹ nói: “Đại ca còn trêu chọc Lan Đình như vậy, khi nào huynh tìm được tẩu tẩu, đệ cũng sẽ làm như vậy.”

Thẩm Thanh Ngạn: …

Thực sự là lời nên nói thì nói, lời không nên nói thì đừng nói.

Thẩm Thanh Ngạn ngay lập tức mất hứng thú – phải biết rằng trước bữa ăn, có người từ Lâm gia nghi ngờ đến đây để nghe ngóng tình hình.

Nếu như nói trước khi tiến vào bí cảnh, Thẩm Thanh Ngạn còn mơ hồ có chút tâm lý may rủi đối với Lâm Cẩn Du, nhưng bây giờ tâm lý này đã hoàn toàn bị đập tan bởi sự ra tay tàn nhẫn của Lâm Cẩn Du đối với Kỳ Trường Tinh lúc đó.

Xúi quẩy, đúng là xúi quẩy.

Sự im lặng của Thẩm Thanh Ngạn đã cho Thẩm Thanh Đường một cơ hội.

Thẩm Thanh Đường lúc này mới rút tay về, nhân cơ hội bình tĩnh đứng dậy nói với Thẩm Đình và Liễu Nhứ Lam: “Phụ thân, mẫu thân, Lan Đình và con đã uống nhiều rồi, để con dìu chàng ấy về nghỉ ngơi trước nhé.”

Ngoại trừ Thẩm Thanh Ngạn sẽ trêu chọc Thẩm Thanh Đường, thì Thẩm Đình và Liễu Nhứ Lam đều trăm phần trăm cưng chiều Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Đường vừa mở miệng, họ lập tức đồng ý, sai người hầu đỡ Tần Di trở về.

Thẩm Thanh Ngạn yên lặng đặt đũa xuống: Ôi, bất công mà.

. .

Người hầu đỡ Tần Di đến phòng ngủ của Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Đường để người hầu lui xuống.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng ôm lấy Tần Di đang loạng choạng, dỗ hắn nằm xuống giường.

Tần Di bây giờ tương đối nghe lời, nằm ngửa không nhúc nhích.

Thấy vậy, Thẩm Thanh Đường thầm cười một tiếng, cũng không ghét bỏ Tần Di cả người đầy mùi rượu, cúi người vòng tay qua vai Tần Di, sau đó rướn người hôn nhẹ Tần Di một cái: “Ngoan nào, chàng ở yên đây nhé, em đi một lát rồi về.”

Lông mi dài của Tần Di khó khăn run lên, nhưng trong ánh mắt vẫn có chút mơ màng.

Thẩm Thanh Đường thấy vậy lắc đầu cười, cũng không thèm để ý nữa, nhanh chóng kéo rèm giường xuống, sau đó xoay người đi ra phòng ngoài.

Sau khi đến phòng ngoài, Thẩm Thanh Đường trước tiên bật bếp than, đổ nước sôi, sau đó bỏ nguyên liệu giải rượu vào.

Nguyên liệu giải rượu của Thẩm Thanh Đường đơn giản chỉ là táo gai, vỏ quýt, bột gừng, v.v., cộng với đường phèn và ô liu.

Chua chua ngọt ngọt dễ uống.

Các nguyên liệu giải rượu cần đun sôi một lúc, vì vậy Thẩm Thanh Đường muốn quay lại xem Tần Di có ngủ quên hay có bị nôn không.

Kết quả cậu vừa đứng dậy, một thân ảnh mảnh khảnh ấm áp nồng nặc mùi rượu đã ở sau lưng cậu.

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, ngay sau đó, cậu đã bị hắn ôm lấy eo.

Thẩm Thanh Đường: !

Tần Di đúng là uống say, nhưng hắn biết mình muốn gì khi say, lúc này hắn ôm Thẩm Thanh Đường lảo đảo đi vào trong phòng.

Đồng thời còn rất không có "kiểm điểm" mà cúi đầu xuống vừa cọ vừa ngửi chiếc cổ trắng nõn mịn màng của Thẩm Thanh Đường.

Mặt nạ của Tần Di làm bằng gỗ, không được mài giũa nhẵn nhụi, cọ vào làn da non nớt của Thẩm Thanh Đường liền lập tức xuất hiện vài vết đỏ.

Thẩm Thanh Đường vừa dở khóc dở cười vừa xấu hổ, không dám giãy giụa, sợ Tần Di thả mình xuống.

Cậu chỉ có thể duỗi tay ôm chặt lấy cổ Tần Di, vừa trốn vừa bất đắc dĩ cười cười, thấp giọng nói: "Lan Đình, đừng quậy."

Không nói câu này còn đỡ, kết quả vừa dứt lời, Tần Di trầm mặc một hồi, trái lại còn quậy hăng hái hơn.

Thẩm Thanh Đường: …

Nhưng hiếm lắm mới được thấy Tần Di say đến thế, giống như một đứa trẻ to xác vậy.

Thẩm Thanh Đường không nỡ trách hắn, dứt khoát để mặc Tần Di ôm đi.

Lợi dụng sức mạnh của rượu, Tần Di một hơi ôm Thẩm Thanh Đường đến bên giường, đặt cậu lên giường.

Kết quả là dưới chân hắn không vững, chớp mắt lại đột ngột đè lên.

Thẩm Thanh Đường bị Tần Di đè xuống, nhất thời kêu lên một tiếng.

Kết quả là ngay sau đó, Tần Di hơi nâng người lên, vươn tay vuốt ve gò má của Thẩm Thanh Đường.

Lúc này Tần Di còn đang say khướt, hai mắt hơi say màu đỏ rượu, lông mi thật dài mơ mơ màng màng run lên.

Lòng bàn tay hắn nóng vô cùng, đầu ngón tay chai sạn vô tư vuốt ve khuôn mặt mềm mại của Thẩm Thanh Đường, khiến Thẩm Thanh Đường vừa muốn trốn,

lại vừa tò mò.

Cậu muốn nhìn xem, rốt cuộc Tần Di muốn làm cái gì?

Thẩm Thanh Đường vừa nghĩ đến điều này, Tần Di đã rướn người tới, áp vào môi Thẩm Thanh Đường, hôn ngấu nghiến.

Mùi rượu đánh úp tới nhưng không khiến người chán ghét, nhưng đôi môi nóng bỏng đột ngột chạm vào khiến trái tim Thẩm Thanh Đường có chút hoảng loạn.

Nhưng hành động tiếp theo của Tần Di lại khiến Thẩm Thanh Đường vừa bất lực vừa buồn cười.

Không giống như những gì được viết trong thoại bản, sau khi Ma tôn hoặc Tiên tôn uống rượu, họ sẽ biến thành các kiểu dáng vẻ quyến rũ động lòng người.

Còn Tần Di uống rượu vào lại giống như một đứa trẻ tò mò, hôn cậu trước một cái, rồi lại tiếp tục hôn cậu mấy cái.

Cứ ôm Thẩm Thanh Đường như vậy, hôn lên đôi môi mềm mại thơm ngát kia, nhưng không hôn sâu, giống như đứa trẻ đang ăn kẹo, liếm qua liếm lại, không có bầu không khí chút nào.

Thẩm Thanh Đường vốn có vài ý nghĩ kiều diễm trong đầu, nhưng cuối cùng lại bị một con gà như Tần Di mổ cho mấy cái, bị hôn đến mức không còn biết gì.

Mấu chốt là Tần Di không có biết nặng nhẹ, cứ hôn như vậy mấy lần, đã va vào răng của Thẩm Thanh Đường mấy lần, cảm giác nếu còn hôn nữa, môi sẽ bị rách mất.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Đường thật sự không còn cách nào khác, đành phải đẩy nhẹ Tần Di: “Đừng hôn nữa, bị rách rồi.”

Tần Di: ?

Tần Di nhướng mắt có chút nghi hoặc.

Bắt gặp ánh mắt của Tần Di, Thẩm Thanh Đường ngây người một chút, sau đó bất đắc dĩ cười cười, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt có chút đỏ bừng của Tần Di, nhẹ giọng nói: “Chàng không biết cũng không sao, em dạy chàng.”

Tần Di tiếp tục thắc mắc.

Nhưng lần này, trước khi Tần Di có thể nói hết nghi ngờ của mình, hàng mi dài của Thẩm Thanh Đường khẽ run lên, cậu chậm rãi tiến về phía trước.

Nụ hôn của cậu mềm mại ngọt ngào, động tác vô cùng tinh tế, chỉ cần chạm vào đã khiến cả người Tần Di theo bản năng căng lên.

Nụ hôn dần sâu hơn.

Những ngón tay trắng nõn của Thẩm Thanh Đường lặng lẽ vuốt ve sườn mặt Tần Di, vén những sợi tóc lòa xòa bên tai hắn, vuốt ve đến tận mang tai.

Những động tác nhẹ nhàng này, kết hợp với nụ hôn của Thẩm Thanh Đường, lập tức khiến Tần Di đã say lại càng say hơn.

Dần dần, Tần Di không kìm được vươn tay ôm chặt lấy Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường cảm nhận được điều này, hàng mi dài run lên, vừa định vươn ngón tay nhẹ nhàng móc thắt lưng của Tần Di ra, cậu chợt phát hiện——

Tần Di hình như…

Một chút cũng không có…

. .

Sau thời gian nửa tách trà, Thẩm Thanh Đường nằm ngửa trên giường, nghiêng đầu mím môi, lần đầu tiên có chút tức giận mà phớt lờ người ta.

Tần Di say khướt vẫn vô thức ghé đầu vào chiếc cổ trắng nõn của cậu mà mè nheo, giống như một con chó lớn mà quyến luyến ôm lấy cậu, ngửi hương thơm trên cơ thể cậu.

Thẩm Thanh Đường sống không có gì luyến tiếc: …

Một cước đá chết cho rồi.

------oOo------

Chương 43: Chàng đoán xem?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 43: Chàng đoán xem?

Lần này Tần Di say đến mức chẳng biết trời trăng gì, cho dù Thẩm Thanh Đường có lòng những cũng đành vô lực.

Nhưng ngay cả khi Thẩm Thanh Đường tức muốn chết, cậu cũng không dám để Tần Di say khướt nằm đó một mình, vì vậy cậu vẫn mặc nguyên quần áo nằm trên giường, mặc cho Tần Di ôm mình.

Tần Di lúc đầu uống say còn có chút tỉnh táo, nhưng càng về sau, hắn chỉ biết an tĩnh ôm lấy Thẩm Thanh Đường.

Trên người Tần Di có mùi rượu, Thẩm Thanh Đường rõ ràng không thích uống rượu, nhưng ngửi thấy mùi này lại không cảm thấy khó chịu, ở bên cạnh thân thể ấm áp của Tần Di lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Chỉ là Tần Di ôm cậu chặt quá, khiến cậu chẳng thể nhúc nhích, mấy lần cậu nhịn không được muốn đẩy tay Tần Di ra, nhưng không được, đành phải nằm đó mặc cho Tần Di ôm cứng ngắc.

Được Tần Di ôm như vậy thực sự là một gánh nặng ngọt ngào, Thẩm Thanh Đường mãi đến nửa đêm mới ngủ được.

Kết quả là Thẩm Thanh Đường vừa chợp mắt đã ngửi thấy mùi canh giải rượu bị nấu khét, sợ nửa đêm bốc cháy nên chỉ đành dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, đứng dậy đi đổ canh giải rượu.

Khi Thẩm Thanh Đường đi ra chỉ khoác một chiếc áo mỏng, phòng ngoài thông với hành lang, gió lạnh trước sân chầm chậm thổi qua, Thẩm Thanh Đường đổ xong canh giải rượu cũng không còn buồn ngủ nữa.

Hơn nữa vừa rồi bị Tần Di ôm cả người còn hơi đau nhức, Thẩm Thanh Đường xoa xoa huyệt thái dương có chút đình trệ, chỉ yên lặng tìm một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống, lại bật bếp bắt đầu nấu canh giải rượu.

Vẫn nên để Tần Di uống chút canh giải rượu, nếu không Tần Di nhìn có vẻ như chưa từng uống nhiều rượu như vậy, lần này nếu không uống chút gì giải rượu, hôm sau nhất định sẽ bị đau đầu.

Bếp than hồng lửa nhỏ chầm chậm đốt lên, gió thổi vi vu, canh bắt đầu nóng lên, tỏa ra mùi vị chua chua ngọt ngọt.

Thẩm Thanh Đường lúc này đang cầm một chiếc quạt nhỏ, quạt liên tục về phía lò than, thỉnh thoảng lại ngước mắt nhìn ánh trăng bên ngoài.

Một vòng trăng sáng treo cao trên bầu trời, tỏa ra ánh sáng vô biên, trải dài trên mặt đất trước sân, giống như một mảnh tuyết trắng tinh khiết.

Làn gió lặng lẽ thổi qua chiếc áo voan mỏng của Thẩm Thanh Đường, mang theo hơi lạnh không quá mức, khiến người ta sảng khoái.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường đột nhiên cảm thấy vô cùng yên bình và thanh thản, thậm chí chỉ muốn sống như thế này mãi mãi.

Nhưng ba ngày sau, cậu và Tần Di sẽ bắt đầu một cuộc hành trình không xác định.

Mím môi, Thẩm Thanh Đường trong lòng có chút chua xót.

Cũng là lúc món canh giải rượu trên bếp đã sẵn sàng.

Thẩm Thanh Đường đặt quạt xuống, lấy lại tinh thần, lấy khăn mềm ẩm che hai tay lại, từng chút một rót canh giải rượu còn nóng hổi vào chiếc bát sứ trắng bên cạnh.

Sau đó, cậu tìm thấy một túi giấy dầu gói kẹo mứt trong ngăn tủ nhỏ bên dưới, lấy một ít kẹo bỏ vào trong chiếc đĩa nhỏ rồi mang vào nhà.

Khi cậu bưng canh giải rượu trở về, Tần Di vẫn đang ngủ.

Không có Thẩm Thanh Đường để ôm, hắn bèn chạy đi ôm gối đầu, nhìn bộ dáng chẳng khác gì một con chó lớn ngoan ngoãn.

Thẩm Thanh Đường đặt khay xuống, khẽ mỉm cười, đang định đánh thức Tần Di dậy, đột nhiên, ánh mắt của cậu rơi vào gương mặt có chiếc mặt nạ sắp rơi ra một nửa của Tần Di.

Thẩm Thanh Đường tim đập lỡ một nhịp, cậu mím môi, bình tĩnh bước tới.

Tần Di vẫn đang ngủ, dường như không biết Thẩm Thanh Đường đã đến.

Thẩm Thanh Đường rướn người về phía trước, vươn tay vuốt nhẹ lớp mặt nạ trên mặt Tần Di, xúc cảm gồ ghề khiến cậu nhớ tới cảnh tượng Tần Di cọ vào cổ mình lúc nãy.

Mím môi cười, những ngón tay mảnh khảnh trắng nõn của Thẩm Thanh Đường không khỏi lặng lẽ vén mép mặt nạ lên, muốn lén nhìn một chút.

Mặc dù trước đây cậu đã nhìn thấy nó trong những giấc mơ, nhưng bây giờ ký ức đang dần mờ nhạt đi.

Lần trước mơ hồ nhìn thoáng qua, hình như không có vết sẹo dữ tợn đến thế, cũng không biết mặt Tần Di hiện tại là như thế nào?

Kết quả, khi Thẩm Thanh Đường nhấc mặt nạ lên, ngón tay vô tình chạm vào làn da trên mặt Tần Di, lập tức cảm thấy làn da của Tần Di căng lên.

Thẩm Thanh Đường trực giác nói không ổn, theo bản năng muốn rút tay về, nhưng Tần Di đã lật người, dùng sức ấn chặt cậu vào góc giường.

Lưng Thẩm Thanh Đường đập vào tường, đột nhiên đau đớn, lập tức phát ra tiếng rên rỉ nghẹn ngào.

Tần Di: ?

Tần Di nghe thấy tiếng kêu nghẹn ngào của Thẩm Thanh Đường, mới kịp nhận ra tiêu trừ quả cầu lửa trong lòng bàn tay mình, cau mày nhìn Thẩm Thanh Đường với ánh mắt không rõ ràng.

Nhưng lúc này Tần Di tuyệt nhiên không biết, mặt nạ trên mặt hắn đã rơi xuống hơn phân nửa.

Trong phòng không có ánh sáng, nhưng ánh trăng chiếu xuyên qua, Thẩm Thanh Đường liếc mắt một cái vẫn nhìn thấy dấu vết trên mặt Tần Di, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Trên mặt Tần Di, đó là cái gì…? !

Tại sao những vết lồi lõm ấy lại giống như vảy cá hay vảy rắn thế?

Mà Tần Di vẫn còn hơi ngây người, chỉ miễn cưỡng biết mình không thể tổn thương Thẩm Thanh Đường, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường, Tần Di lập tức cảnh giác.

Hắn theo bản năng sờ sờ mặt mình, phát hiện một nửa mặt nạ đã rơi xuống, sắc mặt tức khắc thay đổi, toàn bộ rượu trên người lúc này cũng lập tức bay biến.

Tần Di tức khắc quay mạnh đầu sang một bên, đồng thời đeo lại mặt nạ, có chút tức giận nghẹn giọng nói: “Ai cho phép em nhìn?”

Tuy nhiên, nếu Thẩm Thanh Đường quan sát kỹ sẽ phát hiện, tay của Tần Di khi đeo mặt nạ vào có chút run rẩy.

Nhưng Thẩm Thanh Đường bị những thứ vừa rồi trên mặt Tần Di làm cho kinh ngạc, cho nên lúc này cậu không có thời gian để ý đến những chi tiết đó.

Thấy Thẩm Thanh Đường im lặng hồi lâu, trong lòng Tần Di nhất thời khó chịu, lại có thứ gì đó nặng nề rơi xuống.

Vậy mà lại bị nhìn thấy trong thời điểm này …

Nhưng có thể trách Thẩm Thanh Đường sao?

Vốn dĩ quan hệ của hai người đã tiến triển đến mức này, hắn đã không tôn trọng Thẩm Thanh Đường khi luôn che mặt lại, Thẩm Thanh Đường muốn nhìn thấy cũng là điều dễ hiểu.

Chỉ có điều……

Hắn không có cách nào giải thích được…

Trầm mặc hồi lâu, Tần Di khóe môi mím thành một đường, hắn căn bản không nghĩ ra được biện pháp giải quyết vấn đề, chỉ có thể giống như mỗi khi không giải quyết được vấn đề, đứng dậy bỏ đi.

Nhưng Tần Di vừa nhổm người dậy, Thẩm Thanh Đường đã vươn tay nắm lấy tay hắn.

“Lan Đình, em sai rồi, lần sau em sẽ không nhìn nữa.” Bàn tay Thẩm Thanh Đường mềm mại mịn màng, giọng nói có chút bất lực và căng thẳng, cực kỳ dịu dàng, Tần Di nghe thấy tâm tình càng thêm phức tạp.

Cuối cùng, Tần Di nhắm mắt hít vào một hơi, trầm giọng nói: “Không phải lỗi của em.”

Thực sự không phải là lỗi của Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, nhẹ nhàng nói: “Dù chàng muốn tức giận thì cũng uống canh giải rượu trước đã, say rượu rất khó chịu.”

Tần Di sửng sốt.

Ma xui quỷ khiến Tần Di lại yên lặng ngồi xuống.

Hắn thẹn ở trong lòng, sao có thể nhẫn tâm từ chối sự dịu dàng của Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường thấy Tần Di ngồi xuống, cũng hơi thở phào nhẹ nhõm, cũng không nhắc tới chuyện vừa rồi, chỉ cầm lấy bát sứ đựng canh giải rượu, cầm thìa múc.

Tần Di không nói gì, tùy ý để Thẩm Thanh Đường đút cho hắn.

Canh giải rượu có vị chua ngọt, rất giống tâm trạng hiện tại của Tần Di.

Tần Di thậm chí không dám nhìn Thẩm Thanh Đường, chỉ cụp mi, yên lặng uống canh.

Một bát canh nhanh chóng được uống hết.

Tần Di mím môi, đang định nói đi ra ngoài hít thở không khí một chút, thì bỗng dưng có một thứ gì đó ngọt ngào được nhét vào trong miệng.

Hắn hơi giật mình, sau đó bắt gặp đôi mắt sáng ngời có chút tinh nghịch của Thẩm Thanh Đường.

"Canh giải rượu hơi chua, ăn chút kẹo mứt cho nó ngọt."

Lúc này Tần Di lại càng không biết phải nói gì, chỉ có thể rầu rĩ "ừm" một tiếng, cẩn thận nhai kẹo mứt trong miệng, chậm rãi nuốt xuống.

Trên thực tế, món canh giải rượu của Thẩm Thanh Đường nấu rất ngon, kẹo mứt cũng rất ngon.

Giống như bản thân Thẩm Thanh Đường vậy, mọi thứ đều vừa miệng, không chua cũng không ngán chút nào.

Sau khi ăn xong viên kẹo, Tần Di không có ý định rời đi nữa, lúc này hắn lặng lẽ liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, thậm chí còn muốn nói ra bí mật của mình.

Kết quả Thẩm Thanh Đường lại nói: "Muốn ăn nữa không? Vẫn còn nữa."

Tần Di hơi ngẩn người, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng tâm tình không hiểu sao lại khá lên một chút.

Thẩm Thanh Đường không ép nữa, lấy một viên kẹo mứt bỏ vào miệng, nắm lấy tay Tần Di, nhỏ giọng nói: "Lan Đình, chàng yên tâm, chỉ là bệnh vảy cá thôi, em sẽ không ghét bỏ chàng đâu."

Tần Di: ?

Vẻ mặt Tần Di nhất thời trở nên cổ quái, nhưng sau đó hắn lại ý thức được điều gì đó, ho nhẹ một tiếng, nói: "Làm sao em biết là bệnh vảy cá?"

"Giống như miêu tả trong sách."

Tần Di: …

Triệt để không còn gì để nói.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường lại cúi người, ôm lấy Tần Di, nhẹ giọng nói: "Bệnh này tuy khó trị lại có hơi phiền phức, nhưng sau khi chúng ta đến Thanh Ngọc Kiếm Tông, danh y gì đó còn thiếu sao? Nhất định sẽ trị hết bệnh."

Tần Di im lặng một lúc rồi khẽ thở dài, không phản bác lại lời Thẩm Thanh Đường mà chỉ vòng tay qua chiếc eo mềm mại của cậu.

Khi Thẩm Thanh Đường cảm nhận được điều này, tảng đá lớn trong lòng cậu liền rơi xuống, cậu vùi đầu vào ngực Tần Di một cách thân mật.

Thẩm Thanh Đường như vậy, Tần Di còn có thể nói cái gì nữa.

Hắn chỉ có thể ôm lại Thẩm Thanh Đường.

Ánh trăng ngoài cửa sổ sáng trong, hai bóng người mảnh khảnh trong nhà lặng lẽ ôm nhau, năm tháng bình yên trôi qua.

• •

Một đêm trôi qua

Cả hai đều ngầm không đề cập đến vấn đề "bệnh vảy cá" nữa, mà bắt đầu thu dọn hành lý đến Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Tần Di bây giờ được xem là đệ tử nội môn, hàng năm không cần đóng học phí, ăn uống đều có quy định đặc biệt, nhưng Thẩm Thanh Đường với tư cách là đệ tử ngoại môn được giới thiệu gia nhập nên phải trả tiền ăn, mặc, ở, phương tiện đi lại và học phí tự túc.

May mắn thay, Thẩm gia bây giờ có tiền nên đã chuẩn bị sẵn mọi thứ cho Thẩm Thanh Đường.

Sau khi thu dọn đồ đạc đến trưa, Thẩm Thanh Đường định nghỉ ngơi và làm một số món tráng miệng như sữa hạnh nhân để mọi người mát họng hạ hỏa, nhưng người hầu của Lục gia đã tìm đến cửa.

Một tấm thiệp cưới được đưa tới, báo rằng Lục Đình Tiêu và Lâm Cẩn Du sẽ kết hôn vào ngày mốt, hy vọng hân hạnh được đón tiếp Thẩm gia.

Ngay khi tin tức này truyền ra, mọi người trong Thẩm gia đều sững sờ.

Kinh ngạc không chỉ là việc Lục Đình Tiêu và Lâm Cẩn Du kết hôn mà còn kết hôn nhanh đến mức họ thậm chí còn chưa làm thủ tục đính hôn.

Mộ Phi nhanh mồm nhanh miệng, liền nói: "Khi đệ ở trong quán trà, đệ nghe nói rằng Lục Đình Tiêu không hài lòng với Lâm Cẩn Du, cho nên vẫn luôn kéo dài, dự định sau cuộc tỷ thí đến Thanh Ngọc Kiếm Tông tìm một người tốt hơn. Bây giờ có lẽ thấy Lâm Cẩn Du vào được nội môn mà anh ta không vào được, cho nên mới vội vàng như vậy."

Sau khi nghe những lời đó Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, nhàn nhạt nói: "Ta thấy chuyện này hơi kỳ lạ."

"Có gì mà kỳ lạ?"

"Ta nhớ lúc đó mọi người giành được hầu hết ngọc bài của các tu sĩ. Trong hoàn cảnh như vậy, Lâm Cẩn Du chỉ có thể đoạt được ngọc bài của Lục Đình Tiêu mới có thể lọt vào năm hạng đầu. Nhưng nếu hắn ta lấy được ngọc bài của Lục Đình Tiêu, sao Lục Đình Tiêu còn đồng ý thành thân với hắn ta?"

“Hơn nữa, không phải hắn ta còn ra tay với Kỳ Trường Tinh sao? Lục Đình Tiêu không sợ sao?”

Thẩm Thanh Đường nói xong lời này, sắc mặt Mộ Phi lập tức trở nên cổ quái, Thẩm Thanh Ngạn cùng Tần Di sắc mặt cũng trở nên có chút tối tăm không rõ ràng.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Đường cụp mắt xuống, cười nói: “Nhưng những chuyện này chúng ta phỏng đoán cũng vô dụng, tóm lại, chúng ta đến Thanh Ngọc Kiếm Tông vẫn phải đề phòng hai người này.”

Mộ Phi lập tức nói: “Thẩm ca nói phải, đứng trước sức mạnh tuyệt đối, những thứ khác đều là hư vô!”

Thẩm Thanh Đường liếc nhìn Mộ Phi, cười nói: “Đúng đó, sau này ta phải nhờ cậy mọi người nhiều hơn rồi.”

Mà lúc này, Thẩm Thanh Ngạn ở bên cạnh lại nói: “Vậy đại điển kết đạo lữ của bọn họ lần này, chúng ta đi chứ?”

“Đi chứ, tại sao lại không? Chúng ta đâu có làm chuyện gì thẹn với lương tâm.”

Hơn nữa, Thẩm Thanh Đường còn nhớ rõ ánh mắt Lâm Cẩn Du nhìn mình ngày hôm đó, rất kỳ lạ.

Cậu muốn nhìn rõ thực hư của Lâm Cẩn Du trước khi đến Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Cậu luôn cảm thấy trên người Lâm Cẩn Du có bí mật gì đó không thể cho người khác biết.

Thẩm Thanh Ngạn nghe vậy gật đầu, Tần Di ở bên cạnh vẫn im lặng, nhưng trong mắt lóe lên một tia khác thường.

• •

Đêm hôm

Rút bài học kinh nghiệm tối qua, hôm nay Thẩm Thanh Đường không cho Tần Di uống rượu nữa.

Tần Di tự nhiên cũng không uống.

Vì vậy đến lúc nghỉ ngơi, mọi thứ đều an ổn.

Tối nay Tần Di cũng rất dịu dàng, lần đầu tiên ôm Thẩm Thanh Đường, cùng cậu đọc thoại bản.

Phải biết rằng ngày xưa, mặc dù Tần Di rất dịu dàng với Thẩm Thanh Đường ở những khía cạnh khác, nhưng hắn vẫn không thể bỏ đi thành kiến của mình đối với vấn đề này.

Đêm hôm nay, đã là một bước tiến triển lớn.

Thẩm Thanh Đường vừa đọc xong một trang có tranh màu, Tiên tôn bị đệ tử phát hiện ra thân phận mị ma, vượt ngàn dặm theo dõi, ép Tiên tôn vào trong sơn động, ép Tiên tôn lên cơn động dục…

Trong bức họa, tiên nhân khuôn mặt lạnh lùng mà ửng hồng, đệ tử một thân chính phục, cấm dục mà lạnh lùng, thoạt nhìn kích thích quá đi!

Thẩm Thanh Đường nhịn không được muốn lật sang trang tiếp theo, liền nghe Tần Di ở trên đỉnh đầu lạnh nhạt nói: "Trên đời này không có mị ma, đều là bịa đặt."

Bàn tay đang lật trang của Thẩm Thanh Đường đột nhiên dừng lại.

Rồi cậu im lặng một lúc, chợt mỉm cười đóng sách lại.

Khi Tần Di nhìn thấy Thẩm Thanh Đường đóng sách lại, lập tức ý thức được mình nói sai rồi, đang định bù đắp lại thì thấy Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu lên, cười nhìn hắn: "Vậy em sẽ kể cho Lan Đình nghe diễn biến mới nhất của thành Lăng Dương nhé, bảo đảm không phải là bịa đặt."

Tần Di hơi ngạc nhiên, sau đó nói: "Được."

Mặc dù hắn không thích nghe những lời bàn tán trên phố phường, nhưng vào lúc này nếu hắn không nói đồng ý, Thẩm Thanh Đường e là sẽ thực sự tức giận.

Thẩm Thanh Đường nghe thấy Tần Di đồng ý, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia giảo hoạt, sau đó nhẹ giọng nói: "Cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là hai ngày nay có rất nhiều tu sĩ đến hiệu thuốc trong thành mua thuốc tráng dương bổ thận, cứ thế mà đẩy giá thuốc lên ngất ngưởng, nhất là nhân sâm, lộc nhung các thứ, ngàn vàng khó cầu."

Tần Di: …

Tần Di bình tĩnh nhíu mày, nhưng khi liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, hắn lại phát hiện dáng vẻ Thẩm Thanh Đường rất thản nhiên, giống như chỉ đang thuật lại một chuyện rất bình thường.

Im lặng một lúc, Tần Di cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều, có lẽ Thẩm Thanh Đường thật sự chỉ tùy tiện chia sẻ chuyện gì đó mới mẻ, liền thuận theo hỏi: "Bọn họ mua những thứ đó để làm gì?"

Còn Thẩm Thanh Đường thì đang đợi câu này của Tần Di, lập tức cười nói: "Chàng đoán xem?"

Tần Di không vui nói: "Ta làm sao biết bọn họ đang suy nghĩ cái gì —— "

Lúc này, giọng nói đột ngột dừng lại.

Tần Di đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Đó là lời nói dối mà Thẩm Thanh Đường đã nói trước mặt rất nhiều tu sĩ trong trận thi đấu ngày hôm đó…

Tần Di sắc mặt tái xanh.

Còn Thẩm Thanh Đường dường như cho rằng sắc mặt của Tần Di còn chưa đủ xấu, bèn ghé sát vào tai Tần Di thì thầm: “Hơn nữa đại ca thấy nhiều người mua quá, sợ cháy hàng nên đặc biệt giữ lại một phần cho Lan Đình chàng.”

Tần Di: …

------oOo------

Chương 44: Còn đáng sợ hơn cả cái chết, chính là tan xương nát thịt!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 44: Còn đáng sợ hơn cả cái chết, chính là tan xương nát thịt!

Giọng nói của Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng, nhưng lọt vào tai Tần Di thì quả thực rất xấu hổ.

Tần Di trầm mặc hồi lâu, sau đó cố gắng không tức giận, quay mặt đi, lạnh lùng nói: “Thứ đó, huynh ấy nên giữ lại cho bản thân dùng đi.”

Thẩm Thanh Đường lén liếc nhìn, nắm lấy tay Tần Di lắc lắc: “Lan Đình giận à?”

Tần Di khẽ nhíu mày, muốn nói lại thôi.

Qua một lúc, Tần Di bất đắc dĩ thở dài một hơi, thấp giọng giải thích: “Tối hôm qua là do ta uống nhiều quá, ta không phải… như em nghĩ đâu”

“Em biết.” Thẩm Thanh Đường mím môi cười.

“Vậy sao em còn?”

“Thật sự là do đại ca muốn mua mà.” Thẩm Thanh Đường lại nhấn mạnh.

Tần Di trầm mặc chốc lát, sau đó lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, sắc mặt khó coi một hồi, trong lòng không khỏi muốn oán trách, nhưng thấy dáng vẻ cười tủm tỉm của Thẩm Thanh Đường, hắn bèn nuốt hết lời oán trách vào trong lòng.

Cuối cùng, Tần Di tức giận nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Bỏ đi, cũng không có gì to tát, ngủ sớm thôi.”

Nhìn vẻ mặt của Tần Di, Thẩm Thanh Đường biết chàng ấy đang nín nhịn, nhưng khi nghĩ đến việc chàng ấy nín nhịn cơn giận vì mình, trong lòng Thẩm Thanh Đường lại tuôn trào cảm xúc ngọt ngào khó hiểu.

Vì vậy Thẩm Thanh Đường vươn tay ôm lấy Tần Di, nhẹ giọng nói: “Vâng ạ, ngủ thôi.”

Ánh mắt Tần Di khẽ động, hắn ôm vai Thẩm Thanh Đường, ngữ khí dịu đi một chút: “Ngủ ngon.”

Khóe môi Thẩm Thanh Đường nở một nụ cười ngọt ngào, cậu lặng lẽ vùi đầu vào ngực Tần Di: “Ngủ ngon.”

. .

Trăng treo đầu cành, an bình yên tĩnh

Nửa đêm, Tần Di đột nhiên mở mắt ra, ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào đôi mắt đỏ thẫm, lộ ra vẻ hết sức bình tĩnh lạnh lùng.

Lúc này, hắn lặng lẽ cúi đầu liếc nhìn Thẩm Thanh Đường trong lòng, ánh mắt lập tức nhu hòa đi rất nhiều.

Chăm chú nhìn Thẩm Thanh Đường một lúc, Tần Di hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng gỡ bàn tay đang quấn quanh eo mình của Thẩm Thanh Đường ra, để sang một bên, còn hắn thì lẳng lặng đứng dậy.

Thẩm Thanh Đường vẫn đang ngủ say, hàng mi dài lặng lẽ rũ xuống, đôi môi mỏng hơi mím lại có chút tinh nghịch nhếch lên, khuôn mặt khi ngủ trắng nõn, ngọt ngào như quả đào chín mọng, tỏa ra hương thơm thoang thoảng.

Tần Di chỉ đứng bên giường nhìn Thẩm Thanh Đường một lúc, trong mắt lộ ra một chút do dự, giống như đang do dự lựa chọn.

Nhưng đứng một hồi, cuối cùng Tần Di cũng nhắm mắt hạ quyết tâm, sau đó nghiêng người nhẹ nhàng đắp chăn cho Thẩm Thanh Đường, kéo rèm giường xuống, xoay người rời đi không một tiếng động.

Khi Tần Di rời đi, một trận gió nhẹ thổi qua, khẽ thổi bay bức màn mỏng manh trên giường.

Nhưng bên trong không có động tĩnh gì, Tần Di cũng không quay đầu lại.

Hắn sắp làm một chuyện có hơi nguy hiểm, bắt buộc phải nhanh chóng giải quyết.

Chỉ có điều, Tần Di rời đi chưa bao lâu, bên trong màn giường, một đôi mắt xinh đẹp trong veo lặng lẽ mở ra, hiện lên một tia nghi hoặc.

Cuối cùng, một thân ảnh mảnh khảnh màu trắng cũng lặng lẽ đứng dậy, đi theo bóng dáng Tần Di rời đi.

. .

Tốc độ của Tần Di rất nhanh, tựa như ảo ảnh, chẳng mấy chốc liền rời khỏi thành Lăng Dương, đi về hướng sơn động nơi hắn từng sống ở trên núi.

Ánh sáng màu xanh nhạt thấp thoáng phía sau Tần Di khoảng một dặm, không dám lại quá gần cũng không dám cách quá xa.

Cũng may linh căn của Thẩm Thanh Đường rất nhạy bén, cây cỏ trên núi lại nhiều, gần như là hòa nhập với thiên nhiên nên Tần Di không phát hiện ra cậu.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường đứng từ xa nhìn thấy Tần Di đi vào động phủ.

Thẩm Thanh Đường mím môi, do dự một chút, không lập tức đuổi theo.

Cậu không muốn bị Tần Di phát hiện, lại sợ Tần Di đột nhiên bỏ đi, nên chỉ dám đứng từ xa nhìn hắn, nếu Tần Di đi ra sớm, cậu cũng sẽ không hỏi gì.

Thẩm Thanh Đường mơ hồ cảm thấy Tần Di có lẽ là vì thân phận của bản thân nên mới kháng cự việc đến Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Hơn nữa đêm qua nhìn thấy vảy trên mặt Tần Di, suy đoán của Thẩm Thanh Đường càng thêm rõ ràng.

Là người hiện đại, cậu đương nhiên sẽ không cho rằng đó là bệnh vảy cá, chỉ là vì trấn an Tần Di mà thôi.

Cậu từ tận đáy lòng sợ hãi lỡ như Tần Di biết suy đoán của mình, hoặc nếu như suy đoán của cậu là thật, Tần Di nhất định sẽ dứt khoát rời đi.

Bởi vì trong thế giới này, ngoài con người và yêu thú, còn có bán yêu.

Con người và yêu thú giống như lửa với nước, mà bán yêu lại là một sự tồn tại rất nhập nhằng.

Bán yêu lợi hại quy hàng con người, cũng có thể nhận được đối đãi tốt hơn.

Nhưng bán yêu yếu ớt lại chịu rất nhiều bài xích.

Nếu Tần Di thật sự là bán yêu, hắn đến Thanh Ngọc Kiếm Tông nhất định sẽ bị bại lộ, lỡ như những trưởng lão kia yêu cầu giết chết Tần Di thì phải làm sao?

Thẩm Thanh Đường càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng trầm xuống, nhưng lại không dám lộ diện ngay, chỉ có thể trốn trong rừng cây ở xa xa, dựa vào dây leo dò tìm tin tức xung quanh hang động, còn định đợi Tần Di đi ra.

Nếu Tần Di thật sự muốn rời đi, cậu nhất định phải đi ra ngăn cản Tần Di.

Nếu Tần Di không rời đi, cậu sẽ coi như không có chuyện gì.

. .

Bên trong hang động

Tần Di đang giấu kín tâm sự nên không cảm nhận được Thẩm Thanh Đường đang theo dõi mình.

Lúc này, hắn tiến vào sơn động, đi thẳng tới mật thất.

Sau khi Tần Di vào mật thất, cửa mật thất tự động đóng lại, không một kẽ hở.

Hắn phất tay một cái, một hàng chân nến bằng đồng treo trên vách tường trong mật thất cùng nhau sáng lên, chớp mắt chiếu sáng toàn bộ mật thất.

Lúc này, Tần Di không ngừng bước chân, đi thẳng đến chỗ sâu nhất trong mật thất, sau đó vươn tay ấn một cái nút, sau một loạt âm thanh trầm đục vang lên, trần nhà hơi ố vàng trên đầu đột nhiên chậm rãi lật ra.

Ở phía bị lật là một trận pháp quỷ dị và phức tạp được sơn bằng một lớp sơn có màu đỏ giống như máu tươi.

Trận pháp này vừa xuất hiện, bầu không khí trong toàn bộ mật thất liền trở nên âm trầm hơn rất nhiều.

Tần Di yên lặng ngẩng đầu lên, nhìn trận pháp một hồi, sau đó giơ tay lên, cứa rách đầu ngón tay rồi đè lên mép trận pháp màu máu.

Khi Tần Di dùng ngón tay ấn vào trận pháp, một luồng sáng đỏ u ám nhưng cực kỳ chói mắt dần dần lan tỏa.

Máu tươi tuôn ra, sắc mặt Tần Di lập tức tái nhợt, nhưng tư thế đứng của hắn vẫn thẳng tắp như cũ, giống như một cây trúc cao gầy, không nhúc nhích chút nào.

Khi máu dần dần tràn ngập trận pháp, các đường nét trên trận pháp đột nhiên trở nên sống động, bắt đầu xoay tròn và chậm rãi di chuyển.

Ánh sáng rực rỡ chiếu rọi, đồng thời, Tần Di bị bao vây trong trận pháp sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Chẳng mấy chốc, Tần Di đã không thể đứng vững nữa.

Hắn hít sâu một hơi, lập tức buông tay xuống, nhắm mắt lại khoanh chân ngồi trên mặt đất, trên trán mồ hôi lạnh chảy xuống.

Trận pháp vẫn đang hoạt động.

Ánh sáng đỏ bắn ra từ trận pháp giống như có thực thể, khi rơi vào người Tần Di liền truyền đến một trận đau buốt, còn khó chịu hơn cả lóc da thịt, là loại đau thấu xương tủy, giống như muốn xé toạc cơ thể người từ bên trong.

Tần Di vẫn nhắm chặt hai mắt, lông mi dài không ngừng run rẩy, môi mỏng mím chặt, cố hết sức chịu đựng.

Chỉ cần lần này hắn thành công, hắn đến Thanh Ngọc Kiếm Tông sẽ vĩnh viễn không bị ai phát hiện ra thân phận thật của hắn.

Không lâu sau, một dòng máu chậm rãi chảy ra từ khóe môi tái nhợt của Tần Di, lông mi của hắn thấm đẫm mồ hôi, nhưng tiếp đó, xuất hiện một cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Từ sau gáy của Tần Di, có một bộ xương trắng tinh xảo xé rách làn da, chậm rãi trồi ra ngoài.

Bộ xương đó rất nhỏ, trông không giống xương người.

Dài và mảnh khảnh, từng khúc một, nhưng lại vô cùng hoàn chỉnh.

Nó giống như bộ xương của một loài động vật nào đó.

Khi xương bị rút ra, máu tươi từ sau gáy của Tần Di phun ra, môi bị hắn cắn rách, máu tươi tràn ra.

Sắc mặt Tần Di đã tái nhợt đến cực điểm, thống khổ hắn chịu đựng bây giờ còn khó chịu hơn hồn phách lìa khỏi xác.

Cũng không biết qua bao lâu, bộ xương trắng hoàn chỉnh rốt cục cũng lơ lửng ở trên đầu Tần Di, Tần Di đột nhiên ngã xuống đất, hai tay chống trên mặt đất, khẽ run rẩy, không thể phát ra âm thanh.

Hắn từng nghĩ sẽ rất đau, nhưng không ngờ tới lại đau đến vậy.

Giờ phút này, ý thức của Tần Di đã gần như bị nghiền nát bởi cơn đau hành hạ, trong đầu ngoại trừ đau đớn thì không còn lại gì.

Nhưng đúng lúc này, cửa mật thất truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Tần Di theo bản năng ngẩng đầu lên, ngay sau đó, hắn bắt gặp một bóng người mặc áo choàng đen đầy quỷ quái.

Trong bóng tối mơ hồ hiện lên một ít ánh sáng màu xanh lục của dây leo, nhưng uy áp của đối phương lại khiến cho Tần Di bất giác trở nên cảnh giác.

Là một Trúc Cơ!

Áo choàng đen tựa hồ cũng không ngờ tới bản thân sẽ nhìn thấy cảnh tượng này, khi gã nhìn thấy trên đầu Tần Di bay ra một bộ xương trắng tinh xảo, đôi con ngươi đục ngầu già nua nhất thời ánh lên một tia tham lam.

“Thì ra là một con yêu thú hóa hình, ha ha ha, phẩm chất bộ xương thú không tồi.”

Tiếng cười vừa dứt, áo choàng đen đột nhiên nhảy bật lên, vô số dây leo quét về phía Tần Di bên trong trận pháp.

Nhưng Tần Di chỉ lạnh lùng nhìn gã, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Lúc áo choàng đen nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Tần Di, trong lòng giật nảy, gã có một loại trực giác không tốt, theo bản năng muốn thu lại dây leo, nhưng đã quá muộn.

Khi những dây leo bay phía trước chạm vào phạm vi của trận pháp, chúng đột nhiên bị đốt cháy và khô héo như thể vừa tiếp xúc với một ngọn lửa cháy dữ dội!

Áo choàng đen hét lên một tiếng, nhanh chóng rút dây leo lại.

Đúng lúc này, Tần Di giơ tay chộp lấy bộ xương trên đầu, nương theo bảo hộ của trận pháp mà lách mình xông ra ngoài.

Áo choàng đen thấy vậy, ánh mắt trở nên sắc lạnh, nhanh chóng đuổi theo.

. .

Tần Di lảo đảo chạy ra khỏi mật thất, chỉ cảm thấy lồng ngực tràn ngập mùi máu tanh, nhưng hắn cũng biết, lúc này mà không liều mạng chạy, nếu bị bắt được sẽ chết chắc!

Không, còn đáng sợ hơn cả cái chết, chính là tan xương nát thịt!

Tần Di đã định khi hắn chạy đến cửa động sẽ sử dụng một cơ quan nào đó để mở một cánh cửa giả, sau đó dẫn áo choàng đen đến đó, rồi đóng cơ quan lại.

Nhưng Tần Di không ngờ rằng khi hắn vừa đi tới sân trước, cửa động đã mở toang.

Điều khiến máu Tần Di gần như đông cứng lại chính là vào lúc này, một tà áo trắng quen thuộc xông vào từ cửa động rộng lớn.

Thẩm Thanh Đường đến đây?

Tại sao em ấy lại ở đây?

Tần Di biến sắc, vừa định hét lên bảo Thẩm Thanh Đường rời đi, một sợi dây leo cực kỳ linh hoạt đã quấn lấy eo hắn.

Thẩm Thanh Đường không nói một lời, kéo dây leo, bật dậy cùng Tần Di chạy ra ngoài.

Áo choàng đen theo sát phía sau.

Lúc này, trong đôi mắt của áo choàng đen tràn đầy phấn khích, gã cười hung tợn, không thể che giấu dục vọng đối với Thẩm Thanh Đường và Tần Di.

Một con yêu thú thượng phẩm có thể hóa hình và một Mộc linh căn Thiên phẩm.

Vậy mà lại để gã đụng phải cả hai!

Giàu to rồi, giàu to rồi!

Ban đầu, khi Lâm Cẩn Du phái gã đi ám sát Tần Di, gã còn ghét bỏ Lâm Cẩn Du vì giết gà mà cần dao mổ trâu.

Luyện Khí tầng bảy có đáng để Trúc Cơ như gã ra tay không?

Nhưng bây giờ xem ra không chỉ đáng giá mà còn rất đáng tiền!

Cảm nhận được sự hưng phấn của người áo đen, Thẩm Thanh Đường nhìn không chớp mắt, mặc dù trên trán đang rịn mồ hôi vì áp lực từ phía sau, nhưng cậu vẫn liều lĩnh cùng Tần Di lao về phía trước.

Giờ khắc này, lồng ngực Tần Di dâng trào máu tươi, tâm tình càng thêm phức tạp.

Hắn nhìn mái tóc đen tung bay và khuôn mặt trắng nõn của Thẩm Thanh Đường, không khỏi khàn giọng nói với Thẩm Thanh Đường: "Em thả ta xuống."

Tần Di vừa mới lấy xương thú ra, lúc này là lúc hắn yếu nhất, trong vòng một giờ hắn không thể sử dụng một chút linh lực nào, nếu Thẩm Thanh Đường nhất quyết mang theo hắn cùng chạy, cậu chắc chắn sẽ chết.

Giờ phút này Tần Di vừa tuyệt vọng vừa căm phẫn, không ngờ ngay lúc này lại có người âm mưu hại mình.

Chưa kể còn liên lụy đến Thẩm Thanh Đường.

Nếu là trước đây, đối đầu với một Trúc Cơ, hắn còn có thể liều mạng chiến đấu.

Nhưng hiện tại hắn không làm được, ngay cả một người bình thường cũng đánh không lại.

Nhưng Thẩm Thanh Đường nghe thấy câu này của Tần Di lại làm như không nghe thấy, chỉ mím môi, dùng dây leo quấn lấy Tần Di, điên cuồng chạy một vòng trong rừng rồi chạy về phía trước.

Hốc mắt Tần Di hơi đỏ lên, vươn tay muốn thoát khỏi dây leo quấn quanh người mình của Thẩm Thanh Đường, nhưng Thẩm Thanh Đường đột nhiên dừng lại.

Tần Di sửng sốt.

Người áo đen lúc này cũng dừng lại – gã đã từng bị chịu thiệt bởi Tần Di, đương nhiên sẽ không hành động thiếu suy nghĩ nữa, hơn nữa gã cũng phát hiện Thẩm Thanh Đường hình như có chút kỳ quái.

Thẩm Thanh Đường được dây leo chống đỡ cơ thể, lơ lửng trên không trung, sau đó chậm rãi xoay người đối mặt với áo choàng đen.

"Chúng ta giao dịch đi."

Khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn của Thẩm Thanh Đường trông rất bình tĩnh và lạnh lùng.

Áo choàng đen nhíu mày, không biết trong hồ lô của Thẩm Thanh Đường bán thuốc gì, nhưng hiện tại gã cũng sẵn lòng chơi đùa với hai đứa trẻ này, bèn hỏi: "Giao dịch gì?"

"Ngươi thả hắn đi, ta tình nguyện dung hợp với ngươi."

Khi Thẩm Thanh Đường thốt ra câu này, áo choàng đen nhất thời lộ ra chút kinh ngạc, đồng tử trong mắt Tần Di co rụt lại, bắt đầu kinh hoảng.

Nhưng vào lúc này, dây leo quấn quanh người Tần Di của Thẩm Thanh Đường hơi siết chặt lại, một đầu nhỏ nhẹ nhàng đâm vào da Tần Di.

Trong nháy mắt, Tần Di cảm nhận được ý thức của Thẩm Thanh Đường.

Sau đó, hắn nghiến răng, cố gắng kìm nén mong muốn thoát khỏi dây leo của mình.

Lúc này, ánh mắt của người áo đen quét qua Thẩm Thanh Đường và Tần Di, sau đó lộ ra một chút hứng thú, chậm rãi lắc đầu nói: "Ta có thể cho các ngươi lựa chọn chết kiểu nào, ngoài ra không còn chuyện khác."

Người áo đen vừa dứt lời, dây leo xung quanh người Thẩm Thanh Đường đột nhiên kích động, chúng liều mạng lao về phía người áo đen.

Nhìn thấy hành động của Thẩm Thanh Đường, áo choàng đen có chút buồn cười, nhưng sau đó, gã lại cau mày.

Thằng nhóc này hiện tại đúng là rắc rối, nó nhất định chơi liều mạng, mà cố tình gã lại muốn thân thể của Thẩm Thanh Đường, nếu nó bị tổn thương, năng lượng của Mộc linh căn Thiên phẩm sẽ giảm đi rất nhiều.

Vì vậy, sắc mặt của người áo đen tối sầm lại, đồng thời điều khiển dây leo quấn lấy những dây leo của Thẩm Thanh Đường đang bay về phía mình.

Hai sợi dây leo đan vào nhau, những sợi dây leo trong tay áo choàng đen lập tức bắt đầu điên cuồng hút năng lượng của dây leo Thẩm Thanh Đường.

Sắc mặt Thẩm Thanh Đường trong nháy mắt tái nhợt đi rất nhiều, nhưng cậu vẫn liều mạng vùng vẫy.

Áo choàng đen cười lạnh, định cho Thẩm Thanh Đường biết tay, tiếp theo gã điều khiển độc tố trên người mình, từng chút một đâm vào dây leo của Thẩm Thanh Đường.

Nhưng gã không nhận ra rằng vào lúc này, Thẩm Thanh Đường đã lặng lẽ dùng dây leo mang Tần Di đặt ra sau lưng cậu.

Độc tố xâm nhập vào cơ thể, khuôn mặt trắng nõn của Thẩm Thanh Đường lập tức trở nên đen kịt một cách kỳ lạ, nhưng cậu vẫn không từ bỏ ý định vùng vẫy. Áo choàng đen trở nên mất kiên nhẫn, gã nhíu chặt mày, lập tức tăng cường lực hút năng lượng.

------oOo------

Chương 45: Mặc cho những chiếc vảy sắc nhọn hằn lên những vết đỏ li

ti trên làn da mỏng manh của cậu, cậu vẫn không buông tay.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 45:Mặc cho những chiếc vảy sắc nhọn hằn lên những vết đỏ li ti trên làn da mỏng manh của cậu, cậu vẫn không buông tay.

Áo choàng đen định hút khô Thẩm Thanh Đường xong sẽ đi bắt Tần Di.

Bởi vì gã biết sau khi lấy xương thú ra sẽ bị suy yếu trong một giờ, Tần Di cũng không chạy xa được.

Nhưng gã không ngờ rằng vào lúc này, Thẩm Thanh Đường lại lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một vật đen kịt, từ xa chĩa về phía gã.

Đúng lúc này, vầng trăng sáng ngay trên đầu gã chìm trong mây mù, ánh sáng trong rừng cây trở nên mịt mờ, áo choàng đen càng không thể nhìn rõ vật đen kịt kia là gì.

Áo choàng đen nhíu mày, có hơi muốn né tránh, nhưng lại không nỡ buông Thẩm Thanh Đường ra – lúc này mà gián đoạn giữa chừng, sau đó hút lại thì rất phiền phức và lãng phí.

Vì vậy, áo choàng đen không trốn tránh.

Dù sao thứ đó cũng không có linh khí, chịu đau một chút cũng chẳng sao, vẫn nên tranh thủ hút sạch năng lượng thì hơn, đỡ phải sau này phát sinh dị biến.

Nghĩ vậy, áo choàng đen càng siết chặt dây leo, tham lam hấp thu linh khí trên người Thẩm Thanh Đường.

Nhưng gã không ngờ rằng, sau một giây, hai tiếng nổ liên tiếp vang lên!

Tất cả đều nhắm thẳng vào ngực gã!

Trong khoảnh khắc, vô số dây leo bị nổ tung bay tứ phía, áo choàng đen phát ra một tiếng kêu vô cùng đau đớn, thân thể đột nhiên co rút lại.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường đã bị lực phản chấn của súng kíp sau năm lần tấn công làm cho chảy máu miệng và mũi, suýt nữa ngã xuống đất, nhưng cảm thấy rằng áo choàng đen vẫn còn sống, Thẩm Thanh Đường nghiến răng, lại cắn răng đứng dậy, tay run run lại lấy ra một quả bom lửa.

Nhưng áo choàng đen đã tức điên rồi.

Cơ thể gã bị nổ đến biến dạng, nhưng vẫn có thể mọc ra những dây leo quỷ dị, bấy giờ gã liều mạng lao về phía Thẩm Thanh Đường!

Lúc nãy là do gã bất cẩn, nhưng bây giờ gã phải hút sạch Thẩm Thanh Đường ngay lập tức để bổ sung năng lượng!

Thẩm Thanh Đường cảm giác được một cỗ uy áp cường đại ập tới, hai mắt trở nên đen kịt, cậu cố hết sức nuốt xuống vị ngọt tanh trong miệng, liều mạng giơ bàn tay run rẩy lên, định bồi thêm một phát cuối cùng.

Lần này, sống hay chết phó mặc cho số phận.

Đột nhiên, một cỗ uy áp mạnh mẽ giống như của hung thú cường đại sau lưng áo choàng đen bao phủ xuống như lũ quét!

Thẩm Thanh Đường không kịp đề phòng, bất ngờ bị uy áp hung hãn đẫm máu này ép tới đầu gối mềm nhũn, ngã xuống đất.

Nhưng cậu không hề buông tay cầm súng kíp ra, vẫn mở to hai mắt mờ mịt thấm đẫm mồ hôi lạnh, nhìn thẳng phía trước.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường nhìn thấy một bóng người màu đỏ vàng, giống như đang bốc cháy và phát sáng, mang theo ảo ảnh giống như một sinh vật cổ xưa kỳ lạ, từng bước đi về phía dây leo bị nổ toạc vặn vẹo của áo choàng đen.

Vừa rồi áo choàng đen còn hung hãn, nhưng khi gặp phải cỗ uy áp vô song này, lập tức co lại thành một nhúm, dây leo xoắn quẩy cũng run lên.

Sau đó, một móng vuốt vươn ra từ bóng dáng màu đỏ vàng, chộp lấy chiếc áo choàng đen rồi xé toạc! Bắt đầu từ chính giữa, từng chút một, cắt nhỏ! Xé nhỏ!

Tiếng gầm đau đớn của áo choàng đen vang vọng không dứt trong khu rừng, nhưng không có tu sĩ nào sống gần đó nên không có ai chú ý đến hàng loạt biến cố đang diễn ra.

Thẩm Thanh Đường thở hổn hển, mắt mờ nhìn chằm chằm cái bóng màu vàng đỏ.

Cuối cùng, khí tức của áo choàng đen hoàn toàn bị cắt đứt, mà ánh sáng đỏ vàng cũng dần dần phai nhạt.

Thẩm Thanh Đường nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, trên người phủ đầy vảy và vết sẹo màu đỏ vàng cháy bỏng, ở giữa hai con ngươi màu đỏ có một đường kim tuyến mảnh, giống như con ngươi của loài rắn.

Tiếng thở dốc nặng nề truyền đến từng chút một.

Sau khi tất cả sức ép được loại bỏ, bóng người màu đỏ vàng đi về phía Thẩm Thanh Đường.

Trong đôi đồng tử đỏ thẫm vẫn còn sót lại chút thú tính máu lạnh.

Thẩm Thanh Đường không hề cảm thấy sợ hãi, ngược lại, cậu từ từ ngẩng đầu lên, dùng hết sức duỗi cánh tay ra, ôm lấy thân thể đầy máu đang tiến về phía mình.

Cậu nhẹ nhàng áp gò má mềm mại của mình vào khuôn mặt phủ đầy vảy lạnh và sẹo.

Mặc cho những chiếc vảy sắc nhọn hằn lên những vết đỏ li ti trên làn da mỏng manh của cậu, cậu vẫn không buông tay.

Cổ họng bị mùi máu tanh thiêu đốt không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể dùng động tác này để xoa dịu hơi thở khát máu không ngừng phát ra của bóng người màu vàng đỏ.

Dần dần, Thẩm Thanh Đường cảm thấy cơ thể mình đang ôm thả lỏng ra, sự bồn chồn khát máu dần dần biến thành bình tĩnh.

Hàng mi dài khẽ rung lên, cậu từ từ nhắm mắt lại, dùng chút sức lực cuối cùng, từng chút một, dựa đầu vào bờ vai rộng lớn trong vòng tay cậu với một cử chỉ hoàn toàn tin tưởng rồi ngất đi.

. .

Trong rừng rậm, trăng sáng treo cao, gió đêm trong lành thổi nhè nhẹ, thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu lên.

Hai bóng người cứ vậy mà tựa vào nhau, lặng lẽ dựa vào một cây ngô đồng khổng lồ, như là đang ngủ hoặc chỉ là đang nghỉ ngơi.

Vầng trăng sáng vừa rồi bị bóng tối che lấp, lúc này lại lộ ra hình dáng, từ từ rót ánh sáng dịu nhẹ xuống khu rừng, giống như một lời chúc phúc thầm lặng.

Không biết qua bao lâu, một đôi mắt đỏ thẫm lặng lẽ mở ra.

Tần Di chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt còn có chút mông lung và mê mang, đúng lúc này, một chiếc lá xanh từ đỉnh đầu rơi xuống, rơi vào chóp mũi của hắn.

Đụng chạm nhẹ nhàng khiến lông mi dài của Tần Di khẽ run, sau đó nhắm mắt lại thở ra một hơi thật dài.

Đây là lần đầu tiên, Tần Di cảm thấy may mắn và vui mừng.

Vừa rồi khi giết áo choàng đen, đầu óc hắn không thanh tỉnh, nhưng khi nhìn thấy thân hình vặn vẹo của áo choàng đen lao về phía Thẩm Thanh Đường, hắn đột nhiên bộc phát ra sức mạnh vô hạn.

Giết tên áo choàng đen đó.

Sau đó, hắn mất hết sức lực.

Đợi đã……

Tần Di lúc này mới định thần lại, giết chết tên áo đen rồi, còn Thẩm Thanh Đường thì sao?

Trái tim Tần Di chợt thắt lại, nhưng khi hắn quay sang bên cạnh, liền nhìn thấy Thẩm Thanh Đường đang tựa vào vai hắn ngủ ngon lành.

Hàng mi dài của Thẩm Thanh Đường lặng lẽ rũ xuống, nhưng sắc mặt lại vô cùng tái nhợt, trên môi có vết máu khô, mái tóc dài đen nhánh rối tung trên vai.

Vô cùng phờ phạc và yếu ớt.

Không sao cả, linh khí trên người Thẩm Thanh Đường tuy yếu nhưng cũng đủ ổn định, tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng.

Nhìn thấy Thẩm Thanh Đường như vậy, Tần Di không khỏi đau lòng.

Sau đó, Tần Di không tự chủ được vươn tay ôm chặt Thẩm Thanh Đường vào lòng, áp cái trán đầy vảy của mình lên vầng trán mịn màng và thanh tú của Thẩm Thanh Đường.

Dù biết bây giờ Thẩm Thanh Đường rất yếu ớt, nhưng hắn vẫn không nhịn được.

Vốn dĩ hắn cho rằng thật may mắn khi Thẩm Thanh Đường không nhìn ra sự thật, nhưng bây giờ hắn mới hiểu, Thẩm Thanh Đường thông minh như vậy, làm sao cậu có thể thực sự cho rằng đó là bệnh vảy cá?

Trên thực tế, Thẩm Thanh Đường đã biết…

Nhưng, vì hắn, cậu không nói một lời nào.

Lần đầu tiên trong mắt Tần Di có chút chua xót ẩm ướt, hắn không biết nên miêu tả tâm trạng của mình lúc này như thế nào.

Thẩm Thanh Đường vẫn nhắm mắt, yên lặng tựa vào trong tay hắn, giống như đã bất tỉnh.

Nhưng một lúc sau, lỗ tai Tần Di đột nhiên đụng phải một thứ cực kỳ mềm mại.

Hắn sửng sốt một chút, theo bản năng quay đầu lại, liền thấy có mấy sợi dây leo màu xanh lục mảnh khảnh tiến đến, nhẹ nhàng đụng vào sườn mặt của hắn.

Thể hiện một cử chỉ vô cùng tin tưởng và dịu dàng.

Tần Di nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, run rẩy vươn ngón tay, sờ sờ dây leo xanh mơn mởn kia.

Dây leo nhẹ nhàng quấn lấy tay Tần Di, truyền ý thức qua.

Tần Di cảm thụ một hồi, do dự một chút, sau đó thấp giọng nói: “Được, ta nghe em.”

Dây leo cọ nhẹ vào ngón tay Tần Di, sau đó yếu ớt lùi về sau.

Sau khi nghe Thẩm Thanh Đường nói xong, Tần Di im lặng một lúc, đầu tiên lặng lẽ đặt Thẩm Thanh Đường trong lòng cạnh một gốc cây lớn để cậu dựa vào, sau đó đi đến đống đổ nát do áo choàng đen để lại ở phía trước.

Tần Di cẩn thận kiểm tra và phân biệt, theo những gì Thẩm Thanh Đường nói, hắn thu dọn tất cả những đồ vật đại diện cho thân phận rồi đốt những thứ còn

lại.

Sau khi làm xong, Tần Di thấp giọng ho khan vài tiếng, chịu đựng mùi máu tanh bốc lên từ cổ họng do sử dụng linh lực, lảo đảo đến bên Thẩm Thanh Đường, ôm lấy Thẩm Thanh Đường.

Áo choàng đen trước đó đã đuổi theo bọn họ khoảng năm dặm, Tần Di khi đó đốt cháy máu huyết mới có thể phản kích ngay thời khắc cuối cùng, giết chết áo choàng đen, vì vậy, lúc này mặc dù đã trôi qua một giờ, nhưng hắn vẫn không thể hoàn toàn sử dụng linh lực của mình.

Hắn cứ như vậy ôm Thẩm Thanh Đường, chậm rãi đi bộ năm dặm.

Trên đường đi, Thẩm Thanh Đường không mở mắt, nhưng dây leo vẫn luôn ở bên cạnh, luôn lặng lẽ dán vào tai Tần Di, dịu dàng an tĩnh đi cùng hắn.

Vì vậy, mặc dù trước mắt Tần Di mấy lần tối sầm, sắp không thể đi nổi, nhưng hắn vẫn có thể kiên trì tiếp tục.

. .

Cuối cùng, Tần Di đã đưa Thẩm Thanh Đường trở lại động phủ.

Vừa vào động, Tần Di vươn tay thả cơ quan ở cửa hang xuống, loạng choạng bế Thẩm Thanh Đường vào phòng trong.

Lúc này, Tần Di vừa vặn đi tới trước bàn trang điểm, đúng lúc nhìn thấy gương mặt của mình trong gương đồng mơ hồ.

Nó phủ đầy vảy và sẹo, vết máu vẫn còn ướt, thật gớm ghiếc và đáng sợ.

Lúc này Tần Di mới chợt hiểu vì sao đến giờ phút này, Thẩm Thanh Đường vẫn không chịu gửi thư gọi Thẩm gia đến, nhờ Thẩm gia giúp đỡ.

Bởi vì nếu Thẩm gia thực sự đến, kẻ đầu tiên bị coi như là mãnh thú ác ôn mà giết chết sẽ là hắn.

Giờ phút này, trong lòng Tần Di vui buồn lẫn lộn.

Đáng buồn cho thân phận của chính hắn, hạnh phúc là mặc dù Thẩm Thanh Đường đã trông thấy bộ dạng hắn như thế này, nhưng cậu vẫn có thể kiên định lựa chọn hắn.

Phải biết rằng, lúc đó hắn đã quyết tâm phải chết.

Thật không ngờ, Thẩm Thanh Đường, người thường trông yếu ớt như vậy, lại mạnh dạng đối đầu với áo choàng đen kỳ Trúc Cơ, còn kéo hắn trở lại từ trong tuyệt vọng.

Đúng lúc này, dây leo lại sáp đến, nhẹ nhàng nhéo chóp mũi Tần Di.

Tần Di lấy lại tinh thần, khàn khàn cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “Được, đi vào trước đã.”

Sau khi vào phòng, Thẩm Thanh Đường vẫn không mở mắt, Tần Di biết lý do vì sao nên lấy ra chiếc nhẫn trữ vật vừa tìm được từ trong người áo choàng đen.

“Em xem thử, trong này có thứ gì em cần không?”

Những dây leo mảnh khảnh từ từ vươn ra.

Sau khi tìm kiếm trong chiếc nhẫn trữ vật, dây leo tìm được một ít linh thảo thượng phẩm, nhanh chóng cuốn chúng lại, bắt đầu điên cuồng hấp thu năng lượng.

Điểm này của Mộc linh căn rất tốt, mặc dù yếu thì có yếu thật, bị rất nhiều linh căn khác khắc chế, nhưng năng lực tự chữa trị của nó cực kỳ mạnh, cho dù là trọng thương, chỉ cần kịp thời chữa trị sẽ không quá khó khăn.

Tần Di ở bên cạnh lo lắng nhìn dây leo hấp thụ chất dinh dưỡng.

Cũng thấy được nước da nhợt nhạt của Thẩm Thanh Đường cải thiện từng chút một.

Nhưng dù như vậy, trong lòng Tần Di cũng hiểu rõ, tình trạng thương tích này có thể là bởi vì biểu hiện bên ngoài của Mộc linh căn tựa hồ rất nhanh lành lại, nhưng nếu bình thường bạn chặt một nhánh cây, mặc dù sau một thời gian nó vẫn mọc lại, nhưng vẫn sẽ lưu lại khối u ở chỗ đó.

Lại càng không đại biểu rằng sẽ không đau.

Không biết qua bao lâu, hàng mi mảnh của Thẩm Thanh Đường cuối cùng khẽ run lên.

Thấy vậy, Tần Di nhíu mày, phản ứng đầu tiên của hắn là: “Đừng nói gì, nghỉ ngơi trước đi.”

Nhưng lần này Thẩm Thanh Đường không nghe Tần Di nói, hàng mi dài khẽ run một hồi, nhưng vẫn mở ra.

Tim Tần Di thắt lại, hắn vô thức nắm chặt tay Thẩm Thanh Đường.

Đôi mắt trong veo của Thẩm Thanh Đường lúc này tràn đầy sự mệt mỏi và yếu ớt, nhưng cậu vẫn nở một nụ cười nhợt nhạt.

Sau đó cậu kiên quyết lặng lẽ ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt xinh đẹp có chút khó khăn nhìn Tần Di, khàn giọng nhẹ giọng nói: “Lan Đình ôm em… có được không?”

Tần Di thổn thức trong lòng, không cách nào khống chế cảm xúc dâng trào trong lòng, vươn tay đem thiếu niên áo trắng ấm áp ôm chặt vào trong ngực.

Thẩm Thanh Đường vừa mới hấp thu linh khí của những linh thảo kia, nhưng cơ thể cậu vẫn rất yếu rất nhẹ, có mùi thực vật thoang thoảng, cậu chỉ lẳng lặng tựa vào trong lòng Tần Di. Mềm mại tựa như đóa quỳnh mới nở và nhẹ nhàng như một đám mây mỏng manh.

------oOo------

Chương 46: Hôn ta đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 46: Hôn ta đi

Hai người yên lặng ôm nhau một lúc, Tần Di ngửi mùi thơm trên cơ thể Thẩm Thanh Đường, cảm xúc phiền muộn trong lòng dần dần bình tĩnh lại trong vô thức.

Cảm nhận được tâm tình của Tần Di đã ổn định, Thẩm Thanh Đường mỉm cười, tựa vào vai Tần Di, yếu ớt nói: "Lan Đình lúc đó thật lợi hại."

Tần Di sửng sốt một chút, sau đó nhíu mày, quay đầu đi chỗ khác, nhỏ giọng nói: "Em nói bừa gì thế?"

Lần này nếu như không có Thẩm Thanh Đường, cả hai người họ đã chết rồi.

Tần Di còn chưa nói xong, Thẩm Thanh Đường đột nhiên khẽ "hự" một tiếng.

Tần Di hoàn hồn lại, lúc này mới phát hiện lớp vảy trên mặt mình cọ vào làn da non nớt của Thẩm Thanh Đường, lần này cọ hơi mạnh, để lại trên khuôn mặt trắng như tuyết của Thẩm Thanh Đường vài vết đỏ rõ ràng.

Tần Di: …

Ngay lập tức, Tần Di từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một cái mặt nạ khác, muốn đeo vào.

Kết quả là vừa lấy mặt nạ ra, Thẩm Thanh Đường liền lặng lẽ đè tay hắn xuống, thấp giọng nói: "Đừng đeo nữa, chàng không thấy phiền sao?"

Trước kia, Tần Di nhất định sẽ không nghe theo Thẩm Thanh Đường, thế nào cũng sẽ đeo mặt nạ vào.

Nhưng lần này, hắn trầm mặc một lát, chỉ siết chặt mặt nạ trong lòng bàn tay hơn một chút, khàn giọng nói: "Em không sợ sao?"

Cho dù vừa nãy Tần Di không nhìn thấy bản thân mình trong gương, nhưng hắn cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng bây giờ của mình xấu xí đến cỡ nào.

Tuy nhiên, Thẩm Thanh Đường thực sự không sợ chút nào, cậu mỉm cười tiến lại gần, nhẹ nhàng áp mặt vào tai Tần Di, chậm rãi nói bằng giọng yếu ớt: "Nếu sợ… thì em đã sợ từ lâu rồi, còn phải chờ đến bây giờ sao?"

Tay cầm mặt nạ của Tần Di lại hơi siết chặt.

Nhưng cuối cùng, cảm nhận được sự tin tưởng và ỷ lại của Thẩm Thanh Đường trong vòng tay mình, hắn vẫn đầu hàng.

Thẩm Thanh Đường đã đối xử với hắn như vậy, nếu hắn còn khăng khăng đeo mặt nạ, thì quá không biết điều rồi.

Vì vậy, hắn lẳng lặng đem chiếc mặt nạ cất đi.

Thấy vậy, Thẩm Thanh Đường mới bình tĩnh thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc này cậu thực sự quá mệt mỏi, vì vậy cậu nhắm mắt lại, chậm rãi dựa vào vai Tần Di, nói: "Lan Đình, để em tựa một lát. "

Tần Di ngẩn ra, nhưng sau đó liền thở dài một hơi, vươn tay nhẹ nhàng ôm Thẩm Thanh Đường vào trong lòng.

Nâng niu quý trọng đáp: "Được."

Thẩm Thanh Đường thật sự nhắm mắt lại tựa vào, hít thở đều đặn và bình yên, như thể mang theo hương hoa dịu nhẹ.

Tần Di được cậu dựa vào, sự kinh hoảng lúc ban đầu khi thân phận bị phát hiện, nỗi tuyệt vọng khi bị truy sát, đủ loại cảm xúc thống khổ hoàn toàn biến mất vào giờ phút này.

Bây giờ hắn chỉ muốn bảo vệ người trước mặt mình.

Chỉ là Tần Di không ngờ Thẩm Thanh Đường nói một hồi lại ngủ thật.

Ban đầu, Tần Di còn tưởng Thẩm Thanh Đường chỉ đang chợp mắt, nhưng sau đó cảm nhận được hơi thở sâu nhẹ nhàng của Thẩm Thanh Đường, giật mình mới biết Thẩm Thanh Đường đã ngủ thật rồi.

Một lúc sau, Tần Di bất đắc dĩ cười cười, nhưng trong lòng lại càng thêm vững vàng.

Xem ra Thẩm Thanh Đường thực sự không bận tâm đến thân phận của hắn.

Nếu không đến lúc này rồi sao còn có thể ngủ được?

Tuy nhiên, ngủ được vẫn tốt hơn là không ngủ được. Tần Di vươn tay, vuốt nhẹ mái tóc đen dài mềm mượt trên vai Thẩm Thanh Đường, sau đó quay đầu, yên lặng nhắm mắt lại, dựa vào thành giường.

Hắn cũng thực sự mệt mỏi.

. .

Tảng sáng

Bên ngoài phòng, tiếng chim hót véo von, gió thổi vi vu, lá cây khẽ xào xạc, chính là bầu không khí của mùa xuân ấm áp.

Tần Di bị đánh thức bởi cảm giác nhột nhột trên cằm.

Hắn khẽ cau mày, lông mi run rẩy, theo bản năng muốn vươn tay gỡ thứ phiền phức trên cằm xuống.

Kết quả là vừa mở mắt ra, hắn đã bắt gặp đôi mắt trong veo mang theo ý cười của Thẩm Thanh Đường.

Hóa ra Thẩm Thanh Đường vò rối một lọn tóc rồi nằm lên người hắn, rảnh rỗi gãi gãi cằm hắn.

Tần Di ngẩn ra.

Nhưng thấy sắc mặt của Thẩm Thanh Đường rõ ràng tốt hơn tối hôm qua, Tần Di trong lòng hơi yên tâm, đưa tay vuốt nhẹ gương mặt mềm mịn của Thẩm Thanh Đường, nói: "Đỡ hơn nhiều rồi?"

Thẩm Thanh Đường cười với hắn: "Vâng ạ"

Tần Di cảm thấy nhẹ nhõm, quả nhiên, Mộc linh căn có khả năng tự phục hồi mạnh mẽ.

Thẩm Thanh Đường lúc này mới nói tiếp: "Em vừa gửi tin cho đại ca, nói hai chúng ta trở về thu dọn đồ đạc, không cần đợi chúng ta ăn sáng và ăn trưa. Chàng có muốn ngủ nữa không?"

Tần Di sửng sốt một chút, trong lòng dâng lên một tia ấm áp.

Thẩm Thanh Đường thực sự chu đáo về mọi mặt.

Nhưng hắn vẫn lắc đầu: "Không cần, ta ngủ đủ rồi."

Thẩm Thanh Đường ung dung mỉm cười.

Nhìn thấy nụ cười của Thẩm Thanh Đường, Tần Di lập tức nhận ra Thẩm Thanh Đường có lời muốn nói.

Quả nhiên, sau khi cười xong, Thẩm Thanh Đường nghiêng người, dựa vào trong ngực Tần Di, dịu dàng nói: "Em muốn ra ngoài tắm nắng, nhưng chân không có sức, Lan Đình bế em được không?"

Tần Di: ?

"Chỉ vậy?" Tần Di có chút kinh ngạc, vốn dĩ hắn còn tưởng Thẩm Thanh Đường sẽ nghĩ ra chuyện gì lớn muốn hắn đồng ý ngay bây giờ chứ.

"Bằng không thì sao?"

Tần Di ngẩn ra một lúc, lắc đầu, không nói gì đứng dậy, thuận thế bế Thẩm Thanh Đường lên.

Đi ra đình viện.

Mặc dù sắc mặt của Thẩm Thanh Đường đã khá hơn nhưng hơi thở trên người vẫn yếu ớt, cậu dựa vào người Tần Di, Tần Di cảm thấy rõ ràng tứ chi của Thẩm Thanh Đường vẫn còn rất nhẹ và yếu, có một loại cảm giác lực bất tòng tâm.

Khẽ thở dài, Tần Di nhìn lên bầu trời, tìm một nơi có nhiều ánh nắng nhất, ôm Thẩm Thanh Đường trong lòng đứng bên cạnh.

Những tia nắng chiếu vào hai người họ, khiến bộ quần áo trắng của Thẩm Thanh Đường giống như sương khói, làn da trắng như tuyết lộ ra một chút trong suốt.

Thẩm Thanh Đường chỉ cụp mắt xuống, lặng lẽ dựa vào vai Tần Di, hưởng thụ ánh nắng mặt trời, khuôn mặt trắng tuyết trong veo tràn đầy dịu dàng và yên bình.

Dần dần, vô số dây leo mảnh khảnh màu xanh mọc ra từ đầu ngón tay và lưng của Thẩm Thanh Đường, leo lên khắp người Tần Di, thậm chí còn nghịch ngợm quấn lấy ngón tay và mặt của Tần Di.

Tần Di chưa bao giờ thích cảm giác bị quấn chặt như vậy, nhưng lần này, hắn chỉ cảm thấy thoải mái.

Hắn cảm nhận được khí lực và sức sống của Thẩm Thanh Đường, tuy còn hơi yếu nhưng cũng dần khỏe lại.

Tốt thật.

Thời gian trôi qua, ánh nắng dần dần chói chang hơn, Tần Di cảm thấy hơi nóng, nhưng Thẩm Thanh Đường dường như lại rất thích cảm giác này.

Tần Di vẫn ôm cậu.

Một lúc sau, Thẩm Thanh Đường trong lòng Tần Di đột nhiên yên lặng ngẩng đầu lên.

Lúc này, cậu liếc nhìn Tần Di, hơi sửng sốt, không khỏi vươn tay vuốt ve một bên mặt của Tần Di.

Tần Di theo bản năng muốn tránh, nhưng đang ôm một người cũng không dễ trốn, trong lúc hấp tấp, những ngón tay mềm mại của Thẩm Thanh Đường vẫn chạm vào làn da trên mặt Tần Di.

Khi da thịt chạm vào, mềm mại vô cùng, Tần Di cũng giật mình.

Hắn phát hiện lớp vảy trên mặt mình cuối cùng cũng đã mờ đi.

Nhưng… vẫn còn những vết sẹo.

Nhưng Thẩm Thanh Đường dường như không nhìn thấy những vết sẹo ghê rợn đó, cậu chỉ dùng những ngón tay mảnh khảnh xinh đẹp của mình lần theo từng đường nét trên khuôn mặt của Tần Di, cuối cùng không khỏi khẽ mỉm cười say mê, bùi ngùi nói: “Lan Đình quả nhiên là rất đẹp trai.”

Tần Di: …

Đây là lần đầu tiên, Tần Di cảm thấy mặt nóng như lửa đốt, chịu không nổi nữa.

Nhưng những gì Thẩm Thanh Đường nói đều là sự thật.

Ngoại trừ những vết sẹo đáng sợ kia, ngũ quan của Tần Di rất đẹp.

Lông mày dài như kiếm, mắt sáng như sao, sống mũi cao thẳng như ngọc khắc.

Cộng thêm đôi môi mỏng đúng chuẩn, tướng mạo của hắn thật sự rất thu hút, nếu híp mắt cười sẽ có kiểu mắt đào hoa, nếu không cười sẽ bất giác mang đến một chút uy nghiêm lạnh lùng.

Tóm lại, mọi thứ đều đẹp.

Thẩm Thanh Đường nhìn một hồi, trong lòng có chút giật mình.

Trước đây, cậu đối với Tần Di là kiểu thích dịu dàng điềm đạm, nương tựa lẫn nhau, sưởi ấm cho nhau.

Nhưng hôm nay nhìn thấy gương mặt thật của Tần Di, lần đầu tiên Thẩm Thanh Đường sinh ra chút cảm giác —— thì ra mình thật sự yêu rồi.

Tần Di thực sự bị ánh nhìn tò mò và thích thú không giấu giếm của Thẩm Thanh Đường làm cho không chống đỡ nổi, lúc này hắn nhíu mày, cuối cùng không nhịn được nói: "Đừng nhìn nữa."

Thẩm Thanh Đường biết Tần Di ngại ngùng nên cười cười, cậu cũng thật sự không nhìn nữa, vì vậy cậu dựa vào vai Tần Di, nhẹ nhàng nói: "Được rồi, hôm nay em không nhìn nữa, sau này từ từ nhìn."

Tần Di: …

Một lúc sau, Tần Di không khỏi thay đổi sắc mặt, quay đầu đi, chuyển đề tài: "Tối qua em đã kiểm tra nhẫn trữ vật của lão đầu kia rồi phải không?"

Thẩm Thanh Đường giật mình, nụ cười trên mặt dần dần tắt đi, nghiêm túc nói: "Em biết, lại là người của Lâm gia, Lan Đình có phát hiện gì không?"

"Không chỉ là người của Lâm gia."

Vừa nói, Tần Di vừa lật bàn tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một hạt châu màu đỏ như máu.

Khi Thẩm Thanh Đường nhìn thấy hạt châu màu đỏ như máu này, tim cậu như lỡ nhịp, lập tức nhớ tới tấm thẻ gỗ tử đàn cậu đeo trước kia.

Liền hỏi: "Đây là hạt châu loại gì?"

Tần Di trầm giọng nói: "Tinh huyết của bạch hổ ngàn năm tuổi."

Sắc mặt Thẩm Thanh Đường hơi thay đổi.

Nếu đúng như vậy, thì thủ phạm khiến ông nội không thăng tiến và Thẩm Đình tiến kỳ thất bại trong nguyên tác sẽ lập tức sáng tỏ.

Loại tinh huyết này bình thường mang theo có thể khiến người ta tinh lực tràn đầy, nhưng khi tiến giai lại có thể khiến người ta không cách nào bình tĩnh được, sai một ly đi một dặm…

Mấy ngày trước Thẩm Thanh Đường còn nhớ rõ chuyện này, nhưng sau đó xảy ra quá nhiều chuyện, địa vị của Thẩm gia dần dần được củng cố nên nhất thời cậu đã quên mất.

Không ngờ… Đến lúc này, lại để cho bọn họ tìm ra chân tướng?

Nhưng lại là Lâm gia.

Lâm gia rốt cục có thù oán gì với họ?

Thế mà đã ngấm ngầm tính kế bọn họ từ sớm như vậy?

Tất nhiên, còn có một điểm mấu chốt khác.

Đó là, ông nội của Lâm Cẩn Du không phải là người duy nhất trở thành Trúc Cơ ở Lâm gia sao? Người đêm qua rõ ràng không phải ông ta.

Nếu Lâm gia còn có Trúc Cơ khác, sự an toàn của Thẩm gia có phải cũng sẽ…

Thẩm Thanh Đường bất giác nhíu mày.

Nhìn vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường, Tần Di dường như đã đoán được suy nghĩ của cậu, liền nói: "Dù sao tài nguyên của thành Lăng Dương cũng có hạn, đến bây giờ hắn ta mới chịu sử dụng Trúc Cơ kia, nhất định là sợ chúng ta sẽ tới Thanh Ngọc Kiếm Tông ngáng đường hắn ta, chắc sẽ không còn nhiều hậu chiêu."

"Hơn nữa, Trúc Cơ tối hôm qua không được xem là mạnh nhất trong các Trúc Cơ, chỉ là chúng ta lúc đó không được may mắn thôi."

"Quan trọng nhất là, nếu có nhiều Trúc Cơ như vậy, bọn họ có thể tự mình ám sát Lục Tu, trở thành thành chủ, một tay che trời, cần gì phải phiền phức như vậy?"

Tần Di suy đoán rất hợp lý.

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, không nhịn được cười nói: "Lan Đình thật thông minh, là em hồ đồ rồi."

Tần Di: "Em để tâm quá liền loạn."

Nhưng lúc này, Thẩm Thanh Đường lại nhướng mắt, cười nhìn Tần Di.

Tần Di: ?

"Nhìn ta làm gì?"

Thẩm Thanh Đường khẽ cười, nhẹ nhàng nói: "Em đang nghĩ, nhà họ Lâm có nhiều bí mật như vậy, vậy còn bí mật của Lan Đình thì sao? Còn bao nhiêu cái nữa mà em không biết."

Tần Di: …

Một lúc sau, Tần Di chăm chú nhìn Thẩm Thanh Đường, lần đầu tiên chuyển thành giọng điệu làm lành: "Nếu em muốn biết, ta có thể nói cho em biết tất

cả.”

“Nhưng… nếu đã biết thì không được đổi ý.”

Thẩm Thanh Đường quả quyết giơ tay: “Ngoéo tay.”

Tần Di hơi sửng sốt, nhìn ngón tay thon dài duỗi ra dưới ánh mặt trời, hắn lại bất đắc dĩ nở nụ cười.

Sau đó, hắn thực sự đưa tay ra và nhẹ nhàng móc lấy ngón tay Thẩm Thanh Đường.

Ngoéo tay xong, hơi thở của Tần Di không hiểu sao trở nên nhẹ nhàng đi rất nhiều, sau đó chậm rãi thu tay lại, nhắm mắt, tựa hồ đang nhớ lại cái gì.

Hồi lâu sau, hắn mới nói: “Ta không phải bán yêu, mà là yêu thú, em có sợ không?”

Thẩm Thanh Đường yên lặng nhìn hắn, trong mắt hiện lên ý cười dịu dàng.

Tần Di ngẩn ra, thần sắc càng thêm nhu hòa, tiếp tục nói: “Chỉ là ta không biết ta là yêu thú gì, khi còn rất nhỏ ta đã ở thành Lăng Dương, lúc đó đã có thể hóa hình. Trong đầu có rất nhiều thứ liên quan đến yêu thú.”

“Nhưng ta cũng không biết bản thân là gì.”

Ánh mắt Thẩm Thanh Đường khẽ động, vừa định an ủi Tần Di, đột nhiên nhớ tới một chuyện, không khỏi hỏi: “Vậy thì Tiểu Phi—“

“Nó là bán yêu, mang theo dòng máu của loan điểu, chỉ là ở một nơi nhỏ bé như thành Lăng Dương cần phải che giấu, nhưng nếu đến Thanh Ngọc Kiếm Tông rồi thì không cần sợ nữa, có thể còn được mọi người bảo vệ.”

Thẩm Thanh Đường gật đầu, nhưng không khỏi lo lắng nói: “Còn Lan Đình chàng thì sao?”

Tần Di khẽ mỉm cười: “Tối hôm qua ta đã lấy xương thú ra, hắn là không thành vấn đề. Chỉ cần không phải đích thân đại năng từ Hóa Thần trở lên đến đó, sẽ không có ai phát hiện ra thân phận thật của ta. “

Lấy xương thú ra? !

Thẩm Thanh Đường đột nhiên giật mình, lộ ra vẻ không thể tin được.

Đêm qua cậu nửa đường vội vã chạy tới, cũng không nhìn rõ chân tướng, chỉ cho rằng Tần Di bị áo choàng đen đánh thành bộ dáng như vậy, không ngờ tới là do lấy xương thú…

Mắt Thẩm Thanh Đường đột nhiên đỏ hoe.

Cậu đã đọc rất nhiều điển tịch, trong đó nói rằng yêu thú khi đã lấy ra xương thú, chúng có thể giống như người bình thường, nhưng quá trình này vô cùng đau đớn, giống như bị lóc da rút gân.

Tần Di đã phải chịu bao nhiêu đau đớn để cùng cậu đến Thanh Ngọc Kiếm Tông?

Mũi của Thẩm Thanh Đường cảm thấy chua xót.

Nhìn dáng vẻ của Thẩm Thanh Đường, Tần Di vừa cảm thấy bất lực vừa ấm áp, định an ủi Thẩm Thanh Đường, nhưng Thẩm Thanh Đường đã vươn tay ôm lấy hắn, dựa vào vai hắn, nhỏ giọng nói: "Lan Đình, sau này đừng làm những chuyện nguy hiểm như thế nữa."

Cảm nhận được sự mềm mại trong lồng ngực, Tần Di trầm mặc một lát, ánh mắt khẽ động, đột nhiên mỉm cười nói: "Được."

"Nhưng em phải đồng ý với ta một chuyện."

Thẩm Thanh Đường khó hiểu ngẩng đầu lên: "Chuyện gì cơ?"

Tần Di cụp mắt xuống, lặng lẽ nhìn hốc mắt đỏ hoe của Thẩm Thanh Đường, nhẹ nhàng nói: "Hôn ta đi."

Thẩm Thanh Đường khẽ mở to mắt, ngay sau đó, trên khuôn mặt xinh đẹp của cậu xuất hiện một nụ cười vô cùng xinh đẹp động lòng người.

Thẩm Thanh Đường nâng cánh tay trắng mịn lên, nhẹ nhàng ôm lấy cổ Tần Di, trong gió xuân ngẩng đầu hôn lên đôi môi mỏng của Tần Di.

Tần Di theo bản năng ôm lấy vòng eo mềm mại của Thẩm Thanh Đường, nhắm mắt lại, đáp lại nụ hôn sâu và nóng bỏng của Thẩm Thanh Đường.

Ánh nắng trong veo chiếu vào hai người, vô số hạt bụi sáng chói nhảy múa trong không trung.

Có những dây leo xanh non mềm mại leo lên giữa hai thân ảnh trắng và đen, lớn dần và vươn cao lên trời, giống như tình yêu dịu dàng trong lòng họ, mãnh liệt lan tràn.

------oOo------

Chương 47: Tiểu yêu quái~

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 47: Tiểu yêu quái~

Sau khi nghỉ ngơi trong động phủ một thời gian, Thẩm Thanh Đường cảm thấy tinh thần của mình đã khá hơn nhiều nên nhờ Tần Di đưa mình về.

Tuy nhiên, vì sắc mặt của Thẩm Thanh Đường còn hơi tái nhợt, lại sợ người trong nhà nhìn ra có chuyện không hay, suy nghĩ một hồi, Thẩm Thanh Đường

đã lấy vài cánh hoa hải đường từ bồn hoa ở ngoài sân, vắt lấy nước rồi bôi lên trên môi và mặt mình.

Màu đỏ nhàn nhạt lập tức khiến sắc mặt Thẩm Thanh Đường hồng hào hơn rất nhiều.

Nếu không tỉ mỉ kiểm tra khí tức của cậu, có lẽ sẽ còn cảm thấy tinh thần của cậu hôm nay đặc biệt tốt.

Tần Di nhìn Thẩm Thanh Đường ngồi trước gương đồng, cẩn thận hóa trang dung mạo, trong lòng dâng lên một dòng ấm áp.

Một Thẩm Thanh Đường như vậy, ai có thể không mến thương, không yêu thích được cơ chứ?

Khi mọi thứ đã không nhìn ra sơ hở rồi, Thẩm Thanh Đường lại đưa tay về phía Tần Di, Tần Di khom người bế cậu lên, đi ra khỏi cửa.

Hai người không có xe ngựa, đường núi lại dốc ngược, Thẩm Thanh Đường được Tần Di bế, luôn lo lắng Tần Di sẽ không chống đỡ nổi.

Thỉnh thoảng sẽ đi nhìn sườn mặt của Tần Di, cho dù không đổ mồ hôi, cũng không nhịn được giơ tay lau lau trán cho Tần Di.

Tần Di lúc này bất đắc dĩ nói: “Ta không có yếu ớt đến vậy, em không cần phải như thế đâu.”

Thẩm Thanh Đường im lặng cười, nhìn chăm chú vào mặt Tần Di nói: “Là em nguyện ý thương Lan Đình, sao có thể nói là Lan Đình yếu đuối chứ?”

Khóe môi Tần Di vô thức cong lên một chút, nhưng càng ngày hắn càng quen với việc được Thẩm Thanh Đường đối xử như vậy.

Lúc này, hắn tiến lên mấy bước, đột nhiên nói: “Nếu như em nặng hơn một chút, ta còn có thể luyện lực cánh tay, hiện tại như vậy thì gầy quá.”

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, lập tức biết nghe lời mà cười nói: “Được ạ, em trở về sẽ ăn nhiều một chút.”

“Ừm.”

. .

Đường núi gập ghềnh, nhưng bước đi của Tần Di vững vàng, tâm tình rất vui vẻ.

Nhưng lúc này đã là giữa trưa, mặt trời càng lúc càng chói chang, về sau Thẩm Thanh Đường sợ Tần Di bị phơi nắng nên lấy ra một cái mũ có rèm che, nghiêng nghiêng che trên đỉnh đầu của hai người để chắn nắng.

Ban đầu Tần Di không muốn Thẩm Thanh Đường mệt mỏi như vậy, nhưng sau khi nhìn thấy dáng điệu vui vẻ của Thẩm Thanh Đường, ánh mắt khẽ động, Tần Di cười nhẹ một tiếng, cứ vậy mà tùy ý Thẩm Thanh Đường.

Chi tiết này được Thẩm Thanh Đường nhìn thấy, Thẩm Thanh Đường đột nhiên nhẹ giọng nói: “Lan Đình càng ngày càng thích cười.”

Tần Di hơi sửng sốt, bản thân hắn còn chưa phát giác ra được, chỉ nói: “Có sao?”

Thẩm Thanh Đường không trực tiếp trả lời câu hỏi, mà dịu dàng nói: “Lan Đình cười lên trông rất đẹp, sau này cười nhiều hơn nhé.”

Tần Di mím môi, giọng điệu không nghe ra vui buồn: “Chỉ có em cảm thấy ta đẹp mắt.”

Nghe Tần Di nói như vậy, Thẩm Thanh Đường trầm mặc một lát, nhịn không được vuốt ve những vết sẹo rải rác trên mặt Tần Di, không chút kiêng dè nhẹ giọng nói: “Lan Đình chàng yên tâm, sau khi đến Thanh Ngọc Kiếm Tông, em sẽ chăm chỉ học y, nhất định có thể chữa khỏi mặt cho chàng.”

Nơi này là tu chân giới, chỉ là một vài vết sẹo nhỏ, Thẩm Thanh Đường cảm thấy mình có đủ tự tin.

Thẩm Thanh Đường tuy nói những lời này rất nhẹ nhàng, nhưng lại vô cùng kiên định, Tần Di nghe xong cũng không cảm thấy tiếc hận hay xấu hổ, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, sau đó nhắc nhở: “Khi đạt tới Nguyên Anh, tu sĩ có thể tự mình thay đổi hình dạng, mấy vết sẹo này không thành vấn đề.”

Bấy giờ, đến lượt Thẩm Thanh Đường ngẩn người.

Đúng rồi, trong nguyên tác, tương lai Tần Di sẽ đạt tới kỳ Hóa Thần, đương nhiên có năng lực tùy ý biến đổi dung mạo, nhưng hắn vẫn đeo mặt nạ, giữ lại gương mặt đầy ắp vết sẹo.

Nhưng sau khi ngẫm lại, Thẩm Thanh Đường phát hiện ra, lúc đó Thẩm Thanh Đường trong nguyên tác đã qua đời…

Tần Di còn lòng dạ nào đi thay đổi diện mạo đâu?

Nghĩ đến đây, tâm tình của Thẩm Thanh Đường không khỏi có chút suy sụp, nhịn không được lặng lẽ ôm chặt lấy cổ Tần Di.

Không chỉ suy sụp vì hoàn cảnh trước kia của Tần Di, mà còn… Thẩm Thanh Đường ít nhiều gì vẫn có chút để ý thân phận xuyên sách của mình.

Tần Di cảm nhận được tâm tình của Thẩm Thanh Đường đột nhiên thay đổi, không khỏi giật mình, thấp giọng hỏi: “Sao vậy?”

Sau đó Tần Di tự mình chú ý tới một phương diện khác, cau mày nói: “Em cảm thấy ta không thể tu luyện đến Nguyên Anh sao?”

Nghe giọng nói của Tần Di, Thẩm Thanh Đường dần dần tỉnh táo lại, lúc này nhìn ánh mắt quan tâm có chút khẩn trương của Tần Di, trái tim vốn đang nặng nề đột nhiên lại thả lỏng.

Không có ý nghĩa.

Cho dù trong sách viết rằng Tần Di rất thích Thẩm Thanh Đường của trước kia, nhưng hiện tại trong mắt Tần Di chỉ có cậu.

Chỉ là Thẩm Thanh Đường vẫn không hiểu—rõ ràng Tần Di có tính cách lạnh lùng như vậy, Thẩm Thanh Đường của trước kia đối xử với chàng ấy cũng không tốt, vậy tại sao chàng ấy lại thích người ta chứ?

Nghĩ đi nghĩ lại, Thẩm Thanh Đường cũng không già mồm được, lúc này đưa tay lên sờ sờ lỗ tai Tần Di, nhẹ giọng nói: "Em không có lo chuyện đó, em đang nghĩ chuyện khác."

"Chuyện gì vậy?"

Thẩm Thanh Đường mím môi cười: "Em đang nghĩ, tại sao hồi đó Lan Đình lại trả nhiều tiền như vậy để cưới em, chàng không cảm thấy em là món hàng lỗ vốn sao?"

Tần Di chậm rãi nhíu mày.

Chẳng qua Tần Di không có ngốc, trầm mặc một lát, ánh mắt hắn sáng rỡ nhìn Thẩm Thanh Đường nói: "Em là muốn hỏi, lúc ấy ta không thích em, nhưng tại sao vẫn lấy em, phải không?"

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, khẽ mở to mắt: "Thì ra ban đầu chàng thật sự không thích em sao?"

Xem ra cậu không có cảm giác sai, ngay từ đầu quả thực không có thích đến vậy.

Quả nhiên không có giống như trong sách viết nha.

Tần Di tự mình đào hố: …

Một lát sau, Tần Di ho khan một tiếng, nói: "Đều qua hết rồi."

"Nhưng chàng vẫn chưa nói lý do." Bây giờ đến lượt Thẩm Thanh Đường đào bới ngọn ngành.

Tần Di bất đắc dĩ.

Thật lâu sau, Tần Di mới thấp giọng nói: "Em còn nhớ không, khi còn bé, em đã cứu một… con rắn nhỏ, mặc dù bản thể của ta hẳn là không phải rắn."

Thẩm Thanh Đường nghe thấy những lời này của Tần Di thì tim như thắt lại, cậu thầm nghĩ mình chỉ là một kẻ xuyên sách, sao có thể biết chuyện sớm như vậy?

Nhưng không hiểu vì sao, khi Tần Di nói ra những lời này, Thẩm Thanh Đường lại cảm thấy đầu đau nhói, trong đầu chợt lóe lên mấy hình ảnh rời rạc.

Trong cái ao nhỏ, có một con rắn nhỏ màu đỏ vàng có móng vuốt đang nằm phơi bụng, giống như đã chết rồi.

Nhưng sau đó, một cây que nhỏ vươn ra.

Khều một cái, rồi lại khều một cái, sau mấy chục lần chiếc que nhỏ vất vả lắm mới có thể đem con rắn nhỏ màu đỏ vàng đang nằm ngửa phơi bụng tưởng chừng như đã chết kéo vào bờ.

Con rắn nhỏ màu đỏ vàng lật mình lại, vặn vặn đuôi, cấp tốc chuẩn bị chạy trốn.

Kết quả lại bị que gậy nhỏ xẹt một cái đè lại xuống đất.

Thẩm Thanh Đường: ?

Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Đường mím môi, liếc nhìn Tần Di, ấn huyệt thái dương có hơi trướng đau, thử thăm dò gọi nhỏ: "Tiểu yêu quái?"

Tần Di: …

Lập tức, sắc mặt Tần Di liền trở nên cực kỳ quái lạ, cả khuôn mặt giống như co rúm lại, quay đầu đi chỗ khác, trầm giọng nói: "Ta không phải gọi là tiểu yêu quái."

Thẩm Thanh Đường cũng thấy ngạc nhiên khi tự mình nói ra câu này, nhưng sau đó, những mảnh ký ức rời rạc trong đầu cậu lại hình thành một đoạn phim ngắn.

Chỉ là trong đoạn phim ngắn chỉ có "tiểu yêu quái", không có bản thân cậu, cậu cũng không biết lúc đó mình bao nhiêu tuổi.

Tuy nhiên, ký ức về "tiểu yêu quái" lại rất rõ ràng, mà còn cực kỳ sống động.

Thẩm Thanh Đường lập tức không nhịn được bật cười, lúc này mới ôm cổ Tần Di một cách trìu mến nói: "Thì ra Lan Đình là 'tiểu yêu quái'."

Sắc mặt Tần Di càng thêm khó coi, nhưng làn da ấm áp mềm mại của Thẩm Thanh Đường dán vào bên mặt hắn, khiến hắn không thể tức giận, trầm mặc hồi lâu, Tần Di nhắm mắt lại, không được tự nhiên nói: "Là ta."

Đôi mắt Thẩm Thanh Đường khẽ động, lộ ra vẻ suy tư, sau đó đột nhiên phá lên cười.

Tần Di: …

"Lan Đình, chàng nghiêm túc như vậy, tại sao còn tin vào kịch bản lấy thân báo đáp thế?" Thẩm Thanh Đường cười tươi, ánh mắt lấp lánh.

Hơn nữa trong thoại bản cũng không viết như vậy, "Truyền thuyết Bạch Xà" không phải đều viết là bạch nương tử lấy thân báo đáp sao?

Tần Di như thế, là chiếm tiện nghi đó.

Mà Tần Di cảm nhận được suy nghĩ của Thẩm Thanh Đường, lúc này hắn nhíu mày, mặc vô biểu tình nhàn nhạt nói: "Khi đó nếu không phải vì sính lễ, nhạc phụ làm sao có thể đồng ý? Ta chỉ vì muốn cứu mạng em, em đừng có nghĩ nhiều—-"

Nói đến đây, Tần Di ý thức được hình như mình lại nói sai, liền mím môi, muốn sửa sai, lại không tìm được từ nào khác để giải thích.

Tần Di trầm mặc một hồi.

Thẩm Thanh Đường ngược lại im lặng cười, ghé sát tai Tần Di thì thầm: "Được rồi, em hiểu mà. Dù sao thì hiện tại Lan Đình cũng thích em rồi phải không?"

Tần Di: …

Nhưng một lúc sau, Tần Di vẫn nhỏ giọng đáp: "Ừm."

Khoảnh khắc Thẩm Thanh Đường nghe thấy từ này, tất cả những lo lắng rối như tơ vò và thấp thỏm trong lòng Thẩm Thanh Đường ngay lập tức tan biến hết.

Mặc dù cậu vốn dĩ cũng không để ý lắm, nhưng sau khi nghe được một chữ này của Tần Di, băn khoăn trong lòng cậu triệt để buông xuống.

Chỉ cần Tần Di thích cậu, cậu còn lo lắng gì chứ?

Cậu không muốn truy cứu tại sao mình lại đột nhiên xuất hiện đoạn ký ức kia, càng không muốn suy nghĩ tại sao ban đầu Tần Di đã không thích cậu.

Cậu chỉ muốn ở bên Tần Di thật dài lâu.

Giống như cậu thích Tần Di, cậu cũng hy vọng Tần Di không cần phải lo lắng điều gì.

Bất luận Tần Di trong quá khứ như thế nào, tương lai sẽ ra sao, chỉ cần cậu thích người này, vậy là đủ rồi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường không khỏi mỉm cười, nhắm mắt lại, tựa đầu vào cổ Tần Di, dụi dụi mấy cái, thấp giọng gọi: "Tiểu yêu quái."

"Đừng gọi như vậy." Tần Di có chút không vui.

Nhưng Thẩm Thanh Đường vẫn tiếp tục: "Tiểu yêu quái, tiểu yêu quái ~"

Sắc mặt Tần Di nhất thời cứng đờ, trầm mặc chốc lát, lại không nói nữa.

Thôi vậy, chiều theo em ấy vậy, vì từ nhỏ hắn đã biết ẩn sau vẻ ngoài xinh đẹp ấy có một chút xấu xa rồi. Đến nỗi lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Thanh Đường, hắn còn cảm thấy hơi khó hiểu – hiền thê lương mẫu ở đâu chứ?

Ngược lại bây giờ lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Đây vẫn là cậu bé xinh xắn nghịch ngợm nhưng hiền lành, hay nắm đuôi của hắn, hay chọc vào chân hắn.

Ánh nắng dịu dàng chiếu rọi, rơi vào trên người bọn họ, Tần Di xuyên qua ánh nắng nhìn về phía trước, thời gian và không gian trong quá khứ giống như quay ngược trở lại khi Thẩm Thanh Đường gọi hắn là "tiểu yêu quái", trùng lặp với hiện tại.

Dường như không có gì thay đổi, mà cũng như đã thay đổi tất cả.

Tuy nhiên, tất cả đều trở nên tốt đẹp hơn.

.

Khi hai người họ trở lại Thẩm phủ, mặt trời đã lặn về phía tây, những ngọn núi được nhuộm trong ánh sáng đỏ rực.

Chỉ là khi hai người trở về, bầu không khí trong Thẩm gia có vẻ hơi kỳ quái.

Lúc này, nhìn thấy hai người, Mộ Phi lập tức chào hỏi, trầm giọng nói: "Tần đại ca, Thẩm ca, hôm nay đã xảy ra chuyện."

Thẩm Thanh Đường liếc nhìn Tần Di, Tần Di yên lặng đặt cậu xuống, Thẩm Thanh Đường hỏi: "Sao vậy?"

Mộ Phi im lặng một lúc, gãi gãi đầu, xấu hổ nhỏ giọng nói: "Hôm nay đệ và Thanh Ngạn đại ca cùng đến dự buổi lễ kết đạo lữ của Lâm Cẩn Du và Lục Đình Tiêu để thám thính thực hư, nhưng giữa chừng không hiểu thế nào Thanh Ngạn đại ca lại muốn cướp hôn, cũng may bị đệ ngăn cản lại."

"Hiện tại Thanh Ngạn đại ca đã tỉnh lại rồi, huynh ấy hối hận muốn chết, tự giam mình trong phòng mà buồn bực."

Thẩm Thanh Đường: ?

Tần Di: …

Cuối cùng, sắc mặt Thẩm Thanh Đường hơi trầm xuống, như ý thức được điều gì, cậu nói: "Em đi tìm đại ca."

Tần Di: "Ta đi với em."

. .

Khi Tần Di và Thẩm Thanh Đường đến phòng của Thẩm Thanh Ngạn, Thẩm Thanh Ngạn đang ngồi một mình trước bậc thềm, quay lưng về phía mặt trời, một mình hờn dỗi.

Thẩm Thanh Đường nhìn bóng lưng của Thẩm Thanh Ngạn, biết lần này Thẩm Thanh Ngạn có lẽ đã bị đả kích quá nặng nề, nhưng cậu cũng mơ hồ đoán được nguyên nhân của sự việc, vì vậy cậu bước tới, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Thẩm Thanh Ngạn.

Cảm nhận được xung quanh có động tĩnh, phản ứng đầu tiên của Thẩm Thanh Ngạn là cau mày muốn đuổi người, nhưng khi nhìn thấy đó là Thẩm Thanh Đường, anh sửng sốt một chút, sau đó uể oải nhìn đi chỗ khác, cụp mắt nói: "Đệ và Tần Di đã về rồi."

Thẩm Thanh Đường gật đầu, đầu tiên cậu giương mắt nhìn mặt trời lặn ở phía chân trời, sau đó nói với giọng rất bình tĩnh: "Hôm nay đệ và Lan Đình lại bị nhà họ Lâm tấn công."

Thẩm Thanh Ngạn: ?

Lúc này sắc mặt Thẩm Thanh Ngạn thay đổi, lập tức hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Thanh Đường nhìn vẻ mặt đột nhiên nghiêm túc và khẩn trương của Thẩm Thanh Ngạn, trong lòng ấm áp, khẽ mỉm cười: “Cũng không có gì to tát, người đó bị Tần Di giết rồi, cũng xử lý xong rồi, Lâm gia sẽ không phát hiện ra là do tụi đệ làm.”

Nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, Thẩm Thanh Ngạn trầm mặc một lát, nghiến răng nghiến lợi đột nhiên nói: “Lâm gia thật sự kỳ quái, hiện tại ta nghi ngờ nhà bọn họ đều là tà tu!”

Thẩm Thanh Đường: “Sao lại nói vậy?”

Thẩm Thanh Ngạn hít một hơi thật sâu, chìm vào hồi ức, một lúc sau mới miễn cưỡng mở miệng kể lại những gì đã xảy ra với mình trong buổi lễ kết đạo lữ của Lục Đình Tiêu và Lâm Cẩn Du.

Lúc đầu khi Thẩm Thanh Ngạn đến đó, anh cũng muốn điều tra tình hình của Lâm gia và Lục gia, nhưng Lâm Cẩn Du lại đột nhiên lén lút tìm đến anh.

Anh biết sự việc có thể không đơn giản như vậy, nhưng nghĩ lại, Lâm Cẩn Du sẽ không thể làm gì anh ở trước mặt công chúng, nên anh đi.

Nhưng sau đó, Lâm Cẩn Du đưa anh đến hậu viên, nhẹ giọng nói vài câu, trong lòng anh đột nhiên dâng lên một sự phẫn nộ khó giải thích được.

Sau đó, lại nhìn thấy Lâm Cẩn Du và Lục Đình Tiêu kết đạo lữ, sự phẫn nộ của anh càng thêm sâu sắc, càng không thể che giấu được nó.

Cuối cùng, biến thành một vụ cướp hôn…

Nếu không phải Mộ Phi ngăn cản anh, anh thật không biết mình sẽ làm ra chuyện xấu hổ gì…

Cuối cùng, Thẩm Thanh Ngạn không khỏi ôm đầu: “Lâm Cẩn Du nhất định đã hạ độc thao túng ta rồi.”

Nghe xong, Thẩm Thanh Đường nhìn vẻ mặt đau khổ của Thẩm Thanh Ngạn, im lặng một lúc rồi trầm giọng nói: “Chưa hẳn đã là hạ độc, có thể là bị dính phải mê dược gì đó — đại ca, khi huynh đến hậu viện nhà họ, huynh có tiếp xúc với loại thực vật nào không?”

Thẩm Thanh Ngạn hơi giật mình, lập tức nói: “Đúng rồi! Lúc đi qua hoa viên, ta có cảm giác như bị hoa tường vi của nhà họ đâm vào người. Đúng vậy! Sau đó thần trí của ta liền mơ hồ.”

Nhưng sau khi nói xong, Thẩm Thanh Ngạn lại cau mày: “Chuyện này… ý của đệ là Lâm Cẩn Du dùng tình huống này để hạ độc ta?”

Nghe Thẩm Thanh Ngạn miêu tả, Thẩm Thanh Đường nhớ lại kinh nghiệm bị nhà họ Lâm tấn công hai lần, lúc này cậu trầm tư một lát rồi nhẹ giọng nói: “Đệ nghĩ mình biết nguyên nhân rồi.”

Thẩm Thanh Ngạn: “Nguyên nhân là gì?”

Thẩm Thanh Đường liếc nhìn Thẩm Thanh Ngạn, sau đó đứng dậy: “Đại ca, đi với đệ.”

Thẩm Thanh Ngạn không hiểu gì, nhưng vẫn đi theo Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường đưa Thẩm Thanh Ngạn và Tần Di đến tàng thư các, lúc này cậu tìm được một cuốn sách, mở một trang đưa cho Thẩm Thanh Ngạn xem.

Thẩm Thanh Ngạn nhận lấy, liếc nhìn một cái, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Hóa ra cuốn sách này mô tả phương pháp tu luyện của tà tu Mộc linh căn, giống như nuôi cổ, liên tục cắn nuốt các loại linh thực vật khác, có thể giữ lại thậm chí là sao chép năng lực của các loại linh thực vật đó.

Nó hơi giống với chiết cành, nhưng không giống hoàn toàn.

Chẳng qua là dựa vào sức sống mãnh liệt cùng khả năng tương thích của Mộc linh căn mà muốn làm gì thì làm.

Nhưng phương pháp này khi luyện đến cuối cùng, tu sĩ sẽ dừng lại ở kỳ Kim Đan, cuối cùng nổ tan xác mà chết.

Lần đầu tiên Thẩm Thanh Đường bị một tu sĩ biến đổi từ linh thảo tấn công, cậu cho rằng nọc độc làm mình tê liệt là đặc tính riêng của nó nên không để ý lắm.

Nhưng lần thứ hai, Trúc Cơ kia đã sử dụng chất độc tương tự lên người cậu.

Sao có thể trùng hợp như vậy được?

Cùng với chuyện Thẩm Thanh Ngạn trải qua ngày hôm nay, cuối cùng Thẩm Thanh Đường cũng nghĩ đến miêu tả trong cuốn sách này.

Chỉ có một điều mà Thẩm Thanh Đường không thể hiểu được.

Tần Di lúc này cũng nói ra: “Nếu phương pháp này có nhiều nhược điểm như vậy, tại sao bọn họ còn sử dụng?”

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, nghĩ đến Mộc linh căn Thiên phẩm của Lâm Cẩn Du, cậu chậm rãi nói: “Có lẽ, họ đã tìm ra cách giải quyết nhược điểm của phương pháp này rồi.”

“Em không biết người khác có phát hiện được hay không, nhưng Lâm Cẩn Du hẳn là đã phát hiện ra.”

------oOo------

Chương 48: Hai cái ấy?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 48: Hai cái ấy?

Nghe được những lời này của Thẩm Thanh Đường, Tần Di và Thẩm Thanh Ngạn nhìn nhau, sắc mặt đồng thời trở nên nghiêm túc.

Và đúng như Thẩm Thanh Đường suy đoán, Lâm Cẩn Du thực sự đã tìm ra phương pháp tẩy linh căn có ít tác dụng phụ nhất.

Lúc này, Lâm Cẩn Du đang mặc một bộ hỉ phục đỏ rực, một mình lặng lẽ ngồi trong phòng tân hôn, cầm ngọc giản truyền tin trong lòng bàn tay với đôi mắt lạnh lùng.

Sau khi biết được Tần Di bình an vô sự trở về Thẩm gia, trái tim Lâm Cẩn Du lại một lần nữa chùng xuống.

Thực sự kỳ quái, tại sao Thẩm Thanh Đường và Tần Di ba lần bốn lượt đều có thể thoát khỏi mưu kế của hắn ta, thậm chí càng ngày càng tốt hơn, rõ ràng hắn ta mới là nhân vật chính mà?

Không sai, Lâm Cẩn Du cũng là một người xuyên sách.

Nhưng so với Lâm Cẩn Du trong nguyên tác, tính cách của hắn ta cố chấp và mưu mô hơn nhiều.

Lâm Cẩn Du của hiện tại rất khinh thường đa số cách làm của Lâm Cẩn Du trong sách, hắn ta tin rằng nếu đã nắm được tiên cơ, thì nên sớm đề cao thực lực của bản thân, đề phòng sau này xảy ra sai sót.

Đó là lý do tại sao Lâm Cẩn Du đã thử gột tẩy linh căn của mình từ khi còn rất nhỏ.

Lúc đầu, hắn ta thử nghiệm với linh thực vật, sau đó, hắn ta bắt đầu thử nghiệm trên người.

Sau nhiều lần thử nghiệm, Lâm Cẩn Du cuối cùng đã tìm thấy một số cây linh thảo thượng phẩm và cực phẩm, cho dù có hấp thụ một lượng lớn sẽ không gây ra quá nhiều tác dụng phụ.

Thông qua đó, hắn ta đã gột tẩy linh căn của mình thành Mộc linh căn Địa phẩm.

Nhưng để thăng cấp lên có hơi khó khăn, yêu cầu của Mộc linh căn Thiên phẩm là không lẫn tạp chất, mặc dù linh thảo bị Lâm Cẩn Du hấp thu có tác dụng phụ rất nhỏ, nhưng vẫn không thể dung hợp hoàn toàn thuần túy với sức mạnh của bản thân.

Lâm Cẩn Du suy đoán, hắn ta sẽ phải cắn nuốt thêm một vài Mộc linh căn thiên phẩm chân chính mới có thể nâng cao cấp bậc.

Nhưng ở đâu ra nhiều Mộc linh căn thiên phẩm như vậy?

Cho đến khi, hắn ta nhìn thấy Thẩm Thanh Đường.

Mà lúc này, Lâm Cẩn Du mới giật mình nhận ra, e rằng nhân vật chính trong nguyên tác có lẽ đã cắn nuốt sức mạnh của Thẩm Thanh Đường để cải tạo thành công thành Mộc linh căn Thiên phẩm.

Hừ, cái quyển sách chết tiệt này, viết không rõ ràng đến mức khiến hắn phải đi rất nhiều đường vòng.

Chỉ là Lâm Cẩn Du không ngờ rằng, cho dù có hào quang của nhân vật chính, cho dù có khả năng dự đoán trước, nhưng mấy lần đối mặt với đám người Thẩm Thanh Đường, Tần Di, hắn vẫn bị áp chế nhiều lần.

Thật sự là kỳ quái… Chẳng lẽ trong bọn họ cũng có người xuyên sách?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Cẩn Du hơi trầm xuống, đứng ngồi không yên.

Nhưng lúc này, Lục Đình Tiêu mặc hỉ phục cả người nồng nặc mùi rượu nghiêng ngả lảo đảo đi vào.

Nhìn thấy Lục Đình Tiêu như vậy, trên mặt Lâm Cẩn Du không khỏi lộ ra một chút chán ghét, nhưng vẫn tiến lên nghênh đón.

Tâm trạng Lục Đình Tiêu lúc này rõ ràng không được tốt, hôm nay lẽ ra phải là một ngày tốt lành, thế mà Thẩm Thanh Ngạn nửa đường cướp hôn, nửa đường lại bỏ chạy, làm rối tung nghi thức kết đạo lữ, quả thực khiến anh ta vô cùng xấu hổ.

Nhưng ở trước mặt Lâm Cẩn Du, anh ta không thể tức giận, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Lúc này, Lâm Cẩn Du tiến lên đỡ lấy anh ta, cau mày nói: “Huynh uống nhiều như vậy làm gì, không phải đã dặn huynh không được uống nhiều sao?”

“Ngươi ghét bỏ ta sao?” Lục Đình Tiêu lạnh lùng nhìn Lâm Cẩn Du.

Lâm Cẩn Du sắc mặt trầm xuống, bình tĩnh nói: “Huynh uống nhiều rồi, đi cho tỉnh rượu đi.”

Thái độ hờ hững của Lâm Cẩn Du càng làm Lục Đình Tiêu tức giận hơn, sắc mặt Lục Đình Tiêu biến sắc lao tới một phen đem Lâm Cẩn Du đè xuống giường.

Anh ta đã chịu nhiều sỉ nhục như vậy, tại sao Lâm Cẩn Du còn đối xử với anh ta như vậy?

Trước sự bốc đồng của Lục Đình Tiêu, sắc mặt Lâm Cẩn Du lập tức trở nên cực kỳ khó coi, trong mắt lóe lên sát khí, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại, chỉ ngước mắt lên, yên lặng nhìn Lục Đình Tiêu.

Lục Đình Tiêu vốn đã phóng ra uy áp, nhưng khi bắt gặp đôi mắt đẹp mang theo ánh sáng xanh nhạt của Lâm Cẩn Du, vẻ mặt của anh ta lập tức trở nên mơ màng bất ổn.

Lâm Cẩn Du lúc này đỡ vai Lục Đình Tiêu, nhẹ giọng nói: “Ngoan, ngủ đi.”

Lục Đình Tiêu nhìn vào mắt Lâm Cẩn Du, không nói lời nào quay đầu đi, lẳng lặng đi lên giường, vẫn mặc y phục mà ngủ thiếp đi.

Lâm Cẩn Du lạnh lùng nhìn Lục Đình Tiêu nằm xuống, sau đó tiện tay cởi bỏ hỉ phục trên người mình và ném xuống bên cạnh Lục Đình Tiêu, bản thân lặng lẽ không một tiếng động quay người đi ra ngoài.

. .

Thẩm gia

Thẩm Thanh Đường đại khái che giấu một vài chuyện, sau đó đem chuyện về Lâm Cẩn Du và Lâm gia nói cho Thẩm Đình biết.

Thẩm Đình nổi giận đùng đùng.

Nhưng bởi vì lúc mấy người bị đánh lén không có bằng chứng, nên bây giờ họ không thể đến Lâm gia để đòi một lời giải thích.

Nhưng hiện tại họ đã biết ai đứng đằng sau tác quái, sau này sẽ không dễ dàng để Lâm gia ám toán bọn họ nữa.

Thẩm Thanh Đường an ủi Thẩm Đình nói: "Phụ thân, đừng lo lắng, Thanh Ngọc Kiếm Tông quản lý không quá nghiêm ngặt, chúng con mỗi năm đều có thể trở về một lần, đến lúc đó chúng con sẽ quay về thường xuyên, người cũng phải chăm chỉ tu luyện, bọn họ tự nhiên cũng không dám lộn xộn."

Đương nhiên, điều quan trọng nhất, Thẩm Thanh Đường không có nói ra. Đó là Lâm Cẩn Du chính là đầu sỏ gây chuyện, chỉ cần Lâm Cẩn Du không ở thành Lăng Dương, Lâm gia không phải là mối đe dọa.

Thẩm Đình vốn đang muốn tức giận vì chuyện của Lâm gia, nhưng khi nghe Thẩm Thanh Đường nói điều này, ông lại có chút buồn bực.

Không phải vì chuyện của Lâm gia, mà là vì hai người con trai và con rể đều rời đi, Thẩm gia chỉ còn lại ông và vợ ông, lập tức trở nên vắng vẻ đi nhiều.

Thẩm Thanh Đường nhìn ra được suy nghĩ của Thẩm Đình, lúc này mới cười nói: "Thật ra phụ thân nè, người phải nghĩ thoáng lên, nếu đại ca đã vào nội môn, trong vòng năm năm có biểu hiện tốt, cả phụ thân và mẫu thân đều có thể tiến kỳ Trúc Cơ, thì có thể xin chuyển đến sống ở thành Thanh Ngọc rồi."

"Đến lúc đó không phải gia đình chúng ta sẽ đoàn tụ rồi sao?"

Khi Thẩm Đình nghe những lời này của Thẩm Thanh Đường, ông hơi sửng sốt, nhưng sau đó ông cảm thấy có chút hy vọng, thế là ông nói một cách dứt khoát: "Những gì Đường nhi nói rất đúng! Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ thúc giục mẫu thân tụi con tu luyện. Mẫu thân tụi con rất thông minh, chỉ là hay lười biếng, nếu bà ấy đặt hết tâm huyết vào tu luyện, tiến kỳ Trúc Cơ chắc là không thành vấn đề."

“Còn có Thanh Ngạn, con đến đó nhất định phải cố gắng tu luyện, đừng có kéo chân sau của mẫu thân con!”

Thẩm Thanh Ngạn ho khan một tiếng nói: “Phụ thân yên tâm, con nhất định sẽ cố gắng.”

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười: “Phụ thân, người yên tâm đi, Thanh Ngọc Kiếm Tông có rất nhiều người tài giỏi, nếu như đại ca của con không nỗ lực, đừng nói đến kéo chân hai người, e rằng ngay cả đại sự của huynh ấy cũng không thể giải quyết.”

Thẩm Thanh Ngạn: ? ? ?

Thẩm Đình rốt cục cũng cười ra tiếng.

Với vài câu nói của Thẩm Thanh Đường, bầu không khí buồn bã trước khi chia tay đột nhiên trở nên tràn đầy hy vọng, ban đầu mọi người chỉ nghĩ sau khi rời đi mỗi năm chỉ có thể gặp nhau một lần, họ chưa từng nghĩ đến điều gì khác.

Nhưng bây giờ có vẻ như nếu mọi người cùng nhau cố gắng thì tương lai vẫn còn nhiều hứa hẹn.

. .

Đêm đó

Thẩm Thanh Đường tựa vào trong lòng Tần Di, lần đầu tiên không đọc thoại bản mà lặng lẽ úp mặt vào ngực Tần Di, có chút không muốn mà nhẹ giọng nói: “Nếu đến Thanh Ngọc Kiếm Tông rồi sẽ không được ngủ trên giường ở nhà nữa.”

Tần Di ánh mắt khẽ động: “Không phải em không bị lạ giường sao?”

Thẩm Thanh Đường bật cười, bầu không khí buồn bã cố tình bị phóng đại để làm nũng lập tức tiêu tan, hoàn toàn bị phá vỡ.

Tần Di: ?

Nhưng sau đó, Thẩm Thanh Đường lấy lại vẻ nghiêm túc, lúc này mới nắm lấy tay Tần Di, ngẩng mặt nghiêm túc nói: “Đến Thanh Ngọc Kiếm Tông rồi, trước khi nhập môn sẽ có các trưởng lão của mấy đại viện đến để lựa chọn đệ tử, nếu bọn họ không chủ động chọn, thì chính là các huynh phải chủ động bái sư. Đến lúc đó—”

Tần Di tim đập thình thịch: “Em muốn ta bái ai?”

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, sau đó cười nói: “Lan Đình thật thông minh.”

Sau đó cậu chậm rãi nói: “Lan Đình, cuộc thi này chàng là người đứng đầu, có quyền ưu tiên lựa chọn, cho nên em hi vọng lần này chàng sẽ chọn trưởng lão Lê Trường Phong của Võ viện.”

Tần Di không chút do dự, đáp: “Được.”

Bây giờ đến lượt Thẩm Thanh Đường có chút khó hiểu.

“Lan Đình, chàng không hỏi tại sao ư?” Thẩm Thanh Đường từ trong người Tần Di ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn hắn —— Tần Di cứ đơn giản đồng ý như vậy sao?

Ánh mắt Tần Di khẽ động, đưa tay nhéo nhẹ chóp mũi Thẩm Thanh Đường: “Thế nào, chẳng lẽ em còn muốn hại ta sao?”

“Đương nhiên không phải, nhưng mà… Chàng không sợ em phán đoán sai sao?”

Tần Di thản nhiên nói: “Thì có làm sao? Sư phụ có thể dẫn ta vào cửa, nhưng việc tu hành vẫn là do ta tự quyết định. Cho dù người em lựa chọn không có bản lĩnh, nhưng nhân phẩm chắc sẽ không tồi, chỉ cần nhân phẩm không tệ, vậy là đủ rồi.”

Thẩm Thanh Đường không ngờ Tần Di bây giờ lại cởi mở như vậy, đầu tiên cậu hơi sửng sốt, sau đó không khỏi mỉm cười nhẹ nhõm.

Tần Di thấy thế, lại hỏi: “Làm sao vậy?”

Thẩm Thanh Đường dựa vào trong ngực Tần Di, trên mặt lộ ra nụ cười không giấu được, lúc này ánh mắt sáng ngời nhẹ nhàng nói: “Em chỉ đột nhiên cảm thấy hiện tại Lan Đình càng ngày càng có phong phạm của cao nhân, xem ra không bao lâu nữa, Nguyên Anh cũng không thành vấn đề rồi.”

Tần Di: …

Thẩm Thanh Đường thực sự là đánh giá cao hắn rồi.

Những lời này quá xa vời, Tần Di không dám hứa hẹn.

Lúc này, hắn trầm mặc một lúc, mím môi, đột nhiên chuyển chủ đề: “Ta có một đồ vật muốn đưa cho em.”

Thẩm Thanh Đường: “Là vật gì?”

Tần Di cúi đầu, nghiêm túc từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một vật gì đó.

Khi đồ được lấy ra, vẻ lười biếng với nụ cười trên môi của Thẩm Thanh Đường dần trở nên nghiêm túc.

Đó là một bộ xương nhỏ và tinh xảo.

“Đây là…” Mặc dù Thẩm Thanh Đường đã mơ hồ đoán được đó là vật gì, nhưng cậu vẫn cảm thấy khó mà tin được.

“Xương thú của ta.” Giọng của Tần Di rất bình tĩnh.

Sắc mặt Thẩm Thanh Đường khẽ thay đổi, sau đó lắc đầu nói: “Em không thể nhận nó.”

“Nghe ta nói.” Tần Di lần đầu tiên lộ ra biểu cảm cực kỳ kiên nhẫn và nghiêm túc.

Thẩm Thanh Đường cố nén sự lo lắng khó hiểu trong lòng, cau mày cắn môi: “Vậy chàng nói đi.”

“Để xương thú này ở bên người ta không an toàn. Một khi bị bắt được, xương thú đã tách ra sẽ dễ luyện hóa hơn, thân phận của ta cũng sẽ nhanh chóng bị phơi bày.”

“Em giữ thì tốt hơn, nếu như xảy ra chuyện, xương thú này có thể cứu ta một mạng.”

Thẩm Thanh Đường sửng sốt.

Cậu không biết bên trong còn có thủ đoạn như vậy, cậu chỉ biết xương cốt của yêu thú thượng phẩm đều bị tất cả cường giả trong giới tu chân thèm muốn.

Bởi vì trong xương thú cất chứa một phần linh hồn của yêu thú, nếu luyện chế thành pháp khí sẽ mạnh hơn huyền thiết bình thường rất nhiều.

Vì vậy, càng là cường giả, càng điên cuồng truy đuổi những yêu thú thượng phẩm.

Nhưng sau khi phân tích, Tần Di muốn tách xương thú ra khỏi mình cũng là điều dễ hiểu.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường trong lòng run lên, vươn tay nhận lấy bộ xương thú tinh xảo, cẩn thận cất đi.

Tần Di nhìn Thẩm Thanh Đường cất xương thú đi, trong mắt lóe lên một tia kỳ dị khó hiểu, sau đó cúi đầu hôn nhẹ lên vầng trán trắng trẻo mịn màng của Thẩm Thanh Đường một cách trân quý.

Thẩm Thanh Đường còn đang suy nghĩ không biết để bộ xương vào ngăn nào của nhẫn trữ vật thì bí mật hơn? Kết quả, Tần Di lại hôn cậu.

Thẩm Thanh Đường mím môi ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt Tần Di lúc này đã trở nên vô cùng dịu dàng.

Trái tim Thẩm Thanh Đường run lên một cách khó hiểu, một cảm xúc đặc biệt nóng bỏng dị thường trào dâng, sau đó cậu không kìm được mà lao tới ôm chặt lấy Tần Di, ghé vào ngực Tần Di thì thầm: “Lan Đình đối với em thật tốt, em thực sự muốn được khỏe lại sớm hơn.”

Nghe thấy những lời này của Thẩm Thanh Đường, hô hấp của Tần Di hơi ngưng trệ, hắn bình tĩnh ôm lấy vai Thẩm Thanh Đường.

Nhưng hai người dính nhau quá chặt, Thẩm Thanh Đường nhất thời cảm thấy trên người Tần Di nóng như thiêu như đốt.

Sau đó không khỏi ngẩng đầu nở nụ cười.

Tần Di: …

Một lát sau, Tần Di sắc mặt cứng ngắc nói: “Em xuống đi.”

Thẩm Thanh Đường vặn vặn vẹo vẹo, cọ cọ xát xát: “Không muốn.”

Vừa nói, Thẩm Thanh Đường còn vươn tay muốn kéo thắt lưng của Tần Di – cậu luôn cảm thấy Tần Di nhịn quá lâu sẽ không được đó, thanh niên mà, nhịn lâu sẽ xảy ra chuyện nha, dù sao cũng phải giải quyết một chút mới tốt.

Cảm nhận được động tác của Thẩm Thanh Đường, sắc mặt Tần Di đột nhiên thay đổi, vừa định bế Thẩm Thanh Đường lên đặt sang một bên, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt Thẩm Thanh Đường trở nên vô cùng vi diệu, động tác kéo thắt lưng của hắn cũng dừng lại.

Tần Di nhíu mày, theo bản năng hỏi: “Làm sao vậy?”

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, sau đó chậm rãi thắt lại thắt lưng cho Tần Di. Sau đó cậu ngẩng đầu, có chút đồng tình nhìn Tần Di, nhẹ giọng nói: “Lan Đình, chàng không cần phải tự ti, em thật sự không có ghét bỏ chàng đâu.”

Tần Di: ? ? ?

“Em có ý gì?” Tần Di đột nhiên ngửi thấy mùi nguy hiểm, đôi mắt đỏ sẫm ẩn sau lớp mặt nạ cũng trở nên lạnh lùng.

Mà Thẩm Thanh Đường cũng có chút xấu hổ về chuyện này, nhưng lúc này ánh mắt sáng ngời vẫn nghiêm túc nhìn Tần Di nói: “Nếu như… Lan Đình là tiểu yêu quái, chẳng phải Lan Đình cũng sẽ có……”

“Hai cái ấy?”

Ong ong một tiếng, sợi dây căng thẳng trong đầu Tần Di cuối cùng cũng đứt phựt.

Tần Di thẹn quá hóa giận kéo lấy bàn tay vẫn còn đang cố gắng dạo chơi xung quanh của Thẩm Thanh Đường lại rồi nói: “Đó là hình dạng yêu thú của ta, em nói mò cái gì đó?”

Cổ tay Thẩm Thanh Đường bị Tần Di nắm có chút đau, nhưng lúc này cậu không khỏi cười thầm: “Ồ ~ thì ra là thế, em hiểu rồi.”

Tần Di: …

Hắn thực sự muốn nói cho Thẩm Thanh Đường biết, rằng hắn không có như vậy ở hình dạng người.

Nhưng vào lúc này, hắn không có cách nào chứng minh điều đó với Thẩm Thanh Đường.

Làm sao để chứng minh được điều đó?

Chẳng lẽ phải cởi quần ra cho Thẩm Thanh Đường xem sao?

Vẻ mặt của Tần Di càng trở nên khó lường.

Ngược lại, Thẩm Thanh Đường nhìn vẻ mặt của Tần Di thì lộ ra nụ cười mỉm 'thấu hiểu lòng người', lúc này hàng mi dài của cậu khẽ run, cậu cúi người lại gần, áp lên môi Tần Di, hôn lên môi Tần Di một cái.

Tần Di: ?

"Không được nhúc nhích!" Tần Di trầm giọng nói.

Thẩm Thanh Đường thực sự không nhúc nhích.

Nhưng lúc này, hai người gần đến mức không có khoảng cách, Tần Di có thể cảm nhận được mùi thơm dịu dàng tỏa ra từ cơ thể Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Đường cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể như thiêu đốt của Tần Di.

Thẩm Thanh Đường không nhịn được, ánh mắt cực kỳ trong trẻo dịu dàng, lại có chút gian xảo.

Chỉ có Tần Di, như bị dầu nóng tạt vào, vô cùng đau khổ.

Cuối cùng Thẩm Thanh Đường thoát ra khỏi vòng vây, cậu thấy Tần Di thực sự xấu hổ, lúc này mới nhẹ nhàng vòng tay qua cổ Tần Di, áp sát vào một bên mặt hắn, nũng nịu nói: " Được rồi, em không nói nữa, Lan Đình đi ngủ sớm thôi."

Nói xong, Thẩm Thanh Đường chủ động từ trên người Tần Di lăn qua, ngoan ngoãn nằm xuống bên kia.

Tần Di: …

Tần Di trong lòng không hiểu sao cảm thấy có chút hụt hẫng, cố hết sức nhắm mắt lại, chịu đựng cơn nóng trên mặt, thấp giọng nói: "Mau ngủ."

Thẩm Thanh Đường cười ngọt ngào: "Vâng ạ."

Tuy nhiên, một lúc sau, trong bóng tối, hơi thở của hai người họ vẫn không bình tĩnh lại.

Cuối cùng, Tần Di chịu không nổi nữa.

Lúc này hắn mới lặng lẽ mở mắt ra, nhìn trần nhà đen kịt trên đầu trầm giọng nói: "Cơ thể người của ta không phải như vậy, em đừng có nghĩ lung tung."

Thẩm Thanh Đường cũng mở mắt ra, khẽ mỉm cười: "Ừm, em biết rồi."

Tần Di thở ra một hơi, nhất thời không biết nên nói gì nữa.

Tuy nhiên, Thẩm Thanh Đường lúc này quay đầu lại, nhìn Tần Di, vẫn không khỏi tò mò hỏi: "Nhưng mà Lan Đình, tại sao cơ thể người của chàng lại khác vậy?"

Tần Di: …

Một lúc lâu sau, trên trán Tần Di nổi lên gân xanh, hắn không nhịn được nữa nói: “Câm miệng!”

Thẩm Thanh Đường: “Ồ…”

Editor: Chương này đọc cười ẻ :)))))))

------oOo------

Chương 49.1: (Thượng) : Ngươi chê ta?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 49 (Thượng) : Ngươi chê ta?

Một đêm ngon giấc.

Sáng tinh mơ hôm sau, cũng đã đến lúc lên đường, mấy người vẫy tay từ biệt Thẩm phủ, sau đó yên lặng lên xe ngựa đi đến thành trấn Trần Đỉnh Nguyên đang ở để tập trung.

Khoảng giờ Dần, mọi người đều đã có mặt ở quảng trường địa phương.

Chẳng mấy chốc, Trần Đỉnh Nguyên đã xuất hiện.

Lúc này ông ta để thủ hạ là đệ tử ngoại môn điểm danh từng người một, sau khi xác nhận chính xác, ông ta giơ tay lên, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một chiếc phi thuyền bạch ngọc.

Phi thuyền bạch ngọc gặp gió liền biến lớn, trong nháy mắt đã dài ra hai ba thước, hoa văn trên phi thuyền tinh xảo phức tạp, thân thuyền còn tỏa ra ánh sáng trong suốt óng ánh, cứ vậy mà lẳng lặng lơ lửng trong không trung.

Các tu sĩ đến từ những thành trấn nhỏ chưa từng thấy cảnh tượng nào như vậy, đôi mắt họ lập tức sáng lên, lộ ra vẻ mặt cực kỳ ước ao và khát vọng.

Phải biết rằng Trần Đỉnh Nguyên cũng chỉ là Trúc Cơ, nhưng đã có thể sử dụng một pháp khí lợi hại như vậy, những người trẻ tuổi có mặt ở đây đều có tham vọng nhắm tới Kim Đan và thậm chí là Nguyên Anh, nhìn thấy cảnh này giống như nhìn thấy bản thân trong tương lai, làm sao có thể không phấn khích được?

Trần Đỉnh Nguyên nhìn vẻ mặt hưng phấn của mọi người, lúc này mới âm thầm cười cười, cất cao giọng nói: “Nếu đã tập trung đông đủ rồi thì lên hết đi, trước

giờ Ngọ phải có mặt ở tông môn, chờ các trưởng lão tuyển chọn đệ tử xong, còn phải sắp xếp nơi ở cho các ngươi nữa."

Trần Đỉnh Nguyên vừa dứt lời, các tu sĩ lập tức đến xếp hàng trước phi thuyền, lần lượt từng người một bước lên phi thuyền.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Đỉnh Nguyên không khỏi hài lòng vuốt vuốt râu – lớp tu sĩ này không tồi, phương diện giáo dưỡng của họ cũng khá được, mặc dù thiên phú không tốt bằng những công tử đến từ thành Thanh Ngọc, nhưng tiền đồ tương lai của họ chắc hẳn sẽ không đến nỗi tệ.

Sư tôn vẫn luôn dạy ông ta rằng, có tài mà không có đức là người vô dụng, có đức mà không có tài thì làm việc gì cũng khó, nếu một tu sĩ có nhân phẩm không tồi, cho dù thiên phú có kém một chút thì cũng không thể khinh thường.

Suy cho cùng, giới tu chân có rất nhiều thiên tài khiến người ta phải tiếc hùi hụi, nhưng vẫn luôn có loại người dựa vào tâm cảnh ổn định mà leo lên từng bước, cuối cùng giết chết rất nhiều thiên tài, trở thành người già dặn kinh nghiệm nhất và có sức ảnh hưởng nhất.

Có khá nhiều trưởng lão như vậy ở trong Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Vì vậy Trần Đỉnh Nguyên không quá sốt ruột với tiến độ tu luyện của mình, ông ta chỉ cần làm đến đâu chắc đến đấy, không hy vọng mình một bước lên trời, chỉ hy vọng một ngày nào đó ông ta sẽ là người cười cuối cùng.

Tuy nhiên, Trần Đỉnh Nguyên vẫn rất hâm mộ những tu sĩ vừa có tài vừa có đức, chẳng hạn như Tần Di và Thẩm Thanh Đường.

Ông ta còn muốn nhắc nhở hai người họ tránh cái hố to khi họ bái sư nữa.

Nhưng sau khi nghĩ lại, cuối cùng Trần Đỉnh Nguyên không có làm vậy.

Ông ta cảm thấy hễ là người bình thường thì sẽ không chọn cái hố đó.

• •

Phi thuyền di chuyển trên không trung, xung quanh là những tảng mây trắng xóa nhanh chóng xẹt qua, nhưng phi thuyền lại được vòng bảo hộ che chở ở chính giữa, bên trong trời yên biển lặng, ngay cả tóc của mọi người cũng không hề lay động.

Thẩm Thanh Đường và Tần Di đứng ở mũi thuyền, lẳng lặng nhìn xuống, nhìn thấy hơn trăm mẫu đồng ruộng phì nhiêu, cứ thế mà yên lặng vụt qua ngay dưới mí mắt họ.

Tâm trạng càng ngày càng tốt đẹp.

Nhìn tất cả những điều này, Thẩm Thanh Đường không hiểu sao cảm thấy con đường tương lai của cậu và Tần Di đang lặng lẽ thay đổi, dẫn đến một con đường rộng mở tươi sáng hơn.

Khẽ mỉm cười, Thẩm Thanh Đường nắm lấy tay Tần Di, đang định nhỏ giọng nói với Tần Di rằng nếu lát nữa Lê Trường Phong không chọn hắn, hắn cũng tuyệt đối đừng chọn một người, thì phía trước truyền đến một tràng kinh hô.

Thẩm Thanh Đường giật mình, không hẹn mà cùng Tần Di ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy cách đó không xa có một dãy núi hùng vĩ nhấp nhô, đắm mình trong ánh nắng dịu dàng.

Dãy núi tràn ngập linh quang, xung quanh rải rác vô số tòa nhà bằng đá cẩm thạch màu trắng, ở nơi cao nhất mơ hồ có một tòa kiếm tháp, trên đỉnh tháp tỏa ra linh quang vạn trượng.

Vô số bạch hạc thong thả bay lượn xung quanh tòa kiến trúc, lên lên xuống xuống, bên trong rừng cây rậm rạp vây chung quanh tràn ngập linh khí, nuôi dưỡng cho kiếm tông khổng lồ này giống như một vùng đất thần tiên.

Nơi đó chính là Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Thẩm Thanh Đường vô thức nắm chặt tay Tần Di, Tần Di cũng co tay lại nắm chặt tay cậu.

Mãi cho đến lúc này, Thẩm Thanh Đường mới nhận ra rằng, dường như cánh cổng của tu chân giới đã thực sự chân chính rộng mở với bọn họ.

Mà lúc này, một câu nói của Trần Đỉnh Nguyên đã kéo hai người trở về hiện thực.

“Mọi người chú ý an toàn, đừng nóng vội, chuẩn bị bái kiến các vị trưởng lão và trưởng môn.”

Nhất thời, những tu sĩ vẫn còn đang thảo luận sôi nổi liền lập tức im bặt.

Chiếc phi thuyền bạch ngọc lặng lẽ di chuyển về phía trước, đáp xuống một khoảng đất trống bằng phẳng trước cửa núi của Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Ở đó đã có những tu sĩ mặc trang phục của đệ tử ngoại môn màu xanh nhạt sẵn sàng đón tiếp họ.

Thứ đầu tiên đập vào mắt của tất cả các tu sĩ là một khối ngọc trắng tinh khiết trên bệ đá khổng lồ, hơi tỏa ra ánh sáng óng ánh.

Đây là bước kiểm tra thiên phú linh căn trước khi nhập môn.

Tất cả các tu sĩ đều háo hức muốn thử.

Đây cũng là nguyên nhân có không ít tu sĩ mặc dù đã thua cuộc thi nhưng vẫn nuôi hy vọng tiến vào nội môn.

Suy cho cùng, chỉ cần bạn là đơn linh căn Thiên phẩm, ngay cả khi bạn thể hiện không tốt trong cuộc thi, vẫn sẽ có trưởng lão sẵn lòng thu nhận bạn.

Lúc này, Trần Đỉnh Nguyên gật đầu ra hiệu với các đệ tử ngoại môn trước đài kiểm tra, rồi nói với các tu sĩ mới đến lần này: “Kiểm tra thiên phú linh căn, xếp

hàng từng người một.”

Nghe thấy câu này, các tu sĩ lập tức đi xếp hàng, chỉ có một thiếu niên có chút trẻ con nghi hoặc nhỏ giọng hỏi: “Không phải năm người đứng đầu có thể tự chọn sư phụ sao? Còn phải kiểm tra cái này sao?”

Trần Đỉnh Nguyên: …

Đột nhiên, bầu không khí ở hiện trường liền trở nên kỳ lạ.

Thẩm Thanh Đường khẽ nhíu mày, vừa định giải thích cho Mộ Phi, Trần Đỉnh Nguyên đã nói: “Năm người đứng đầu tất nhiên là tự chọn sư môn, nhưng cũng phải kiểm tra thiên phú linh căn, ngươi có vấn đề gì?”

Mộ Phi sửng sốt một chút, sau đó gật đầu nói: “À, vậy thì không có việc gì.”

Trần Đỉnh Nguyên không khỏi ho khan một tiếng, nhưng nhìn thấy bộ dáng trẻ con ngây thơ của Mộ Phi, cũng không định tiếp tục so đo nữa, chỉ nói: “Nếu đã không còn vấn đề gì, vậy bắt đầu kiểm tra đi.”

Nhưng ông ta không biết rằng, khi ông ta nói xong câu này, có một ánh mắt lạnh nhạt xẹt qua đầu mọi người, cuối cùng nhẹ nhàng rơi vào trên người Mộ Phi.

Mộ Phi dường như cảm nhận được điều gì đó, ngẩng đầu nhìn một cái, nhưng trên đầu và xung quanh ngoại trừ bầu trời và núi rừng thì không có gì cả.

Kỳ lạ……

• •

Ngay sau đó, buổi kiểm tra bắt đầu.

Tần Di là người đầu tiên, hắn dẫn đầu đi về phía trước với sắc mặt bình tĩnh, yên lặng ấn tay vào ngọc thạch, tức khắc hồng quang rực sáng, những tia sáng đỏ rực bay lên ngút trời gần như chiếu sáng toàn bộ cổng chào bằng đá trước cổng núi của Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Trong đám tu sĩ ngay lập tức bùng nổ tiếng kinh hô cực kỳ hâm mộ, cách họ nhìn Tần Di cũng tức khắc thay đổi.

Lúc trước bọn họ ít nhiều cũng có chút xem thường Tần Di, cho rằng Tần Di là một tán tu, chắc là dùng thủ đoạn bất chính mới giành được chiến thắng.

Nhưng bây giờ khi nhìn thấy kết quả kiểm tra thiên phú linh căn, bọn họ lập tức bái phục hoàn toàn.

Hỏa linh căn Thiên phẩm!

Hỏa linh căn có tính ứng dụng rộng rãi, có thể được dùng để luyện đan, luyện pháp khí, cũng có tính công kích cao, bản thân đã là linh căn được ưa chuộng rồi, mà Tần Di không những là đơn Hỏa linh căn không thôi, mà còn là Hỏa linh căn Thiên phẩm!

Thật sự là thiên phú khiến người ta kinh ngạc đến không thể ghen tị mà!

Mà Trần Đỉnh Nguyên cũng không ngờ rằng Tần Di lại là Hỏa linh căn Thiên phẩm, ông ta sửng sốt một hồi, không phải là chưa từng thấy, chỉ là không hợp với lẽ thường —— ông ta cũng biết Tần Di là một tán tu, lại còn xuất thân từ một thành trấn nhỏ ở tầng dưới, xác suất này là một triệu người chỉ có một người chứ không phải nói quá?

Nhưng trừ một lần phát sáng đó ra, linh ngọc kiểm tra cũng không có phát ra bất kỳ ánh sáng tạp chất nào nữa, chứng minh Hỏa linh căn Thiên phẩm của Tần Di là hàng thật không thể thật hơn.

Trần Đỉnh Nguyên từ từ định thần lại, đang định công bố kết quả kiểm tra thì một ánh sáng vàng vội vội vàng vàng đột nhiên xuất hiện trước mặt các tu sĩ.

Khi ánh sáng biến mất, một thanh niên ăn mặc sang trọng, khắp người đeo ngọc bội, dung mạo vô cùng anh tuấn xuất hiện.

Khi Trần Đỉnh Nguyên nhìn thấy chàng trai trẻ trong bộ y phục sang trọng này, trái tim ông ta chùng xuống: Ôi không, sao năm nay lại để vị này xuất hiện đầu tiên thế?

Chàng trai trẻ có một đôi mắt đào hoa long lanh quyến rũ, lúc này cười híp mắt đánh giá Tần Di một phen, sau đó nói: "Ái chà chà, tiểu tu sĩ thiên phú không tồi nha, ta tên Cung Phất Vũ, là trưởng lão của Phù Chú viện, ngươi có bằng lòng bái ta làm sư phụ không?"

Đám tu sĩ còn đang không hiểu chuyện gì, vừa nghe thấy vị tu sĩ trẻ tuổi tuấn mỹ, đoan trang cao quý này là trưởng lão của một viện, lập tức quăng ánh mắt cực kỳ hâm mộ về phía Tần Di.

Chỉ có Trần Đỉnh Nguyên trong lòng lặng lẽ đổ mồ hôi dùm Tần Di, thầm nghĩ Tần Di nhất định không được đồng ý với Cung Phất Vũ nha.

Nếu hắn thực sự đồng ý, thì đời này của hắn coi như bỏ.

Những đệ tử khác của Thanh Ngọc Kiếm Tông biết nội tình cũng lộ ra vẻ mặt bất minh, hiển nhiên là đang chờ xem kịch vui.

Mà Cung Phất Vũ vẫn đang cười tủm tỉm nhìn Tần Di, lúc này còn lấy ra một cây quạt nhẹ nhàng phẩy phẩy.

Mà những tiểu tu sĩ được chọn làm đệ tử phía dưới nhìn thấy kim quang từ trong quạt phát ra, lập tức trừng to hai mắt.

Pháp khí cực phẩm đó, vị này đúng thật là đại nhân vật rồi! Thật là xa xỉ!

Chẳng qua, ở trong đám ánh mắt hoặc là cực kỳ hâm mộ hoặc là cực kỳ ghen ghét, Tần Di lại bày ra vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh, lúc này mới ngẩng đầu lên, xuyên qua lớp mặt nạ lẳng lặng nhìn đôi mắt đào hoa xinh đẹp của Cung Phất Vũ một chút, sau đó cúi đầu chắp tay, nói: "Thật có lỗi, ý tốt này của tiền bối, thứ cho vãn bối không dám nhận."

Cung Phất Vũ nhướng mày, gõ gõ quạt: “Ngươi chê ta?”

Những lời này vừa nói ra, dưới đài lập tức có kẻ há hốc mồm, còn có kẻ vui sướng khi người gặp họa.

Đều cảm thấy lần này Tần Di đã đắc tội với vị tiền bối này rồi.

Chỉ có Tần Di cung kính cúi đầu, mặt không chút thay đổi nói: “Vãn bối không dám chê tiền bối, chỉ là vãn bối không biết nhiều chữ, hơn nữa chữ viết lại còn khó xem, sợ rằng khi vào Phù Chú viện sẽ không học được gì.”

Cung Phất Vũ: ?

Lập tức, Cung Phất Vũ nhìn Tần Di một cái kỳ dị: “Người nhà ngươi không dạy ngươi viết chữ sao?”

Tần Di nghiêm túc nói: “Vãn bối là tán tu, đều là tu luyện theo tiền bối trong đoàn lính đánh thuê, thật sự không biết được nhiều chữ, tiền bối nếu không tin, có thể hỏi những người cùng quê với vãn bối.”

Cung Phất Vũ lẳng lặng nhìn Tần Di trong chốc lát, sau đó vẻ mặt thúi quắc nói: “Xúi quẩy, thôi bỏ đi, không cần ngươi nữa.”

Tần Di mặt không đổi sắc: “Đa tạ tiền bối đã thông cảm cho nỗi khổ của vãn bối.”

Cung Phất Vũ khịt mũi, xoay người lùi lại, mà vào lúc này, bốn quang ảnh có màu sắc khác nhau từ trên trời giáng xuống, xuất hiện trước mặt các tu sĩ. Đây là bốn đại biểu trưởng lão do bốn viện khác phái tới để chiêu mộ đệ tử lần này.

------oOo------

Chương 49.2: (Hạ): Người đẹp, cưng có muốn bái ta làm sư phụ không nè ~

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 49 (Hạ): Người đẹp, cưng có muốn bái ta làm sư phụ không nè ~

Võ viện là một kiếm tu trẻ tuổi có gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị, Pháp Khí viện lại là một tu sĩ trung niên có thân hình cao lớn, Đan Dược viện là một tu sĩ trung niên có dáng người nho nhã ôn hòa, Trận Pháp viện là một nữ tu xinh đẹp như hoa.

Bốn người vừa xuất hiện, linh quang bộc phát, khí tức khác nhau, khiến đám tu sĩ trẻ tuổi phía dưới nhìn đến hoa mắt, không khỏi khe khẽ thì thầm với nhau.

Bởi vì từ góc độ khí thế, hiển nhiên bốn người này mạnh hơn Cung Phất Vũ vừa mới xuất hiện rất nhiều.

Lúc này mọi người cũng đã có chút hiểu biết, kẻ ra tay cướp người trước ắt hẳn không đáng tin cậy. Tần Di thế mà biết nhìn xa trông rộng đó.

Bốn vị trưởng lão vừa xuất hiện, đều hướng ánh mắt về phía Tần Di, vẫn là nữ tu của Trận Pháp viện lên tiếng đầu tiên, vừa cười vừa nói: "Hỏa linh căn Thiên phẩm, Thanh Ngọc Kiếm Tông mấy năm gần đây hiếm khi thấy một nhân tài có tư chất xuất chúng như vậy."

Vị đan tu nho nhã của Đan Dược viện gật gật đầu, nói: "Ừm, còn là người đứng đầu cuộc thi, nền tảng tu vi cũng rất tốt."

Hai vị tu sĩ còn lại còn chưa kịp mở miệng, Cung Phất Vũ ở một bên hừ lạnh một tiếng: "Hừ, bớt giả đò đi mấy ông bà già, muốn cướp người cũng không dám lên tiếng."

Nói xong, Cung Phất Vũ còn sợ thiên hạ không loạn trừng mắt nhìn Tần Di một cái, nói: "Nhóc con, ngươi nhìn thấy rồi đó, bốn vị trưởng lão đều kiêng kỵ lẫn nhau, sẽ không chủ động ra tay cướp người, ngược lại là ngươi đó, muốn bái ai làm sư phụ? Bút sa gà chết, ngươi không được hối hận đâu đó."

Tần Di: …

Có điều ngay sau đó, Tần Di không chút chần chừ, tiến lên một bước, nói: "Tần Di muốn học kiếm, hiển nhiên muốn vào Võ viện."

Tần Di vừa nói ra lời này, sắc mặt của bốn vị trưởng lão bao gồm cả Cung Phất Vũ đều trở nên cổ quái.

Cung Phất Vũ còn cười nói: "Nhóc con, ngươi nghĩ cho kỹ nha, vị Lê trưởng lão này của Võ viện có tiếng là Vạn năm Kim Đan đó, nếu ngươi bái hắn làm sư phụ, nói không chừng ngày nào đó tu vi của ngươi còn cao hơn hắn."

Ngay khi Cung Phất Vũ nói ra điều này, hiện trường liền náo động.

Biểu cảm của mọi người đều trở nên kỳ lạ, chỉ riêng Tần Di và Lê Trường Phong, người đang bị chế giễu, trông rất bình tĩnh, như thể những gì Cung Phất Vũ nói không liên quan gì đến họ.

Mà Tần Di lúc đầu còn có chút không xác định, nhưng khi nghe đến tên Lê Trường Phong, liền quyết đoán tiến lên một bước, quỳ xuống hướng về Lê Trường Phong nói: "Thỉnh tiền bối thu nhận vãn bối, vãn bối rất thích học kiếm."

Lê Trường Phong lẳng lặng nhìn Tần Di, hiếm thấy mà không đồng ý ngay, ngược lại còn hỏi: "Ngươi nghĩ kỹ chưa? Cung Phất Vũ nói không sai, ta đúng là Vạn năm Kim Đan."

Mọi người lập tức bàn tán xôn xao.

Theo lý mà nói, với thiên phú của Tần Di, các trưởng lão hẳn là phải tranh nhau thu nhận mới đúng, Lê Trường Phong như vậy, có phải là vì trình độ thật sự không đủ, sợ đệ tử sau này sẽ vượt mặt hắn, bị thiên hạ chê cười không?

Nghe thấy Lê Trường Phong nói vậy, Tần Di càng thêm kiên định, lúc này ngẩng đầu nhìn Lê Trường Phong, nghiêm túc nói: "Tiền bối có thể lấy cảnh giới Kim Đan để làm trưởng lão ở Kiếm Tông, nhất định có điểm phi phàm. Chỉ cần Tần Di còn Luyện Khí, bất luận thế nào cũng không thể xem thường tiền bối. Xin tiền bối hãy thu nhận Tần Di."

Lê Trường Phong nhìn ánh mắt sáng ngời nghiêm túc của Tần Di, lần đầu tiên, trong mắt hắn lóe lên hào quang khác thường, cuối cùng thản nhiên nói: "Được, vậy ta thu nhận ngươi, tuy nhiên sau khi nhập môn của ta, ngươi không được hối hận. Nếu có một ngày ngươi muốn đổi ý, những trưởng lão của viện khác cũng sẽ không thu nhận ngươi, ngươi hiểu không?"

Tần Di cúi đầu thật sâu: "Tần Di tuyệt đối sẽ không hối hận!"

Lê Trường Phong cuối cùng cũng khẽ mỉm cười, vươn tay đỡ Tần Di dậy: "Được rồi, từ nay về sau, ngươi chính là đệ tử thân truyền thứ hai của Lê Trường Phong ta."

Tần Di đứng dậy, không hiểu sao thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy kỳ quái —— đệ tử thân truyền thứ hai?

Nhưng trong hoàn cảnh này, hắn không nên hỏi nhiều.

Chỉ im lặng đứng dậy.

Các tu sĩ phía dưới cũng thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ Tần Di đã chọn người tệ nhất, thì bọn họ cũng có thể chọn được người tốt hơn rồi.

Chỉ có Lâm Cẩn Du nhìn thấy Lê Trường Phong cười đỡ Tần Di đứng dậy, lại nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt u ám.

Sao lại như thế?

Sao có thể như vậy?

Làm sao Tần Di biết được điểm vượt trội hơn người của Lê Trường Phong?

Chẳng lẽ Tần Di cũng xuyên sách sao?

Nhưng bây giờ Tần Di đã chọn Lê Trường Phong rồi, dựa theo tính cách của Lê Trường Phong, tuyệt đối sẽ không thu hai đồ đệ.

Nếu hắn lại chọn Lê Trường Phong, nói không chừng sẽ bị Tần Di phát giác, nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Cẩn Du cảm thấy mình chỉ có thể chọn đi con đường khác.

• •

Sau đó, bốn người còn lại lần lượt được kiểm tra.

Rất nhanh đã cho ra kết quả.

Mộ Phi, Kim linh căn Thiên phẩm, Thẩm Thanh Ngạn, Thổ linh căn Địa phẩm, Kỳ Trường Tinh, Thủy linh căn Địa phẩm.

Lâm Cẩn Du, Mộc linh căn Địa phẩm.

Kết quả kiểm tra lần này khiến các trưởng lão và Trần Đỉnh Nguyên kinh ngạc — những năm trước bọn họ không hề đặt hy vọng vào những đệ tử được tuyển chọn từ bên ngoài, nhưng bây giờ xem ra nhóm này có chút ngoài dự đoán của mọi người.

Mà việc Tần Di được Lê Trường Phong thu về làm đệ tử nằm ngoài dự đoán của ba người còn lại, vì vậy Mộ Phi, người duy nhất còn lại có linh căn Thiên phẩm, đã trở thành miếng bánh ngon được ba vị trưởng lão giành nhau.

Cuối cùng, Mộ Phi chọn đi theo trưởng lão của Trận Pháp viện, Thẩm Thanh Ngạn đến Pháp Khí viện, mà Kỳ Trường Tinh không còn lựa chọn nào khác đành đến Đan Dược viện.

Trong quá trình này, Cung Phất Vũ luôn đứng ở bên cạnh, lười nhác phe phẩy quạt, không hề lên tiếng, hoàn toàn khác với bộ dạng niềm nở muốn đoạt Tần Di lúc ban đầu.

Cuối cùng, đến lượt Lâm Cẩn Du đưa ra lựa chọn.

Theo lý mà nói, lần này không có quy định số người, một trưởng lão có thể thu nhận hai người, huống chi phía sau còn có những tu sĩ chưa kiểm tra xong.

Mọi người đều cảm thấy Lâm Cẩn Du có lẽ sẽ chọn Đan Dược viện, dù sao cũng là Mộc linh căn mà, thích hợp vào Đan Dược viện nhất.

Hơn nữa, Kỳ Trường Tinh, người có Thủy linh căn, đến Đan Dược viện chắc chắn sẽ không hợp phong thủy, các trưởng lão của Đan Dược viện nhất định sẽ ưu ái Lâm Cẩn Du hơn.

Ngay cả bản thân trưởng lão Đan Dược viện cũng nghĩ vậy,

Nhưng khiến người ta ngỡ ngàng, ngơ ngác, bật ngửa chính là Lâm Cẩn Du lại đi đến trước mặt Cung Phất Vũ đang bày ra vẻ mặt biếng nhác, nghiêm túc bái lạy nói: “Vãn bối Lâm Cẩn Du, từ nhỏ đã thích vẽ phù chú, hy vọng Cung tiền bối có thể thu nhận vãn bối làm đệ tử.”

Mọi người: ? ? ?

Bộ dáng lười biếng ban đầu của Cung Phất Vũ lúc này cũng hơi thay đổi, y cầm quạt che lại mặt, lộ ra một đôi mắt tràn đầy hứng thú nói: “Ái chà, kỳ lạ nha, vậy mà có người chủ động chọn ta sao?”

Lâm Cẩn Du vẻ mặt cung kính, nghiêm túc nói: “Hy vọng tiền bối tác thành cho vãn bối.”

Cung Phất Vũ nhìn gương mặt băng sương gần như không tỳ vết của Lâm Cẩn Du, khẽ nhếch khóe môi.

Cuối cùng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Cung Phất Vũ lười biếng phe phẩy quạt, cười nói: "Cũng là một nhân vật xinh đẹp đó, nhưng đáng tiếc nha, không hợp mắt ta."

Sắc mặt Lâm Cẩn Du đột nhiên thay đổi, sao có thể như vậy?

Trong nguyên tác, Cung Phất Vũ nhìn thấy hắn ta không phải là thích chết đi được sao?

Lâm Cẩn Du cảm thấy nhất định có chỗ nào đó không ổn, nghiến răng còn muốn tranh thủ một chút, Cung Phất Vũ đã buồn bã nói: "Đệ tử nghiêm túc như vậy, vừa nhìn liền biết không thích hợp với ta, lão Diệp, hay là ông nhận đi."

Trưởng lão Đan Dược viện bị gọi là lão Diệp sắc mặt trông có vẻ bối rối, nhưng ông ta kiêng kỵ thân phận của Cung Phất Vũ, chỉ đành ho khan một tiếng, nhìn Lâm Cẩn Du nói: "Cung trưởng lão không muốn thu nhận ngươi, ngươi có muốn bái ta làm sư phụ không?"

Lâm Cẩn Du mấp máy môi, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Nhưng cuối cùng, hắn ta nhìn thoáng qua vẻ mặt u ám của trưởng lão Đan Dược viện và vẻ mặt lạnh nhạt của Cung Phất Vũ, chỉ đành nhắm mắt lại, miễn cưỡng khom người trước trưởng lão Đan Dược viện, nói: "Đệ tử Lâm Cẩn Du, bái kiến sư phụ."

Cùng lúc đó, Thẩm Thanh Đường đang đứng trong đám đông, mím môi nở một nụ cười nhạt.

Cuối cùng cậu cũng hiểu vì sao Lâm Cẩn Du lại trở nên kỳ lạ như vậy.

Quả nhiên, hắn ta cũng là một người xuyên sách.

• •

Cứ như vậy, chỉ tiêu cho năm đệ tử nội môn đã được quyết định.

Dựa theo thông lệ trước đây, những vị trưởng lão này hiện tại cũng nên rút quân rồi.

Nhưng hôm nay bọn họ thấy năm người đứng đầu đều xuất sắc như vậy, không hẹn mà cùng nhau lưu lại, cho rằng trong đợt này khả năng còn có đệ tử xuất sắc.

Cung Phất Vũ cũng ở lại.

Nhưng không ai chú ý đến y, bởi vì bình thường y có mặt cũng chỉ vì thích xem náo nhiệt thôi.

Kiểm tra thiên phú linh căn vẫn tiếp tục.

Tuy nhiên kết quả kiểm tra sau đó đều khiến các vị trưởng lão thất vọng.

Ngoại trừ kiểm tra được Lục Đình Tiêu là Kim linh căn Địa phẩm, những người khác đều không tốt lắm.

Mà Lục Đình Tiêu cũng được trưởng lão Pháp Khí viện mang đi.

Mặc dù được nhặt lại, nhưng anh ta cũng không cam lòng giống như Lâm Cẩn Du, dù sao phía trên còn có Mộ Phi Kim linh căn Thiên phẩm, trưởng lão Pháp Khí viện phỏng chừng cũng sẽ không chú trọng bồi dưỡng anh ta.

Nhưng bây giờ, chỉ có vào được nội môn rồi nói tiếp.

Nhìn thấy cuối cùng chỉ còn lại một vài tu sĩ, Cung Phất Vũ thích xem náo nhiệt cũng phải ngáp dài, những trưởng lão khác chuẩn bị rời đi, không muốn quan sát nữa.

Nhưng đột nhiên, Cung Phất Vũ đảo mắt xuống sân, sau đó hai mắt y sáng lên, chống tay lên cằm, tỏ ra có chút hứng thú.

Có vẻ như người khiến y cảm thấy thú vị đã đến rồi.

Thẩm Thanh Đường xuất hiện.

Cậu mặc bạch y, dáng người nhẹ nhàng uyển chuyển, cứ vậy mà đi tới trước đài kiểm tra, vươn những ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng ấn lên.

Trong nháy mắt, một luồng ánh sáng xanh lục phóng ra không thua gì lúc Tần Di kiểm tra, phóng thẳng lên trời!

Lục quang rực rỡ như vậy đã khiến tất cả tu sĩ có mặt tại hiện trường phải sôi trào, mọi người trở nên cực kỳ phấn khích, lập tức nhìn về phía Thẩm Thanh Đường.

Lại là một người có linh căn Thiên phẩm!

Tuy rằng chỉ là Mộc linh căn, nhưng cũng rất lợi hại!

Chỉ có Lâm Cẩn Du đứng sau lưng trưởng lão Đan Dược viện lúc này nhịn không được mà nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Trưởng lão Đan Dược viện nhìn thấy một màn này, không khỏi kinh hãi, sau đó cau mày, đang nghĩ sau khi thu được hai đệ tử rồi, làm sao có thể tranh giành Mộc linh căn Thiên phẩm thì đã có người ra tay nhanh hơn ông ta!

Một ánh sáng vàng vèo một cái xông ra ngoài.

Y phục sang trọng, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Thẩm Thanh Đường.

Đôi mắt đào hoa của Cung Phất Vũ cười đến muốn nở hoa, lúc này y say đắm nhìn Thẩm Thanh Đường nói: “Người đẹp, cưng có muốn bái ta làm sư phụ không nè ~”

Nháy mắt, vẻ mặt của những trưởng lão khác bao gồm cả Trần Đỉnh Nguyên, đều trở nên vô cùng xấu hổ.

Cung Phất Vũ quá … quá mất mặt rồi.

Nhưng sau đó, một cảnh tượng khiến mọi người không thể tưởng tượng được xuất hiện. Thẩm Thanh Đường khẽ cười nhìn Cung Phất Vũ, dường như không cần suy nghĩ đã nhẹ nhàng đáp: “Được ạ.”

------oOo------

Chương 50: Thấy đàn ông liền đi không nổi.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 50: Thấy đàn ông liền đi không nổi.

Lần này đến lượt Cung Phất Vũ ngớ người, nhưng ngay sau đó, y phe phẩy cây quạt, tươi cười rạng rỡ nói: “Tốt quá đi, Cung mỗ ta cũng có đệ tử rồi.”

Nói xong, Cung Phất Vũ cười híp mắt đưa chiếc quạt cho Thẩm Thanh Đường: “Đệ tử, đến đây, theo sư phụ đi nào.”

Thẩm Thanh Đường ánh mắt khẽ động, vừa định vươn tay, một đạo kiếm quang lạnh lùng rơi xuống.

Kiếm khí này rất kỳ lạ, nháy mắt liền chia cắt Thẩm Thanh Đường và Cung Phất Vũ, tạo thành một luồng khí kỳ lạ trước mặt họ.

Tiếp đó, một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Cung Phất Vũ, đừng có gạt người khác làm đệ tử.”

Bất ngờ thay, là Lê Trường Phong.

Cung Phất Vũ vừa nghe thấy giọng nói của Lê Trường Phong, nụ cười trên gương mặt xinh đẹp lập tức vặn vẹo, sau đó quay đầu lại tức giận mắng: “Họ Lê kia, vừa rồi ngươi cướp người của ta, ta không so đo với ngươi thì thôi đi. Bây giờ ngươi lại ngăn cản ta thu đồ đệ, ngươi có bệnh hả?”

Tất cả đệ tử có mặt tại hiện trường đều im bặt, có lẽ là bởi vì bọn họ chưa từng thấy cuộc cãi vã nào kỳ lạ như vậy, thở mạnh một chút cũng không dám.

Sắc mặt ba vị trưởng lão còn lại cũng rất cổ quái, nhưng không ai trong số họ lên tiếng.

Lúc này, Lê Trường Phong cau mày nhìn Cung Phất Vũ, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng lại cực kỳ nghiêm túc: “Bản thân mình vẽ bùa còn chưa xong, lại còn muốn dạy người ta vẽ bùa? Không phải gạt người khác làm đệ tử thì là gì?”

Lê Trường Phong vừa nói lời này, tất cả đệ tử đều há hốc mồm, cho rằng Lê trưởng lão chẳng lẽ điên rồi? Cung Phất Vũ chắc chắn sẽ lại làm ầm ĩ lên.

Ai ngờ, Lê Trường Phong vừa nói ra những lời này, khuôn mặt tuấn mỹ của Cung Phất Vũ lập tức đỏ lên, lộ ra một tia thất bại vì bị người đâm trúng tử huyệt, nhưng ngay sau đó, y khịt mũi, lắc quạt nói: "Ta nhận đệ tử cũng không phải để dạy cậu ấy vẽ bùa, ngươi dựa vào cái gì mà nói ta như vậy?"

Lê Trường Phong nhíu mày: "Ngươi là trưởng lão của Phù Chú viện, không dạy đệ tử vẽ bùa vậy ngươi muốn dạy cậy ấy cái gì?"

Cung Phất Vũ cười mà như không cười cong lên môi dưới: "Ta muốn dạy cậu ấy cái gì thì liền dạy cái đó. Ta là Kim Đan, sao lại phải lo lắng không dạy được một Luyện Khí?"

Lê Trường Phong: …

Một lúc lâu sau, Lê Trường Phong nhắm mắt lại, khẽ thở ra một hơi, quay đầu đi chỗ khác, thay vì tranh cãi với Cung Phất Vũ, hắn nhìn Thẩm Thanh Đường nói: "Nếu ngươi thật sự muốn bái sư, ta cũng có thể nhận ngươi, nếu thật sự bái phải vị Cung trưởng lão này, ắt hẳn sẽ làm chậm trễ tiền đồ của ngươi."

"Ngươi là Thiên phẩm linh căn, ta nghĩ ngươi có thể nhận định được, nên chọn sư tôn như thế nào để chỉ dạy ngươi."

Thẩm Thanh Đường nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lê Trường Phong, trầm mặc một lát, đang định từ chối, lại đột nhiên nhìn thấy Tần Di ở phía sau Lê Trường Phong.

Bấy giờ, Thẩm Thanh Đường lại hơi lưỡng lự.

Nhưng không chần chừ bao lâu, Thẩm Thanh Đường vẫn cười lắc đầu nói: "Đa tạ Lê trưởng lão ưu ái, nhưng ta đã đồng ý với sư tôn rồi, không thể nuốt lời được. Nói lời phải giữ lấy lời không phải sao?"

Lần này đến lượt Lê Trường Phong bị câu nói "Nói lời phải giữ lấy lời" của Thẩm Thanh Đường làm cho kinh ngạc.

Cuối cùng, Lê Trường Phong trầm mặc hồi lâu, mới bình tĩnh nói: "Ừm, ngươi nói không sai, đều là tạo hóa của mỗi người."

Nói xong, Lê Trường Phong không nhìn Thẩm Thanh Đường nữa, mà nhìn Cung Phất Vũ với vẻ mặt nghiêm túc nói: "Mỗi lần Kiếm Tông thu đồ đệ, ngươi đều thích chạy ra ngoài gây sự, nhưng lần này nếu ngươi đã thật sự thu đồ đệ rồi, ngươi phải đối xử tốt với người ta—"

"Yên tâm đi." Cung Phất Vũ nghiến răng nghiến lợi, "Ta cam đoan sẽ đối đãi với đồ đệ tốt hơn ngươi gấp trăm lần, quỷ nghèo như ngươi trước tiên hãy nghĩ tới việc đừng để đồ đệ chết đói đi!"

Lê Trường Phong không nói nữa.

Bầu không khí ở hiện trường một trận kỳ quái.

Cuối cùng, Cung Phất Vũ lạnh lùng nhìn Lê Trường Phong một cái, sau đó vươn tay kéo Thẩm Thanh Đường lên, dẫn cậu bay vút lên trời.

Ánh sáng vàng rực rỡ biến mất trên bầu trời, bầu không khí ở hiện trường lập tức trở nên sôi nổi hơn khi Cung Phất Vũ biến mất.

Lúc này, Lê Trường Phong nhìn bóng lưng rời đi của Cung Phất Vũ, không tự giác khẽ nhíu mày, nhưng cuối cùng hắn vẫn không làm gì, chỉ quay đầu lại, nhìn Tần Di ở phía sau nói: "Đi thôi, trở về Võ viện."

Vừa dứt lời, Lê Trường Phong liền chú ý thấy trong mắt Tần Di đang nhìn về phía chân trời hiện lên một tia lạnh lùng, nhưng rất nhanh, Tần Di liền cụp mắt xuống, trầm giọng nói: "Vâng."

• •

Sương trắng lượn lờ, tiên hạc đứng lặng im, vô số hoa sen đỏ tiên khí lả lướt trôi nổi trong Thanh Ngọc hồ, một hành lang bồng bềnh bằng bạch ngọc bắt ngang qua mặt nước, dẫn đến mấy gian viện tử trông cực kỳ hoa lệ trang nhã giống như cung điện.

Các viện đều nối liền nhau, ở giữa có mấy cây cột dài bằng bạch ngọc, chỉ ngăn cách bằng rèm sa hoặc rèm ngọc, tất cả đều tinh xảo xa hoa. Trên giá trưng bày đủ loại bảo vật tràn ngập linh quang.

Mặc dù đã sớm biết Cung Phất Vũ vừa có tiền vừa nhàn rỗi, nhưng Thẩm Thanh Đường vẫn hơi sốc khi nhìn thấy cảnh tượng nơi ở của Cung Phất Vũ.

Liền mượn Quỳnh Châu Tuyết Giáng Lê trắng như tuyết ở trước sân vô cùng xum xuê để nói đi, một cây lê cũng đáng giá mấy vạn linh thạch hạ phẩm.

Mặc dù nếu chuyển thành linh thạch trung phẩm thì chỉ tốn có mấy trăm, nhưng một viên linh thạch trung phẩm cũng đủ cho người bình thường ở một nơi như thành Lăng Dương chi tiêu trong vài tháng.

Lúc này, Cung Phất Vũ giơ tay lên, một vài con rối bạch ngọc cử chỉ nhanh nhẹn trong bộ quần áo lộng lẫy bước hoa sen tiến vào, giúp y cởi giày và y phục.

Chờ Cung Phất Vũ thay xong một bộ gấm hoa thư thái và thả mình trên chiếc ghế dài mềm mại bằng ngọc lưu ly, trên bàn trà trước mặt y đã bày đầy rượu ngon, trái cây và thức ăn.

Lúc này, y cười vẫy tay với Thẩm Thanh Đường, nói: "Tiểu đồ đệ, lại đây."

Thẩm Thanh Đường nghe lời đi tới.

Khi Thẩm Thanh Đường đến gần, Cung Phất Vũ lại hếch cằm với cậu: "Ngồi đi."

Thẩm Thanh Đường ngồi xuống.

Kết quả là vừa ngồi xuống, Cung Phất Vũ liền thò tay đút cho cậu một miếng bánh ngọt.

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một lúc, sau đó bình tĩnh chậm rãi nuốt xuống.

Thấy vậy, đôi mắt đào hoa của Cung Phất Vũ càng sáng hơn, sau đó y ngắm nhìn Thẩm Thanh Đường chậm rãi ăn hết chiếc bánh.

Đợi Thẩm Thanh Đường ăn xong y liền thong thả nói: "Tiểu đồ đệ, ta cũng là Kim Đan giống như Lê Trường Phong, tại sao con lại chọn ta?"

Khi Thẩm Thanh Đường nghe thấy câu hỏi của Cung Phất Vũ, cậu không thể không ngước mắt nhìn Cung Phất Vũ, sau đó cậu mỉm cười và nói một cách bình tĩnh: "Sư tôn vì lý do gì mà chọn con, con cũng vì lý do đó mà chọn người."

Cung Phất Vũ sửng sốt một chút, không khỏi nheo mắt lại, hừ một tiếng: "Nhóc dẻo miệng ~"

Nhưng rồi y lại cười bảo: "Nhưng ta lại cứ thích nhóc dẻo miệng như cưng thôi".

Thẩm Thanh Đường câm nín.

Lúc này, Cung Phất Vũ duỗi ra những ngón tay thon dài trắng nõn, tùy ý gõ gõ mặt bàn nói: "Có điều đồ đệ nè, Lê Trường Phong kia nói rất đúng. Tuy vi sư là trưởng lão của Phù Chú viện, nhưng quả thực không am hiểu vẽ bùa lắm, nếu con thực sự muốn tìm một người thầy dạy vẽ bùa, thì nên chạy ngay đi khi còn kịp."

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, sau đó mỉm cười nói: "Sư tôn không phải đã nói rồi sao? Kim Đan như người chỉ dạy Luyện Khí như con, bất kể như thế nào cũng dư sức mà. Đồ đệ tin tưởng điều này, cũng tin tưởng sư tôn."

Ý cười trong mắt Cung Phất Vũ càng sâu: "Tiểu đồ đệ thật ngoan."

Tuy nhiên, Cung Phất Vũ không dễ nói chuyện như vậy, lúc này y nhướng mày, sau đó chuyển chủ đề: "Nhưng đồ đệ nè, con thấy cách ăn mặc của vi sư cũng biết rồi đó, vi sư có thể cái gì cũng thiếu, chứ không thiếu tiền. Chỉ cần con ngoan ngoãn đi theo vi sư, vi sư sẽ không bạc đãi con."

"Chỉ là, đối với vi sư có một điều cấm kỵ, người bình thường vi phạm, vi sư có thể bỏ qua, nhưng nếu như con vi phạm, vi sư sẽ trục xuất con khỏi sư môn."

Thẩm Thanh Đường có chút kinh ngạc, tình tiết này đâu có trong nguyên tác đâu?

Nhưng cậu vẫn hỏi: "Xin hỏi điều cấm kỵ của sư tôn là gì?"

Cung Phất Vũ khịt mũi nói, "Điều cấm kỵ của vi sư chính là Lê Trường Phong Vạn năm Kim Đan mắt cao hơn trời kia, cùng với đám đệ tử của hắn."

“Không cho phép con kết giao với bọn hắn, trong Tông môn nếu nhìn thấy bọn hắn, gặp một lần liền đánh một lần cho vi sư, đánh chết thì tính cho ta ~”

Thẩm Thanh Đường: …

Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Đường bất đắc dĩ cười nói: “Sư tôn, chuyện khác đều có thể, chỉ có chuyện này e là đồ nhi làm không được.”

“Vì sao? Lẽ nào con không thấy hôm nay Lê Trường Phong kia chọc giận vi sư như thế nào à?”

Thẩm Thanh Đường trầm mặc một lát, nhưng vẫn thẳng thắn nói: “Bởi vì đệ tử mà Lê trưởng lão thu nhận hôm nay chính là đạo lữ của con.”

Khoảnh khắc tiếp theo, Thẩm Thanh Đường bất lực nhìn chằm chằm vào biểu cảm trên khuôn mặt đẹp trai của Cung Phất Vũ, nứt ra rồi.

Tim Thẩm Thanh Đường đập loạn nhịp, cậu muốn giải thích, nhưng Cung Phất Vũ đã nhướng mày đánh giá cậu một hồi.

Sau đó, Cung Phất Vũ kéo Thẩm Thanh Đường lên rồi nói: “Đi thôi!”

Thẩm Thanh Đường vội vàng hỏi: “Sư tôn đi đâu vậy?”

Cung Phất Vũ nói: “Không phải con còn chưa song tu với thằng nhóc đó sao? Vậy thì vẫn còn kịp, hãy đến Võ viện thôi nó đi, vi sư tìm cho con một người tốt hơn!”

Thẩm Thanh Đường: ? ? ?

• •

Sau một nén nhang

Cung Phất Vũ sắc mặt tối sầm, lạnh lùng nhìn Thẩm Thanh Đường đang yên lặng ngồi đối diện, ánh mắt cụp xuống, một bộ điềm đạm ngoan ngoãn, y hừ một tiếng: “Không có tiền đồ.”

“Thấy đàn ông liền đi không nổi.”

Thẩm Thanh Đường không phản bác, mà nhẹ giọng giãi bày: “Lan Đình thật sự rất tốt, không phải lúc đầu sư tôn cũng muốn chọn chàng ấy sao?”

Cung Phất Vũ sắc mặt trầm xuống: “Lúc đó mắt ta bị mù có được không?”

Thẩm Thanh Đường cười ngây ngô.

Cung Phất Vũ nhìn nụ cười dịu dàng tao nhã trên mặt Thẩm Thanh Đường, đôi mắt đào hoa khẽ lóe lên, đột nhiên nói: “Ai da, thôi bỏ đi, không nói chuyện này nữa, đúng lúc tối nay sư tôn của con có việc phải ra ngoài, ta sẽ đưa con đi ngắm nhìn thế giới này.”

Thấy Cung Phất Vũ không còn theo đuổi chuyện của Tần Di nữa, Thẩm Thanh Đường cũng yên tâm, lúc này đã không còn nghi ngờ gì y nữa, nên ân cần đáp:

“Vâng ạ, xin nghe lời sư tôn.”

Cung Phất Vũ lấy quạt che mặt, câu lên khóe miệng.

Thẩm Thanh Đường: ?

• •

Đêm đó

Kim phấn tung bay, múa hát lả lướt, vô số cánh hoa lượn quanh trần nhà dát vàng khảm ngọc rồi bay xuống.

Thẩm Thanh Đường đờ đẫn ngồi ở bên cạnh, nhìn Cung Phất Vũ cười cười bị mấy mỹ nam vây quanh mời rượu, quần áo nửa kín nửa hở, trong lòng trầm mặc một trận.

Cung Phất Vũ này thực sự khác với nguyên tác, hơn nữa … hình như đã sụp đổ hình tượng rồi.

Cung Phất Vũ uống rượu do mỹ nam đút, sau đó lại liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, cười nói: “Đồ đệ ngoan, con thích mẫu đàn ông nào, đừng ngại nói với vi sư, vi sư sẽ gọi cho con.”

“Sư tôn, có rất nhiều tiền nha~”

Vừa nói, Cung Phất Vũ vừa vung tay ném một miếng linh thạch.

Những mỹ nam vây quanh y nhất thời tranh giành như điên.

Thẩm Thanh Đường: …

Thẩm Thanh Đường yên lặng day day trán, liếc nhìn chiếc đồng hồ thạch anh kêu vang treo trên tường cách đó không xa, nhẹ giọng nói: “Sư tôn, sắp đến giờ giới nghiêm rồi.”

Cung Phất Vũ thản nhiên cười: “Giới nghiêm là cái gì? Ai dám quản sư tôn của con?”

Thẩm Thanh Đường ngẩn ra, cảm thấy không khuyên được y nữa.

Nhưng cố tình lúc này Cung Phất Vũ lại nhào tới, đưa tay sờ làn da mịn màng trên má Thẩm Thanh Đường, cười nói: “Thật mềm thật mịn, quả nhiên đoán không sai, con đúng là bé đáng yêu mà.”

Thẩm Thanh Đường lẳng lặng nhìn Cung Phất Vũ, trên mặt lộ ra vẻ bất lực, nhưng cậu không đẩy Cung Phất Vũ ra, cậu chỉ định chờ Cung Phất Vũ vui vẻ đủ rồi mới quay lại.

Cung Phất Vũ có thể nhìn ra cậu vẫn còn là đồng tử, sao cậu lại không thể nhìn ra Cung Phất Vũ cũng y vậy?

Mấy mỹ nam vừa rồi cũng chỉ dám hầu rượu, ngay cả đùi cũng không dám sờ.

Lại là một kẻ giả dạng lãng tử phong lưu, không biết điều gì đã kích thích Cung Phất Vũ trở nên như vậy?

Thẩm Thanh Đường đang suy nghĩ về một loạt hiện tượng không thể tưởng tượng khác với trong nguyên tác xuất hiện trên người Cung Phất Vũ, thì đột nhiên, một luồng sóng nhiệt bay qua đỉnh đầu Thẩm Thanh Đường, đánh úp vào mặt Cung Phất Vũ một cái rồi bỏ đi!

Cung Phất Vũ lập tức tỉnh táo lại, nhặt chiếc quạt gấp của mình lên để chặn quả cầu lửa nóng hổi, nhưng chiếc quạt xinh đẹp của y lúc này cũng đã bị cháy một lỗ lớn!

Cung Phất Vũ lòng đau như cắt.

Điều khó chịu nhất là Thẩm Thanh Đường trong nháy mắt đã bị người ta kéo đi.

Còn Thẩm Thanh Đường thì lại ngã vào một vòng tay quen thuộc.

Nhưng sau khi rơi vào vòng tay này, phản ứng đầu tiên của Thẩm Thanh Đường không phải là cảm thấy may mắn, mà là—nguy rồi!

Tại sao Tần Di sớm không tới, muộn không tới, lại cứ phải tới vào lúc này?

Tần Di đang kìm nén cơn tức giận, kiên quyết bảo vệ Thẩm Thanh Đường ở phía sau, trong đôi mắt đỏ ngầu gần như hiện lên tia lửa, nhìn thẳng vào Cung Phất Vũ ở trước mặt, nói: "Cung trưởng lão làm sư phụ như vậy sao? Thật sự là không ra thể thống gì!"

Lúc này, Cung Phất Vũ sắc mặt lạnh lùng, ném bay cái quạt gãy trong lòng bàn tay, nói: "Lê Trường Phong vô học, đệ tử hắn thu dưỡng cũng như vậy, nói chuyện với trưởng bối có thể vô lễ như vậy sao?"

Tần Di ngẩn ra, nhưng nghĩ lại càng thêm tức giận, vừa định muốn biện hộ cho mình, một luồng khí tức lạnh lẽo lặng lẽ rơi xuống.

"Cung Phất Vũ, theo ta trở về Kiếm Tông."

Lê Trường Phong cũng tới.

Nhìn thấy Lê Trường Phong, Thẩm Thanh Đường không hiểu sao thở phào nhẹ nhõm, vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay Tần Di, lắc lắc, ra hiệu Tần Di không nên xúc động.

Tần Di trầm mặc một lát, quả nhiên cũng không cùng Cung Phất Vũ phân cao thấp nữa, mà gật đầu nói với Lê Trường Phong: "Sư tôn."

Lê Trường Phong gật đầu: "Đưa đạo hữu của con đi trước đi."

Sau đó hắn cau mày nhìn về phía Cung Phất Vũ sắc mặt lạnh lùng ở đằng xa, nói: "Cung Phất Vũ, ngươi cũng quá bừa bãi rồi đó, chẳng lẽ ngươi muốn làm mất mặt Thanh Ngọc Kiếm Tông sao?"

"Liên quan rắm gì ngươi?"

Lê Trường Phong: …

Tần Di và Thẩm Thanh Đường: …

Lập tức, Lê Trường Phong trừng mắt nhìn Tần Di cách đó không xa còn chưa rời đi, nói: "Còn chưa đi?"

"Ta xem coi ai dám đi?"

Cung Phất Vũ xông lên muốn kéo Thẩm Thanh Đường lại, nhưng Lê Trường Phong đã dùng kiếm ngăn cản y.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Thanh lâu đánh tới rối tung lộn xộn, mỹ nam gào thét chạy tứ tán.

• •

Nhân lúc hỗn loạn, Tần Di đưa Thẩm Thanh Đường ra ngoài, đi một con đường tắt trở về Kiếm Tông.

Lúc này, trăng sáng treo trên cao, lá trúc hai bên đường dẫn về Kiếm Tông vang lên xào xạc, gió nhẹ thổi qua, mang theo tiếng côn trùng kêu ríu rít, yên tĩnh mà thanh bình.

Bầu không khí hoàn toàn khác với không khí ở trong Thanh lâu vừa rồi.

Thẩm Thanh Đường được Tần Di bế ở trước ngực, yên lặng mà rúc vào lòng hắn, cảm thấy Tần Di còn chưa nguôi ngoai cơn giận, không khỏi nắm lấy tay Tần Di, nhẹ giọng nói: "Lan Đình, em không sao, chàng đừng giận nữa."

Tần Di dừng lại.

Một lúc sau, hắn tức giận liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, không khỏi trầm giọng nói: "Sao em lại chọn tên lưu manh đó làm sư tôn? Vào cùng Võ viện với ta không tốt sao? "

Nghe Tần Di hỏi, Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, khẽ thở dài: "Thật ra em cũng không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này."

Tần Di nhíu mày: "Ý của em là sao?"

Đương nhiên, lúc này Thẩm Thanh Đường không thể trực tiếp nói mình là người xuyên sách, mà chỉ hỏi lại Tần Di: "Sư tôn của em họ gì?"

Tần Di: "Cung, Họ Cung thì sao?"

Thẩm Thanh Đường chỉ bất đắc dĩ nhìn hắn.

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Thẩm Thanh Đường, Tần Di trong lòng chợt lóe, cuối cùng cũng hiểu ra một chuyện: "Y là người của hoàng thất sao?"

Thẩm Thanh Đường gật đầu.

Tần Di trầm mặc một lát, nói: "Nhưng nếu chỉ là họ hàng xa xôi không được sủng ái thì cũng vô dụng."

“Với tu vi Kim Đan, y lại có thể chọn đệ tử trước các trưởng lão khác, chàng cảm thấy y không được sủng ái sao?”

“Nhưng em không nên vì thế mà—”

Tần Di còn chưa nói xong, đã bị Thẩm Thanh Đường đè lại môi.

Lúc này, ánh mắt Thẩm Thanh Đường sáng ngời, lặng lẽ nhìn Tần Di, bất đắc dĩ cười nói: “Người tính không bằng trời tính, đúng là lần này em đã bỏ lỡ một số chuyện. Lan Đình thật sự tức giận thì hãy trách em đi.”

Hiện tại đến phiên Tần Di ngẩn ra.

Một lát sau, Tần Di nhắm mắt lại, quay đầu đi, trầm giọng nói: “Lần này quên đi.”

Nhưng sau đó hắn nhấn mạnh: “Ta cũng chỉ lo lắng cho em. Em biết mà, em cũng không được tức giận”.

Thẩm Thanh Đường nhìn vẻ mặt quật cường nhưng lại âm thầm chịu thua của Tần Di, trong lòng cậu càng thêm mềm nhũn, cười ngọt ngào: “Đương nhiên rồi.”

Nói xong, Thẩm Thanh Đường ghé sát vào má Tần Di, hôn nhẹ một cái.

Sắc mặt Tần Di mới dịu đi một chút.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường lại cố ý ôm lấy cổ Tần Di, dụi dụi vào tai hắn, cười cười nhỏ giọng nói: “Hôm nay lúc đi cùng sư tôn, em nhìn thấy gần đây có một căn phòng để cho người gác đêm ở, nhưng sư tôn đã quen dùng con rối hầu hạ người, nên căn phòng đó hẳn là không có người ở, chúng ta đi xem một chút đi?”

Tần Di tim đập thình thịch: “Em muốn làm gì?”

Thẩm Thanh Đường cười ngọt ngào: “Sợ chàng không yên tâm, vậy để chàng —“

“Thế nào?”

“Kiểm tra một chút.”

Nghe thấy giọng nói dịu dàng mang theo chút quyến rũ của Thẩm Thanh Đường, cánh tay đang ôm Thẩm Thanh Đường của Tần Di đột nhiên siết chặt hơn một chút, có chút khó thở mà bất đắc dĩ: “Em sao lại?”

“Mau lên, nếu không nhanh chân, sư phụ trở về chúng ta sẽ không còn thời gian nữa.” Thẩm Thanh Đường thúc nhẹ Tần Di một cái. Tần Di trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn bị cám dỗ, hắn chỉ có thể ôm Thẩm Thanh Đường vào lòng, bước nhanh đến căn nhà gỗ nhỏ phía trước cách đó không xa.

Mọi người đoán xem trong căn nhà hoang sẽ xảy ra chuyện gì? :))))

Lại có thêm một CP phụ rồi nha :))))

------oOo------

Chương 51: Không biết em đã bắt nạt ta bao nhiêu lần, ta chỉ bắt nạt lại em một lần đã không được rồi?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 51: Không biết em đã bắt nạt ta bao nhiêu lần, ta chỉ bắt nạt lại em một lần đã không được rồi?

Những gì Thẩm Thanh Đường nói đều đúng, căn nhà gỗ thực sự không có người canh gác, chỉ có một chiếc giường đá lạnh lẽo và một chiếc bàn trống không.

Sau khi Tần Di đẩy cửa vào, hắn nhìn xung quanh, xác định nơi này đã lâu không có ai ở, bèn nhẹ nhàng đặt Thẩm Thanh Đường xuống, dùng tay trái đóng cửa lại, còn hạ một tầng cấm chế lên cửa.

Bảo đảm lát nữa sẽ không có người đột nhiên xông vào.

Mặc dù chỗ này quanh năm không có ai tới đây, nhưng cẩn thận vẫn hơn, đâu ai chắc được điều gì?

Hơn nữa nơi này cũng không được như thành Lăng Dương sau lưng còn có người để dựa dẫm, còn chỗ này nếu như bị người phát hiện, thật sự là mất hết mặt mũi.

Cho nên Tần Di phải hết sức cẩn thận.

Hạ cấm chế xong, Tần Di mới quay đầu lại, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Thì ra Thẩm Thanh Đường cầm trong tay một cây đèn cầy đã được thắp sáng rồi đi về phía hắn với nụ cười trên môi.

Ánh sáng trong căn nhà gỗ lờ mờ, ánh nến lập lòe phản chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn của Thẩm Thanh Đường, không hiểu sao tôn lên vẻ dịu dàng ngây ngất đầy thi vị.

Giống như trong mấy cuốn thoại bản kia từng viết, họ qua đêm ở một căn nhà hoang, gặp được hiện thân của yêu hồ, cứ thế mà lặng lẽ quen biết nhau.

Tần Di giật mình, cảm thấy trái tim mình nóng ran, nhưng lúc này trên mặt hắn cũng không lộ ra biểu tình gì, chỉ duỗi tay ra nói: “Đưa chân nến cho ta, cẩn

thận coi chừng bị bỏng.”

Thẩm Thanh Đường ngoan ngoãn đưa chân nến cho Tần Di.

Tần Di cầm chân nến, đi tới bên bàn, đặt chân nến lên bàn, rồi lại ngồi xuống giường đá trước tiên.

Lúc này Tần Di mới ngẩng đầu nhìn Thẩm Thanh Đường đang đứng cách đó không xa: “Em định để ta kiểm tra như thế nào?”

Thẩm Thanh Đường yên lặng cười cười, bóng người vừa động, một quả cầu trắng như tuyết mềm mại liền rơi vào trong lòng Tần Di.

Hương thơm quẩn quanh, nhu tình vô tận.

Thẩm Thanh Đường ôm cổ Tần Di, ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn hắn: “Đương nhiên là, Lan Đình muốn kiểm tra như thế nào, thì cứ kiểm tra như thế đó.”

Bàn tay đang buông xuống ở bên hông của Tần Di khẽ nhúc nhích, hắn bình tĩnh nhìn chút tính toán trong đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Thanh Đường.

Biết Thẩm Thanh Đường đã nắm giữ được hắn rồi, cảm thấy hắn nhất định sẽ không làm chuyện gì quá đáng.

Chẳng qua là tận dụng điều này để làm cho bản thân vui thôi.

Nhưng chuyện xảy ra mấy ngày nay khiến Tần Di có chút không vui, hắn cảm thấy Thẩm Thanh Đường làm việc gì cũng không bàn bạc với mình, không khỏi có hơi tùy tiện.

Vì vậy, hắn quyết định cho Thẩm Thanh Đường một chút dạy dỗ cho biết mùi.

Nghĩ đến đây, Tần Di giơ ngón tay thon dài lên, bình tĩnh ôm lấy chiếc eo mềm mại vào trong ngực.

Sau đó, hắn cúi đầu lặng lẽ liếc nhìn đôi mắt xinh đẹp, chiếc mũi thẳng và đôi môi mỏng đỏ thắm của Thẩm Thanh Đường.

Lần này, ánh mắt của Tần Di không hề che giấu chút nào, cực kỳ sáng rực nóng bỏng, Thẩm Thanh Đường vốn luôn bình tĩnh tự chủ lại cảm thấy tim mình đập hơi nhanh.

Thẩm Thanh Đường vô thức mím môi, cổ họng có chút khô khốc, thầm nghĩ Tần Di sẽ không phải cho là thật chứ?

Tần Di thấy tâm trạng Thẩm Thanh Đường bất ổn, trong lòng có chút sảng khoái, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh, chỉ nhàn nhạt nói: “Hôm nay, ta muốn chơi một trò khác.”

Hàng mi dài của Thẩm Thanh Đường bất giác run lên, giọng điệu có chút gượng gạo: “Khác… khác biệt gì cơ?”

Tần Di cười nhạt một tiếng, ngón tay mảnh khảnh khẽ giơ lên, trên nhẫn trữ vật lóe lên linh quang, trong lòng bàn tay hơi tái nhợt của hắn xuất hiện một dải ruy

băng dài màu đen sẫm.

Khi Thẩm Thanh Đường nhìn thấy dải ruy băng, mơ hồ đoán ra được điều gì đó, cảm thấy không có khả năng, đâu có hợp với tính cách của Tần Di đâu?

Tần Di nhìn ánh mắt Thẩm Thanh Đường có chút né tránh, liền biết trong lòng cậu đang nghĩ gì, lúc này hắn khẽ ngoắc ngoắc ngón tay: "Lại đây."

Cuối cùng Thẩm Thanh Đường cũng cảm nhận được nguy hiểm rồi, chỉ chầm chậm tiến lại gần một chút.

Tần Di bình tĩnh cong môi, sau đó giơ tay lên, nhẹ nhàng vén mớ tóc lòa xòa bên tai Thẩm Thanh Đường ra sau tai.

Làn da của Thẩm Thanh Đường rất mịn màng, mẫn cảm, khi Tần Di chạm vào cậu như vậy, cậu vô thức con rúm người lại, nhưng sau đó, cậu lại nhịn không được cắn cắn môi, nhìn Tần Di nói: "Lan Đình học hư rồi."

Tần Di nhíu mày: "Sao nào?"

Thẩm Thanh Đường hỏi: "Chàng có phải đã đọc cuốn thoại bản em giấu dưới gầm giường không?"

Tần Di yên lặng nhìn cậu: "Đọc rồi."

Thẩm Thanh Đường: …

Lập tức Thẩm Thanh Đường có chút tủi thân nói: "Em không chơi cái đó đâu."

Tần Di nói: "Ta cũng đâu có nói sẽ chơi cái đó."

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt.

Sau đó, Tần Di yên lặng nhìn cậu một cái, trầm giọng nói: "Em đã đồng ý để ta kiểm tra rồi mà, bây giờ lại muốn nuốt lời sao?"

Thẩm Thanh Đường khẽ nhíu mày, luôn cảm thấy không hiểu sao hôm nay bụng Tần Di có chút đen tối.

Bất quá cậu đã tự mình nói ra rồi, hơn nữa cậu cũng hiểu rõ tính tình Tần Di, nếu hôm nay cậu rút lại lời đã nói, e là trong một lúc không thể lừa được người trở về.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Đường quyết tâm, đánh cược Tần Di sẽ không dám làm loạn ở Thanh Ngọc Kiếm Tông, bèn nói: "Em đương nhiên sẽ không nuốt lời."

Tần Di cười nhạt: "Vậy thì tốt."

Trong khi nói, Tần Di đã giơ tay lên, quấn dải ruy băng đen quanh mắt Thẩm Thanh Đường, che kín mắt cậu lại rồi thắt nút ở sau đầu.

Như vậy, Thẩm Thanh Đường sẽ không thể nhìn thấy gì hết.

Trước mắt bỗng đen kịt, các giác quan khác của cậu lập tức được phóng đại lên vô số lần.

Thẩm Thanh Đường có thể cảm nhận rõ ràng những ngón tay mảnh khảnh đầy chai sạn của Tần Di vuốt ve từ chóp mũi rồi xuống đôi môi mỏng, từ mang tai rồi đến chiếc cổ trắng nõn thon dài.

Động tác của Tần Di cực kỳ ung dung thong thả, cảm giác không hề giống một người mới bắt đầu biết yêu đương.

Thẩm Thanh Đường hơi rùng mình.

Lòng cậu rối tinh rối mù – Tần Di từ khi nào lại biết chơi như vậy?

Nhưng Thẩm Thanh Đường không hiểu, hiện tại cậu bị bịt mắt, môi mỏng mím lại, đầu hơi cúi xuống, lộ ra cần cổ trắng nõn nà, dáng vẻ yên lặng quỳ trên người Tần Di còn không kiềm chế được mà khẽ run lên giống như một chú nai con ngoan ngoãn nghe lời—khiến người ta nhịn không được sinh ra loại dục vọng muốn tùy ý xâm phạm.

Ngay khi ngón tay của Tần Di nhẹ nhàng vuốt ve xương quai xanh của Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Đường rốt cuộc không nhịn được nữa, rụt rè nhỏ giọng cầu xin tha thứ: “Ngứa quá à, Lan Đình đừng quậy nữa.”

Tần Di hơi dừng một chút.

Vốn dĩ Thẩm Thanh Đường còn tưởng rằng cậu xin tha thứ rồi Tần Di sẽ tha cho mình, nhưng nào có ngờ, sau một giây, Tần Di đột nhiên siết chặt eo cậu, đẩy cậu ngã xuống giường đá.

Giường đá vừa cứng vừa lạnh, cho dù có bàn tay của Tần Di làm gối đỡ thì lưng của Thẩm Thanh Đường vẫn bị va mạnh một cái.

Động tác của Tần Di lại dừng một chút.

Sau đó, hắn duỗi lòng bàn tay ra, vận chuyển chân khí ấm áp chậm rãi vuốt ve tấm lưng mềm mại của Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường cuộn mình trong lòng Tần Di, bị bịt kín mắt, cái gì cũng không nhìn thấy, lúc này Tần Di đột nhiên trở nên dịu dàng, trong lòng cậu không hiểu sao lại tủi thân quá trời, run giọng thì thầm: “Lan Đình, là tại em mạnh miệng…”

Bàn tay đang nhẹ nhàng xoa xoa lưng Thẩm Thanh Đường của Tần Di khẽ dừng lại.

“Hôm nay… tạm thời đừng chơi nữa.”

“Có được không?”

Thẩm Thanh Đường đánh bạo, lợi dụng sự ủy khuất mà âm thầm thăm dò.

Một lúc sau, dưới ánh đèn lờ mờ của căn phòng, Tần Di hơi cúi người xuống, sau đó hắn nhìn Thẩm Thanh Đường đang mím môi với vẻ mặt lo sợ không yên, hình như là thật sự biết sợ rồi, hắn bất giác nói: "Bây giờ em biết sợ rồi hửm?"

Thẩm Thanh Đường: "Vâng…"

Đột nhiên trở nên vừa ngoan ngoãn vừa e sợ.

Tần Di trầm mặc một lát, trong lòng mềm nhũn, nhưng vẫn chưa muốn buông tha cho tiểu quỷ nhát gan suốt ngày thích giả vờ làm lưu manh chọc ghẹo người này.

Lúc này, hắn nói: "Không chơi nữa cũng được, em hôn ta một cái đi."

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt.

"Tuy nhiên, nếu nụ hôn không đúng chỗ, sẽ không được tính."

Khuôn mặt trắng như tuyết của Thẩm Thanh Đường dần dần đỏ ửng lên, dưới ánh nến nhảy múa càng lộ vẻ xinh đẹp động lòng người.

Nhưng lúc này, cậu trầm mặc một hồi, lại trở nên bạo dạn hơn.

Tình khí Thẩm Thanh Đường là vậy đó, nếu để cho cậu chủ động thì chẳng khác gì tiểu yêu tinh thống trị bầu trời, nếu đổi thành bị động thì cậu lại trở thành một con thỏ trắng nhỏ nhút nhát mềm nhũn.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường mím môi, lấy hết dũng khí vươn tay, mò mẫm vuốt ve một bên mặt của Tần Di.

Tần Di cúi đầu để Thẩm Thanh Đường sờ soạng.

Đầu tiên Thẩm Thanh Đường mò mẫm cởi chiếc mặt nạ mà Tần Di đang đeo, rồi nhẹ nhàng đặt nó sang một bên.

Sau đó ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve mày kiếm cùng sống mũi như ngọc, cuối cùng chạm vào đôi môi mỏng mềm mại của Tần Di.

Yết hầu Thẩm Thanh Đường bất giác trượt lên xuống, hai tay ôm mặt Tần Di, chủ động hôn hắn.

Môi Thẩm Thanh Đường mềm mại ngọt ngào, thoang thoảng hương thơm, lần này không có mặt nạ ngăn trở, khi hai người hôn nhau, hơi thở của Tần Di dần trở nên nóng rực.

Ngay sau đó, Tần Di đổi khách làm chủ, bóp chặt eo Thẩm Thanh Đường, mãi đến khi hắn ép cậu vào một góc của chiếc giường đá, khóe mắt Thẩm Thanh Đường đỏ hoe gần như không thể thở được.

Vẫn là Thẩm Thanh Đường không nhịn được dùng hết sức đưa tay ra đẩm hắn một cái, hắn mới từ từ buông Thẩm Thanh Đường ra.

"Sau này còn tùy tiện trêu chọc ta nữa, đây chính là kết cục."

Khi Tần Di rời đi, hắn còn không nhanh không chậm bổ sung thêm câu này.

Nghe được những lời này của Tần Di, Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, không hiểu sao cảm thấy vô cùng oan ức – cảm thấy Tần Di chiếm được tiện nghi rồi còn khoe mẽ.

Trong lúc Thẩm Thanh Đường giận run người muốn vươn tay giật đứt dải ruy băng bịt mắt rồi nói lý lẽ với Tần Di một trận.

Nhưng cố tình Tần Di lại sáp đến, lồng ngực nóng bỏng của hắn đặt trên vai Thẩm Thanh Đường.

Sau đó hắn cúi người, thổi hơi nóng vào đôi tai mềm mại của Thẩm Thanh Đường, dùng chất giọng khàn khàn mà gấp gáp nói: "Chờ đã, có chuyện gì nói sau, em giúp ta cái đã."

Thẩm Thanh Đường lúc đầu thật ra cũng không hiểu ý của Tần Di, nhưng rất nhanh sau đó, trong lòng cậu nhảy dựng, cuối cùng cũng ý thức được điều gì.

Màu đỏ rực lan tràn khắp mặt cậu.

Trong căn phòng chật hẹp, bầu không khí nóng bỏng mà ám muội.

Ánh nến chập chờn, ngọn nến trắng tan thành dầu trong suốt, từng giọt từng giọt rơi xuống cột đèn, tim đèn kêu răng rắc nhảy múa điên cuồng, nổ ra vô tận tia lửa.

Cũng không biết qua bao lâu, Tần Di đột nhiên phát ra một tiếng hừ nghẹn ngào, sau đó thanh âm bất đắc dĩ của hắn vang lên trong căn phòng tĩnh lặng: "Em là chó con sao? Thích cắn người như vậy?"

Thẩm Thanh Đường nhe răng ra, tháo khăn bịt mắt trên mặt xuống, nhìn hai hàng răng khểnh đỏ tươi trên đầu ngón tay thon dài trắng nõn của Tần Di, mặt ửng đỏ nói: "Là tại chàng bắt nạt em trước."

Tần Di lần đầu tiên không có thanh minh, mà ngược lại không hiểu sao lại cười một tiếng.

Thẩm Thanh Đường: "Không cho cười."

Tần Di lại cười, vết sẹo trên mặt Tần Di dưới ánh nến trở nên mềm mại hơn nhiều, lúc này hắn liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, khẽ nói: "Không biết em đã bắt nạt ta bao nhiêu lần, ta chỉ bắt nạt lại em một lần đã không được rồi?"

Tim Thẩm Thanh Đường như ngừng đập.

Sau đó, cậu nghe thấy Tần Di nhỏ giọng nói: "Em không thể bá đạo như vậy."

Thẩm Thanh Đường mím mím môi, nhưng khóe môi lại vô thức cong lên, không nói nữa.

Đúng vậy, đều là Tần Di nhường nhịn cậu.

Vậy thì lần này, để cậu nhường nhịn Tần Di cũng không sao.

Nghĩ đến đó, trong lòng Thẩm Thanh Đường liền ngập tràn ấm áp, cũng không để ý nữa.

Chỉ là vừa rồi bị dằn vặt như vậy, giường đá lại lạnh, Thẩm Thanh Đường cảm thấy thắt lưng đau nhức, lúc này cậu cúi người ôm lấy Tần Di, nhẹ giọng nói: "Cũng là lỗi của chàng, em không đi nổi nữa, chàng phải đưa em trở về."

Tần Di trầm ngâm nhìn Thẩm Thanh Đường đang làm nũng: "Em không sợ sư tôn của em mắng người sao? Hình như y không thích ta cho lắm."

Thẩm Thanh Đường cười cười: "Chàng không cần đưa em về gần như vậy, đưa đến tiểu đình phía trước là được."

Tần Di ánh mắt khẽ động, đưa tay lấy chiếc mặt nạ ở bên hông: "Đeo vào cho ta."

Thẩm Thanh Đường thật sự nghiêm túc giúp Tần Di đeo vào.

Sau khi đeo mặt nạ vào, Tần Di cõng Thẩm Thanh Đường đứng lên.

• •

Đèn trong căn nhà gỗ vụt tắt

Một bóng người cao gầy màu đen cõng trên lưng bạch y yếu ớt lặng lẽ đi trên con đường núi dẫn đến Phù Chú viện.

Gió thổi nhè nhẹ, Thẩm Thanh Đường vòng tay qua cổ Tần Di, thân mật dán vào tai hắn, thấp giọng ngâm nga một ca khúc không hiểu nổi.

Tuy nhiên, giọng hát của cậu trong trẻo nhẹ nhàng, giai điệu du dương trong làn gió đêm tĩnh lặng, ngược lại mang đến một tư vị kỳ diệu.

Tần Di chậm rãi đi về phía trước, lúc này mới quay đầu nhìn Thẩm Thanh Đường hỏi: "Ca khúc này tên gì?"

Thẩm Thanh Đường mím môi cười: "Là em tự bịa ra."

Tần Di: "Nghe rất hay."

Ý cười trong mắt Thẩm Thanh Đường càng sâu, cậu không nhịn được áp mặt thật sâu vào bả vai Tần Di.

Thật tốt.

Đi hết 1/3 bộ truyện rồi mọi người có nhận ra gu của Tần Di là gì chưa?

Ở nhà khắc chế bao nhiêu thì ra đường phóng túng bấy nhiêu.

Đúng nhận sai cãi dùm chủ nhà nhé! :)))))

------oOo------

Chương 52: Con lai giữa rồng và rắn?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 52: Con lai giữa rồng và rắn?

Lúc này, Cung Phất Vũ đang nằm nghiêng trên chiếc giường mềm hoa lệ, bờ vai gầy lộ ra một nửa, hình như đang cúi đầu thoa thuốc.

Thấy vậy, Thẩm Thanh Đường hơi giật mình, nhưng cậu vẫn giả vờ bình tĩnh đi về phía trước, thấp giọng nói: "Sư tôn, con đã về rồi."

Cung Phất Vũ hừ một tiếng, không ngẩng đầu lên: "Ta thấy con chỉ mong sao sư tôn của con chết sớm."

Thẩm Thanh Đường bất đắc dĩ nói: "Sư tôn cứ nói đùa, con là Luyện Khí tầng ba, còn chưa đủ khả năng cùng sư tôn và Lê trưởng lão——"

"Đừng nhắc tới hắn!" Cung Phất Vũ đột nhiên vô cớ cáu kỉnh.

Thẩm Thanh Đường lập tức im lặng, nghiêm túc nhận sai: "Vâng ạ, đồ nhi biết lỗi rồi."

Cung Phất Vũ dùng đôi mắt đào hoa vừa dài vừa hẹp liếc Thẩm Thanh Đường, lúc này mới lười biếng ngoắc ngón tay nói: "Đồ đệ, lại đây."

Thẩm Thanh Đường nghe lời tiến về phía trước.

Lúc này, Cung Phất Vũ nhìn cậu ra hiệu lấy lọ thuốc trị thương ở trên bàn, nói: "Giúp sư tôn của con bôi thuốc đi."

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một lúc, cậu không ngờ Cung Phất Vũ lại đưa ra yêu cầu như vậy, nhưng ngay sau đó, cậu dịu ngoan cụp mắt xuống, cầm lọ thuốc trị thương đi về phía Cung Phất Vũ.

Khi tới gần, Thẩm Thanh Đường mới nhìn thấy một vết sẹo đẫm máu trên bờ vai trắng nõn của Cung Phất Vũ, xét từ hình dáng và vẻ ngoài của vết thương thì chắc là do kiếm khí gây ra.

Thẩm Thanh Đường không khỏi mím môi, thầm nghĩ, sao Lê Trường Phong lại có thể không biết thương hương tiếc ngọc như vậy?

Nhưng nghĩ đến thái độ tức giận vừa rồi của Cung Phất Vũ, Thẩm Thanh Đường vẫn không nói gì, cẩn thận dùng ngón tay lấy thuốc mỡ ra, chậm rãi bôi lên vết thương trên vai Cung Phất Vũ.

Lúc này Thẩm Thanh Đường cụp mắt xuống, hàng mi dài khẽ rung theo hơi thở, nhưng vẻ mặt khi bôi thuốc lại rất tỉ mỉ, đôi môi mỏng mím lại, dưới ánh đèn dạ

minh châu, cả người cậu dịu dàng thanh thoát như thần tiên.

Ban đầu Cung Phất Vũ còn cố chịu đau, nhưng khi nhìn Thẩm Thanh Đường hai lần, trong lòng y khẽ rung động, ma xui quỷ khiến nghiêng người tới ngửi ngửi, muốn xem xem cơ thể Thẩm Thanh Đường có thực sự thơm như vậy không.

Lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Thanh Đường, y đã nghĩ đứa trẻ này chắc không phải là hoa quỳnh thành tinh đó chứ, tại sao lớn lên vừa thơm, vừa trắng lại vừa mềm như vậy?

Kết quả là, khi Cung Phất Vũ đến gần hơn, lông mày của y bất giác cau lại.

Sau đó, y có chút tức giận nắm lấy bàn tay đang bôi thuốc cho mình của Thẩm Thanh Đường, trầm giọng nói: "Có mùi đàn ông, con đã làm gì với tên đồ đệ chết tiệt của Lê Trường Phong rồi?"

Thẩm Thanh Đường đột nhiên bị Cung Phất Vũ nắm lấy cổ tay, sửng sốt một chút, nghe Cung Phất Vũ nói như vậy liền hoàn hồn.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường không khỏi khẽ cười nói: "Sư tôn, đàn ông thúi đâu chỉ có mình Lan Đình, vừa rồi ở trong Thanh lâu không phải có rất nhiều sao?"

Cung Phất Vũ: ?

"Miệng lưỡi sắc bén, thế mà học được cách ngụy biện rồi."

"Sư tôn, xong rồi." Thẩm Thanh Đường không đáp lại lời của Cung Phất Vũ, mà nhẹ nhàng thu tay về, đậy nắp lọ thuốc lại.

Cung Phất Vũ giật mình, cúi đầu nhìn vết thương trên vai, quả nhiên đã được bôi một lớp thuốc mỡ mỏng, điều kỳ diệu là trên lớp thuốc mỡ đó hình như có một tầng linh khí màu xanh lục.

"Đây là gì?"

Thẩm Thanh Đường mỉm cười: "Là linh lực sinh trưởng của con, hẳn là tốt cho việc chữa lành vết thương của sư tôn."

Cung Phất Vũ hừ một tiếng, sắc mặt hơi nguôi ngoai, vươn tay kéo y phục trên vai lên: "Cũng không tệ lắm."

Lúc này, Thẩm Thanh Đường liếc nhìn chiếc đồng hồ cát cách đó không xa, nhẹ nhàng nói với Cung Phất Vũ: "Đã khuya rồi, sư tôn, chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Cung Phất Vũ ánh mắt chuyển động, ẩn ý liếc Thẩm Thanh Đường một cái, nhưng thấy Thẩm Thanh Đường dáng vẻ hòa nhã ngoan ngoãn, rốt cuộc vẫn là không nói nhiều, chỉ khoát tay nói: "Được rồi, đi đi, đi đi, biết con không muốn dây dưa với ta rồi."

Thẩm Thanh Đường khẽ cười: "Sư tôn lại nói đùa."

Nhưng trước khi rời đi, Thẩm Thanh Đường đã đích thân pha một bình trà giải rượu cho Cung Phất Vũ, lại đổi hương trong bình hương trong nhà, thay hương thơm nồng nàn ban ngày bằng hương an thần dịu nhẹ.

Sau đó cậu mới lặng lẽ rời đi.

Cung Phất Vũ ngửa đầu nằm ở trên giường nhỏ, hai mắt khép hờ, tựa như đã ngủ, nhưng kỳ thật vẫn còn tỉnh.

Y biết rõ nhất cử nhất động của Thẩm Thanh Đường.

Sau khi Thẩm Thanh Đường rời đi, Cung Phất Vũ mở mắt ra, bất giác cong lên khóe môi — tiểu đồ đệ này thật là đáng yêu.

Chỉ là tiện nghi cho tên đồ đệ chết tiệt không hiểu phong tình của Lê Trường Phong rồi.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Cung Phất Vũ lại lập tức thúi hoắc, y khịt mũi, cuộn chăn lên, che mặt nhắm mắt ngủ thiếp đi.

• •

Sáng hôm sau

Tỉnh lại sau giấc ngủ, Cung Phất Vũ nhìn thấy thuốc trị thương và một bộ y phục mới đặt trên bàn trà trước mặt, sắc mặt lạnh lùng.

Lúc này, y nhìn Thẩm Thanh Đường trước mặt, chất vấn: “Thứ Lê Trường Phong đưa tới con cũng dám nhận? Hôm qua hắn suýt chút nữa đã giết ta, con không thay ta đánh hắn một trận sao?!”

Thẩm Thanh Đường cụp mắt xuống, cười bất đắc dĩ: “Lê trưởng lão không có tới, đây là Lan Đình mang tới.”

Cung Phất Vũ giật mình, rồi càng vô cớ tức giận hơn.

Nhìn thấy dáng vẻ điềm tĩnh và dịu ngoan của Thẩm Thanh Đường, y đột nhiên giậm chân giận dữ đứng dậy, nói: “Ăn cây táo rào cây sung, cút ra ngoài cho ta!

Chung sống hai ngày qua, Thẩm Thanh Đường cũng hiểu rõ hơn về tính tình của Cung Phất Vũ, cho nên lúc này cậu cũng không sợ hãi, chậm rãi khom người với Cung Phất Vũ một cái, sau đó thật sự lui xuống.

Khi cậu bước ra, Thẩm Thanh Đường mơ hồ nghe thấy tiếng đồ đạc bị đập phá trong phòng.

Giờ khắc này, cậu nhịn không được sờ sờ lỗ tai, cảm thấy phi thường bất đắc dĩ.

Cho dù Thẩm Thanh Đường có ngu ngốc đến đâu, sau khi nhìn thấy cảnh này, hiện tại cậu cũng có thể mơ hồ đoán được, đặc biệt là khi Tần Di hôm nay đến gặp cậu và nói với cậu rằng trước đây Cung Phất Vũ là đệ tử của Lê Trường Phong, mà Lê Trường Phong là bị ép buộc nhận đệ tử.

Ban đầu, Lê Trường Phong cũng đồng ý chỉ nhận một mình Cung Phất Vũ, nhưng sau này Cung Phất Vũ lại phản bội sư môn.

Còn nguyên nhân vì sao thì Tần Di không biết, cũng không hỏi nhiều, hắn nói điều này với Thẩm Thanh Đường là để Thẩm Thanh Đường chú ý đến Cung Phất Vũ, đừng để bị hãm hại.

Chuyện này từ miệng Tần Di kể ra, chính là nói Cung Phất Vũ vong ân phụ nghĩa, nhưng từ quan điểm của Thẩm Thanh Đường, đó là một câu chuyện khác.

Kiếm tu thực sự không có trái tim mà.

Hơn nữa, quả nhiên cũng không đọc thoại bản.

Nghĩ đến đây, lại nghe thấy tiếng Cung Phất Vũ tiếp tục đập phá đồ đạc trong phòng, Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, bước sang một bên, phóng ra thần thức của mình vào mấy con rối bằng bạch ngọc, đảm bảo lát nữa Cung Phất Vũ sẽ có người chăm sóc rồi cậu mới đi ra ngoài.

Nếu đã biết Lâm Cẩn Du xuyên sách, cậu phải đi lấy một thứ trước.

Bằng không, không lường được tai họa về sau.

Về phần sư tôn Cung Phất Vũ, tối nay lại về dỗ dành y vậy.

• •

Cầm lệnh bài đệ tử Tần Di cho cậu, Thẩm Thanh Đường đi đến tàng thư các của Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Trong nguyên tác, Lâm Cẩn Du tìm thấy một mảnh ngọc bội bị vỡ trong tàng thư các, cuối cùng một bước nghịch tập trở thành cao thủ trong các cao thủ.

Thẩm Thanh Đường nghĩ, cho dù không cần ngọc giản này, cũng không được để rơi vào tay Lâm Cẩn Du.

Tàng thư các của Thanh Ngọc Kiếm Tông được gọi là Lang Hoàn Các, các giá sách trong Lang Hoàn Các đều được chạm khắc từ ngọc bích và cao khoảng vài trượng, tất cả tàng thư đều được niêm phong trong ngăn tủ tương ứng, chỉ cần nhập danh mục tương ứng vào lệnh bài đệ tử, tủ sách tương ứng sẽ tự động mở ra để thuận tiện cho bạn tra cứu.

Hơi giống với tự động kiểm tra ở thời hiện đại, nhưng càng cao cấp hơn.

Lúc này Thẩm Thanh Đường đã nhập danh mục linh thực vật vào lệnh bài đệ tử, rất nhanh, rất nhiều ngăn tủ được mở ra, ngọc giản từng cái trôi nổi giữa không trung.

Bấy giờ, Thẩm Thanh Đường cẩn thận nhìn từ đầu đến cuối một lượt.

Nhưng nhìn xong một lượt, không có, lại nhìn thêm một lượt, vẫn không có gì.

Thẩm Thanh Đường không khỏi khẽ nhíu mày.

Đang lúc cậu còn đang nghi hoặc có phải đã nhớ lầm phân loại của tàng thư hay không, một đệ tử ngoại môn phụ trách quét dọn Lang Hoàn Các tò mò nhìn sang bên này, hỏi: "Sư huynh cũng tới tìm sách về linh thực vật sao?"

Ánh mắt Thẩm Thanh Đường chuyển động: "Trừ ta ra, còn có người khác đến tìm sao?"

Đệ tử ngoại môn cười bất đắc dĩ: "Buổi sáng có sư huynh họ Lâm tới đây, tìm hồi lâu hình như cũng không tìm được quyển sách mình muốn, suýt chút nữa còn tranh chấp với bọn ta, cho rằng bọn ta đã làm mất sách. Ta liền cảm thấy kỳ quái, không phải sách về linh thực vật đều liên quan đến trồng trọt sao? Kiếm Tông của chúng ta cũng không am hiểu về việc này mà, không có việc gì đi cất giữ loại sách này làm chi, vị sư huynh đó thật kỳ lạ. "

Thẩm Thanh Đường nghe được lời này, tim đập loạn một nhịp, chẳng lẽ Lâm Cẩn Du cũng không phát hiện ra sao?

Nhưng ngoài mặt, Thẩm Thanh Đường không nói gì, chỉ cười nói: "Có lẽ vị sư huynh đó phân loại sai rồi."

Đệ tử ngoại môn gãi gãi đầu: "Chắc là vậy, thật kỳ quái."

Lúc này, Thẩm Thanh Đường bình tĩnh thản nhiên rút ra hai cái từ trong đám ngọc giản trước mặt, nói với vị đệ tử kia: "Sách ta mượn được rồi, sư đệ làm việc của mình trước đi, ta cũng đi đây."

Đệ tử ngoại môn sửng sốt, vội vàng nói: "Sư huynh đi thong thả!"

Thẩm Thanh Đường gật đầu, thu ngọc giản lại, xoay người rời đi.

Tuy nhiên, khi Thẩm Thanh Đường đi tới cửa, suy tư một lúc, cuối cùng vẫn quay đầu trở lại, mượn vài miếng ngọc giản liên quan đến phù chú, rồi rời đi.

Sau khi Thẩm Thanh Đường rời đi, một bóng người mặc đồ trắng lặng lẽ từ sau dãy tủ sách khổng lồ trong tàng thư các đi ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn bóng lưng rời đi của Thẩm Thanh Đường, trên mặt hiện lên sát khí.

Hóa ra kẻ biết được tình tiết câu chuyện không phải là Tần Di, mà là cậu ta…

Nếu là như vậy, thì dễ xử lý rồi.

• •

Thẩm Thanh Đường không vội quay về, mà đi một chuyến đến sảnh nhận nhiệm vụ.

Mặc dù bây giờ cậu đã bái Cung Phất Vũ làm sư phụ, sẽ không quá thiếu tiền, nhưng cậu nghĩ tốt hơn hết là nên tìm hiểu các nơi ở Kiếm Tông trước.

Tuy nhiên, Thẩm Thanh Đường vừa bước vào sảnh nhận nhiệm vụ, cậu liền nhìn thấy Tần Di đang đứng trước bảng thông báo để chọn nhiệm vụ.

Thẩm Thanh Đường khẽ nhíu mày, lập tức đi về phía trước.

Tần Di bây giờ chỉ là Luyện Khí tầng bảy, làm sao lại tới nhận nhiệm vụ sớm như vậy? Chẳng phải là muốn mất mạng sao?

Hay là Lê Trường Phong thực sự nghèo đến mức không đủ tiền nuôi đệ tử?

Nhiệm vụ chia làm bốn cấp độ Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, căn cứ vào thân phận hiện tại của Tần Di, hắn có thể tiếp nhận nhiệm vụ ở ba cấp độ Địa, Huyền, Hoàng.

Nhưng đây là Thanh Ngọc Kiếm Tông, đừng nói là cấp Địa, ngay cả nhiệm vụ cấp Huyền, Hoàng cũng không hề dễ dàng, hơn nữa… Phần thưởng cũng không cao.

Tần Di chậm rãi lật xem, bỗng nhiên, một bàn tay mảnh khảnh trắng nõn nhẹ nhàng đè lên mu bàn tay của hắn.

Tần Di tim đập lỡ một nhịp, vừa quay đầu lại liền bắt gặp ánh mắt xinh đẹp tràn đầy lo lắng của Thẩm Thanh Đường.

Nhưng lập tức, Tần Di nhíu mày, trầm giọng nói: “Sao em lại tới đây? Cung Phất… Trưởng lão không phải rất có tiền sao, sẽ không bạc đãi đồ đệ chứ?”

Thẩm Thanh Đường liếc nhìn Tần Di, không vui nói: “Em chỉ là tò mò muốn xem một chút, còn chàng, thiếu tiền như vậy sao, vừa nhập môn đã phải nhận nhiệm vụ rồi sao?”

Tần Di trầm mặc một lát, bất đắc dĩ nói: “Sư tôn của ta là người rất tốt, nhưng thật sự không có tiền, ta muốn nhận một vài nhiệm vụ, mua một ít tài liệu để sư tôn giúp ta đúc kiếm.”

Thẩm Thanh Đường: …

Sau đó Thẩm Thanh Đường nhíu mày oán trách: “Chúng ta rời nhà không phải là không có mang theo tiền, chàng cần bao nhiêu?”

Tần Di nhìn Thẩm Thanh Đường, trầm mặc một hồi, mới nói: “Một ngàn linh thạch trung phẩm.”

Tay Thẩm Thanh Đường vừa chạm vào chiếc nhẫn lập tức dừng lại.

Một ngàn linh thạch trung phẩm? !

Cậu chợt hiểu ra, tại sao kiếm tu lại nghèo như vậy …

Tất cả gia sản mà cậu mang theo từ Thẩm gia chỉ có năm trăm viên linh thạch trung phẩm, nếu chỉ là chi tiêu ăn uống, thì cũng đủ để cậu ở Thanh Ngọc Kiếm Tông ít nhất hai năm.

Kết quả Tần Di đúc có thanh kiếm đã cần đến một ngàn viên linh thạch trung phẩm.

Hay thật…

Nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường, ánh mắt Tần Di khẽ động, chợt thản nhiên cười nói: “Nhưng vừa rồi ta thấy có một nhiệm vụ rất thích hợp với mình, ba ngày một lần, mỗi lần năm viên linh thạch trung phẩm, nhất định sẽ nhanh chóng tiết kiệm được đủ tiền.”

Thẩm Thanh Đường giật mình: “Nhiệm vụ gì?”

Tần Di đưa tay ra, khẩy nhẹ lên thẻ nhiệm vụ, một nhiệm vụ cấp Địa liền trôi nổi giữa không trung.

Thẩm Thanh Đường tập trung nhìn, là nhiệm vụ chăm nuôi hung thú ở phía sau núi Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Thẩm Thanh Đường chớp mắt một cái, nhịn không được bắt đầu lo lắng— nhiệm vụ này quả thực rất thích hợp với Tần Di, nhưng liệu thân phận của Tần Di có bị bại lộ không?

Mà độ khó của nhiệm vụ là cấp Địa, điều đó có nghĩa nhiệm vụ này thực sự không dễ dàng.

Tần Di nhìn ra suy nghĩ của Thẩm Thanh Đường, lúc này mới an ủi cậu: “Không sao, thử trước đi, nếu thật sự không được, cùng lắm thì không nhận nữa __“

“Tiểu sư đệ, ta nhắc nhở ngươi, nhận nhiệm vụ này mười người thì có tám người bị thương hoặc tàn tật, ngươi tốt nhất không nên mạo hiểm.”

Lúc này, một giọng nói trưởng thành vang lên sau lưng hai người.

Hai người quay đầu lại, nhìn thấy một tu sĩ trung niên, cũng ăn mặc như đệ tử nội môn của Thanh Ngọc Kiếm Tông.

“Hai người còn lại thì sao?” Thẩm Thanh Đường không khỏi hỏi.

Trung niên tu sĩ trợn mắt: “Chết rồi.”

Thẩm Thanh Đường: …

Lúc này, vị tu sĩ trung niên liếc nhìn ánh mắt lạnh nhạt của Tần Di, giống như không tin lời anh ta, bèn nói: “Hung thú ở phía sau núi không phải là yêu thú bình thường, nó là con lai giữa rồng và rắn, nó mạnh vô cùng và cực kỳ hung hãn. Ngay cả khi ngươi xuất thân là một người nuôi thú thì cũng đừng có ngạo mạn, hiểu không?

Con lai giữa rồng và rắn?

Thẩm Thanh Đường nghe thấy những lời này, lập tức mặc kệ những lời tiếp theo, tim đập loạn nhịp, tức khắc ngẩng đầu nhìn Tần Di.

Tần Di và Thẩm Thanh Đường nhìn nhau, lập tức hiểu ý của nhau.

Tác giả có lời muốn nói: Năm mươi bao lì xì

Tần Di: Ta đi nhận họ hàng.

------oOo------

Chương 53: Sư tôn của ngươi là ai? Là Lê Trường Phong thì miễn bàn.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 53: Sư tôn của ngươi là ai? Là Lê Trường Phong thì miễn bàn.

Tần Di ánh mắt khẽ động, bèn nói: "Ta trước tiên nhận nhiệm vụ này, đi xem thử rồi nói sau."

Thẩm Thanh Đường đang định nói chuyện thì vị tu sĩ trung niên thấy Tần Di không nghe khuyên bảo liền nhíu mày, nói: "Ngươi tốt xấu gì cũng là đệ tử nội môn, sư tôn của ngươi là ai? Nếu hắn biết nhất định sẽ không cho phép ngươi đi."

Tần Di thấy vị tu sĩ trung niên kia cũng có thiện ý, vì vậy cũng không tranh cãi với ông ta, chỉ đáp: "Thưa sư huynh, ta tên là Tần Di, là đệ tử của Lê Trường Phong Võ viện."

Trung niên tu sĩ nghe thấy Tần Di nói mình là đệ tử của Lê Trường Phong, sắc mặt lập tức trở nên quái lạ, sau đó hừ một tiếng nói: "Thì ra là cùng một viện."

Tần Di hơi sửng sốt, lập tức chắp tay nói: "Thất lễ rồi."

Trung niên tu sĩ ho khan một tiếng, nói: "Vậy nhiệm vụ này ngươi không cần nhận nữa."

Tần Di: "Tại sao?"

Trung niên tu sĩ: "Ngươi đi hỏi xem, chẳng phải sẽ biết sao?"

Tần Di luôn cảm thấy sau khi vị tu sĩ trung niên này biết sư tôn của mình là Lê Trường Phong, giọng điệu của ông ta liền trở nên kỳ kỳ quái quái, hắn đoán rằng đó là bởi vì Lê Trường Phong là Vạn năm Kim Đan nên bị coi thường, nhưng hắn không biểu hiện bất cứ điều gì.

Hơn nữa hắn thật sự nóng lòng muốn nhận nhiệm vụ để kiếm tiền, cho nên liền đi thẳng đến trước đài nhận nhiệm vụ, nói với Kim Đan trưởng lão phụ trách: "Trưởng lão, ta muốn nhận nhiệm vụ nuôi dưỡng yêu thú cấp Địa này."

Kim Đan trưởng lão vừa rồi đã nghe được cuộc đối thoại giữa Tần Di và tu sĩ trung niên, vì vậy chỉ hừ lạnh một tiếng: "Ngươi không có tư cách, trở về đi."

Tần Di nhíu mày: "Tại sao? Ta là đệ tử nội môn, có tư cách nhận nhiệm vụ cấp Địa."

Kim Đan trưởng lão cười nửa miệng với Tần Di, nói: “Chuyện này ngươi nên đi hỏi sư tôn tốt đẹp của ngươi đi.”

Tần Di sắc mặt hơi đổi, có chút tức giận.

Thẩm Thanh Đường ở bên cạnh thấy vậy, vội vàng đưa tay kéo Tần Di, sau đó hỏi Kim Đan trưởng lão: “Trưởng lão, ta cũng là đệ tử nội môn, có tư cách nhận nhiệm vụ này không?”

Kim Đan trưởng lão không vui liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, có chút chán ghét lẩm bẩm “Luyện khí tầng ba”, nhưng vẫn hỏi: “Sư tôn của ngươi là ai? Là Lê Trường Phong thì miễn bàn.”

Thẩm Thanh Đường nói: “Sư tôn của đệ tử là viện trưởng của Phù Chú viện, Cung Phất Vũ.”

Kim Đan trưởng lão: …

Một lúc lâu sau, khóe miệng Kim Đan trưởng lão giật giật, ông ta lặng lẽ nhìn hai người bằng ánh mắt trào phúng và thương hại nói: “Phẩm chất của hai người các ngươi phải thấp đến cỡ nào mới có thể bái hai tên trưởng lão như thế? Ít nhất cũng là linh căn Địa phẩm đi, sao lại theo hai tên phế vật đó?”

“Ta nói cho các ngươi một sự thật, ở sảnh nhận nhiệm vụ này, ai cũng có thể nhận nhiệm vụ, ngoại trừ hai người Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong cùng với tất cả những người có liên quan đến hai người đó, quy tắc này đã tồn tại mười năm rồi, nếu các ngươi cảm thấy không công bằng, hai người các ngươi nên đi tìm sư tôn của mình và hỏi xem năm đó họ đã làm chuyện tốt gì.”

“Cuối cùng tốt bụng nhắc nhở các ngươi một câu, ta cũng không biết ban đầu khi nhập môn các ngươi bị hai người bọn họ lừa gạt như thế nào, tóm lại, nếu thật sự muốn vượt trội hơn người, các ngươi mau chóng tìm sư môn khác đi.”

Thẩm Thanh Đường: …

Tần Di: …

Lúc này, Thẩm Thanh Đường chợt nhận ra, thân phận của một người xuyên sách đôi khi cũng không có ích gì.

Trong nguyên tác, Lê Trường Phong cùng lắm là có hơi nghèo, Cung Phất Vũ cùng lắm là lười biếng, làm sao lại trở thành cường hào ác bá nghe đến tên đã sợ mất mật thế này?

Thẩm Thanh Đường liếc nhìn Tần Di ở bên cạnh, lúc này chỉ có thể kéo tay áo Tần Di nói: “Đã như vậy, chúng ta trở về trước đi.”

Tần Di nhíu chặt mày, nhưng sau một lúc, cũng yên lặng gật đầu nói: “Thôi vậy, chúng ta trở về đi.”

Cũng đâu thể ở đây gây sự với đại năng Kim Đan đâu?

Nhưng mà hai người vừa quay người lại, một thanh âm trong trẻo quen thuộc vang lên: “Dùng lệnh bài đệ tử của đệ nè.”

Nghe thấy giọng nói này, trái tim của Tần Di và Thẩm Thanh Đường giật thót, lập tức ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Mộ Phi từ sảnh nhiệm vụ đi vào, trên mặt mang theo nụ cười.

Mộ Phi hôm nay mặc một bộ đồng phục chính thức của đệ tử, trên eo còn đeo một pháp khí sáng lấp lánh, trông y vừa hoạt bát vừa cao quý.

Phía sau Mộ Phi là Lục Đình Tiêu cũng mặc đồng phục đệ tử y chang, nhưng Lục Đình Tiêu lúc này lại ủ rũ đứng sang một bên, giống như không muốn chào hỏi.

Nhưng điều quan trọng nhất là Lục Đình Tiêu cũng đang đeo một pháp khí mới.

Pháp Khí viện thực sự là giàu nứt đố đổ vách mà.

Thẩm Thanh Đường không khỏi có chút hâm mộ.

Mộ Phi lúc này đi tới, nhìn thấy trang phục của hai người, không khỏi há hốc mồm nói: “Thẩm ca, Tần đại ca, sao hai người còn chưa mặc đồng phục đệ tử?”

Vẻ mặt Tần Di có chút kỳ quái, Thẩm Thanh Đường thậm chí còn ho nhẹ một tiếng, trực tiếp chuyển chủ đề: “Tiểu Phi, sao đệ lại tới nhận nhiệm vụ sớm như vậy?”

Lê Trường Phong không kịp có được quần áo đệ tử của Tần Di, đại khái là vì nhiều năm không có đăng ký, thủ tục chậm chạp, lại thêm danh tiếng không tốt, người ta tranh nhau chèn ép hắn.

Còn Cung Phất Vũ, có lẽ là vì không hề để tâm đến vấn đề đồng phục của đệ tử.

Loại chuyện này, chỉ cần hiểu rõ trong lòng, nói ra cũng rất xấu hổ. Đặc biệt là so với một đệ tử như Mộ Phi được sư tôn đặt lên hàng đầu, thật sự rất mất mặt.

Nhưng may mắn thay, Mộ Phi có một trái tim rộng lớn, khi Thẩm Thanh Đường hỏi y, liền đáp: “Ồ, sư tôn của đệ muốn đệ đến nhận nhiệm vụ chẻ tre cấp Hoàng, để đệ rèn luyện khí lực, không có nguy hiểm gì hết.”

Thẩm Thanh Đường gật đầu: “Vậy thì tốt.”

Lúc này, Mộ Phi lại hỏi Tần Di: “Tần đại ca, huynh muốn nhận nhiệm vụ gì, đệ giúp huynh.”

Tần Di vừa định nói chuyện, Kim Đan trưởng lão từ đài phụ trách đã nói: “Tiểu đồ đệ, bằng hữu ngươi muốn nhận nhiệm vụ không phải giỡn chơi, nếu như nhiệm vụ thất bại, cho dù tính mạng không gặp nguy hiểm, nhưng cũng sẽ bị trừ điểm. Ngươi đã nghĩ kỹ chưa?”

Mộ Phi không hỏi chuyện điểm số, ngược lại chú ý đến chuyện tính mạng gặp nguy hiểm, lập tức quay đầu hỏi Tần Di: “Tần đại ca, huynh nhận nhiệm vụ gì mà lại nguy hiểm đến tính mạng?”

Tần Di thản nhiên liếc Mộ Phi một cái: “Nuôi yêu thú.”

Mộ Phi giật mình, lập tức hiểu ra, sau đó quay đầu tự tin vỗ lệnh bài đệ tử lên bàn: “Nhiệm vụ này ta nhận, phiền trưởng lão đăng ký dùm.”

Kim Đan trưởng lão nhíu mày: “Đó là hung thú cực phẩm, không phải đơn giản chỉ là một con yêu thú, ngươi đừng có bị người ta lừa gạt.”

Mộ Phi nhếch miệng cười: “Không có việc gì, ta tin tưởng Tần đại ca.”

Kim Đan trưởng lão do dự một chút, vẫn có chút miễn cưỡng, nhưng lúc này Lục Đình Tiêu vẫn luôn lạnh lùng quan sát ở một bên đột nhiên nói: “Tần sư đệ hồi còn ở thành Lăng Dương săn thú rất giỏi, loại chuyện này đối với hắn đơn giản như ăn cơm, ta cũng có thể làm chứng, xin trưởng lão yên tâm.”

Nghe Lục Đình Tiêu nói vậy, Kim Đan trưởng lão tức giận nhăn mũi: “Đám tiểu bối các ngươi đúng là không biết trời cao đất rộng!”

Nhưng nhìn bộ dáng của mấy người, Kim Đan trưởng lão cau mày, cuối cùng nói: “Bỏ đi, nếu đã muốn, vậy thì cứ nhận nhiệm vụ này đi, nếu như xảy ra chuyện, đừng trách ta không nhắc nhở các ngươi.”

Nói đến đây, Kim Đan trưởng lão tức giận tháo thẻ nhiệm vụ đưa cho Mộ Phi.

Một bộ mặc xác tụi bây.

Mộ Phi nhìn thấy thẻ bài, lập tức cười nói: “Đa tạ trưởng lão.”

Vừa nói, y vừa nhìn Tần Di và Thẩm Thanh Đường: “Đi thôi.”

Tần Di gật đầu, đang định rời đi thì Thẩm Thanh Đường đi tới trước mặt Lục Đình Tiêu, chân thành cảm ơn Lục Đình Tiêu.

“Đa tạ Lục sư huynh đã giải thích với trưởng lão dùm bọn ta.”

Sau khi nghe Thẩm Thanh Đường nói lời cảm ơn, Lục Đình Tiêu bình tĩnh nói: “Chúng ta đều là sư huynh đệ, bổn phận thôi, không cần khách sáo.”

Mọi người đều nghe thấy được giọng điệu lãnh đạm của Lục Đình Tiêu, sắc mặt Tần Di hơi thay đổi, Mộ Phi cũng cảm thấy có chút kỳ quái, vẫn là Thẩm Thanh Đường đẩy nhẹ hai người một cái, bọn họ mới rời đi.

Mà khi ba người rời khỏi sảnh nhiệm vụ, Lục Đình Tiêu lập tức lấy ngọc bài liên lạc ra, cúi đầu nhập thần thức vào trong đó, hình như đang báo tin.

Nhìn thấy một màn này, Kim Đan trưởng lão cau mày, cũng không có nhiều lời.

Ở Thanh Ngọc Kiếm Tông nhiều năm như vậy, ông ta nhìn thấy không ít âm mưu, nhưng ông ta cảm thấy đám người Tần Di tuổi còn trẻ mà không biết lượng sức mình, cũng nên chịu thiệt một chút!

. .

Trên đường đến sau núi.

“Sao đệ cứ cảm thấy Lục Đình Tiêu kỳ quái thế nào ấy? Trước mặt sư tôn, hắn ta không có khách khí với đệ như vậy, sao hôm nay lại đột nhiên trở nên tốt bụng như vậy? Chẳng lẽ là cố ý muốn hại chúng ta?” Sau khi đi một đoạn xác định xung quanh không có ai, Mộ Phi rốt cuộc không khỏi nghi ngờ mở miệng hỏi.

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười: “Mục đích của hắn ta là gì không quan trọng, chỉ cần nhận được nhiệm vụ, cảm ơn hắn ta cũng không sao cả.”

Mộ Phi gãi gãi đầu: “Nhưng mà. . .”

“Đừng có nhưng mà nữa.” Tần Di lạnh lùng ngắt lời Mộ Phi, “Lát nữa tốc chiến tốc thắng, ta còn phải trở về học lớp buổi tối.”

Mộ Phi: “Ồ…”

. .

Rất nhanh, ba người đã đến sau núi.

Bởi vì Mộ Phi nhận nhiệm vụ, y cũng phải đi vào. Bất quá, nhiệm vụ này phức tạp, cho nên Mộ Phi cũng có thể lựa chọn mang theo một vài trợ thủ để hỗ trợ.

Lúc này, Tần Di nói với Thẩm Thanh Đường: “Thanh Đường, em ở chỗ này chờ bọn ta, ta và Tiểu Phi sẽ vào rồi ra ngay.”

Thẩm Thanh Đường cười gật đầu: “Được, em chờ hai người.”

Tần Di xoay người, đến phòng quản sự lấy thùng gỗ lớn đựng thức ăn, cùng Mộ Phi đi về phía sau núi.

Kim Đan trưởng lão phụ trách nhìn hai người bọn họ, lắc đầu nói: “Lại có thêm hai người tự tìm đường chết, thanh niên bây giờ thật đúng là khuyên cũng khuyên không được.”

Cả ba người họ đều nghe thấy những lời này của Kim Đan trưởng lão, nhưng họ đều làm như không nghe thấy.

Thẩm Thanh Đường yên tâm đứng ở đây chờ đợi, còn Tần Di và Mộ Phi thì mang thùng gỗ đi theo con đường duy nhất vào sau núi mà không quay đầu lại.

Lúc này, Kim Đan trưởng lão phụ trách nhìn bộ dạng của Thẩm Thanh Đường, không khỏi hừ một tiếng: “Cậu là sư huynh đệ của hai người đó đúng không? Tối nhất là nhanh đi bẩm báo cho sư tôn các ngươi biết đi, nếu không, hai người họ thực sự sẽ mất mạng đó!

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười, lễ phép hỏi: “Xin hỏi trưởng lão, bình thường cho ăn một lần cần tốn bao nhiêu thời gian?”

Kim Đan trưởng lão sửng sốt: “Nửa canh giờ, ngươi hỏi cái này làm gì?”

Thẩm Thanh Đường gật đầu, lễ phép cảm ơn, lời phàn nàn của Kim Đan trưởng lão còn chưa kịp nói ra, cậu đã lấy một quyển thoại bản ra trước mặt Kim Đan

trưởng lão, ung dung ngồi xuống ghế đá bên cạnh, bắt đầu đọc thoại bản.

Kim Đan trưởng lão: ?

“Đúng là điên thật rồi…” Kim Đan trưởng lão lầm bầm rồi lắc đầu.

. .

Chỉ là Thẩm Thanh Đường lấy thoại bản ra chưa được bao lâu, ba luồng linh quang từ trên trời liền giáng xuống, đáp xuống trước cửa phòng quản sự yêu thú sau núi.

Thẩm Thanh Đường hơi giật mình, ngẩng đầu liền nhìn thấy bốn bóng người quen thuộc.

Lê Trường Phong, Cung Phất Vũ, và viện trưởng Pháp Khí viện, viện trưởng Pháp Khí viện còn mang theo Lục Đình Tiêu.

Vũ Khai Tế, viện trưởng Pháp Khí viện, có tính khí nóng nảy, lúc này đã phát hỏa với Lê Trường Phong: “Lê Trường Phong ngươi không ra thể thống gì thì thôi đi, sao đệ tử ngươi thu nhận cũng không biết quy tắc như vậy, ta khó lắm mới nhận được một đệ tử Thiên phẩm linh căn, nếu như hôm nay nó gặp bất trắc gì, ngươi vĩnh viễn sẽ không xong với ta đâu!”

Lê Trường Phong lúc này nhíu mày, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Thằng bé Tần Di bản tính không tệ, ắt hẳn sẽ không làm chuyện bản thân không nắm chắc.”

Khi Thẩm Thanh Đường nhìn thấy Vũ Khai Tế xuất hiện cùng Lục Đình Tiêu, cậu không có bất kỳ nghi hoặc nào, nhưng khi nghe những lời của Lê Trường Phong, cậu hơi sửng sốt, sau đó nở một nụ cười——Lê Trường Phong thực sự là một sư tôn tốt, điểm này cậu đã không nhìn nhầm.

Ngược lại, Cung Phất Vũ nhìn thoáng qua Thẩm Thanh Đường đang ngồi trên ghế đá đọc thoại bản, liền hừ cười nói: “Ta thì thấy không phải vậy, nếu thực sự thông minh sẽ không chọn đi vào.”

Lê Trường Phong không để ý đến Cung Phất Vũ châm chọc, đi thẳng đến chỗ Kim Đan trưởng lão phụ trách, thấp giọng hỏi: “Bọn họ tiến vào bao lâu rồi?”

Kim Đan trưởng lão sửng sốt: “Cũng chưa được bao lâu.”

Lê Trường Phong gật đầu.

Nhưng Vũ Khai Tế ở một bên đã ồn ào muốn xông vào mang Mộ Phi ra ngoài.

Lúc này Lê Trường Phong mới an ủi ông ta: “Tính tình hung thú kia thất thường, nếu thật sự bị chọc giận, ngươi đi vào cũng vô dụng, nếu không bị làm phiền, nó cũng sẽ không đả thương người bừa bãi.”

Vũ Khai Tế nhìn chằm chằm vào hắn: “Nếu đệ tử của ta xảy ra chuyện thì sao?! Lê Trường Phong, ngươi lấy cái gì để bồi thường cho ta!”

Lê Trường Phong cau mày, đang muốn giải thích, lại có mấy đạo kim quang xuất hiện.

Mấy người quay đầu lại nhìn, phát hiện mấy trưởng lão của viện khác cũng không biết làm sao biết được tin tức, đều tới xem náo nhiệt.

Thẩm Thanh Đường nhìn thấy cảnh này, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, không khỏi liếc mắt nhìn Lục Đình Tiêu đang đứng phía sau Vũ Khai Tế.

Đúng lúc Lục Đình Tiêu cũng đang nhìn cậu, hai người nhìn nhau, Lục Đình Tiêu vẻ mặt lạnh lùng không hề sợ hãi.

Ánh mắt Thẩm Thanh Đường tối sầm lại, cậu thản nhiên quay đầu đi, không nhìn Lục Đình Tiêu nữa.

Mà mấy trưởng lão vừa xuất hiện, liền nói: "Lê Trường Phong, ngươi làm cái gì đó? Năm nay không dễ gì mới thu nhận được mấy đệ tử có linh căn Thiên phẩm, hiện tại đều bị rơi vào chỗ nguy hiểm, ngươi luyện kiếm luyện đến ngu người rồi hả? Lại dạy đồ đệ của mình như thế?"

Trong lời nói rõ ràng mang theo căm giận.

Hiển nhiên cũng ghen tị Tần Di khi đó lựa chọn Lê Trường Phong.

Lê Trường Phong nghe mọi người chỉ trích cùng giễu cợt, nhíu mày, mấp máy môi, nhưng vẫn không có biện hộ.

Mọi người thấy vậy, lập tức chế giễu càng hung hăng hơn, xem ra là muốn Lê Trường Phong phải trực tiếp gánh vác trách nhiệm.

Thấy những lời mỉa mai ngày càng gay gắt, Thẩm Thanh Đường không chịu nổi nữa, định đứng dậy giải thích vài câu.

Kết quả, Cung Phất Vũ ở một bên cũng không biết bị gì, hừ lạnh nói: "Hai vị đệ tử này mới nhập môn chưa tới hai ngày đã gây ra chuyện như vậy, đều là do sư tôn quản giáo bất lực sao? Vậy Kim linh căn không phải là đồ đệ của Vũ Khai Tế sao?"

Các trưởng lão vừa nghe thấy Cung Phất Vũ mở miệng, đều giật mình, đưa mắt nhìn nhau, nhưng không nói nữa.

Kết quả, lúc này Cung Phất Vũ lại cười lạnh một tiếng: "Nhưng mà, có thể nhận loại đồ đệ thích gây chuyện phiền toái như vậy, thật đúng là mù mắt mà."

Lê Trường Phong: …

Vũ Khai Tế: …

Thấy vậy, Thẩm Thanh Đường im lặng cười, lặng lẽ định ngồi lại.

Đúng lúc này, ngọc bài truyền tin ở bên hông khẽ rung lên.

Thẩm Thanh Đường tim đập thình thịch, biết nhất định là Tần Di, cậu vội vàng cầm lấy ngọc bài, đọc tin tức bên trong.

Đọc xong, Thẩm Thanh Đường thở phào nhẹ nhõm, sau đó mỉm cười, bình tĩnh đứng dậy nói với các trưởng lão đang trừng mắt muốn cãi nhau: "Các vị trưởng lão yên tâm, hai người ở trong kia đều không sao, vừa mới gửi một tin nhắn cho ta."

Khi Thẩm Thanh Đường nói xong, hiện trường lập tức náo động.

Vũ Khai Tế hai mắt càng trợn to thêm, cả giận nói: "Không sao cái gì? Mau bảo hai người bọn hắn ra ngoài!"

"Đúng vậy, không đụng phải con hung thú kia thì còn kịp trở về !"

"Người trẻ tuổi thật đúng là không biết trời cao đất rộng, đều cho mình là thiên tài, nhưng nó là hung thú cực phẩm đó, bảo bọn hắn mau đi ra!"

"Nhưng…" Thẩm Thanh Đường có vẻ hơi bối rối.

"Nhưng cái gì, ngươi còn muốn bênh vực bọn hắn, ta thấy ngươi cũng mất trí rồi!"

Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Đường thở dài, cười bất đắc dĩ nói: "Bọn họ đã cho nó ăn rồi, nhưng không đủ cho yêu thú ăn, muốn mang vào thêm nữa."

Mọi người: ? ? ?

Cùng lúc đó, như để xác nhận lời nói của Thẩm Thanh Đường, một tiếng gầm chói tai của yêu thú phát ra từ hang động phía sau núi.

Nghe có vẻ … hình như là rất vui sướng?

Biểu cảm của mọi người càng trở nên kỳ quái.

------oOo------

Chương 54: Aww!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 54: Aww!

Mặc dù Thẩm Thanh Đường đã nói như vậy, mọi người cũng đã nghe thấy tiếng kêu thích thú của "hung thú", nhưng lúc này bọn họ đưa mắt nhìn nhau, ngược lại cũng không dám nói gì.

Chủ yếu là bởi vì phần lớn thời gian con hung thú này được nuôi dưỡng bởi Phượng Thanh Hàm, một bán yêu trưởng lão của ban quản lý yêu thú.

Thời gian này đúng dịp Phượng Thanh Hàm đi du lịch rèn luyện, vì vậy nhiệm vụ này đã được bàn giao lại.

Kết quả là trong vòng vài tháng sau khi bàn giao, đã có rất nhiều thương vong trong tông môn.

Trưởng môn đã truyền tin cho Phượng Thanh Hàm xin giúp đỡ, nhưng không có phản hồi, nhưng ngọc bài bản mệnh được cất giữ trong môn phái vẫn bình an vô sự, chỉ có thể suy đoán rằng Phượng Thanh Hàm đã tìm được một nơi thích hợp để tu luyện tâm cảnh, bế quan rồi.

Những trưởng lão vừa rồi hung hăng nhất lúc này lại ấp a ấp úng, đang định đổ trách nhiệm cho Lê Trường Phong hoặc Vũ Khai Tế, thì Thẩm Thanh Đường đã cười nói: "Các trưởng lão yên tâm, ta đi là được rồi. "

Các trưởng lão: ?

Cả đám không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

Cung Phất Vũ là người cau mày trước tiên: "Con điên hả?!"

Thẩm Thanh Đường đang suy nghĩ ý tứ của Tần Di trong ngọc bài truyền tin, sau đó chậm rãi giải thích: "Lúc truyền tin Tần sư huynh có nói, thị lực của hung thú không tốt, năng lực cảm ứng cũng không quá mạnh, cho nên hai người họ đã thu lại tu vi trên người, hung thú liền không cảm thấy bọn họ là mối đe dọa, chỉ chăm chăm ăn cơm thôi. Con chỉ là Luyện Khí tầng ba, càng không phải là mối uy hiếp đối với hung thú. "

Mấy trưởng lão hai mặt nhìn nhau, cho rằng Thẩm Thanh Đường đang kể chuyện cổ tích.

Nhưng trước đây bọn họ đều đã từng lĩnh giáo uy lực của hung thú, hiện tại chỉ có thể nửa tin nửa ngờ mà không dám đi xác minh.

Không phải bọn họ thật sự không đánh lại con hung thú đó, chỉ là con hung thú đó được nuôi dưỡng như là thần thú trấn phái, nếu bị trọng thương hoặc bị giết chết, họ không gánh nổi trách nhiệm, nhưng nếu hung thú đả thương hay giết họ, họ cũng chỉ đành chịu thiệt thôi.

"Không được, ta không thể nhìn con đi nộp mạng được." Cung Phất Vũ lạnh lùng từ chối đề nghị của Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, có chút bất đắc dĩ, nhưng vào lúc này, ngọc bài truyền tin trên eo Lê Trường Phong lại sáng lên.

Lê Trường Phong lấy ngọc bài truyền tin ở bên hông ra, nhìn lướt qua, liền nói: "Trong kia đang thúc giục, nói nó không đợi được nữa rồi."

Cung Phất Vũ: "Vậy cũng không thể để đồ đệ của ta đi nộp mạng được?!"

Lê Trường Phong lắc đầu: "Ta không có nói để đồ đệ của ngươi đi, ta đi."

Sắc mặt Cung Phất Vũ khẽ biến.

Lê Trường Phong nói dứt lời, cũng không nhìn Cung Phất Vũ, trực tiếp đi tới bên cạnh nhấc một thùng gỗ đựng thịt lên, sau đó đi về hướng phía sau.

Thấy vậy, Cung Phất Vũ nhảy lên phía trước, một ánh sáng vàng phát ra từ chiếc quạt xếp trong lòng bàn tay y, bay đến ngăn cản Lê Trường Phong.

Lê Trường Phong cực kỳ bất đắc dĩ, chỉ có thể đặt thùng thịt xuống đỡ đòn của Cung Phất Vũ, hai người họ lại bắt đầu đánh nhau.

Quần chúng vây xem: …

Chỉ là những trưởng lão biết quan hệ cũ của hai người cũng không dám đi lên khuyên hai người, chỉ có thể nhanh chóng né tránh, đỡ phải bị dư âm đả thương.

Nhất thời, phía trước ngọn núi loạn thành một đống.

Thấy cảnh này, Thẩm Thanh Đường bất đắc dĩ cười cười, lặng lẽ nhấc thùng gỗ mà Lê Trường Phong đặt xuống ở bên cạnh lên chuồn mất.

Cung Phất Vũ đang hăng hái đánh nhau không chú ý đến chuyện này, nhưng những trưởng lão khác đã nhìn thấy, nhưng họ không có ý định ngăn cản.

Suy cho cùng, chẳng ai muốn chuyện này dính dáng tới mình.

. .

Sau thời gian một tách trà

Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong đã đánh xong, thở hổn hển đứng ôm ngực, vừa định mắng Lê Trường Phong ỷ lớn ăn hiếp nhỏ, lại đột nhiên biến sắc, cả giận nói: “Đồ đệ của ta đâu? !”

Mọi người: Im lặng.

Lê Trường Phong nghe Cung Phất Vũ nói vậy, nhíu mày, nhưng hắn cẩn thận suy nghĩ một chút, lập tức ngẩng đầu nhìn về hướng phía sau núi.

Vừa nhìn, quả nhiên đã thấy cửa nhỏ phía sau núi đã bị mở ra, dấu vết rõ ràng là đi về phía sau núi.

Cung Phất Vũ theo tầm mắt của Lê Trường Phong nhìn sang, tự nhiên thấy rõ ràng, y tức giận nghiến răng nghiến lợi nói: “Lê Trường Phong, nếu đồ đệ của ta xảy ra chuyện gì, ta sẽ bắt đồ đệ của ngươi tế trời!”

Lê Trường Phong: …

Một lát sau, Lê Trường Phong vẻ mặt u sầu nói: “Yên tâm đi, nếu như xảy ra chuyện, ta tự nhiên sẽ không trốn tránh trách nhiệm.”

Cung Phất Vũ á khẩu.

Một lúc sau, Cung Phất Vũ vẻ mặt cáu kỉnh lắc quạt, nhưng giọng điệu lại dịu đi khó hiểu, cũng không còn tàn nhẫn như trước: “Vậy bây giờ nên làm gì đây?”

Y không dám nói rằng y cũng sợ con hung thú đó, nên không dám đi vào.

Phải biết rằng lần đầu tiên y đối mặt với con hung thú đó, nó đã đuổi theo y và gặm tóc y, suýt chút nữa là gặm trọc y, nếu Phượng Thanh Hàm không kịp thời

ra tay chặn nó lại. Có khi y đã bị gặm hói rồi.

Lê Trường Phong trầm mặc một lát: “Chờ một chút, đừng để quá nhiều người đi vào, lỡ như chọc giận hung thú thì rất khó xử lý.”

Những người khác sửng sốt một chút, nhao nhao hùa theo.

Cung Phất Vũ im lặng một hồi, cũng không nói nữa.

Cung Phất Vũ mặc dù cảm thấy lo lắng cho Thẩm Thanh Đường, nhưng ám ảnh của việc bị hói lúc xưa quá sâu, vì vậy y chỉ có thể ngước mắt lên và lặng lẽ nhìn về phía sau ngọn núi, cầu nguyện rằng Thẩm Thanh Đường và những người khác sẽ không xảy ra chuyện gì.

. .

Lúc này, trong một hang động ở phía sau núi.

Theo sự hướng dẫn của Tần Di và Mộ Phi, Thẩm Thanh Đường cuối cùng đã tìm thấy hang động.

Nhưng nhìn hình dáng chật hẹp của hang động, Thẩm Thanh Đường có chút nghi ngờ – con hung thú này không phải rất lớn sao? Hang động nhỏ như này có thể chứa nó sao?

Hay là Tần Di bọn họ thật sự không có tìm thấy hung thú, bọn họ chỉ đang gạt người để ngụy trang thôi?

Khi Thẩm Thanh Đường đang thắc mắc thì một bóng đen quen thuộc nhanh chóng bước ra khỏi hang, chính là Tần Di.

Tần Di cầm lấy thùng gỗ trong tay Thẩm Thanh Đường, nhanh chóng liếc nhìn xung quanh, sau đó thần sắc nghiêm túc đè thấp giọng nói: “Mau vào trong.”

Khi Thẩm Thanh Đường nhìn thấy Tần Di, cậu không nghi ngờ gì nữa, lập tức đi theo Tần Di vào trong động.

Sau khi vào hang, Thẩm Thanh Đường nhìn thấy Mộ Phi ngồi trên mặt đất, bên cạnh đặt một cái thùng gỗ rỗng.

Thẩm Thanh Đường vẻ mặt khó hiểu.

Lúc này, Tần Di đem thùng gỗ chất đầy thịt vừa đưa tới đổ ào ào xuống đất, nói về hướng Mộ Phi: “Đi ra đi, đồ ăn đến rồi.”

Thẩm Thanh Đường: ? ? ?

Ngay khi Thẩm Thanh Đường nghi ngờ có khi nào mình nghe lầm hay không, thì có tiếng “bẹp bẹp” vang lên rất nhỏ, một con giao long nhỏ màu xanh lam giống như thằn lằn từ phía sau Mộ Phi nhảy ra, phe phẩy chiếc đuôi dài của nó phi nhanh đến đống thịt, há to cái miệng như chậu máu, nhồm nhoàm nhồm nhoàm nhai thịt như điên.

“Nó……?”

“Nó… chính là con hung thú kia sao?” Vẻ mặt Thẩm Thanh Đường sững sờ một lúc, khi định thần lại, không khỏi vươn tay nhẹ nhàng ấn huyệt thái dương, cảm thấy cảnh tượng trước mắt quá quỷ dị.

Nghe thấy giọng nói của Thẩm Thanh Đường, Tiểu Giao mặt vô biểu tình ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Thanh Đường một cái, sau đó lại cúi đầu xuống nhồm nhoàm gặm thịt.

Thẩm Thanh Đường: …

Tần Di ở một bên đau đầu nói: “Chuyện dài dòng lắm, nếu không ta cũng sẽ không để em vào đây.”

Thẩm Thanh Đường ho khan một tiếng: “Vậy thì nói ngắn gọn thôi, hai sư tôn đang đánh nhau bên ngoài kìa.”

Tần Di: ?

. .

“Chuyện là thế đó.” Tần Di trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ liếc nhìn “hung thú” vừa mới ăn xong một đống thịt, đang lật mình lộ ra cái bụng trắng nõn nằm ở dưới đất bắt Tiểu Phi gãi ngứa cho mình.

Thẩm Thanh Đường trầm mặc một lúc, không khỏi khẽ mỉm cười: “Nói cách khác, tuổi của nó còn rất nhỏ nhưng bị bắt nhầm đến đây, vì để giữ mạng mới biến thành hình thù khổng lồ. Chàng lúc nãy dọa nó về lại nguyên hình, nó lại bị đói lâu ngày nên không thể biến trở lại phải không.”

Vẻ mặt của Tần Di có chút hậm hực: “Đúng vậy.”

Thẩm Thanh Đường không khỏi thấp giọng cười.

Kết quả là vừa cười xong, Thẩm Thanh Đường liền cảm thấy ớn lạnh.

Cậu khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn sang, thấy Tiểu Giao không biết từ lúc nào đã ngẩng đầu lên kiêu ngạo trừng mắt với cậu.

Thẩm Thanh Đường và Tiểu Giao nhìn nhau một lúc, cũng không tức giận, ngược lại mỉm cười, vỗ nhẹ xuống đất bên cạnh mình: “Lại đây, ta gãi ngứa cho mi.”

Tiểu Giao vẫn trợn mắt nhìn.

Thẩm Thanh Đường chỉ nhìn nó mỉm cười.

Một lúc sau, Tiểu Giao hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang sải bước về phía trước bằng bốn cái chân ngắn ngủn, bẹp bẹp bẹp nhanh chóng bò tới, ngã lên đầu gối của Thẩm Thanh Đường, để lộ cái bụng trắng nõn, còn thoải mái uốn éo.

Ba người bọn họ đồng thời câm nín.

Tần Di thấy vậy, thế mà cũng không nổi máu ghen, ngược lại còn hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Nó thích em là tốt rồi, nếu không chúng ta cũng thật sự không có cách nào mang nó ra ngoài.”

Thẩm Thanh Đường đang gãi bụng Tiểu Giao hơi sửng sốt: “Mang ra ngoài? Tại sao phải mang ra ngoài?”

Tần Di ánh mắt khẽ động, còn chưa kịp giải thích, Tiểu Giao trong lòng Thẩm Thanh Đường đột nhiên lộ ra vẻ hung ác, hướng về Tần Di gào lên mấy tiếng.

Tần Di vô cảm nhìn Tiểu Giao.

Tiểu Giao đột nhiên cảm thấy chột dạ, nó tức khắc ngã vào lòng của Thẩm Thanh Đường, giả chết.

Thấy Tiểu Giao giả chết, Tần Di thản nhiên cong lên khóe môi, nói: “Nhóc thúi này tính tình bá đạo, ở trong núi này đã chọc không ít kẻ thù, bây giờ không thể khôi phục lại kích thước trước kia, nếu không mang nó ra, sớm muộn gì cũng bị ăn thịt để trả thù.”

Thẩm Thanh Đường đã hiểu.

“Dù sao mỗi lần đều phải nhận nhiệm vụ, đem nó ra ngoài trước, lúc làm nhiệm vụ lại thả nó ra ngoài hóng gió cũng được.”

Ánh mắt Thẩm Thanh Đường chuyển động: “Vậy tại sao vừa rồi chàng không không mang nó ra luôn?”

Tần Di trầm mặc một lát: “Ta và Tiểu Phi đều có máu của yêu thú, cho nên không thể ký khế ước với nó, cũng không thể thu nó vào trong cơ thể, mang ra ngoài rất dễ bị phát hiện, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể tìm đến em.”

Tiểu Giao nằm trong lòng Thẩm Thanh Đường: “Aww…”

Thẩm Thanh Đường sửng sốt, sau đó cúi đầu cười nhìn Tiểu Giao: “Vậy mi có đồng ý ký khế ước với ta không?”

Tiểu Giao bắt đầu vặn vẹo, bắt đầu giả ngu.

Nó đã quen với việc được tự do, mặc dù cảm thấy cơ thể Thẩm Thanh Đường thơm tho, cũng rất mềm mại, nhưng trong tiềm thức, nó luôn cảm thấy Tần Di đang gài bẫy nó.

Nhưng Tần Di đã quen với mấy đứa nhóc con miệng còn hôi sữa như vậy, luôn có cách đối phó với nó, lúc này mới nhẹ giọng nói với Thẩm Thanh Đường: “Không sao, nó không muốn thì ném nó ở đây. Dù sao có bị chết đói hay bị ăn thịt thì cũng không liên quan đến chúng ta.”

Tiểu Giao đột nhiên nhảy dựng lên, vẻ mặt kháng nghị nhìn về phía Tần Di: “Aww!”

Tần Di cũng không nói nhảm với nó nữa, chỉ lãnh đạm nhìn nó: "Có ký khế ước không?"

Tiểu Giao nhìn chằm chằm Tần Di một hồi, cuối cùng mặt ủ mày ê bĩu môi: "Aw…"

. .

Thẩm Thanh Đường cuối cùng cũng thành công ký khế ước với Tiểu Giao.

Sau khi ký khế ước với Tiểu Giao, Thẩm Thanh Đường có thể nghe được hoạt động nội tâm của Tiểu Giao, lúc này không khỏi mỉm cười.

Vốn dĩ Tiểu Giao đang mắng Tần Di và Thẩm Thanh Đường vô số lần ở trong lòng, nhưng sau khi phát hiện Thẩm Thanh Đường có thể nghe thấy nội tâm của mình, nó đột nhiên thay đổi thái độ và bắt đầu khen ngợi Thẩm Thanh Đường một cách cuồng nhiệt, nói rằng Thẩm Thanh Đường vừa xinh đẹp vừa thiện lương, nhất định sẽ đối xử tốt với nó.

Thẩm Thanh Đường không nhịn được cười, thầm nghĩ Tiểu Giao này thật biết bày trò.

Nhìn vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường, Tần Di đại khái cũng đoán được Tiểu Giao nói gì, nhưng lúc này hắn cũng không thèm để ý, đứng dậy cầm thùng gỗ nói: "Đi thôi, cũng muộn rồi, nếu còn không rời đi, sư tôn và những người khác sẽ nghi ngờ."

Thẩm Thanh Đường định thần lại, mỉm cười gật đầu: "Được."

. .

Biết hai người bình thường không có thời gian ở bên nhau, Mộ Phi lần đầu tiên trở thành người thông minh, vội vàng đi trước mở đường.

Thẩm Thanh Đường và Tần Di nắm tay nhau lặng lẽ đi phía sau.

Lúc này, mặt trời đang lặn, những tia nắng dịu dàng chiếu xuống khắp núi rừng và đồng bằng, rải ánh vàng khắp núi rừng, dịu dàng và lãng mạn.

Tóc Thẩm Thanh Đường phủ một tầng vàng nhạt, y phục màu trắng tung bay trong gió, cả người giống như một điểm trắng trong lớp mực dày, vô cùng tinh khiết.

Vết chai do cầm kiếm trên đầu ngón tay Tần Di dày lên thấy rõ, lúc này hắn khẽ vuốt ve lòng bàn tay Thẩm Thanh Đường, sau đó nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Thanh Đường, không khỏi mỉm cười.

Lúc này, Tiểu Giao ở trong đầu Thẩm Thanh Đường vẫn còn đang lẩm bẩm càu nhàu gì đó.

Thẩm Thanh Đường đang lắng nghe suy nghĩ của Tiểu Giao, lại bị Tần Di kín đáo nhẹ nhàng nắm lấy tay, đột nhiên nhớ tới một chuyện, không khỏi nở nụ cười khó hiểu.

Thấy vậy, Tần Di theo bản năng hỏi: “Làm sao vậy?”

Thẩm Thanh Đường cười lắc đầu: “Em nhớ lại hồi chàng còn nhỏ.”

Tần Di: …

Đừng đề cập đến khoảng thời gian đó mà.

Tuy nhiên, Thẩm Thanh Đường vẫn muốn nói: “Khi đó chàng không đáng yêu như Tiểu Giao, cũng không biết làm nũng, tính tình còn đáng ghét lắm, đút chàng ăn còn bị chàng cắn.”

Sắc mặt Tần Di dần dần trở nên cổ quái.

Tiểu Giao phá lên cười trong đầu Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường liếc Tần Di một cái, đến lúc thích hợp mới dừng lại, chỉ mím môi cười, thấp giọng nói: “Khi đó em còn tưởng chàng rất ghét em.”

Tần Di trầm mặc chốc lát, sau đó không nhịn được nữa nói: “Còn không phải bởi vì cha của em… Thôi bỏ đi!”

“Cha của em làm sao vậy?” Thẩm Thanh Đường hơi kinh ngạc.

Tần Di ủ rũ không nói gì.

Thẩm Thanh Đường cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng sau khi nhớ lại một hồi, cậu không nhớ được cha mình năm đó đã đối xử với Tần Di như thế nào.

Chỉ có nói Tần Di khi còn bé quá xấu, có lẽ là bị biến dị thôi mà.

Chẳng lẽ Tần Di cũng để ý chuyện này sao?

Lúc này, Tiểu Giao trong tâm trí của Thẩm Thanh Đường tiếp tục phá lên cười: Thật là xấu hổ hahahaha.

Tần Di tựa hồ cảm giác được gì đó:…

Còn Thẩm Thanh Đường thấy sắc mặt Tần Di càng ngày càng khó coi, ánh mắt chuyển động, khẽ lắc lắc tay Tần Di, nhẹ giọng nói: “Được rồi, chuyện xảy ra năm đó em cũng quên mất rồi, nhưng cha em vẫn luôn nhanh mồm nhanh miệng, có vài lời chàng đừng để trong lòng.”

Nghe thấy những lời này của Thẩm Thanh Đường, Tần Di quay lại, lặng lẽ liếc nhìn cậu.

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Thanh Đường chăm chú nhìn vào đôi mắt đỏ thẫm của Tần Di, dịu dàng cười với hắn.

Nụ cười này âm thầm đánh thẳng vào tim của Tần Di.

Trong lúc nhất thời, cảm xúc ẩn nhẫn trong lòng Tần Di từ từ bộc phát, hắn trầm mặc một lúc, liếc nhìn Mộ Phi đang đi ở phía xa xa trước mặt, đột nhiên quay đầu nghiêng người qua, nắm lấy vai Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường: ?

Thẩm Thanh Đường còn chưa kịp phản ứng, một bờ môi ấm áp đã dán lên, nhưng có vẻ là hơi vội vàng không có chuẩn bị trước, đụng vào khiến Thẩm Thanh Đường có chút đau.

Đồng tử của Thẩm Thanh Đường hơi phóng to.

Nhưng rất nhanh, nụ hôn của Tần Di lại sâu hơn một chút, mang theo tiết tấu vừa nóng bỏng vừa ẩm ướt, bàn tay đặt trên vai Thẩm Thanh Đường cũng hơi siết chặt.

Hơi thở của Thẩm Thanh Đường trở nên có chút dồn dập.

Sau khoảng mấy chục hơi thở, Tần Di mới lặng lẽ kết thúc nụ hôn, buông tay Thẩm Thanh Đường ra, chậm rãi đứng thẳng lên.

Lúc này Thẩm Thanh Đường đã bị Tần Di hôn đến ánh mắt có chút mơ màng, môi mỏng hơi đỏ, lông mi dài cũng ướt át, cơ thể hơi run rẩy.

Khi Tần Di nhìn thấy dáng vẻ này của Thẩm Thanh Đường, sự ấm ức trong lòng hắn cuối cùng cũng tiêu tan, sau đó hắn đưa tay nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt sinh lý đang ứa ra do thở dốc của Thẩm Thanh Đường, trầm giọng nói: "Ta không thích em nói mấy lời này, sau này đừng nói nữa."

Thẩm Thanh Đường khẽ mở to mắt, giật mình một cái: "Hở?"

Ánh mắt Tần Di tối sầm lại, nhìn chằm chằm vào mi tâm của Thẩm Thanh Đường, nhàn nhạt nói: "Ta đáng yêu hơn Tiểu Giao nhiều."

Câu nói này, có nhiều ý nghĩa.

Tiểu Giao ở trong cơ thể Thẩm Thanh Đường rùng mình một cách khó hiểu.

Thẩm Thanh Đường thì ngược lại, im lặng một lúc rồi khẽ mỉm cười.

Sau đó, cậu nhẹ nhàng nắm lấy tay Tần Di, nghiêm túc thấp giọng nói: "Ừm, em thích Lan Đình nhất, không ai có thể so sánh được."

Tần Di hơi sửng sốt, hiếm thấy lộ ra vẻ xấu hổ, nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi nắm chặt bàn tay mềm mại trong lòng bàn tay, trân trọng nói: "Ừm."

Đoạn đường còn lại rõ ràng nhẹ nhàng và yên bình hơn đoạn trước rất nhiều.

Thỉnh thoảng, Thẩm Thanh Đường quay đầu nhìn Tần Di, ngước khuôn mặt trắng nõn dịu dàng lên, cười nói với hắn.

Vẻ mặt Tần Di rõ ràng dễ chịu hơn nhiều. Vừa nói chuyện, Thẩm Thanh Đường nhìn Tần Di khôi phục lại dáng vẻ ôn hòa, trong lòng không khỏi nghĩ thầm —— rốt cuộc Tần Di đang để ý chuyện gì thế?

------oOo------

Chương 55: Ồ, vậy thì phải thiến rồi.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 55: Ồ, vậy thì phải thiến rồi.

Nhưng trước khi Thẩm Thanh Đường có thể hiểu được, cậu từ xa đã nhìn thấy cảnh tượng ở phía trước núi.

Thẩm Thanh Đường nhìn Tần Di, thấp giọng nói: "Bên kia có rất nhiều trưởng lão."

Tần Di hiểu ý, nhìn Thẩm Thanh Đường một cái, lặng lẽ buông tay Thẩm Thanh Đường ra: "Có việc gì thì quay về truyền tin."

Thẩm Thanh Đường cười nói: "Được."

Mộ Phi đi ra trước hai người họ, Mộ Phi hoàn hảo không bị thương tổn gì bước ra, liền bị một đám trưởng lão coi như động vật quý hiếm mà nhìn chằm chặp.

Ánh mắt nghi ngờ của đám trưởng lão như muốn xuyên thủng Mộ Phi.

Dù sao trước kia cũng có rất nhiều cao thủ không làm nổi việc này, hiện tại lại bị Mộ Phi và Tần Di, hai tên đệ tử vừa mới nhập môn làm được, thật sự là làm bẽ mặt cả đám.

Nhìn thấy nhiều ánh mắt sắc bén và dò xét như vậy, Mộ Phi nhất thời cảm thấy rợn tóc gáy, may mắn Vũ Khai Tế là người hay bao che đệ tử, liền lập tức cau mày nói: "Người không sao thì tốt rồi, đừng có nhìn nữa!"

Pháp Khí viện tương đối có tiền có thế ở Thanh Ngọc Kiếm Tông, lúc này Vũ Khai Tế vừa mở miệng, các trưởng lão liền im lặng.

Nhưng mà, đột nhiên có người kêu lên: "Hai đệ tử của Võ viện và Phù Chú viện cũng đã trở lại!"

Ánh mắt của mọi người lập tức đổ dồn về phía Tần Di và Thẩm Thanh Đường!

Cùng lúc đó, hai bóng người một trước một sau cùng lao ra khỏi đám người, lần lượt đáp xuống bên cạnh Thẩm Thanh Đường và Tần Di.

Bất ngờ thay, chính là Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong.

Lúc này Cung Phất Vũ vừa đi tới, liền lôi kéo Thẩm Thanh Đường, sờ sờ soạng soạng, hận không thể một phen nhìn hết toàn thân Thẩm Thanh Đường, điều này khiến Thẩm Thanh Đường có chút ngượng ngùng, đỏ mặt bắt đầu né tránh.

Nhưng Cung Phất Vũ không hề cố kỵ, không biết xấu hổ mà làm trò trước mặt nhiều người như vậy.

Tần Di ở bên cạnh: …

Lê Trường Phong lặng lẽ hỏi Tần Di một câu: "Con không sao chứ?"

Tần Di lúc này mới lấy lại tinh thần, miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, trả lời Lê Trường Phong: "Khiến sư tôn lo lắng rồi, đệ tử không có việc gì."

Lê Trường Phong gật đầu: "Không sao thì tốt."

Đúng lúc này, trong đám người lại có tiếng nói truyền ra: "Nhóc con, ngươi rốt cục đã cho con hung thú kia ăn như thế nào? Hay là cố ý phô trương thanh thế, chỉ đi lung tung một vòng rồi lại đi ra?"

Tiếng nói vừa phát ra, Lê Trường Phong và Cung Phất Vũ lập tức ngẩng đầu nhìn sang.

Nhưng khi họ nhìn sang, lại không ai lên tiếng nữa.

Vẻ mặt Lê Trường Phong trở nên lạnh lùng, đang muốn dứt khoác không nể mặt nhau nữa, Tần Di đã chậm rãi tiến lên phía trước, nhìn một đám trưởng lão cách đó không xa, thản nhiên nói: "Ta từ nhỏ đã săn yêu thú, biết rất nhiều về tập tính sinh tồn của chúng, chỉ là cho ăn một bữa mà thôi, hiểu thói quen ăn uống của chúng là được rồi, không phải là chuyện gì khó khăn. Các sư huynh trước kia bị thương có lẽ là do bọn họ chưa từng tiếp xúc với yêu thú, chứ không phải vì con yêu thú này thật sự khó đối phó. "

Mấy vị trưởng lão hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên có chút không tin, nhưng sau đó lại có một người nói: "Nếu đã như vậy, ngươi nói nghe thử, thói quen và phương pháp gì mới có thể để cho hung thú kia ngoan ngoãn ăn cơm, lời nói suông đều vô dụng!"

Tần Di liếc nhìn Kim Đan trưởng lão cao cao tại thượng kia, đột nhiên nở nụ cười: "Chuyện này thứ cho Tần Di không thể hồi đáp."

Tần Di vừa nói ra lời này, lập tức có người nói: "Ta thấy ngươi chính là đang nói dối!"

"Đúng vậy, e là ngươi căn bản không có nhìn thấy con hung thú kia!"

Đối mặt với chỉ trích của mọi người, sắc mặt Tần Di bất biến, chỉ nói: "Thưa các vị trưởng lão, các vị tiền bối, Tần Di không muốn nói cũng không phải muốn che giấu, chỉ là phương pháp này quá đơn giản, nếu như ai cũng học được thì nhiệm vụ này sẽ không đến lượt Tần Di rồi."

Hiện trường nhất thời câm nín.

Lời nói của Tần Di lập tức chặn được miệng của đám trưởng lão kia.

Thế nhưng, vẫn có người cau mày nói: "Ngươi là vãn bối, chúng ta cướp của ngươi làm gì?"

Tần Di thần sắc bình tĩnh: "Cướp hay không là chuyện của tiền bối các vị, cứ cho là Tần Di lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử đi, nhưng chuyện này Tần Di không muốn nói ra là Tần Di sai sao?"

Quần chúng lại câm nín, nhưng vẫn còn nhỏ giọng xì xầm với nhau.

“Đồ đệ của ta không sai.” Lê Trường Phong đột nhiên cắt ngang cuộc bàn tán, đứng lên.

Lúc này, hắn nhìn về phía đám Kim Đan và Nguyên Anh trưởng lão cách đó không xa, trầm giọng nói: “Sau này nếu các vị có ý kiến gì đối với Lê Trường Phong, thì cứ nói thẳng ra, cần gì phải làm khó một vãn bối.”

Tần Di: …

Quả nhiên, vốn dĩ sau khi Tần Di nói xong, giọng nói bất đồng ý kiến ở bên kia cũng đã nhỏ lại, kết quả lúc này mọi người lại nhịn không được ầm ĩ cả lên.

“Lê Trường Phong ngươi có ý gì?”

“Chúng ta không định làm gì đồ đệ ngươi cả, đều là do ngươi tự nói thôi!”

“Đúng đó đúng đó!”

“Chuyện hôm nay, mọi người đều có lòng quan tâm, sao ngươi lại ——— “

“Tất cả câm miệng cho ta!”

Một luồng ánh sáng vàng thổi qua, kèm theo một cơn gió mạnh càn quét đám trưởng lão.

Cung Phất Vũ vậy mà lại động thủ.

Nhóm Nguyên Anh Kim Đan bị Cung Phất Vũ quét sạch, lập tức hỗn loạn thành một đoàn, ngươi xô ta đẩy chật vật không thôi.

Thẩm Thanh Đường sửng sốt – những trưởng lão này sao lại yếu như vậy?

“Một đám Kim Đan Nguyên Anh già không nên nết! Mồm mép chẳng ra làm sao, tại sao không mở quán trà diễn kịch nói đi, ngày ngày sống ở Thanh Ngọc Kiếm Tông làm cái gì? Cảm thấy bổng lộc hàng năm trưởng môn phát cho nhiều quá phải không?”

Lúc này, Cung Phất Vũ đang đứng phía trên đám người, vạt áo màu vàng kim phất phới tung bay, lần đầu tiên trên khuôn mặt xinh đẹp tuấn mỹ của y hiện lên một tia lạnh lùng bễ nghễ.

Bấy giờ, thực sự đã không còn ai dám lên tiếng nữa.

Cung Phất Vũ trầm mặc chốc lát, trong đôi mắt đen như ngọc hiện lên một tia chán ghét, lại lạnh lùng nói: “Cút hết đi.”

Cứ như thế, đám trưởng lão liền tan đàn xẻ nghé.

Khi Thẩm Thanh Đường nhìn thấy cảnh này, cậu càng nghi ngờ hơn – dường như hiện tại có rất nhiều điểm cậu nhìn thấy không giống với nguyên tác.

Nhưng sau khi Cung Phất Vũ đuổi đám trưởng lão đi, y từ từ đáp xuống, liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, vẻ mặt dịu đi một chút: “Đệ tử, chúng ta đi thôi.”

Thẩm Thanh Đường định thần lại, vội vã thu lại nghi hoặc trong mắt, lặng lẽ cụp mắt đi theo Cung Phất Vũ.

Cung Phất Vũ kéo Thẩm Thanh Đường, đang định ngự gió đưa Thẩm Thanh Đường đi, thì đột nhiên phía sau truyền đến giọng nói lạnh nhạt của Lê Trường Phong.

“Lần này, đa tạ.”

Cung Phất Vũ không hề nhìn lại, phất tay áo bỏ đi.

. .

Hương thơm của hoa loa kèn được làn gió bên ngoài thủy đình nhẹ nhàng cuốn vào trong nhà, hương thơm sảng khoái tràn ngập căn phòng.

Lúc này, Cung Phất Vũ đã cởi y phục, nằm nghiêng trên giường nhỏ, vừa cầm một quả lê ăn đến nước chảy tùm lum, vừa trách mắng Thẩm Thanh Đường: “Con xem con đi, cái đồ trong não chỉ toàn yêu với đương, đàn ông không được nuông chiều, nó nói cái gì con liền nghe theo cái đó sao? Nó là cha con hả?”

Thẩm Thanh Đường không hiểu sao thấy buồn cười, nhưng cậu mím môi, không dám cười.

Cung Phất Vũ lườm Thẩm Thanh Đường: “Không được cười! Tôn sư trọng đạo con có biết không hả?”

Thẩm Thanh Đường cụp mắt xuống, cười nhẹ nói: “Không phải, con chỉ đang nghĩ, hôm nay một mình sư tôn đã làm nhiều trưởng lão kinh sợ như vậy, thật sự rất oai phong.”

Khi Cung Phất Vũ nghe thấy những lời này của Thẩm Thanh Đường, vẻ mặt của y đột nhiên trở nên lãnh đạm, sau đó y khịt mũi ném quả lê ăn dở trong tay vào đĩa vàng.

Đôi mắt Thẩm Thanh Đường khẽ động, lặng lẽ ngước mắt lên.

Cung Phất Vũ cũng không nhìn Thẩm Thanh Đường, mà nói một cách bình tĩnh: “Ta biết trong lòng con đang nghĩ gì.”

“Chỉ là có một số việc con biết rồi chưa chắc tốt hơn là không biết.”

Ánh mắt Thẩm Thanh Đường khẽ chuyển, một lúc sau mới khẽ mỉm cười: “Nếu sư tôn không muốn con biết thì sẽ không nói.”

Nói xong, Thẩm Thanh Đường cúi đầu, cầm lấy tấm lụa trắng bên cạnh đưa qua.

Cung Phất Vũ nhìn lướt qua, trầm mặc hồi lâu, mới vươn tay nhẹ nhàng cầm lấy tấm lụa.

“Được rồi, kỳ thật, sớm muộn gì con cũng sẽ biết.”

. .

Giọt nước lặng lẽ rơi vào nồi đồng cách đó không xa, phát ra thanh âm lanh lảnh.

Cung Phất Vũ lại ăn một quả nho khác từ đĩa vàng do những con rối bạch ngọc mang lên.

Hình dáng những ngón tay trắng nõn vê quả nho vô cùng đẹp mắt.

“Chính là như vậy.” Cung Phất Vũ cắn quả nho, không hiểu sao mang theo chút nghiến răng nghiến lợi, nhưng trong nháy mắt lại nuốt xuống quả nho, tùy ý liếm đi nước trái cây dính trên môi, trở lại bộ dáng lười biếng thường ngày.

“Bây giờ vị ở phía trên kia, tin vào lời đồn về tiên đoán trước kia của đại quốc sư rằng trong vòng mười năm nữa sẽ có Ma tinh hiện thế, muốn tập hợp tất cả các cao thủ của bốn tông môn đến Thiên Hoàn.”

“Một số quý tộc ban đầu ở Thiên Hoàn đã được gửi đến bốn môn phái lớn để dưỡng lão. Cho nên con cũng thấy đó, những người còn lại ở Thanh Ngọc Kiếm Tông bây giờ, ngoại trừ một số người không đủ tài nghệ không được phía trên coi trọng, những người còn lại đều có quan hệ huyết thống, trưởng môn cũng rất khó xử.”

Thẩm Thanh Đường chết lặng.

Chuyện này… thực sự khác với trong sách.

Trong sách không có nhắc tới Ma tinh hiện thế, chỉ đơn giản miêu tả quá trình thăng cấp, từng bước thay đổi bản đồ mà thôi.

Nhưng bây giờ xem ra, thực sự là không thể từng bước đi theo nội dung trong sách rồi.

Bản thân thế giới đã luôn thiên biến vạn hóa, quan trọng nhất vẫn là tùy cơ ứng biến.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu nhìn Cung Phất Vũ, đột nhiên nói: “Sư tôn biết nhiều như vậy, người có ý tưởng gì không?”

Cung Phất Vũ sửng sốt một chút, hai tay chống cằm, uể oải nói: “Hoàng thượng không vội thái giám vội có ích gì? Ta thì có thể có ý tưởng gì?”

Thẩm Thanh Đường nghe Cung Phất Vũ nói vậy, trong lòng lập tức có tính toán, lúc này mới thản nhiên cười nói: “Sư tôn làm việc gì cũng có lý do.”

Cung Phất Vũ liếc Thẩm Thanh Đường một cái: “Nhóc nịnh hót.”

Thẩm Thanh Đường vừa định nói, ngọc bài truyền tin bên hông đột nhiên sáng lên.

Tim Thẩm Thanh Đường đập loạn nhịp, nhưng cậu không để ý tới.

Ngược lại, Cung Phất Vũ thoáng qua đã nhìn thấy, sau đó y hừ cười nói: “Sao không xem đi?”

Thẩm Thanh Đường bất đắc dĩ cười cười: “Chắc cũng không phải chuyện gì gấp, lát xem sau cũng được.”

Cung Phất Vũ ngoắc ngoắc tay: “Con không muốn xem, vi sư xem dùm con, mang lại đây.”

Thẩm Thanh Đường: …

Thẩm Thanh Đường chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Vậy để con xem trước.”

Cung Phất Vũ phất phất tay: “Nhìn đi nhìn đi, cái đồ chỉ biết yêu đương, chậc chậc. . . “

Thẩm Thanh Đường mím môi cười, sau đó cúi đầu cầm ngọc bài lên xem.

Sau khi tiếp nhận tin tức trong ngọc bài truyền tin, Thẩm Thanh Đường nhận ra đây chính là thực đơn mà Tần Di đã sắp xếp cho Tiểu Giao.

Lông mi Thẩm Thanh Đường khẽ run lên – Tần Di thật cẩn thận.

Chỉ là sau khi đọc qua thực đơn, trong đó có một thứ mà Thẩm Thanh Đường có hơi mơ hồ, nhất là khi nói nó cần số lượng rất nhiều.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường không khỏi ngẩng đầu nhìn Cung Phất Vũ đang ở bên cạnh nói: “Sư tôn, người có biết cỏ Hàn Xá là gì không?”

Cung Phất Vũ nhướng mày, sau đó nói: “Nó không phải là cỏ để trêu chọc yêu thú sao? Con muốn nuôi một con yêu thú để chơi cùng à?”

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một lúc, ngoan ngoãn đáp: “Vâng ạ, con có thể nuôi không?”

Cung Phất Vũ vuốt chiếc cằm trắng nõn của mình, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ta là người rất dễ nói chuyện, nuôi cũng được, nhưng phải thiến nó, nếu không mùa xuân đến sẽ biến chỗ ở của ta khắp nơi đều bốc mùi, thúi chết đi được.”

Khi Thẩm Thanh Đường nghe thấy những lời này của Cung Phất Vũ, trong đầu cậu rền vang một tiếng, chợt lóe lên một vài mảnh ký ức vụn vặt.

Đó là một buổi chiều cuối đông nắng ấm, Tiểu Thanh Đường đang luyện thư pháp bên cửa sổ, Thẩm Đình đi tới xem nét chữ của Tiểu Thanh Đường, cười nói: “Chữ viết của Đường nhi càng ngày càng đẹp.”

Đúng lúc này, tiểu yêu quái màu đỏ vàng uể oải leo lên, chui vào trong chiếc bát rửa bút Long Tuyền màu trắng, õng à õng ẹo nằm xuống, bắt đầu gãi bụng.

Thẩm Đình nhìn thoáng qua tiểu yêu quái, liếc nhìn gốc đuôi của nó, không khỏi vuốt vuốt râu, sau đó Thẩm Đình cau mày nói: “Con rắn xấu xí này mấy tuổi rồi?”

Tiểu Thanh Đường trả lời giòn tan: “Tiểu yêu quái hai tuổi rồi.”

Thẩm Đình gật đầu, nói: “Ừm, cũng sắp đến lúc rồi, mùa xuân sắp đến, đem nó đi thiến trước đi, miễn cho đến lúc đó lại cắn người bậy bạ.”

Tiểu Thanh Đường tò mò hỏi: “Phụ thân, thiến là gì ạ?”

Thẩm Đình ho khan một tiếng nói: “Không có gì, chỉ là để tiểu yêu quáicủa con càng khỏe mạnh hơn thôi.”

Tiểu Thanh Đường cái hiểu cái không gật đầu: “Ồ, vậy thì phải thiến rồi.”

Tiểu yêu quái trong bát rửa bút: …

Khi Thẩm Thanh Đường dở khóc dở cười định thần lại, mới nhận ra rằng hình như tiểu yêu quái đã biến mất từ lúc đó.

Nhưng lúc đó cậu căn bản không hiểu thiến có nghĩa là gì, sau này cũng không nhớ được, nếu không phải Cung Phất Vũ nhắc tới, cậu căn bản sẽ không nhớ ra.

Xem ra… Tần Di thật sự đối với Thẩm Đình và cậu có oán niệm sâu sắc mà, khó trách lúc mới thành thân Tần Di lại đối với cậu mặt mũi lạnh tanh như vậy.

Nhưng nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường không khỏi âm thầm mỉm cười.

Cung Phất Vũ ở một bên vẻ mặt không nói nên lời: “Con cười ngu gì đấy, một cọng cỏ Hàn Xá cũng có thể khiến con nhớ tới tình lang của mình à?”

Thẩm Thanh Đường: …

Rốt cục cũng biết tại sao con rể lại không ưa bố vợ rồi nha~ :)))

Ngày xưa Thẩm Đình đã ngửi thấy mùi nguy hiểm mà tiên hạ thủ vi cường, ai dè Tần Di chạy lẹ quá mà :)))))

------oOo------

Chương 56: Có tàn nhẫn quá không vậy ? !

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 56: Có tàn nhẫn quá không vậy ? !

Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Đường chỉ có thể bất đắc dĩ nói sang chuyện khác: “Nhưng mà sư tôn ơi, rốt cục cỏ Hàn Xá là gì thế ạ? Người nói nó dùng để trêu chọc yêu thú, nhưng mà trêu như thế nào?”

Cung Phất Vũ nghe xong câu hỏi của Thẩm Thanh Đường thì có chút buồn cười, liếc nhìn Thẩm Thanh Đường nói: “Tiểu tình lang của con không nói cho con biết sao?”

Thẩm Thanh Đường: …

Thấy Thẩm Thanh Đường thực sự tức tối rồi, Cung Phất Vũ mới thản nhiên cười nói: “Bỏ đi, không chọc con nữa.”

Lúc này Thẩm Thanh Đường mới ngước mắt nhìn Cung Phất Vũ.

Bấy giờ Cung Phất Vũ mới nghiêm túc giải thích: “Loại cỏ Hàn Xá này ban đầu được các tu sĩ dùng để lấp đầy các khoảng trống, ngăn rò rỉ nước khi xây nhà, vì vậy nó được gọi là cỏ Hàn Xá. Nhưng sau này mọi người phát hiện nhét loại cỏ này vào các khe hở lại không hiểu sao thu hút một đống yêu thú đến, liền phát hiện ra một công dụng khác của cỏ Hàn Xá, sau này dùng nó để thuần hóa yêu thú.”

Thẩm Thanh Đường: “Chỉ đơn giản là thu hút yêu thú thôi sao?”

Cung Phất Vũ: “Không chỉ vậy, những con yêu thú sau khi hít phải hương thơm của cỏ Hàn Xá sẽ trở nên mơ mơ màng màng, có một số sẽ chỉ nằm yên ngủ cả ngày, còn một số sẽ phát điên.”

Nghĩ đến đây, ánh mắt Cung Phất Vũ tối sầm lại, không khỏi nghiến răng nghiến lợi nói: “Hung thú sống ở hậu sơn chính là loại hít phải cỏ Hàn Xá sẽ phát điên, sau khi thử một lần liền chẳng có ai dám sử dụng nữa.”

“Đến lúc đó con cũng bảo tiểu tình lang của con đừng tự cho mình là thông minh, miễn cho xảy ra sự cố bị thương, đừng có trách ta không nhắc nhở.”

Nghe Cung Phất Vũ miêu tả, Thẩm Thanh Đường giật mình, sau đó dần dần nhớ đến thời hiện đại – loại cỏ Hàn Xá này chẳng phải là bạc hà mèo của thế giới yêu thú sao?

Hơn nữa… Tần Di cũng là yêu thú, nếu dùng với chàng ấy thì sao nhỉ?

Nghĩ đến đây, khóe môi Thẩm Thanh Đường không khỏi nhếch lên một nụ cười mỉm, thầm nghĩ cảnh tượng đó nhất định sẽ rất buồn cười.

Nhìn thấy Thẩm Thanh Đường lại cười nữa, Cung Phất Vũ nhíu mày, nói: “Sao con lại cười trộm nữa rồi, con bị tiểu tình lang của mình làm cho ngu người rồi hả?”

Thẩm Thanh Đường câm nín.

Sau đó Thẩm Thanh Đường không khỏi liếc nhìn Cung Phất Vũ, cười hỏi: “Sư tôn có phải muốn đi Thanh Lâu nữa rồi phải không?”

Cung Phất Vũ bị chọc trúng tim đen, không nhịn được ho khan một tiếng.

Kết quả là lần này Thẩm Thanh Đường lại nói: “Nếu sư tôn muốn đi, người nên bí mật đi đi, đừng dẫn con theo. Mục tiêu quá lớn, rất dễ bị chú ý.”

Cung Phất Vũ vừa nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, liền đoán được Thẩm Thanh Đường đang nghĩ gì, khịt mũi nói: “Ắt con đừng tưởng ta không biết

con muốn làm gì, con muốn thừa dịp ta không có ở nhà lén lút đi hẹn hò bí mật với tình lang của con chứ gì?"

"Sư tôn cứ nói đùa."

"Còn muốn ngụy biện à!"

"Nếu sư tôn đi dạo Thanh lâu, con nhất định phải ở lại đây yểm trợ cho sư tôn. nếu sư tôn không đi, con muốn đi tìm Lan Đình cũng có sao đâu."

Cung Phất Vũ: ? ? ?

Vậy mà, hình như, có chút đạo lý đó chứ?

Ngay lập tức, Cung Phất Vũ phất tay áo đứng dậy nói: "Đứng dậy! Giúp ta thay y phục."

Thẩm Thanh Đường nghi hoặc.

"Vi sư phải đi dạo Thanh lâu, con ngoan ngoãn ở đây trông nhà cho ta, không cho phép chạy lung tung, biết không?"

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười, đứng dậy, vẻ mặt bình tĩnh, ân cần nói: "Sư tôn muốn đi thì cứ đi đi."

. .

Cung Phất Vũ thực sự đi rồi.

Thẩm Thanh Đường bị bỏ lại một mình trong đình viện lớn như thế.

Bất quá, một trận gió mát từ thủy đình cách đó không xa thổi tới, hương thơm lan tỏa, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái vui vẻ.

Đầu tiên Thẩm Thanh Đường để những con rối bạch ngọc thu dọn đống lộn xộn do Cung Phất Vũ gây ra ở sảnh trước, lại dọn dẹp các thứ này nọ, sau đó mới lấy ra ngọc bài truyền tin, gửi một tin nhắn cho Tần Di, kêu Tần Di tới đây tìm cậu.

Cung Phất Vũ bảo cậu ở lại đây, cũng đâu có nói không phép cậu mang Tần Di vào phòng của mình đâu.

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười.

Nhưng hiện tại cậu còn có một chuyện muốn thử nghiệm một chút, liền nói với con rối bạch ngọc đang đứng kế bên: "Đưa ta đến phòng dược liệu."

Con rối bạch ngọc gật đầu, đưa Thẩm Thanh Đường đến phòng dược liệu.

Cung Phất Vũ không hổ là con cháu hoàng thất có quyền có thế, đồ đạc trong phòng dược liệu bày biện không giống người thường, tất cả tủ thuốc đều nạm vàng khảm ngọc, đồ trang trí có khi còn đắt hơn một vài dược liệu ở trong đây.

Nhưng Thẩm Thanh Đường lúc này không có hứng thú với những dược liệu quý hiếm đó, tìm kiếm một hồi mới thấy chiếc tủ đựng cỏ Hàn Xá.

Mở tủ ra, Thẩm Thanh Đường giơ tay lấy ra rất nhiều cỏ Hàn Xá.

Loại cỏ này không đắt, lần sau cậu sẽ mua một ít bổ sung vào.

Nhưng Thẩm Thanh Đường không ngờ loại cỏ này lại có công hiệu như vậy, vừa cầm vào tay, Tiểu Giao nãy giờ vẫn im lặng bỗng nhiên gào lên trong đầu cậu.

“Thơm quá! Thơm quá!”

“Muốn ăn!”

Thẩm Thanh Đường đảo mắt một cái, càng thêm chắc chắn vừa rồi Cung Phất Vũ không lừa mình, vì vậy cười nói: “Không phải cho mi ăn, mi ngoan một chút, đừng có quậy.”

Ngay khi Tiểu Giao nghe thấy không phải để cho nó ăn, nó lập tức bĩu môi, tủi thân quá đi.

Nhưng ngay sau đó, Tiểu Giao phản ứng lại, cười khà khà nói: “Sẽ không phải là cậu muốn cho tên mặt nạ xấu xí kia ăn đó chứ?”

Thẩm Thanh Đường: ?

Sau đó Thẩm Thanh Đường thản nhiên nói: “Sẽ không cho ai ăn hết, mi khỏi đoán mò.”

Tiểu Giao bị vạch trần khịt mũi, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Nếu cậu đưa cho hắn thì nhớ cho nhiều chút, nếu không sẽ không có nhiều tác dụng.”

Thẩm Thanh Đường: Tiểu Giao đúng thật là tinh ranh, còn biết mượn cơ hội đổ thêm dầu vào lửa.

Nhưng Thẩm Thanh Đường không có vạch trần Tiểu Giao, cầm cỏ Hàn Xá trở về phòng mình.

. .

Đương nhiên, Thẩm Thanh Đường không thể cho Tần Di ăn cỏ Hàn Xá được – Tần Di là người thông minh như vậy, trò bịp bợm này làm sao có thể đánh lừa Tần Di được?

Tuy nhiên, Thẩm Thanh Đường đã nghĩ ra một cách khiến Tần Di phải ngửi thấy mùi cỏ Hàn Xá.

Đầu tiên, cậu dùng cỏ Hàn Xá đun một ấm nước lớn, sau đó đổ nước cốt đậm đặc vào chiếc thùng gỗ lớn để tắm.

Tiểu Giao trong biển ý thức của Thẩm Thanh Đường đã trợn mắt há hốc mồm khi nhìn thấy cảnh này.

Có tàn nhẫn quá không vậy ? !

Cảm nhận được ý thức của Tiểu Giao, ánh mắt Thẩm Thanh Đường khẽ động, lập tức ngăn chặn khả năng nhìn ra ngoài của Tiểu Giao, sau đó cởi quần áo, thoải mái ngâm mình trong nước đã pha loãng cỏ Hàn Xá.

Thật ra, cỏ Hàn Xá có mùi khá dễ chịu, có mùi thơm nhẹ nhàng thanh mát, có chút giống như mùi của cây xạ hương.

Bản thân Thẩm Thanh Đường lại là Mộc linh căn, ngâm mình trong loại dược thảo này cảm thấy rất thoải mái, không khỏi ngâm lâu thêm một lúc.

Kết quả còn chưa ngâm mình xong, Tần Di đã tới.

Nhìn thấy ngọc bài truyền tin lóe sáng, Thẩm Thanh Đường chợt tỉnh táo lại từ trong bồn tắm thoải mái, còn chưa kịp lau khô người, chỉ qua loa lau vài cái đã vội vàng mặc chiếc áo lót màu trắng, rồi khoác thêm ngoại bào bằng voan mỏng, xỏ đôi guốc mộc đi ra ngoài.

Mái tóc đen bóng mượt vẫn còn ướt nhẹp.

. .

Lúc Thẩm Thanh Đường đi ra, Tần Di đang dọc theo hành lang phiêu bồng bằng bạch ngọc đi về phía bên này.

Hai người thấy nhau từ xa, đều thổn thức không thôi.

Giờ phút này, màn đêm hơi buông xuống, trăng sáng treo trên đỉnh đầu, bốn phía phản chiếu dưới mặt nước ao trong vắt, long lanh rực sáng.

Vô số hoa sen trôi nổi trong ao, tỏa ra hương thơm thoang thoảng, gió mát thổi nhẹ khiến lòng người sảng khoái.

Thẩm Thanh Đường giẫm lên đôi guốc mộc, bước trên hành lang trôi nổi bằng bạch ngọc, vạt áo lỏng lẻo chạy về phía Tần Di.

Khi Tần Di nhìn thấy đôi guốc mộc Thẩm Thanh Đường đang đi, hắn cau mày, lập tức trầm giọng nói: “Chậm lại, đừng chạy nhanh như vậy!”

Dứt lời, hắn cũng bay về phía cậu.

Hai người gặp nhau ở giữa hành lang lơ lửng, Thẩm Thanh Đường lao tới, được Tần Di ôm vào lòng.

Trên mặt thoang thoảng hương thơm, Tần Di lúc này ôm lấy thân thể mềm mại của Thẩm Thanh Đường, lẳng lặng xoay người hai vòng mới đặt cậu xuống.

Lúc này Tần Di mới phát hiện Thẩm Thanh Đường vừa tắm xong, đầu tóc còn ẩm ướt, cúi đầu nhìn thì thấy đôi chân ngọc ngà của cậu đang giẫm lên đôi guốc mộc nhẵn bóng, trên đó còn dính vài vệt nước ướt sũng, mấy ngón chân đã bị đông lạnh đến ửng đỏ.

Trái tim Tần Di chùng xuống, Thẩm Thanh Đường còn chưa kịp nắm lấy tay hắn, hắn tức thì đã ôm cậu lên nhanh chóng đi vào trong phòng.

Thẩm Thanh Đường lúc đầu hơi giật mình, nhưng sau khi cảm nhận được tâm tình của Tần Di, cậu khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng vùi đầu vào trong lòng Tần Di.

. .

Trong phòng đốt lên một cái lò than nhỏ, lập tức trở nên ấm áp.

Lúc này Thẩm Thanh Đường đang nằm trên đầu gối của Tần Di, gối lên một chiếc khăn trắng mềm mại, trong tay Tần Di còn cầm một chiếc khăn khô khác, cẩn thận lau mái tóc đen còn ướt của Thẩm Thanh Đường.

Tóc của Thẩm Thanh Đường rất đẹp, đen bóng mượt mà, cầm trên tay vừa mềm vừa mượt, không hề bị sơ rối hay chẻ ngọn.

Vừa lau tóc cho Thẩm Thanh Đường, Tần Di vừa trầm giọng quở trách Thẩm Thanh Đường: "Nơi em ở đã gần nước, độ ẩm vốn rất cao, em tắm xong còn không chịu lau khô người, muốn bị cảm lạnh lắm sao?"

Thẩm Thanh Đường nằm ở trong lòng Tần Di, trên khuôn mặt trắng nõn phiếm hồng hiện lên ý cười, nhưng cậu chỉ nhẹ nhàng nói: "Em biết mà, chẳng phải tại em vội đi gặp chàng sao?"

Tần Di: …

Cuối cùng, Tần Di nhắm mắt lại nói: "Lần sau không được như vậy nữa."

"Vâng ạ." Giọng Thẩm Thanh Đường cực kỳ nhỏ nhẹ, cứ luôn thích làm nũng như vậy.

Tần Di biết rõ tính tình của Thẩm Thanh Đường, nhưng hắn không nỡ nặng lời với cậu.

Sau này ngẫm lại, Thẩm Thanh Đường luôn cực kỳ tỉnh táo trong những chuyện trọng đại, nhưng trong những chuyện nhỏ nhặt này, cậu lại giống như một đứa trẻ.

Cũng được thôi, giống thì cứ giống đi.

Nếu thật sự là một người hoàn hảo vô khuyết, hắn sẽ không được như bây giờ mỗi ngày đều phải bận lòng, luyến tiếc không nỡ buông tay.

Rất nhanh, Tần Di đã lau khô tóc cho Thẩm Thanh Đường, lúc này đang định đặt chiếc khăn ướt sang một bên, đột nhiên hắn nhíu mày, đưa chiếc khăn lên chóp mũi ngửi.

Sau khi ngửi xong, sắc mặt Tần Di đột nhiên thay đổi, lập tức quay mặt đi chỗ khác.

Vừa rồi Thẩm Thanh Đường còn đang buồn bực tự hỏi, chẳng lẽ cỏ Hàn Xá này vô dụng sao?

Nhưng nhìn thấy cảnh này, Thẩm Thanh Đường biết nó có tác dụng rồi.

Nhưng cậu vẫn giả bộ cái gì cũng không biết, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay Tần Di, thỏ thẻ: “Lan Đình làm sao vậy?”

Tần Di lấy lại tinh thần, cau mày ném chiếc khăn tay đi, hỏi: “Em mới vừa đi phối mấy thứ ta nói với em sao?”

Thẩm Thanh Đường gật đầu, điềm nhiên như không nói: “Vâng ạ, chính là lúc em đang tìm cỏ Hàn Xá thì tủ thuốc bị hỏng, cỏ văng khắp người em, nên em mới đi tắm.”

Tần Di: …

Ngay lập tức, Thẩm Thanh Đường cảm thấy cánh tay Tần Di đang ôm mình có chút cứng lại, cả người giống như trở nên kiêng dè.

Ngay sau đó, Tần Di bình tĩnh đỡ Thẩm Thanh Đường dậy, nói: “Hôm nay em cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi, hôm khác ta lại đến gặp em.”

Thẩm Thanh Đường không ngờ lại có kết quả như vậy, cậu chợt giật mình, sau đó chậm rãi nhíu mày.

Nhưng Tần Di thực sự muốn rời đi.

Thậm chí còn có ý định bỏ của chạy lấy người.

Không còn cách nào khác, Thẩm Thanh Đường chỉ có thể giữ chặt Tần Di, nói: “Lan Đình ở bên em thêm một lát nữa đi.”

Tần Di: …

Dằn xé hồi lâu, Tần Di hồn nhiên không biết mình bị người yêu gài bẫy, chỉ có thể âm thầm thở dài: “Vậy em lên giường nằm đi, ta ngồi ở bên giường với em một lát, có được không?”

Tuy rằng mục đích vẫn chưa đạt được, nhưng người ở lại cũng tốt rồi, Thẩm Thanh Đường miễn cưỡng gật đầu.

Nhưng tức khắc, cậu lại ngẩng đầu, nở một nụ cười vô cùng trong sáng thuần khiết với Tần Di: “Lan Đình bế em lên giường đi.”

Trong lòng Tần Di thật sự không muốn đồng ý.

Nhưng nhìn gương mặt mềm mại trắng nõn giống như hoa quỳnh của Thẩm Thanh Đường, Tần Di không đành lòng từ chối.

Vì vậy, hắn chỉ có thể cúi người nhẹ nhàng bế Thẩm Thanh Đường lên.

Chỉ là tư thế có chút kỳ quái, cơ bắp cả người hắn cũng căng chặt, càng khoa trương hơn chính là hắn còn đang nín thở.

Thẩm Thanh Đường thấy vậy, khóe môi hơi cong lên, trái lại còn dựa vào trong ngực Tần Di, dụi dụi mấy cái, chủ động vươn cánh tay trắng mịn ôm lấy cổ Tần Di.

Tần Di: …

Hắn thực sự rất khó chịu.

Cỏ Hàn Xá có tác dụng với tất cả yêu thú, nên cũng có tác dụng với hắn.

Tuy đã nín thở, nhưng mùi hương vẫn cứ quanh quẩn, bấy giờ Tần Di đã cảm thấy cơ thể mình càng ngày càng nóng, rã rời, sắp không thể khống chế bản thân.

Hơn nữa, đáng sợ nhất chính là, cỏ Hàn Xá cũng không phải là mê dược, chẳng qua chỉ khiến cho yêu thú toàn thân mềm nhũn, giống như rơi vào trong tầng mây mà thôi.

Sau đó không khống chế được mà làm ra mấy chuyện hỗn loạn.

Cũng giống như người say rượu vậy.

Đáng tiếc, Tần Di không biết mình sẽ làm ra chuyện hỗn loạn gì, nhưng hắn biết, bản thân mình sắp mất khống chế rồi.

Hối hận, cũng chỉ có hối hận.

Nếu biết trước, hắn đã không bảo Thẩm Thanh Đường dùng loại cỏ Hàn Xá này rồi.

Còn Thẩm Thanh Đường lúc này cảm nhận được những thay đổi trên cơ thể Tần Di, cảm thấy vô cùng kỳ diệu.

Tần Di luôn thận trọng tự chủ, rất ít khi mất bình tĩnh trước mặt cậu, một lần thất thố duy nhất chính là lần bị say rượu hồi đó.

Nhưng trải nghiệm lần đó thực sự là hỏng bét.

Không biết tác dụng của cỏ Hàn Xá này có gì khác không?

Cuối cùng, Tần Di đi đến bên giường, sau khi khó nhọc đặt Thẩm Thanh Đường xuống, giống như chạy trốn mà muốn nép người sang một bên.

Nhưng cố tình lúc này Thẩm Thanh Đường lại nắm tay hắn, cậu rướn người về phía trước, không cho phép hắn từ chối.

Một nụ hôn vô cùng mềm mại và ẩm ướt được đặt lên khóe môi hắn.

Tương tự như vậy, nó cũng mang theo hương thơm nồng nàn của cỏ Hàn Xá.

Đồng tử Tần Di đột nhiên co rụt lại, sau đó toàn thân không tự chủ được mà mềm nhũn từng chút một.

------oOo------

Chương 57: Chàng ghét bỏ em rồi sao?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương này ngược quá chời quá đất :(((((

Chương 57: Chàng ghét bỏ em rồi sao?

Nhưng Thẩm Thanh Đường đâu có ngờ Tần Di sau khi hít phải cỏ Hàn Xá lại có bộ dạng như thế.

Hai má ửng hồng lăn vào trong lòng cậu, cứ vậy mà dịu ngoan ôm lấy cậu, vùi đầu vào bả vai cậu, giống như một con cún lớn đang làm nũng.

Đáng sợ nhất là, ngay cả hôn cũng không biết, chỉ một mực ôm chặt cậu không buông.

Thẩm Thanh Đường: …

Cậu bỗng dưng hoài nghi, Tần Di thật sự không được.

Nếu không thì tại sao …

"Ây da—," Thẩm Thanh Đường vừa mới nổi lên nghi ngờ thì đột nhiên cảm thấy bả vai hơi đau, cúi đầu xuống thì phát hiện Tần Di vậy mà lại cắn mình.

Ngay lúc Thẩm Thanh Đường không nhịn được muốn quở mắng Tần Di thì Tần Di lại cúi người hôn nhẹ lên làn da trắng như ngọc in dấu răng sắp bị cắn đến rướm máu.

Thẩm Thanh Đường bất giác mím môi, trong lòng giật thót, không hiểu sao cảm thấy Tần Di như vậy thật đáng yêu.

Cứ như vậy chăm chú nhìn Tần Di, Thẩm Thanh Đường trầm mặc một hồi, không khỏi cúi đầu, vươn ngón tay thon dài trắng nõn vuốt ve sườn mặt Tần Di, nhẹ nhàng tháo mặt nạ của Tần Di xuống, ép Tần Di nhìn về phía mình.

Gương mặt thanh tú của Tần Di đỏ bừng, trong đôi mắt đỏ sậm tràn ngập hỗn loạn, cho dù giờ phút này Thẩm Thanh Đường ép hắn nhìn mình, ánh mắt vẫn cứ mất đi tiêu cự.

Nhìn thấy bộ dạng ngơ ngác này của Tần Di, Thẩm Thanh Đường im lặng thở dài, nhưng vẫn dịu giọng dỗ dành: "Lan Đình, trên đời này chàng thích ai nhất?"

Đồng tử Tần Di giãn ra, mím môi không nói.

Thẩm Thanh Đường cũng không tức giận, lúc này cậu mỉm cười nhéo nhéo hai bên má nóng bỏng của Tần Di, mang theo chút dụ dỗ nói: "Lan Đình nói 'Thích

Thanh Đường nhất', có được không?"

Tần Di vẫn làm thinh.

Thẩm Thanh Đường mím môi, lông mi run rẩy, trong lòng có chút không vui.

Nhưng vào lúc này, Tần Di cảm giác được thứ thơm ngát kia đã mất đi, đôi lông mày mảnh khảnh xinh đẹp nhíu lại, cơ thể lại sáp tới.

Khi Thẩm Thanh Đường nhìn thấy cảnh này, trong lòng rung động, hơi thở của Tần Di đã phả vào môi và răng cậu, sống mũi cao thẳng cũng áp vào môi cậu.

Da thịt chạm vào nhau, sự cọ xát mang đến cảm giác ấm áp và nhẵn mịn, Thẩm Thanh Đường bất giác đỏ mặt, không nhịn được nói: "Lan Đình, đợi đã—"

Thẩm Thanh Đường còn chưa nói xong, Tần Di đã cọ cọ chóp mũi của cậu, sau đó cúi đầu hôn lên chiếc cằm trắng nõn của cậu.

Lúc này, tim Thẩm Thanh Đường đập loạn xạ, cậu có chút bối rối.

Cậu còn tưởng Tần Di rốt cục cũng thông suốt rồi, còn cảm thấy mình chưa chuẩn bị xong.

Nhưng… sau thời gian nửa tách trà.

Thẩm Thanh Đường vô cảm ngã xuống giường, mà lúc này, Tần Di sau khi hôn lên cằm cậu, lại vùi đầu miệt mài đi cọc xát cổ của cậu.

Căn bản là bị hấp dẫn bởi mùi hương cỏ Hàn Xá trên người Thẩm Thanh Đường, một chút tà niệm cũng không có.

Thẩm Thanh Đường: …

Cậu không có sức hấp dẫn bằng cỏ Hàn Xá sao?

Thẩm Thanh Đường cắn cắn môi, bắt đầu phân cao thấp với chính mình.

Cuối cùng, cậu cũng không biết là giận dỗi hay ngu người rồi, lặng lẽ từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một cọng cỏ Hàn Xá, ngậm vào trong miệng.

Còn nhai nó hai cái.

Vị đắng của cỏ Hàn Xá lập tức lan ra trong miệng Thẩm Thanh Đường, nhưng lúc này cậu không chú ý tới, động tác cọ cọ vào cổ cậu của Tần Di đã chậm rãi dừng lại, sắc đỏ trên mặt hắn cũng dần dần biến mất…

Thẩm Thanh Đường chịu đựng vị đắng của cỏ Hàn Xá, miễn cưỡng nhai mấy cái, sau khi xác định trong miệng tràn ngập hương vị cỏ Hàn Xá, Thẩm Thanh Đường mới quay đầu lại, muốn kéo lấy tay Tần Di.

Không ngờ lần này Tần Di lại rất thoải mái để Thẩm Thanh Đường kéo lên.

Thẩm Thanh Đường trong lòng giật thót, vừa nghĩ tại sao Tần Di lại đột nhiên ngoan ngoãn như vậy, vừa cảm thấy ngọt ngào, nhịn không được muốn nghiêng

người hôn hắn, nhưng vừa ngẩng đầu liền đụng phải đôi con ngươi đỏ thẫm sáng rực vừa lạnh lùng vừa mang theo cơn thịnh nộ.

Sau khi tỉnh lại, Tần Di cứ vậy mà lạnh lùng nhìn Thẩm Thanh Đường, hiển nhiên là rất tức giận.

Thẩm Thanh Đường: …

Tiêu rồi, bị phát hiện rồi.

Đùa với lửa rồi.

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Thanh Đường là muốn làm nũng, nhưng lần này vẻ mặt của Tần Di có vẻ hơi nghiêm trọng, vì vậy trong lòng cậu chùng xuống, cậu vứt hết mặt mũi mà lựa chọn đứng dậy bỏ chạy.

Nhưng cậu còn chưa kịp chạy, ai đó đã nắm lấy mắt cá chân của cậu kéo về.

Tần Di lần này thật sự tức giận, ra đòn không tiếc chút sức lực nào, lập tức bóp ra một vết đỏ trên cổ chân tròn trịa trắng nõn của Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường muốn chạy trốn lại đâm đầu một vòng ôm nóng bỏng, không chỗ thoát thân.

Nhưng bây giờ Thẩm Thanh Đường không dám kêu đau nữa, cậu chỉ biết cuộn tròn trong lòng Tần Di, run rẩy.

Lúc này, Tần Di ánh mắt sắc bén, thoáng nhìn thấy một chút vụn cỏ Hàn Xá dính trên môi Thẩm Thanh Đường, liền vươn tay bóp chặt hai gò má trắng nõn của Thẩm Thanh Đường, trầm giọng nói: “Nhổ ra. “

Thẩm Thanh Đường bị bại lộ, đành phải cúi đầu nhẹ nhàng nhổ cỏ trong miệng ra.

Tần Di nhíu mày, vẻ mặt âm trầm, dùng đầu ngón tay lau đi vết cặn dính trên môi Thẩm Thanh Đường.

Đầu ngón tay Tần Di có chút thô ráp, cọ xát làn da mềm mại mỏng manh của Thẩm Thanh Đường, cứ khiến Thẩm Thanh Đường vô thức run lên.

Nhưng Thẩm Thanh Đường lúc này rất chột dạ, đã làm sai, chỉ có thể mặc cho Tần Di “xử lý” mình.

Thấy Thẩm Thanh Đường đã nhổ hết cỏ Hàn Xá ra, Tần Di siết chặt cổ tay cậu, trầm giọng nói: “Em thích trêu chọc người ta như vậy sao? Không sợ xảy ra chuyện sao?”

“Lỡ như ta ngửi thấy mùi cỏ Hàn Xá mà phát điên làm em bị thương thì ai chịu trách nhiệm đây?”

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, cảm thấy ủy khuất.

Thật ra lần này cậu cũng không phải cố ý, cậu chỉ nghĩ đến việc Thẩm Đình năm xưa đối xử với Tần Di như thế, bây giờ hai người không được thường

xuyên gặp nhau, cậu nghĩ mình nên dùng cách này để bù đắp cho Tần Di.

Điều quan trọng là nếu Tần Di thanh tỉnh, ngược lại bản thân Thẩm Thanh Đường sẽ cảm thấy xấu hổ.

Chỉ có thể sử dụng ý tưởng ngu ngốc này thôi.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường không khỏi thấp giọng biện giải: "Lan Đình để em dùng cái này với Tiểu Giao, đủ thấy không có hại gì, cho nên em mới—"

"Cho nên em mới dùng nó với ta?" Tần Di sắc mặt lạnh lùng.

Cảm nhận được sự tức giận của Tần Di, Thẩm Thanh Đường lập tức mím môi không dám nói nữa.

Cậu chỉ muốn đợi Tần Di bình tĩnh lại một chút rồi mới làm nũng, trước hết phải nhận sai mới được.

Nhưng lần này, Tần Di thật sự nổi giận.

Trước khi Thẩm Thanh Đường có thể nói ra lời xin lỗi, hắn đã siết chặt eo của Thẩm Thanh Đường, lại trở tay bắt chéo hai tay của Thẩm Thanh Đường ra sau lưng.

Sắc mặt Thẩm Thanh Đường hơi thay đổi, nhưng cổ tay cậu đã bị sợi ruy băng thắt chặt một cách lưu loát.

Thẩm Thanh Đường không thể vùng vẫy nữa.

Lúc này, Tần Di từ sau lưng cậu đè lên, trầm giọng nói: "Lần này không dạy dỗ em, lần sau em lại còn dám nữa."

Nghe giọng nói lạnh lùng u ám của Tần Di, tim Thẩm Thanh Đường đập loạn xạ, cậu không khỏi thấp giọng van xin: "Lan Đình, em biết mình sai rồi."

Tần Di không chớp mắt, chỉ vươn tay ra, vuốt nhẹ gò má trắng nõn của Thẩm Thanh Đường, sau đó đưa tay ra từ phía sau chậm rãi ôm lấy Thẩm Thanh Đường.

Lại có một dải ruy băng đen khác có gắn một chiếc vòng kim loại nhỏ được lấy ra.

Hàng mi dài đang run rẩy của Thẩm Thanh Đường bị dải ruy băng mềm mại đè xuống, trước mắt đột nhiên tối sầm, không nhìn thấy gì.

Tim Thẩm Thanh Đường từ từ chùng xuống.

Tần Di người này… lòng dạ thật đen tối mà, lần trước biết cậu sợ bóng tối, lần này lại cố ý dùng thủ đoạn đó nữa sao?

Nhưng những gì xảy ra tiếp theo khiến Thẩm Thanh Đường không muốn nhớ lại trong suốt quãng đời còn lại của mình.

Khi bạn không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, tất cả các giác quan của bạn đều được phóng đại.

Tần Di chậm rãi hôn cậu, lại giống như bị tra tấn, bởi vì mấy lần khóe mắt của cậu đã đỏ hoe, muốn cầu xin tha thứ, lại bị nụ hôn của Tần Di chặn lại.

Cứ như vậy mà lặp đi lặp lại.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Đường không nhịn nổi khóc thành tiếng, động tác của Tần Di mới dừng lại, thả cậu ra.

. .

Nước ấm tạo thành từng lớp gợn sóng lăn tăn trong thùng tắm, Thẩm Thanh Đường được Tần Di ôm vào trong thùng tắm.

Cậu rã rời nằm nhoài trong đó, toàn thân mềm nhũn tựa bông gòn.

Tần Di ở ngay sau lưng cậu, lặng lẽ giơ tay, nhẹ nhàng vén tóc mái ở bên tai cậu lên, lộ ra cái gáy trắng tuyết và mảnh khảnh như thiên nga, trên làn da như bạch ngọc còn có mấy vết đỏ như hoa anh đào.

Thấy vậy, Tần Di ánh mắt khẽ động, nói: "Ngày mai em mặc y phục có cổ cao một chút đi."

Thẩm Thanh Đường nằm trên thành thùng tắm, đôi mắt xinh đẹp đỏ hoe, hoàn toàn không đếm xỉa tới Tần Di.

Chắc là giận lắm đây.

Tần Di cũng không phiền, cầm gáo múc từng chút một xối nước cho Thẩm Thanh Đường, đồng thời dùng giọng điệu bình tĩnh nói: "Sư tôn của ta đã nói, không riêng mình ta, hiện tại nền tảng tu vi của em không vững, cũng không thích hợp để song tu."

"Ít nhất đợi đến Trúc Cơ rồi hẵn nói."

Nghe Tần Di nói vậy, Thẩm Thanh Đường nhất thời cũng quên trách Tần Di vừa rồi thế này thế nọ với mình, lúc này sắc mặt hơi đổi, nhỏ giọng nói: "Ngay cả chuyện này chàng cũng ——"

"Là sư tôn tự mình nhìn ra được."

Thẩm Thanh Đường mím môi, cụp mắt xuống, không nói nữa.

Lúc này, Tần Di lấy một chút xà bông thơm tạo thành bọt rồi phủ lên chiếc cổ trắng nõn của Thẩm Thanh Đường, đột nhiên nói: "Bây giờ ta mới cảm thấy, tính tình của em lúc mới thành thân với ta tốt hơn một chút."

Thẩm Thanh Đường hơi nhướng đôi mi dài của mình: "Chàng ghét bỏ em rồi sao?"

Tần Di không có trả lời, qua một lúc, hắn giật giật khóe môi một cách khó hiểu: "Hiện tại có chút."

Thẩm Thanh Đường vốn tưởng Tần Di sẽ lấy lui làm tiến, sẽ dỗ dành cậu, ai dè Tần Di thật sự đáp "Hiện tại có chút".

Giật mình một cái, hốc mắt Thẩm Thanh Đường đột nhiên hơi đỏ lên, cậu mím môi không nói nữa.

Tần Di ở trên cao nên có thể nhìn rõ mọi biểu tình của Thẩm Thanh Đường.

Lúc này, hắn nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của Thẩm Thanh Đường, biết mình nói sai rồi nên im lặng một lúc, không nói tiếng nào, nhẹ nhàng duỗi tay ôm lấy Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường bị Tần Di ôm vào lòng, cũng không bướng bỉnh với Tần Di nữa, mà ngẩng đầu lên, đỏ hoe mắt nhìn Tần Di nói: "Chàng vừa rồi chỉ nói lời giận dỗi thôi phải không?"

Tần Di chợt giật mình, yên lặng cười nói: "Em nhìn ra được à?"

Thẩm Thanh Đường không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn đôi mắt đỏ thẫm mang theo ý cười của Tần Di.

Tần Di và Thẩm Thanh Đường nhìn nhau một lúc, đột nhiên ý thức được Thẩm Thanh Đường rất coi trọng chuyện này, ý cười trong mắt hắn dần biến mất.

Hắn trầm mặc một hồi, nghiêm túc nói: "Thật sự chỉ là lời giận dỗi thôi."

Hàng lông mi dài của Thẩm Thanh Đường khẽ run: "Lan Đình, con người em có rất nhiều chuyện không để tâm, nhưng em lại rất để tâm chuyện này."

Tần Di tim đập thình thịch.

"Thực ra, em hiểu tất cả những gì chàng nói."

"Em cũng không muốn giống một đứa con nít suốt ngày đòi ăn kẹo."

"Nhưng em luôn cảm thấy." Thẩm Thanh Đường đỏ hoe mắt nhìn Tần Di, nhẹ giọng nói: "Em cảm thấy Lan Đình thích em, hình như không được nhiều cho lắm…"

Quan trọng nhất là, dường như không có nhiều như trong sách đã viết.

Trong sách, Thẩm Thanh Đường không nói lời nào, nhưng Tần Di đã cho đi tất cả.

Nhưng cậu lại hết lần này đến lần khác phải tự mình tranh thủ, đòi hỏi, Tần Di mới cho cậu.

Nhưng những lời này quá vô lý và nghe có chút buồn cười, nhưng trong lòng Thẩm Thanh Đường luôn nghĩ như vậy. Cậu không thể không so sánh.

Đặc biệt là khi Tần Di liên tục từ chối cậu…

Cậu quả thực có tâm bệnh rồi.

Mặc dù Tần Di luôn nói là sợ sức khỏe của cậu không tốt, sợ ảnh hưởng đến việc tu luyện của cậu.

Nhưng càng nói, Thẩm Thanh Đường lại càng nghi ngờ chính mình.

Vốn dĩ đây là suy nghĩ ẩn sâu trong lòng Thẩm Thanh Đường, bản thân cậu cũng cảm thấy Tần Di bình thường đối xử với mình rất tốt, cho nên cũng không cần phải làm ầm ĩ lên.

Nhưng một câu "Hiện tại có chút" vừa rồi của Tần Di đã đâm vào tim cậu, khiến cậu không nhịn được hỏi ra những lời này.

Còn Tần Di nghe thấy Thẩm Thanh Đường nói vậy, lại nhìn vào đôi mắt trong veo hơi đỏ hoe gần như cố chấp của Thẩm Thanh Đường, trong chốc lát, một luồng hơi ấm từ trong ngực hắn tràn ra, căng đầy và nhức nhối.

Sau khi sửng sốt một lúc, hắn có chút không nói nên lời.

Hắn thực sự không ngờ Thẩm Thanh Đường lại để tâm đến chuyện này.

Hắn vốn cho rằng những chuyện này chỉ có một mình hắn lo lắng, thì ra Thẩm Thanh Đường cũng sẽ lo lắng sao?

Một lúc lâu sau, Tần Di cảm thấy lồng ngực mình vô cùng nóng bức, nhất thời không còn ý định trách cứ Thẩm Thanh Đường nữa, nhịn không được vươn tay ra, ôm chặt lấy Thẩm Thanh Đường, dỗ dành: "Là lỗi của ta, ta không nên nói như vậy."

Thẩm Thanh Đường thấp giọng nói: "Đương nhiên là lỗi của chàng, chàng chẳng ra dáng đàn ông chút nào."

Tần Di cười một tiếng khó hiểu, sau đó vẻ mặt của hắn dần dần nghiêm túc trở lại.

Vốn dĩ hắn nghĩ, đợi gương mặt lành lặn, đợi tu vi của hắn cao hơn, đợi hắn không còn tụt lại phía sau nhiều người như vậy, hắn mới có thể cùng Thẩm Thanh Đường song tu.

Nhưng hiện tại, Tần Di cảm thấy hắn là cũng không cần quá lâu nữa.

Thanh Đường của hắn và trái tim của hắn đã đồng lòng với nhau, tại sao còn phải chờ đợi nhiều thứ sáo rỗng như vậy?

Vì vậy, hắn hôn nhẹ lên trán Thẩm Thanh Đường, nói: "Một tháng sau, có được không?"

"Tại sao phải mất một tháng?" Thẩm Thanh Đường không hài lòng nói.

"Chờ ta Trúc Cơ."

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, nhưng không còn rào cản nữa.

Nhưng một lúc sau, Thẩm Thanh Đường vẫn còn có chút tức giận, lúc này cúi đầu cắn vai Tần Di nói: "Vậy thì chàng không được viện cớ nữa."

“Ừm.”

“Đọc thoại bản nhiều hơn, em sợ kỹ thuật của chàng quá kém.”

“Ừm……”

Thẩm Thanh Đường đã đưa ra rất nhiều yêu cầu ‘xấc xược’ như thế đó.

Tần Di muốn lập công chuộc tội, vì vậy đã đồng ý tất cả.

Không biết qua bao lâu, trong thùng tắm truyền ra tiếng nước chảy trầm thấp, chất giọng khàn khàn của Tần Di lại lẳng lặng vang lên: “Tại sao lúc song tu nhất định phải mở đèn? Em không sợ nhìn thấy mặt ta liền mất hết hứng thú sao?”

Lúc này, Tần Di không còn né tránh vấn đề này nữa, ngược lại ngữ khí rất bình tĩnh, cứ như đang tự thuật một sự thật.

Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu, im lặng mỉm cười, ngước gương mặt trắng nõn lên hôn Tần Di một cái, hai mắt sáng ngời nói: “Em mới không sợ.”

“Em chỉ sợ chàng không nhìn thấy mặt em sẽ không còn hứng thú nữa.”

Tần Di sửng sốt một chút, sau đó khẽ cười một tiếng.

Những gì Thẩm Thanh Đường nói, rất có lý.

------oOo------

Chương 58: Vậy thì em thưởng cho ta trước đi.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 58: Vậy thì em thưởng cho ta trước đi

Khi Tần Di rời đi, Thẩm Thanh Đường một mực nắm tay hắn, tiễn hắn đến bên ngoài hành lang bạch ngọc lơ lửng.

Hai người đứng đối diện nhau, trong gió đêm mát lạnh chăm chú nhìn vào đôi mắt ngời sáng của nhau, cả hai đều không nỡ nói lời tạm biệt.

Cuối cùng của cuối cùng, vẫn là Tần Di nói với Thẩm Thanh Đường: “Sư tôn nhờ ta chuyển lời tới Cung trưởng lão.”

Thẩm Thanh Đường hơi ngạc nhiên: “Lời gì ạ?”

“Ba ngày sau, gặp nhau ở Hương Thủy Tạ, hắn có chuyện muốn nói với Cung trưởng lão.”

Thẩm Thanh Đường gật đầu, sau đó không khỏi mím môi, có chút không vui nói: “Sư tôn của chàng còn biết chàng tới đây sao?”

Tần Di mỉm cười nói: “Ừm, cho nên trước khi ta tới, ta đã cố ý hỏi hắn có muốn chuyển lời gì đến Cung trưởng lão không, hắn suy nghĩ một hồi liền bảo ta chuyển lời này.”

Thẩm Thanh Đường lập tức hiểu ra, không khỏi nở nụ cười: “Lan Đình thật thông minh.”

Tần Di lúc này nhìn quanh bốn phía, nói: “Đã khuya rồi, bên ngoài gió lớn, em trở về trước đi.”

“Vâng ạ”

“Trở về đi, ngủ thật ngon, ăn thật no.”

Thẩm Thanh Đường cười khẽ, nói thêm: “Chàng cũng vậy nhé, mau lên Trúc Cơ nhé.”

Tần Di hơi giật mình, lúng túng trong chốc lát, nhưng cuối cùng vẫn nghiêm túc gật đầu: “Được, ta sẽ nhanh chóng thăng cấp.”

. .

Cuối cùng Tần Di cũng rời đi.

Chẳng qua Thẩm Thanh Đường cũng không cô đơn quá lâu, Cung Phất Vũ đã trở về.

Cung Phất Vũ hôm nay mặc một chiếc áo bào màu xanh lam rực rỡ, trên người có trang sức bằng vàng và ngọc tinh xảo, lông mày còn bôi phấn vàng, đôi mắt sáng ngời, cả người trang điểm lộng lẫy như khổng tước.

Mà con khổng tước này, bây giờ đã say rồi.

Thẩm Thanh Đường vất vả đỡ Cung Phất Vũ vẫn đang xoay tròn bầu rượu bằng bạch ngọc, vội vàng gọi con rối bạch ngọc đến nấu canh giải rượu, đồng thời mở suối nước nóng để tắm.

Lúc này Cung Phất Vũ vừa hát vừa lượn một vòng, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng vì men say, lại xinh đẹp không gì sánh được.

Sau khi Thẩm Thanh Đường cực khổ đỡ Cung Phất Vũ ngồi xuống chiếc ghế dài mềm mại, Cung Phất Vũ lại kéo cậu vào lòng.

“Đồ đệ ngoan, con thật là tri kỷ.” Cung Phất Vũ say lờ đờ nhìn Thẩm Thanh Đường đang mặc bạch y thuần khiết ở trước mặt, dáng vẻ thanh tú dịu dàng, không nhịn được rướn người tới, hôn bẹp một cái lên khuôn mặt trắng như tuyết đó, hôn cho mặt Thẩm Thanh Đường dính đầy nước miếng.

Thẩm Thanh Đường dở khóc dở cười.

Nhưng cậu cũng không cảm thấy bị xúc phạm chút nào, cậu chỉ lấy khăn tay ra lau mặt một cách bất đắc dĩ, tránh xa Cung Phất Vũ một chút.

Vừa lúc đó, canh giải rượu bưng đến, Thẩm Thanh Đường nhanh chóng rót một ít cho Cung Phất Vũ.

Canh giải rượu lúc này là thứ tốt, uống một lúc, đôi mắt say bí tỉ của Cung Phất Vũ trở nên thanh tỉnh hơn một chút, nhưng khi tỉnh táo lại, còn lại chính là uể oải và mệt mỏi.

"Sư tôn, suối nước nóng đã chuẩn bị xong, con đỡ người đi tắm nhé?" Thấy Cung Phất Vũ đã tỉnh hơn một chút, Thẩm Thanh Đường lại nghiêng người, nhẹ giọng nói.

Cung Phất Vũ nhướng mi, yên lặng nhìn Thẩm Thanh Đường một cái, sau đó quay đầu đi, vùi người vào hai cánh tay, uể oải nói: "Con bế ta đi."

Thẩm Thanh Đường: …

Tuy nhiên, Thẩm Thanh Đường đã tiếp xúc với Cung Phất Vũ được một thời gian dài, dần dần hiểu được tính tình của Cung Phất Vũ, lúc này cậu thực sự không có ý định tự mình ra trận, vì vậy cậu gọi một con rối bạch ngọc đến để bế Cung Phất Vũ .

Còn mình thì đi ở phía trước.

Lúc đầu, Cung Phất Vũ còn phản đối: "Đồ đệ con chỉ làm cho có lệ với ta như vậy sao?"

Nhưng phản đối đến cuối cùng, Cung Phất Vũ lại im lặng, lặng lẽ nép mình trong vòng tay của con rối bạch ngọc, thậm chí còn bắt đầu ngáy ngủ.

Thẩm Thanh Đường bất đắc dĩ cười cười, chỉ có thể thúc giục con rối bạch ngọc nhanh lên.

Khi đến suối nước nóng, Cung Phất Vũ đã hoàn toàn bất tỉnh nhân sự, khi được đưa vào bể nước, y trượt thẳng xuống, ọc ọc ọc ọc bắt đầu thổi bong bóng.

Thẩm Thanh Đường chỉ có thể tự mình coi chừng, để một con rối bạch ngọc đỡ người trong khi con còn lại thì kỳ tắm.

Uầy… Thực sự còn rắc rối hơn cả chăm một đứa trẻ ba tuổi.

Cuối cùng sau khi đợi Cung Phất Vũ tắm rửa sạch sẽ và thay một bộ quần áo lót trắng, Thẩm Thanh Đường đưa y trở về phòng ngủ, bản thân cậu cũng buồn ngủ quá chừng, ngã xuống giường, vừa chạm vào gối liền ngủ thiếp đi.

. .

Ngủ một giấc tới sáng.

Cung Phất Vũ cảm thấy tinh thần sảng khoái, hôm nay y mặc một chiếc áo bào màu vàng tím, khiến cho những đường nét trên khuôn mặt hấp dẫn của y càng

thêm cao quý và duyên dáng trong sự rực rỡ.

Nhưng Thẩm Thanh Đường tối hôm qua bị Tần Di và Cung Phất Vũ dằn vặt hai lần, có chút cảm lạnh, hiện tại cả người uể oải.

Thấy vậy, Cung Phất Vũ không khỏi cau mày nói: "Chính con bảo ta dạy con tu luyện, nhưng con lại không chăm chỉ học tập, thật là lãng phí tấm lòng của ta mà."

Thẩm Thanh Đường ấn huyệt thái dương đau nhức, vực dậy tinh thần nói: "Sư tôn dạy tiếp đi, con đang nghe đây."

Cung Phất Vũ: …

Ngay lập tức, Cung Phất Vũ nói: "Ta biết con tối qua đã gặp tên nhóc thúi họ Tần kia, yên tâm đi, ta không trách con, con cũng không cần phải cố tình giả vờ ham học hỏi như vậy, ta không có hảo cảm với học sinh giỏi đâu."

Thẩm Thanh Đường bật cười một tiếng, sau đó nói: "Sư tôn, người hiểu lầm rồi."

Cung Phất Vũ lườm Thẩm Thanh Đường, nhưng Thẩm Thanh Đường dường như lại nhớ ra điều gì đó, đột nhiên nói: "À đúng rồi, sư tôn nè, tối hôm qua Lan Đình đến có nói rằng Lê trưởng lão đã nhờ chàng ấy chuyển lời đến người một câu. Nhưng tối qua người say quá con không có thời gian nói với người."

Vẻ mặt lười biếng ban đầu của Cung Phất Vũ đột nhiên thay đổi, y ngồi thẳng dậy hỏi: "Cái gì? Họ Lê kia có lời muốn nói với ta à? Không phải con cố ý lừa ta đó chứ?"

Thẩm Thanh Đường bất đắc dĩ cười cười: "Đương nhiên không phải."

Sau đó, cậu lặp lại với Cung Phất Vũ những gì Tần Di đã nói với cậu.

Cung Phất Vũ: …

Cung Phất Vũ vô thức mím môi, ý cười trên mặt tắt ngấm, cả người không hiểu sao lại lộ ra khí tức lãnh đạm.

Lần đầu tiên Thẩm Thanh Đường nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị và lạnh lùng như vậy của Cung Phất Vũ.

Một lúc sau, Cung Phất Vũ rũ xuống đôi mi mảnh, nhẹ nhàng nói: "Ta biết rồi."

Không có câu tiếp theo.

Nhìn vẻ mặt của Cung Phất Vũ, trong lòng Thẩm Thanh Đường đã hiểu rõ bảy phần, cũng biết điều mà không tiếp tục chủ đề này nữa, mà nói: "Sư tôn, con vẫn còn chút thắc mắc về việc ngưng tụ khí ở đan điền mà người vừa dạy lúc nãy. Người có thể nói lại một lần nữa không?"

Cung Phất Vũ đột nhiên trừng lớn hai mắt, khôi phục lại trạng thái ngày thường, tức giận nói: "Không dạy nữa, tự mình đọc sách đi! Ngốc chết đi được."

Dứt lời, Cung Phất Vũ ném một mớ ngọc giản đến trước mặt Thẩm Thanh Đường, phất tay áo bỏ đi.

Nhưng nhìn dáng vẻ "nổi giận đùng đùng" rời đi của Cung Phất Vũ, Thẩm Thanh Đường luôn cảm thấy dù nhìn thế nào cũng thấy giống như y đang chạy trối chết.

Xem ra việc dạy đệ tử thực sự khó khăn đối với người như sư tôn của cậu.

Nhưng sau khi liếc nhìn những miếng ngọc giản do Cung Phất Vũ ném trên mặt đất, Thẩm Thanh Đường đọc sơ qua các ký hiệu và tiêu đề trên đó, thì phát hiện có rất nhiều ngọc giản ghi chép do hoàng tộc Thiên Hoàn lưu lại.

Trái tim Thẩm Thanh Đường đập loạn nhịp — Điểm này của Cung Phất Vũ lại giống như nguyên tác, không hề cất giữ làm của riêng.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường sắp xếp phân loại những ngọc giản này, để lại một số thứ mà cậu muốn đọc trong giai đoạn này, còn những thứ khác thì cất đi, dự định sau này sẽ từ từ đọc chúng.

Tần Di sắp tiến kỳ Trúc Cơ rồi, cậu cũng không thể rớt lại phía sau quá xa.

. .

Những ngày tu luyện có chút vất vả, nhưng ngoài vất vả ra, không phải hai người không có cơ hội gặp nhau.

Dù sao vẫn còn nhiệm vụ cho Tiểu Giao ăn ba ngày một lần.

Tình cờ là ngày thứ ba là ngày Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong gặp nhau.

Trước khi Thẩm Thanh Đường ra ngoài, cậu nhìn thấy Cung Phất Vũ còn mặc áo ngủ trắng đơn giản ngồi trên chiếc ghế dài mềm mại, đốt nhang, nhắm mắt lại như đang ngồi thiền nhưng lông mi lại hơi giật giật, cậu cảm thấy có chút buồn cười.

Nhưng trước khi ra ngoài, cậu vẫn nhỏ giọng nói: "Sư tôn, hôm nay là ngày Lê trưởng lão đã hẹn gặp mặt người."

Cung Phất Vũ đột nhiên mở mắt ra, cau mày nói: "Con mau đi đi, hôm nay ta phải ngồi thiền, sẽ không ra ngoài."

Thẩm Thanh Đường cố ý nói: "Vậy khi con đi ngang qua Võ viện sẽ thuận tiện nói với Lê trưởng lão rằng người sẽ không đến nhé? Để người ta khỏi phải đợi lâu."

Cung Phất Vũ nhất thời thẹn quá thành giận: "Bớt lo chuyện bao đồng, ta không đi thì để tự mình ta nói với hắn!"

Thẩm Thanh Đường mím môi cười, cũng không vạch trần, bèn lễ phép nói: "Vậy Thanh Đường đi nhé."

"Đi mau, đi mau, nói nhảm nhiều như vậy."

. .

Sau khi bị Cung Phất Vũ mắng mỏ, Thẩm Thanh Đường không cảm thấy khó chịu chút nào, ngược lại rất vui vì sắp được gặp Tần Di.

Chỉ trong ba ngày này, Thẩm Thanh Đường đã tu luyện ngọc giản mà Cung Phất Vũ đưa cho cậu, hiện tại đã thành công nâng cảnh giới của mình lên Luyện Khí tầng bốn.

Tuy là vẫn sử dụng một số dược phẩm để hỗ trợ, cộng thêm cảnh giới của Thẩm Thanh Đường đã ổn định, cho nên thăng cấp khá dễ dàng, nhưng tốc độ này cũng thực sự khiến Thẩm Thanh Đường kinh ngạc.

Cậu muốn báo tin vui này cho Tần Di càng sớm càng tốt.

Trên đường đi, tâm trạng của Thẩm Thanh Đường tràn đầy hân hoan.

Sau khi gặp Tần Di, Thẩm Thanh Đường càng thêm kinh ngạc, vui mừng khôn xiết.

Cậu không nghĩ tới, Tần Di trong ba ngày này cũng đã tăng thêm một bậc, đạt tới Luyện Khí tầng tám!

Từ Luyện Khí tầng ba lên Luyện Khí tầng bốn không khó, nhưng càng lên cao thì càng khó, Tần Di… nhanh như vậy sao?

Chỉ là… Nhìn đôi mắt đỏ sậm vì mệt mỏi của Tần Di cùng với một vòm râu xanh nhạt dưới chiếc cằm gầy gò của hắn, Thẩm Thanh Đường biết Tần Di đã thực sự vất vả rồi.

Trầm mặc một hồi, Thẩm Thanh Đường cũng không hưng phấn xông tới, mà lẳng lặng đi tới, nắm lấy tay Tần Di, ngẩng đầu sờ vuốt vòm râu của Tần Di, tuy rằng trong lòng đau xót, nhưng lại cố ý dùng giọng điệu trách cứ nói: “Ra ngoài gặp em cũng không biết cạo râu sao?”

Tần Di mỉm cười, trong đôi mắt có chút mệt mỏi hiện lên một ý cười nhàn nhạt, sau đó nói: “Em chỉ để ý chuyện này thôi sao? Lần này ta thăng cấp nhanh như vậy, chẳng phải nên được khen thưởng sao?”

Thẩm Thanh Đường mím môi: “Nhưng em cũng thăng cấp mà.”

Trong lời nói mang theo ý muốn được khen ngợi.

Tần Di tự nhiên cũng nhìn ra, lúc này hắn khẽ mỉm cười, nhưng ánh mắt cực kỳ sáng ngời nhu hòa: “Em muốn phần thưởng gì?”

Thẩm Thanh Đường mím môi, giả vờ nghiêm túc suy nghĩ một lúc, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu: “Tạm thời ghi nợ trước đi, suy nghĩ kỹ rồi em sẽ đòi sau.”

Tần Di nhíu mày, ánh mắt khẽ động: “Vậy thì em thưởng cho ta trước đi.”

Thẩm Thanh Đường sửng sốt: “Thưởng gì á?”

Tần Di ngón tay thon dài nhẹ nhàng xòe ra, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một con dao nhỏ sắc bén.

“Giúp ta cạo râu trước đi.”

Thẩm Thanh Đường ngạc nhiên một hồi, mới ngẩng đầu nhìn đôi mắt chứa đầy ý cười của Tần Di, trong lòng không hiểu sao dâng lên cảm xúc ấm áp, lúc này cầm lấy con dao, liếc nhìn tiểu đình trên Lâm Thủy cách đó không xa, bèn nói: “Được ạ, chúng ta qua đó đi.”

Tần Di thuận theo đáp: “Được.”

Không lâu sau, Thẩm Thanh Đường ngồi bên lan can của tiểu đình, Tần Di nửa nằm trên đùi cậu.

Gió nhẹ thổi qua, mặt hồ trong xanh gợn sóng lăn tăn, xung quanh vô cùng yên tĩnh êm đềm.

Thẩm Thanh Đường cầm con dao, nhúng vào nước, bắt đầu cẩn thận cạo râu trên cằm Tần Di.

Những ngón tay của Thẩm Thanh Đường trắng nõn, mềm mại, động tác nhẹ nhàng mà cực kỳ ổn định, nhanh chóng cạo sạch râu trên cằm Tần Di từng chút một.

Thẩm Thanh Đường rất chuyên tâm làm những việc này, hàng mi thanh mảnh lặng lẽ rũ xuống, ánh mắt cực kỳ dịu dàng trong sáng, trên khuôn mặt trắng như tuyết xinh đẹp lộ ra một tia nghiêm túc.

Nhìn Thẩm Thanh Đường như vậy, Tần Di ở bên dưới nhịn không được muốn tiến lên hôn cậu.

Nhưng cuối cùng Tần Di vẫn nhịn xuống.

Khoảng thời gian một tách trà, Thẩm Thanh Đường đã cạo sạch râu cho Tần Di.

Cả người Tần Di lập tức cảm thấy tràn trề sức sống trở lại.

Nhưng ngay lúc Thẩm Thanh Đường cuối cùng cũng định rút dao về, cẩn thận nhìn Tần Di một lúc, thì đột nhiên có một con thủy điểu ở dưới hồ nhảy về phía bên này.

Thẩm Thanh Đường giật mình, theo bản năng muốn rút dao lại, nhưng Tần Di đã đột ngột đứng dậy, che chở cậu ở phía sau, đồng thời một phát chưởng bay con thủy điểu kia.

Con thủy điểu kêu lên một tiếng rồi lảo đảo bay đi.

Thẩm Thanh Đường hoảng hồn, vừa định vỗ vỗ lồng ngực, lại thoáng thấy vết máu ở trên con dao trong tay.

Tim Thẩm Thanh Đường run lên, lập tức ngẩng đầu nhìn Tần Di.

Quả nhiên, chiếc cằm trắng nõn sạch sẽ của Tần Di lúc này rõ ràng có một miệng vết thương, máu còn đang rỉ ra.

Lúc này Tần Di không hề phát giác mình đã bị thương, chỉ ôm lấy Thẩm Thanh Đường, lạnh lùng nhìn chằm chằm hướng con thủy điểu bay đi.

Cho đến khi Thẩm Thanh Đường dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vết thương trên cằm hắn, lo lắng hỏi: "Có đau không?"

Tần Di bấy giờ mới phản ứng lại.

------oOo------

Chương 59: Lê Trường Phong, rốt cuộc ngươi có trái tim không?!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 59: Lê Trường Phong, rốt cuộc ngươi có trái tim không?!

Ngay lập tức, hai mắt Tần Di tối sầm lại, đầu tiên là nắm lấy tay Thẩm Thanh Đường, sau đó lập tức đè lên miệng vết thương trên cằm của hắn, trầm giọng nói: "Có thuốc cầm máu không?"

Thấy sắc mặt Tần Di đột nhiên thay đổi, Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, nhưng cậu cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, còn chưa kịp quan tâm thái độ của Tần Di đã vội cúi đầu từ trong nhẫn trữ vật lấy thuốc cầm máu ra.

Tần Di khẽ quay mặt lại, để Thẩm Thanh Đường bôi thuốc cầm máu lên cằm.

Sau khi máu ngừng chảy, Thẩm Thanh Đường dùng khăn tay lau sạch vết máu còn sót lại xung quanh, dùng một chút linh lực tăng trưởng để vết thương của Tần Di nhanh chóng lành lại, không chảy máu nữa.

Nhìn miệng vết thương nhỏ của Tần Di đã lành lại, Thẩm Thanh Đường cũng yên tâm hơn.

Lúc này Tần Di trầm mặc một lúc, liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, ánh mắt không hiểu sao trở nên dịu đi một chút, sau đó thấp giọng hỏi: "Vừa rồi dọa em sợ rồi sao?"

Thẩm Thanh Đường lắc đầu, cau lại đôi lông mày xinh đẹp: "Không có, thế nhưng con thủy điểu đó… thực sự là thủy điểu sao?"

Tần Di lạnh lùng phủ nhận: "Không phải, hẳn là yêu thú giả dạng thành, chỉ có điều không rõ lai lịch, có lẽ tới đây để dò la thực hư."

"Nhưng mà–"

“Nhưng sao cơ?” Thẩm Thanh Đường có vẻ hơi căng thẳng.

“Con chim kia hình như không phải nhằm vào ta, mà chỉ đúng lúc nhìn thấy ta, bằng không cũng sẽ không chạy trốn nhanh như vậy, chuyện này chúng ta trở về nói riêng với sư tôn đi.”

Thẩm Thanh Đường giật mình, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm—phản ứng đầu tiên của cậu là cho rằng Lâm Cẩn Du đã sai một con yêu thú đến theo dõi cậu, nhưng bây giờ nghĩ lại, suy đoán của Tần Di càng hợp lý hơn.

Cho dù Lâm Cẩn Du lợi hại đến đâu, năng lực hiện tại không đủ để điều khiển loại yêu thú có thể thay đổi hình dạng theo ý muốn để bán mạng cho hắn ta được.

Có lẽ đó là thám tử từ tông môn khác hoặc hoàng thất phái đến theo dõi Kiếm tông chăng?

Nhưng nếu là như vậy, thì ngược lại còn phải lo lắng thân phận của Tần Di có thể bị bại lộ.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường không khỏi đứng thẳng người, đặt tay lên vai Tần Di, nghiêm túc nói: “Mấy ngày này, Lan Đình chàng tốt nhất nên bớt ra ngoài để tránh xảy ra chuyện.”

Thấy vẻ mặt đột nhiên nghiêm túc của Thẩm Thanh Đường, Tần Di không khỏi nở nụ cười.

Lúc này, hắn duỗi tay ôm chặt Thẩm Thanh Đường, sau đó nhẹ nhàng áp trán mình vào trán Thẩm Thanh Đường, trầm giọng nói: “Ta hiểu mà, em yên tâm, sẽ không dễ dàng bị phát hiện như vậy đâu.”

Thẩm Thanh Đường mím môi cười: “Vâng.”

. .

Sau khi ra khỏi đình, hai người lại sợ bị bắt gặp nên dứt khoát cầm đồ ăn đi về phía sau núi.

Đến sau núi rồi tìm đến hang động lúc trước, Tần Di đổ tất cả thức ăn xuống sàn, Thẩm Thanh Đường liền thả Tiểu Giao ra ngoài.

Bởi vì Tiểu Giao mấy ngày nay quá ồn ào, Thẩm Thanh Đường lúc nào cũng chặn lại suy nghĩ của nó, cho nên bây giờ Tiểu Giao vừa xuất hiện đã chít chít oa oa la hét ầm ĩ.

Tần Di đang thu dọn thùng gỗ, nghe thấy tiếng kêu của Tiểu Giao, không khỏi nhướng mày nói: “Mi nói mi biết con chim vừa rồi sao?”

Ánh mắt Thẩm Thanh Đường khẽ động: “Chuyện gì vậy?”

Tiểu Giao lại tức giận mắng hai người họ.

Bấy giờ, cả hai người mới hiểu được.

Suy đoán của Tần Di quả nhiên không sai, con thủy điểu này là do tông môn khác phái tới để dò la thực hư, Tiểu Giao trước kia đã từng đánh nhau với con thủy điểu đó nên biết rõ.

Thủy điểu vốn là một con chim cánh xanh, là một trong những vật cưỡi của trưởng lão yêu thú Lăng Vân Tiên Tông, rất khôn ngoan xảo quyệt.

Lúc trước, Thần Phong, trưởng lão yêu thú của Lăng Vân Tiên Tông, và Phượng Thanh Hàm, trưởng lão của Thanh Ngọc Kiếm Tông đều muốn bắt Tiểu Giao về làm yêu thú trấn phái.

Chủ lực tấn công Tiểu Giao của Thần Phong là con chim cánh xanh đó, cực kỳ phiền phức.

"Thì ra là bạn cũ của mi." Tần Di nhàn nhạt nói.

Tiểu Giao phản đối dữ dội, nói rằng con chim cánh xanh đó vừa già vừa xấu, còn gian xảo vô cùng, nói Tần Di đừng có vấy bẩn nó.

Tần Di liếc nhìn Tiểu Giao, lười cùng Tiểu Giao tranh cãi, lúc này mới nói: "Mau ăn cơm đi, một lát nữa phải rời đi, ăn không xong bị đói bụng là tại mi đó."

Tiểu Giao: …

Khoảnh khắc tiếp theo, Tiểu Giao lao mình vào đống thịt và bắt đầu chuyên tâm ăn với ăn.

Thấy vậy, Thẩm Thanh Đường lặng lẽ mỉm cười, đột nhiên đưa tay về phía Tần Di.

Tần Di hơi bất ngờ, sau đó vươn tay tự nhiên nắm lấy bàn tay trắng nõn mềm mại kia, hai người chậm rãi đi ra sơn động.

Không khí ở lưng núi trong lành, thảm thực vật tươi tốt, cỏ mềm trải dài từ chân núi lên đỉnh núi.

Hai người chỉ ngồi trên bãi cỏ trước cửa hang, tựa vào nhau.

Thẩm Thanh Đường tựa đầu vào vai Tần Di, thỉnh thoảng đưa tay vuốt ve vết sẹo trên cằm Tần Di, có chút thương tiếc nói: "Nếu lúc đó em giữ chặt tay lại thì tốt biết mấy, cũng không đến nỗi để lại sẹo thế này."

Tần Di đưa tay gãi chóp mũi trắng nõn của Thẩm Thanh Đường: "Chỉ là một vết sẹo nhỏ thôi đã dọa em sợ như vậy rồi."

Thẩm Thanh Đường cụp mắt cười: "Ai mà không muốn phu quân của mình là một người đàn ông đẹp trai ngời ngời cơ chứ?"

Tần Di: …

Một lúc lâu sau, Tần Di mới sâu xa nói: "Mỹ nam ở Thanh Ngọc Kiếm Tông không ít, em có thể tìm một người có sẵn, tốt hơn ta nhiều."

Thẩm Thanh Đường không hiểu sao nghe ra được mùi giấm chua trong lời nói của Tần Di, không khỏi bật cười, sau đó nhào vào trong lòng Tần Di, ôm lấy Tần Di, ngẩng mặt lên, dịu dàng nói: "Nhưng em lại thích người có dáng vẻ giống như Lan Đình vậy."

Ban đầu Tần Di nói câu đó cũng chỉ là nói đùa thôi, chẳng ngờ Thẩm Thanh Đường đáp lại một câu như vậy, khóe môi luôn phẳng lì của hắn lại bất giác cong lên.

Một lúc sau, Tần Di khẽ mỉm cười, đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc đen mềm mượt sau gáy Thẩm Thanh Đường, cố ý trêu chọc: "Vậy thì ánh mắt của em tệ thật đấy."

Thẩm Thanh Đường thổn thức trong lòng, sau đó lặng lẽ ngước mắt nhìn Tần Di, gương mặt trong trẻo thanh tú động lòng người, nhưng biểu cảm lại nghiêm túc hơn trước: "Em không nghĩ như vậy, em cảm thấy ánh mắt của mình tốt nhất thế gian này."

Nhìn vào đôi mắt trong veo xinh đẹp của Thẩm Thanh Đường, Tần Di sửng sốt một lúc, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác ấm áp cùng dịu dàng khó tả, sau đó ý cười trên mặt mới thực sự dần dần khoan khoái.

Mấy ngày nay, Tần Di hiển nhiên cười nhiều hơn trước kia rất nhiều, thậm chí ký ức về cuộc sống khốn khổ chạy vạy săn thú dành dụm của ngày xưa cũng dần dần tan biến.

Cũng đúng thôi, hiện tại ngọt ngào như vậy thì ai lại đi nhớ về quá khứ cay đắng chứ?

Điều cần thiết duy nhất cho sự tồn tại của những đau khổ đó là khi chúng ta quá ngọt ngào và hạnh phúc, thì thỉnh thoảng lấy chúng ra để thức tỉnh, có thể khiến trái tim của mình ổn định và bình tĩnh hơn.

Nghĩ đến đây, Tần Di không khỏi cúi đầu, nhịn không được lại hôn lên gò má trắng tuyết của Thẩm Thanh Đường.

"Em nói đúng, là ta nói sai rồi. Sau này ta sẽ không bao giờ nói những điều như vậy nữa."

Đã thích thì cứ nói thẳng ra, cần gì phải vòng vo thăm dò những chuyện đó?

Giọng điệu của Tần Di lần này hết sức dịu dàng và trân trọng.

Nhưng Thẩm Thanh Đường phản ứng còn nhanh hơn, lúc này cậu mím môi bình tĩnh cười, thấp giọng "ừm" một tiếng, sau đó vươn tay ôm lấy cổ Tần Di, môi mỏng nhẹ nhàng chạm vào môi Tần Di.

Ngăn lại lời xin lỗi sau cùng của Tần Di.

Dù sao, cậu chỉ muốn được hôn, được ôm ấp mà thôi.

Lông mi Tần Di run lên, rất nhanh liền không tự giác ôm lấy thân thể mềm mại vào trong ngực, đắm chìm vào nụ hôn ngọt ngào thơm ngát.

Tiểu Giao ở trong hang động cách đó không xa đã ăn xong một thùng thịt: Chậc chậc…

Ôi mùi chua loét của tình yêu.

. .

Bầu không khí ở phía sau núi nhẹ nhàng và yên bình, nhưng khi nó được đổi thành Hương Thủy Tạ thì lại khác.

Rõ ràng là có mùi thuốc súng giương cung bạt kiếm ở nơi đây.

Cung Phất Vũ thực sự đã đi đến buổi hẹn.

Lần đầu tiên y không mặc quần áo quá lộng lẫy, chỉ khoác một chiếc áo bào họa tiết mây trắng đi ra ngoài, trên người cũng không có bất kỳ phụ kiện dư thừa nào, mái tóc được buộc bằng một chiếc trâm cài ngọc lan đơn giản

Không hiểu sao, ăn vận đơn giản như vậy lại khiến khuôn mặt sáng ngời rạng rỡ của Cung Phất Vũ trông thật quyến rũ.

Nhưng vẫn ẩn giấu một chút sát khí.

Lê Trường Phong vẫn là một bộ hắc bào trăm năm không thay đổi, lúc này hắn đang rót trà, nhìn thấy Cung Phất Vũ, liền nói: “Ngồi đi.”

Cung Phất Vũ không ngồi xuống, chỉ liếc nhìn nho và lê trên bàn trà, sau đó khoanh tay đứng đó, lạnh lùng nói: “Có chuyện gì mau nói.”

Lê Trường Phong ngẩng đầu nhìn y, gương mặt lạnh lùng lộ ra vẻ bình tĩnh: “Cuộc tranh tài xếp hạng năm nay của tứ đại tông môn sắp bắt đầu, năm trước ngươi không thu đồ đệ nên không cần tham gia, nhưng năm nay ngươi phải tham gia rồi.”

Cung Phất Vũ sắc mặt khẽ biến, lập tức lộ ra vẻ giễu cợt: “Trưởng môn lại tìm ngươi sao? Ngươi đối với loại chuyện này vẫn luôn nhiệt tình nhỉ.”

Lê Trường Phong lắc đầu: “Ngươi hiểu lầm rồi, đệ tử của ta lo lắng đạo lữ tu vi không đủ, muốn đạo lữ của hắn chuyển đến Võ viện, nhờ ta thương lượng với ngươi.”

Lê Trường Phong vừa nói ra những lời này, vẻ mặt vốn lạnh băng của Cung Phất Vũ cuối cùng cũng nứt ra.

Sau một khắc, Cung Phất Vũ chịu không nổi nữa, đá bay chiếc bàn có trà nóng và trái cây trước mặt, sau đó hai mắt đỏ hoe tức giận nói: “Lê Trường Phong, rốt cuộc ngươi có trái tim không?!”

“Khi ta còn là đồ đệ của ngươi, ngươi có một đống quy tắc với giáo điều. Mỗi ngày đều không cho phép ta làm hết điều này đến điều kia? Bây giờ ngươi lại

chẳng khác gì mẹ già lo lắng cho tên Luyện Khí kia?!"

Lông mày thanh mảnh của Lê Trường Phong chậm rãi nhíu lại: "Ngươi bình tĩnh một chút."

Cung Phất Vũ hít sâu một hơi, hơi bình tĩnh lại, nhưng hai mắt vẫn đỏ đến đáng sợ, lúc này mới nhìn Lê Trường Phong một chút, đột nhiên cười lạnh nói: "Ngươi cố ý lấy chuyện này ra chọc giận ta phải không?"

Lê Trường Phong yên lặng nhắm mắt lại.

Nhìn thấy Lê Trường Phong như vậy, Cung Phất Vũ hận không thể một đao chém hắn thành trăm mảnh, nhưng sau một khắc, lời nói tiếp theo của Lê Trường Phong lại khiến Cung Phất Vũ đông cứng tại chỗ.

Lê Trường Phong khẽ thở dài, nhẹ giọng nói: "Phất Vũ, khi ấy ta đã mang tư tưởng sai trái để dạy ngươi, đã làm sai chuyện. Ngươi nói rất đúng, ta lần đầu tiên làm sư tôn, có rất nhiều chỗ làm không tốt, vì vậy ta bây giờ sửa đổi rồi."

Cung Phất Vũ câm lặng.

Bây giờ sửa đổi rồi.

Bây giờ… sửa đổi rồi?

Sửa đổi… với người khác sao?

Cung Phất Vũ sững sờ đứng đó, quả thực muốn cười thành tiếng.

Sau đó hốc mắt của y dần dần đỏ lên.

Một lát sau, y nghiến răng nghiến lợi nói: "Họ Lê kia, quả nhiên ngươi không có trái tim."

Nói xong, Cung Phất Vũ dùng một chân giẫm nát đĩa trái cây bên cạnh, phất tay áo bỏ đi.

Lê Trường Phong hình như thì thầm câu gì đó sau lưng y, nhưng lúc này Cung Phất Vũ chỉ cảm thấy hai mắt mình sung huyết, lỗ tai ù đi, y không thể nghe thấy bất cứ điều gì nữa.

Y còn tưởng rằng Lê Trường Phong tới đây xin lỗi y.

Tệ lắm thì, cũng là tới để làm hòa.

Nhìn thấy nho và lê trên bàn trà, trong lòng Cung Phất Vũ thực sự có chút hy vọng mong manh, thầm nghĩ Lê Trường Phong có lẽ không phải là cẩu nam nhân thiểu năng trí tuệ như vậy.

Nào có ngờ, chính mình lại tự rước lấy nhục.

. .

Nhìn bóng lưng Cung Phất Vũ đi xa, Lê Trường Phong trầm mặc hồi lâu, đờ đẫn ngồi ở chỗ đó, không biết mình đã làm sai điều gì.

Rõ ràng, sau khi nghe lời Tần Di nói, hắn muốn thử hàn gắn quan hệ giữa hai người.

Cũng bắt đầu từ những khía cạnh khác, không nói về quá khứ của hai người nữa.

Nhưng tại sao Cung Phất Vũ lại trông có vẻ càng ghét hắn hơn?

Thật lâu sau, Lê Trường Phong yên lặng nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên.

Quả nhiên, không có tình căn, thì thực sự không thể sao?

------oOo------

Chương 60: Ra tay trước sẽ chiếm được nhiều lợi thế.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 60: Ra tay trước sẽ chiếm được nhiều lợi thế.

Khi Cung Phất Vũ trở về nơi ở của mình, y đã say đến bất tỉnh nhân sự.

Sau khi Thẩm Thanh Đường và Tần Di tạm biệt nhau rồi quay về, nhìn thấy bộ dạng Cung Phất Vũ say như chết nằm trên ghế mềm, liền biết cuộc nói chuyện hôm nay không mấy suôn sẻ.

Khẽ thở dài, Thẩm Thanh Đường yên lặng đi nấu canh giải rượu, đợi Cung Phất Vũ uống xong, lại lau mặt cho y, nhìn y chìm vào giấc ngủ, Thẩm Thanh Đường mới lặng lẽ lấy ngọc bài truyền tin ra hỏi thăm tình hình bên Tần Di.

Khi Tần Di trở về Võ viện, nhìn thấy nơi ở của Lê Trường Phong bừa bộn một đống cũng rất ngạc nhiên, sau khi nghe Lê Trường Phong miêu tả xong, Tần Di ngoài trầm mặc ra thì cũng chỉ có thể trầm mặc.

Chuyện này có chỗ nào liên quan đến không có tình căn, rõ ràng là não tàn mà…

Tuy nhiên, ngày thường Lê Trường Phong đối xử với Tần Di rất tốt, Tần Di cũng không thích nói nhiều, lúc này chỉ có thể khuyên Lê Trường Phong đi nghỉ ngơi trước, còn định hỏi Thẩm Thanh Đường tình hình của Cung Phất Vũ.

Lòng hai người đều có chung một suy nghĩ.

Tần Di lấy ngọc bài truyền tin ra, tin nhắn của Thẩm Thanh Đường cũng được gửi đến.

Tần Di đọc tin nhắn của Thẩm Thanh Đường, sau khi biết Cung Phất Vũ không có gì nghiêm trọng, hắn lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Suy nghĩ một hồi, hắn giải thích ngắn gọn tình hình bên phía Lê Trường Phong, sau đó gửi tin nhắn cho Thẩm Thanh Đường: "Ở đây mọi thứ đều ổn, em yên tâm, đi nghỉ ngơi sớm đi."

Không lâu sau, Thẩm Thanh Đường truyền tin lại.

"Vâng ạ, chàng nhớ chăm chỉ tu luyện nha."

Nhìn câu nói ngắn ngủn này, trong mắt Tần Di bất giác hiện lên ý cười, nhưng cũng không có ý định nói thêm gì nữa, suy nghĩ một chút, chỉ đáp lại một chữ 'Ừm', nhịn xuống xúc động muốn xem ngọc bài truyền tin, đặt ngọc bài truyền tin xuống.

Hắn sợ mình nói nhiều, Thẩm Thanh Đường lại nhịn không được quấn quít lấy hắn nói nhiều hơn, tới tới lui lui, vậy thì khỏi ngủ luôn.

Chỉ là sau khi đặt ngọc bài truyền tin xuống, trong lòng Tần Di vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ, lúc này hắn vén dải lụa trên mép ngọc bài truyền tin, từng chút một quấn quanh những ngón tay mảnh khảnh của mình.

Dải lụa được làm bằng tơ băng, mỏng manh trơn trượt, suy nghĩ của Tần Di lúc này rất mông lung, bất giác nhớ đến mái tóc đen mượt và mát lạnh của Thẩm Thanh Đường, cảm giác còn tuyệt vời hơn bất kỳ loại tơ lụa nào…

Tần Di có chút ngẩn người.

Khi tình cảm sâu đậm liền cứ đơn giản như vậy đó, nói thêm một hai câu sẽ nhớ, không nói cũng sẽ nhớ.

Nhắm mắt lại, trong đầu Tần Di hiện lên rất nhiều hình ảnh hai người ở bên nhau.

Mới chỉ có vài tháng, nhưng những hình ảnh nhỏ vụn nhẹ nhàng và sống động đó còn phong phú và mạnh mẽ hơn cảm giác đã mang đến cho hắn trong mười năm qua.

Nhưng khi Tần Di còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì cửa phòng của hắn bị gõ "Cốc cốc" hai lần.

Tần Di đột nhiên mở mắt ra, ý cười trên mặt nhạt đi: "Vị nào?"

"Là ta." Thanh âm của Lê Trường Phong khẽ truyền đến.

Tần Di sửng sốt một chút, sau đó vội vàng đứng dậy nói: "Sư tôn sao người lại tới đây, mời vào ạ."

Lê Trường Phong trầm mặc một lát, không đẩy cửa bước vào, hắn đứng ở ngoài cửa nói: "Không cần, ta chỉ là muốn làm phiền con một chuyện."

Tần Di ánh mắt khẽ động, lập tức nói: “Sư tôn yên tâm, con đã hỏi Thanh Đường, Cung trưởng lão trở về uống chút rượu nên bị say rượu, hiện tại đã ngủ rồi.”

Lê Trường Phong hơi sửng sốt, im lặng thở dài một hơi, gật đầu nói: “Được rồi, quấy rầy con rồi, con ngủ sớm đi.”

Nói xong, Lê Trường Phong xoay người rời đi.

Nghe tiếng bước chân rời đi của Lê Trường Phong, Tần Di trầm mặc một hồi, luôn cảm thấy tâm tình có chút phức tạp.

Nhưng Tần Di không hiểu nhiều về tình cảm, điều duy nhất hắn biết là đôi bên phải thẳng thắng thành thật với nhau.

Nhưng hắn không biết quá nhiều về quá khứ của Lê Trường Phong và Cung Phất Vũ, cho nên căn bản không thể đưa ra nhận xét.

Nghĩ đến đây, Tần Di yên lặng ngồi xuống, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm kích vô cùng.

May mắn thay, hắn đã gặp được Thẩm Thanh Đường.

. .

Sau ngày hôm đó, mối quan hệ giữa Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong đã rơi xuống dưới mức đóng băng.

Cung Phất Vũ sau khi tỉnh dậy, không bao giờ nhắc đến Lê Trường Phong nữa, kể từ khi Lê Trường Phong hỏi Tần Di về tình hình của Cung Phất Vũ ngày hôm đó, hắn cũng không còn nhắc đến Cung Phất Vũ nữa.

Hai người họ dường như đã quên mất nhau.

Nhưng cả Thẩm Thanh Đường và Tần Di trong lòng đều biết rõ, hai người họ chưa từng quên.

Chỉ là thời gian này e rằng không có khả năng hòa giải.

Hơn nữa, tứ đại tông môn chuẩn bị tổ chức một cuộc thi xếp hạng, công việc nội bộ trong tông môn không đếm xuể, ngay cả Cung Phất Vũ, một kẻ lười biếng cũng phải đứng ra giúp đỡ, chứ đừng nói đến Lê Trường Phong.

Hôm nay trời nắng đẹp, Cung Phất Vũ chỉ đạo con rối bạch ngọc ở trong sân lấy ra một số đồ dùng cho lúc tỷ thí đem ra phơi nắng.

Thẩm Thanh Đường đang ngồi trước bàn dài bằng bạch ngọc ở bên cạnh, nghiêm túc lật xem những ngọc giản mà Cung Phất Vũ đã đưa cho cậu lúc trước.

Cung Phất Vũ đi chân trần ở trong sân, lúc này nói một cách quái gở: “Có mấy tên đệ tử thực sự khiến người ta không bớt lo mà. Thấy sư tôn vất vả như vậy, cũng không biết đến giúp một tay. “

Thẩm Thanh Đường ngước mắt lên, ánh nắng dịu nhẹ chiếu lên gương mặt trắng nõn trong trẻo của cậu, lúc này cậu khẽ cười nói: “Không biết trước đây sư tôn để mấy thứ đó ở đâu, thật sự không biết phải giúp người như thế nào, lần này sư tôn lấy ra đi, sau đó con sẽ thu dọn lại, lần sau không cần làm phiền đến sư tôn nữa rồi.”

Cung Phất Vũ đương nhiên biết chuyện này, nhưng y rảnh quá sinh nông nỗi, khi nghe thấy Thẩm Thanh Đường bẻ lại y, không khỏi hừ một tiếng phàn nàn: “Đồ đệ lớn không quan tâm đến sư tôn nữa, số ta khổ quá mà ~”

Thẩm Thanh Đường sửng sốt, trong lòng cảm thấy buồn cười, lúc này mới đứng dậy nói: “Thế này đi sư tôn, nếu người mệt mỏi thì đừng vội thu dọn, con đi Lang Hoàn Các mượn mấy quyển sách rồi về, đợi con về sẽ giúp người làm, có được không?”

“Con lúc này chạy đến Lang Hoàn Các làm gì?” Cung Phất Vũ khó hiểu cau mày.

Thẩm Thanh Đường không nhanh không chậm kiên nhẫn giải thích: “Vừa rồi con xem ngọc giản của sư tôn đưa cho, trong đó có đề cập đến một số sách khác, con phải mượn chúng về đọc cùng nhau mới có thể hiểu thấu đáo. Đối với những thứ như tu luyện, chúng ta phải rèn sắt khi còn nóng mới được.”

Cung Phất Vũ: …

Nhưng cuối cùng, Cung Phất Vũ vẫn là vẻ mặt chán ghét nói: “Mau đi đi!”

Thẩm Thanh Đường yên lặng cười, thu ngọc giản lại, đứng dậy rời đi.

. .

Lúc đến Lang Hoàn Các, đầu tiên Thẩm Thanh Đường mượn một vài cuốn sách mà ngọc giản nhắc đến, sau đó lại lần nữa tìm kiếm những cuốn sách về linh thực vật.

Biết đâu lần này sẽ gặp được?

Mặc dù trong lòng có chút ăn may, nhưng Thẩm Thanh Đường vẫn làm vậy.

Kết quả thật bất ngờ, cậu thực sự tìm thấy miếng ngọc giản bị sứt mẻ.

Thẩm Thanh Đường hết sức ngạc nhiên, cảm thấy khó mà tin được – vậy mà tìm được rồi?

Dễ thế sao?

Nhưng ngọc giản bị sứt mẻ đã lơ lửng trước mặt Thẩm Thanh Đường.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Đường chần chừ một lúc, nhưng sự hấp dẫn quá lớn khiến cậu đưa tay ra, từ từ cầm lấy miếng ngọc giản đó.

Bởi vì trong lòng luôn có chút nghi hoặc, cho nên Thẩm Thanh Đường không trực tiếp đem ngọc giản cất đi, mà ở lại Lang Hoàn Các lật xem một lần.

Sau khi đọc một lúc, Thẩm Thanh Đường cảm thấy rất thất vọng, đồng thời trong lòng dần dần nảy sinh một chút nghi ngờ.

Mấy ngày nay cậu cũng đọc không ít sách hay về tu luyện, đối với một số chuyện cũng đã có khái niệm. Những thứ được viết trong ngọc giản này lộn xộn và mất trật tự, trông không giống bí tịch tuyệt thế gì cả.

Giống như được bịa ra từ một người mới không biết nhiều về tu luyện…

Chờ đã?

Người mới?

Bịa ra?

Thẩm Thanh Đường tim đập lỡ một nhịp, lập tức theo bản năng đưa tay vuốt ve mép ngọc giản bị vỡ.

Quả nhiên, cạnh có chút sắc bén, không bị mòn, không hề giống như đã bị sứt mẻ từ lâu.

Căn bản là mới bị ai đó đập vỡ.

Thẩm Thanh Đường mím môi, sau đó tiếp tục đọc ngọc giản, lặng lẽ phóng ra thần thức.

Không lâu sau, Thẩm Thanh Đường cảm giác được một luồng khí tức đồng loại ẩn núp trong bóng tối.

Trong mắt Thẩm Thanh Đường âm thầm lóe lên một tia lạnh lẽo – quả nhiên, kẻ đó cũng đã phát hiện ra rồi sao?

Lại nhớ đến con thủy điểu tìm tới thám thính thực hư mấy ngày trước, Thẩm Thanh Đường bất giác mím môi.

Có quá nhiều mối đe dọa tiềm ẩn.

Vốn dĩ cậu còn tưởng có Cung Phất Vũ bao che cho mình, người nào đó chắc sẽ không dám làm bậy.

Nhưng bây giờ xem ra không phải như vậy.

Mà cuộc tranh tài của tứ đại tông môn sắp diễn ra, đến lúc đó, đệ tử đủ tư cách sẽ phải rời đi, các trưởng lão cũng sẽ đi theo, khi đó phòng hộ ở Thanh Ngọc Kiếm Tông sẽ lơi lỏng đi rất nhiều.

Nếu lại có người âm thầm hạ thủ thì rất phiền phức.

Tốt hơn hết nên ra tay trước sẽ chiếm được nhiều lợi thế.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường khẽ nhướng mắt, bình tĩnh cất ngọc giản còn đang đọc dang dở vào trong lòng bàn tay, một mặt bình thản mang theo ý cười đi đến chỗ đăng ký, đăng ký mượn toàn bộ số sách đã chọn.

Sau đó, cậu rời khỏi Lang Hoàn Các.

. .

Quả nhiên, Thẩm Thanh Đường vừa rời khỏi Lang Hoàn Các, luồng khí tức quen thuộc lại bám theo cậu.

Lâm Cẩn Du không biết Thẩm Thanh Đường đã phát hiện ra hắn ta – những ngày qua, hắn ta ở Đan Dược viện chịu đủ lạnh nhạt, mặc dù viện trưởng đã ưu ái hắn ta, nhưng có những sư huynh và sư tỷ ao ước đẳng cấp linh căn của hắn ta.

Những sư huynh sư tỷ đó rất ghen tị với hắn ta, có công khai có âm thầm chèn ép hắn ta, viện trưởng có tâm bồi dưỡng hắn nhưng cũng không dám quá thiên vị – dù sao lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt.

Vì những điều này, lại thêm tâm bệnh vốn có của Lâm Cẩn Du, hắn ta thậm chí còn không tăng thêm bậc nào sau khi vào tông môn, hiện tại vẫn là Luyện Khí tầng sáu.

Nhưng Thẩm Thanh Đường bây giờ đã sắp Luyện Khí tầng năm rồi, phẩm chất của linh căn còn cao hơn Lâm Cẩn Du, trên thực tế thực lực của hai người cũng không chênh lệch nhau bao nhiêu.

Chưa kể, Thẩm Thanh Đường còn có con át chủ bài của riêng mình.

Dần dần, con đường Thẩm Thanh Đường đang đi ngày càng xa xôi hẻo lánh.

Lâm Cẩn Du dường như cũng nhận thức được điều này, vô thức kéo dãn khoảng cách giữa hai người.

Thẩm Thanh Đường cảm nhận được sự kiêng dè của Lâm Cẩn Du nên cũng không gấp gáp, chầm chậm tiến về phía trước.

Cuối cùng, khi Thẩm Thanh Đường bước vào một con đường nhỏ đi vào rừng, Lâm Cẩn Du không còn kiên nhẫn nữa, ra tay rồi!

Lâm Cẩn Du quyết tâm một đòn tất thắng, vì vậy ra tay cực kỳ tàn nhẫn, vô số dây leo màu xanh đậm từ bốn phương tám hướng phóng tới cố gắng hút khô Thẩm Thanh Đường trong một hơi thở.

Sở dĩ Lâm Cẩn Du ra tay trắng trợn như vậy là vì vài ngày trước hắn ta có đến Đệ Tử Đường— Cung Phất Vũ cẩu thả đến mức không có thời gian để nhập ngọc bài sinh mệnh của Thẩm Thanh Đường vào sổ, điều này đã làm tăng thêm ý muốn giết người của hắn ta!

Chỉ cần Thẩm Thanh Đường bị hút khô, nơi đây còn là rừng rậm, những việc còn lại sẽ dễ xử lý hơn nhiều.

Đối với hắn ta, hủy thi diệt tích là chuyện cực kỳ đơn giản.

Nhưng Lâm Cẩn Du không ngờ rằng dây leo của mình vừa vươn ra không trung, thì đã bị vô số dây leo mảnh khảnh màu xanh lục đồng thời vươn ra vây lấy, bao phủ thành một khối hình cầu khổng lồ!

Thẩm Thanh Đường mặc bạch y, lặng lẽ đứng ở trong quả cầu ấy, ánh mắt bình tĩnh nhìn Lâm Cẩn Du.

Nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường, Lâm Cẩn Du hơi giật mình, vừa ra sức bành trướng dây leo, vừa nghiến răng nói: "Quả nhiên ngươi cũng đã biết!"

Thẩm Thanh Đường không nói gì, chỉ lấy ra một khẩu súng kíp, chầm chậm giơ tay lên, chỉa họng súng vào ngực Lâm Cẩn Du.

Nhìn thấy khẩu súng kíp, Lâm Cẩn Du giật mình, nhưng sau đó đột nhiên cười âm hiểm: "Ngươi thật thông minh, lúc nãy đã nghĩ cách giết ta rồi sao, chỉ đáng tiếc, ngọc bài sinh mệnh của ta đã ghi vào sổ rồi. Một khi ngươi giết ta, ngay lập tức sẽ có vô số Kim Đan tìm tới đây."

"Đến lúc đó, tội danh giết hại đồng môn của ngươi sẽ bị định đoạt!"

Thẩm Thanh Đường khẽ di ngón tay trên khẩu súng kíp, cuối cùng vẫn chậm rãi rút tay về.

"Ngươi giết ta cũng sẽ bị như vậy."

Lâm Cẩn Du cười ranh mãnh: "Không giống nhau, sư tôn quần là áo lụa của ngươi không có thời gian để đăng ký ngọc bài sinh mệnh cho ngươi, nếu ta giết ngươi cũng không ai biết được."

Thẩm Thanh Đường lộ ra vẻ suy tư: "Thì ra là vậy sao?"

------oOo------

Chương 61: Nếu như ngươi tự phế tu vi, ta sẽ cho ngươi một con đường sống.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 61: Nếu như ngươi tự phế tu vi, ta sẽ cho ngươi một con đường sống.

Nhưng Thẩm Thanh Đường vừa nói xong, Lâm Cẩn Du liền cảm thấy dây leo quấn quanh người mình càng chặt hơn, sắc mặt không khỏi thay đổi.

"Ngươi cho rằng ta nói dối sao?" Lâm Cẩn Du cả giận nói: "Nếu ngươi dám ra tay, ngươi có tin ngươi lập tức sẽ bị một đám đại năng Kim Đan vây giết ——
"

"Ta tin." Thẩm Thanh Đường nhàn nhạt nói.

“Cám ơn ngươi đã nhắc nhở ta, như vậy thì ta không cần tự mình ra tay nữa.”

Một nụ cười nhạt hiện trên môi Thẩm Thanh Đường.

Nhìn ánh mắt thong dong tươi cười của Thẩm Thanh Đường, Lâm Cẩn Du tái mặt, lập tức cảm thấy nguy cơ ập tới mãnh liệt.

Hắn ta cuối cùng cũng biết hối hận.

Nhưng lúc này hối hận cũng đã muộn rồi.

Ngay lúc Lâm Cẩn Du đang cân nhắc có nên chạy trốn để sống sót hay chống đỡ đến cùng thì hắn ta nghe thấy Thẩm Thanh Đường ở đối diện thản nhiên nói: “Tiểu Giao, ăn hắn đi.”

Lâm Cẩn Du: ?

Trong nháy mắt, Lâm Cẩn Du còn chưa kịp phản ứng, trong rừng rậm vang lên một tiếng gầm trầm đục khiến người ta sởn tóc gáy, ánh sáng màu xanh lam lóe lên, che lấp cả ánh mặt trời đổ bóng râm xuống!

Tiểu Giao đã hiện thân!

Chỉ có điều, Tiểu Giao hiện tại đã không còn là tiểu yêu thú nghịch ngợm kia nữa, nó mượn linh lực của Thẩm Thanh Đường, biến thành một cơ thể lớn gấp ngàn lần kích thước ban đầu, lúc này nó che phủ trên đỉnh đầu Thẩm Thanh Đường, giống như một con hung thú thượng cổ vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ trăm năm, huyền bí và đáng sợ!

Lâm Cẩn Du có nằm mơ cũng chẳng thể nhìn thấy cảnh tượng nào như thế, cả người ngây ngốc tại chỗ.

Tiểu Giao lúc này phát ra một tiếng gầm nhẹ, há to cái miệng đẫm máu, một cơn gió đập vào mặt, nó đã lao thẳng về phía Lâm Cẩn Du!

Con ngươi của Lâm Cẩn Du đột nhiên co rút lại!

Mãi cho đến khi Tiểu Giao lao đến trước mặt Lâm Cẩn Du, Lâm Cẩn Du mới kịp phản ứng, trong tích tắc, hắn ta nghiến răng, rên đau một tiếng cứng rắn cắt đứt toàn bộ dây leo đang bị Thẩm Thanh Đường trói buộc.

Nhanh chóng thoát khỏi lồng giam dây leo xanh biếc, sắc mặt tái nhợt, điên cuồng tháo chạy.

Tiểu Giao cũng lập tức đuổi theo hắn ta!

Thẩm Thanh Đường ở phía sau hai người lặng lẽ quan sát trạng thái của Tiểu Giao và Lâm Cẩn Du một lúc, cuối cùng cau mày đuổi theo.

Lâm Cẩn Du điên cuồng chạy ở phía trước, trong khi Thẩm Thanh Đường và Tiểu Giao đuổi theo sau hắn ta.

Chẳng mấy chốc, ba người họ đã đuổi theo đến rìa của một vách núi, Tiểu Giao liên tiếp bắn nhiều quả cầu lửa màu xanh lam vào Lâm Cẩn Du, nhưng vì thiếu

độ chính xác nên không thể bắn trúng Lâm Cẩn Du hoàn toàn.

Nhưng lúc này, Lâm Cẩn Du đã chật vật đến cực điểm.

Vừa rồi cưỡng chế chặt đứt những dây leo kia, Lâm Cẩn Du đã giảm đi ít nhất một nửa tu vi, hiện tại lại bị Tiểu Giao công kích, linh lực gần như đã cạn kiệt.

Cuối cùng, Lâm Cẩn Du bị bức đến mép vực thẳm.

Tiểu Giao nóng lòng muốn nhào tới, nhưng lại sợ rơi xuống vách núi, vì vậy nó chỉ có thể quơ quơ móng vuốt phô trương thanh thế.

Thẩm Thanh Đường lúc này đã đuổi tới, nhìn bộ dạng nhếch nhác sắc mặt trắng bệch đang ôm ngực của Lâm Cẩn Du, sau đó liếc nhìn Tiểu Giao ở bên cạnh, ánh mắt khẽ động, đột nhiên nhẹ giọng nói với Lâm Cẩn Du: "Nếu như ngươi tự phế tu vi, ta sẽ cho ngươi một con đường sống."

Lâm Cẩn Du hơi sửng sốt: "Ngươi muốn thả ta đi?"

Thẩm Thanh Đường: "Ta không so đo với phế nhân."

Lâm Cẩn Du nghiến răng, tựa hồ có chút do dự, nhưng bàn tay ở sau lưng hắn ta vẫn đang di chuyển một cách yếu ớt.

Cuối cùng, hắn ta mím môi, giống như đồng ý với đề nghị của Thẩm Thanh Đường, tiến lên một bước nói: "Được, ta đồng ý."

Thẩm Thanh Đường cười một cái.

Nhưng vào lúc này, Lâm Cẩn Du đột nhiên lao về phía Thẩm Thanh Đường như liều mạng.

Khoảng cách gần như vậy, hắn làm được!

Chỉ cần bắt được Thẩm Thanh Đường, hắn ta vẫn còn cơ hội!

Nhưng Lâm Cẩn Du không ngờ rằng ngay khi hắn ta lao về phía Thẩm Thanh Đường, một móng vuốt khổng lồ từ trên trời rơi xuống, hung hăng chụp xuống đầu hắn ta!

Một tiếng nổ rền vang, Lâm Cẩn Du thất khiếu chảy máu, ngã gục xuống đất.

Gần như cùng lúc đó, một dây leo màu xanh lục bay ra từ phía sau Thẩm Thanh Đường, cứ như vậy đẩy Lâm Cẩn Du rơi xuống vực.

Sạch sẽ và gọn gàng, không để lại dấu vết.

Khói bụi tan đi, ngoại trừ một dấu chân của Tiểu Giao, bên cạnh vách núi không còn dấu vết nào khác.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường lặng lẽ nhìn vách núi mây mù bao phủ, sau đó nhìn Tiểu Giao, khẽ mỉm cười nói: "Làm tốt lắm, nhiệm vụ đã hoàn thành, mi có thể trở về rồi."

Tiểu Giao ậm ừ một tiếng, như thể có chút không hài lòng.

Thẩm Thanh Đường lúc này mới liếc nhìn về phía xa, trầm ngâm nói: “Còn không đi, đám đại năng Kim Đan sẽ đuổi theo ngươi.”

Tiểu Giao giật mình, nhanh chóng uốn éo phóng lên trời, bay về hướng phía sau núi.

Thẩm Thanh Đường lúc này cũng triệu hồi dây leo về, nhanh chóng rời khỏi rìa vách núi.

Quả nhiên, trong vòng nửa nén nhang sau khi Thẩm Thanh Đường rời đi, một đám đại năng Kim Đan đã chạy tới đây.

Bọn họ nhìn dấu chân to lớn mà Tiểu Giao lưu lại trên vách núi, nhốn nháo kinh hãi: “Con hung thú kia sao lại chạy ra khỏi hậu sơn rồi? Chẳng lẽ Phượng trưởng lão có khế ước với nó sao?”

“Phải đó, chuyện gì đang xảy ra vậy? Hình như chỗ này không có ai lui tới cả, chắc là con hung thú đó chỉ ham vui chạy ra ngoài thôi.”

“Chẳng biết nữa, đi về Đệ Tử Đường kiểm tra ngọc bài đi.”

“Đúng đó, ta trở về xem một chút.”

. .

Đêm đó

Thủy đình mát rượi, trong sân tràn ngập hương thơm tao nhã của hoa sen.

Còn Thẩm Thanh Đường thì mặc thường phục, ngồi ở dưới đất, tay cầm chiếc cối bạch ngọc đang chuyên tâm mài bột vàng để viết thiếp mời cho đệ tử.

Lông mi dài rũ xuống, lông mày trong veo xinh đẹp vô cùng mềm mại, lộ ra vẻ bình yên tĩnh lặng.

Cung Phất Vũ đang uống rượu ở bên cạnh, sau khi uống được hai ngụm, ngọc bài truyền tin bên hông Cung Phất Vũ lóe sáng.

Sau đó Cung Phất Vũ cầm ngọc bài lên nhìn, từ từ cau mày lại.

Y lẩm bẩm một tiếng: “Thật xui xẻo”, sau đó nhớ tới điều gì, lập tức nhìn sang Thẩm Thanh Đường: “Hôm nay có phải con cùng thằng nhóc họ Tần kia đi cho con hung thú ăn không?”

Thẩm Thanh Đường giống như sửng sốt một chút, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn Cung Phất Vũ nói: “Dạ đúng thưa sư tôn, có chuyện gì xảy ra sao?”

Đèn dạ minh châu thắp sáng trong phòng, khi Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu lên, Cung Phất Vũ nhận thấy sắc mặt Thẩm Thanh Đường có vẻ tái nhợt hơn trước một chút.

Y nhíu mày, lập tức phất tay áo đứng lên, chân trần giẫm lên gạch đá cẩm thạch trắng mịn đi tới.

Thẩm Thanh Đường chỉ bình tĩnh nhìn y.

Cung Phất Vũ đi đến bên cạnh Thẩm Thanh Đường, cẩn thận nhìn xuống Thẩm Thanh Đường một lúc, phát hiện sắc mặt của Thẩm Thanh Đường quả thực không tốt như trước, bèn trầm giọng hỏi: "Lúc con cho hung thú ăn có xảy ra chuyện gì không?"

Thẩm Thanh Đường nói rất tự nhiên: "Hình như tính tình của hung thú hôm nay không tốt lắm, nó gào lên mấy lần, khiến con có chút không thoải mái, sau đó con và Lan Đình đi về rồi."

Cung Phất Vũ nhíu mày: "Thật sao? Chỉ có vậy."

Thẩm Thanh Đường cười nói: "Vâng ạ, sư tôn không cần lo lắng."

Sau đó cậu hỏi ngược lại: "Sư tôn, con hung thú kia có chuyện gì sao?"

Cung Phất Vũ trầm mặc một hồi, gật đầu nói: "Con hung thú đó chạy ra ngoài, quanh quẩn ở một ngọn núi rồi lại quay về, may mắn không có đệ tử nào bị thương."

Thẩm Thanh Đường nghe Cung Phất Vũ nói vậy, lông mi bình tĩnh run lên: "Không có đệ tử nào bị thương sao? Vậy thì… thật là may mắn."

Cung Phất Vũ không phát hiện ra sự khác lạ nhỏ bé của Thẩm Thanh Đường, lúc này mới lắc đầu nói: "Đúng vậy, cũng may, dù sao con hung thú kia cũng là yêu thú trấn phái, nếu nó thật sự vô ý đả thương đệ tử cũng không thể bắt nó đền mạng, chỉ có thể xử phạt mà thôi. Bây giờ không có chuyện gì xảy ra thì tốt rồi."

Thẩm Thanh Đường gật đầu: "Vâng ạ, không có chuyện gì thì tốt rồi."

Lúc này, Cung Phất Vũ lại nhìn Thẩm Thanh Đường một cái, cảm thấy Thẩm Thanh Đường có chút không tập trung, không khỏi nhíu mày dùng chân trần đá vào đầu gối Thẩm Thanh Đường một cái.

"Về sau loại việc này, họ Tần kia muốn đi thì cứ để một mình hắn tự đi, con đừng có nhúng tay vào, sớm muộn gì cũng sẽ có chuyện."

"Đâu phải sư tôn không nuôi nổi con, một lần được có mỗi năm viên linh thạch trung phẩm mà thôi, con trông cậy vào hắn nuôi con chi bằng dựa vào vi sư?"

Thẩm Thanh Đường nghe Cung Phất Vũ nói vậy thì giật mình, sau đó mới từ từ định thần lại, không khỏi nở nụ cười.

Sau đó Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu nhìn Cung Phất Vũ, mỉm cười nói: "Sư tôn là muốn nói, sau này Thanh Đường không có tiền xài thì đến xin sư tôn ạ."

Cung Phất Vũ khịt mũi: "Ta có thể cho con tiền, nhưng con không được phép dùng tiền để nuôi lang quân của mình."

Thẩm Thanh Đường cười: "Sư tôn cứ nói đùa."

Cung Phất Vũ trợn tròn mắt, nhưng sau đó, y không khỏi cau mày lo lắng nói: "Còn một tháng nữa là diễn ra cuộc thi xếp hạng rồi, con lại ốm yếu như vậy, đến lúc đó có được không vậy? Đừng có cản trở Phù Chú viện của ta đó nha."

Thẩm Thanh Đường từ lâu đã biết Cung Phất Vũ là người ngay thẳng, y nói những lời này chẳng qua là quan tâm đến mình, vì vậy lúc này mới cười nói: "Thanh Đường sẽ cố gắng hết sức, chỉ cần sư tôn không ngại Thanh Đường làm mất mặt là được."

Cung Phất Vũ lại khịt mũi, nhưng không nói nên lời.

Thẩm Thanh Đường có thể giả vờ bị bệnh không tham gia hoặc chuyển đến viện khác.

Nhưng giả bệnh thì dễ bị lộ lắm…

Chuyển đến viện khác là một cách khả thi, tu vi của Thẩm Thanh Đường thấp, nếu chuyển đến một viện khác có nhiều người, cậu sẽ không bị ép tham gia thi đấu.

Nhưng Cung Phất Vũ không thể mở miệng nói chuyện này – bởi vì y cực kỳ không được yêu thích trong Thanh Ngọc Kiếm Tông, mọi người khi thấy y đều sợ hãi, vì vậy mấy viện khác không có ai dám nhận Thẩm Thanh Đường.

Khó lắm mới có Lê Trường Phong đưa ra yêu cầu này vài ngày trước, mà hai người lại cãi nhau.

Nghĩ đến Lê Trường Phong, Cung Phất Vũ sắc mặt không khỏi tối sầm lại, tâm tình lập tức trở nên hỏng bét.

Thẩm Thanh Đường quan sát biểu tình của Cung Phất Vũ, mặc dù không biết bây giờ Cung Phất Vũ đang nghĩ gì, nhưng cậu biết nhất định y đã nghĩ đến điều gì đó không tốt.

Ánh mắt chuyển động, Thẩm Thanh Đường cố ý buông chiếc cốc trong tay, chiếc cốc rơi xuống đất phát ra tiếng ding dong trầm thấp, điều này lập tức thu hút sự chú ý của Cung Phất Vũ.

May mắn là bột vàng bên trong đã được Thẩm Thanh Đường lấy ra nên không có vấn đề gì.

Lúc này, Cung Phất Vũ liếc nhìn chiếc cốc rơi trên mặt đất đang xoay tròn, quả nhiên bị thu hút trở lại, vươn tay nhặt chiếc cốc đặt sang một bên, không vui nói: "Tối ngày chỉ biết nhớ đến tình lang của mình, làm việc gì cũng mất hồn mất vía."

Lúc này, Thẩm Thanh Đường mới cười xin lỗi, bình tĩnh chuyển đề tài nói: "Sư tôn, thực xin lỗi, quả thực là con mất tập trung, nhưng con thật sự không nghĩ tới Lan Đình, mà con đang nghĩ tới một chuyện khác."

"Con đang suy nghĩ chuyện gì?" Cung Phất Vũ quả nhiên hỏi.

Thẩm Thanh Đường nói: “Hôm nay con nghe Lan Đình nói rằng có một Đệ Tử Đường trong Thanh Ngọc Kiếm Tông, họ sẽ ghi lại danh tính, lịch sử gia thế và ngọc bài sinh mệnh của đệ tử vào trong đó. Có thật không ạ?”

Thẩm Thanh Đường vừa nói ra những lời này, vẻ mặt Cung Phất Vũ liền có chút xấu hổ.

Vấn đề này … thật sự là có.

Trưởng lão của Đệ Tử Đường mới đầu cũng có tới đây, nhưng lần đó Cung Phất Vũ đang ngủ trưa, tâm tình không tốt nên đuổi ông ta về, sau này cũng không tới nữa.

Không ngờ qua lâu như vậy, y lại quên mất chuyện này.

Đăng ký cho đệ tử là việc rất quan trọng, dù sao vẫn có quy định đệ tử hàng năm được nhận bổng lộc, đăng ký càng muộn thì nhận tiền càng trễ.

Nếu không đăng ký, sẽ không thể hưởng được nhiều phúc lợi.

Nghĩ đến đây, Cung Phất Vũ âm thầm hừ một tiếng, cuối cùng có chút xấu hổ nói: “Là vi sư quên mất chuyện này, ngày mai đi, ngày mai dẫn con đi đăng ký.”

Thẩm Thanh Đường mỉm cười: “Thanh Đường không vội.”

Chỉ cần có thể hoàn thành mọi việc, Thẩm Thanh Đường thật sự không vội.

Nhưng bây giờ chuyện cậu quan tâm nhất là – đến tột cùng là Lâm Cẩn Du đã nói dối chuyện được đăng ký, hay là hắn ta chưa chết?

Vấn đề này phải được làm rõ càng sớm càng tốt.

. .

Chỉ là ngày hôm sau Cung Phất Vũ không ngờ rằng Lê Trường Phong và Tần Di cũng có mặt ở Đệ Tử Đường khi y đưa Thẩm Thanh Đường đến đăng ký.

Mới không gặp nhau hơn mười ngày, Tần Di đã từ Luyện Khí tầng tám thăng lên Luyện Khí tầng chín.

Còn Thẩm Thanh Đường thì vẫn đang ở Luyện Khí tầng bốn.

Sắc mặt của Cung Phất Vũ không khỏi trở nên xấu xí.

Tuy nhiên, không thể đổ lỗi cho Cung Phất Vũ về sự cố này, một mặt, linh căn của Thẩm Thanh Đường khác với linh căn của y, mà bản thân y cũng không biết cách dạy người khác, mặt khác hôm qua trong tình thế cấp bách, Thẩm Thanh Đường đã làm giao dịch với Tiểu Giao, chia không ít linh lực cho nó để nó biến hình trở lại. Nếu không, lúc này Thẩm Thanh Đường muốn đột phá Luyện Khí tầng năm cũng không khó.

Nhưng khi Lê Trường Phong và Tần Di nhìn thấy Cung Phất Vũ và Thẩm Thanh Đường, họ cũng có biểu cảm khác nhau.

Lê Trường Phong trầm mặc một hồi, đi về phía Cung Phất Vũ trước.

“Ngươi đưa đệ tử đến đăng ký báo danh vào nhóm phù chú sao?”

Khi Cung Phất Vũ nghe thấy những lời của Lê Trường Phong, cơ mặt của y bất giác co giật, cảm thấy hơi xấu hổ – ai có thể ngờ rằng y vẫn chưa đăng ký đệ tử cho Thẩm Thanh Đường, lần này y đến là để đưa Thẩm Thanh Đường tới đăng ký danh sách đệ tử chứ?

Trước đây y luôn chế nhạo Lê Trường Phong đối xử tệ bạc với đệ tử, nhưng bản thân y lại càng thái quá hơn, làm sao có gan thừa nhận?

Nhưng Cung Phất Vũ mím chặt đôi môi mỏng, còn chần chờ chưa nói chuyện, Thẩm Thanh Đường đã đi tới, niềm nở nói: “Xin chào Lê trưởng lão, đúng là sư tôn đưa con đến đây đăng ký báo danh.” Lê Trường Phong gật đầu, lại nhìn Thẩm Thanh Đường, đột nhiên nhíu mày: “Thân thể của ngươi có chút yếu, thi đấu như vậy có vấn đề gì không?”

------oOo------

Chương 62: Sao lại có người như em chứ?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 62: Sao lại có người như em chứ?

Lê Trường Phong vừa nói ra lời này, sắc mặt mỗi người một vẻ, Thẩm Thanh Đường vô thức mím môi, đang định giải thích, Cung Phất Vũ ở bên cạnh đã bình tĩnh lại, bước ra từ trong đám người, nói với Lê Trường Phong: “Ta chỉ mang nó tới đây để đăng ký đệ tử, về phần thi đấu, hiện tại ta cũng không có định tham gia, ngươi cũng không cần ở đây làm ra vẻ người tốt.”

Lê Trường Phong: …

Lê Trường Phong hơi bị choáng váng bởi lời nói lạnh lùng của Cung Phất Vũ, nhưng Cung Phất Vũ đã kéo Thẩm Thanh Đường đi đăng ký rồi.

Mặc dù hành động của Cung Phất Vũ trông có vẻ hùng hổ, nhưng khi y rời đi rõ ràng có chút bối rối.

Lê Trường Phong nhìn chằm chằm bóng lưng rời đi của Cung Phất Vũ, không khỏi nhíu mày, cuối cùng dưới ánh mắt của mọi người hắn vẫn không đuổi theo.

Tần Di đứng bên cạnh yên lặng ấn huyệt thái dương, có chút đau đầu.

Hai vị sư tôn này thật sự không thể đàng hoàng nói chuyện với nhau mà.

. .

Khi Cung Phất Vũ dẫn Thẩm Thanh Đường đến đăng ký đệ tử, cả quá trình mặt lạnh như tiền, Thẩm Thanh Đường vẫn luôn âm thầm để ý cảm xúc của Cung Phất Vũ, cuối cùng, sắc mặt của Cung Phất Vũ mới tốt hơn một chút so với khi mới bước vào.

Đợi khi Cung Phất Vũ tỉnh táo lại, y liếc nhìn gương mặt trắng nõn của Thẩm Thanh Đường đang cụp mi nghiêm túc đăng ký, tự nhiên trong lòng cảm thấy có chút áy náy.

Làm sao y có thể không hiểu những gì Lê Trường Phong nói – tình hình hiện tại của Thẩm Thanh Đường thực sự không thích hợp để thi đấu.

Nếu y không có biện pháp nào, cho dù không báo danh, Thẩm Thanh Đường, với tư cách là đệ tử duy nhất của Phù Chú viện, cũng sẽ được đăng ký.

Đôi lông mày mảnh mai và xinh đẹp của Cung Phất Vũ từ từ cau lại.

Y không phải người ích kỷ, cũng không muốn Thẩm Thanh Đường chịu thiệt thòi như vậy.

Cuối cùng, khi rời khỏi Đệ Tử Đường, Cung Phất Vũ dường như đã hạ quyết tâm, đột nhiên bình tĩnh nói với Thẩm Thanh Đường: “Ta ra ngoài tản bộ, con về trước đi.”

Thẩm Thanh Đường liếc nhìn đôi mắt long lanh xinh đẹp của Cung Phất Vũ, ánh mắt khẽ động, trong lòng đã đoán được điều gì, nhưng cũng không có ý định nói ra, chỉ im lặng một lúc rồi nói: “Vâng ạ, sư tôn về sớm nhé.”

Cung Phất Vũ nhìn dáng vẻ dịu dàng ngoan ngoãn của Thẩm Thanh Đường, lại trừng mắt nhìn Thẩm Thanh Đường: “Lần này con không được mang tình lang của mình đến Phù Chú viện của ta nữa, nghe chưa?”

Thẩm Thanh Đường cười: “Vâng ạ.”

Sau đó Cung Phất Vũ mới yên tâm rời đi, chẳng qua khi nhìn bóng dáng của y, y đã vội vàng biến mất, rõ ràng là đang vội làm gì đó.

Về phần Thẩm Thanh Đường, sau khi Cung Phất Vũ đi rồi, cậu đứng tại chỗ, lặng lẽ nhìn về hướng Cung Phất Vũ rời đi một lúc, xác nhận Cung Phất Vũ thật sự đã đi xa, ánh mắt khẽ động, liền lấy ra ngọc bài truyền tin gửi tin nhắn cho Tần Di.

Lần này, Thẩm Thanh Đường chọn địa điểm gặp mặt của hai người là một căn nhà gỗ trên hồ nước ở sau núi.

Thẩm Thanh Đường nghe Tiểu Giao nói rằng nơi đó là lãnh thổ của Tiểu Giao, cũng là nơi mà trưởng lão Phượng Thanh Hàm ngủ trưa khi ông ở đó, người bình thường không dám đến, cũng có thể tránh bị người ta nhìn trộm.

Cậu có chuyện quan trọng muốn nói với Tần Di.

. .

Ánh nắng chói chang, mặt hồ xanh biếc lăn tăn từng gợn sóng, bên cạnh căn nhà gỗ giữa hồ nước lung linh, có một hành lang lơ lửng dài kéo đến giữa hồ.

Ngoài ra còn có một chiếc ghế dựa và một bộ cần câu bằng bạch ngọc ở phía trước hành lang, khá là nhã hứng.

Thẩm Thanh Đường đang ngồi bên hiên đợi Tần Di, lúc này một bên mặt của cậu hướng về phía mặt trời, để ánh nắng dịu dàng chiếu lên gương mặt trắng nõn gần như trong suốt của mình, hàng lông mi dày và mảnh của cậu trông thật rực rỡ dưới ánh nắng, chiếu sáng cả người cậu như một khối ngọc trắng mềm mại không tì vết.

Khi Tần Di tới nơi, cơn gió đang thổi tung mái tóc đen dài từ thái dương của Thẩm Thanh Đường, nó bồng bềnh bay múa cùng tà áo trắng tinh của cậu.

Thẩm Thanh Đường như thế này, chỉ nhìn thôi cũng khiến lòng người rung động.

Trái tim Tần Di khẽ run lên, hắn hơi nín thở, đi về phía trước, từ phía sau vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường cảm nhận được cái ôm quen thuộc, không mở mắt ra, chỉ khẽ cười, dựa vào trong lòng Tần Di.

Lúc này, Tần Di đưa tay nhẹ nhàng vén mớ tóc lòa xòa từ bên tai đến sau vành tai trắng bóng của Thẩm Thanh Đường, nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì mà vội vàng tìm ta như vậy?”

Lông mi Thẩm Thanh Đường run lên, sau đó chậm rãi mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn Tần Di, nhẹ giọng nói: “Em nói ra chàng đừng la em nhé.”

Tần Di ánh mắt khẽ động: “Còn phải xem là chuyện gì đã.”

Thẩm Thanh Đường mím môi: “Nếu chàng không đồng ý, em sẽ không nói đâu.”

Tần Di bật cười.

Một lát sau, Tần Di nghĩ lại, cảm thấy chắc cũng không phải chuyện gì to tát, bèn nói: “Được thôi, em nói đi, ta không trách em đâu.”

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, sắc mặt khôi phục lại bình tĩnh, nhỏ nhẹ nói: “Hôm qua Lâm Cẩn Du muốn đánh lén em, nên em và Tiểu Giao đã giết hắn ta.”

Sắc mặt Tần Di khẽ biến, vòng tay ôm Thẩm Thanh Đường cũng cứng đờ.

Nhưng mà một lát sau, Tần Di lại ý thức được một chuyện, lúc này nhíu mày nói: “Ngọc bài sinh mệnh của hắn ta không bị phá vỡ? Nếu không thì tại sao không có tin tức gì?”

“Đó cũng là điều em lo lắng.” Thẩm Thanh Đường bất đắc dĩ nhíu mày, “Cũng không biết là đã chết hay chưa.”

Tần Di ngẩn ra.

Nói thật, hắn mặc dù biết tâm tư Thẩm Thanh Đường kín đáo tinh tế, luôn suy xét đại cục hơn bất kỳ ai, nhưng trong thâm tâm hắn, Thẩm Thanh Đường vẫn là cậu bé yếu đuối muốn được chiều chuộng, thậm chí hắn còn không nỡ để cậu nhìn thấy máu.

Bây giờ Thẩm Thanh Đường bình tĩnh nói với hắn rằng cậu đã giết người và còn chưa biết sống hay chết, hắn nhất thời khó mà có thể chấp nhận được.

Cảm nhận được tâm tình của Tần Di, Thẩm Thanh Đường lúc này mới ngẩng đầu nhìn Tần Di, không vui nói: “Lúc trước ở thành Lăng Dương, em đã tính giết hai người, còn ngay ở trước mặt chàng, lúc đó chàng cũng đâu có để tâm đâu? “

Tần Di ngẩn ra, sau đó nói: “Tình huống lúc đó không giống.”

Thẩm Thanh Đường nhàn nhạt nói: “Vậy thì lần này cũng là Lâm Cẩn Du khiêu khích công kích em trước, có gì khác nhau đâu?”

Tần Di: …

Một lúc lâu sau, Tần Di cúi đầu hôn lên khuôn mặt tức giận của Thẩm Thanh Đường, vừa bất lực vừa buồn cười, cảm khái nói: “Sao lại có người như em chứ?”

Lông mi Thẩm Thanh Đường run lên, không vui nói: “Em thì làm sao?”

“Giết người còn làm nũng.”

Giọng điệu của Tần Di rõ ràng là bó tay chịu trận.

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một lúc, sau đó phá lên cười, nụ cười trên khuôn mặt trắng tuyết của cậu xán lạn rực rỡ.

Nhìn thấy nụ cười của Thẩm Thanh Đường, Tần Di hơi sửng sốt, nhưng trong lòng lại thoải mái một cách khó hiểu.

Đúng vậy, sự thật này không thể đổ lỗi cho Thẩm Thanh Đường.

Chỉ trách hắn luôn nhìn Thẩm Thanh Đường với một góc nhìn đặc biệt nên mới như vậy.

Trên thực tế, con người Thẩm Thanh Đường không hề yếu đuối.

Nghĩ đến đây, Tần Di hạ quyết tâm, nắm lấy tay Thẩm Thanh Đường, nghiêm túc nói: “Về sau loại chuyện này nếu có thời gian nhất định phải gọi ta đến.”

Thẩm Thanh Đường im lặng cười, đang định nói ‘vâng’, đột nhiên từ phía sau núi truyền đến một tiếng gầm gừ vui vẻ của Tiểu Giao.

Tần Di nghe thấy tiếng kêu của Tiểu Giao, hơi cau mày nói: “Em để nó quay về rồi?”

Thẩm Thanh Đường nhìn vẻ mặt của Tần Di, liền biết Tần Di đang lo lắng điều gì, lúc này cậu cũng không vội, gật đầu, chậm rãi nói: “Cuộc thi xếp hạng sắp diễn ra, Phượng trưởng lão cũng sắp về rồi, thân thể của Tiểu Giao cũng khôi phục nhiều, nếu không để nó quay về rất dễ bị người khác nghi ngờ.”

“Nhưng nếu nó không ở đây, bên cạnh em sẽ không có—”

“Em không có yếu ớt như vậy.” Thẩm Thanh Đường cười.

Sau đó cậu ngẩng đầu, nhẹ nhàng vuốt ve sườn mặt Tần Di, nghiêm túc giải thích: “Em biết Lan Đình muốn bảo vệ em, cũng mong được bảo vệ em, nhưng chàng không thể lúc nào cũng ở bên cạnh em.”

“Em cũng vậy, em không thể luôn có tâm lý may mắn, có một số việc, một lần thì may mắn, nhưng hai lần thì nguy hiểm chết người rồi.”

Vì vậy, mặc dù biết bản thân có nền tảng tu vi kém và cơ thể yếu ớt, nhưng Thẩm Thanh Đường vẫn tìm kiếm nhiều cách khác nhau để cải thiện khả năng của mình.

Nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, Tần Di bất giác mím đôi môi mỏng.

Thẩm Thanh Đường nói xong, thấy Tần Di vẫn còn vẻ mặt cay đắng, liền không khỏi thở dài, chỉ ngồi thẳng dậy, vòng tay qua cổ Tần Di, rướn người cắn vào khóe môi Tần Di.

Tần Di: “Ưm…”

“Lan Đình đừng làm vẻ mặt sầu khổ nữa, nhìn không đẹp chút nào.” Thẩm Thanh Đường cười nói.

Tần Di bất đắc dĩ.

Trái tim cũng dịu lại.

Hắn biết những gì Thẩm Thanh Đường nói là đúng.

Lúc này ánh mắt hắn khẽ chuyển động, định nói sau này dù Thẩm Thanh Đường có làm gì hắn cũng sẽ ủng hộ cậu, nhưng Thẩm Thanh Đường lại lặng lẽ đến gần hắn, mỉm cười áp sát mặt vào mặt hắn.

Da thịt chạm nhau, chiếc mũi trắng nõn mềm mại của Thẩm Thanh Đường chạm vào mũi Tần Di, đôi mắt dịu dàng tựa mùa thu đen láy sáng ngời hiện ra trước mắt hắn, Tần Di không khỏi rung động, chợt quên hết lời trong lòng muốn nói.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường cụp mắt xuống, tựa vào mũi Tần Di, áp vào trán hắn, nhẹ nhàng nói: “Em biết Lan Đình thích em như thế nào, nên Lan Đình yên tâm nhé, em sẽ không thay đổi đâu.”

Khi Tần Di nghe những lời này của Thẩm Thanh Đường, trái tim hắn như ngừng đập, sau đó hắn không khỏi cau mày nắm lấy bàn tay đang vuốt ve mặt hắn của Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường: ?

“Em nói vậy là có ý gì?” Giọng nói của Tần Di có chút lạc điệu, bàn tay nắm cổ tay Thẩm Thanh Đường hơi siết chặt.

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, ngước mắt lên nhìn khuôn mặt như thể đang đối đầu với kẻ địch của Tần Di, mới đầu còn thấy khó hiểu, nhưng rất nhanh sau đó liền định thần lại, không khỏi âm thầm mỉm cười.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường không nhịn được cười trêu chọc Tần Di: “Chắc Lan Đình không cho rằng mỗi khi em ở chung với chàng đều chỉ đang giả vờ đâu nhỉ?”

Tần Di: …

Nhìn thấy trong mắt Tần Di lộ ra vẻ không tin tưởng, Thẩm Thanh Đường lập tức biết Tần Di lại chui đầu vào ngõ cụt rồi.

Thẩm Thanh Đường bất đắc dĩ thở dài, nghiêm túc nói: “Chúng ta không thể giả vờ thích một người được. Tính cách của em vốn có nhiều mặt như nhế, em đối xử với những người khác nhau sẽ khác nhau, đó không phải là diễn.”

Tần Di vẫn cau mày.

Thẩm Thanh Đường thấy Tần Di vẫn không được vui cho lắm, lúc này cậu chống cằm đột nhiên nói: “Chắc là em hiểu sai rồi nhỉ…? Vậy rốt cuộc Lan Đình thích em như thế nào?”

“Em như thế nào thì tốt nhất cứ như thế ấy.” Tần Di trầm giọng nói.

Thẩm Thanh Đường mím môi, trong mắt không khỏi lộ ra nụ cười ranh mãnh: “Nói cách khác, em muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói có đúng không?”

Nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, Tần Di cứ cảm thấy có cạm bẫy, nhưng lúc này hắn vẫn gật đầu.

Thẩm Thanh Đường thở dài, liếc nhìn Tần Di, nói: “Thật ra Lan Đình nói không sai, bản tính của em thực sự không nên như bây giờ, bản tính của em đâu có chủ động như vậy.”

Tần Di: …

Hình như có gì đó sai sai?

“Mà Lan Đình ngay cả ôm em cũng không chủ động, em chỉ đành phải tự mình chủ động thôi.”

“Bây giờ Lan Đình để em nói ra rồi, vậy thì em sẽ không chủ động nữa.”

“Em hi vọng… sau này chàng sẽ chủ động hơn một chút.”

“Giống như Ma tôn đối với Tiên tôn trong thoại bản vậy, có được không?”

Vẻ mặt của Tần Di dần trở nên kỳ lạ, cuối cùng Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng ném ra một câu nữa, Tần Di hoàn toàn thất bại.

“Em biết chàng đã đọc thoại bản đó rồi, đừng có giở trò.”

Tần Di: …

------oOo------

Chương 63: Nếu con bị buộc phải lựa chọn, con có vui được không?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 63: Nếu con bị buộc phải lựa chọn, con có vui được không?

Nhìn thấy vẻ mặt ranh mãnh lại thấp thoáng nét mong chờ của Thẩm Thanh Đường, Tần Di quả thật hối hận không thôi.

Nhưng lời cũng đã nói ra rồi, nếu lúc này hắn cự tuyệt, chẳng khác nào tự vả vào mặt mình.

Trầm mặc một hồi, Tần Di mới nói: “Thoại bản viết quá cường điệu, ta làm không được. Nhưng chỉ cần em muốn ta chủ động, sau này ta sẽ chủ động.”

Ánh mắt Thẩm Thanh Đường khẽ động, một nụ cười nhẹ xuất hiện trên môi cậu: “Vậy là, Lan Đình quả nhiên đã đọc thoại bản rồi sao?”

Tần Di: …

Chậc, lại bị lừa rồi.

Chỉ nhìn khuôn mặt trắng nõn và thuần khiết dưới ánh nắng của Thẩm Thanh Đường, Tần Di thật sự không nỡ nặng lời với cậu.

Xét cho cùng, yêu cầu của Thẩm Thanh Đường rất hợp lý, hắn có quyền gì mà chỉ trích với từ chối chứ?

Hơn nữa, Thẩm Thanh Đường lúc này lại cúi người, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi Tần Di, cười mỉm nói: “Lần này em lại chủ động.”

“Lần sau phải xem biểu hiện của Lan Đình rồi.”

Tần Di khẽ thở dài, một lát sau mới thấp giọng nói: “Em đúng thật là biết giày vò người khác.”

Nghe giọng điệu bất đắc dĩ của Tần Di, Thẩm Thanh Đường cũng không tức giận, ngược lại còn có chút đắc ý.

Gió xuân ấm áp khẽ thổi qua mặt hồ, lướt nhẹ qua hai người, hai bóng người thon dài một đen một trắng, vô cùng đẹp mắt.

. .

Sau khi Thẩm Thanh Đường tách khỏi Tần Di, cậu trở về Phù Chú viện với tâm trạng vui vẻ.

Không ngờ khi Thẩm Thanh Đường trở lại Phù Chú viện, lại nhìn thấy Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong đang đứng ở trong sân.

Hoa lê trắng như tuyết tung bay rơi xuống, vương trên vai hai người, nhìn từ xa giống như một đôi thần tiên quyến lữ.

Thẩm Thanh Đường từ xa nhìn thấy cảnh này, mím môi, trong lòng hơi vui mừng, lặng lẽ muốn quay đầu rời đi.

Nhưng Thẩm Thanh Đường không ngờ Cung Phất Vũ như thể có mắt sau lưng lại đột ngột gọi cậu lại.

"Đồ đệ, con lại đây."

Thẩm Thanh Đường do dự một chút, chỉ có thể bất lực đi tới, lặng lẽ cúi đầu trước Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong.

Nhưng Thẩm Thanh Đường không ngờ câu nói tiếp theo của Cung Phất Vũ lại là: "Lát nữa con đi theo Lê Trường Phong đi, để hắn đưa con đến Võ viện, đúng lúc có thể gặp gỡ tình lang của con mỗi ngày rồi."

Giọng điệu này ẩn chứa ba phần giận dỗi, sáu phần quyết tuyệt và một phần ẩn nhẫn bất đắc dĩ.

Thẩm Thanh Đường nghe xong lời này, trong lòng trầm xuống, lập tức ngẩng đầu: "Sư tôn không cần Thanh Đường nữa sao?"

Cung Phất Vũ nhíu mày, còn chưa kịp mở miệng, Lê Trường Phong đã thay Cung Phất Vũ giải thích: "Sư tôn của ngươi không phải có ý này, y chỉ muốn ngươi khỏi phải tham gia cuộc thi lần này, tạm thời đi đến Võ viện."

Thẩm Thanh Đường trầm mặc một lát: "Nhưng mà sư tôn, ba năm chỉ có thể chuyển viện một lần, nếu chuyển đến Võ viện rồi, con sẽ không thể nhanh chóng quay về được."

"Cũng đã đến viện khác rồi, quay lại đây làm gì? Dù sao ta cũng không thể dạy con nữa." Cung Phất Vũ tự nhiên nổi giận một cách khó hiểu.

Thấy Thẩm Thanh Đường mím môi im lặng, Cung Phất Vũ trợn tròn mắt, không hài lòng nói: "Đâu phải con không biết, những người tham gia cuộc thi lần này cơ bản đều là Trúc Cơ, còn con chỉ là Luyện Khí mà muốn đút đầu tham gia cùng, bộ muốn tìm chết hay gì?"

Những gì Cung Phất Vũ nói rất có lý, Thẩm Thanh Đường nhất thời không thể bác bỏ, nhưng tâm tình lại vô cùng phức tạp.

Cậu không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Không phải cậu không biết cuộc thi này rất phiền toái, cậu chỉ là nghĩ, thật sự không còn cách nào khác sao?

Nếu cậu thực sự đến Võ viện, e rằng sau này sẽ không còn cơ hội gặp lại Cung Phất Vũ nữa.

Nhưng Cung Phất Vũ đã quyết định như vậy, chắc hẳn cũng khó tìm được cách khác.

Thẩm Thanh Đường trong lòng do dự, ngay khi cậu muốn thuyết phục Cung Phất Vũ suy nghĩ lại, một giọng nói sang sảng và nghiêm túc đột nhiên vang lên từ trên cao.

"Đệ tử của Phù Chú viện năm nay không được chuyển viện!"

Thanh âm vừa phát ra, ba người không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một người vận y phục màu xám đạp mây bay đến, tóc đen búi cao, tay cầm một cây phất trần bằng bạch ngọc, dáng vẻ tao nhã mà kiêu ngạo.

Thế mà lại là trưởng môn đương nhiệm của Thanh Ngọc Kiếm Tông, Thôi Vĩnh Tư.

Nhìn thấy trưởng môn, Lê Trường Phong quyết đoán hành lễ trước: "Trưởng môn."

Nhưng Cung Phất Vũ không hành lễ mà chỉ tức giận phất tay áo: "Họ Thôi kia ông có ý gì, cái gì mà không cho phép đệ tử của Phù Chú viện ta chuyển viện chứ?"

Thôi Vĩnh Tư lặng lẽ liếc nhìn Cung Phất Vũ, sau đó nói với Thẩm Thanh Đường đang cúi đầu hành lễ cách đó không xa: "Không liên quan gì đến ngươi, ngươi lui xuống trước đi."

Mặc dù Thẩm Thanh Đường muốn nghe thêm vài lời, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Thôi Vĩnh Tư, cậu im lặng một lúc rồi quả quyết lui xuống.

Sau khi Thẩm Thanh Đường rời đi, Thôi Vĩnh Tư quay đầu lại, nhìn Cung Phất Vũ với vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ, nghiêm túc nói: "Ngươi có biết thanh tra đế đô cử tới giám sát cuộc thi năm nay là ai không?"

"Ta không quan tâm hắn là ai—"

"Là Thái tử."

Cung Phất Vũ: ? ? ?

"Anh ta đến đây làm gì?" Cung Phất Vũ kinh ngạc khó hiểu.

Thôi Vĩnh Tư nhìn vẻ mặt của Cung Phất Vũ, cau mày thở dài rồi nói: "Nghe nói chiêm tinh của quốc sư đại nhân là một quẻ khác, trong cuộc thi này, sẽ xuất hiện những tài năng trẻ tuổi có lợi cho Đế đô kiềm chế Ma tinh, cho nên bệ hạ đã phái Thái tử đến."

Cung Phất Vũ nghiến răng nói: "Đúng là bịp bợm."

Vẻ mặt Thôi Vĩnh Tư hơi thay đổi, ông lập tức hất tay áo thiết lập một không gian che chắn xung quanh họ, trầm giọng nói: "Lời này không được nói bậy."

Cung Phất Vũ lạnh lùng nói: "Ông có thể nói cho ta biết điều gì khác không, mấy điều này có liên quan gì đến việc đệ tử của ta chuyển viện chứ?"

Thôi Vĩnh Tư: "Không biết là ai truyền tin ngươi nhiều năm không thu đồ đệ, năm nay đột nhiên thu được Mộc linh căn thiên phẩm, có lẽ là phúc phần của hoàng gia, muốn Thái tử nhất định phải chú ý. "

Cung Phất Vũ nhìn Thôi Vĩnh Tư với vẻ khinh thường: "Lời này ông cũng tin sao?"

Thôi Vĩnh Tư nhàn nhạt nói: "Cho dù ta không tin, chỉ cần người trong hoàng thất tin là được, trong cuộc thi, người có Mộc linh căn thiên phẩm nhất định phải xuất hiện ở Phù Chú viện. Ngươi lúc này lại chuyển viện cho cậu ta là muốn Thái tử nhân cơ hội này hỏi tội ngươi sao?"

Cung Phất Vũ: …

Tất nhiên y hiểu được ý của Thôi Vĩnh Tư, nhưng——

"Nhưng đệ tử của ta chỉ là Luyện Khí tầng bốn, cho dù để nó đại biểu cho Phù Chú viện thi đấu thì Thái tử cũng sẽ không hỏi tội ta sao?"

Thôi Vĩnh Tư lặng lẽ liếc nhìn Cung Phất Vũ: "Tu vi thấp, chúng ta có thể tìm cách. Nhưng người thì phải có. Nếu thực sự không có người, Thái tử điện hạ sẽ bẩm báo lại, long nhan thịnh nộ, Thanh Ngọc Kiếm Tông gánh không nổi trách nhiệm này, ta và ngươi cũng không gánh nổi."

Cung Phất Vũ: …

Nhìn thấy Cung Phất Vũ sắp bùng cháy, Thôi Vĩnh Tư lại khẽ thở dài nói: "Nhưng dù sao ngươi cũng không cần lo lắng, đây là cuộc so tài giữa các đệ tử, người mạnh nhất cũng không hơn Kim Đan. Ta đã thương lượng xong với Diệp Thâm viện trưởng Đan Dược viện rồi, ta với ông ta mấy ngày này sẽ thay phiên nhau truyền linh lực cho đệ tử của ngươi, sẽ truyền cho tới khi cậu ta lên Trúc Cơ."

Cung Phất Vũ sắc mặt đột biến: "Các ngươi như vậy là giục tốc bất đạt!"

"Diệp Thâm viện trưởng Đan Dược viện cũng là Mộc linh căn, huống chi ta còn là Hóa Thần. Ta cam đoan, sẽ bảo trì tiềm lực mức độ lớn nhất của đệ tử ngươi, sẽ không để tư chất của cậu ta bị tàn phế."

Cung Phất Vũ vẫn cau mày.

“Bất quá, ta cũng biết ngươi lo lắng điều gì. Cậu ta là Mộc linh căn, thân thể lại suy nhược, truyền linh lực cho dù không thương tổn thiên phú của cậu ta, nhưng cũng khó mà chống lại lôi kiếp.”

“Nhưng ngươi yên tâm đi, không phải vẫn còn Trường Phong ở đây sao? Phương pháp rèn luyện thân thể của Võ viện vẫn luôn ưu việt, hẳn là có thể trợ giúp cậu ta.”

Sau khi Cung Phất Vũ nghe thấy câu này, cuối cùng y cũng ý thức được Thôi Vĩnh Tư đã chuẩn bị sẵn sàng trước khi đến đây.

Chuyện này, y có từ chối thì cũng là kết quả đó, y không từ chối thì cũng là kết quả đó.

Cung Phất Vũ không nói nên lời.

Ngược lại là Thôi Vĩnh Tư bất đắc dĩ nhìn Cung Phất Vũ, nói: “Ngươi đâu cần lúc nào cũng tội nghiệp người khác như vậy, sao ngươi không hỏi đệ tử của ngươi thử xem có bằng lòng hay không?”

“Dù sao có Hóa Thần và Nguyên Anh cùng nhau truyền linh lực cho cậu ta tiến kỳ Trúc Cơ. Cơ hội như vậy, các tu sĩ khác có chờ cũng—”

“Nó được lựa chọn sao?!” Cung Phất Vũ đột nhiên nổi giận.

Sắc mặt Thôi Vĩnh Tư trầm xuống, hơi mím môi.

Cuối cùng, Thôi Vĩnh Tư lặng lẽ nhìn Cung Phất Vũ nói: “Cậu ta không được lựa chọn, chúng ta cũng vậy. Ta và Diệp Thâm ba ngày sau sẽ đến Phù Chú viện tìm ngươi.”

Nói xong, Thôi Vĩnh Tư phất tay áo đạp mây bay đi mà không cho Cung Phất Vũ cơ hội thương lượng nào.

Ầm vang một tiếng, là Cung Phất Vũ đã đá bay con sư tử bạch ngọc ở trước sân.

Lê Trường Phong ở một bên nhìn y không nói lời nào.

Cung Phất Vũ nhất thời tức giận, hai mắt đỏ ngầu, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Lê Trường Phong: “Vừa rồi sao ngươi lại e sợ như vậy?”

Lê Trường Phong trầm mặc hồi lâu: “Vẫn nên làm theo lời trưởng môn đi.”

Cung Phất Vũ: “Ngươi!”

“Cũng đã như vậy rồi, cho dù muốn chạy trốn thì có thể chạy thoát sao?” Lê Trường Phong thần sắc bình tĩnh, nói trúng tim đen.

Cung Phất Vũ đột nhiên giật mình, sau đó dần dần suy sụp.

Lê Trường Phong lại thấp giọng thở dài, tiến lên một bước nói: “Ta trở về tìm thêm phương pháp rèn luyện thân thể đơn giản một chút, ngươi cũng có thể yên tâm hơn.”

“Trưởng môn nói không phải không đúng, cậu ta là Mộc linh căn thiên phẩm, sức chịu đựng mạnh hơn các tu sĩ bình thường.”

“Chuyện này, ta sẽ cố gắng giúp đỡ hết sức.”

Lông mi thật dài của Cung Phất Vũ run lên, hồi lâu sau mới lạnh lùng quay đầu đi: “Cút đi.”

Bị Cung Phất Vũ từ chối tàn nhẫn như vậy, Lê Trường Phong cũng không tức giận, chỉ nói: “Hôm khác ta lại đến.”

Cung Phất Vũ lần này không nổi giận nữa, nhưng cũng không quay đầu lại, im lặng đứng đó.

Lê Trường Phong cũng rời đi rồi.

Nhất thời, khoảng sân im ắng, những bông hoa lê trắng như tuyết nằm rải rác trên mặt đất.

Cung Phất Vũ cứng đờ đứng đó với vẻ mặt lạnh tanh.

Trên thực tế, Cung Phất Vũ hiểu những gì Lê Trường Phong và Thôi Vĩnh Tư nói.

Lần truyền linh lực này chưa hẳn sẽ gây tổn thương quá nhiều cho Thẩm Thanh Đường, có lẽ cũng là một cơ hội.

Nhưng y chính là chán ghét.

Chán ghét tình huống mà y bị buộc phải lựa chọn.

. .

Thẩm Thanh Đường không hề hay biết tương lai của bản thân đã lặng lẽ thay đổi từ giây phút này.

Chỉ là sau khi Thôi Vĩnh Tư và Lê Trường Phong rời đi, cấm chế được gỡ bỏ, Thẩm Thanh Đường nhìn thấy Cung Phất Vũ đứng một mình trong sân, trông rất cô đơn và đáng thương.

Im lặng một lúc, Thẩm Thanh Đường đi vào trong, rót một tách trà nóng.

Cung Phất Vũ đứng một lúc, sau đó có một tách trà bằng sứ trắng đang bốc hơi được nhẹ nhàng đưa cho y.

Cung Phất Vũ khẽ giật mình, trong lòng lặng lẽ dâng lên một tia ấm áp, sau đó yên lặng nhận lấy tách trà, nhấp một ngụm.

Hương trà tươi mát, có chút hương trái cây ngọt ngào, là do Thẩm Thanh Đường pha chế theo khẩu vị của Cung Phất Vũ.

Sau khi uống xong ly trà, Cung Phất Vũ cảm thấy trong lòng như lửa đốt, càng ngày càng khó chịu, lúc này mới nhìn Thẩm Thanh Đường nói: "Đồ đệ."

Thẩm Thanh Đường: "Sư tôn, có gì cứ nói ạ."

Cung Phất Vũ hít một hơi thật sâu rồi nói: "Nếu con bị buộc phải lựa chọn, con có vui được không?"

Thẩm Thanh Đường trầm ngâm một lát: "Lựa chọn này là tốt hay xấu?"

Cung Phất Vũ sững sờ một lúc, sau đó cau mày nói: "…Có tốt có xấu."

Thẩm Thanh Đường khẽ cười: "Vậy thì vui vẻ nhận thôi, cũng không có gì to tát."

Cung Phất Vũ sắc mặt hơi thay đổi: "Tại sao, lựa chọn này có thể không phải ngay từ đầu con đã muốn."

Thẩm Thanh Đường cười: "Trên đời làm gì có nhiều lựa chọn người ta muốn thì có thể chọn được chứ."

Nhìn thấy vẻ mặt của Cung Phất Vũ, Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu nhìn trời, khẽ nói: "Sinh ra trên đời này, không được chọn cha mẹ, ngoại hình, gia cảnh, thậm chí cả việc làm người cũng không thể chọn."

"Khi còn nhỏ, con yếu ớt bệnh tật, suýt chút nữa kéo cả gia đình vào cảnh điêu đứng. Nhưng đây không phải là điều con có thể lựa chọn, hổ thẹn của con chính là vô tích sự, con chỉ có thể cố gắng hết sức giảm bớt gánh nặng này."

"Mà sư tôn đã nói rằng có lựa chọn tốt và xấu, nếu vậy thì cũng không tệ lắm so với việc không được lựa chọn. Vui vẻ chấp nhận nó chẳng phải tốt hơn sao?"

Cung Phất Vũ ngẩn người.

Một lúc sau, Cung Phất Vũ hít một hơi thật sâu rồi nói: "Con nói đúng lắm, tại ta lòng dạ hẹp hòi."

Thẩm Thanh Đường im lặng cười, sau đó đỡ nhẹ cánh tay Cung Phất Vũ nói: "Bên ngoài lạnh lắm, sư tôn vào trong nói chuyện đi."

Nhờ Thẩm Thanh Đường nói Cung Phất Vũ mới kéo về lại bảy phần tỉnh táo, y gật đầu cũng không kháng cự, đi theo Thẩm Thanh Đường vào nhà.

. .

Thẩm Thanh Đường sau khi nghe Cung Phất Vũ tường thuật lại câu chuyện, biểu hiện cực kỳ bình tĩnh.

Cuối cùng cậu còn cười nói: "Đúng là chuyện tốt mà, trưởng môn nói không sai."

Cung Phất Vũ lập tức không hài lòng nói: "Ý con là sao?"

Thẩm Thanh Đường nhìn vẻ mặt của Cung Phất Vũ, vội vàng nhẹ giọng nói: "Con biết sư tôn lo nghĩ cho tương lai của con, sợ tư chất của con bị tổn hại, nhưng trên đời không có gì là hoàn hảo cả. Nếu đã nhất định phải làm chuyện này thì cứ coi như là chuyện tốt đi."

Cung Phất Vũ khịt mũi nói: "Con chính là kiến thức hạn hẹp."

Thẩm Thanh Đường cũng không tức giận, cụp mắt cười: "Thanh Đường sinh ra ở Lăng Dương, quả thật chưa từng thấy được nhiều thứ tốt, khiến sư tôn chê cười rồi."

Cung Phất Vũ: …

Lúc này, ngược lại là Cung Phất Vũ cảm thấy hơi xấu hổ.

Ho khan một tiếng, Cung Phất Vũ nói: "Hai ngày này con nên uống nhiều linh dược để cơ thể nhanh chóng khôi phục, nếu không sau này sẽ chịu không nổi đâu."

Thẩm Thanh Đường nghe những lời này của Cung Phất Vũ, lặng lẽ ngẩng đầu lên đột nhiên nói: "Sư tôn, Thanh Đường có một yêu cầu quá đáng."

Cung Phất Vũ hơi nhíu mày, nói thẳng: "Con nói xem."

"Con biết lần này sự tình rất quan trọng, nhưng con vẫn muốn hỏi —— "

"Trong thời gian truyền linh lực, có thể cho Lan Đình ở bên cạnh con không?"

Cung Phất Vũ: ? ? ?

"Con cho rằng sư tôn của con không bằng tình lang của con sao? Con yêu đến ngu muội rồi hả?" Cung Phất Vũ nói không nên lời, trong mắt tràn đầy ghét bỏ.

Thẩm Thanh Đường đành phải nói: "Tất nhiên là không phải."

Quả thực không phải, cậu chỉ lo lắng nếu như đám người Lê Trường Phong, Thôi Vĩnh Tư đều tới đây giúp cậu tiến kỳ Trúc Cơ, chẳng phải Tần Di sẽ phải một mình ở lại Võ viện sao?

Lâm Cẩn Du sống hay chết còn chưa chắc chắn là mối nguy hiểm tiềm ẩn lớn.

Nếu Tần Di có thể ở bên cạnh cậu, cậu sẽ không cần lo lắng, càng thêm yên tâm một chút.

Nói không chừng, Thôi Vĩnh Tư còn có thể cho Tần Di một vài chỉ điểm nữa?

------oOo------

Chương 64: Mỗi lần vào thời khắc mấu chốt, hình như hắn chẳng thể giúp được gì…

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 64: Mỗi lần vào thời khắc mấu chốt, hình như hắn chẳng thể giúp được gì…

Cung Phất Vũ không biết tâm tư của Thẩm Thanh Đường, nhưng nhìn vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường, y cũng đoán được một vài suy nghĩ của cậu.

Tuy nhiên, sau khi cân nhắc một lúc lâu, Cung Phất Vũ vẫn đồng ý với yêu cầu của Thẩm Thanh Đường.

Dù sao, y cũng không thể đấu tranh giùm Thẩm Thanh Đường trước mặt Thôi Vĩnh Tư, chút yêu cầu này cũng không đến mức bị từ chối, đúng không?

Khi Thẩm Thanh Đường nghe thấy Cung Phất Vũ đã đồng ý với yêu cầu của mình, cậu lập tức mỉm cười, trong lòng cũng nhẹ nhõm đi ít nhiều.

Mặc dù Thẩm Thanh Đường cũng biết việc truyền linh lực này có thể ảnh hưởng đến giới hạn tu luyện cao nhất của cậu, nhưng cậu luôn cảm thấy chỉ cần người còn sống, thì còn hy vọng.

Nếu bây giờ đắc tội với Thôi Vĩnh Tư và những người khác, làm sao hai kẻ Luyện Khí như cậu và Tần Di có thể trốn thoát được?

Tốt hơn hết là nên vui vẻ chấp nhận, tận dụng cơ hội để xin Thôi Vĩnh Tư một số lợi ích để bù đắp cho tổn hại do truyền linh lực gây ra.

Bàn tính như ý của Thẩm Thanh Đường tính rất tốt, nhưng Cung Phất Vũ nhìn vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường không khỏi nói: “Cái tên Thôi Vĩnh Tư này rất soi mói, con một vừa hai phải với ông ta thôi. Ông ta cũng không dễ nói chuyện như sư tôn của con đâu, hiểu không?”

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, sau đó gật đầu: “Sư tôn yên tâm ạ, con có chừng mực.”

. .

Hôm sau, Tần Di và Lê Trường Phong cùng nhau đến.

Thôi Vĩnh Tư cũng đến, mang theo rất nhiều linh dược và bảo vật, nói rằng chúng là để Thẩm Thanh Đường bồi bổ cơ thể trước khi tiến hành truyền linh lực.

Nhìn thấy Tần Di, Thôi Vĩnh Tư cũng không ngạc nhiên, còn nói với Tần Di: "Lần này đạo lữ của ngươi đã có cống hiến rất lớn cho tông môn, vì vậy ngươi phải đối xử tốt với cậu ấy."

Khi Tần Di nghe thấy những lời này của Thôi Vĩnh Tư, đôi mắt hắn chợt tối sầm lại, nhưng nghĩ đến những gì Thẩm Thanh Đường đã nói với mình, hắn vẫn cụp mắt xuống, kìm nén cảm xúc của mình và lạnh nhạt đáp lại: "Đệ tử tuân lệnh."

Thôi Vĩnh Tư khẽ gật đầu, nói với Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong: "Việc truyền linh lực cần phải giữ bí mật, ta còn có một vài điều muốn nói. Hai người các ngươi đi theo ta, để đôi trẻ ôn chuyện với nhau đi."

Cung Phất Vũ hơi do dự, Thôi Vĩnh Tư nhìn thấy sự chần chừ của y, thản nhiên nói: "Đừng lo lắng, ta sẽ không làm gì đồ đệ ngươi đâu, ta chỉ muốn nói cách thức truyền linh lực với hai người."

Lúc này Cung Phất Vũ mới miễn cưỡng rời đi cùng Thôi Vĩnh Tư.

Trong lúc nhất thời, khoảng sân lớn chỉ còn lại Tần Di và Thẩm Thanh Đường.

Lúc này Tần Di quay đầu lại, thấy Thẩm Thanh Đường mặc bạch y hoa văn áng mây rộng rãi, chân đi guốc mộc, lặng lẽ đứng trước cửa, cơn gió nhẹ thổi bay vạt áo rộng của em ấy, thướt tha như thần tiên.

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Thanh Đường khẽ cười: "Vào trước đi đã."

Chút lửa giận mà Tần Di vừa tích tụ vừa rồi đã lặng lẽ tan biến trong nụ cười dịu dàng này, ánh mắt hắn khẽ động, im lặng bước lên bậc thềm, đi theo Thẩm Thanh Đường vào phòng trong.

Trong phòng đang đốt hương, mùi thơm nồng nàn, Tần Di ngửi một chút, liền ngửi được mấy loại dược liệu có thể giúp người tu luyện.

Cũng biết hẳn là sự sắp xếp của Thôi Vĩnh Tư.

"Chàng ngồi đi." Thẩm Thanh Đường cúi đầu rót cho Tần Di một tách trà nóng.

Tần Di ngồi xuống đối diện Thẩm Thanh Đường, đưa tay nhận lấy tách trà, nhấp một ngụm, sau đó ánh mắt vô thức rơi xuống cổ chân trắng nõn đi guốc của Thẩm Thanh Đường.

Tần Di nhíu mày, không khỏi nói: "Sao em lại không mang tất, cũng không chịu đi giày nữa, đi thứ này làm gì?"

Thẩm Thanh Đường hơi giật mình, cúi đầu nhìn, bất đắc dĩ cười nói: "Từ nay về sau mỗi ngày em đều phải tắm thuốc, mang mấy thứ kia cũng không tiện."

Sắc mặt Tần Di khẽ biến, trong lòng dâng lên nỗi bất an khó hiểu.

Thẩm Thanh Đường thấy Tần Di thay đổi cảm xúc, sợ hắn luẩn quẩn trong lòng, bèn duỗi tay ra, ấn nhẹ vào mu bàn tay Tần Di, nói: "Lan Đình uống trà xong thì đi với em, em muốn cho chàng xem một thứ."

“Thứ gì?”

Thẩm Thanh Đường cười: “Chàng uống trà trước đi, uống xong em sẽ nói cho chàng biết.”

Tần Di trầm mặc một lát, cúi đầu uống cạn chén trà trong tay.

Thẩm Thanh Đường thấy vậy, ý cười trong mắt càng sâu, lúc này mới chậm rãi nắm lấy tay Tần Di, nói: “Đi thôi.”

Tần Di nắm lấy lòng bàn tay mềm mại trắng nõn của Thẩm Thanh Đường, chậm rãi đi theo Thẩm Thanh Đường vào trong.

Đi qua một hành lang nhỏ, hai người đến phòng của Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường đẩy cửa đi vào, sau đó đóng cửa lại, sau khi hạ xuống mấy lần cấm chế, cậu mới lấy từ trong nhẫn trữ vật ra mấy miếng ngọc giản, đưa cho Tần Di.

Tần Di biết mấy thứ này có lẽ là bí tịch, hắn cau mày cảm thấy hơi khó hiểu, cho rằng họ đều là đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông, bất cứ thứ gì Thẩm Thanh Đường có thể mượn thì hắn cũng có thể mượn được, tại sao phải cẩn thận như vậy?

Nhưng nhìn ánh mắt mang theo nụ cười có chút háo hức của Thẩm Thanh Đường, Tần Di cũng không nói gì, chỉ đưa tay nhận lấy.

Sau khi nhận ngọc giản, Tần Di tiện tay lật ra xem.

Đợi đến khi Tần Di nhìn rõ hàng chữ trên ngọc giản, đồng tử đột nhiên co rụt lại.

Tần Di lập tức nhìn quanh bốn phía, xác định đám người Lê Trường Phong còn chưa trở về, liền vội vàng thu hồi ngọc giản, thấp giọng nói: “Em từ đâu có được mấy miếng ngọc giản này?”

Thẩm Thanh Đường cười nhẹ: “Là sư tôn đưa cho em, Lan Đình nhất định phải giữ bí mật.”

Tần Di: …

“《Ngũ Nhạc Đảo Vi Khinh》 chính là bí kíp của hoàng thất.” Vẻ mặt Tần Di cực kỳ quỷ dị.

“Sư tôn của em làm vậy là vì tốt cho em hay là muốn hãm hại em?”

“Đương nhiên là vì tốt cho em rồi.” Thẩm Thanh Đường cười nói: “Kiếm pháp này được chia thành tâm pháp và kiếm chiêu, nếu chỉ học tâm pháp mà không học kiếm chiêu, ngoại trừ đại năng Luyện Hư trở lên thì không có ai nhận ra được. Lan Đình cứ học đi, không sao đâu.”

“Nhưng…” Tần Di cứ cảm thấy Cung Phất Vũ sẽ không có lòng tốt như vậy.

“Đừng có nhưng nữa. Chỉ học tâm pháp sẽ không có gì đáng ngại, nếu Lan Đình sợ nó là giả, trước hết có thể không học, đợi Trúc Cơ rồi hãy xem.”

Tần Di trầm mặc chốc lát: “Không phải em bởi vì cái này mới đồng ý với bọn họ đó chứ?”

Thẩm Thanh Đường hơi giật mình, cười tinh ranh nói: “Làm gì có, đương nhiên là vì em đáp ứng một cách sảng khoái, sư tôn thấy em đáng thương lại ngoan ngoãn như vậy, mới cho em đó.”

Tần Di: …

Đáng thương lại ngoan ngoãn…

Sao lại có người có thể dùng mấy từ này để hình dung bản thân mình chứ?

Tần Di có chút bất đắc dĩ.

Nhưng nhìn đến ánh mắt sáng ngời và gương mặt mang theo ý cười của Thẩm Thanh Đường, Tần Di không khỏi cảm thấy—— chuyện này có lẽ thật sự không tệ đến vậy?

Thẩm Thanh Đường nhìn biểu tình có chút thả lỏng của Tần Di, lúc này liền nhân cơ hội từ từ sáp tới, lôi kéo tay Tần Di, từng chút vòng tay lấy ôm eo Tần Di.

Tần Di bị Thẩm Thanh Đường ôm chặt, trong lòng thổn thứ, nhịn không được cũng ôm lấy vòng eo mềm mại ở trong lòng.

Đỉnh đầu Thẩm Thanh Đường luôn có một mùi hương mát lạnh dịu nhẹ, thoang thoảng tản ra, chỉ cần ngửi thấy tâm tình sẽ bình yên.

Tần Di ôm Thẩm Thanh Đường, trong lòng vừa an tĩnh vừa phức tạp, lúc này hắn mới nhắm mắt thở dài, nói: “Ta chợt cảm thấy bản thân mình có chút vô dụng.”

Mỗi lần vào thời khắc mấu chốt, hình như hắn chẳng thể giúp được gì, hiện tại còn phải cần Thẩm Thanh Đường hi sinh một vài thứ để giúp hắn gạt lấy kiếm pháp này.

Thẩm Thanh Đường lẳng lặng cười: “Làm hết sức, nghe mệnh trời. Lan Đình cũng không phải không cố gắng, chỉ là hiện tại còn chưa đủ mạnh mà thôi.”

Tần Di hơi run lên, trong đôi con ngươi đỏ thẫm của hắn dâng tràn sự kiên định trầm lắng.

Nhẹ nhàng ôm sát eo Thẩm Thanh Đường, Tần Di trầm giọng nói: “Em nói rất đúng.”

Hắn nhất định phải trở nên mạnh hơn, hắn bây giờ vẫn còn quá yếu.

•

Ngày tiến hành truyền linh lực chẳng mấy chốc đã đến.

Thôi Vĩnh Tư cùng đám người Cung Phất Vũ bàn bạc mãi, lại hỏi thêm ý kiến của Thẩm Thanh Đường, cuối cùng xác định một loại phương pháp có ảnh hưởng cực nhỏ đến thiên phú, nhưng lại cực kỳ phiền toái và gây sức ép nhất.

Mấy người họ thay phiên nhau truyền linh lực, lượng linh lực dần dần tăng lên, mỗi lần cách nhau ba ngày, thời gian ba ngày này Thẩm Thanh Đường phải tự mình tận lực hấp thu toàn bộ linh lực đã truyền trước đó, trong khi rèn luyện thể lực còn phải mở rộng kinh mạch, giảm bớt tổn thương cho lần truyền linh lực kế tiếp.

Mà cứ như vậy, trong thời gian mười ngày dài dằng dặc chờ đợi ba lần truyền linh lực, Thẩm Thanh Đường gần như là không ngủ không nghỉ ngơi liên tục tu luyện, hấp thu linh khí, đồng thời mở rộng kinh mạch.

Nó đau đớn và khó khăn hơn nhiều so với phương pháp truyền một lần thông thường.

Nhưng đúng là tác dụng phụ rất ít.

Nhưng dù vậy, một lần truyền cho Thẩm Thanh Đường lên tới sáu cấp vẫn là một việc làm đáng sợ, nếu linh lực tràn ra ngoài một chút, Thẩm Thanh Đường có thể bị thương, thậm chí là nổ tan xác mà chết.

Đó là lý do tại sao Thôi Vĩnh Tư đồng ý cho Tần Di ở lại đây.

Nếu thật sự xảy ra chuyện, Tần Di có thể trợ giúp.

Nhưng điều này Thôi Vĩnh Tư tuyệt đối không nói trước.

Dẫu sao, tốt nhất vẫn là không có chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm đó, Thẩm Thanh Đường ngâm mình trong bồn tắm thuốc khai thông kinh mạch suốt mười hai tiếng đồng hồ, ngâm đến mức sắp ngất đi mới miễn cưỡng rời khỏi bồn tắm.

Thôi Vĩnh Tư kiểm tra mạch của Thẩm Thanh Đường, thấy các kinh mạch của cậu đã mở rộng gấp đôi so với trước đây, cũng đã sẵn sàng để thừa nhận linh lực, vì vậy ông ta gật đầu nói với Diệp Thâm, viện trưởng của Đan Dược viện, “Bắt đầu được rồi.”

Diệp Thâm gật đầu, bảo mọi người lui ra.

Trước khi Tần Di rời đi, hắn nhìn Thẩm Thanh Đường lần cuối, đúng lúc Thẩm Thanh Đường cũng đang nhìn hắn.

Lúc này trên gương mặt có chút phờ phạc và tái nhợt của Thẩm Thanh Đường hiện lên một nụ cười, cậu âm thầm dùng khẩu hình nói với Tần Di.

Tần Di giật mình, vậy mà có thể đọc hiểu được.

Bánh nếp rượu, thêm trứng luộc.

Tần Di cảm thấy chua xót một cách khó hiểu, quay đầu đẩy cửa ra ngoài.

. .

Lần truyền linh lực đầu tiên, đã bắt đầu.

Lý do Diệp Thâm được chọn để truyền linh lực cho Thẩm Thanh Đường lần đầu tiên là vì Diệp Thâm có cùng linh căn với Thẩm Thanh Đường, linh lực lại ôn hòa và thuần khiết, rất ít phản ứng bài xích, điều này phù hợp để Thẩm Thanh Đường thích nghi với lần đầu tiên.

Quả nhiên, lúc bắt đầu truyền linh lực lần đầu, Thẩm Thanh Đường không cảm thấy khó chịu, sau khi linh lực thuần hậu trong lành rót vào cơ thể, Thẩm Thanh Đường cảm thấy toàn thân thoải mái, ấm áp.

Nhưng dần dần, sau khi linh lực lấp đầy kinh mạch của Thẩm Thanh Đường, kinh mạch bị khuếch trương gấp đôi, Thẩm Thanh Đường bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Cậu không khỏi mím môi mỏng, lông mày xinh đẹp hơi nhíu lại, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh tinh mịn.

Tốc độ truyền linh lực của Diệp Thâm không chậm lại, nhưng ông ta cũng đang quan sát, quan sát giới hạn của Thẩm Thanh Đường.

Tiến hành truyền linh lực nhất định phải đạt tới cực hạn của tu sĩ, không thì chẳng được bao nhiêu tác dụng, không thể một lúc thăng lên mấy cấp.

Thấy hàng mi dài của Thẩm Thanh Đường run rẩy, đôi môi mỏng mềm mại bị cắn đến không còn chút máu, Diệp Thâm rốt cuộc nói: “Ngươi thả ra phân thân đi.”

Thẩm Thanh Đường giật mình, phản ứng lại liền phóng dây leo ra.

Kỳ thực vừa rồi cậu luôn có ý muốn làm chuyện này, nhưng lại sợ không tốt cho việc truyền linh lực nên nhịn xuống không làm.

Bây giờ Diệp Thâm yêu cầu cậu thả phân thân ra, cậu ngay lập tức thả nó ra.

Chẳng mấy chốc, những dây leo mảnh mai xanh tươi bao phủ cả căn phòng, đồng thời áp lực tinh thần của Thẩm Thanh Đường cũng giảm đi rất nhiều.

Hóa ra, giải phóng phân thân có thể chia bớt linh lực sao?

Thẩm Thanh Đường có chút mừng rỡ, cũng thoáng nghỉ xả hơi một chút.

Diệp Thâm lúc này nhàn nhạt cười một tiếng, nhưng rất nhanh liền thu lại nụ cười, trầm giọng nói: “Tập trung tinh thần, ta sẽ tăng thêm linh lực.”

Tim Thẩm Thanh Đường chùng xuống, cậu nhanh chóng nín thở lại.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường một lần nữa cảm nhận linh lực đang điên cuồng xung kích vào kinh mạch của mình.

Thẩm Thanh Đường: …

Hóa ra Diệp Thâm làm như vậy không phải vì giảm bớt áp lực, mà chỉ để xem giới hạn của mình đến đâu thôi à?

Dần dần, linh lực càng ngày càng nhiều, càng ngày càng có nhiều dây leo mọc ra từ cơ thể Thẩm Thanh Đường.

Sau đó, trên làn da trắng như tuyết của Thẩm Thanh Đường mơ hồ xuất hiện những sợi dây leo xanh biếc, các đầu ngón tay của cậu cũng bắt đầu hóa gỗ.

Hai tay cậu run rẩy, lưng chảy mồ hôi lạnh đầm đìa, cảm thấy đầu mình như phình ra vì tràn ngập linh lực.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Thâm thoáng kinh ngạc.

Trên thực tế, linh lực truyền vào người Thẩm Thanh Đường đã vượt quá mong đợi của ông ta, nhưng có vẻ như Thẩm Thanh Đường còn có thể chịu đựng được nữa.

Nhưng sau một hồi im lặng, Diệp Thâm vẫn hỏi: "Ngươi muốn tiếp tục hay dừng lại?"

Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Đường đang rũ mắt từ từ ngước mắt lên, hàng mi dài trên đôi mắt đen mệt mỏi đã bị mồ hôi thấm ướt, nhưng ánh sáng trong mắt cậu lúc này lại vô cùng kiên định.

"Tiếp tục."

Thẩm Thanh Đường khàn giọng đáp. Nếu đã lựa chọn truyền linh lực, đương nhiên phải tối đa hóa lợi ích.

------oOo------

Chương 65: Có ta ở đây rồi, không sợ nữa.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 65: Có ta ở đây rồi, không sợ nữa.

Nghe thấy giọng nói run rẩy hơi khàn khàn, nhưng lại phi thường kiên định của Thẩm Thanh Đường, Diệp Thâm có hơi cảm động, nhưng rất nhanh ông ta lại nhắm mắt, tiếp tục truyền linh lực cho Thẩm Thanh Đường.

Lúc này, vẻ mặt của mấy trưởng lão đang đợi ở bên ngoài có chút kỳ quái.

Thôi Vĩnh Tư lặng lẽ đứng đó, đôi lông mày dài hơi cau lại, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang đóng.

Còn Cung Phất Vũ lại lo lắng đi tới đi lui trong sân vài lần, đi đến trước cửa nghe ngóng tình hình, cũng không dám đặt tay lên cửa, sợ làm phiền người ở bên trong.

Lê Trường Phong cũng mím môi mỏng thành một đường, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Thời gian lần này rõ ràng là có hơi dài rồi.

Nếu không phải Thẩm Thanh Đường yêu cầu kéo dài thêm thời gian truyền linh lực, thì chính là đã xảy ra rắc rối.

Nhưng lúc này, không ai biết bên trong xảy ra chuyện gì, cũng không ai dám đi vào.

Đột nhiên, Cung Phất Vũ phát hiện ra điều gì đó, y nhìn xung quanh rồi cau mày nói: "Thằng nhóc Tần Di đâu rồi? Thanh Đường đang phải chịu khổ trong đó, nó không đợi ở đây mà chạy đi đâu rồi?"

Thôi Vĩnh Tư không biết Tần Di đã đi đâu, nhưng ông ta không quan tâm đến điều đó, chỉ nói: "Ngươi bớt lo chuyện người ta đi, chỉ cần coi chừng người ở bên trong là được."

Vẻ mặt của Cung Phất Vũ có hơi cáu giận, cảm thấy một lòng si dại của Thẩm Thanh Đường đã trao sai người rồi, thì đối diện chợt truyền đến một tiếng ken két khe khẽ.

Tiếng động nhỏ này vừa phát ra, đám người Cung Phất Vũ đồng loạt ngẩng đầu lên, nhìn về phía cửa.

Diệp Thâm với sắc mặt hơi tái nhợt bước ra, lúc này, ánh chiều tà đỏ rực rơi xuống người Diệp Thâm, khiến bóng người trắng tinh của ông ta cao lớn hơn vài phần.

Cùng lúc đó, ba cặp mắt phía đối diện lập tức tập trung vào Diệp Thâm.

Chẳng qua trong ánh mắt của bọn họ đều ẩn chứa sự lo lắng dò hỏi.

Diệp Thâm tiếp xúc với ánh nắng hơi giật mình một cái, sau đó vươn tay lau mồ hôi trên trán, nhẹ nhàng thở ra một hơi dài, cười nói với ba người họ: "Rất thuận lợi, mới một lần đã Luyện Khí tầng bảy."

Những lời này vừa nói ra, đừng nói là Cung Phất Vũ, ngay cả Lê Trường Phong biểu tình vẫn luôn lãnh đạm cũng thả lỏng đi rất nhiều, ánh mắt đều sáng ngời cả lên.

Khi ba người vừa định đi vào nhìn một chút, một bóng người màu đen không biết từ đâu xuất hiện, trên tay cầm một hộp đồ ăn lập tức bước nhanh đi vào.

Chính là Tần Di.

Nhìn thấy Tần Di vào cửa, Cung Phất Vũ có hơi choáng váng, không khỏi lẩm bẩm nói: "Thằng nhóc này hồi nãy đâu có ở đây, tự nhiên ở đâu ra thế này?"

Dứt lời, Cung Phất Vũ cũng nhịn không được muốn bước vào xem tình hình của Thẩm Thanh Đường.

Nhưng Diệp Thâm đã ngăn y lại.

Lúc này, trên khuôn mặt tái nhợt của Diệp Thâm lộ ra một nụ cười thần bí, âm thầm ám chỉ ở bên trong.

Cung Phất Vũ liếc mắt nhìn, thấy Tần Di bưng hộp thức ăn vội vàng chạy về phía bình phong, cẩn thận từng li từng tí cúi đầu ngồi xuống, nhẹ nhàng vươn tay vào trong bức bình phong.

Một lúc sau, một bàn tay trắng như tuyết mềm mại từ trong bức bình phong duỗi ra, chậm rãi đặt lên mu bàn tay của Tần Di.

Như là một sự an ủi không lời.

Sau đó, lần đầu tiên, Cung Phất Vũ nhìn thấy đôi môi mỏng dưới lớp mặt nạ của Tần Di lặng lẽ phác họa một nụ cười mang theo chút đau lòng nhưng lại vô cùng nhẹ nhõm.

Cung Phất Vũ sững sờ một lúc lâu, sau đó lặng lẽ thở dài một tiếng, rút lui ra ngoài.

Đương nhiên, Thôi Vĩnh Tư và Lê Trường Phong cũng nhìn thấy cảnh này, bọn họ cũng đồng loạt rút lui.

Diệp Thâm thuận tay đóng cửa lại.

. .

Làn khói mỏng manh lượn lờ, hương an thần lan tỏa thoang thoảng trong phòng.

Tần Di ôm thân thể yếu ớt gầy gò nhẹ như làn khói vào trong lòng, cảm thấy vừa khổ sở vừa bất lực, lại bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Hai bên tóc mai của Thẩm Thanh Đường ướt đẫm, khuôn mặt tái nhợt gần như không còn chút huyết sắc nào, đôi môi mỏng mím lại, hàng mi dài lặng lẽ rũ xuống, yếu ớt nép vào lồng ngực Tần Di, từ từ hưởng thụ chút hơi ấm cùng sự bình yên của riêng mình.

Lúc này, Tần Di mới nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve gương mặt ướt đẫm của Thẩm Thanh Đường, không khỏi nhớ tới cảnh tượng vừa rồi xông vào phòng——

Trong phòng không có ánh sáng, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy vô số dây leo màu xanh trải dài khắp phòng, gần như che kín cả bầu trời.

Lúc này Tần Di trong lòng trầm xuống, lập tức xông tới bình phong.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói trầm thấp run rẩy của Thẩm Thanh Đường đột nhiên vang lên rất khẽ.

“Lan Đình… đừng tới đây.”

Bước chân Tần Di chợt dừng lại, trong lòng không khỏi trùng xuống.

Nhưng ngay sau đó, hắn nghe thấy một tiếng cười yếu ớt phát ra từ phía sau bức bình phong, sau đó, Thẩm Thanh Đường cố gắng dùng giọng nói dịu dàng nhất có thể nói với hắn: "Hiện tại sắc mặt của em không được tốt… chàng đợi em một lát nhé…"

"Đợi em thu hồi hết dây leo đã nhé, có được không?"

Tần Di nhắm mắt lại, cố nén đau xót trong lòng, thấp giọng đáp: "Được."

Dây leo màu xanh lục xào xạc dần dần được thu lại, trong phòng dần sáng lên bởi ánh sáng của dạ minh châu, cả căn phòng được thắp sáng trở lại.

Ánh sáng chiếu vào bức bình phong, tạo thành một cái bóng rõ ràng, Tần Di thoáng nhìn thấy một vật giống như thân cây trong nháy mắt biến thành tay người.

Cánh tay mảnh mai và xinh đẹp thân thuộc của hắn.

Trong phòng cũng dần yên tĩnh trở lại.

Tần Di từ từ lấy lại tinh thần, sau đó hắn không hề tỏ ra kinh ngạc hay chán ghét sợ hãi mà chậm rãi cất bước nhẹ nhàng đi về phía trước.

Đặt hộp thức ăn trong tay xuống, sau đó nhẹ nhàng vươn tay ra sau bức bình phong.

"Em đã sẵn sàng chưa?"

Không lâu sau, một bàn tay trắng nõn mềm mại chậm rãi duỗi ra, đặt lên mu bàn tay của hắn.

Tần Di mím môi, theo bản năng kéo nhẹ một cái.

Sau đó, một đám mây trắng mềm mại mang theo hương thơm cứ vậy mà rơi vào trong lòng hắn.

Tần Di chậm rãi nhắm mắt lại, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng nhỏ gầy qua lớp áo ngoài ướt sũng, thấp giọng nói: "Có ta ở đây rồi, không sợ nữa."

Qua rất lâu rất lâu.

"Ừm……"

. .

Thẩm Thanh Đường ngủ thiếp đi trong vòng tay của Tần Di hơn một tiếng đồng hồ.

Mà trong một giờ đó, Tần Di vẫn giữ nguyên tư thế này, mặc dù cánh tay của hắn đã tê rần rồi lại mỏi nhừ, rồi lại đau nhức tê rần, cứ lặp đi lặp lại như vậy mấy lần, hắn vẫn không hề nhúc nhích.

Cuối cùng, cơ thể mềm mại trong vòng tay hắn khẽ run lên.

Tần Di vội vàng cúi đầu, chỉ thấy đôi mi thanh tú run rẩy từng chút một nâng lên.

Lúc này, Tần Di bất giác khẽ thở ra một hơi, không biết nên miêu tả tâm trạng của mình lúc này như thế nào.

Một đôi mắt ngấn nước trong veo yếu ớt mở ra, con ngươi long lanh đen huyền tràn ngập mơ màng, cực kỳ dịu dàng, vừa tiếp xúc với ánh mắt của Tần Di, nháy mắt liền hiện lên ý cười lung linh như mặt hồ mùa xuân.

Đôi mắt đẹp này chỉ nhẹ nhàng nhìn Tần Di trong chốc lát đã khiến Tần Di cảm thấy toàn thân như tan chảy.

Hầu kết của hắn khẽ giật, hốc mắt đột nhiên đỏ lên, không tự chủ được ôm chặt lấy người trong lòng.

Như thể đó là sinh mệnh của chính hắn.

Thẩm Thanh Đường tùy ý để hắn ôm.

Qua một lúc lâu, một bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Tần Di.

“Lan Đình, em khát nước.”

Tần Di đột nhiên hoàn hồn, bối rối nhìn đi chỗ khác, sau đó khàn giọng nói: “Có bánh nếp rượu nhưng mà đã nguội rồi.”

Khóe môi Thẩm Thanh Đường nhẹ cong lên một cái lúm đồng tiền: “Không sao, em uống một chút cho thông cổ họng.”

Tần Di trầm mặc chốc lát, sau đó vươn tay kéo hộp thức ăn ở bên cạnh qua.

Mở nắp hộp thức ăn ra, bên trong có hai tầng, tầng trên là bánh nếp rượu, tầng dưới là đĩa bánh ngọt và đĩa kẹo trái cây.

Thẩm Thanh Đường từ xa nhìn thấy, trên khuôn mặt tái nhợt hiện lên một nụ cười nhẹ, lúc này cậu ho khan hai tiếng, sau đó khàn giọng nói: “Đều là món ăn em thích nhất, Lan Đình thật dụng tâm.”

Tần Di không nói gì, chỉ bưng bát bánh nếp rượu đã nguội lạnh lên.

Hắn tự mình nhấp một ngụm, cảm thấy đã lạnh rồi, không khỏi có chút do dự.

Thẩm Thanh Đường bất đắc dĩ nói: “Chỉ là hơi lạnh thôi, em còn chưa yếu ớt đến thế đâu.”

Hơn nữa, kinh mạch toàn thân bị kéo căng đã nóng như lửa đốt, cậu rất muốn uống chút gì lạnh để cảm thấy thoải mái hơn.

Chỉ là, Thẩm Thanh Đường không nói ra điều này.

Nghe Thẩm Thanh Đường thúc giục, Tần Di trầm mặc một lúc, đột nhiên ánh mắt khẽ động, trong lòng bàn tay lóe lên một quả cầu đỏ.

Dần dần, cái bát trong tay Tần Di bắt đầu đỏ lên, bánh nếp rượu cũng bắt đầu bốc hơi.

Không bao lâu sau, ánh sáng đỏ trong lòng bàn tay Tần Di nhạt dần, bánh gạo nếp trong bát cũng nóng hổi.

Lúc này hắn mới nghiêm túc cầm thìa, múc một thìa rồi đưa cho Thẩm Thanh Đường: "Ăn nào."

Thẩm Thanh Đường nhìn hành động của Tần Di, quả thực không biết nên nói gì nữa.

Nhưng lúc này Tần Di đã đút cho cậu rồi, Thẩm Thanh Đường cũng không nói gì, chỉ im lặng mỉm cười, cụp mắt xuống, uống cạn rượu nếp trong thìa.

Tần Di lại múc một thìa khác.

Thẩm Thanh Đường tiếp tục uống.

Khi Thẩm Thanh Đường rốt cuộc uống không nổi nữa, Tần Di liền một hơi uống nốt phần còn lại trong bát, sau đó lấy khăn tay ra, cẩn thận lau vết nước đọng trên môi Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường chỉ lặng lẽ nhìn Tần Di bằng đôi mắt suy yếu mà rực sáng.

Cậu đột nhiên có ý xấu, bèn cắn một cái, vừa vặn cắn vào ngón tay Tần Di đang dùng khăn tay lau cho cậu.

Tần Di: …

Tần Di bất đắc dĩ chậm rãi rút tay về, đang muốn bảo Thẩm Thanh Đường đừng quậy nữa, lại đột nhiên ngẩng đầu lên, liền bắt gặp ánh mắt đưa tình kèm với nụ cười bí ẩn của Thẩm Thanh Đường.

Trầm mặc một lát, Tần Di ý thức được một chuyện.

Bầu không khí dịu ngọt bốc lên theo làn khói nhẹ.

Cũng không biết là ai chủ động trước, hơi thở của hai người càng ngày càng gần.

Hàng mi dài của Thẩm Thanh Đường khẽ run, làn môi hơi khô khốc dán lên đôi môi mỏng và mềm mại của cậu.

Tần Di chậm rãi siết chặt vòng tay đang ôm eo của mình.

Hai cánh tay trắng nõn chậm rãi ôm lấy cổ Tần Di, hơi thở của hai người dần dần hòa quyện vào nhau, ngày càng trở nên nóng bỏng.

Giữa môi và răng có vị ngọt của rượu nếp, còn thoang thoảng hương hoa.

Đôi môi của Thẩm Thanh Đường mềm mại, ngọt ngào như đường mật, trơn bóng như ngọc.

Hô hấp của Tần Di dần dần nóng lên.

Những cảm xúc bị kìm nén từ nãy đến giờ dần dần được hắn giải phóng.

Hắn hôn Thẩm Thanh Đường một cách không kiểm soát, hơi dùng sức, lại mang theo chút cướp đoạt xâm phạm.

Hắn thực sự không muốn Thẩm Thanh Đường phải chịu khổ, nhưng lại kìm lòng không đậu muốn giữ người càng gần mình hơn, càng chặt hơn.

Tốt nhất là từng giây từng phút đều ở trong mắt hắn, trong vòng tay hắn, có mọc cánh cũng không thoát được, thì tốt biết mấy…

------oOo------

Chương 66: Sao chàng vẫn còn ngây thơ như vậy?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 66: Sao chàng vẫn còn ngây thơ như vậy?

Ba ngày tiếp theo, Tần Di hầu như một tấc cũng không rời ở bên cạnh chăm sóc cho Thẩm Thanh Đường.

Vì Thẩm Thanh Đường muốn mở rộng kinh mạch một lần nữa, còn phải hấp thu toàn bộ linh lực tràn ngập trong cơ thể nên gần như cả ngày cậu đều ngâm mình trong bồn nước đầy dược liệu, vô cùng suy yếu.

Hấp thu linh lực rất hao tổn công sức, vốn Thẩm Thanh Đường là người thích cười nhất, nhưng hai ngày nay rõ ràng cậu đã ít cười đi rất nhiều.

Tần Di nhìn thấy tất cả, tâm trạng không biết là tư vị gì.

Cũng không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể cố gắng hết sức làm một vài món ăn ngon, mang theo mấy cuốn thoại bản thú vị cho Thẩm Thanh Đường xem.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường một tay bấm quyết, nhắm hờ hai mắt, lẳng lặng dựa vào thành bồn tắm, mái tóc đen ẩm ướt xõa xuống, rủ xuống hai bên sườn mặt trắng nõn, uốn lượn rơi xuống nước .

Tần Di ngồi ở bên cạnh, để cậu dựa vào bả vai hắn, cầm thoại bản cho cậu xem.

Lật từng trang một.

Những cuốn thoại bản này là Tần Di nhờ Cung Phất Vũ mua về từ thành Thanh Ngọc, khác hẳn những cuốn thoại bản ở thành Lăng Dương, nội dung cũng khác rất nhiều.

Ở thành Lăng Dương, cơ bản đều là Tiên tôn Ma tôn mấy nhân vật nhảm nhí gì đó, thoại bản được mua từ thành Thanh Ngọc viết thực tế hơn nhiều.

Nào là huynh đệ, thanh mai trúc mã, yêu thú biến thành người báo ân, nào là có vị Chân Nhân nào đó nuôi hơn trăm người thê thiếp xinh đẹp——

Đợi đã?

Hơn trăm người thê thiếp xinh đẹp?

Tần Di nhìn thấy những miêu tả này, sắc mặt tái xanh, không khỏi lập tức lật sang trang tiếp theo.

"Sao lại lật trang rồi?" Lông mi Thẩm Thanh Đường run lên, có chút khó hiểu.

Tần Di không biết Thẩm Thanh Đường đọc đến đâu rồi, ho khan một tiếng nói: "Không có gì, trang đó viết lung tung quá."

Thẩm Thanh Đường nói: "Vậy em cũng muốn xem."

Tần Di: …

Im lặng một lúc, Tần Di không lay chuyển được Thẩm Thanh Đường, chỉ đành lật lại trang truyện.

Hắn nghĩ, thôi vậy, chắc chỉ là một câu truyện tìm kiếm cái lạ, một hai trang thôi, không nhiều lắm, muốn xem thì cứ xem vậy.

Nhưng Tần Di vẫn đánh giá thấp trí tưởng tượng của người viết truyện ở thành Thanh Ngọc.

Cuốn thoại bản đó viết rằng, vị Nguyên Anh Chân Nhân đó có dung mạo tuấn mỹ vô song, độc nhất vô nhị, chỉ là có hơi phong lưu, nuôi hơn trăm người thê thiếp xinh đẹp như hoa, ai cũng có dáng vẻ xuất chúng, nhan sắc khuynh thành, người đẫy đà kẻ thon gầy, đủ mọi loại hình.

Nhưng sau đó, câu chuyện lại miêu tả sang hướng khác, nói rằng: Thực ra Nguyên Anh Chân Nhân có một bí mật động trời, nuôi nhiều thê thiếp như vậy chính là để che giấu bí mật này.

Ánh mắt Tần Di khẽ động, hơi sửng sốt, thầm nghĩ, hình như cũng không phải là một câu truyện dung tục, có vẻ là theo hướng hồi hộp suy lý?

Thế là hắn không khỏi hiếu kỳ đọc tiếp.

Kết quả thoại bản lại viết rằng, vị Nguyên Anh Chân Nhân này tu luyện một loại công pháp đặc biệt, tuyệt đối không thể tiết ra Nguyên Dương, nếu không công lực của hắn sẽ biến mất hoàn toàn trong một khoảng thời gian.

Sở dĩ nuôi nhiều thê thiếp như vậy, chính là để tránh cho người ta phát hiện hắn đang tu luyện loại công pháp này.

Cho nên Nguyên Anh Chân Nhân đối đãi với thê thiếp rất tốt, cũng là để bọn họ giữ bí mật cho hắn.

Đọc đến đây, Tần Di càng tò mò và muốn xem tiếp, nhưng Thẩm Thanh Đường vẫn chưa xem xong nên hắn chỉ có thể đợi.

Ai dè giây tiếp theo, giọng nói nhỏ nhẹ yếu ớt của Thẩm Thanh Đường vang lên: "Lật tiếp đi."

Tần Di giật mình, lập tức lật sang trang tiếp theo.

Thẩm Thanh Đường nhìn thấy điều này, âm thầm cười một tiếng, mà Tần Di lúc này đã nhịn không được tiếp tục xem——

Sau khi lật trang mới, tình tiết của câu chuyện bắt đầu có chuyển biến đột ngột.

Một ngày nọ Nguyên Anh Chân Nhân ra ngoài, lại bất cẩn trúng phải xuân dược, hắn vốn muốn nhân cơ hội trốn về nhà, nhưng lại bị kẻ thù truyền kiếp nhắm trúng.

Sau một đêm tình, Nguyên Anh Chân Nhân tạm thời mất đi tu vi sắc mặt tái nhợt, bàng hoàng không thể tin được.

Ngay khi hắn chuẩn bị vươn cổ chịu chết, kẻ thù truyền kiếp lại không làm gì hắn cả, ngược lại còn đưa hắn về nơi ở của mình.

Kể từ đó, Nguyên Anh Chân Nhân đã bị kẻ thù truyền kiếp nhốt lại.

Tần Di: ?

Tần Di dù có ngu ngơ đến đâu, nhìn thấy cảnh này cũng cảm thấy có gì đó không ổn, mắt tối sầm lại, vừa định đóng thoại bản này lại thì nghe thấy Thẩm Thanh Đường thì thào nói: "Lan Đình, em còn chưa xem xong."

Tần Di sắc mặt khẽ biến, hắn nhíu mày nói: "Đừng xem loại thoại bản bậy bạ này nữa."

"Em không chịu." Thẩm Thanh Đường có chút không vui.

Tần Di: …

Ban đầu, Tần Di còn muốn khuyên răn Thẩm Thanh Đường, để trong đầu Thẩm Thanh Đường đừng chứa đầy mấy thứ kỳ quái này, nhưng khi quay đầu nhìn thấy gương mặt gầy gò xanh xao của Thẩm Thanh Đường, hàng mi dài ướt át và đôi môi mím chặt có chút không vui, Tần Di trầm mặc một hồi, liền cảm thấy mình quá hà khắc rồi.

Đều là người trưởng thành cả.

Hình như xem một chút cũng không sao nhỉ?

Quan trọng nhất là Thẩm Thanh Đường bây giờ đang cảm thấy không thoải mái, xem thể loại mới lạ này có thể khiến em ấy vui hơn chăng?

Cuối cùng, Tần Di cũng tự thuyết phục mình, chỉ có thể thở dài một hơi, lại chậm rãi mở cuốn thoại bản ra.

Thẩm Thanh Đường lại mỉm cười, tiếp tục xem.

Mà Tần Di lúc này cũng nhìn lướt qua, hắn vốn cũng chẳng muốn xem, nhưng nội dung câu chuyện thật sự khiến người ngứa ngáy tâm can, cuối cùng thần không biết quỷ không hay mà tiếp tục xem.

Tần Di vốn cho rằng nội dung câu truyện mà lúc nãy hắn vừa đọc tới đã lạ lùng lắm rồi, nhưng bây giờ xem ra, hắn phát hiện điều thái quá còn chờ ở phía sau.

Kẻ thù truyền kiếp đã nhốt Nguyên Anh Chân Nhân trong động phủ của mình, mỗi ngày hậu hạ hắn ăn uống no say, nhưng vẫn một mực không thả hắn đi, còn bắt hắn song tu suốt ngày.

Nguyên Anh Chân Nhân vô cùng nhục nhã, nhiều lần định tự tử nhưng không thành.

Tần Di: …

Đọc đến đây, Tần Di thực sự nhịn không nổi nữa, quay lại nhìn Thẩm Thanh Đường, muốn xem phản ứng của Thẩm Thanh Đường, kết quả lại thấy Thẩm Thanh Đường đang bưng má nghiêm túc đọc thoại bản với đôi mắt sáng ngời và tò mò, bên khóe môi tái nhợt còn ẩn chứa ý cười.

Tần Di: ?

Thật là không hiểu nổi sao Thẩm Thanh Đường lại thích khẩu vị này…

“Em xem xong rồi.” Cố tình lúc này Thẩm Thanh Đường lại thúc giục.

Tần Di nhắm mắt lại, lấy lại tinh thần, lộ ra vẻ mặt gượng ép nhẫn nhịn, lật sang trang tiếp theo.

Nhưng một lát sau, Tần Di lại không khỏi cúi đầu xem tiếp.

Nhưng lần này, nội dung của trang tiếp theo có chút ngoài dự đoán của Tần Di.

Thì ra những thê thiếp được Nguyên Anh Chân Nhân nuôi dưỡng thấy đã lâu rồi mà hắn vẫn chưa trở về, lo lắng Nguyên Anh Chân Nhân xảy ra chuyện nên đã mang theo pháp khí truy tìm tung tích và tìm được đến nhà của kẻ thù truyền kiếp của Nguyên Anh Chân Nhân.

Hơn một trăm thê thiếp hợp lực lại đánh đuổi kẻ thù truyền kiếp và giải cứu Nguyên Anh Chân Nhân ra ngoài.

Khi Nguyên Anh Chân Nhân nhìn thấy các thê thiếp, hắn đã xúc động đến mức bật khóc, nói rằng sau này hắn sẽ đối xử với họ thật tốt.

Các thê thiếp đều vui mừng khôn xiết, liền đón Nguyên Anh Chân Nhân về nhà.

Đọc tới đây, Tần Di hơi ngạc nhiên, thầm nghĩ chắc là mình đã hiểu lầm người viết thoại bản rồi, tuy quá trình hơi kỳ dị, nhưng kết cục rất chân thiện mỹ.

Chẳng qua là có hơn trăm thê thiếp mà thôi…

Vẫn là hơi bị nhiều quá.

Chẳng qua thấy câu chuyện chắc là kết thúc rồi, Tần Di cũng không muốn Thẩm Thanh Đường xem nhiều quá, bèn lật sang trang tiếp theo.

Nhưng Tần Di nào đâu có ngờ, trang sau vẫn còn tình tiết nữa?

Vẫn là các thê thiếp với Nguyên Anh Chân Nhân sao?

Vốn dĩ Tần Di còn tưởng rằng đây là cuốn thoại bản viết theo lẽ thông thường, kể từ đó Nguyên Anh Chân Nhân và các thê thiếp của mình tâm ý tương thông, cùng nhau trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, cũng chẳng có gì mới mẻ.

Nhưng tiếp tục xem tiếp, tam quan của Tần Di liền sụp đổ.

Sau khi Nguyên Anh Chân Nhân trở về, hắn đối xử với các thê thiếp rất tốt, bày tỏ sẽ giữ bọn họ bên mình cho đến cuối đời.

Các thê thiếp nhìn nhau, đồng loạt lộ ra nụ cười vui mừng, nhưng không hề thấy cảm động, còn dụ dỗ Nguyên Anh Chân Nhân phải thề rằng sẽ không bao giờ rời xa bọn họ.

Nguyên Anh Chân Nhân cũng không nghĩ nhiều, cứ thế mà phát lời thề.

Nhưng điều hắn không ngờ tới là lúc nửa đêm, đám thê thiếp lại kéo đến phòng hắn.

Nguyên Anh Chân Nhân bất đắc dĩ nói: “Các phu nhân, các ngươi cũng biết nỗi khổ tâm của ta, ta không thể ——— “

“Không sao, bọn ta đã thương lượng rồi, dùng cách này sẽ không tổn hại đến tu vi của phu quân.” Một vị thê thiếp khẽ cười, lấy ra một chiếc vòng bằng vàng.

Sau đó, cánh tay nhỏ nhắn của nàng khẽ cử động, cởi bỏ quần áo của mình.

Lúc này Nguyên Anh Chân Nhân mới hãi hùng phát hiện ra, tiểu thiếp này vậy mà lại là đàn ông?!

Chuyện xảy ra tiếp theo thậm chí còn kinh hãi hơn.

Hóa ra những thê thiếp mà Nguyên Anh Chân Nhân cưới về đều là đàn ông, nhiều người trong số họ hắn đã từng gặp qua.

Nhìn thấy trong phòng toàn là “tiểu thiếp” mỹ nam xinh đẹp như hoa, Nguyên Anh Chân Nhân suýt chút nữa xỉu ngang.

“Bộp–“

Tần Di rốt cục cũng hết chịu nổi, bất thình lình đóng cuốn thoại bản trong tay lại, sau đó bực bội nhỏ giọng nói: “Người viết thoại bản ở thành Thanh Ngọc vô lý đến không thể tưởng tượng nổi.”

Quan trọng chính là Cung Phất Vũ còn sai người đi sưu tầm những cuốn thoại bản này.

Khẩu vị của Cung Phất Vũ có phải nặng quá rồi không?

Thẩm Thanh Đường mà đi theo y, sớm muộn gì cũng sẽ bị lệch lạc…

Vẻ mặt Tần Di cực kỳ quỷ dị.

Ngược lại, Thẩm Thanh Đường lúc này khẽ mỉm cười, vươn tay vuốt ve cánh tay Tần Di đặt bên cạnh bồn tắm, nói: "Lan Đình, đừng tức giận mà."

Tần Di hít sâu một hơi, yên lặng thu hồi thoại bản trong tay, sau đó quay đầu nghiêm mặt nhìn Thẩm Thanh Đường: "Sau này đừng đọc loại thoại bản này nữa, em muốn ta ở cùng em thì ta sẽ ở cùng em. Xem nhiều thứ này quá đầu óc hư hết."

Thẩm Thanh Đường nhìn vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc của Tần Di, không khỏi chớp chớp mắt, sau đó nhẹ giọng nói: "Nhưng mà Lan Đình nè, chàng đọc mấy thoại bản này thật sự không có cảm giác gì sao?"

Tần Di sắc mặt ngưng trọng: "Đều là mấy thứ nhảm nhí, có cảm giác gì được chứ?"

Thẩm Thanh Đường nhìn chằm chằm vào mắt Tần Di, nhìn đến mức Tần Di bất giác quay mặt đi.

Một lúc sau, Thẩm Thanh Đường không khỏi thở dài nói: "Em sắp Trúc Cơ rồi."

Tần Di tim đập thình thịch.

"Mà Lan Đình, sao chàng vẫn còn ngây thơ như vậy?"

Tần Di: …

Một lúc sau, lỗ tai Tần Di hơi đỏ lên, cụp mắt cau mày nói: "Ta cũng không phải không hiểu những chuyện đó."

Đôi mắt long lanh của Thẩm Thanh Đường khẽ lay động, sau đó cậu nhẹ nhàng nói: "Lan Đình, em và chàng hiện tại đã là bạn đời của nhau rồi, cũng không phải là làm chuyện xấu gì."

"Nếu như không học hỏi một vài thứ, tương lai chúng ta còn có mấy trăm thậm chí mấy ngàn năm sống với nhau, cứ vậy thì cũng quá nhàm chán rồi."

Tần Di đột nhiên mở to hai mắt: "Ta —— "

Nhưng ngay lập tức, Tần Di không khỏi tức giận nói: "Nhưng cuốn thoại bản vừa rồi viết có nhiều thê thiếp như vậy, em cho ta đọc thứ này là có ý gì?"

"Chàng còn chưa xem hết." Thẩm Thanh Đường bất đắc dĩ nói.

Tần Di: ?

Tần Di lập tức kìm lại lửa giận trong lồng ngực, lại lấy cuốn thoại bản ra lật thêm vài trang.

Lật đến cuối cùng, Tần Di nhìn nội dung trong sách, vẻ mặt đột nhiên cứng đờ.

Hóa ra những thê thiếp đó đều là hóa thân của kẻ thù truyền kiếp.

Kẻ thù truyền kiếp biết Nguyên Anh Chân Nhân đa tình, cho nên dùng biện pháp này để giữ Nguyên Anh Chân Nhân ở bên cạnh mình, không thể phong lưu được nữa.

Tần Di: …

------oOo------

Chương 67: Làm sao có thể trơ mắt nhìn Thẩm Thanh Đường chết được chứ?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 67: Làm sao có thể trơ mắt nhìn Thẩm Thanh Đường chết được chứ?

Nhưng cho dù Tần Di tức giận đến không nói thành lời, thì khi nhìn thấy dáng vẻ Thẩm Thanh Đường tựa vào bả vai hắn uể oải cười, hắn cũng không nỡ trách cậu.

Cuối cùng chỉ có thể coi như không có chuyện gì.

Thẩm Thanh Đường nhìn thấy sự bao dung của Tần Di dành cho mình, trên đôi môi mỏng nhạt màu của cậu lặng lẽ nở một nụ cười.

Một Tần Di như vậy, cậu càng yên tâm hơn.

Trong nguyên tác, Tần Di bởi vì quá cố chấp mà đi đến cực đoan, nên Thẩm Thanh Đường luôn cố ý hoặc vô tình tôi luyện lòng khoan dung cho Tần Di.

Hiện tại Tần Di cho dù đọc xong loại thoại bản này rồi cũng không hề tỏ ra quá tức giận với mình, Thẩm Thanh Đường cảm thấy trong lòng tràn đầy mật ngọt, kinh mạch vẫn luôn hành hạ cậu dường như cũng bớt đau hơn.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường không khỏi lại dán sát vào mặt Tần Di, nhỏ giọng nói: “Lan Đình, em sắp Trúc Cơ rồi, chàng phải cố lên nhé.”

Tần Di khẽ cau mày, bất đắc dĩ: “Không cần em nói ta cũng biết.”

Thẩm Thanh Đường mím môi, lại đột nhiên cúi người cắn vành tai Tần Di, sau đó duỗi tay ôm lấy cổ Tần Di, cười hi hi, làm ướt sũng cả người Tần Di.

Tần Di biết Thẩm Thanh Đường không thoải mái nên mới đùa giỡn như vậy, bèn nắm lấy cổ tay trắng nõn của cậu, tùy ý cậu chơi đùa.

Thẩm Thanh Đường làm ầm ĩ một hồi rồi từ từ dừng lại, trên khuôn mặt xinh đẹp trong sáng hiện lên một chút mỏi mệt.

Lúc này, Tần Di thấy nước thuốc trong bồn đã phai màu, hầu như đã hấp thu hết tác dụng của thuốc, ánh mắt khẽ động liền lấy một chiếc khăn khô mềm, sau đó bế Thẩm Thanh Đường ra khỏi bồn tắm.

Lúc này, cơn đau của Thẩm Thanh Đường qua đi, sự mệt mỏi rã rời ập đến, cậu cũng không thèm làm nũng nữa, chỉ mê man tựa vào trong lòng Tần Di, để Tần Di ôm cậu lau khô người cho cậu.

Vì ngâm nước lâu nên đầu ngón tay và ngón chân trắng nõn của Thẩm Thanh Đường có chút trắng bệch, nhưng mắt cá chân lại có màu đỏ nhạt.

Tần Di rất đau lòng, nhưng không thể làm gì, chỉ có thể ôm lấy thân thể mềm yếu của Thẩm Thanh Đường, cẩn thận lau khô người cho cậu.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường ngoan ngoãn nép vào trong lòng Tần Di, đôi mi thanh mảnh ẩm ướt rũ xuống, đôi môi mỏng khẽ mím lại, mái tóc đen ướt sũng xõa trên vai, quai hàm gầy gò tái nhợt vẫn còn đọng nước, trông lại càng nhọn hơn.

Nhưng vì đau đớn, đôi mày thanh tú của cậu vẫn luôn cau lại.

Hoàn toàn khác biệt với tính cách hoạt bát, tinh nghịch trước kia, không hiểu sao lộ ra một chút yếu đuối đáng thương.

Tần Di nhìn Thẩm Thanh Đường như vậy một lúc, thở dài một hơi, sau đó dừng công việc trong tay, lặng lẽ cúi người hôn lên khuôn mặt trắng trẻo mềm mại của Thẩm Thanh Đường.

Lúc này, làn da của Thẩm Thanh Đường có chút mát lạnh ẩm ướt.

Quả thực đã bị đông lạnh rồi.

Ánh mắt Tần Di lóe lên, theo bản năng ôm Thẩm Thanh Đường chặt hơn một chút, đồng thời cơ thể hắn tỏa ra một luồng nhiệt ấm áp.

Cảm nhận được hơi ấm, Thẩm Thanh Đường càng cọ vào trong lòng Tần Di.

Khóe môi Tần Di khẽ cong lên, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng Thẩm Thanh Đường, vuốt dọc theo lưng cậu từng chút một.

Động tác của Tần Di rất dịu nhàng, Thẩm Thanh Đường cũng rất hưởng thụ, biểu cảm càng ngày càng trở nên ngoan ngoãn yên tĩnh.

Nhìn đôi lông mày hơi nhíu lại vì đau của Thẩm Thanh Đường dần dần giãn ra, trái tim Tần Di cũng dần ổn định lại.

Cuối cùng, hắn lại hôn lên trán Thẩm Thanh Đường một cái, sau đó giữ nguyên tư thế này, ôm Thẩm Thanh Đường ở trong lòng ngủ thiếp đi.

Hắn mong rằng lần truyền linh lực tiếp theo của Thẩm Thanh Đường sẽ bình an vô sự.

Hắn thực sự không mong cầu Thẩm Thanh Đường có thể lợi hại nhiều hơn, hắn chỉ muốn Thẩm Thanh Đường được bình an.

. .

Kể từ ngày đó, thái độ của Tần Di đối với các trưởng lão càng mềm mỏng vâng lời hơn.

Đương nhiên, tất cả đều là vì Thẩm Thanh Đường.

Chỉ là ánh mắt nhìn Cung Phất Vũ càng ngày càng kiêng dè — ai biểu mấy cuốn thoại bản đó đều là do Cung Phất Vũ đưa tới, cứ cảm thấy Cung Phất Vũ không có ý tốt với hai người họ.

Cung Phất Vũ tự nhiên cũng cảm giác được điểm này, đại khái cũng đoán được một ít, nhưng hiện tại việc truyền linh lực quan trọng hơn, Cung Phất Vũ cũng lười so đo với Tần Di.

Đợt truyền linh lực thứ hai chẳng mấy chốc đã tới.

Với kinh nghiệm của lần truyền linh lực đầu tiên, ở lần thứ hai, Thẩm Thanh Đường đã bớt chịu khổ hơn rất nhiều, hơn nữa Lê Trường Phong vốn là người thận trọng, cho dù Thẩm Thanh Đường có yêu cầu thêm, Lê Trường Phong cũng chỉ xem xét tình hình nhiều thêm một chút.

Vì vậy, lần truyền linh lực thứ hai, Thẩm Thanh Đường chỉ thăng lên hai bậc, đạt đến Luyện Khí tầng chín, vẫn chưa đạt đến Trúc Cơ.

Lê Trường Phong làm như vậy cũng vì có lòng riêng, muốn tạo nền tảng tu vi vững chắc cho Thẩm Thanh Đường.

Lần này hắn cũng có thể để Thẩm Thanh Đường trực tiếp thăng lên Trúc Cơ, vậy thì đợt truyền linh lực cuối cùng của Thôi Vĩnh Tư có thể khiến Thẩm Thanh Đường thăng lên ít nhất hai tầng nữa.

Nhưng Lê Trường Phong không làm vậy.

Bởi vì hắn biết tính cách của Thôi Vĩnh Tư có phần mạo hiểm, nếu lần này Thẩm Thanh Đường tiến đến Trúc Cơ, Thôi Vĩnh Tư chắc chắn sẽ cố gắng hết sức để đẩy Thẩm Thanh Đường lên mức cao nhất có thể.

Làm như vậy, thiên phú của Thẩm Thanh Đường chắc chắn sẽ bị tổn hại.

Nhưng bây giờ hắn chỉ rót linh lực cho Thẩm Thanh Đường lên Luyện Khí tầng chín, Thôi Vĩnh Tư có truyền bao nhiêu linh lực đi nữa, Thẩm Thanh Đường cũng chỉ có thể đạt đến Trúc Cơ, không đến mức chỉ một lần liền tăng lên mấy cấp, tổn hại thiên phú.

Lại thêm linh lực của Thôi Vĩnh Tư là mạnh nhất nên việc giúp Thẩm Thanh Đường thăng lên Trúc Cơ cũng an toàn nhất.

Lê Trường Phong cũng biết Thôi Vĩnh Tư chắc chắn sẽ trách hắn vì đã không cố gắng hết sức trong lần này.

Nhưng hắn thực sự không muốn cứ thế mà phí hoài tương lai của một thiên tài.

Cho dù Thôi Vĩnh Tư có muốn trừng phạt hắn thì cũng không thể làm gì được.

Nhưng điều mà Lê Trường Phong không ngờ tới là, khi hắn chỉ đưa Thẩm Thanh Đường đến Luyện Khí tầng chín rồi chuẩn bị ra mặt xin lỗi Thôi Vĩnh Tư, Thôi Vĩnh Tư chỉ lặng lẽ liếc nhìn hắn một cái, không nói lời trách móc, chỉ đưa ra một lọ dưỡng nguyên đan: "Vất vả rồi, trở về nghỉ ngơi cho tốt đi."

Lê Trường Phong hơi kinh ngạc, nhưng vẫn yên lặng nhận lấy lọ dưỡng nguyên đan, cảm ơn rồi rời đi.

Ngay khi hắn đi ngang qua Thôi Vĩnh Tư, hắn nghe thấy Thôi Vĩnh Tư lạnh nhạt nói: "Chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, lão Lê, cậu thực sự nghĩ ta là loại người không quan tâm đến tương lai của đệ tử sao?"

Lê Trường Phong nhướng mày, nhịn không được muốn trả lời, nhưng Thôi Vĩnh Tư đã đi trước hắn một bước, bước vào phòng xem xét tình trạng của Thẩm Thanh Đường.

Lê Trường Phong trầm mặc chốc lát, sau đó khẽ thở dài, mím môi không nói nữa.

. .

Ba ngày sau, Thẩm Thanh Đường truyền linh lực lần thứ ba.

Lần này, Thôi Vĩnh Tư gọi Tần Di vào trong mật thất ở cạnh bên nói vài lời với Tần Di.

Sau khi nói xong, Thôi Vĩnh Tư đi ra và truyền linh lực cho Thẩm Thanh Đường.

Nơi được sắp xếp cho lần truyền linh lực cuối cùng không phải chỗ ở của Cung Phất Vũ, mà là trong suối nước nóng bạch ngọc ở chỗ Thôi Vĩnh Tư.

Vào lúc này, toàn bộ hồ nước nóng đều chứa đầy nước thuốc có tác dụng đả thông kinh mạch, để tránh cho Thẩm Thanh Đường ngoài ý muốn bị nổ tan xác.

Khi đối mặt với Thôi Vĩnh Tư, Thẩm Thanh Đường cảm thấy hơi mất tự nhiên, dù sao cậu cũng không rõ tính tình của vị trưởng môn này.

Cũng không biết trưởng môn có thái độ gì với cậu.

Diệp Thâm và Lê Trường Phong trước đó là những vị tiền bối có tính cách ôn hòa, mặc dù họ có khí chất mạnh mẽ nhưng lại không quá lạnh lùng.

Nhưng Thôi Vĩnh Tư thì khác, ông ta có phong thái của mỹ nhân băng sơn sư tôn trong truyện tiên hiệp, luôn có khí chất thanh cao lạnh lùng.

Chỉ là không biết băng sơn sư tôn là ngoài lạnh trong nóng hay là tâm như rắn rết đây.

Thẩm Thanh Đường nhìn không thấu, đương nhiên phải cẩn thận hơn một chút.

Thôi Vĩnh Tư dường như nhìn thấy được sự thận trọng của Thẩm Thanh Đường, lúc này, ông ta lặng lẽ nhìn chằm chằm vào Thẩm Thanh Đường, thản nhiên nói: "Ngươi không tin ta."

Đây không phải là câu nghi vấn mà là câu khẳng định.

Thẩm Thanh Đường tim đập lỡ một nhịp, vội cụp mắt xuống nói: "Thanh Đường không dám."

"Không có gì không dám, ta làm ra quyết định như vậy, ngươi không tin ta cũng là chuyện bình thường."

Thẩm Thanh Đường mím môi không nói.

"Tuy nhiên ngươi không tin ta cũng chẳng sao, ta cũng không cần sự tin tưởng của ngươi." Thôi Vĩnh Tư lạnh nhạt nói.

Thẩm Thanh Đường khẽ cau mày.

Nhưng sau đó, cậu nghe thấy Thôi Vĩnh Tư nói tiếp: "Lần này, ta nợ ngươi một ân tình. Sau này nếu ngươi có bất kỳ yêu cầu nào, có thể nói với ta. Chỉ cần ta làm được, ta sẽ cố gắng hết sức để thực hiện cho ngươi."

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, nhưng cũng không từ chối, mà cụp mắt hành lễ: "Thanh Đường đa ta trưởng môn."

Thôi Vĩnh Tư gật đầu: "Không cần khách sáo, bắt đầu đi."

Thẩm Thanh Đường định thần lại, lập tức khoanh chân ngồi vững vàng, đồng thời yên lặng nhắm mắt lại.

Lúc này, Thôi Vĩnh Tư vươn lòng bàn tay chạm nhẹ vào hai đại huyệt trước mặt, trầm giọng nói: "Yên tâm đi, lần truyền linh lực này mới là quan trọng nhất, cho dù trước đó ngươi không tin ta, lần này ngươi nhất định phải tin ta."

"Nếu không lỡ như thất bại trong gang tấc, người chịu thiệt chính là ngươi."

Sau khi Thôi Vĩnh Tư nói xong, cơ thể căng thẳng của Thẩm Thanh Đường lúc này mới từ từ thả lỏng.

Một lúc sau, Thẩm Thanh Đường khẽ nói: "Trưởng môn, có thể rồi."

Ánh mắt Thôi Vĩnh Tư khẽ động, trong mắt hiện lên một tia khen ngợi, nhưng rất nhanh, ông ta cũng nhắm mắt lại, bắt đầu lần truyền linh lực cuối cùng.

“Lúc sắp đến Trúc Cơ nhất định phải nói cho ta biết, sớm hơn một khắc hay chậm hơn một khắc cũng không được.”

“Vâng ạ.”

. .

Thôi Vĩnh Tư có Hỏa linh căn giống như Tần Di, mặc dù ông ta bình thường trông có vẻ lạnh lùng, nhưng khi dòng linh lực Hỏa được truyền vào cơ thể Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Đường ngay lập tức cảm thấy đau rát như bị bỏng.

May mắn là trong suối nước nóng được trộn với nhiều loại thuốc thuộc tính hàn để trừ hỏa và thanh tâm, tiếp xúc qua lại cũng hóa giải được sự khó chịu của Thẩm Thanh Đường sau khi một phần linh lực Hỏa được truyền vào cơ thể.

Nhưng khi linh lực của Thôi Vĩnh Tư tăng lên, không chỉ từng lớp mồ hôi nóng chảy ra từ trán của Thẩm Thanh Đường, mà trên mặt cậu cũng xuất hiện một vệt đỏ bừng, ngay cả chất lỏng mát lạnh ban đầu trong bể cũng dần dần nóng lên.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường chỉ cảm thấy như có vô số ngọn lửa nóng mỏng đang không ngừng thiêu đốt kinh mạch trong cơ thể mình.

Cả người như muốn nổ tung từ bên trong.

Trong nhiệt độ như thiêu đốt ấy, tâm trí cậu sắp mất đi khả năng suy nghĩ.

Lần này Thẩm Thanh Đường giải phóng phân thân sớm hơn so với hai lần trước, nhưng mà lần này, khi những sợi dây leo đó xuất hiện thì đã mềm oặt, rõ ràng đã bị linh lực Hỏa thiêu đốt đến không thể chịu nổi.

Vì vậy vừa ra ngoài, chúng nó đều chui vào trong ao nước, cuối cùng vô số dây leo xanh biếc gần như bao phủ toàn bộ ao suối nước nóng.

Nhìn thấy cảnh này, Thôi Vĩnh Tư không khỏi khẽ cau mày – Thiên phú của Thẩm Thanh Đường cao hơn ông ta tưởng.

Thậm chí……

Nó đã vượt ngoài phạm vi của linh căn Thiên phẩm.

Ngược lại có hơi giống…

Một vài suy đoán thoáng qua tâm trí Thôi Vĩnh Tư, nhưng ngay sau đó, ông ta nhanh chóng xóa bỏ những suy đoán này và tiếp tục truyền linh lực cho Thẩm Thanh Đường.

Luồng khí nóng bỏng tăng vọt khắp suối nước nóng, nhiệt độ trên người Thẩm Thanh Đường cũng không ngừng tăng lên.

Dần dần, Thẩm Thanh Đường cảm thấy mình sắp đột phá Trúc Cơ rồi.

Cậu sắp Trúc Cơ rồi.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường đột nhiên mở mắt ra, khàn giọng nói: “Trưởng môn, đủ rồi.”

Vừa nghe Thẩm Thanh Đường nói, Thôi Vĩnh Tư liền rút tay lại.

Nhưng Thẩm Thanh Đường vẫn cảm thấy linh lực trong người sắp tràn ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, Thẩm Thanh Đường cảm thấy linh lực quá nhiều rồi.

Nhưng Thôi Vĩnh Tư nhìn thấy cảnh này, chỉ cau mày, rồi nhìn lên đỉnh đầu.

Trên trần nhà, Thôi Vĩnh Tư cảm nhận được lôi kiếp đang đến gần, thay vì ngồi chờ, ông ta đã nhảy ra ngoài.

Cuối cùng còn để lại một câu: “Trong lúc lôi kiếp, cố gắng ở trong ao, những linh dịch đó sẽ bảo vệ ngươi.”

Thẩm Thanh Đường không có thời gian để suy nghĩ, chỉ mím môi, bắt đầu tiến kỳ Trúc Cơ.

. .

Sấm sét dần dần lượn vòng trên nóc nhà, Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong ở ngoài phòng nhìn thấy cảnh này, không khỏi ngẩng đầu lên.

Nhưng dần dần, vẻ mặt của họ có chút không đúng.

Đám mây giông này không khỏi lớn quá rồi đó.

Không biết Thẩm Thanh Đường có chịu nổi không?

Khi Thôi Vĩnh Tư đi ra, ông ta cũng nhìn thấy những đám mây giông dày đặc, vẻ mặt hơi thay đổi.

Sao lại có lôi kiếp Trúc Cơ khủng khiếp như vậy?

Chưa kể Thẩm Thanh Đường vừa rồi đã mắc một sai lầm nhỏ trong lúc truyền linh lực, có thể sẽ không thể chống lại được.

Khi Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong nhìn thấy Thôi Vĩnh Tư đi ra, họ lập tức nói: “Trưởng môn, tại sao lôi kiếp này lại lớn như vậy?”

Thôi Vĩnh Tư lộ ra biểu cảm phức tạp: “Ta không biết—”

Thôi Vĩnh Tư chưa nói xong thì có một bóng đen bay qua đám đông và lao thẳng vào suối nước nóng.

Rõ ràng chính là Tần Di.

Nhìn thấy Tần Di xông vào hồ nước nóng, sắc mặt của Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong đột nhiên thay đổi, họ đều muốn ngăn Tần Di lại, nhưng lần này, Thôi Vĩnh Tư đã đưa tay ra cản họ lại.

“Để nó vào đi.”

“Tại sao?” Cung Phất Vũ kinh ngạc khó hiểu.

Thôi Vĩnh Tư im lặng một lúc rồi nói: “Tần Di là Hỏa linh căn, nếu nó vào song tu với Thẩm Thanh Đường lúc này có thể lấy đi một phần linh lực dư thừa, còn Thẩm Thanh Đường cũng không phải tiến kỳ Trúc Cơ nhanh như vậy.”

“Ta để nó ở lại cũng là phương án cuối cùng.”

Chỉ là, linh lực được truyền cho sẽ bị lãng phí ở một mức độ nào đó.

Cung Phất Vũ cau mày, vẻ mặt của y rõ ràng không được thoải mái.

Nhưng bây giờ nhìn thấy lôi kiếp khủng bố như vậy, tất cả mọi người đều im lặng.

Quả thực chỉ có thể hoãn lại việc tiến kỳ Trúc Cơ.

Làm sao có thể trơ mắt nhìn Thẩm Thanh Đường chết được chứ?

------oOo------

Chương 68: Người tính không bằng trời tính.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 68: Người tính không bằng trời tính.

Thời điểm Tần Di xông vào suối nước nóng, cả ao nước nóng to như thế gần như bị bao phủ toàn bộ bởi dây leo màu xanh biếc.

Từ trên xuống dưới, nó che lấp hết ánh mặt trời, không thể nhìn thấy một khe hở nào, càng không thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong dây leo.

Giống như một cái lồng khổng lồ màu xanh lục, những dây leo kia vẫn đang chậm rãi vươn ra, điên cuồng hấp thu linh dịch trong ao.

Nhìn thấy cảnh này, Tần Di không khỏi thở dốc, nhưng hắn vẫn cất bước, chậm rãi bước vào trong suối nước nóng.

Cảm nhận được có người tiến vào, đám dây leo lập tức sinh ra mấy phần cảnh giác và địch ý, giương nanh múa vuốt về phía Tần Di.

Nhưng Tần Di chỉ bằng một động tác đã khiến những dây leo đó lặng lẽ dừng lại.

Hắn nhắm mắt lại, vươn tay chạm vào lồng giam xanh biếc trước mặt, yên lặng áp trán lên, thấp giọng nói: “Thanh Đường, là ta.”

Gần như trong nháy mắt, những dây leo đang nóng lòng muốn tấn công Tần Di đột nhiên rụt lại.

Cái lồng khổng lồ từ từ mở ra một khe hở, chỉ đủ rộng cho một người bước vào.

Tần Di mở mắt ra, hít sâu một hơi, chậm rãi đi theo con đường được tạo thành từ dây leo, từng bước một đi vào sâu trong suối nước nóng.

Linh dịch trong suối nước nóng đã bị linh lực Hỏa linh căn của Thôi Vĩnh Tư tẩy rửa, giờ phút này vẫn còn đang bốc khói, kích thích làn da Tần Di có chút ngứa ngáy.

Tần Di bơi trong nước từ từ tiến sâu vào.

Hắn không sợ bóng tối, bởi vì thị lực của yêu thú trong bóng tối mạnh hơn người bình thường gấp mấy lần.

Chỉ nhìn vào lối đi được ngăn cách bởi những dây leo này, Tần Di không nhìn thấy bất kỳ dấu vết nào của Thẩm Thanh Đường trên mặt nước đen như mực.

Điều này khiến Tần Di bất giác nhíu mày.

Sao lại như vậy?

Tần Di theo bản năng tăng nhanh tốc độ.

Mà vào lúc này, trên đỉnh đầu hắn lại truyền đến một tiếng sấm rền vang.

Tần Di trong lòng khẽ run, nhớ tới lời vừa rồi Thôi Vĩnh Tư đã nói với hắn, hắn không khỏi tăng thêm tốc độ.

Sấm sét ầm vang trên đầu, nhưng trong kết giới khổng lồ do dây leo xanh tạo thành, Tần Di không hiểu sao cảm thấy như bị cô lập với thế giới.

Trong lúc tìm kiếm, trong lòng hắn có chút bất an – Thẩm Thanh Đường thực sự ở trong đó sao?

Tại sao hắn không cảm nhận được?

Ngay khi Tần Di nhịn không được bắt đầu lo lắng, sau lưng lại truyền đến tiếng nước chảy khe khẽ.

Tần Di tim đập thình thịch, lập tức quay đầu lại nhìn.

Sau đó, đôi đồng tử đỏ thẫm của hắn co lại từng chút một.

Dưới sự bao phủ của vô số dây leo, ao nước không màu lúc này lại phát ra ánh sáng trong suốt màu xanh nhạt như ngọc bích.

Mà trong hồ nước trong vắt màu xanh ngọc bích ấy, có một vệt màu trắng tuyết nhẹ lướt trong nước đến gần.

Rõ ràng lúc này xung quanh không hề có tia sáng nào chiếu vào, nhưng cái bóng mờ trắng kia lại như được ánh trăng chiếu rọi, trong veo đến mức nhìn không giống vật phàm trần.

Mái tóc đen ướt sũng bồng bềnh trong nước, giống như tảo biển um tùm, làn sương mông lung phản chiếu gương mặt xinh đẹp như ngọc, khiến người ta như

ngừng thở.

Ngay cả khi xung quanh bị bao phủ bởi đám dây leo xanh biếc rậm rạp, khoảnh khắc này vẫn đẹp đến nghẹt thở.

Ánh trăng, lơ lửng trên mặt nước, đang bước về phía Tần Di.

Sau đó ngã vào trong lòng Tần Di.

Ngón tay mảnh khảnh ẩm ướt nhẹ nhàng vuốt ve sườn mặt Tần Di, đụng chạm ấm áp khiến lòng Tần Di kịch liệt run rẩy.

Lúc này, vô số dây leo từ bốn phương tám hướng xoay tròn, bao lấy hai người bọn họ, ánh sáng màu xanh ngọc dần dần lan tràn.

Trên đôi môi mỏng của Tần Di dính chút bọt nước, đôi môi mềm mại như ngọc dán lên.

Lông mi thật dài của Tần Di không tự chủ được run lên, trong đôi mắt đỏ đậm xuất hiện từng gợn sóng.

Trong nháy mắt sau đó, một sợi dây leo mảnh khảnh lặng lẽ trượt tới sau tai Tần Di, nhẹ khều một cái, lấy đi mặt nạ của Tần Di.

Tần Di đột nhiên mở mắt ra, lại bị ôm chặt hơn một chút.

“Lan Đình, chàng tới rồi.”

Tần Di vừa ngước mắt lên, liền nhìn thấy đôi mắt ướt át quen thuộc giờ phút này còn phủ mờ hơi sương, mang theo chút mềm mại dịu dàng.

Hàng mi dài xinh đẹp khẽ rung lên, khiến người ta nhịn không được muốn hôn cậu.

Tần Di hô hấp dồn dập, gần như chẳng thể nghĩ được điều gì, liền vươn hai tay, gắt gao ôm lấy người trước mặt.

Hai đôi mắt, một đôi trong veo như ngọc, một đôi nóng như lửa đốt.

Nhưng trong đôi mắt hai người chỉ có lẫn nhau.

Có dây leo thân mật quấn quanh cổ Tần Di, còn có những dây leo khác, từ cánh tay dưới nước của Tần Di trượt lên, đến khuỷu tay, đến cổ tay, rồi đến đầu ngón tay…

Màu xanh ngọc bích mang theo linh khí ấm áp từng chút từng chút bao bọc lấy Tần Di, chằng chịt đan vào nhau theo nhịp thở.

Dần dần, một đạo hồng quang lóe lên, làn da khắp người Tần Di bắt đầu từ chỗ sâu nhất phát ra ánh lửa.

Nhưng rất nhanh, ánh sáng đỏ này dần dần được linh khí xanh biếc ở xung quanh vỗ về an ủi.

Trong chiếc lồng màu xanh lục biếc an toàn mà đầy thần bí này, ánh sáng đỏ và ánh sáng xanh luân phiên nhấp nháy, thỉnh thoảng từ khe hở lọt ra ngoài, nhìn từ xa giống như một viên ngọc bích cực lớn ẩn chứa tơ máu.

. .

Dưới mặt nước, sóng lăn tăn dập dờn.

Những dây leo màu xanh biếc từ từ vươn ra từ mọi hướng, rồi lượn vòng quanh, bao phủ toàn bộ hồ nước nóng theo chuyển động xoáy tròn.

Mặc dù rất nhiều linh dịch trong ao đều bị dây leo hấp thu, nhưng giờ khắc này vẫn chậm rãi tràn ra ngoài.

Những ngón tay trắng nõn mảnh khảnh xuyên qua đầu ngón tay rắn rỏi của Tần Di, chui vào từng chút một.

Mười ngón tay đan nhau.

Những ngón tay trong lòng bàn tay của Tần Di tinh tế và mềm mại, chạm vào mát lạnh và trơn bóng như ngọc.

Thẩm Thanh Đường cứ vậy mà dựa vào trong lòng hắn, yếu ớt như một đứa trẻ sơ sinh.

Mái tóc đen dài xõa ra trong nước như một đám mây đen dày đặc.

Giờ phút này, có hai cỗ linh khí mộc và hỏa không ngừng đan xen va chạm vào thân thể Tần Di, khiến người khó chịu và dằn vặt.

Nhưng hắn cũng cảm thấy nếu Thẩm Thanh Đường không giải phóng toàn bộ linh lực dư thừa trong cơ thể cho hắn, Thẩm Thanh Đường có thể sẽ nổ tan xác trước khi cậu có thể thăng cấp.

Vì vậy, Tần Di cắn răng chịu đựng tất cả.

Cũng may linh khí mộc êm dịu hơn linh khí hỏa rất nhiều, Thẩm Thanh Đường vẫn luôn quan tâm đến hắn, không phóng ra toàn bộ linh khí một lúc mà truyền vào lòng bàn tay Tần Di một cách chậm rãi, nhẹ nhàng.

Tần Di biết giờ phút này Thẩm Thanh Đường nhất định còn đau khổ hơn mình, nhưng vẫn lo lắng cho hắn nhiều như vậy, trầm mặc một lát, Tần Di cúi đầu hôn lên hàng mi đang run rẩy của Thẩm Thanh Đường, nhẹ nhàng nói: “Không sao đâu, ta có thể chịu được.”

Thẩm Thanh Đường không nói gì, chậm rãi ôm chặt lấy Tần Di.

Tần Di có chút bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại càng thêm ngọt ngào.

Nhưng lúc này, Tần Di không dám ôm Thẩm Thanh Đường quá chặt, bởi vì…

Sự đan xen của hai loại linh khí, cộng với việc giải phóng những dây leo đó đã khiến cho quần áo của Thẩm Thanh Đường hoàn toàn bị xé nát từ lâu.

Cảm giác tiếp xúc ở phía dưới cực kỳ ấm áp và mềm mịn, trong lòng Tần Di lại có chút rục rịch.

Nhưng hắn vẫn kiên cường nhẫn nhịn.

Hắn chỉ nắm chặt bàn tay mảnh khảnh và mềm mại trong lòng bàn tay, từng chút tiếp nhận toàn bộ linh lực mà Thẩm Thanh Đường truyền cho hắn.

. .

Bên ngoài suối nước nóng.

Nhìn thấy mây lôi kiếp dần trở nên nhỏ hơn và có xu hướng biến mất, vẻ mặt lo lắng của Thôi Vĩnh Tư và những người khác dịu đi một chút.

Nhưng rất nhanh, biểu tình của Cung Phất Vũ lại thay đổi.

Bởi vì mặc dù đám mây lôi kiếp này đang nhỏ lại, nhưng lại có một đám mây lôi kiếp khác xuất hiện trên đỉnh của đám mây lôi kiếp đó.

Tần Di cũng tiến kỳ sao?

Chuyện này? ? ?

Bây giờ, đừng nói đến Cung Phất Vũ, biểu hiện của Thôi Vĩnh Tư cũng thay đổi sau khi nhìn thấy đám mây lôi kiếp thứ hai.

Cái này gọi là gì, người tính không bằng trời tính sao?

Cuối cùng, Cung Phất Vũ nghiến răng nói: “Chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Thôi Vĩnh Tư trầm mặc một lúc, giơ tay lên, chậm rãi triệu hồi ra một món pháp khí giống như cái đỉnh ba chân tỏa ánh sáng vàng, lạnh nhạt nói: “Còn có thể làm gì, cũng đâu thể trơ mắt nhìn người chết.”

Cung Phất Vũ: …

Ngay lập tức, Cung Phất Vũ cũng xắn tay áo, sẵn sàng chiến đấu.

Cũng chỉ có thể làm vậy.

Dù bị thương một chút cũng chẳng còn cách nào khác.

Tia sét đầu tiên ập xuống, Thôi Vĩnh Tư gần như cùng lúc ném pháp khí cực phẩm trong tay ra, chặn được tia sét đầu tiên.

Pháp khí cực phẩm bị chấn động, trên miệng đỉnh xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Nhìn thấy cảnh này, Cung Phất Vũ không khỏi nhướng mày — Thôi Vĩnh Tư lần này thực sự đã trả giá rất đắt.

Ngay khi Cung Phất Vũ vừa nghĩ đến đó, Thôi Vĩnh Tư đã thu hồi pháp khí cực phẩm, rút kiếm ra trực tiếp đối mặt với lôi kiếp thứ hai!

Sau đó, đạo lôi kiếp đầu tiên của đám mây lôi kiếp khác kéo đến.

Lần này, đến lượt Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong cùng nhau nghênh chiến.

Nhất thời, nơi ở của trưởng môn tràn ngập sấm sét.

Các đệ tử bên ngoài nhìn thấy cảnh này đều không nói nên lời, nhưng xung quanh chỗ ở của trưởng môn có cấm chế, người khác cũng không thể nhìn thấy.

. .

Không biết qua bao lâu, lôi kiếp rốt cục cũng dần ngưng lại.

Mà trong suối nước nóng, dây leo vốn dĩ màu xanh biếc lúc này đã trở nên hơi trong suốt trơn bóng, tỏa ra ánh sáng như ngọc bích.

Sau đó, những dây leo đó rút lại từng chút một, bầu trời đột nhiên hiện ra, phản chiếu hai bóng người đen trắng trong hồ nước nóng.

Có tiếng nước róc rách vang lên, một bóng người mảnh khảnh màu đen bế một khối sáng bóng như một tác phẩm điêu khắc bằng bạch ngọc chậm rãi đứng dậy trong nước.

Ngay lập tức, ánh sáng trắng lóe lên, một chiếc áo choàng lông hồ ly bạc trắng như tuyết lặng lẽ bao bọc lấy khối ngọc bích ấy.

Mái tóc đen uốn lượn ướt sũng nước nhỏ giọt, nhẹ rơi xuống mép áo choàng.

Ánh mắt Tần Di khẽ động, sau đó bế người chậm rãi đi ra ngoài.

. .

Lúc này, bên ngoài suối nước nóng hỗn loạn thành một đoàn.

Ba đại nhân vật ngày thường được xem là có uy phong trong Thanh Ngọc Kiếm Tông lúc này mặt mày dính đầy bụi đất, bộ dạng cực kỳ nhếch nhác.

Trên gương mặt sáng sủa và rạng rỡ của Cung Phất Vũ thậm chí còn có một vài vết thương nhỏ.

Thấy Tần Di bế Thẩm Thanh Đường ra, ba người đồng thời đứng dậy.

Nhưng khi nhìn thấy trong lòng của Tần Di có một cẳng chân nhỏ xinh đẹp trắng nõn như ngọc, có chút ửng hồng do ngâm nước lộ ra bên ngoài áo choàng lông hồ ly bạc.

Biểu cảm của ba người họ bất giác trở nên hơi kỳ dị.

Sau khi ho khan một tiếng, Cung Phất Vũ mở miệng trước: “Người không sao chứ?”

Nhìn tình cảnh của ba người họ, Tần Di tự nhiên biết xảy ra chuyện gì, lúc này hắn bế Thẩm Thanh Đường, quỳ một gối xuống nói: “Tần Di, Thẩm Thanh Đường cảm tạ ân cứu mạng của sư tôn, trưởng lão và trưởng môn.”

Cung Phất Vũ tiến lên một bước, định đỡ hắn dậy, nhưng ánh mắt y lại rơi vào xương quai xanh tinh xảo của Thẩm Thanh Đường lộ ra ngoài chiếc áo choàng lông hồ ly bạc.

Cung Phất Vũ lập tức cảm thấy tay như bị bỏng, rút tay lại, cau mày nói: "Ngươi vẫn nên đưa người trở về trước đi, ôn dưỡng kinh mạch cho tốt, chuyện khác sau này hẳn nói."

Tần Di bình tĩnh kéo lại mép áo choàng, trầm giọng đáp lại, sau đó cất bước rời đi.

------oOo------

Chương 69: Có những chuyện, phải trải qua mới biết được.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 69:Có những chuyện, phải trải qua mới biết được.

Bởi vì cả hai người đều thành công tiến kỳ Trúc Cơ, Thôi Vĩnh Tư cảm thấy tảng đá lớn trong lòng mình cũng rơi xuống rồi, vì vậy ông ta xua tay lần đầu tiên nhân từ cho Tần Di và Thẩm Thanh Đường nghỉ ngơi bảy ngày.

Tuy nhiên, sau bảy ngày, cả hai sẽ phải xốc lại tinh thần đi tham gia cuộc cạnh tranh thứ hạng lần này.

Vì vậy, kỳ nghỉ này cũng không hề thoải mái, đủ loại ngọc giản tu luyện và thiên tài địa bảo, Thôi Vĩnh Tư, Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong đều nhét cho hai người một đống.

Xem ra bọn họ sợ hai người nghỉ ngơi quá rảnh rỗi đây mà.

Nhưng ở một vài khía cạnh khác, Thôi Vĩnh Tư rất biết điều nên đã đặc biệt dành ra một tiểu viện cực kỳ yên tĩnh ở gần nước và dựa núi để hai người họ thanh tu.

Tiểu viện yên tĩnh này ba mặt là nước, một bên là núi, xung quanh là rừng trúc xào xạc, núi non trùng điệp, có sương mù bao quanh, cực kỳ thanh nhã.

Trong tiểu viện còn có mấy con cò, cánh chim trắng muốt xinh đẹp, thường xuống nước mò cá ăn, rất có thú vui tao nhã.

Quan trọng nhất là, không bị ai làm phiền.

. .

Gió thổi qua, thổi bay lá trúc trong viện, trước cửa nhà rơi xuống rất nhiều hoa đào hồng phấn xen lẫn trong lá trúc, tăng thêm một phần dịu dàng thanh nhã.

Thẩm Thanh Đường bởi vì truyền linh lực để thăng cấp nên vẫn còn hơi yếu ớt, mấy ngày nay cậu thậm chí còn không thèm chải đầu, cứ thoải mái nép mình

trên chiếc ghế dài phủ đầy lông cáo nhìn Tần Di tu luyện.

Lông tơ trắng như tuyết bao quanh khuôn mặt thanh tú, hàng mi dài rũ xuống, mái tóc đen mượt đổ xuống như mây, uốn lượn bên hông, nhìn thôi cũng làm tim người rung động khôn xiết.

Tần Di tĩnh tọa nửa canh giờ, sau đó mở mắt ra nhìn Thẩm Thanh Đường ở bên cạnh.

Thẩm Thanh Đường cười nháy mắt với Tần Di.

Tần Di nói: "Đói à? Hay là khát rồi?"

Thẩm Thanh Đường cong môi: "Lại đây ngồi với em một lát đi."

Tần Di thở ra một hơi, ngồi xuống.

Khi Tần Di ngồi bên cạnh Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Đường đưa tay cởi mặt nạ của Tần Di ra.

Tần Di khẽ cau mày, nhưng cuối cùng vẫn không ngăn cản hành động của Thẩm Thanh Đường, nói: "Có chuyện gì vậy?"

Thẩm Thanh Đường lặng lẽ đem mặt nạ của Tần Di nhét vào trong chăn sau lưng, giấu đi, quay đầu cười nói: "Em không thích chàng đeo mặt nạ."

Tần Di bất đắc dĩ.

Nhưng hiện tại thật sự không có ai khác, cho nên Tần Di cũng không cần lo lắng bị quấy rầy, hắn chỉ là thở dài nói: "Ta như vậy, ngày nào em cũng nhìn bộ không sợ mất ngủ sao?"

Thẩm Thanh Đường lắc đầu, vươn tay ôm lấy khuôn mặt tuấn tú đầy vết sẹo của Tần Di, nhẹ nhàng nghiêm túc nói: "Đẹp trai, cho dù có chút khuyết điểm thì vẫn đẹp trai."

Trái tim của Tần Di hơi run lên khi nghe những lời này của Thẩm Thanh Đường, mặt hắn cũng không thể lạnh lùng được nữa.

Lúc này, hắn vươn tay nắm lấy cổ tay Thẩm Thanh Đường, bình tĩnh chuyển chủ đề: "Ta thấy em là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi thì có—bữa trưa muốn ăn gì?"

Trên thực tế, theo yêu cầu của Thôi Vĩnh Tư, hai người họ tốt nhất là mấy ngày nay chỉ nên ăn ích cốc đan, để đảm bảo củng cố cảnh giới Trúc Cơ và linh lực thuần túy.

Nhưng mấy ngày trước Thẩm Thanh Đường đã uống nước thuốc không mùi vị hơn mười ngày liên tiếp để tiến hành truyền linh lực, bây giờ miệng nhạt đến không nếm được vị gì, đương nhiên không muốn chịu khổ nữa.

Hơn nữa trong tiểu viện này mặc dù không có nhà bếp, nhưng phụ cận có đủ loại nguyên liệu, như nấm dại, cá, thỏ các loại, nhiều vô số kể.

Vì vậy, Thẩm Thanh Đường ngày nào cũng nhõng nhẽo với Tần Di, đòi Tần Di chuẩn bị đồ ăn ngon cho mình.

Thật ra, Tần Di cũng cảm thấy tốt hơn là nghe theo lời của Thôi Vĩnh Tư, nhưng hắn thấy Thẩm Thanh Đường trước đó đã phải chịu thiệt rất nhiều, hắn theo bản năng cảm thấy Thẩm Thanh Đường đã yếu đi rất nhiều, không nên đối xử nghiêm khắc với cậu nữa, thế là bèn nuông chiều cậu.

Thẩm Thanh Đường biết tâm tư của Tần Di nên không tiếp tục dây dưa nữa, lúc này cậu lười biếng dựa vào vai Tần Di, để Tần Di vấn tóc cho mình, suy nghĩ kỹ một hồi rồi cười nói: "Em muốn ăn nấm hương nướng như lần trước, rất thơm."

Tần Di nghe thấy món này, lông mày hơi giãn ra: "Lần trước còn chưa ăn hết, ta liền cất đi phơi nắng."

Nụ cười của Thẩm Thanh Đường càng tỏa sáng, lúc này cậu lại nghiêng người, thần bí thì thầm: "Em lén mang theo một ít rượu, lát nữa sẽ hâm nóng lại, chúng ta uống một chút nhé."

Tần Di nghe nói đến uống rượu, bất giác nhíu mày.

Vừa định từ chối, Thẩm Thanh Đường chỉ bằng một câu đã chặn hắn lại.

"Không dễ gì mới được Trúc Cơ, Lan Đình đừng có làm em mất hứng đó chứ?"

Tần Di nhìn vào đôi mắt tinh ranh sáng ngời của Thẩm Thanh Đường, câm nín.

. .

Cuối cùng, chỉ đành làm theo lời của Thẩm Thanh Đường.

Nấm hương thơm phức được nướng chín, rắc muối và một chút gia vị lên, trông chúng vừa cháy tới và thơm nức mũi.

Ngoài ra, Thẩm Thanh Đường còn làm một đĩa măng nguội cắt sợi, giòn và tươi ngon, rưới dầu vừng và một ít dấm, thêm một chút dầu ớt, ăn rất ngon miệng.

Ăn kèm với cháo và thịt thỏ khô, cũng là một bữa ăn hoàn hảo.

Nhưng điểm nổi bật của bữa ăn này là rượu.

Rượu là rượu trắng, lại thêm một ít mơ chua, thơm ngon hợp khẩu vị, mang theo vị ngọt ngào không hề ngấy.

Tần Di đối với loại rượu này cũng không quá cảnh giác, nhịn không được uống nhiều hơn một chút.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường lặng lẽ cắn thìa sứ múc cháo, quan sát biến hóa của Tần Di.

Cậu biết, lần trước Tần Di không cứng nổi là bởi vì say quá.

Vì vậy, lần này cậu cố ý chọn một loại rượu không dễ say, nhưng lại có thể trợ hứng.

Có những chuyện, phải trải qua mới biết được.

Mãi vẫn không thể làm một đôi đạo lữ chân chính, bộ muốn chơi trò bạn tri âm tri kỷ miết à?

Quả nhiên, Tần Di không hề cảnh giác, chẳng mấy chốc trên khuôn mặt trắng như ngọc của hắn hiện lên một vệt ửng hồng nhàn nhạt, trong người có hơi nóng.

Chỉ là hắn không biết nhiệt độ từ đâu tới, chỉ cảm thấy uống hơi nhiều rượu rồi, liền đẩy chén rượu đi, lắc lắc đầu, vươn tay kéo cổ áo nói: "Không uống nữa, uống nữa sẽ say, say rượu hỏng việc."

Thẩm Thanh Đường khẽ mím môi, bình tĩnh đặt chén rượu trong tay xuống, cũng không cố khuyên nữa, chỉ cười nói: "Vậy thì không uống nữa, ngồi nói chuyện với em đi."

Yêu cầu này rất hợp lý, Tần Di cũng không nghe ra có ý gì khác, vì vậy hắn thực sự ngừng uống rượu, đứng dậy ngồi bên cạnh Thẩm Thanh Đường, tự nhiên như trước đây nắm lấy tay Thẩm Thanh Đường đặt lên đầu gối của mình, nói: "Hôm nay em muốn nói gì?"

Thẩm Thanh Đường nghiêng đầu, thuận theo dựa vào trong lòng Tần Di đáp: "Vẫn chưa nghĩ ra."

Một cục thơm mềm cuộn vào trong lòng Tần Di, Tần Di theo bản năng ôm lấy cậu, tuy rằng lúc này hắn cảm thấy có chút choáng váng, nhưng vẫn không nỡ lòng làm cụt hứng, nghĩ nghĩ lại nói: "Nếu không biết nên nói gì, ta đưa em đi đọc thoại bản nhé?"

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, vốn còn đang nghĩ không biết phải bắt đầu chủ đề như thế nào, lại nghe Tần Di nói vậy, không khỏi mím môi cười nói: "Được nha, em mới có một cuốn thoại bản mới nè."

Tần Di: ?

Không biết vì sao, trong lòng Tần Di có chút không ổn.

Nhưng lúc này Thẩm Thanh Đường đã lấy thoại bản ra rồi.

Tần Di trầm mặc một hồi, chỉ có thể cầm lấy mở ra.

Mà cuốn thoại bản lần này lại thay đổi nội dung rồi.

Một nam đệ tử của Chính Đạo cải trang thành nữ nhi vì dân trừ hại, gả cho một Ma tôn thích cướp bóc.

Đêm tân hôn, đệ tử Chính Đạo rút kiếm ra, lại bị Ma tôn đè xuống giường.

Tần Di: …

Trong thoại bản viết như vầy: “Ngón tay thô ráp của Ma tôn chậm rãi vuốt ve đôi môi mỏng đỏ mọng của đệ tử Chính Đạo, cười nói: ‘Tiểu cô nương, mau cho bổn tọa hôn một cái.’ Đệ tử Chính Đạo cầm lòng không nổi run lên, quay đầu muốn chạy, nhưng nháy mắt tiếp theo, Ma tôn liền hung hăng nắm lấy đầu gối của cậu, đem cậu đè xuống giường! Nhất thời, nến đỏ dập dờn, trong phòng tràn ngập sắc tình…”

“Bộp–“

Tần Di đọc đến đây, thật sự cảm thấy đau đầu, không khỏi khép sách lại, khẽ cau mày muốn Thẩm Thanh Đường đổi cuốn khác.

Nhưng Tần Di không ngờ rằng, một ngón tay mảnh khảnh mềm mại sẽ nhẹ nhàng ấn vào khóe môi hắn, từng chút một đè lên.

Thẩm Thanh Đường chỉ cười tủm tỉm nhìn hắn, chui ra khỏi áo khoác lông hồ ly bạc, chỉ mặc một chiếc áo trong mỏng manh, gần như dính chặt vào người cậu.

Tần Di vừa định vươn tay kéo xuống ngón tay Thẩm Thanh Đường đè lên môi mình, liền nghe thấy Thẩm Thanh Đường nhẹ giọng nói: “Tiểu cô nương, mau cho bổn tọa hôn một cái.”

Tần Di: …

Nếu là Tần Di lúc bình thường, có lẽ lúc này hắn đã xốc Thẩm Thanh Đường lên mà bỏ của chạy lấy người, nhưng bấy giờ hắn lại đột nhiên cảm thấy mình không thể làm như vậy được nữa.

Hắn có linh cảm, nếu lần này hắn lại lâm trận bỏ chạy, e rằng Thẩm Thanh Đường sẽ thực sự không cần hắn nữa.

Yết hầu khẽ giật, Tần Di im lặng một lúc, chỉ nhìn thẳng vào mắt Thẩm Thanh Đường.

Một lúc sau, Tần Di cong môi, khàn giọng hỏi: “Ma tôn, muốn hôn như thế nào?”

Bấy giờ đến lượt Thẩm Thanh Đường sửng sốt.

Khi Tần Di nghiêm túc, đôi mắt của hắn là một màu đỏ thẫm rực lửa, không hiểu sao lại mang đến cảm giác xâm lược và áp bức.

Thẩm Thanh Đường bất giác nao núng, nhưng ngay sau đó, cậu lại nhướng mày ngồi thẳng dậy.

Tần Di: ?

Chẳng qua giây tiếp theo, Tần Di liền biết được Thẩm Thanh Đường thực sự không phải là người ăn chay.

Thẩm Thanh Đường vươn tay, chậm rãi cởi áo choàng lông hồ ly mềm mại trên người xuống, bộ áo choàng nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, để lộ ra thân hình thon

gầy của Thẩm Thanh Đường, chỉ mặc một bộ nội y mỏng manh.

Thẩm Thanh Đường thản nhiên cười với Tần Di, sau đó nâng bắp chân mảnh khảnh trắng nõn của mình lên, nhẹ nhàng giẫm vào ngực Tần Di một cái.

Tần Di gần như lập tức ngã ngửa, hắn theo bản năng muốn ngồi thẳng trở lại thì một mùi hương thơm mát đã phả vào mặt.

Mái tóc đen như mây của Thẩm Thanh Đường tung bay khắp nơi rơi vào xương quai xanh của hắn, hơi ngứa.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường từ trên cao lặng lẽ nhìn xuống hắn, cười nói: "Bổn tọa là Ma tôn, lẽ nào ngươi còn muốn bổn tọa chủ động sao?"

Tần Di sửng sốt một chút, sau đó hoàn hồn lại, hắn chậm rãi lắc đầu cười nói: "Ma quân nói phải."

Hàng mi dài của Thẩm Thanh Đường khẽ run lên, trong mắt hiện lên một tia vui mừng nhảy nhót.

Nét vui mừng này lọt vào trong mắt Tần Di, hình thành một chút dịu dàng tinh tế.

Nhưng chẳng mấy chốc, tình thế trước mắt liền bị đảo ngược——

Ma tôn yếu ớt bị đệ tử Chính Đạo ấn vào góc của chiếc ghế thấp, cổ tay bị siết chặt, toàn thân khẽ run lên, bị ép tới không thể nhúc nhích, chỉ có thể lộ ra chiếc cổ trắng mảnh mai.

Những nụ hôn chi chít rơi xuống không ngừng.

Vậy mà giọng nói khàn khàn từ tính đó vẫn muốn hỏi: "Thế này thì sao? Hôn như vậy có được không?"

"Ma quân… hài lòng không?"

Ma tôn với đuôi mắt ửng hồng đang định lắc đầu, thì một vết cắn đau đớn lại ám muội đã được lưu lại ở sau tai cậu.

"Như vậy cũng không hài lòng sao?"

"Chàng lại bắt nạt em…" Ma tôn nhịn không được cắn cắn môi.

Động tác hôn tạm dừng một chút, sau đó, một bàn tay ấm áp chậm rãi vuốt lên ống tay áo trắng rộng thùng thình, nắm lấy khuỷu tay nhỏ nhắn mà tinh xảo kia.

Xúc cảm mềm như ngọc, lại dẫn đến một tiếng rên rỉ khe khẽ.

Nhưng tiếng rên rỉ này không kéo dài được lâu, đã bị chặn lại bởi một nụ hôn kéo dài và nóng bỏng khác.

------oOo------

Chương 70: Lão hổ không phát uy, lại thực sự coi hắn là mèo bệnh sao?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 70: Lão hổ không phát uy, lại thực sự coi hắn là mèo bệnh sao?

Bức màn bên ngoài phòng nhẹ nhàng đung đưa, phản chiếu ánh sáng trong veo của bầu trời, mang đến một cảm giác yên bình và hài hòa không thể giải thích được.

Vô số lá trúc xanh biếc cùng những cánh hoa đào phấn hồng bị gió thổi tung bay ra ngoài ao nước, tạo thành những gợn sóng lăn tăn rồi chảy xuôi theo dòng nước, họa nên một bức tranh phong cảnh vô cùng đẹp mắt và sống động.

Âm thanh trong phòng dần nhỏ lại, đột nhiên Thẩm Thanh Đường cắn môi, phát ra một tiếng 'hự' trầm thấp, sau đó là 'bộp' một tiếng.

Tay Tần Di bị hất sang một bên.

Sau đó là giọng nói yếu ớt có chút tức giận của Thẩm Thanh Đường vang lên.

"Không được cắn."

Mu bàn tay của Tần Di đỏ lên, trầm mặc chốc lát, sau đó liền đem người ôm vào trong ngực, thấp giọng nói: "Ta không có cắn."

Thẩm Thanh Đường lẳng lặng nhìn chằm chằm Tần Di, sau đó trong lúc Tần Di trầm mặc, cậu lại đột nhiên cúi đầu xuống, hung dữ để lại hai hàng dấu răng rõ ràng trên ngón tay rắn rỏi đó.

Tần Di: …

Sau đó, Tần Di hơi nhướng đôi lông mày dài, trầm giọng nói: "Em cắn đã chưa?"

Thẩm Thanh Đường nhìn ánh mắt bình tĩnh của Tần Di, không khỏi muốn lùi lại một bước.

Nhưng Tần Di đã nhìn ra suy nghĩ của cậu, lúc này hắn bình tĩnh siết chặt vòng tay, dùng sức ôm chặt lấy vòng eo thon của Thẩm Thanh Đường.

Sau đó, hắn cúi đầu, tựa trán lên vầng trán thanh tú trắng nõn của Thẩm Thanh Đường, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn vào mắt cậu.

Lại một luồng khí nóng thổi đến bên môi Thẩm Thanh Đường, ánh mắt Thẩm Thanh Đường hiện ra vài phần lóng lánh, hàng mi dài khẽ run, hốc mắt lại bắt đầu đỏ lên.

Tần Di hơi sửng sốt.

Tần Di biết Thẩm Thanh Đường rất mỏng manh, nhưng hắn không ngờ Thẩm Thanh Đường trong chuyện này lại mỏng manh đến như vậy.

Nhưng hắn cũng biết nếu lần này không ra oai phủ đầu người nào đó, e là người nào đó sẽ lại tiếp tục tán tỉnh hắn.

Tần Di mặt không chút thay đổi hôn lên khóe môi Thẩm Thanh Đường, nói: "Không trêu em nữa, sau này em có chịu ngoan ngoãn không?"

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, lại đột nhiên tức giận cắn môi Tần Di.

Tần Di: ? !

Khi Tần Di hồi thần lại đưa tay sờ lên, môi hắn đã chảy máu rồi.

Tần Di: …

Thừa dịp lúc này, Thẩm Thanh Đường đẩy Tần Di ra, đứng dậy muốn bỏ chạy.

Nhưng cậu chỉ mặc một cái áo mỏng, lại còn bị hung ác ức hiếp như vậy, đương nhiên là không thể chạy thoát.

Chẳng mấy chốc, bàn tay nóng bỏng nắm lấy mắt cá chân mảnh khảnh linh hoạt, mạnh mẽ kéo cậu trở lại.

Lần này, Tần Di thậm chí không để cho Thẩm Thanh Đường thốt ra lời nào đã bóp lấy chiếc cằm trắng nõn của Thẩm Thanh Đường hôn xuống.

Lão hổ không phát uy, lại thực sự coi hắn là mèo bệnh sao?

. .

Bếp nướng nấm hương ở bên ngoài phòng vẫn đang lặng lẽ cháy, trên chiếc bàn bên cạnh là cây nến dương chi mà Thẩm Thanh Đường dùng để đốt củi.

Có một ít vỏ quế và các loại hương vị khác trong cây nến, mùi hương rất thơm.

Nhỏ vài giọt nến này vào củi, đốt lửa sẽ có mùi thơm thoang thoảng của thịt, không bị ngấy như trực tiếp cho dầu vào, rất thích hợp để nấu nướng.

Đúng lúc này, một trận gió thổi qua, ngọn nến dương chi trắng như bạch ngọc ngã lăn lốc khỏi mặt bàn nhẵn bóng.

Tình cờ rơi xuống cái bếp nhỏ.

Nháy mắt, ngọn lửa trong bếp lò liền đốt cháy cây nến dương chi.

Nhất thời, mùi dầu mỡ thoang thoảng tỏa ra và cây nến cũng bắt đầu tan chảy.

Mỡ trắng như ngọc nhỏ từng giọt xuống ngọn lửa, từ từ rơi xuống củi, ngưng tụ thành một quả cầu sáp trong mờ, mềm mại, rung rinh.

Cuối cùng, cây nến dài bị đốt cháy và tan chảy toàn bộ, dầu sáp thơm chảy xuống bếp.

Mùi thơm nồng nàn tràn ngập cả sân, như thể một bữa tiệc toàn thịt đã được tổ chức trong sân.

Không biết qua bao lâu, trong phòng đột nhiên truyền ra một giọng nói mềm mại hơi khàn.

“Mùi thịt nồng quá, có chuyện gì vậy?”

“Ta đi xem thử.”

Một lúc sau, có một trận sột soạt vang lên, tiếp theo là giọng nói: “Em cũng đi.”

Lại qua giây lát, một người mặc một bộ y phục màu đen rộng rãi bế một mỹ nhân lười biếng được bọc trong áo choàng lông hồ ly trắng như tuyết, chậm rãi đi ra ngoài.

Hai người nhìn quanh sân một hồi, cuối cùng cũng tìm ra thủ phạm gây mùi.

Tần Di nhìn thấy sáp chảy khắp bếp, nhíu mày, sau đó giơ tay dập tắt lửa trong bếp.

Thẩm Thanh Đường trong lòng hắn lúc này mới tò mò ló mặt ra, lộ ra khuôn mặt hơi ửng đỏ, thanh tú và mềm mịn như hoa sen.

Lúc này, cậu dùng đôi mắt trong suốt ngấn nước yên lặng nhìn sáp dầu, không khỏi nói: “Tiếc ghê, những thứ này đều là dầu và nguyên liệu tốt.”

Tần Di ánh mắt lấp lóe, chần chờ một chút, hắn vươn tay nhặt lên đầu nến nhỏ còn sót lại: “Em còn cần không?”

Thẩm Thanh Đường nhìn sáp nến ấm nóng chảy xuống kẽ tay Tần Di, lập tức cau lại lông mày xinh đẹp, quay đầu tránh đi: “Bẩn quá, chàng mau vứt đi.”

Tần Di liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, vừa nói vừa ném nến đi: “Em không thấy tiếc nữa à?”

Thẩm Thanh Đường: …

Nhưng hiểu tính tình của Tần Di, Thẩm Thanh Đường cũng biết Tần Di thật sự nghĩ như vậy.

Bất đắc dĩ thở dài, Thẩm Thanh Đường chỉ có thể từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng, nói: “Đưa tay cho em.”

Tần Di yên lặng đưa tay qua.

Thẩm Thanh Đường dùng chiếc khăn tay trắng cẩn thận lau vết dầu mỡ dính trên tay Tần Di.

Nhưng khi lật ra, Thẩm Thanh Đường lại nhìn thấy hai hàng dấu răng trên ngón tay thon dài của Tần Di.

Im lặng một lúc, Thẩm Thanh Đường khẽ sờ dấu răng, nhẹ giọng nói: “Còn đau không?”

Tần Di thành thật nói: “Còn chút.”

Hàng mi dài của Thẩm Thanh Đường xấu hổ run lên, sau đó cậu lại ma xui quỷ khiến cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên hai hàng dấu răng trên ngón tay Tần Di.

Thẩm Thanh Đường làm hành động này không hề mang ý định suồng sã nào.

Nhưng khi Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu lên, bắt gặp tia sáng kỳ lạ và kìm nén trong mắt Tần Di, tim cậu lại lỡ một nhịp.

“Em lại quyến rũ ta.” Tần Di mang theo chút cảnh cáo lạnh lùng nói.

“Em không có.” Lần này Thẩm Thanh Đường thật sự bị oan.

Nhưng còn chưa kịp oan ức xong, Tần Di đã bế cậu lên ôm vào nhà.

Thẩm Thanh Đường: !

. .

Thế nào gọi là tự làm bậy không thể sống, Thẩm Thanh Đường đã tự mình trải nghiệm ý nghĩa của câu nói này.

Giờ phút này, cả người cậu đều đau nhức, giống như bị xe ngựa cán qua, xương cốt như muốn đứt đoạn.

Khi trăng vừa lên, Tần Di ăn mặc chỉnh tề ngồi bên lò sưởi nấu bữa tối cho Thẩm Thanh Đường.

Đôi môi mỏng của Thẩm Thanh Đường mím thành một đường, cậu yếu ớt co ro trong bộ áo choàng lông hồ ly trắng tuyết, mái tóc đen nhánh xõa trên vai, để lộ một mảng da trắng ngần quanh cổ, chi chít mấy dấu đỏ diễm lệ như hoa đào.

Trông vừa quyến rũ và đáng thương.

Không lâu sau, mùi thơm của rượu nếp trên bếp từ từ tỏa ra.

Tần Di đem rượu nếp cho vào một cái bát sứ, lấy ra hoa quế thơm, rắc lên một ít, lập tức, một bát rượu nếp thơm hoa quế đã sẵn sàng.

Chỉ là khi rượu nếp hoa quế thơm ngào ngạt được dọn lên, Thẩm Thanh Đường vẫn còn tức giận, lúc này khẽ quay mặt nói: “Không ăn.”

Tần Di ánh mắt khẽ động, cũng không có cưỡng ép, chỉ đem bát đặt ở một bên: “Vậy lát nữa hãy ăn.”

Thẩm Thanh Đường lại vô thức liếc nhìn Tần Di.

Tần Di cũng nhìn cậu.

Hai người nhìn nhau, ngược lại là Thẩm Thanh Đường, nhìn vào đôi mắt đen bình tĩnh của Tần Di một hồi, không biết vì sao lại cong môi nở một nụ cười khó hiểu.

Cười xong, Thẩm Thanh Đường lại ý thức được một chuyện, thu lại ý cười, uể oải quay đầu đi, ghé vào gối đầu, không nhìn Tần Di nữa.

Nhìn thấy cảnh này, Tần Di trầm mặc một hồi, ngồi ở bên giường, nói: “Ta đã sớm nói cho em biết rồi mà.”

Tim Thẩm Thanh Đường đập lỡ một nhịp, hai tai cậu vô thức vểnh lên, nhưng mặt vẫn không quay lại.

Thấy Thẩm Thanh Đường phớt lờ mình, Tần Di dừng lại, sau đó kiên nhẫn nói: “Không phải là ta không thể, chỉ là sức khỏe của em không được tốt.”

“Sư tôn đã nói, mặc dù linh căn của chúng ta tương sinh, nhưng nếu chúng ta lại song tu trong tình huống này, cái được sinh ra nhiều hơn, cái kia sẽ bị hao tổn. Em mà cứ như vậy, tương lai tu vi của em ít nhiều cũng-“

“Em không nghe.”

Hắn còn chưa nói xong, Thẩm Thanh Đường đã bịt tai lại, thu mình vào trong áo choàng.

Tần Di hơi sửng sốt, có chút bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại mềm nhũn.

Sau khi nếm được tư vị của song tu, đương nhiên hắn cảm thấy cực kỳ tốt, thậm chí còn thoáng không thể khống chế được ham muốn.

Bản thân hắn không phải là người tốt tính, nhưng ở trước mặt Thẩm Thanh Đường hắn chỉ có thể ẩn nhẫn mà thôi.

Hãy nhìn Thẩm Thanh Đường sau khi kết thúc hai lượt, hai mắt cậu đã đỏ hoe, giọng nói khản đặc, Tần Di lại cảm thấy đau lòng, chỉ có thể nhịn xuống.

Cố tình trong những vấn đề khác, Thẩm Thanh Đường cực kỳ thấu tình đạt lý, nhưng trong vấn đề này…

Cậu lại càn quấy như một đứa trẻ.

Trầm mặc một hồi, Tần Di rốt cục nhịn không được hỏi: “Có thực là… Em cảm thấy song tu tốt sao?”

“Em không cần để ý đến cảm nhận của ta đâu.”

Mặc dù hắn cảm thấy rất tốt, nhưng hắn không muốn Thẩm Thanh Đường ủy khuất.

Thẩm Thanh Đường: ?

Thẩm Thanh Đường lập tức quay mặt lại, trong đôi mắt đẹp ẩn chứa lửa giận mãnh liệt, lần đầu tiên nghiêm túc nhìn chằm chằm Tần Di nói: “Em không ghét bỏ chàng, chàng còn dám ghét bỏ em.”

Tần Di ngẩn ra, một lúc sau mới nói: “Ta không có ghét bỏ em.”

“Vừa rồi em cứ khóc mãi, ta sợ làm em khó chịu.”

Hơn nữa, Tần Di cũng thấy mình có thiên phú dị bẩm trong chuyện này, nhưng lại thấy mấy tu sĩ bị ức hiếp đến rơi lệ đầy mặt trong thoại bản, hắn luôn có chút

nghi ngờ Thẩm Thanh Đường đã bị chịu thiệt còn không dám nói cho hắn biết.

Nếu không thì tại sao lại cắn hắn như vậy?

Tần Di vừa nói ra những lời này, đến lượt Thẩm Thanh Đường sửng sốt.

Một lúc sau, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn của Thẩm Thanh Đường thoáng ửng hồng, cậu nhìn chằm chằm vào vẻ mặt nghiêm túc không chút nao núng của Tần Di một lúc, rồi đột nhiên thở dài.

Tần Di: ?

"Sao vậy?" Thấy vẻ mặt thở than của Thẩm Thanh Đường, Tần Di không khỏi nhíu mày, trong lòng hơi không được thoải mái, chẳng lẽ suy đoán của mình là thật sao?

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, mím môi cười, sau đó nhìn Tần Di với đôi mắt sáng ngời nói: "Kỹ thuật của chàng không tốt cũng không sao, thời gian còn dài, chúng ta có thể thong thả từ từ."

Tần Di sắc mặt hơi biến, vừa định nói mình không có ý này, Thẩm Thanh Đường lại vươn tay, nhéo nhẹ đầu ngón tay của Tần Di, nhẹ giọng ẩn ý nói: "Nếu cứ thấy khó mà lui như vậy."

"Chẳng lẽ chàng muốn em thủ tiết cả đời sao?"

Tần Di: …

------oOo------

Chương 71: Những vết sẹo đã thực sự mờ đi…

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 71: Những vết sẹo đã thực sự mờ đi…

Nhìn ánh mắt tràn ngập ý cười của Thẩm Thanh Đường, rốt cục Tần Di cũng nhận ra, nói chung là vẫn chưa 'bắt nạt' đủ đây mà.

Nếu đã như vậy thì đừng trách hắn không khách khí.

Trăng treo đầu cành, yên ắng tĩnh mịch, không bao lâu sau lại bị mây mù che mất, cuốn vầng trăng khuyết mảnh mai vào trong mây rồi tỏa ra thứ ánh sáng vàng mờ ảo.

Bầu không khí trong phòng dần trở nên nóng bỏng hơn.

Tấm màn lụa khẽ đung đưa, Tần Di cúi người hôn lên khóe mắt ửng hồng còn đọng lại một giọt nước mắt trên gò má trắng nõn của Thẩm Thanh Đường, nhưng Thẩm Thanh Đường lại uất ức tránh đi.

Ánh mắt Tần Di lấp lánh, trầm giọng nói: "Em lại không vui rồi?"

Thẩm Thanh Đường liếc nhìn Tần Di, đỏ mặt nhẹ giọng nói: "Chàng cứ không biết tiết chế như thế, coi chừng Lê trưởng lão mắng chàng."

Tần Di hơi nhướng mày: "Võ viện không chỉ có một mình sư tôn ta, còn có rất nhiều sư huynh đệ, cuộc thi lần này không cần ta tham gia, em mới là người phải chú ý đó."

Nghe những lời này của Tần Di, toàn thân Thẩm Thanh Đường cứng đờ, lập tức héo rũ.

Tần Di: ?

Sau đó, Tần Di tỉnh bơ cười một cái, hôn Thẩm Thanh Đường: "Bây giờ em đã biết ngoan ngoãn rồi chưa, ngày mai em còn dám quyến rũ ta nữa không?"

Thẩm Thanh Đường vùi vào trong ngực Tần Di, ủ rũ nói: "Là chàng cố ý."

Tần Di thở dài: "Ta chỉ lo cho em."

Thẩm Thanh Đường ngước mắt nhìn Tần Di, đột nhiên tức giận nói: "Là do chàng không được thì có."

Tần Di: …

Lập tức, Tần Di hơi híp mắt lại, trong mắt hiện lên một tia nguy hiểm.

Thẩm Thanh Đường tim đập lỡ nhịp, hối hận mình đã mau mồm mau miệng, nhưng lúc này hối hận cũng đã muộn, Tần Di đã từ từ ôm lấy eo cậu.

Hai giờ sau, Tần Di hôn lên đôi tai trắng nõn ửng hồng của Thẩm Thanh Đường, ghé vào tai cậu thì thầm gọi tên cậu.

Nhưng Thẩm Thanh Đường lúc này muốn khóc cũng không khóc được nữa.

. .

Ngày thứ hai, Thẩm Thanh Đường nằm trên giường cả ngày, giờ phút này đang vùi mình trong chăn bông mềm mại, toàn thân đau nhức, chỉ cảm thấy Tần Di thật sự là cầm thú.

Hồn nhiên không cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm hơn một nửa trong chuyện này.

Ngược lại, Tần Di cũng biết Thẩm Thanh Đường yếu ớt nên rất cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc Thẩm Thanh Đường.

Vừa chịu cực vừa phải nghe oán trách, hắn vẫn cứ âm thầm chịu đựng tính tình của Thẩm Thanh Đường không một câu trách cứ.

Đến buổi chiều cuối cùng cũng dỗ được người.

Thẩm Thanh Đường rốt cục cũng chịu chui ra khỏi chăn, dựa vào trong lòng Tần Di xem ngọc giản.

Ngọc giản Tần Di đang cầm viết về tu luyện của Mộc linh căn, Thẩm Thanh Đường xem một hồi đột nhiên phát hiện một nội dung rất thần kỳ.

Nói về sự tương sinh và tương khắc của Mộc linh căn và Hỏa linh căn.

Trong phần này có đề cập rằng, mặc dù sự tồn tại của Mộc linh căn là phụ trợ cực kỳ tốt trong việc tu luyện của Hỏa linh căn, nhưng trên thực tế, khi đạt đến một trình độ nhất định, hai bên có thể hỗ trợ lẫn nhau đạt được thành tựu.

Nhất là tác dụng của Hỏa linh căn Thiên phẩm đối với Mộc linh căn Địa phẩm.

Mộc linh căn Địa phẩm không phải bởi vì linh căn không đủ cường đại, mà là bởi vì linh khí mộc trong linh căn không đủ thuần khiết, nếu như lúc này có hỏa lực thuần túy của Hỏa linh căn Thiên phẩm hỗ trợ đốt cháy những phần linh khí không thuần khiết đó, thì có thể khiến cho Mộc linh căn Địa phẩm tăng lên cấp bậc.

Khi Thẩm Thanh Đường nhìn thấy điều này, trái tim cậu đột nhiên run lên, vô thức lật miếng ngọc giản lại.

Bởi vì nội dung này thật sự được ghi chép trong nguyên tác, là nội dung của ngọc giản bị vỡ mà Lâm Cẩn Du lấy được.

Sau khi nhìn kỹ, Thẩm Thanh Đường phát hiện ngọc giản trong tay còn nguyên vẹn, trên tiêu đề còn ghi rằng đây là sách trong Lang Hoàn Các của Thanh Ngọc Kiếm Tông, không khác gì ngọc giản bình thường được mượn đọc.

Nhưng Thẩm Thanh Đường nhớ hình như mình đâu có mượn cái này?

Tần Di ở bên cạnh nhìn ra suy nghĩ của Thẩm Thanh Đường, lúc này ánh mắt hắn khẽ động, nói: "Đây là ngọc giản do trưởng môn đưa cho ta, nói đây là một cuốn sách có lợi cho cả hai chúng ta cùng tu luyện."

"Trưởng môn?" Thẩm Thanh Đường hơi kinh ngạc.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường đột nhiên ý thức được điều gì, nhắm mắt lại, đem linh thức rót vào trong ngọc giản.

Sau khi tra cứu, Thẩm Thanh Đường phát hiện người hiện tại mượn ngọc giản này đúng là trưởng môn, nhưng… mượn bốn năm rồi vẫn chưa trả lại.

Thì ra là vậy sao?

Chẳng lẽ là hiệu ứng cánh bướm…

Trong nguyên tác, Lâm Cẩn Du đến Thanh Ngọc Kiếm Tông được một năm thì đột nhiên phát hiện ra ngọc giản, theo dòng thời gian thì đúng lúc thời hạn trưởng môn mượn năm năm đã hết, ngọc giản tự động nhắc nhở thời gian trả lại.

Mà bây giờ, miếng ngọc giản này lại đang ở trong tay họ.

Cầm ngọc giản trong tay, lần đầu tiên Thẩm Thanh Đường thực sự cảm nhận được sự tồn tại của vận may.

Sau đó cậu mím môi, chợt tỉnh táo lại, lập tức mở ngọc giản ra tiếp tục xem.

Nhưng lần này, sau khi liếc nhìn vài lần, Thẩm Thanh Đường bất giác đỏ mặt, tựa hồ đã hiểu tại sao Thôi Vĩnh Tư lại đưa ngọc giản cho Tần Di.

Bởi vì phần còn lại của ngọc giản này là nói về việc Mộc Hỏa linh căn có thể thúc đẩy linh lực của nhau tăng trưởng như thế nào.

Nói thẳng ra, chính là nói Mộc Hỏa linh căn phải song tu như thế nào mới đạt được lợi ích lớn nhất.

Còn Tần Di đang ôm Thẩm Thanh Đường trong lòng đương nhiên cũng nhìn thấy những thứ này, lúc đầu hắn có hơi ngượng ngùng, nhưng khi vô tình nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường, hắn bất giác bĩu môi.

Quả nhiên, điệu bộ lão luyện của người nào đó chỉ là giả vờ mà thôi.

Ngày thường thì đọc thoại bản một cách thích thú lắm, còn lúc thực chiến thì lâm trận bỏ chạy còn nhanh hơn bất kỳ ai.

Cũng thật là chỉ biết lý luận suông thôi.

Thẩm Thanh Đường hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt của Tần Di, sau một lúc tự mình xấu hổ một phen, Thẩm Thanh Đường dần khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn Tần Di.

Thẩm Thanh Đường vốn tưởng rằng Tần Di nhìn thấy những nội dung này sẽ thẹn thùng đỏ mặt, không ngờ Thẩm Thanh Đường vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt bình tĩnh và trong trẻo dị thường của Tần Di.

Thẩm Thanh Đường: ?

Ngay lập tức, Thẩm Thanh Đường cau mày nói: “Chàng đọc hết những nội dung này rồi à?”

Tần Di lắc đầu: “Không có, lúc đó ta cũng không để ý xem.”

Thẩm Thanh Đường mím môi, có chút không tin, nhưng biểu cảm của Tần Di lúc này cực kỳ bình tĩnh, nhìn không ra một chút sơ hở nào.

Sau khi quan sát một lúc, Thẩm Thanh Đường không còn cách nào khác đành quay đi chỗ khác, giả vờ hờ hững nói: “Ngọc giản này đợi em từ từ xem đã, xem hiểu rồi lại nói tiếp.”

Tần Di nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, ánh mắt khẽ động, nhịn không được cười cười, trầm giọng nói: “Thẹn thùng cũng không sao, ta sẽ không cười em đâu.”

Thẩm Thanh Đường: ?!

Những lời này còn có lực sát thương hơn là không cười đó.

Thẩm Thanh Đường tức giận đến muốn cắn người.

Kết quả, lúc này Tần Di lại bình tĩnh nắm cổ tay Thẩm Thanh Đường, nhìn cậu đầy ẩn ý nói: "Nếu ngọc giản nói song tu có thể thăng cấp cho nhau, em có muốn thử không?"

Nhất thời, Thẩm Thanh Đường thậm chí quên cả giận, sắc mặt tái nhợt muốn chui vào trong chăn.

Nhìn thấy bộ dạng của Thẩm Thanh Đường, Tần Di suýt chút nữa thì phá lên cười.

Nhưng cũng không dám cười quá trớn, chỉ cười nhẹ một tiếng, ôm Thẩm Thanh Đường không cho cậu trốn đi, nhẹ giọng dỗ dành: "Được rồi, ta đùa thôi, ta biết hôm nay em đã vất vả rồi, để sau này thử đi."

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, sắc mặt hơi nguôi ngoai, sau đó mới từ từ hoàn hồn lại.

Cậu nhìn thấy nụ cười của Tần Di, không khỏi tức giận nói: "Chàng cũng biết hù dọa em rồi."

Tần Di vẫn cười cười.

"Ỷ vào em mềm lòng lại tốt tính nên chàng cứ bắt nạt em thôi." Thẩm Thanh Đường tiếp tục lên án.

Tần Di sửng sốt một chút, trong lòng mềm nhũn, trầm mặc một lát, Tần Di cúi đầu hôn nhẹ lên gò má mềm mại của Thẩm Thanh Đường.

"Ta hiểu mà."

Nghe giọng Tần Di đột nhiên dịu đi, Thẩm Thanh Đường có chút sững sờ, lửa giận vừa tích tụ gần như biến mất, cậu nhỏ giọng nói: "Chàng hiểu cái gì chứ?"

"Trước kia đều là em nhường nhịn ta."

"Sau này, ta sẽ làm tốt hơn."

Nghe được hai câu này của Tần Di, trong lòng Thẩm Thanh Đường có chút chua xót, lửa giận vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, lúc này cậu vô thức ngẩng đầu lên, vươn tay vuốt ve sườn mặt của Tần Di.

"Em cũng chỉ là đùa thôi."

"Chàng cũng đừng để trong lòng."

Tần Di mỉm cười nói: "Em đối với ta tốt như vậy, ta đương nhiên sẽ ghi nhớ."

Đối mặt với ánh mắt dịu dàng của Tần Di, lần đầu tiên Thẩm Thanh Đường ngượng ngùng rũ mi xuống, một Tần Di như vậy thật sự khiến cậu có chút không chịu nổi.

Nhưng đột nhiên, Thẩm Thanh Đường cảm thấy xúc cảm ở đầu ngón tay có chút kỳ lạ.

Cậu không khỏi ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn một bên mặt của Tần Di.

Tần Di chú ý tới ánh mắt của Thẩm Thanh Đường, biểu cảm đột nhiên trở nên có chút mất tự nhiên — tuy nói không thèm để ý đến những vết sẹo kia, nhưng bị Thẩm Thanh Đường nghiêm túc nhìn như vậy, hắn vẫn cảm thấy có chút không thoải mái.

Tần Di khẽ cau mày, không khỏi muốn Thẩm Thanh Đường nhìn đi chỗ khác, nhưng lúc này Thẩm Thanh Đường mở to hai mắt, vuốt ve vết sẹo một bên mặt của Tần Di nói: "Lan Đình, vết sẹo trên mặt chàng hình như mờ đi rồi."

Tần Di: ? !

Phản ứng đầu tiên của Tần Di là muốn soi gương, nhưng sau đó hắn lại từ từ bình tĩnh trở lại, lúc này hắn lặng lẽ nắm lấy tay Thẩm Thanh Đường đang vuốt ve khuôn mặt của hắn, nhẹ giọng nói: "Có lẽ hiện tại thời tiết đang tốt, chúng ta cũng đã Trúc Cơ rồi, tự nhiên sẽ có một số thay đổi."

Cảm nhận được sự miễn cưỡng của Tần Di, Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, cũng không tranh luận với hắn, cậu cúi đầu lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một chiếc gương nhỏ, đưa cho Tần Di: "Chàng xem đi."

Tần Di: …

Tuy cảm thấy Thẩm Thanh Đường tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, nhưng gương cũng đã đưa đến trước mặt rồi, Tần Di vẫn nể mặt Thẩm Thanh Đường tùy ý nhìn một cái.

Kết quả, Tần Di tùy ý nhìn thoáng qua, sắc mặt liền thay đổi.

Tuy miệng hắn nói không để ý, nhưng mấy năm nay vết sẹo trên mặt vẫn là tâm bệnh của hắn, hắn khổ luyện như vậy là vì muốn nhanh chóng đến Nguyên Anh để có thể che giấu gương mặt này.

Hình dạng và độ sâu của những vết sẹo trên mặt, Tần Di tự mình nhớ chúng rõ hơn bất kỳ ai khác.

Nếu như nói có người sẽ không nhìn nhầm, thì người đó chỉ có thể là hắn.

Mà bây giờ…

Vết sẹo trên khuôn mặt trong gương hình như đã mờ đi một chút.

Hơn nữa còn mờ nhạt đi rất rõ ràng.

Cuối cùng, Tần Di vẫn là nhịn không được, cầm lấy gương soi cẩn thận một hồi.

Soi đến cuối cùng, bản thân Tần Di cũng không thể tin được.

Những vết sẹo đã thực sự mờ đi…

Nhưng … sao có thể được chứ?

Thẩm Thanh Đường thì ngược lại, phản ứng nhanh hơn Tần Di, đầu óc nhạy bén hơn rất nhiều, lúc này trong đầu chợt lóe lên một linh cảm, lập tức lấy ngọc giản vừa đọc ra, dùng giọng điệu có chút phỏng đoán cùng hưng phấn nói: “Em nhớ ngọc giản này hình như có viết, nếu như Mộc Hỏa linh căn Thiên phẩm song tu, chẳng những có thể củng cố thần hồn, mà còn có tác dụng cường thân kiện thể nữa.”

“Chẳng lẽ… là vì nguyên nhân này sao?”

------oOo------

Chương 72: Tương lai còn dài.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 72: Tương lai còn dài.

Nghe Thẩm Thanh Đường nói xong, Tần Di cũng nhìn về phía miếng ngọc giản trong tay Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường nhân cơ hội này đưa ngọc giản cho hắn.

Sau khi Tần Di đọc hai trang đó, hắn lại trầm mặc.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Đường mím môi, nhẹ giọng nói: “Hay là chúng ta… thử lại lần nữa xem sao?”

“Rốt cục trong đó viết đúng hay không, đợi đến ngày mai chắc là biết được?”

Tần Di nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, ngẩng đầu lặng lẽ nhìn Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Đường nhìn ngọn lửa đang dần bùng cháy trong mắt Tần Di, trong lòng không khỏi có chút hối hận.

Nhưng lời đã nói ra, Thẩm Thanh Đường chỉ có thể kiên cường không đổi ý thôi.

Về phần Tần Di, lúc này, hắn chăm chú nhìn Thẩm Thanh Đường một hồi lâu, sau đó lặng lẽ nghiêng người, ôm lấy eo Thẩm Thanh Đường, nhìn mấy vết đỏ nho nhỏ trên chiếc cổ trắng nõn của cậu, trầm giọng nói: “Được, vậy ta sẽ chậm lại một chút.”

Thẩm Thanh Đường mím môi: “Ừm…”

Tần Di không nói nữa, chỉ quay đầu hôn nhẹ lên môi Thẩm Thanh Đường.

Đến nước này rồi, Thẩm Thanh Đường cũng không õng ẹo nữa, hàng mi dài run lên, sau đó tự giác nhắm mắt lại, duỗi tay ra, chậm rãi ôm lấy cổ Tần Di.

Rèm giường lại được vén lên.

Mùi thơm lan tỏa trong phòng.

. .

Ngày hôm sau

Mặt trời chói chang chiếu rọi rừng trúc ở bên ngoài tỏa ánh vàng rực rỡ, gió thổi rừng cây xào xạc, khiến người ta cảm thấy ấm áp dễ chịu.

Khi Tần Di đứng dậy soi gương lần nữa, hắn lại thấy những vết sẹo mờ đi một chút, nhưng điều này chỉ có hắn nhìn ra, ngay cả Thẩm Thanh Đường cũng không thể nhận ra.

Nhưng dù như vậy, trong lòng Tần Di cũng đã bình ổn lại.

Thẩm Thanh Đường vẫn còn hơi căng thẳng, sợ mình đoán sai.

Thấy Tần Di đặt gương xuống, cậu từ phía sau Tần Di tiến lại gần, thấp giọng hỏi: “Sao rồi? Có mờ đi chút nào không?”

Tần Di cảm nhận được sự quan tâm của Thẩm Thanh Đường, im lặng cong môi, hôn lên má Thẩm Thanh Đường: “Có, lần này cực khổ cho em rồi.”

Đôi gò má trắng nõn của Thẩm Thanh Đường khẽ ửng hồng, nhưng cậu chỉ nghiêm túc nói: “Có là tốt rồi, em chỉ sợ mình nhìn nhầm.”

Tần Di nhìn vẻ mặt quan tâm của Thẩm Thanh Đường, ánh mắt trở nên dịu dàng hơn, trước đây có lẽ hắn sẽ nói mấy câu như “Nếu thật sự không thể lành lại thì em sẽ thế nào”, nhưng bây giờ Tần Di sẽ không nói như vậy nữa.

Bởi vì hắn đã thực sự nhận ra rằng, nếu Thẩm Thanh Đường đã một lòng một dạ đối xử với hắn, hắn cũng toàn tâm toàn ý chỉ có Thẩm Thanh Đường, vậy tại sao còn phải làm mấy chuyện ngu xuẩn thăm dò lung tung như thế?

Có thể lành lại thì tốt, còn không thể thì chỉ là có chút tiếc nuối thôi.

Tần Di hiện tại đã không còn là Tần Di trước đây luôn lo lắng thiệt hơn nữa.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tần Di hơi rũ xuống, đưa tay nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc mai lả tả trên thái dương của Thẩm Thanh Đường, dịu dàng nói: “Yên tâm đi, em thông minh như vậy, làm sao có thể nhìn lầm được?”

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, lại cảm thấy có chút xấu hổ.

Trước kia đều là cậu khen Tần Di, bây giờ đến lượt Tần Di khen cậu, cậu cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Như thể vị trí của hai người đã hoán đổi cho nhau.

Nhưng Thẩm Thanh Đường cũng có thể cảm nhận được, Tần Di trở nên như thế là vì trong lòng Tần Di đã vững vàng hơn, mạnh mẽ hơn.

Lúc này, cậu im lặng một lúc, cũng không còn ngại ngùng nữa. Cậu khẽ mỉm cười, ngẩng đầu lên, ôm lấy Tần Di, ánh mắt sáng ngời nói: “Đã như vậy, về sau có thời gian chúng ta sẽ song tu nhiều hơn, mặt của chàng phải mau chóng lành lại mới tốt.”

Tần Di sửng sốt một chút, bất đắc dĩ nói: “Vẫn nên có chừng mực thôi, em sắp phải tham gia thi đấu rồi, phải nhanh chóng củng cố tu vi.”

Thẩm Thanh Đường vô thức mím môi.

Thấy Thẩm Thanh Đường lại mím môi, tỏ vẻ có chút không vui, Tần Di im lặng cười, chỉ có thể nhéo chóp mũi cậu nói: “Tương lai còn dài.”

Nghe Tần Di nói vậy, Thẩm Thanh Đường giật mình, nhưng lại phá lên cười.

Sau đó cậu nhào vào trong lòng Tần Di, trái tim ngập tràn yêu thương: Thật sự là tương lai còn dài, hai người còn có đoạn đường rất dài phía trước phải đi.

Hơn nữa hình như càng đi càng trở nên tốt đẹp hơn.

Tần Di ôm tình yêu ở trong lòng, sao hắn lại không nghĩ như vậy chứ?

. .

Bảy ngày không dài không ngắn, nhưng nếu ngày nào hai người cũng dính lấy nhau nhiều như vậy, bảy trăm ngày cũng không đủ.

Chẳng mấy chốc đã đến đêm ngày thứ bảy.

Ban ngày có một trận mưa nhỏ, làm cho rừng trúc cùng hoa đào ướt sũng, cánh hoa cùng lá trúc rơi đầy sân, lúc này bên ngoài có chút ẩm ướt, gió mát thổi qua rất sảng khoái.

Màn che trước cửa nhẹ nhàng bay phấp phới, trong phòng bốc lên một làn khói trắng, là Tần Di đang nấu canh nấm.

Hiếm khi Thẩm Thanh Đường ngồi khoanh chân trên chiếc ghế dài mềm mại, chăm chú xem ngọc giản trong tay, với vẻ thoải mái và tập trung trên khuôn mặt trong sáng và trắng nõn, mái tóc đen xõa sau lưng như mây, cả người cậu như một bức tranh phong cảnh đẹp tuyệt trần.

Tần Di nấu canh xong, nhìn Thẩm Thanh Đường ở bên cạnh, cũng không gọi cậu mà bưng một cái bát nhỏ, múc canh ra, để sang một bên cho nguội.

Sau đó, Tần Di đứng dậy, lặng lẽ đi đến bên cạnh chiếc ghế dài mềm mại của Thẩm Thanh Đường và ngồi xuống.

Cảm giác được Tần Di tới, ánh mắt Thẩm Thanh Đường khẽ động, vừa định đặt ngọc giản trong tay xuống, Tần Di đã nói: “Không vội, em cứ xem đi.”

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười, sau đó cúi đầu tiếp tục xem.

Sau khoảng thời gian một tách trà, Thẩm Thanh Đường rốt cuộc cũng đặt ngọc giản xuống.

Tần Di gần như đồng thời đứng dậy, đem canh nấm đặt ở một bên bưng tới.

Sau khi thử nhiệt độ, Tần Di cảm thấy vừa phải, bèn nói với Thẩm Thanh Đường: "Không nóng nữa, ăn được rồi."

Thẩm Thanh Đường vốn định nói gì đó với Tần Di, nhưng khi nhìn thấy món canh nấm thơm ngon, cậu chỉ cười lặng lẽ, cúi đầu ăn canh, không nói thêm gì nữa.

Nấm mềm và dai, nước canh vô cùng thanh mát, thêm chút mùi thơm của hành, khi ăn sẽ khiến bạn ấm bụng.

Hiếm khi Thẩm Thanh Đường ăn hết một bát canh.

Tần Di lại hỏi: "Ăn nữa không?"

Thẩm Thanh Đường nhân cơ hội nắm lấy tay Tần Di, lắc đầu: "Không ăn nữa, em có chuyện muốn nói với chàng."

Ánh mắt Tần Di khẽ động, vừa định đứng lên liền dừng lại, lại ngồi xuống, nói: "Có chuyện gì sao?"

Thẩm Thanh Đường suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Cuộc thi lần này, nếu Võ viện không có đăng ký cho Lan Đình, em nghĩ chàng không nên đi thì hơn."

Tần Di: ?

Sau đó Tần Di sắc mặt khẽ biến, nói: "Em không muốn ta đi?"

Thẩm Thanh Đường nói: "Hãy nghe em giải thích."

Tần Di yên lặng nhìn Thẩm Thanh Đường, quả nhiên cũng không vội nữa, chỉ chờ Thẩm Thanh Đường giải thích.

Thẩm Thanh Đường lúc này mới giải thích: "Em vừa mới xem qua ngọc giản kia, trong đó có nhắc tới một đại năng Hóa Thần, mà vị đại năng Hóa Thần đó chính là Thái phó đương triều."

"Nếu lần này thái tử tới đây, nhất định sẽ mang theo cao thủ bên người, những người khác không sao cả. Nếu như vị Thái phó kỳ Hóa Thần đó tới, Lan Đình, thân phận của chàng…"

Lần này, Tần Di cũng im lặng.

Nếu thật sự đúng như Thẩm Thanh Đường đoán, thà hắn không đi còn hơn.

Nếu thân phận của hắn bị bại lộ, hắn có thể bị bắt đi để luyện thành trường tiên hoặc kiếm.

Cũng sẽ liên lụy đến Thẩm Thanh Đường và Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Nhưng mà, lần này Thẩm Thanh Đường đi cũng phải ít nhất một tháng…

Tần Di nhắm mắt lại, vẻ mặt rất ảm đạm.

Nhìn vẻ mặt của Tần Di, Thẩm Thanh Đường tự nhiên cảm thấy đau lòng – đương nhiên cậu cũng không nỡ xa Tần Di lâu như vậy.

Chỉ là lúc này bọn họ không đủ thực lực, đi đâu cũng phải cẩn thận.

Lúc này, Tần Di nhắm mắt lại, trầm mặc trong chốc lát, sau đó đột nhiên mở mắt ra, nói: "Kỳ thật ta cũng không cần đi cùng đệ tử của tông môn."

Thẩm Thanh Đường: ?

Tần Di suy nghĩ một chút, cảm thấy biện pháp mình nghĩ rất an toàn, liền nói: "Ngày thường tông môn cũng có nhiệm vụ phải xuống núi, ta đi nhận một nhiệm vụ đơn giản lại dài hạn, xong việc ta liền đi thành Thủ Dương tìm em."

"Ngày thường ta sẽ ở quán trọ, chỉ cần không cùng bọn họ tiếp xúc quá nhiều, chắc hẳn vị Thái phó kia có tới cũng sẽ không tìm được ta."

"Nếu vị Thái phó đó không tới, vừa hay ta sẽ đi tìm em."

Thẩm Thanh Đường nghe xong lời này liền sửng sốt, lập tức cảm thấy phương pháp này quả nhiên khả thi.

Nhưng sau khi nghĩ lại, Thẩm Thanh Đường nói thêm, để đề phòng: "Vậy ngày mai trước khi đi, em phải đi gặp Tiểu Giao một chuyến."

"Em gặp nó làm gì?"

Thẩm Thanh Đường ghé sát vào tai Tần Di nói vài câu.

Tần Di nghe xong, quả nhiên gật đầu: "Vẫn là em chu đáo."

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười, lại vươn tay ôm lấy Tần Di.

Tần Di cũng ôm cậu.

"Em sẽ đợi mặt của Lan Đình mau chóng bình phục trở lại." Thẩm Thanh Đường áp vào ngực Tần Di, nhẹ nhàng nói.

"Ta cũng vậy."

. .

Vào ngày họ lên đường tham gia cuộc thi xếp hạng môn phái ở thành Thủ Dương, toàn bộ Thanh Ngọc Kiếm Tông rất náo nhiệt.

Hôm nay Thẩm Thanh Đường lần đầu tiên mặc đồng phục đệ tử nội môn của tông môn.

Cậu mặc thanh sam dài thêu hình mây hạc, khi gió thổi qua bay phấp phới, càng làm cho làn da trắng nõn trong suốt như ngọc điêu khắc.

Mái tóc đen dày được vấn trên đỉnh đầu bằng một cây trâm ngọc, tao nhã và giản dị.

Khi Thẩm Thanh Đường thay xong đồng phục đệ tử và bước ra khỏi phòng, Cung Phất Vũ nhìn thấy cậu còn hơi buồn bực.

“Y phục này người khác mặc nhìn chẳng ra sao, nhưng sao con mặc lại có ý vị như vậy hả? So với bạch y con hay mặc còn đẹp hơn.”

Thẩm Thanh Đường biết nguyên nhân khiến cậu trở nên đẹp hơn, nhưng lúc này không tiện nói thẳng, bèn cười nói: “Sư tôn quá khen ạ.”

Cung Phất Vũ lại quan sát Thẩm Thanh Đường một lúc, luôn cảm thấy Thẩm Thanh Đường có gì đó thay đổi, nhưng lại giống như không thay đổi chút nào, thật kỳ lạ.

Nhưng sau khi nhìn Thẩm Thanh Đường một hồi, Cung Phất Vũ cũng không nhìn ra manh mối nào, chỉ có thể lắc đầu nói: “Đi thôi, chuẩn bị khởi hành.”

Thẩm Thanh Đường gật đầu, đi theo Cung Phất Vũ.

Mãi cho đến khi tất cả đệ tử của tông môn tham gia cuộc thi lên phi thuyền, Cung Phất Vũ mới phát hiện —— hình như Tần Di không có ở đây?

Lê Trường Phong cũng không tới.

Cung Phất Vũ im lặng một lúc, sau đó quay đầu hỏi Thẩm Thanh Đường: “Đạo lữ của con không đi cùng con sao?”

Nhìn vẻ mặt của Cung Phất Vũ, Thẩm Thanh Đường biết Cung Phất Vũ định hỏi gì nên cười nhẹ nói: “Lan Đình nhận nhiệm vụ kiếm linh thạch, Lê trưởng lão cũng đang tìm nguyên liệu luyện pháp khí, phỏng chừng mấy ngày nữa mới đi.”

“Ta đâu có hỏi họ Lê kia, con nói hắn cho ta biết làm gì?” Cung Phất Vũ không vui nói.

Thẩm Thanh Đường cười: “Là tự con muốn nói, không liên quan đến sư tôn, nếu sư tôn không muốn nghe con sẽ không nói nữa.”

Cung Phất Vũ ho khan một tiếng, vừa định giải thích gì đó thì ngọc bài truyền tin trên eo Thẩm Thanh Đường sáng lên.

Thẩm Thanh Đường lập tức cầm ngọc bài truyền tin lên.

Cung Phất Vũ: …

Sau khi đọc xong tin nhắn, Thẩm Thanh Đường bất giác mím môi cười, sau đó ngước nhìn Cung Phất Vũ nói: “Lan Đình nói rằng chàng ấy sắp làm xong nhiệm vụ rồi, chắc là sẽ tụ họp với chúng ta ở Dương Thành ngay thôi.”

“Hơn nữa, chàng ấy hiện tại ở Thạch Phương Sơn, nơi đó bán rất nhiều Tụ Ngọc hảo hạng, chàng hỏi sư tôn người thích loại nào ạ?”

“Làm sao hắn biết ta thích Tụ Ngọc?” Cung Phất Vũ nhíu mày.

Nhưng câu này vừa hỏi ra, Cung Phất Vũ lập tức ý thức được điều gì, lập tức mím môi, trầm giọng nói: “Bảo hắn đừng đưa cho ta, ta không thích.”

------oOo------

Chương 73: Đương kim Thái Tử, Cung Minh Trạch.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 73: Đương kim Thái Tử, Cung Minh Trạch.

Thẩm Thanh Đường liếc một cái liền nhìn ra được sự mất tự nhiên của Cung Phất Vũ, thầm cười một tiếng, cũng không vạch trần, chỉ nói: "Vâng ạ, nếu sư tôn đã không thích thì con sẽ nói với Lan Đình."

Cung Phất Vũ: …

Nói xong, Thẩm Thanh Đường từ từ cầm ngọc bài truyền tin lên, giả vờ trả lời Tần Di.

Thấy Thẩm Thanh Đường định trả lời, Cung Phất Vũ rốt cuộc không nhịn được nữa.

Một lúc sau, y đột nhiên cực kỳ mất tự nhiên nói: "Tu Ngọc có mấy loại?"

Thẩm Thanh Đường chỉ đợi câu này của Cung Phất Vũ, bấy giờ, cậu mỉm cười đưa tin nhắn Tần Di gửi cho Cung Phất Vũ xem.

Quả thật có rất nhiều Tu Ngọc ở núi Thập Phương, đủ loại đủ kiểu.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường vừa nói vừa chỉ cho Cung Phất Vũ: "Lan Đình nói Tu Ngọc làm bằng nước có tác dụng dưỡng ấm tâm mạch này rất thích hợp với sư tôn người."

Cung Phất Vũ im lặng một lúc, liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, cuối cùng cũng phản ứng lại.

Một lúc sau, Cung Phất Vũ giật lấy ngọc bài truyền tin trong tay Thẩm Thanh Đường, lạnh nhạt nói: "Ta tự chọn, không cần mấy đứa giới thiệu."

. .

Sau đó, Cung Phất Vũ đã chọn hơn mười loại Tu Ngọc, nhưng chỉ duy nhất không chọn loại mà Thẩm Thanh Đường đã đề xuất lúc đầu.

Thẩm Thanh Đường biết trong lòng Cung Phất Vũ có khúc mắc, nhưng hiện tại xem ra cũng không cần quá vội vàng, tương lai còn dài, có thể từ từ gỡ bỏ.

Tốc độ của phi thuyền rất nhanh, khi mây và sương mù trên bầu trời đều nhuộm đỏ ánh nắng, phi thuyền cuối cùng cũng đến núi Thủ Dương.

Núi Thủ Dương cao tới trăm trượng, dãy núi kéo dài ngàn dặm, núi non trùng điệp hùng vĩ, dưới ánh mặt trời tỏa ra khí thế oai phong to lớn.

Cuộc thi lần này có hơi không giống với hình ảnh thế ngoại tiên môn của Thanh Ngọc Kiếm Tông, Thủ Dương Tông với vai trò tổ chức cuộc thi rõ ràng có của cải tài nguyên phong phú hơn, càng có trật tự nghiêm ngặt hơn.

Ngay khi phi thuyền của Thanh Ngọc Kiếm Tông đến Thủ Dương Tông, các đệ tử ở núi Thủ Dương trong y phục màu đỏ lập tức xuất hiện dẫn họ tiến vào, dựa theo thân phận của mỗi người mà sắp xếp chỗ ở.

Cung Phất Vũ có địa vị đặc biệt, được an bài ở biệt viện tốt hơn mấy viện trưởng đưa đồ đệ tới thi đấu một chút, Thẩm Thanh Đường cũng được hưởng lây.

Lúc này, Cung Phất Vũ đi qua cây cầu nhỏ bằng bạch ngọc trong biệt viện, nhìn đàn cá đỏ rực có linh trí trong ao nước xanh biếc, không khỏi nhướng mày: "Thủ Dương Tông thật giàu có. Nếu đem đám cá này đổi lấy tiền cũng đủ để ta ăn xài nửa năm."

Thẩm Thanh Đường đi theo sau Cung Phất Vũ, nghe những lời này của y, cậu không khỏi liếc nhìn đàn cá trong ao.

Thẩm Thanh Đường nhìn xong, trầm mặc một lúc rồi nói: "Loại cá này chẳng phải chỉ là cá cầu vồng biến dị thôi sao? Trăm con biến dị thành một con có linh trí, ngoại trừ nhìn đẹp mắt thì đâu còn tác dụng nào khác, Thủ Dương Tông sao lại lãng phí như vậy?"

Dùng những linh thạch này để bồi dưỡng đệ tử không phải tốt hơn sao?

Đứng đầu bốn tông môn lại xa hoa lãng phí như vậy, thật không phù hợp với địa vị mà.

Sau khi nghe Thẩm Thanh Đường nói xong, Cung Phất Vũ liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, thấy xung quanh không có ai, cũng không kiêng dè nữa, bèn thấp giọng giễu cợt: "Còn không phải bởi vì Thái Tử điện hạ thích sao."

Ánh mắt Thẩm Thanh Đường khẽ động, lộ ra vẻ trầm ngâm.

Đương kim Thái Tử Cung Minh Trạch trong nguyên tác, chính là công chính quy cuối cùng của Lâm Cẩn Du, và cũng là kẻ có thực lực mạnh nhất.

Nhưng vào thời điểm đó, Lâm Cẩn Du đã là Mộc linh căn Thiên phẩm, đệ tử đứng đầu của Thanh Ngọc Kiếm Tông — Không sai, Thôi Vĩnh Tư trong sách vốn dĩ chưa từng thu nhận đệ tử, sau này lại vì hào quang nhân vật chính của Lâm Cẩn Du, mà phá lệ thu nhận Lâm Cẩn Du.

Năm năm sau, khi Lâm Cẩn Du cùng Thôi Vĩnh Tư đến Hoàng Thành để yết kiến, đã quen biết với Thái Tử Cung Minh Trạch.

Hai người yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, cuốn theo biết bao nhiên tình tiết nổi lên.

Lại nói, Cung Minh Trạch xuất thân là đệ tử của Thủ Dương Tông, tham gia cuộc thi này một mặt là tuân lệnh của Hoàng Thượng, mặt khác ít nhiều cũng có ý ủng hộ cho Thủ Dương Tông.

Mà con người Cung Minh Trạch, trong nguyên tác miêu tả rất cường điệu, bất chấp gian nguy xông pha khói lửa vì Lâm Cẩn Du.

Nhưng bây giờ Thẩm Thanh Đường bỏ qua thành kiến của mình, cậu mới nhận ra anh ta là một người cực kỳ bao che khuyết điểm, ai có quan hệ tốt với anh ta thì sẽ được lợi — có thể nhìn ra từ những đặc quyền dành cho Lâm Cẩn Du, cùng với thái độ đặc biệt dành cho cuộc thi lần này ở Thủ Dương Tông.

Loại người này, thân thiết với anh ta là một sự may mắn, còn khiến anh ta chán ghét, thì quả thật là một chuyện đáng sợ.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường liếc nhìn Cung Phất Vũ: "Thảo nào sư tôn không muốn con tham gia thi đấu."

Cung Phất Vũ hừ một tiếng: "Giờ mới biết sư tôn đối xử tốt với con sao?"

Thẩm Thanh Đường im lặng cười, sau đó hỏi: "Vậy lần này sư tôn muốn con thua như thế nào?"

Cung Phất Vũ: ?

Nhưng nhìn vào đôi mắt trong veo của Thẩm Thanh Đường, Cung Phất Vũ chợt hiểu ra, liền nói: "Ngoại trừ Thủ Dương Tông, còn có Lăng Vân Tiên Tông và Pháp Tướng Tông, con chỉ cần thắng một người là được. Lão Thôi không có yêu cầu cao, chỉ cần không phải hạng chót là được."

Sau khi nói xong, Cung Phất Vũ lại vỗ vai Thẩm Thanh Đường nói: "Pháp Tướng Tông và Lăng Vân Tiên Tông học lệch rất nghiêm trọng, không giỏi phù chú. Nếu con ghi nhớ tất cả những cuốn sách ta đã đưa cho con thì đánh bại họ không khó."

Cung Phất Vũ nói như vậy, trong lòng Thẩm Thanh Đường cũng đã có tính toán.

Thực lực của Phù Chú viện ở bốn đại tông môn không lớn lắm, dựa theo lịch trình của cuộc thi này, bọn họ đương nhiên xếp ở vị trí cuối cùng, tạm thời tới đâu hay tới đó cũng không sao.

Dù sao đều là Trúc Cơ, vẽ bùa cũng không phải chân chính kiểm tra tu vi của ngươi, cùng lắm thì cấp bậc cao, bùa vẽ ra tốt hơn một chút mà thôi.

"Nhưng mà sư tôn ơi, chúng ta đến lúc đó có cần đi bái kiến Thái Tử điện hạ không?" Thẩm Thanh Đường càng để ý chuyện này hơn.

Tốt xấu gì cũng là công chính quy có thực lực mạnh nhất trong nguyên tác, một trong những nhân vật chính, còn là Thái Tử, nhất định có ảnh hưởng rất lớn đối với thế giới này.

Bây giờ sống chết của Lâm Cẩn Du không rõ, Thẩm Thanh Đường nghĩ có lẽ mình nên bắt tay vào giải quyết đối tượng khác nhỉ?

Sau khi nghe Thẩm Thanh Đường nói xong, Cung Phất Vũ vẻ mặt quái dị, một lúc sau mới nói: "Ta lười đi gặp cái tên mặt như người chết đó, con muốn đi hả?"

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, sau đó lắc đầu: "Sư tôn không đi, Thanh Đường cũng không đi."

Cung Phất Vũ lập tức hài lòng nở nụ cười, đưa tay xoa đầu Thẩm Thanh Đường, nói: "Đồ đệ ngoan, lát nữa ta dẫn con vào thành Thủ Dương thư giản một chút."

. .

Sau nửa canh giờ.

Thẩm Thanh Đường nhìn Cung Phất Vũ với đôi má ửng hồng và đôi mắt xuân tình trong đám mỹ nam say khướt, thầm cười một tiếng, cúi đầu rót cho mình một ly rượu trái cây.

Đây là tửu lâu lớn nhất thành Thủ Dương, nơi đây không được tính là Thanh lâu nhưng nó có cung cấp phục vụ đặc biệt nếu cần.

Vô số phấn vàng từ trên trời rơi xuống, những vũ nữ duyên dáng nhảy múa trên vũ đài bên dưới tửu lâu, xoay tròn trên những bông sen vàng, khiêu vũ uyển chuyển với những dải lụa đỏ và những chiếc vòng ngọc leng keng.

Giọng hát du dương không dứt bên tai.

Cung Phất Vũ là một người bụng nhỏ miệng to điển hình, chẳng mấy chốc đã bị đám mỹ nam chuốt rượu đến say mèm.

Thẩm Thanh Đường sợ Cung Phất Vũ uống say bí tỉ không có ai chăm, nên nháy mắt với đám mỹ nam đó, lấy ra một túi linh thạch ném lên bàn.

Đám mỹ nam hiểu ý, lấy linh thạch xong liền giải tán.

Thẩm Thanh Đường thuận thế đỡ lấy Cung Phất Vũ say rượu đang lầm bà lầm bầm, đưa y vào một phòng riêng ở bên cạnh.

Loại tửu lâu này ở thành Thủ Dương có an ninh rất nghiêm ngặt, có rất nhiều đại năng cấp bậc Nguyên Anh trông coi, đảm bảo an toàn cho khách ở trọ.

Vì vậy, Thẩm Thanh Đường cảm thấy rất yên tâm.

Lúc này cậu giúp Cung Phất Vũ cởi quần áo, cẩn thận lau mặt, đặt y lên giường nằm xuống, sau đó lau mồ hôi trên trán, chuẩn bị ra ngoài truyền tin cho Tần Di rằng cậu vẫn bình an vô sự.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là Thẩm Thanh Đường muốn biết khi nào thì Tần Di mới có thể đến thành Thủ Dương.

Nhưng Thẩm Thanh Đường không ngờ ngay khi cậu hầu hạ Cung Phất Vũ đi ngủ xong, bên ngoài có tiếng gõ cửa khe khẽ.

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, theo bản năng hỏi: "Ai đó?"

Không có ai trả lời.

Thẩm Thanh Đường cau mày, cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng nghĩ đến tửu lâu này có nhiều Nguyên Anh canh gác như vậy, người bình thường cũng không dám làm loạn ở đây, cũng không để bụng.

Tiếng gõ cửa chỉ kéo dài hai ba lần rồi im bặt.

Thẩm Thanh Đường nghĩ nghĩ, cảm thấy có lẽ là người ta đi nhầm phòng, bèn an tâm đi ra ngoài, lấy ngọc bài truyền tin ra, chuẩn bị gửi tin cho Tần Di.

Tin nhắn vừa được gửi đi, cậu bên này liền cảm thấy sau lưng có một cơn gió thổi qua.

Mang theo chút mát lạnh.

Sự mát mẻ này rất khoan khoái, nhưng lại khiến người ta cảm thấy có gì đó không được tự nhiên.

Thẩm Thanh Đường vô thức mím môi, cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không ổn.

Nhưng cậu vẫn không quay đầu lại, chỉ bình tĩnh từ từ thả ra dây leo ở dưới chân, vươn về phía tấm màn gió thổi tung ở phía sau.

Trong phòng lặng im.

Thẩm Thanh Đường thông qua đôi mắt của dây leo nhìn bốn phía xung quanh, căn phòng rất sạch sẽ và trống trải, không hề nhìn thấy bóng dáng ai khác.

Thẩm Thanh Đường khẽ cau mày, tự hỏi lẽ nào cảm giác của mình sai rồi sao?

Nhưng ngay khi cậu có suy nghĩ này, Thẩm Thanh Đường đột nhiên nhìn thấy một bạch y nhân thân hình thon dài.

Mới vừa rồi không hề xuất hiện, nhưng trong nhát mắt bạch y nhân đó lại lập tức xuất hiện.

Còn đứng trước giường Cung Phất Vũ.

Tuy nhiên, Thẩm Thanh Đường vẫn chưa nhìn ra được cảnh giới của anh ta.

Sau lưng Thẩm Thanh Đường bất giác ớn lạnh.

Nhưng bạch y nhân đúng lúc này lại vươn tay vén rèm giường của Cung Phất Vũ lên.

Thẩm Thanh Đường không còn cách nào khác, bất thình lình phóng dây leo ra, từ phía sau quấn quanh eo người đàn ông, thừa dịp anh ta chưa kịp phản ứng, kéo người đàn ông ra khỏi giường của Cung Phất Vũ trước.

Cùng lúc đó, Thẩm Thanh Đường đã mở miệng nhắc nhở Cung Phất Vũ.

Nhưng bạch y nhân không hề chống cự khi Thẩm Thanh Đường xuất thủ.

Thẩm Thanh Đường đang cảm thấy kỳ lạ, trong lúc vô tình cậu xuyên qua đám dây leo lại bất ngờ nhìn thấy chiếc mặt nạ bạch y nhân đang đeo.

Thẩm Thanh Đường: ?!

"Lan Đình?" Thẩm Thanh Đường kinh ngạc.

Đầu tiên cậu kinh ngạc, sau đó lại vui mừng.

Thẩm Thanh Đường theo bản năng dùng dây leo nhẹ nhàng đưa bạch y nhân đến trước mặt, sau đó vươn tay nắm lấy tay bạch y nhân, nhẹ giọng vui mừng nói: "Sao chàng lại tới sớm như vậy?"

Đôi mắt đen lạnh lùng ẩn sau chiếc mặt nạ của người đàn ông lẳng lặng nhìn Thẩm Thanh Đường.

Lúc Thẩm Thanh Đường nắm lòng bàn tay của bạch y nhân, cậu liền cảm giác được có gì đó không đúng, làn da rất mềm mại lại hơi mát lạnh, tuyệt đối không phải tay của Tần Di.

Trái tim Thẩm Thanh Đường chấn động, cậu buông mạnh tay người đàn ông ra, lùi lại hai bước: "Ngươi là ai?"

Bạch y nhân khẽ liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, đưa tay ra, từ từ tháo chiếc mặc nạ trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng có năm phần giống với Cung Phất Vũ, nhưng khí chất lạnh lùng hoàn toàn khác y.

Trong nháy mắt, Thẩm Thanh Đường liền biết thân phận của người trước mặt mình.

Đương kim Thái Tử, Cung Minh Trạch.

Nhưng cậu vẫn cảm thấy khó mà tin được…

Trên đời này, làm sao lại có hai người cùng đeo loại mặt nạ xấu xí có hoa văn giống hệt nhau như vậy…

Trước khi Thẩm Thanh Đường định thần lại, giọng nói lạnh lùng của Cung Minh Trạch nhàn nhạt vang lên.

"Mộc linh căn Thiên phẩm, ngươi là đệ tử Phất Vũ mới thu nhận?"

Editor:

1. Người đàn ông đầu tiên dám cướp đất diễn của anh công nhà mình đã lên sàn :)))

2. Lại có thêm CP phụ nữa, mọi người đoán xem là ai nhé :)))))

------oOo------

Chương 74: Có những thế lực, không phải ngươi muốn chống lại là có thể chống lại được.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 74: Có những thế lực, không phải ngươi muốn chống lại là cóthể chống lại được.

Nghe Cung Minh Trạch hỏi, Thẩm Thanh Đường vội cụp mắt xuống, suy nghĩ xem nên trả lời thế nào cho thỏa đáng.

Nhưng cậu còn chưa kịp trả lời, Cung Minh Trạch đã lãnh đạm nói: "Ngươi đã là đồ đệ của Phất Vũ, nếu y say rượu, ngươi nên truyền tin cho chưởng môn của các ngươi, sai người đến đưa y về, chứ không phải để y một mình ở lại một nơi như thế này. "

Thẩm Thanh Đường: …

Sau một hồi im lặng, Thẩm Thanh Đường vô cùng áy náy và điềm đạm nói: "Tiền bối dạy phải, vãn bối biết rồi, sau này sẽ không bao giờ cẩu thả như vậy nữa."

Sau khi Thẩm Thanh Đường nói xong, Cung Minh Trạch không trả lời mà quay đầu đi, không nhìn cậu nữa, còn đi đến một bên lấy ra ngọc bài truyền tin của mình.

Hình như anh ta đang gọi cho ai đó.

Thẩm Thanh Đường đứng tại chỗ, hơi xấu hổ, nhất thời không biết có nên động hay không.

Nhưng cuối cùng, Thẩm Thanh Đường đã lựa chọn bất động.

Có vẻ như ấn tượng đầu tiên của Cung Minh Trạch đối với cậu không tốt lắm, vì vậy tốt hơn hết là đừng làm những việc không cần thiết.

Thời gian chầm chậm trôi qua.

Sau khi Cung Minh Trạch báo tin, anh ta không có ý định nói chuyện với Thẩm Thanh Đường, cũng không đến gặp Cung Phất Vũ, mà chỉ đi đến cửa sổ và lẳng lặng nhìn ra ngoài.

Gương mặt anh ta lạnh lùng, từ trong ra ngoài toát ra khí chất cao quý và lãnh ngạo, Thẩm Thanh Đường chỉ liếc nhìn anh ta một cái rồi cụp mắt xuống,

không thèm nhìn nữa.

Thẩm Thanh Đường vẫn cảm thấy vấn đề này đầy nghi vấn – Cung Minh Trạch ngay cả loại cá mình ưa thích còn quý giá đến vậy, thì tại sao anh ta lại có thể thích những chiếc mặt nạ gỗ trông vừa xấu xí lại vừa vô vị như vậy?

Điều kỳ lạ nhất là hoa văn và hình dạng của mặt nạ gỗ hoàn toàn giống với mặt nạ của Tần Di.

Dù cho có là hàng bán ngoài đường thì cũng đâu thể giống hệt nhau như vậy chứ?

Thẩm Thanh Đường thật sự không hiểu nổi chuyện này, nhưng cậu cũng không thể hỏi Cung Minh Trạch, chỉ có thể đợi đến khi Tần Di đến đây rồi hỏi chàng ấy mới được.

Ngay khi Thẩm Thanh Đường đang nghĩ về chiếc mặt nạ gỗ, những người mà Cung Minh Trạch gọi đã đến.

Rõ ràng nhìn trang phục thì họ chỉ là những người hầu mà thôi, nhưng tu vi của những người này ít nhất cũng là Kim Đan, thậm chí còn có một người Nguyên Anh.

Thấy vậy, trong lòng Thẩm Thanh Đường khẽ run lên, cậu không hiểu sao lại lo lắng Cung Phất Vũ có thể xảy ra chuyện, nên nhẹ giọng nói: "Tiền bối, ta cũng đi giúp một tay."

Cung Minh Trạch không lên tiếng.

Thẩm Thanh Đường xem như anh ta đã đồng ý, liền bước qua.

Những người hầu vẫn đang loay hoay không biết làm thế nào để đỡ Cung Phất Vũ ngồi dậy.

Thẩm Thanh Đường dứt khoát giành trước một bước, đi lên từ từ đỡ lưng Cung Phất Vũ dậy.

Thấy vậy, những người hầu do Cung Minh Trạch gọi đến hai mặt nhìn nhau.

Thẩm Thanh Đường lúc này mới cười nhẹ nói: "Làm phiền các vị tiền bối mở đường giúp ta, tửu lượng của sư tôn không được tốt, lỡ như lát nữa lại ầm ĩ lên, làm bẩn y phục của các vị tiền bối thì thật không phải, cứ để ta cõng y cho."

Mấy người hầu giật mình, thấy Thẩm Thanh Đường kiên trì như vậy, Cung Minh Trạch cũng không nói gì, cũng không miễn cưỡng, bọn họ bèn đi trước mở đường.

Thẩm Thanh Đường cõng Cung Phất Vũ trên lưng lặng lẽ đi theo sau.

Trước khi đi, Thẩm Thanh Đường giả vờ như vô tình liếc nhìn phía sau, phát hiện Cung Minh Trạch vẫn đứng trước cửa sổ không đi theo, không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Để đề phòng, Thẩm Thanh Đường đã truyền tin cho Thôi Vĩnh Tư trước khi rời đi.

Nếu những người này có ác ý, lát nữa sẽ có người tới giải cứu.

. .

Nhưng lần này, Thẩm Thanh Đường đã nghĩ nhiều rồi.

Trên đường đi, mấy vị cao thủ này không nói lời nào, thành thành thật thật đưa Thẩm Thanh Đường và Cung Phất Vũ về đến nơi ở, giữa đường không hề có bất cứ hành vi gây rối nào.

Khi Thôi Vĩnh Tư đến, nhìn thấy những người đứng sau Thẩm Thanh Đường, vẻ mặt ông ta có chút vi diệu.

Mà mấy vị cao thủ kia đối mặt với Thôi Vĩnh Tư, lúc này lại chắp tay một cách tự nhiên hào sảng nói: "Thôi sư huynh, đã lâu không gặp."

Thôi Vĩnh Tư im lặng một lúc, sau đó chắp tay nói: "Các vị sư đệ, đã lâu không gặp – điện hạ không đến sao?"

Trong đó có vị cao thủ Nguyên Anh lên tiếng: "Hành tung của điện hạ chúng ta không thể suy đoán."

Thôi Vĩnh Tư hơi cau mày: "Ta nhiều chuyện rồi."

Vị cao thủ Nguyên Anh khẽ gật đầu: "Nếu nhiệm vụ đã hoàn thành, chúng ta cũng không ở đây lâu, làm phiền Thôi sư huynh chăm sóc cho tiểu quận vương rồi."

Thôi Vĩnh Tư: "Đó là chuyện phải làm."

Mấy vị cao thủ rời đi.

Thôi Vĩnh Tư nhìn bóng lưng của những người đó, im lặng một lúc, không nói gì, lại đưa tay ra nhanh chóng đặt vài cấm chế xung quanh sân, xác nhận nơi này đã cách ly với thế giới bên ngoài mới lặng lẽ xoay người bước vào phòng của Cung Phất Vũ.

Lúc này Thẩm Thanh Đường vừa hầu hạ Cung Phất Vũ ngủ lại, thấy Thôi Vĩnh Tư đi vào, liền chuẩn bị hành lễ.

Thôi Vĩnh Tư đưa tay ra: "Không cần."

Thẩm Thanh Đường nghe lời đứng dậy.

"Ngươi có gặp Thái Tử ở tửu lâu không?" Người vừa đi, Thôi Vĩnh Tư liền lập tức thay đổi xưng hô.

Thẩm Thanh Đường thành thật đáp: "Có ạ."

Thôi Vĩnh Tư lộ ra vẻ mặt suy tư, ngẫm nghĩ một hồi, sau đó quay đầu liếc nhìn Cung Phất Vũ vẫn đang ngủ trên giường, nói: "Ra ngoài nói chuyện đi."

Trái tim Thẩm Thanh Đường run lên, biết rằng mình có thể sắp tiếp cận một số bí mật vô cùng quan trọng, nên lập tức cúi đầu đáp: “Vâng ạ.”

. .

Trăng sáng treo cao, gió thổi mát rượi, thổi cho hồ nước gợn sóng lăn tăn.

Ánh sáng bạc lấp lánh thấp thoáng trên đàn cá cầu vồng màu vàng đỏ, trong rừng trúc ngoài sân có tiếng xào xạc khe khẽ khiến bầu không khí vô cùng mát mẻ và yên bình.

Lúc này, Thôi Vĩnh Tư đang đứng trên cầu chắp tay sau lưng, chiếc áo choàng rộng thùng thình bị gió thổi tung bay phất phới, Thẩm Thanh Đường đứng bên cạnh ông ta, lặng lẽ nhìn xuống đàn cá trong ao đang nhàn nhã vẫy đuôi.

Một lúc sau, Thôi Vĩnh Tư mới lên tiếng trong không gian tĩnh lặng.

“Thái Tử không làm gì sư tôn của ngươi chứ?”

Thẩm Thanh Đường đột nhiên nhướng mắt, sau đó lấy lại bình tĩnh, trầm giọng nói: “Không có ạ, lúc đó ta vẫn luôn ở bên cạnh sư tôn.”

Thôi Vĩnh Tư thở phào nhẹ nhõm.

Cảm nhận được cảm xúc của Thôi Vĩnh Tư, Thẩm Thanh Đường luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn trong chuyện này, nhưng nếu Thôi Vĩnh Tư không nói thì cậu cũng không thể hỏi ra miệng.

Thôi Vĩnh Tư lần này lại im lặng một lúc rồi nói: “Vị Thái Tử này, hành động rất kỳ lạ, lại không hiểu nhân tình thế thái. Sư tôn của ngươi và Lê trưởng lão ra nông nỗi như ngày hôm nay, phải kể đến công lao rất lớn của hắn.”

“Ngươi hiện tại là đồ đệ của Phất Vũ, tốt hơn hết nên tránh xa hắn một chút.”

Nghe những lời này của Thôi Vĩnh Tư, Thẩm Thanh Đường mơ hồ cảm thấy mình đã biết điều gì đó, nhưng cũng dường như không biết gì.

Nhưng sau khi Thôi Vĩnh Tư nói xong, ông ta cũng không nói thêm nữa, lúc này ông ta đưa tay ra, vỗ nhẹ vào vai Thẩm Thanh Đường, nói: “Cuộc thi lần này, hãy giành lấy vinh quang cho sư tôn của ngươi.”

Thẩm Thanh Đường: “Vâng ạ.”

Thôi Vĩnh Tư gật đầu: “Ngươi là một đứa trẻ tốt, nhưng cũng không nên can dự quá nhiều vào chuyện giữa sư tôn ngươi và Lê trưởng lão, có biết không?”

Thẩm Thanh Đường khẽ cau mày, cuối cùng không nhịn được ngẩng đầu lên hỏi: “Vì sao ạ?”

Thôi Vĩnh Tư không trả lời câu hỏi ngay lập tức, một lúc sau mới nói: “Người khôn giữ mình.”

Thẩm Thanh Đường im lặng.

Thôi Vĩnh Tư nhìn vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường liền biết Thẩm Thanh Đường đang nghĩ gì, lúc này mới nói: "Vừa rồi ngươi cũng nhìn thấy những tùy tùng đi theo Thái Tử phải không? Bọn họ đều là sư đệ của ta, đệ tử xuất thân từ Học viện Thiên Hoàn."

"Học viện Thiên Hoàn là học viện đứng đầu trong tứ đại tông môn, hơn nữa nó thuộc sở hữu của Đế Đô Thiên Hoàn. Những tinh anh xuất thân từ đó hoặc là đến tứ đại tông môn làm trưởng môn, hoặc là gia nhập hoàng thất với tư cách là thị vệ hoặc quan viên. "

"Hoàng gia không muốn tiểu quận vương của mình tìm một kiếm tu nghèo hèn tiền đồ không rõ ràng, bọn họ có rất nhiều cách."

"Có những thế lực, không phải ngươi muốn chống lại là có thể chống lại được."

Thẩm Thanh Đường mím môi, im lặng hồi lâu, cuối cùng trầm giọng nói: "Cảm ơn trưởng môn chỉ bảo, Thanh Đường hiểu rồi."

Thôi Vĩnh Tư lúc này mới gật đầu: "Ngươi biết là tốt, đừng kể cho sư tôn của ngươi chuyện tối nay."

Thật lâu sau, Thẩm Thanh Đường mím môi: "Vâng ạ."

Thôi Vĩnh Tư rời đi.

Thẩm Thanh Đường một mình đứng trên cầu bạch ngọc một hồi, đột nhiên cảm thấy gió thổi trong sân khiến lồng ngực cậu phát lạnh.

Lần đầu tiên Thẩm Thanh Đường ý thức được, Trúc Cơ thôi vẫn chưa đủ, con đường của cậu và Tần Di còn rất rất dài.

. .

Ngày hôm sau, Cung Phất Vũ bởi vì say rượu mà khó chịu cả ngày, thế mà buổi tối còn muốn đến tửu lâu.

Thẩm Thanh Đường không thể ngăn cản y được, cuối cùng vẫn là Thôi Vĩnh Tư ra mặt gọi Cung Phất Vũ đến chỗ ông ta.

Thẩm Thanh Đường ở lại thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn thấy bộ dạng của Cung Phất Vũ, cậu vẫn cảm thấy lòng đau âm ỉ.

Cậu biết Cung Phất Vũ đang đợi Lê Trường Phong đến, nếu Lê Trường Phong không đến, tâm tình của Cung Phất Vũ nhất định sẽ không tốt, lại muốn uống rượu.

Thẩm Thanh Đường trong lòng hiểu rõ.

Nhưng sau khi nghe những lời của Thôi Vĩnh Tư tối qua, Thẩm Thanh Đường đã mất hết tinh thần.

Thôi Vĩnh Tư là một Hóa Thần còn không có cách nào với loại chuyện này, thì cậu có thể làm gì?

Nghĩ đến đó, Thẩm Thanh Đường vô thức nhắm mắt lại, trong lòng có chút khó chịu.

Mà vào lúc này, tin nhắn của Tần Di rốt cục cũng truyền tới.

Hắn nói với Thẩm Thanh Đường rằng hắn đang ở trong một quán trọ nhỏ hẻo lánh ở thành Thủ Dương, bảo Thẩm Thanh Đường nếu rảnh thì có thể đến gặp hắn.

Lúc này nhìn thấy tin nhắn của Tần Di đối với Thẩm Thanh Đường mà nói không khác gì được uống một viên thuốc an thần.

Thẩm Thanh Đường không có thời gian để suy nghĩ nhiều, thay quần áo bình thường rồi lặng lẽ đi ra khỏi Thủ Dương Tông.

Bây giờ cậu thực sự rất muốn được gặp Tần Di càng sớm càng tốt.

Cậu có rất nhiều điều muốn nói với Tần Di.

Quan trọng nhất là, sau mấy ngày bị dằn vặt qua lại, Thẩm Thanh Đường thực sự muốn được Tần Di ôm mình.

. .

Thẩm Thanh Đường hôm nay vẫn mặc bộ quần áo màu trắng mà cậu yêu thích, tóc cậu buộc lỏng, một búi tóc dài đen như mực buông xõa xuống, khiến cậu trông thật giản dị và thanh nhã.

Lúc này phố xá lên đèn rực rỡ, thành Thủ Dương vô cùng náo nhiệt.

Thẩm Thanh Đường hỏi người ta vị trí nhà trọ Tần Di ở, rồi bước nhanh về phía nhà trọ đó.

Trên đường đi, Thẩm Thanh Đường nhìn thấy rất nhiều gian hàng bán đồ chơi, cuối cùng nhịn không được mà mua một chiếc đèn tú cầu xinh đẹp, một xâu kẹo hồ lô và hai túi kẹo đường.

Hẹn hò mà, phải có bầu không khí mới được.

Nhưng Thẩm Thanh Đường không ngờ rằng, khi cậu hớn hở tìm đến nhà trọ của Tần Di với cây đèn tú cầu, kẹo hồ lồ và hai túi kẹo đường, cậu lại nhìn thấy bóng dáng màu trắng quen thuộc ở trước cửa nhà trọ.

Vẫn đeo chiếc mặt nạ xấu xí đó.

Thẩm Thanh Đường: …

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, sau đó theo bản năng quay người muốn rời đi, không ngờ nam tử áo trắng lại đi về phía cậu.

Thẩm Thanh Đường: ?

Thẩm Thanh Đường còn chưa kịp lùi lại, một bàn tay ấm áp có chút chai sần đã nắm lấy lòng bàn tay cậu, nhẹ nhàng lấy đi hai túi kẹo và kẹo hồ lô trong lòng

cậu.

“Sao em mua nhiều thế? Ăn có hết không?”

Là Tần Di?!

Sự không hài lòng ban đầu của Thẩm Thanh Đường lập tức quét sạch, cậu bất giác mỉm cười.

Tần Di nhìn Thẩm Thanh Đường vừa rồi đột nhiên muốn bỏ chạy, sau đó lại bật cười, không khỏi nói: “Hôm nay em sao vậy? Lúc thì ghét bỏ ta, lúc thì cười khúc khích. “

Thẩm Thanh Đường mím môi, sau khi định thần lại, cậu cũng không kích động, chỉ ôm cánh tay Tần Di một cách trìu mến, nhẹ nhàng nói: “Vào trong nói chuyện đi.”

Tần Di nhẹ cười: “Được.”

Lúm đồng tiền trên khuôn mặt trắng như tuyết của Thẩm Thanh Đường càng sâu hơn.

Cứ thế, hai bóng dáng thon dài màu trắng dựa sát vào nhau, thân mật bước vào quán trọ.

Nhưng hai người đều không chú ý tới, xa xa trên đỉnh tòa tháp, có một đôi mắt lạnh lùng đang yên lặng quan sát bên này.

Trên đỉnh tháp cao, vạt áo trắng bị gió thổi tung lên, tung bay phấp phới.

Chiếc mặt nạ gỗ xấu xí che gần hết khuôn mặt, chỉ lộ ra quai hàm trắng trẻo anh tuấn, nhìn không ra biểu cảm của anh ta.

Cp phụ bị ngược quá chời :(((

------oOo------

Chương 75: Cái đuôi này nếu dùng thuốc dán vào, có thể dính đến mười hai canh giờ.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 75: Cái đuôi này nếu dùng thuốc dán vào, có thể dính đến mười hai canh giờ.

Trong phòng của quán trọ

Đây là một quán trọ nhỏ, nhưng quán trọ có thể mở ở thành Thủ Dương cũng không quá nhỏ, bày biện cũng không được lắm.

Trong phòng đầy đủ tiện nghi, gian phòng thông nhau trang nhã, trên bàn có một bình hoa đang cắm đào tươi, tỏa ra hương thơm thoang thoảng đặc trưng của mùa xuân.

Thẩm Thanh Đường đẩy cửa sổ ra để làn gió mát thổi vào phòng, không khí cũng thoáng đãng hơn, sau đó lấy ra một túi hương đuổi muỗi treo lên đầu giường Tần Di.

Tần Di đứng sang một bên nhìn Thẩm Thanh Đường bận rộn, trên môi nở một nụ cười nhẹ.

Sau khi Thẩm Thanh Đường làm xong việc, cậu cũng không vội cùng Tần Di ôn chuyện, lúc này cậu nắm tay Tần Di, cúi người về phía trước cẩn thận ngắm Tần Di một lúc, nhìn thấy dáng vẻ thoải mái tràn đầy tinh thần của Tần Di, cậu mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng cậu vẫn hỏi: "Mấy ngày nay chàng đi đường có mệt không, có muốn tắm trước không?"

Tần Di lắc đầu: "Trước khi gửi tin cho em ta đã tắm rồi."

Thẩm Thanh Đường hơi ngạc nhiên, sau đó nắm lấy tay Tần Di, cười ngọt ngào: "Lan Đình thật ngoan."

Tần Di: …

Trầm mặc một lát, Tần Di lấy ra kẹo hồ lô cùng hai túi kẹo, hỏi: "Có muốn ăn bây giờ không?"

Thẩm Thanh Đường vươn tay cầm lấy kẹo hồ lô: "Em ăn cái này."

Tần Di hiểu ý, cất túi kẹo đi.

Thẩm Thanh Đường cắn một viên kẹo hồ lô chua ngọt, rồi đưa xâu kẹo cho Tần Di, ánh mắt Tần Di khẽ động, thuận theo cắn một viên.

Nhìn Tần Di ăn kẹo hồ lô, Thẩm Thanh Đường mím môi khẽ cười, đôi gò má trắng nõn vì ngậm kẹo hồ lô trong miệng mà hơi phồng lên, trông có vẻ tinh nghịch.

Thực ra Thẩm Thanh Đường không thích ăn kẹo hồ lô, nhưng nghiêm túc mà nói, đây là buổi hẹn hò đầu tiên của cậu với Tần Di, cậu muốn tạo ra một điều gì đó khác biệt.

Trước đây họ kết làm đạo lữ, nhưng cách họ ở bên nhau cứ giống như một cặp vợ chồng già, không có điểm đột phá nào đáng để ngạc nhiên.

Bây giờ hai người đoàn tụ, bầu không khí lại có hơi giống như đang hẹn hò, vì vậy Thẩm Thanh Đường đã mua đèn tú cầu, kẹo hồ lô và kẹo đường theo những gì thoại bản đã viết.

Cậu định một lát nữa sau khi ăn xong, đợi trăng lên cao rồi nói không chừng còn có thể đi ngắm hoa đăng này nọ nữa.

Cả hai sẽ cùng nắm tay nhau đi trên cây cầu ở thành Thủ Dương, hoặc là ở trước miếu Nguyệt Lão, cùng nhau thắp hoa đăng ngắm phong cảnh.

Nghĩ về nó khiến cậu cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc biết bao.

Mà Tần Di, cắn hai ba cái liền ăn hết kẹo hồ lô trong miệng, lúc này còn hết sức "sát phong tình" mà cầm chén trà lên, uống một hớp nước, nói: " Lần này ta đến núi Thập Phương, mang về không ít thứ, có một ít cho sư tôn của em, còn có cho em nữa."

Thẩm Thanh Đường vốn định hỏi Tần Di kẹo hồ lô có ngon không?

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tần Di, Thẩm Thanh Đường yên lặng bỏ qua chủ đề này, chỉ đặt tay lên đầu gối Tần Di, vừa chán nản vuốt ve những vết chai sần trên những ngón tay thon dài của Tần Di, vừa tò mò hỏi: "Chàng còn mang đồ về cho em à, là gì vậy?"

Tần Di không nói thẳng mà lấy từ trong nhẫn trữ vật ra tất cả đưa cho Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường lúc mới nhìn có chút cảm động, nhưng nhìn xong lại không khỏi hơi buồn cười.

Tần Di đã mang về cho cậu rất nhiều thứ, đúng là đủ loại đủ kiểu, cái gì cũng có, điều này đã làm mới thế giới quan của cậu nha.

Đầu tiên lấy ra Tu Ngọc, Ngọc Trai, mấy loại linh ngọc này đều là đặc sản địa phương có thể hiểu được, nhưng những thứ được lấy ra sau đó bắt đầu trở nên kỳ lạ.

Nào là mấy cuốn thoại bản linh tinh, nào là những món ăn vặt và kẹo mứt trông rất lạ mắt, cuối cùng còn có cả một chùm vòng tay bằng vỏ sò mà trẻ con thích đeo nữa.

Lúc này Thẩm Thanh Đường vừa cười vừa cầm lên chiếc vòng tay nhỏ mà có lẽ cậu cũng không đeo vừa, nói: "Lan Đình cảm thấy em sẽ thích thứ này sao?"

Tần Di liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, dường như biết cậu sẽ cười, nhưng vẫn rất bình tĩnh, đưa tay nhận lấy chiếc vòng, giải thích: "Ta biết có thể em sẽ không thích."

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, nụ cười trên mặt dần trở nên nghiêm túc, sau đó ngẩng đầu nhìn Tần Di.

Đây là một tư thế đang chờ giải thích.

Tần Di nhìn Thẩm Thanh Đường lộ ra vẻ mặt như vậy, ánh mắt có chút nhu hòa, sau đó nhìn chiếc vòng trong lòng bàn tay nói: "Mấy ngày nay ta đã đi rất nhiều nơi, nhìn ngắm rất nhiều cảnh vật khác hẳn Thanh Ngọc Kiếm Tông và

thành Lăng Dương. Lúc đó ta muốn truyền tin cho em, nhưng ta không có nhiều thời gian rảnh, lại không biết cách diễn đạt sao cho tốt, nên là nói không nên lời."

"Sau này mỗi khi đi đến đâu, ta đều sẽ mua chút gì ở đó, khi trở về muốn cho em xem."

"Ta mua chiếc vòng tay nhỏ này ở một thị trấn ven biển cạnh núi Thập Phương. Mỗi gia đình ở thị trấn đó kiếm sống bằng cách kiếm ngọc trai và bán những vỏ sò đẹp đẽ này. Không khí gần biển rất ẩm ướt, thị trấn yên tĩnh và thanh bình. Khi mặt trời mọc, ngồi trên những tảng đá cao cạnh bờ biển, ngắm nhìn những quán ăn sáng nhỏ dưới chân núi phía xa, ta cảm thấy rất dễ chịu."

Miêu tả của Tần Di rất đơn giản, không thêm bất kỳ từ ngữ trau chuốt nào, nhưng chỉ miêu tả đơn giản như vậy, lại khiến Thẩm Thanh Đường cảm thấy khung cảnh yên tĩnh thanh bình dường như đang ở ngay trước mặt.

"Thật tốt quá." Thẩm Thanh Đường không khỏi cảm khái.

Tần Di mỉm cười: "Ừm."

"Thật ra, trước khi rời khỏi thành Lăng Dương, ta cũng từng nghĩ, nếu chúng ta có thể sống một cuộc sống như vậy thì tốt biết mấy."

Thẩm Thanh Đường tim đập lỡ một nhịp: "Lan Đình, chàng hối hận rồi sao?"

Tần Di lắc đầu: "Không."

"Em còn muốn nghe ta kể tiếp không?"

Thẩm Thanh Đường gật đầu: "Em muốn nghe."

Lúc này, Tần Di đưa tay vuốt tóc Thẩm Thanh Đường, tiếp tục nói: "Thị trấn đó tuy nhìn có vẻ yên bình, nhưng những người xuống nước mò ngọc lại không hề yên lòng, họ cùng nhau ra khơi, nhưng sẽ thường xuyên có người không thể quay về. Có lúc là do thiên tai, nhưng có lúc…lại là"

"Một viên Ngọc Trai thượng hạng có thể bán đấu giá với giá cao, nếu may mắn, thậm chí còn đủ cho những cư dân biển đó rời khỏi thị trấn nhỏ đến sinh sống ở thành trấn. Vì vậy, một khi một nhóm người cùng nhau ra khơi tìm được loại ngọc trai này, người khác tất nhiên sẽ ghen tị, thậm chí… căm ghét."

"Thường dân vốn không có tội, chỉ vì có ngọc bích mà thành có tội." Thẩm Thanh Đường không khỏi lẩm bẩm.

Tần Di gật đầu: "Đặc biệt em còn là Mộc Linh Căn Thiên phẩm."

Thẩm Thanh Đường sửng sốt: "Sao lại nói đến em rồi?"

Lúc này, Tần Di yên lặng nhìn Thẩm Thanh Đường một lúc, sau đó đưa tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp mềm mịn của Thẩm Thanh Đường, trầm giọng nói: "Làm nhiệm vụ mấy ngày nay ta mới biết được, có rất nhiều tà tu lang thang

chuyên môn đến mấy thị trấn nhỏ, ra tay với những tu sĩ trẻ có ngoại hình đẹp và thiên phú cao. Bắt họ đi song tu thải bổ."

Thẩm Thanh Đường: …

"Chuyện này không phải vẫn luôn xảy ra sao?" Thẩm Thanh Đường rõ ràng thấy Tần Di có chút dục vọng khống chế, không khỏi bất đắc dĩ nói.

Cậu cảm thấy Tần Di sợ bóng sợ gió rồi.

Tần Di nghiêm túc lắc đầu: "Ta chưa từng thấy, nhưng mấy ngày nay, ta đã nhìn thấy một vị tu sĩ bị bắt mất đạo lữ mà trở nên điên điên khùng khùng. Nhìn hắn, ta cứ cảm thấy đồng cảm."

Thẩm Thanh Đường nghe Tần Di nói vậy, không khỏi hơi mở to mắt: "Nếu em bị bắt đi, Lan Đình sẽ trở nên như thế sao?"

Tần Di trầm mặc một hồi, lạnh lùng nói: "Ta sẽ tìm được tên tà tu đó, xé hắn ra thành trăm mảnh."

Trái tim Thẩm Thanh Đường khẽ run lên, biết tật xấu cố chấp của Tần Di lại tái phát rồi, lúc này mới khẽ thở dài, sau đó duỗi tay ôm lấy Tần Di, dựa vào trong lòng Tần Di, nhẹ nhàng nói: "Em hiện tại đã là Trúc Cơ rồi, không có yếu ớt như vậy đâu."

Tần Di không đáp lại, chỉ lặng lẽ ôm Thẩm Thanh Đường vào lòng.

Kỳ thực hắn không nói cho Thẩm Thanh Đường biết, kể từ khi hắn bước ra khỏi Thanh Ngọc Kiếm Tông, không hiểu sao hắn luôn có một vài linh cảm xấu, mà đều thuộc về Thẩm Thanh Đường.

Bản thân hắn là yêu thú, linh cảm của hắn luôn chính xác. Đặc biệt là mấy ngày nay không hiểu sao hắn thường xuyên gặp phải mấy gia đình bi thảm bị mất thê tử hoặc là mất phu quân, ngay cả hoàn cảnh bi thảm cũng rất giống nhau…

Hiệu ứng bên ngoài này thực sự khiến hắn cảm thấy tồi tệ.

Cho nên lần này vừa hoàn thành xong nhiệm vụ, Tần Di liền vội vàng trở về.

Khi nhìn thấy Thẩm Thanh Đường tươi tắn và rạng rỡ đứng trước mặt mình, Tần Di thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi hai người ôm nhau một lúc, Thẩm Thanh Đường khẽ ngẩng đầu lên, ngập ngừng liếc nhìn Tần Di đang im lặng, nhẹ giọng nói: "Lan Đình, mấy ngày nay có phải chàng mệt lắm không, có muốn đi nghỉ ngơi trước không?"

Nếu không tại sao lại đột nhiên suy nghĩ lung tung như thế?

Tần Di lắc đầu: "Không sao, ta rất khỏe."

Thẩm Thanh Đường mím môi, không biết nên nói gì.

Ban đầu, cậu muốn đợi hai người ôn chuyện một hồi sẽ hỏi về chuyện chiếc mặt nạ, nhưng bây giờ bầu không khí có vẻ hơi khác thường, cậu có nên hỏi không

đây?

Ngược lại, Tần Di nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường, liền nói thẳng: "Em có chuyện muốn nói với ta sao?"

Thẩm Thanh Đường: ?

Thẩm Thanh Đường lập tức ngẩng đầu nhìn Tần Di.

Tần Di: "Có chuyện gì thì nói đi."

Thẩm Thanh Đường nhìn chăm chú vào đôi mắt đỏ thẫm bình tĩnh của Tần Di, nhất thời mọi khúc mắc trong lòng đều tan biến, nghĩ lại cũng đúng, cậu với Tần Di tâm sự lời trong lòng với nhau thì cần gì phải để ý tới bầu không khí chứ?

Vì vậy, Thẩm Thanh Đường đã nắm tay Tần Di và kể về việc cậu đã gặp Cung Minh Trạch như thế nào, còn có chiếc mặt nạ mà Cung Minh Trạch đeo giống hệt như của Tần Di.

Chỉ là đoạn cậu chủ động kéo tay Cung Minh Trạch đã bị lược bỏ.

Nói xong, Thẩm Thanh Đường sờ sờ bộ quần áo màu trắng của Tần Di, nói: "Mà hôm nay chàng đột nhiên biến thành người này, suýt chút nữa em đã nhầm chàng với anh ta."

Nghe Thẩm Thanh Đường nói như vậy, Tần Di chậm rãi nhíu mày.

Một lúc lâu sau, Tần Di bất đắc dĩ nói: "Em khi còn bé đã vẽ chiếc mặt nạ này, em thật sự quên rồi sao?"

Thẩm Thanh Đường chấn động.

Tần Di nhìn vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường, chỉ coi như cậu thật sự không nhớ, thở dài giải thích: "Khi đó em còn rất nhỏ, tính tình nghịch ngợm, thích bày trò giả thần giả quỷ, sau đó có một ngày em vẽ ra một chiếc mặt nạ như vậy, đã lừa đại ca của em làm nó cho em."

"Em đeo nó đi khắp nơi dọa mọi người, còn nhét ta vào bên trong chiếc mặt nạ, không cho ta ra ngoài."

"Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là em đã nhìn thấy hoa văn nào đó ở trong sách, nhớ trong đầu rồi vẽ ra đi. Giống nhau có lẽ là do trùng hợp thôi."

Thẩm Thanh Đường: …

Lập tức, Thẩm Thanh Đường quên ngay chuyện Cung Minh Trạch, chỉ nhìn Tần Di với vẻ mặt kỳ lạ hỏi: "Vậy tại sao chàng còn thích đeo chiếc mặt nạ này như thế?"

Tần Di im lặng một lúc, lặng lẽ nhìn vào mắt Thẩm Thanh Đường, thâm ý nói: "Ta chỉ muốn xem xem người nào đó có phải thật sự nhẫn tâm đến mức thoáng cái đã quên mất ta rồi không."

“Kết quả vậy mà đúng thật, còn khen mặt nạ của ta đẹp nữa”.

“Nhưng chỉ cần không phải người mù thì đều biết mặt nạ này không hề đẹp xíu nào.”

Thẩm Thanh Đường: …

Không ngờ nha, cậu bẻ một vòng rồi tự lọt vào tròng luôn.

Thẩm Thanh Đường lúc này không có cách nào giải thích, chỉ có thể vùi đầu vào vai Tần Di giả ngu.

Tần Di nhìn khuôn mặt hơi đỏ bừng vì xấu hổ của Thẩm Thanh Đường, lúc này mới bình tĩnh cười nói: “Xấu hổ à?”

Thẩm Thanh Đường ủ rũ nói: “Lúc đó em mới bao nhiêu tuổi chứ, làm sao nhớ được nhiều như vậy?”

“Nhưng ta nhớ được.” Tần Di đột nhiên ghé vào tai Thẩm Thanh Đường thì thầm, mang theo chút oán trách.

Hơi nóng phả ra từ môi hắn lập tức khiến tai Thẩm Thanh Đường đỏ bừng.

Thẩm Thanh Đường biết mình sai, chỉ có thể nhỏ giọng bất đắc dĩ nói: “Vậy chàng muốn thế nào?”

Tần Di trầm mặc chốc lát, cười cười, sau đó lấy ra một cái hộp.

Một chiếc hộp bằng bạch ngọc rất đẹp.

Thẩm Thanh Đường liếc nhìn cái hộp, liền bị thu hút sự chú ý.

Nhưng đợi đã…

Hoa văn của cái hộp này quen quá ta.

Đột nhiên, nó khiến Thẩm Thanh Đường nhớ đến nội dung trong một cuốn thoại bản nào đó…

Đây không phải là thuốc mỡ sao?

Hóa ra thứ này… thật sự tồn tại sao?

Thấy vẻ mặt có phần kinh ngạc của Thẩm Thanh Đường, Tần Di lại thong thả giống như làm ảo thuật mà lấy ra từ trong nhẫn trữ vật tất cả những thứ mà Thẩm Thanh Đường đã thấy trong thoại bản.

“Lúc trước em bảo ta xem thoại bản, mấy ngày nay ta bớt thời giờ xem một ít, bèn mua hết mọi thứ có trong đó.”

“Có thích không?”

Thẩm Thanh Đường vô thức mím môi, cảm thấy cổ họng có chút khô khốc.

Mà lúc này, Tần Di đã cầm một cái đuôi hồ ly trắng tuyết, nhẹ nhàng vuốt phẳng ở trong lòng bàn tay, nói: “Cái đuôi này nếu dùng thuốc dán vào, có thể

dính đến mười hai canh giờ.”

“Không phải em rất thích truyện về hồ ly sao?”

“Tối nay thử nhé?”

Thẩm Thanh Đường khiếp sợ rồi.

_____

Editor:

Ủa alo Tần Di??? Đầu chương anh “sát phong tình” như thế sao tới cuối chương quay xe khét lẹt vậy, bé nó theo không kịp rồi kìa :))))

------oOo------

Chương 76: Nửa kín nửa hở, đôi khi mới khiến người ta rung động nhất.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 76: Nửa kín nửa hở, đôi khi mới khiến người ta rung động nhất.

Thẩm Thanh Đường trước giờ luôn biết Tần Di có tinh thần thực tiễn rất mạnh, nhưng không ngờ trong chuyện này chàng ấy cũng mạnh như thế.

Chỉ là……

Bây giờ đang ở ngoài nhà trọ, Thẩm Thanh Đường có phần không buông thả được, lúc này mới nhỏ giọng nói: “Lần này thôi nhé, lần sau… đợi chúng ta trở về, có được không?”

Tần Di hơi nhướng mày: “Em giữ lời chứ?”

Tim Thẩm Thanh Đường đập lỡ nhịp, cậu chợt nhận ra mình đã rơi vào bẫy, cậu vừa muốn phủ nhận, kết quả Tần Di lại đúng lúc quơ quơ cái đuôi hồ ly bông xù mềm mại ở trước mặt cậu.

Thẩm Thanh Đường vô thức mím môi, cuối cùng đầu hàng.

“Giữ, giữ lời.”

Sắc mặt Tần Di tốt hơn một chút, đem đuôi hồ ly để qua một bên.

Ai ngờ, tiếp theo Tần Di lại lấy ra một thứ khiến Thẩm Thanh Đường còn đỏ mặt xấu hổ hơn cả đuôi hồ ly.

Vậy mà lại là một chiếc áo lót mỏng bó sát người được dệt bằng vải lưới màu xanh lam.

Thẩm Thanh Đường lại cắn môi: Cái này quá…

Vải lưới mỏng như cánh ve sầu, chẳng khác gì trong suốt, mặt trên còn phủ một lớp kim tuyến lấp lánh màu xanh lam, chớp nháy không ngừng giống như sóng nước, cực kỳ diễm lệ.

Lúc này Tần Di ôm lấy Thẩm Thanh Đường, nói: "Chiếc áo lót bằng vải lưới này vừa không thấm nước vừa chống cháy, hơn nữa còn có thể giảm bớt lực công kích của pháp thuật ở một mức độ nhất định. Em sắp phải tham gia cuộc thi rồi, tốt nhất nên mặc đồ hộ thân, hãy mặc thử nó đi."

Nghe Tần Di giải thích, Thẩm Thanh Đường không khỏi lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, nhưng cậu liếc nhìn Tần Di, lại phát hiện vẻ mặt của Tần Di rất bình tĩnh, không hề cợt nhã chút nào.

Thẩm Thanh Đường tự hỏi liệu có phải cậu nghi sai rồi không?

Áo lót bằng vải lưới này hình như cũng có thể mặc bên ngoài áo trong thì phải.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường mím môi, sau đó ngập ngừng liếc nhìn Tần Di: "Vậy em vào thay đồ."

Tần Di vẻ mặt rất bình tĩnh: "Được."

Hử?

Lúc này, Thẩm Thanh Đường hoàn toàn cảm thấy vừa rồi mình đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Thẩm Thanh Đường cầm lấy chiếc áo lót vải lưới đi ra sau tấm bình phong.

Tần Di nhìn bóng lưng Thẩm Thanh Đường vừa quay người bước vào tấm bình phong, khóe môi bất giác cong lên.

Nói chung là phải để người nào đó chịu chút dạy dỗ thì sau này mới biết không nên tùy tiện trêu chọc người khác nữa.

. .

Sau một nén hương, Thẩm Thanh Đường đang nấp sau tấm bình phong có chút nôn nóng.

Cậu đâu có ngờ chiếc áo lót bằng vải lưới này lại kỳ lạ như vậy …

Vốn dĩ cậu muốn trực tiếp mặc nó bên ngoài áo trong, nhưng cái áo lót bằng vải lưới này quá mỏng quá bó sát người, không thể mặc như thế.

Loay hoay một hồi, trên vầng trán trắng nõn của Thẩm Thanh Đường cũng đổ ra một tầng mồ hôi mỏng rồi mà vẫn chưa mặc vào được.

Nghĩ đến Tần Di còn đang đợi ở bên ngoài, Thẩm Thanh Đường bèn dướt khoát, cởi chiếc áo trong rộng thùng thình ra, trực tiếp mặc cái áo lót vải lưới vào.

Sau khi mặc chiếc áo lót bằng vải lướt vào, Thẩm Thanh Đường không hiểu sao cảm thấy chiếc áo lót hình như khá rộng, tại sao vừa rồi lại không thể mặc bên ngoài áo trong nhỉ?

Nhưng những gì xảy ra tiếp theo khiến Thẩm Thanh Đường cực kỳ bất đắc dĩ.

Vừa rồi không cởi áo trong không mặc được áo lót, bây giờ mặc áo lót rồi, cũng đâu thể nào mặc áo trong bên ngoài nữa…….

Thẩm Thanh Đường càng lúc càng cuống cuồng.

Nhưng khi cậu nôn nóng, vải lưới mềm mịn và mát lạnh càng cọ xát vào làn da mỏng manh của cậu hơn, mang đến một cảm giác vừa ngứa ngáy vừa lạ lùng.

Thẩm Thanh Đường không còn cách nào khác, cậu dự định trước tiên cởi áo lót vải lưới ra, mặc lại áo trong rồi đi nói cho Tần Di biết chuyện kỳ lạ này.

Nhưng Thẩm Thanh Đường không ngờ, sau khi mặc chiếc áo lót vải lưới vào, nó như dính chặt vào da thịt cậu, cậu không tài nào cởi ra được…

Thẩm Thanh Đường: …

Lúc này Thẩm Thanh Đường mới muộn màng nhận ra Tần Di đang tính kế cậu.

Nghĩ đến đây, đôi gò má trắng như tuyết của Thẩm Thanh Đường chợt ửng hồng.

Tần Di … sao lại hư như vậy chứ?

Đúng lúc này, giọng nói từ tính thản nhiên của Tần Di từ bên ngoài tấm bình phong truyền đến: “Em mặc xong chưa? Sao lại lâu như vậy, đừng để bị cảm lạnh.”

Nghe thấy giọng nói của Tần Di, tim Thẩm Thanh Đường như ngừng đập, vội vàng nói: “Không cho phép chàng vào!”

Tần Di: ?

Trên đôi môi mỏng của Tần Di lập tức hiện lên một ý cười nhàn nhạt: “Vì sao?”

Thẩm Thanh Đường có chút tức giận: “Chàng biết rồi còn hỏi.”

Nghe giọng nói nhỏ nhẹ run run thẹn quá hóa giận của Thẩm Thanh Đường, trong lòng Tần Di không hiểu sao lại dâng lên một tia sảng khoái.

Nhưng hắn cũng không có ý định bắt nạt người ta quá lâu, liền thấp giọng nói: “Nếu em thực sự không muốn mặc, ra đây đi, ta cởi giúp em.”

Thẩm Thanh Đường ở phía sau tấm bình phong im lặng một lúc, sau đó nhỏ giọng nói: “Chàng thề đi.”

Thực sự là bị lừa đến hoảng rồi.

Tần Di cũng không tức giận, thật sự lập lời thề.

Nghe Tần Di thề xong, Thẩm Thanh Đường ở sau tấm bình phong mới chầm chậm đi ra.

Lúc này, cặp chân trắng nõn của cậu lộ hết ra ngoài, trên tay ôm bộ quần áo vừa cởi ra.

Chiếc áo lót vải lưới màu xanh lam nhẹ nhàng đung đưa, khiến cậu trông giống như một khối ngọc bội sáng bóng.

Nửa kín nửa hở, đôi khi mới khiến người ta rung động nhất.

Hô hấp của Tần Di hơi đứt quãng.

Rồi ánh mắt hắn bất giác tối sầm lại.

Khi Thẩm Thanh Đường dè dặt đi ra, cậu vẫn luôn chú ý đến biểu hiện của Tần Di, thấy ánh mắt của Tần Di có gì đó không đúng, liền xoay người muốn chạy.

Nhưng động tác của Tần Di nhanh hơn, hắn nắm lấy cánh tay Thẩm Thanh Đường, sau đó kéo cậu vào lòng.

Chiếc áo trong trắng như tuyết rơi xuống đất, Thẩm Thanh Đường ngã vào vòng tay rộng rãi ấm áp quen thuộc.

Hai cánh tay Tần Di ôm chặt lấy cậu, cách nhau một lớp vải lưới mỏng manh, nhiệt độ như thiêu đốt khiến cả người Thẩm Thanh Đường vô thức nóng lên.

Lúc này Tần Di cúi đầu nhìn, khối ngọc bội mềm mại trong lồng ngực phát ra ánh sáng trắng đẹp mắt, xen kẽ với màu xanh lam như sóng biếc, chỉ nhìn thoáng thôi đã khiến người ta hít thở không thông.

Hơi thở của Tần Di quả thực vừa nóng hổi vừa nặng nề.

Thẩm Thanh Đường cảm nhận được cảm xúc của Tần Di, tim cậu đập lỡ nhịp, vừa định giãy giụa, Tần Di lại đột nhiên đưa tay, nhẹ nhàng tháo chiếc trâm cài tóc của cậu ra.

Chiếc trâm cài tóc bằng bạch ngọc nằm trong lòng bàn tay Tần Di, mái tóc đen như mực tung bay trong không trung, xõa tung lên bờ vai trắng nõn và tấm lưng khoác áo lót lưới của Thẩm Thanh Đường.

Khi Thẩm Thanh Đường còn đang choáng váng, Tần Di đã bế bổng cậu lên một cách mạnh bạo.

Thẩm Thanh Đường: !

. .

Một lát sau, Thẩm Thanh Đường ngã vào thùng tắm nước ấm, ngay cả thùng tắm từ đâu đến cậu cũng không biết.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường đột nhiên phát hiện áo lót vải lưới trên người mình có dấu hiệu nới lỏng ra.

Cậu lập tức muốn vươn tay cởi bỏ cái áo lót chết tiệt đó ra, nhưng một bàn tay có chút chai sần đã nắm lấy cổ tay trắng nõn mảnh khảnh của cậu.

“Để ta.”

Thẩm Thanh Đường còn chưa kịp chống cự, ào một cái nước bắn tung tóe, một người khác chen vào trong thùng tắm.

Ngay lập tức, không gian trở nên chật hẹp vô cùng.

Thẩm Thanh Đường muốn cử động, nhưng lại không dám cử động nhiều, ngay sau đó, một bàn tay nhẹ nhàng vòng qua gáy cậu, tiến lại gần, trao cho cậu một nụ hôn nóng bỏng ướt át.

Nước trong thùng nhấp nhô lên xuống, cuối cùng tràn ra khắp sàn nhà.

Áo lót vải lưới lắc lư uyển chuyển trong nước, rồi được ai đó kéo lên rồi tuột ra từng chút một.

Cuối cùng, sự trắng trẻo rạng ngời hoàn toàn lộ ra ngoài.

Hàng lông mi như lông chim bị nước thấm ướt khẽ run lên, đôi môi căng mọng bị hôn đến đỏ bừng.

Xinh đẹp ướt át.

Giữa lúc chìm chìm nổi nổi, Thẩm Thanh Đường cuối cùng từ bỏ việc chống lại đối thủ của mình, uất ức mà cam chịu nghe theo.

Tuy nhiên, vào giây cuối cùng trước khi bỏ cuộc, Thẩm Thanh Đường đã tức giận cắn xuống một ngụm.

Quả nhiên sau đó cậu liền nếm được vị máu.

Chỉ là… chuyện xảy ra tiếp theo khiến cậu có chút không chịu nổi.

Những người thuộc tính xà thực sự có ham muốn trả thù mạnh mẽ mà…

. .

Đêm khuya

Trăng treo đầu cành, chút ánh sáng dịu dàng chiếu qua song cửa sổ, lặng lẽ rơi trên bức bình phong quán trọ.

Thẩm Thanh Đường mặc một bộ đồ lót màu trắng sạch sẽ, co mình trên chiếc giường lớn mềm mại phía sau tấm bình phong, toàn thân mềm nhũn, sờ lên vết thương trên môi mỏng, trong lòng càng thêm oán giận.

Lúc này, Tần Di đã thay lại bộ quần áo màu đen, lặng lẽ đi tới, cúi người ôm lấy vai Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường không thèm nhìn hắn, chỉ cụp mắt xuống hờn dỗi.

Tần Di chăm chú nhìn gương mặt nghiêng của Thẩm Thanh Đường, nhìn thấy hàng mi đen và mảnh của Thẩm Thanh Đường lặng lẽ rũ xuống, khiến gương

mặt trắng nõn của cậu càng thêm dịu dàng xinh đẹp, trong lòng hắn có chút mềm nhũn, lúc này hắn mới cúi đầu nói: “Vẫn còn giận ta sao?”

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, đột nhiên kéo tay Tần Di, cắn mạnh vào mu bàn tay hắn.

Tần Di cau mày, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh, cứ vậy mà im lặng để Thẩm Thanh Đường cắn.

Thẩm Thanh Đường cắn xong mới buông ra, sau đó cúi đầu nhìn vết răng đỏ thẫm trên mu bàn tay Tần Di, mím môi, Thẩm Thanh Đường không vui nói: “Từ nay về sau không cho phép chàng bắt nạt em nữa.”

Tần Di: “Em gọi cái này là bắt nạt?”

“Chứ là gì nữa?”

Tần Di suy nghĩ một chút nói: “Vậy thì trước kia em đã bắt nạt ta bao nhiêu lần?”

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, lập tức tức giận cãi lại: “Cái đó thì khác.”

Tần Di ánh mắt khẽ động: “Nhưng mà ta cảm thấy đều giống nhau.”

Thẩm Thanh Đường: ?

Thẩm Thanh Đường lập tức ngoảnh mặt đi, lạnh lùng nói: “Chàng lòng lang dạ sói.”

Tần Di bật cười.

Một lúc sau, Tần Di vẫn nhìn Thẩm Thanh Đường mỉm cười nói: “Nếu em không biết mấy chuyện này, sau này đừng giả vờ nữa, giả vờ thành thục như thế trước mặt ta là sợ ta bắt nạt em chưa đủ sao?”

Thẩm Thanh Đường: …

Thấy Thẩm Thanh Đường lại sắp nổi giận, Tần Di im lặng không nói nữa, chỉ đưa tay vuốt mái tóc dài còn hơi ẩm của Thẩm Thanh Đường, nói: “Có muốn ta xoa bóp cho em không?”

Trong lòng Thẩm Thanh Đường có bóng ma, nhìn vẻ mặt dịu dàng của Tần Di, cậu lại cảm thấy có bẫy rập, thế là bèn dứt khoát từ chối.

Tần Di nhìn ánh mắt cảnh giác của Thẩm Thanh Đường, biết cậu đang sợ cái gì nên không nói nữa, nghĩ nghĩ liền cầm kẹo và thoại bản ra đưa cho Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường giật phắt lấy chúng, lại cuộn mình thật chặt trong chăn.

Tần Di thấy vậy hơi buồn cười, nhưng cũng không muốn quấy rầy cậu, chỉ im lặng trông coi ở bên cạnh.

Trong cơn tức giận, Thẩm Thanh Đường đã ăn rất nhiều đồ ngọt và đọc rất nhiều trang thoại bản.

Cuối cùng, sự buồn ngủ và mệt mỏi cùng nhau dâng lên, xem rồi lại xem, Thẩm Thanh Đường bất giác nằm xuống cuốn thoại bản và ngủ thiếp đi.

Tần Di vốn dĩ cũng sắp buồn ngủ, nhưng khi nhìn thấy Thẩm Thanh Đường ngủ ngon như vậy, hắn lại tỉnh dậy.

Khẽ đứng dậy, Tần Di lấy kẹo và thoại bản đi, ôm lấy Thẩm Thanh Đường, đổi một tư thế thoải mái cho cậu, lại giúp cậu chỉnh chăn lại.

Làm xong, hắn chăm chú nhìn gương mặt trắng nõn có chút ửng hồng của Thẩm Thanh Đường một hồi, Tần Di âm thầm mỉm cười, cúi người đặt lên đôi môi xinh đẹp đó một nụ hôn nhẹ.

“Ngủ ngon.”

Mặc dù hắn không hiểu rõ ý nghĩa của từ này, nhưng Tần Di vẫn lặng lẽ nói ra.

(“晚安”pinyin “wǎn ān” nghĩa là chúc ngủ ngon, có lẽ trong truyện là một từ thuộc thời hiện đại mà Thẩm Thanh Đường từng nói với Tần Di.)

------oOo------

Chương 77: Chỉ là một tên bình hoa di động thôi, đáng giá ngươi phải như thế sao?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 77: Chỉ là một tên bình hoa di động thôi, đáng giá ngươi phải như thế sao?

Một đêm ngon giấc

Ngày hôm sau, Tần Di đích thân đưa Thẩm Thanh Đường trở về Thủ Dương Tông.

Thẩm Thanh Đường vốn muốn dẫn theo Tần Di vào Thủ Dương Tông, nhưng bởi vì Thái Tử đã đến, cuộc thi xếp hạng tông môn trở nên nghiêm khắc hơn rất nhiều, ra vào đều cần phải có ngọc bài thân phận.

Mặc dù Tần Di là đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông, nhưng hắn chưa báo danh, cho nên không được phép ra vào Thủ Dương Tông.

Cứ như vậy, Thẩm Thanh Đường không khỏi có thêm một phần thành kiến đối với Cung Minh Trạch.

Hai người ăn mấy món điểm tâm tại quán trà nhỏ đối diện Thủ Dương Tông, nói chuyện hồi lâu, Thẩm Thanh Đường mới lưu luyến tạm biệt Tần Di.

Tần Di lại nghĩ rất thoáng, lúc này nói: "Cuộc thi của em còn nửa tháng nữa, trong khoảng thời gian này, trừ lúc em tu luyện ra thì chúng ta vẫn có thể gặp nhau."

Nhìn vẻ mặt của Tần Di, Thẩm Thanh Đường đột nhiên mím môi cười nói: "Đột nhiên em cảm thấy hai chúng ta giống như… nha."

Thẩm Thanh Đường nói rất nhẹ và nhanh, Tần Di nhất thời nghe không hiểu.

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Tần Di, Thẩm Thanh Đường cắn môi, nhanh chóng ghé vào tai Tần Di nói hai chữ.

Nói xong bản thân mình lại đỏ hết cả tai.

Hóa ra đó là hai chữ "vụng trộm".

Tần Di nghe xong, im lặng một lúc, lại lặng lẽ liếc nhìn Thẩm Thanh Đường: "Thì ra em thích cảm giác này sao?"

Thẩm Thanh Đường giật mình, lập tức nhỏ giọng phản bác: "Chàng lại xuyên tạc lời em nữa."

Tần Di còn muốn nói điều gì đó, nhưng ngọc bài truyền tin trên eo Thẩm Thanh Đường đã sáng lên.

Có vẻ như Cung Phất Vũ đang tìm cậu.

Bản thân Thẩm Thanh Đường cũng biết mình lẻn ra ngoài sẽ khiến người ta lo lắng, cho nên lúc này cũng không cố nói chuyện với Tần Di nữa, vội vàng đối đáp hai câu, liền chạy một mạch vào Thủ Dương Tông.

Lúc này, Tần Di nhìn bóng lưng dần xa của Thẩm Thanh Đường, thản nhiên nở một nụ cười, đường quai hàm trắng nõn tuấn mỹ dưới lớp mặt nạ càng lúc càng mềm mại.

Nhìn Thẩm Thanh Đường nói chuyện với hai đệ tử đang canh cổng, sau đó bước vào Thủ Dương Tông, Tần Di vẫn đứng đó, yên lặng quan sát một hồi rồi mới xoay người rời đi.

Chỉ là lúc này, ngay khi Tần Di rời đi, đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức đồng loại vô cùng quen thuộc.

Đồng tử Tần Di đột nhiên co rụt lại, trong đó lóe lên một tia nguy hiểm.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, nhưng hắn không thể tìm thấy mục tiêu phù hợp.

Nhưng rất nhanh, luồng khí tức như có như không lại ập tới.

Lúc này, Tần Di đã hiểu rõ, vị đồng loại này có lẽ là muốn tiếp xúc với hắn.

Địa vị của bán yêu trong giới tu chân rất khó xử, nếu là yêu thú thuần chủng thì càng bị mọi người la hét đánh đập, một số thì thích tiếp xúc riêng tư, ôm đùi lớn sống qua ngày.

Một số thì thích độc lai độc vãng hơn.

Khi Tần Di còn nhỏ, hắn và Mộ Phi đã giúp đỡ lẫn nhau để sống sót, nhưng bây giờ hắn đã vào Thanh Ngọc Kiếm Tông, hắn đã không còn là thợ săn như ngày xưa nữa, tự nhiên cũng không muốn dính líu vào những mối quan hệ này.

Trầm mặc một lát, Tần Di không để ý đến luồng khí tức quyến rũ người kia, một mình đi thẳng về quán trọ.

Hắn còn phải tăng cường tu luyện —— gần đây khi làm nhiệm vụ hắn đã gặp rất nhiều cao thủ, cũng biết được có rất nhiều rủi ro ngoài ý muốn.

Nếu không chăm chỉ tu luyện, một khi sơ ý rời khỏi sự bảo vệ của Thanh Ngọc Kiếm Tông, thì việc bảo vệ Thẩm Thanh Đường và chính hắn sẽ thực sự trở thành vấn đề.

. .

Nhưng Tần Di không ngờ rằng luồng khí tức đó lại có thể đuổi theo hắn đến tận quán trọ.

Sau khi Tần Di trở về phòng, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, tiếp đó là một giọng nói cực kỳ mềm mại đáng yêu không thể phân biệt được nam nữ vang lên.

“Khách quan có muốn uống trà không ạ?”

Tần Di cảm nhận được yêu khí quyến rũ người tràn ra từ khe cửa, hắn không quay đầu lại, chỉ là thản nhiên nói: “Không cần, sau này cũng không cần.”

Ngoài cửa trầm mặc một lát, sau đó nhẹ giọng nói: “Khách quan thật sự không muốn uống thử sao? Hôm nay trà có đặc biệt cho thêm kẹo mứt, vừa ngọt vừa thơm, đảm bảo khách quan nếm thử lần đầu tiên sẽ muốn nếm thử lần thứ hai.”

Đây đã là quyến rũ trắng trợn rồi.

Tuy nhiên, vẻ mặt Tần Di không hề có chút động tâm nào, ngược lại dường như nghĩ tới cái gì, cười nói: “Đạo lữ của ta làm kẹo còn ngọt hơn nhiều.”

Hình như bên ngoài phòng có chút ngưng đọng.

Tần Di nói xong lời này, liền khôi phục nghiêm túc: “Ta không quen uống trà ở ngoài, ngươi đi tìm người khác đi.”

Lần này, bên ngoài im lặng kéo dài, sau đó, khí tức quyến rũ người từ từ biến mất.

Cảm nhận được luồng khí tức kia biến mất, Tần Di nhắm mắt lại, lắc lắc đầu, cũng không để ý tới chuyện này, sau đó xoay người đi vào phòng trong.

Kẹo hồ lô và kẹo đường mà Thẩm Thanh Đường ăn tối qua còn dư lại vẫn để ở trên bàn, trước khi đi ngủ Tần Di đã cẩn thận gói lại.

Nhưng lúc này, Tần Di đưa tay mở ra, phát hiện đường đông đặc trên kẹo hồ lô đã bị tan chảy rất nhiều, hắn là người tiết kiệm, cũng không kiêng cữ gì, dứt khoát cầm lên ăn.

Ăn được một nửa kẹo hồ lô, Tần Di đột nhiên nhíu mày, chợt ngẩng đầu lên, lặng im không một tiếng động đối mắt với một người vận bạch y.

Đồng tử Tần Di lập tức co rụt lại, hắn cảnh giác đứng lên.

Nam tử bạch y vẫn lặng lẽ đứng đó, chẳng biết người đó xuất hiện như thế nào chứ đừng nói chi tới xuất hiện từ lúc nào.

Lòng bàn tay đang cầm que tre của Tần Di có chút phát lạnh, nhưng hắn vẫn cảnh giác đứng một lát, thấy đối phương không có động tĩnh gì, bèn trầm giọng nói: "Vãn bối đến từ Thanh Ngọc Kiếm Tông, sư phụ là Lê Trường Phong, lần này đi cùng đạo lữ tới đây tham dự thi đấu. Tiền bối đột nhiên tới thăm, phải chăng ngài đã đi nhầm phòng, hay là ngài tìm vãn bối có chuyện gì sao?"

Lời này của Tần Di đã tiết lộ danh tính và lai lịch của mình – bây giờ là khoảng thời gian diễn ra cuộc thi xếp hạng của bốn tông môn, nếu bất kỳ đệ tử nào xảy ra chuyện trong thành Thủ Dương, Thủ Dương Tông sẽ là người đầu tiên không bỏ qua.

Hắn nhìn không ra đối phương có tu vi gì, đành phải dựa vào lai lịch của tông môn để hù dọa đối phương trước.

Nam tử áo trắng sau khi nghe Tần Di nói xong, trầm mặc một lát, nhưng lại hỏi ra một câu khiến Tần Di hết sức kinh ngạc.

"Ngươi vừa rồi, tại sao không mở cửa?"

Giọng nói này lạnh lùng thờ ơ, nghe vào không có chút tình người nào.

Tần Di: …

Trầm mặc một lát, Tần Di nói: "Vừa rồi là tiền bối sao?"

"Không phải."

"Ngươi chỉ cần trả lời câu hỏi của ta là được."

Tần Di không đoán ra được mục đích của nam tử bạch y, nhưng hắn cũng biết đối phương mạnh hơn hắn rất nhiều, hiện tại xương thú không ở chỗ hắn, sức mạnh đã bị giảm đi một phần, lúc này hắn chỉ có thể kìm nén hoang mang cùng sốt ruột trong lòng, bình tĩnh nói: "Vãn bối đã có đạo lữ, tự nhiên không thể tiếp nhận người khác được."

“Chỉ là một tên bình hoa di động thôi, đáng giá ngươi phải như thế sao? Ngươi còn lấy cả xương thú ra, thật sự muốn trở thành người sao?”

Tần Di: ?

Lúc này, Tần Di rốt cuộc cũng mang máng nhận ra bất mãn của đối phương xuất phát từ đâu.

Nhưng khi định thần lại, Tần Di mới có thể hiểu được.

Mối quan hệ giữa người và yêu thú vốn đã như nước với lửa, nếu nam tử bạch y cũng là yêu thú, không thích hắn tìm đến Thẩm Thanh Đường cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là… người này cũng nhiều chuyện quá rồi đó.

Nhưng Tần Di không thể thẳng thừng bất kính với một vị đại năng như vậy, lúc này im lặng một lát, mới nói: “Tiền bối có chí hướng lớn, lý tưởng lớn, muốn cống hiến cho yêu tộc, đáng được kính phục. Chỉ là vãn bối không có ước mơ cao vời, chỉ muốn cùng người mình thích trải qua quãng đời còn lại, xin tiền bối thông cảm.”

“Huyết mạch của ngươi không cho phép ngươi tầm thường.”

Nam tử áo trắng nói xong lời này, sắc mặt Tần Di rốt cục cũng thay đổi.

Mặc dù không biết thân phận của nam tử bạch y, nhưng từ câu nói này, hắn có thể đoán được đối phương muốn kéo mình vào hố lửa.

Tần Di nhất thời xoay chuyển đầu óc, vừa nghĩ mình phải làm sao mới tránh khỏi chuyện này, nam tử áo trắng dừng một chút lại nói: “Tìm một người bình thường làm đạo lữ không thành vấn đề, nhưng bản thân ngươi tốt hơn hết đừng cam tâm trở nên tầm thường.”

“Trong lòng ngươi biết rõ—“

“Thường dân vốn không có tội, chỉ vì có ngọc bích mà thành có tội.”

Tần Di nghe nam tử bạch y nói lời này, sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh lùng, không ngờ người này còn nghe lén hắn cùng Thẩm Thanh Đường nói chuyện riêng.

Nhưng hình như nam tử bạch y cũng nhìn ra được tâm tình của Tần Di, lạnh lùng nói: “Yên tâm đi, ta không có hứng thú với đạo lữ bình hoa di động của ngươi.”

Nói xong, một trận gió mang theo một vật bay về phía Tần Di.

Tần Di trong lòng trầm xuống, theo bản năng tránh sang một bên, nhưng vật kia cũng không bay vào người hắn, mà lại rơi xuống chiếc bàn bên cạnh.

Đó là một miếng ngọc giản.

“Ngươi có thể sử dụng bí pháp trong đó.”

“Hi vọng lần sau gặp lại ngươi, ngươi sẽ không còn yếu ớt như vậy.”

Tần Di giật giật lông mày, ngay lúc tâm tình của hắn dao động đến cực điểm, một trận gió thổi qua, bạch y nam tử đột nhiên biến mất ở trước mặt hắn.

Tần Di đứng nguyên tại chỗ trong chốc lát, khi định thần lại, sau lưng liền cảm thấy ớn lạnh, lúc này mới tiến lên vài bước, đi tới đi lui trước cửa sổ.

Cảm nhận được nam tử bạch y thật sự đã rời đi, Tần Di nhắm mắt lại, bình tĩnh thở phào nhẹ nhõm.

Nắm tay siết chặt vì cảnh giác đã nới lỏng ra một chút.

Cho nên… Đây chính là nguyên nhân vì sao gần đây hắn lại đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng sao?

Nghĩ đến đây, Tần Di không khỏi nghĩ tới việc nam tử bạch y liên tục châm biếm Thẩm Thanh Đường, lúc này hắn nhíu mày, không thèm nhìn ngọc giản mà nam tử bạch y đưa cho mình, mà lấy ra ngọc bài truyền tin, gửi tin nhắn cho Thẩm Thanh Đường.

Mấy ngày tới Thẩm Thanh Đường tốt hơn hết nên ở trong Thủ Dương Tông đừng đi ra ngoài, cho dù muốn ra ngoài cũng phải báo trước cho hắn biết, hắn sẽ đến trước cổng Thủ Dương Tông đón người.

Nam tử bạch y kia không đụng đến hắn, chắc hẳn vẫn còn nể mặt đồng loại, chỉ cần hắn còn ở đây, Thẩm Thanh Đường sẽ không sao.

Nếu hắn không ở đây, sợ là rất khó nói.

. .

Bên trong Thủ Dương Tông

Lúc này, Cung Phất Vũ đang uể oải ngồi trước đình viện, trước mặt là một ván cờ, ngồi đối diện với y là Cung Minh Trạch mặc đồ trắng.

Mặt trời chiếu lên người Cung Phất Vũ và Cung Minh Trạch, một người lộng lẫy, một người lạnh lùng, tạo thành hai khung cảnh khác nhau.

Thẩm Thanh Đường ngồi xổm ở bên cạnh, tập trung pha trà cho hai người họ.

Đang đánh cờ giữa chừng, Cung Phất Vũ không chơi nổi nữa, dứt khoát đẩy bàn cờ ra, ngáp một cái nói: “Ta không chơi nổi nữa, huynh luôn ức hiếp người.”

Cung Minh Trạch ngẩng đầu nhìn Cung Phất Vũ, nói một cách bình tĩnh: “Ta để đệ đi trước, tại sao lại là ta bắt nạt đệ?”

Cung Phất Vũ khịt mũi: “Ta ghét chơi cờ nhất, cho nên chơi cờ với huynh đã là nhường huynh rồi, nếu huynh không để ta đi trước, ta sẽ không chơi.”

Cung Minh Trạch phất tay áo thu quân cờ lại, lạnh nhạt đánh giá: “Hấp ta hấp tấp.”

“Huynh nói sao cũng được.” Cung Phất Vũ vẻ mặt tỉnh bơ.

Sau khi quân cờ được cất đi, Thẩm Thanh Đường lại đổi cho hai người họ một bình trà ấm, Cung Phất Vũ nhìn dáng vẻ nghiêm túc pha trà của Thẩm Thanh Đường, liền nói: “Đồ đệ con đi chỗ khác chơi đi, không cần con ở đây.”

Thẩm Thanh Đường cụp mắt xuống, cười nhẹ: “Sư tôn nói đùa rồi, đây là việc đồ đệ nên làm.”

Trước mặt Cung Minh Trạch, Thẩm Thanh Đường vẫn không dám quá tùy tiện, cậu luôn cảm thấy Cung Minh Trạch không thích mình, nhưng cậu không biết rốt cục đã xảy ra sai sót gì.

Chẳng lẽ một người có thể bị ám ảnh sạch sẽ tới mức đó sao? Đến một cái chạm tay cũng phải ghi hận lâu như vậy à?

Quả nhiên, sau khi Thẩm Thanh Đường nói xong, Cung Minh Trạch liền nói: “Đệ thật sự không nên quá buông thả với đồ đệ của mình.”

------oOo------

Chương 78: Nhưng đôi khi, bạn sợ cái gì, cái đó sẽ đến.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 78: Nhưng đôi khi, bạn sợcái gì, cái đó sẽ đến.

Cung Minh Trạch vừa nói xong câu này, bầu không khí trong sân đột nhiên trở nên yên tĩnh một cách lạ thường.

Thẩm Thanh Đường vẫn cụp mắt xuống chuyên tâm rót trà, động tác uyển chuyển dường như không bị ảnh hưởng chút nào.

Ngược lại, Cung Phất Vũ mặt vô biểu tình nhìn Cung Minh Trạch một lúc, sau đó chế nhạo: “Chuyện của ta huynh bớt xía vào đi, người của ta huynh cũng đừng có quản.”

Cung Minh Trạch khẽ cau mày: “Đệ cứ như vậy mãi, cũng không phải—“

“Đi đi đi!” Cung Phất Vũ thực sự mất kiên nhẫn, phất tay áo đứng dậy nói: “Huynh muốn giảng đạo lý thì đi gặp bọn Thôi Vĩnh Tư ấy, đừng có quấy rầy ta.”

Cung Minh Trạch im lặng một lúc, cũng không nói gì.

Nhưng cuối cùng, anh ta dường như không thể chịu được Cung Phất Vũ làm mất mặt mình trước mặt người khác, vì vậy anh ta đứng dậy nói lời tạm biệt.

Nhưng trước khi rời đi, Cung Minh Trạch lạnh nhạt nhìn Thẩm Thanh Đường, nói: "Ngươi là đồ đệ phải quan tâm đến sư tôn của mình nhiều hơn."

Đôi mắt ẩn sau hàng mi dài của Thẩm Thanh Đường khẽ động, cậu còn chưa kịp trả lời thì phía sau vang lên một tiếng rầm lớn.

Cung Phất Vũ đã đá văng bàn cờ.

"Đi ra ngoài!"

Khuôn mặt xinh đẹp và tươi tắn của Cung Phất Vũ hiếm khi lộ ra vẻ tức giận nghiêm trọng.

Cung Minh Trạch không nói lời nào, lạnh lùng phất tay áo bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng Cung Minh Trạch rời đi, Cung Phất Vũ lạnh giọng nói: "Quả nhiên, sống lâu ở cái nơi ma quỷ như Thiên Hoàn thành, con người ta sẽ trở nên nhàm chán và vô vị như thế."

Ở khoảng cách này, lẽ ra Cung Minh Trạch đã nghe thấy lời của Cung Phất Vũ, nhưng lần này anh ta không dừng bước, cũng không quay đầu lại, cứ như vậy biến mất khỏi tầm mắt của hai người họ.

.

Khi bóng lưng của Cung Minh Trạch biến mất, Cung Phất Vũ đột nhiên thở ra một hơi, đặt tay lên trán, vẻ mặt buồn bực ban đầu của y trở nên chán nản.

Lúc này y mới chậm rãi ngồi xuống nói: "Đúng đó, sao lại có người càng lớn lại càng khiến người ta chán ghét như thế chứ?"

Cảm nhận được sự bất lực của Cung Phất Vũ, Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, không trực tiếp trả lời, suy nghĩ một hồi, cậu lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một chiếc túi vải nhỏ xinh xắn, nói: "Sư tôn, đây là Tụ Ngọc Tần Di bảo con mang đến cho người."

Cung Phất Vũ vốn còn đang mất hứng, nhưng vừa nghe thấy lời của Thẩm Thanh Đường, ánh mắt của y đã tia qua đây.

Một lúc lâu sau, y mặt vô biểu tình giật lấy chiếc túi vải từ tay Thẩm Thanh Đường, nói: "Biết chắc là con lại lén đi gặp tình lang mà."

Thẩm Thanh Đường âm thầm cười: "Cảm ơn sư tôn đã thông cảm."

Lấy được Tụ Ngọc rồi, tâm tình Cung Phất Vũ dường như tốt lên không ít, lúc này mới mở túi vải ra, chăm chú nhìn vào bên trong, sau đó lấy ra từng viên Tụ Ngọc bóng loáng.

Tụ Ngọc mà Tần Di mang về có kiểu dáng rất đẹp, chất lượng trơn bóng láng mịn, Cung Phất Vũ càng ngắm càng thấy tâm trạng dễ chịu hơn một chút, tạm thời đem Cung Minh Trạch quẳng ra sau đầu.

Thẩm Thanh Đường ở bên cạnh nhìn thái độ nghiêm túc của Cung Phất Vũ đối với Tụ Ngọc thì thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nghĩ đến điều gì đó, nhẹ nhàng nói: "Sư tôn, con vào phòng lấy ít đồ, lát nữa quay lại ngồi với người."

Cung Phất Vũ say mê ngắm Tụ Ngọc, thuận miệng nói: "Đi đi."

Thẩm Thanh Đường được cho phép, lập tức đứng dậy lặng lẽ rời đi — vừa rồi, vì tránh để Cung Minh Trạch soi mói, sợ Tần Di nhớ mình mà truyền tin cho mình nên cậu đã cố ý để ngọc bài truyền tin ở trong phòng.

Bây giờ bữa tiếp đãi đã kết thúc, Thẩm Thanh Đường đương nhiên muốn biết Tần Di có gửi tin nhắn gì cho mình không.

Giờ phút này, tâm trạng của Thẩm Thanh Đường rất đơn giản, chính là sự ngọt ngào và cảm giác mong chờ mà hai người yêu nhau không thể rời xa nhau trong khoảng thời gian yêu đương mặn nồng.

Quả nhiên, Thẩm Thanh Đường vừa trở về phòng liền nhìn thấy ngọc bài truyền tin treo bên giường đang sáng lên.

Cậu vô thức mỉm cười, đưa tay lấy ngọc bài xuống.

Nhưng sau khi Thẩm Thanh Đường đọc xong tin nhắn của Tần Di trong ngọc bài, cậu không khỏi nhíu mày, lộ ra vẻ mặt có chút hoang mang.

Tần Di đã xảy ra chuyện gì sao? Sao lại phải dặn dò cậu như vậy?

Chẳng lẽ lúc làm nhiệm vụ chọc phải kẻ thù nào rồi?

Nghĩ đến đây, tim Thẩm Thanh Đường thắt lại, cậu lập tức gửi tin nhắn lại cho Tần Di.

Thẩm Thanh Đường: Lan Đình, chàng có gì cứ nói thẳng với em đi không sao đâu, chàng có phải đã đụng phải kẻ thù nào ở bên ngoài rồi không, bọn chúng muốn nhằm vào chàng sao?

Không lâu sau, tin nhắn của Tần Di truyền đến.

Tần Di: Không tính là kẻ thù, lần sau gặp mặt ta sẽ nói rõ với em.

Cảm nhận được giọng điệu bình tĩnh của Tần Di, trái tim đang treo ngược của Thẩm Thanh Đường mới hơi thả lỏng một chút, sau đó lại nhớ tới một chuyện, vội vàng gửi tin nhắn cho Tần Di.

Thẩm Thanh Đường: Lan Đình, nếu có người muốn gây rắc rối cho chàng, chàng nên liên lạc với Lê trưởng lão càng sớm càng tốt, có ông ấy ở bên, người bình thường hẳn sẽ không dám động đến chàng.

Một lúc sau, tin nhắn của Tần Di lại đến.

Tần Di: Ta vừa mới liên lạc với sư tôn rồi, tối nay người sẽ đến.

Thẩm Thanh Đường: Vậy thì tốt rồi.

Nói xong mấy chữ này, Thẩm Thanh Đường cầm ngọc bài truyền tin, nhất thời không biết nói gì nữa.

Nhưng vào lúc này, Tần Di lại gửi đến một câu: Em còn lời gì muốn nói với ta không?

Thẩm Thanh Đường giật mình, bất giác nắm chặt ngọc bài truyền tin trong lòng bàn tay, mím môi, suy nghĩ một chút rồi im lặng mỉm cười, cũng không nói gì nhiều.

Cậu chỉ nói rằng: Chàng phải ăn uống đầy đủ, phải chăm chỉ tu luyện, còn phải…… nhớ em nữa.

Khi những lời này được truyền đi, Thẩm Thanh Đường cảm thấy trái tim mình mềm nhũn.

Cậu thật sự không có nhiều lời muốn nói, nhưng cũng hi vọng Tần Di có thể cảm nhận được tâm ý của cậu.

Rất nhanh, Tần Di đã hồi đáp lại.

Thẩm Thanh Đường vốn cho rằng đó sẽ là một từ đơn giản như 'được' hoặc là 'ừm' chẳng hạn.

Nhưng thật bất ngờ, thế mà nhiều hơn hai từ kia một chút.

Tần Di: Ta cũng vậy.

Nhìn ba chữ tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt trên ngọc bài truyền tin, khóe miệng Thẩm Thanh Đường cong rồi lại cong, trong mắt hiện lên ý cười dịu dàng.

Tần Di thật sự càng ngày càng ân cần.

Có vẻ như đọc nhiều thoại bản không chỉ có điều xấu.

.

Mặc dù Tần Di đã nói trong tin nhắn rằng vấn đề này không quan trọng, nhưng Thẩm Thanh Đường không hiểu sao lại cảm thấy nó rất nghiêm trọng.

Vừa hay tối nay Lê Trường Phong sẽ đến thành Thủ Dương, Thẩm Thanh Đường nghĩ nghĩ, bước ra khỏi phòng, nhìn dáng vẻ Cung Phất Vũ yêu thích ôm khư khư những viên Tụ Ngọc kia, sau đó bình tĩnh cười cười, đi tới, điềm nhiên như không có chuyện gì đem chuyện này nói cho Cung Phất Vũ biết.

Cung Phất Vũ vừa nghe nói Lê Trường Phong trở về, lập tức siết chặt lấy Tụ Ngọc ở trong tay, nhưng sau đó lại thản nhiên nói: "Hắn trở về thì liên quan gì đến ta?"

Thẩm Thanh Đường đương nhiên sẽ không nói toạc ra, chỉ nhẹ nhàng nói: "Đương nhiên không liên quan đến sư tôn, chỉ là con có chuyện muốn nhờ sư tôn ạ."

Cung Phất Vũ: "Có chuyện gì?"

Thẩm Thanh Đường nhẹ giọng nói: “Mấy ngày trước Lan Đình ra ngoài làm nhiệm vụ, hình như đã chọc phải một vài kẻ thù, con chỉ muốn xin sư tôn nói một tiếng với Lê trưởng lão, để Lê trưởng lão dẫn Lan Đình vào Thủ Dương Tông ạ.”

Cung Phất Vũ trợn to hai mắt, cực kỳ không vui: “Vậy sao con không trực tiếp đi tìm hắn đi?”

Thẩm Thanh Đường mỉm cười: “Lê trưởng lão không dễ nói chuyện như sư tôn, con hơi sợ ông ấy.”

Tất nhiên, những lời này không hoàn toàn là sự thật, nhưng nửa thật nửa giả thì không phải ai cũng nhìn ra được.

Cung Phất Vũ tỉ mỉ quan sát Thẩm Thanh Đường một lúc, sau đó khịt mũi nói: “Con có rất nhiều mánh khóe – nhưng con nói cũng đúng.”

“Đầu gỗ Lê Trường Phong đương nhiên không thấu tình đạt lý bằng ta.”

Nói xong, Cung Phất Vũ còn có chút đắc ý.

Nhưng ngay sau đó, Cung Phất Vũ lại cau mày xoa cằm nói: “Nhưng mà chiều nay là trận thi đấu đầu tiên của trận pháp, ta phải làm trọng tài, buổi tối đi, bảo Tần Di tối nay đến Xuân Nguyệt Lâu tìm chúng ta.”

Thẩm Thanh Đường: …

Xuân Nguyệt Lâu, rõ là cố tình muốn chọc Lê Trường Phong nổi điên đây mà.

Nhưng sau khi nghĩ lại, tính nết Cung Phất Vũ trước giờ vẫn luôn như vậy, Thẩm Thanh Đường cũng không thuyết phục y ngay mà chỉ cười nói: “Vâng ạ, tất cả đều nghe theo sư tôn.”

“Ừ, lát nữa con cũng theo ta đến xem trận thi đấu của trận pháp đi, để con sớm làm quen với sân thi đấu.”

“Vâng ạ.”

. .

Vốn dĩ Thẩm Thanh Đường cho rằng chỉ cần tùy tiện xem thi đấu trận pháp là có thể rời đi, nhưng không ngờ cậu lại có thể nhìn thấy Thẩm Thanh Ngạn trong đội hình thi đấu.

Rõ ràng Thẩm Thanh Ngạn không có trong danh sách thi đấu lần này mà?

Hơn nữa, Thẩm Thanh Ngạn hình như chỉ mới Trúc Cơ, cảnh giới cũng không ổn định lắm, cậu và Tần Di đã song tu đến tầng thứ hai của Trúc Cơ rồi, còn bị Cung Phất Vũ quất roi huấn luyện mỗi ngày, vì sợ bị đối thủ cố ý chèn ép và bị thương nặng trong khi thi đấu.

Thẩm Thanh Ngạn vừa mới lên cảnh giới Trúc Cơ đã đến tham gia cuộc thi này, thực sự là…

Nhìn vào mắt Thẩm Thanh Đường, Cung Phất Vũ hiển nhiên chú ý tới một màn kỳ lạ này, lúc này mới cau mày nói: “Đồ đệ, con đợi ta đi hỏi thăm một chút.”

Thẩm Thanh Đường vội vàng đáp: “Cám ơn sư tôn.”

Cung Phất Vũ rời đi.

Không lâu sau, Cung Phất Vũ trở lại với vẻ mặt kỳ lạ, sau đó y liếc nhìn Thẩm Thanh Đường, nói: “Vị huynh trưởng này của con có tính cách rất háo thắng phải không?”

Thẩm Thanh Đường ngơ ngác lắc đầu: “Đại ca không phải tính cách như thế.”

Cung Phất Vũ trầm mặc một hồi, vươn ngón tay gõ gõ tay vịn ghế dựa, trầm giọng nói: “Viện trưởng Trận Pháp viện nói, trước cuộc thi đột nhiên có một đệ tử phát bệnh đột xuất, bất đắc dĩ phải gửi lệnh về học viện chọn một đệ tử đến thay thế. Lúc đó đại ca của con vừa mới lên Trúc Cơ, cực lực chủ động xin tham gia cuộc thi này, thậm chí còn nói với viện trưởng rằng nếu xảy ra vấn đề gì, sống chết hắn tự chịu.”

Thẩm Thanh Đường: …

Thẩm Thanh Đường không nghĩ ra lý do tại sao Thẩm Thanh Ngạn lại đột nhiên hăm hở như vậy.

Thẩm Thanh Ngạn cũng đâu có tính cách cực đoan như vậy đâu?

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường không khỏi liếc nhìn đội ngũ của Trận Pháp viện ở bên kia sân.

Thẩm Thanh Ngạn lúc này đang yên lặng đứng ở giữa đội hình, sườn mặt đối diện với cậu, cả người gầy đi trông thấy, hốc mắt trũng sâu.

Thẩm Thanh Đường không biết đã xảy ra chuyện gì mới khiến Thẩm Thanh Ngạn trở nên như vậy, cậu không khỏi có chút lo lắng.

Cung Phất Vũ ở bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường, an ủi cậu: “Đừng lo lắng, trận đấu sắp bắt đầu rồi, lo lắng cũng vô ích, tốt hơn hết là hy vọng đại ca của con thi đấu thuận lợi đi. Đợi trận đấu kết thúc, ta lại đi nói chuyện với Trận Pháp viện, hỏi xem đại ca của con có phải gặp khó khăn gì hay không.”

Rất hiếm khi Cung Phất Vũ nghiêm túc một lần, hoàn toàn khác biệt với sự dịu dàng của trước đây.

Nghe những lời an ủi của Cung Phất Vũ, trong lòng Thẩm Thanh Đường có chút chua xót, sau đó thấp giọng nói: “Cảm ơn sư tôn.”

Cung Phất Vũ thở dài, đưa tay vuốt tóc Thẩm Thanh Đường.

.

Trận đấu được bốc thăm ngẫu nhiên.

Mỗi vòng thi đấu được quyết định trực tiếp bằng bốc thăm, tất cả thứ tự bị xáo trộn, bốc trúng đối thủ nào sẽ phải thi đấu với đối thủ đó.

Nếu may mắn, bạn có thể bốc trúng đối thủ kém hơn mình rất nhiều, nếu không may, bạn có thể bị loại ngay vòng đầu tiên.

Trước đây có một số người đã hoài nghi về sự không công bằng của quy tắc này, nhưng cuối cùng quy tắc này vẫn không thay đổi.

Lúc này Thẩm Thanh Đường đang cầu nguyện, cầu cho Thẩm Thanh Ngạn bốc được một đối thủ tệ hơn.

Nhưng đôi khi, bạn sợ cái gì, cái đó sẽ đến.

Trước mắt bao nhiêu người, Thẩm Thanh Ngạn bốc trúng một đệ tử Trúc Cơ tầng tám của Pháp Tướng Tông.

Ngay khi kết quả rút thăm được đưa ra, tất cả đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông đều tỏ ra tiếc hận.

Pháp Tướng Tông vốn là Trận Pháp Đại Tông, vị đệ tử này tuy không phải là người đứng đầu Pháp Tướng Tông, nhưng lại rất dễ dàng nghiền nát trận pháp không phải là thế mạnh của Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Chưa kể, Thẩm Thanh Ngạn mới chỉ là Trúc Cơ tầng một.

Mặc dù chỉ là thi đấu trận pháp, nhưng sức mạnh của trận pháp vẫn có chút liên quan đến tu vi của trận pháp sư.

Trong mắt mọi người, có thể nói Thẩm Thanh Ngạn nhất định bại dưới tay của đệ tử Pháp Tướng Tông.

Nhưng vẻ mặt của Thẩm Thanh Ngạn rất bình tĩnh.

Thẩm Thanh Đường ở trên khán đài, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Thẩm Thanh Ngạn, cậu luôn cảm thấy Thẩm Thanh Ngạn có gì đó khác thường.

Nhưng cậu không biết những gì Thẩm Thanh Ngạn đã trải qua trong khoảng thời gian này, vì vậy cậu không có cách nào biết được chân tướng.

------oOo------

Chương 79: Mọi người: ? ? ? ! ! !

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: *Chương này có nhắc đến các cấp bậc theo thứ tự nhỏ dần: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng.*

Chương 79: Mọi người:? ? ? ! ! !

Trận đấu nhanh chóng bắt đầu.

Mỗi tông môn cử ra bốn đệ tử thi đấu theo thể lệ mười sáu chọn tám, tám chọn bốn, bốn chọn hai, thực lực của các tông môn sẽ được quyết định dựa vào ba đệ tử đứng đầu trong trận chung kết.

Cách thức thi đấu cũng rất đơn giản, hai đệ tử giao đấu chia nhau ra bố trí trận pháp, sau đó phá giải trận pháp của nhau, sau thời gian một nén hương, dựa vào mức độ tổn hại của trận pháp và cấp bậc cao thấp để quyết định ai thắng ai thua.

Bởi vì thi trận pháp chính là thi đấu trận pháp, nên có một quy định nghiêm ngặt chính là trong quá trình thi đấu không thể tấn công trận pháp sư. Trước kia đã có người từng lợi dụng cơ hội, nên sau này đã điều chỉnh lại quy định.

Thẩm Thanh Ngạn không phải là người đầu tiên thi đấu, nhưng anh vẫn lặng im đứng ở trong đội hình, quan sát mọi nhất cử nhất động của các đệ tử giao đấu ở trên sân với vẻ mặt cực kỳ trấn tĩnh.

Nhìn trạng thái của Thẩm Thanh Ngạn, Cung Phất Vũ không khỏi lắc quạt nói: "Đầu óc của đại ca con xem ra cũng khá minh mẫn, đáng lẽ không nên hành động hấp tấp."

Thẩm Thanh Đường gật đầu, trong lòng có chút nhẹ nhõm, nhưng lại càng cảm thấy nghi ngờ hơn.

Nếu Thẩm Thanh Ngạn tỉnh táo, thì chuyện gì đã xảy ra mới khiến huynh ấy phải đưa ra quyết định như vậy?

Trong khi Thẩm Thanh Đường đang suy nghĩ, trận đấu đầu tiên đã kết thúc, Thủ Dương Tông đã thua Pháp Tướng Tông.

Kết quả này vừa công bố, cũng không có bao nhiêu người hoài nghi, dù sao Thủ Dương Tông có thực lực tổng thể mạnh nhất, nhưng ở phương diện trận pháp vẫn không bằng Pháp Tướng Tông.

Sau đó, trận thứ hai, trận thứ ba…

Khi đến lượt Thẩm Thanh Ngạn, các đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông thi trước đó đã thua một trận và thắng một trận với thành tích bình thường.

Mà trận đấu của Thẩm Thanh Ngạn vừa bắt đầu, vậy mà có không ít đệ tử đã rời khỏi sân thi đấu tranh thủ đi nghỉ ngơi hoặc uống nước.

Cũng không có bao nhiêu trưởng lão của các tông môn đứng ra ngăn cản, dù sao trận đấu này cũng chẳng có vẻ gì là gay cấn.

Lúc này, ngay khi trọng tài tuyên bố bắt đầu, Thẩm Thanh Ngạn đã bắt đầu vẽ trận pháp cùng lúc với đệ tử của Pháp Tướng Tông.

Trận pháp Thẩm Thanh Ngạn vẽ ra rất đơn giản, chính là trận pháp cấp Hoàng thuộc hệ phòng ngự, Thất Tinh Huyền Vũ trận, trên cơ bản mỗi đệ tử trận pháp vừa lên Trúc Cơ đều sẽ học được trận pháp này.

Vốn dĩ không ai để ý đến trận so tài này, nhưng sau khi Thẩm Thanh Ngạn vẽ ra trận pháp này, biểu hiện của các đệ tử ở xung quanh có chút không đúng, không khỏi âm thầm thảo luận với nhau.

“Tên này có phải tới Thủ Dương Tông để tán gái không, chèo kéo cũng quá lộ liễu rồi đó?”

“Ta cũng cảm thấy vậy, Thất Tinh Huyền Vũ trận hả? Bộ muốn làm trò hề sao.”

“Uầy, chẳng qua là đệ tử trận pháp lợi hại của Thanh Ngọc Kiếm Tông xảy ra chuyện đột xuất, nên tìm một người thay thế không có bản lĩnh cũng là chuyện bình thường thôi.”

Mọi người bàn tán xôn xao, nhưng chẳng hề hấn gì đến việc vẽ trận của Thẩm Thanh Ngạn.

Thẩm Thanh Đường thì ngược lại, nhìn thấy Thẩm Thanh Ngạn vẽ Thất Tinh Huyền Vũ trận, cậu hơi nhíu mày, sau đó mím môi cười nhạt.

Nếu thật sự đúng như những gì cậu nghĩ, Thẩm Thanh Ngạn đã có chuẩn bị trước khi đến đây, đối thủ chưa chắc có thể thắng.

Nhưng vị đệ tử của Pháp Tướng Tông kia sau khi nhìn thấy Thẩm Thanh Ngạn vẽ Thất Tinh Huyền Vũ trận, gã khẽ cau mày, sau đó cũng không quá chú tâm vào việc bày trận nữa.

Theo ý tưởng ban đầu của gã, gã định bố trí một trận pháp cấp Địa, nhưng thấy hành động của Thẩm Thanh Ngạn hiện tại, gã nghĩ lại rồi đổi thành một trận pháp cấp Huyền.

Dù sao thứ Thẩm Thanh Ngạn vẽ ra là trận pháp cấp Hoàng, dùng trận pháp cấp Địa để đối phó thì quá lãng phí rồi.

Sau khi cả hai đã bày trận xong, trọng tài liền thắp một nén hương.

Trong thời gian một nén hương, hai tuyển thủ phải phá trận của đối phương, người nào bị phá trận trước sẽ bị loại trước, nếu phá không xong sẽ căn cứ vào mức độ còn nguyên vẹn của trận pháp để phân định ai sẽ tiến vào vòng trong.

Nhưng sau khi Thẩm Thanh Ngạn bày trận xong, anh không có ý định di chuyển mà cứ như vậy ngồi ở trong trận pháp của mình.

Thấy Thẩm Thanh Ngạn làm vậy, vị đệ tử của Pháp Tướng Tông không khỏi nhíu mày.

Trong cuộc thi không phải chưa từng có dạng đệ tử như vậy, bởi vì trận pháp của mình cấp bậc thấp, bọn họ sẽ không đi tấn công trận pháp của đối thủ, chỉ chú trọng thủ hộ trận pháp của mình.

Đệ tử của Pháp Tướng Tông im lặng một lúc, ngược lại cũng không ra tay – dù sao gã thắng là cái chắc.

Lúc này, Thẩm Thanh Ngạn yên lặng ngồi trong trận pháp của mình, thậm chí còn nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi.

Cũng quá thoải mái rồi đó.

Các cuộc bàn tán trong sân đấu dần dần tăng lên.

Có người chỉ trích Thẩm Thanh Ngạn kéo dài thời gian, cũng có người nhận xét đệ tử của Pháp Tướng Tông là rùa đen rụt đầu.

Cuối cùng, vị đệ tử của Pháp Tướng Tông không giữ được bình tĩnh, muốn kết thúc cuộc thi sớm nên đã lao lên tấn công trực diện vào trận pháp của Thẩm Thanh Ngạn.

Thất Tinh Huyền Vũ trận là trận pháp phòng ngự khiêm tốn nhất, nhưng không có cách nào dùng mánh khóe để phá vỡ cả, chỉ có thể cứng rắn phá vỡ.

Đệ tử Pháp Tướng Tông tập trung tám phần mười linh lực vào lòng bàn tay, một tiếng nổ rầm vang, gã đã phá hỏng Thất Tinh Huyền Vũ trận của Thẩm Thanh Ngạn thành một vết nứt dài.

Khi cảnh này xuất hiện, biểu cảm của tất cả các đệ tử đang xem trận đấu khẽ thay đổi.

Bởi vì bọn họ đều biết rõ tu vi của đệ tử Pháp Tướng Tông, cũng biết một chưởng này lợi hại cỡ nào, nhưng không ngờ chỉ có thể tạo ra một vết nứt trong Thất Tinh Huyền Vũ trận của Thẩm Thanh Ngạn.

Xem ra trình độ của Thẩm Thanh Ngạn không hề tệ như vậy?

“Nhưng vậy thì đã sao, một trận pháp cấp Hoàng, còn là trận pháp phòng thủ cấp thấp nhất, dù có vẽ tốt đến đâu cũng vô dụng thôi.”

Ngay khi giọng nói mỉa mai này vừa thốt ra, tình hình trên sân lại thay đổi.

Thẩm Thanh Ngạn đợi cho đến khi đệ tử Pháp Tướng Tông chưởng xong phát này, liền bình tĩnh mở mắt ra, bắt đầu vận chuyển linh lực của mình.

Thổ linh khí tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt, rất ôn hòa và chất phác, nhưng chỉ trong nháy mắt nó đã tu sửa lại vết nứt lớn do đệ tử của Pháp Tướng Tông gây ra.

Đệ tử Pháp Tướng Tông: ? ? ?

Quần chúng vây xem: ? ? ?

Nhất thời, cuộc bàn tán càng sôi nổi hơn.

Bấy giờ mọi người mới nhận ra được sự thông minh của Thẩm Thanh Ngạn.

Nhưng tất cả đều cho rằng thông minh thì đã sao? Chỉ là một trận pháp cấp Hoàng, cho dù không thể phá vỡ, cũng không thể đạt được thành tựu gì.

Về phần đệ tử của Pháp Tướng Tông bị Thẩm Thanh Ngạn khiêu khích một đòn như vậy, sắc mặt đột nhiên trở nên quái dị, lúc này gã cau mày, hừ lạnh một tiếng, lại điên cuồng lao vào tấn công trận pháp của Thẩm Thanh Ngạn.

Ý đồ muốn phá vỡ trận pháp của Thẩm Thanh Ngạn bằng các cuộc tấn công dồn dập!

Tuy nhiên, thứ được gọi là trận pháp Huyền Vũ *(con rùa)* không có đặc điểm nào khác, ngoại trừ việc nó vừa dày vừa cứng.

Trong khi đệ tử của Pháp Tướng Tông công kích, Thẩm Thanh Ngạn lại không nhanh không chậm sửa chữa trận pháp, cho đến cuối cùng, tốc độ phá hoại và sửa chữa ngang bằng nhau.

Khán giả trong đấu trường lại một lần nữa xem đến ngây người.

Lúc này, kết quả dường như không còn quan trọng nữa, họ chỉ còn muốn xem trò vui mà thôi.

Đệ tử Pháp Tướng Tông tấn công một trận, lại phát hiện mình thật sự không có cách nào phá vỡ, cuối cùng sắc mặt tối sầm, ngay lúc nén hương sắp tàn bèn chầm chậm lui về bên trận pháp của mình.

Cho dù có như thế nào thì gã vẫn thắng, hà tất gì phải quan tâm đến việc thắng có đẹp mắt hay không chứ?

Các tu sĩ cũng cảm thấy như vậy, chỉ hơi tiếc khi hết trò vui để xem rồi.

Nhưng đâu có ai ngờ, mắt thấy nén nhang đã cháy gần hết, ngay khi trọng tài đang chậm rãi đi ra trước khán đài để công bố kết quả, thì Thẩm Thanh Ngạn ở trong Thất Tinh Huyền Vũ trận lại giơ tay lên, chậm rãi bổ sung thêm vài nét vào trung tâm của trận pháp.

Ngay lập tức, ánh sáng vàng bùng lên.

Thiên Khôi Huyền Vũ trận được hình thành.

Mọi người: ? ? ? ! ! !

Thiên Khôi Huyền Vũ trận là trận pháp đơn giản nhất trong tất cả các trận pháp cấp Địa, nhưng… nó cũng là trận pháp cấp Địa.

Nó vẫn cao hơn một cấp so với trận pháp cấp Huyền của đệ tử Pháp Tướng Tông vẽ ra.

Lúc này, mọi người cuối cùng cũng hiểu tại sao Thẩm Thanh Ngạn lại ngồi xếp bằng ở giữa trận pháp rồi.

Thiên Khôi Huyền Vũ trận bắt nguồn từ Thất Tinh Huyền Vũ trận, nếu như Thẩm Thanh Ngạn ngay từ đầu vẽ ra Thiên Khôi Huyền Vũ trận, đệ tử Pháp Tướng Tông kia sẽ không xem thường mà chỉ vẽ ra trận pháp cấp Huyền để đối phó cho có lệ.

Vì vậy, trong lúc nén hương cháy, bất kể hai người có ra tay như thế nào, chỉ cần Thẩm Thanh Ngạn lén lút hoàn thành Thiên Khôi Huyền Vũ trận, liền coi như chiến thắng.

Khá lắm chàng trai.

Cũng chỉ có thể nói vậy.

Nhìn thấy cảnh này, trọng tài cũng bị thao tác xuất thần của Thẩm Thanh Ngạn làm cho kinh ngạc, nhất thời quên cả công bố kết quả.

Cũng là đệ tử Pháp Tướng Tông sắc mặt đỏ bừng nhảy ra, cả giận nói: "Hắn dối trá! Đây chính là đầu cơ trục lợi!"

Ngay khi những lời này vừa thốt ra, sân đấu đang lặng ngắt như tờ bỗng nổi lên một trận bàn tán sôi trào.

Một bên, Thanh Ngọc Kiếm Tông mắng Pháp Tướng Tông không chịu nhận thua, bên khác, Pháp Tướng Tông mắng Thanh Ngọc Kiếm Tông dối trá, làm ô uế thanh danh của các tu sĩ.

Nhất thời, sân thi đấu ầm ĩ cả lên.

Chỉ có mình Thẩm Thanh Ngạn đứng trong trận pháp với vẻ mặt bình tĩnh, như thể mọi chuyện xảy ra không liên quan gì đến anh.

Tuy nhiên, cãi tới cãi lui, mọi người không khỏi chờ đợi cho ra một kết quả.

Xét cho cùng, cách làm của Thẩm Thanh Ngạn quả thực không ngay thẳng lắm, nhưng … nó phù hợp quy tắc.

Cùng lắm thì xem như chui qua lỗ hổng trong quy tắc mà thôi.

Không biết các trưởng lão trong ban giám khảo có phủ nhận cách làm này của Thẩm Thanh Ngạn không?

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người không khỏi nhìn về phía ghế giám khảo.

Bắt gặp ánh mắt của mọi người nhìn sang, còn chưa đợi những trưởng lão khác lên tiếng, Cung Phất Vũ đã nhướng mày vỗ quạt, nhìn đệ tử Pháp Tướng Tông đang cực kỳ bất mãn nói: "Có chơi có chịu, một Trúc Cơ tầng tám lại không dám nhận thua sao?"

"Hơn nữa, trong tình huống này nếu so kè trận pháp thì ngươi đã thua rồi, người ta có đầu cơ trục lợi hay không thì ai thèm quan tâm chứ?"

Nghe thấy lời này của Cung Phất Vũ, ánh mắt của đệ tử Pháp Tướng Tông hơi thay đổi, thần sắc cả người nhất thời trở nên xám xịt.

Thẩm Thanh Đường ở bên cạnh không khỏi cười thầm khi thấy Cung Phất Vũ lên tiếng.

Quả nhiên, một khi Cung Phất Vũ đã nói như vậy, không còn ai dám nói nữa.

Dù sao với thân phận của Cung Phất Vũ, ai dám làm bậy chứ?

Hôm nay Cung Minh Trạch không đến, Cung Phất Vũ là người có tiếng nói nhất.

Cuối cùng, trọng tài nhìn sang những trưởng lão khác, thấy không ai lên tiếng bèn ho khan một tiếng nói: "Trận đấu trận pháp này, Thẩm Thanh Ngạn của Thanh Ngọc Kiếm Tông thắng."

Trọng tài vừa dứt lời, Thanh Ngọc Kiếm Tông lập tức hoan hô!

Còn Pháp Tướng Tông thì một mảnh im lặng.

Hiển nhiên họ không phục kết quả này, nhưng cũng không thể làm gì được.

Lúc này, không ai để ý thấy, Thẩm Thanh Ngạn đang ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Thẩm Thanh Đường đứng ở bên cạnh Cung Phất Vũ, lộ ra vẻ mặt có phần vui mừng và nhẹ nhõm.

.

Ngay khi trận đấu kết thúc, có mấy tu sĩ tò mò lập tức muốn tìm Thẩm Thanh Ngạn để lôi kéo làm quen, nhưng họ không ngờ rằng khi mọi người tìm đến lối ra thì Thẩm Thanh Ngạn đã biến mất.

Các đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông nhào vào khoảng không, đệ tử của các tông môn khác cũng như vậy.

Hóa ra Thẩm Thanh Đường đã đoán trước được điều này từ lâu, nhận lệnh của Cung Phất Vũ, lặng lẽ đưa Thẩm Thanh Ngạn đi.

Chỉ là Thẩm Thanh Đường không ngờ rằng khi Thẩm Thanh Ngạn đột nhiên nhìn thấy cậu, vẻ mặt lại vô cùng phấn khích ôm chặt lấy cậu.

Sau khi được cậu dỗ dành một hồi, Thẩm Thanh Ngạn mới dần bình tĩnh lại.

Để tránh tai mắt của người khác, Thẩm Thanh Đường lặng lẽ đưa Thẩm Thanh Ngạn đến đình viện của Cung Phất Vũ.

Lúc này Thẩm Thanh Ngạn đã bình tĩnh lại một chút, Thẩm Thanh Đường rót cho Thẩm Thanh Ngạn một tách trà. Bấy giờ Thẩm Thanh Đường mới để ý thấy râu trên mặt Thẩm Thanh Ngạn vẫn còn chưa cạo, xanh đen một mảnh, khó trách trông anh lại phờ phạc như vậy.

Nhìn bộ dáng của Thẩm Thanh Ngạn, Thẩm Thanh Đường vừa đau lòng vừa lo lắng hỏi: "Đại ca đã gặp phải chuyện gì sao, sao huynh lại thành ra như thế này, tại sao huynh lại đột nhiên tham gia cuộc thi vậy?"

Khi Thẩm Thanh Ngạn nghe thấy những lời này của Thẩm Thanh Đường, vẻ mặt anh hơi sững lại.

Nhưng khi chợt nhìn thấy sắc mặt có vẻ tốt của Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Ngạn liền bình tĩnh trở lại, thở phào nhẹ nhõm nói: "Có một số chuyện ta

không muốn nói cho đệ biết, sợ ảnh hưởng đến việc tu luyện của đệ. Nhưng bây giờ thấy đệ khỏe mạnh như thế, đại ca yên tâm rồi."

Thẩm Thanh Đường tim đập lỡ một nhịp: "Có chuyện gì vậy?"

Sau một khoảng lặng.

"Mẫu thân bị bệnh." Thẩm Thanh Ngạn trầm giọng nói: "Bệnh rất lạ, y tu ở thành Lăng Dương đều chữa không được, tuy tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng nhưng ta vẫn luôn cảm thấy bất an, nghĩ muốn đón hai người đến đây càng sớm càng tốt."

Khi Thẩm Thanh Đường nghe thấy những lời này của Thẩm Thanh Ngạn, cậu lập tức trợn to mắt nói: "Tại sao đại ca không nói với đệ?"

Nếu huynh ấy nói sớm hơn, cậu có lẽ đã có thể xin nhờ Cung Phất Vũ đón cha mẹ đến đây.

Thẩm Thanh Ngạn bất đắc dĩ ho khan một tiếng, nói: "Hôm nay nhìn thấy đệ, ta mới biết đệ sống khá tốt. Trước kia… đệ không biết người ta đồn như thế nào đâu."

Thẩm Thanh Đường cau mày: "Ý huynh là gì?"

Thẩm Thanh Ngạn nhấp một ngụm trà, cười khổ nói: "Có lẽ vì ghen tị đi, mấy ngày trước ta nghe mọi người nói đệ thân là đệ tử của Cung viện trưởng nên phải thi đấu, bị ép tiến lên Trúc Cơ, đã hủy hoại gần hết thiên phú. Mấy lần ta đến tìm đệ đều không thấy, suýt chút nữa còn tưởng đệ bị giam lỏng rồi…"

"Mà ta ở Trận Pháp viện cũng không được coi trọng, căn bản không thể làm gì được, chỉ có thể suy nghĩ xem mình có thể thông qua cuộc thi xếp hạng hay không."

Khi Thẩm Thanh Ngạn nói chuyện, vẻ mặt của anh rất bình tĩnh, lời kể của anh không mang theo quá nhiều cảm xúc.

Nhưng Thẩm Thanh Đường nghe xong những lời này của Thẩm Thanh Ngạn thì vô cùng kinh ngạc, sau đó tâm trạng dần trở nên phức tạp.

Thôi Vĩnh Tư chắc chắn không muốn người khác làm phiền mình nên đã ngăn cản Thẩm Thanh Ngạn, lúc đó Thẩm Thanh Ngạn biết mẫu thân của mình bị bệnh, cho rằng đệ đệ mình bị tông môn đối xử khắc nghiệt, bản thân còn bị đệ tử trong học viện xa lánh.

Nghĩ một chút liền biết, chắc chắn đã phải trải qua cực kỳ khó khăn…

Tâm trạng của Thẩm Thanh Đường càng trở nên phức tạp hơn.

Chẳng trách Thẩm Thanh Ngạn, người luôn điềm tĩnh và tự chủ vừa nhìn thấy cậi lại phấn khích đến vậy.

Thẩm Thanh Ngạn nhìn vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường, lúc này bất đắc dĩ cười cười, đưa tay sờ đầu Thẩm Thanh Đường nói: "Bây giờ biết được là hiểu lầm

thì tốt rồi. Tu vi của đệ cũng ổn định, ta yên tâm rồi."

"Hai chúng ta cùng nhau cố gắng, hẳn là có thể mau chóng đưa cha mẹ đến thành Thanh Ngọc rồi."

Thẩm Thanh Đường mím môi, nhẹ giọng nói: "Mấy ngày nay huynh thật sự vất vả rồi."

Thẩm Thanh Ngạn mỉm cười, trên mặt lộ ra vẻ rất nhẹ nhõm: "Vất vả mà thôi, bây giờ khổ tận cam lai cũng coi như là chuyện tốt."

Nhìn nụ cười của Thẩm Thanh Ngạn, trong lòng Thẩm Thanh Đường không biết là mùi vị gì, nhưng cậu vẫn cười theo.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường nhìn râu ria xồm xoàm trên mặt Thẩm Thanh Ngạn và búi tóc hơi lộn xộn của anh, nhỏ giọng nói: "Đại ca lại đây ngồi đi, đệ cạo râu giúp huynh."

Thẩm Thanh Ngạn hơi sửng sốt, sau đó ngoan ngoãn đáp: "Được."

. .

Một chậu nước chứa nước trong vắt, lặng lẽ phản chiếu ánh nắng lung linh.

Thẩm Thanh Ngạn nhắm mắt nằm trên đùi Thẩm Thanh Đường, để tùy ý Thẩm Thanh Đường cúi đầu cẩn thận cạo sạch râu trên cằm.

Thẩm Thanh Ngạn được cạo một hồi, bỗng cười nói: "Nhắc mới nhớ, mấy ngày trước ta còn đi xem nhà ở thành Thanh Ngọc, nhưng túi tiền có hạn không mua được căn tốt."

Thẩm Thanh Đường giật mình, nhẹ giọng hỏi: "Đại ca còn thiếu bao nhiêu?"

"Năm trăm viên linh thạch trung phẩm."

Nói xong, Thẩm Thanh Ngạn lại nói: "Thực ra số tiền này trong nhà cũng không thiếu, nhưng ta nghĩ, nếu đưa cha mẹ đến đây ở, nên để ta trả số tiền này."

Thẩm Thanh Đường im lặng cười: "Đệ còn năm trăm viên linh thạch trung phẩm, khi trở về đệ sẽ cùng huynh đi xem nhà."

"Được đó."

Nhất thời, bầu không khí vô cùng yên bình.

Một lúc sau, Thẩm Thanh Ngạn đột nhiên cau mày nói: "Nhưng gần đây ta không thấy Lâm Cẩn Du ở Kiếm Tông, Thanh Đường, đệ có thấy hắn ta không?"

Nhắc đến Lâm Cẩn Du, lông mày của Thẩm Thanh Đường nhướng lên, cậu chỉ lắc đầu nói: "Đệ cũng không thấy hắn ta."

Thẩm Thanh Ngạn im lặng một lúc rồi nói: "Có lẽ là ta suy nghĩ nhiều rồi."

“Có chuyện gì sao?”

Một lúc sau, Thẩm Thanh Ngạn mới nhẹ nhàng thở ra một hơi nói: “Phụ thân đã giải quyết xong những kẻ phản bội do nhà họ Lâm gài vào rồi, nhưng không ngờ vẫn còn một kẻ lại che giấu kín như vậy. Căn bệnh của mẫu thân có một nửa liên quan đến bà ta.”

“Là ai cơ?”

“Dì Điền.”

Tay cầm dao cạo của Thẩm Thanh Đường vô thức run lên, cảm thấy có gì đó không đúng.

Mặt khác, Thẩm Thanh Ngạn lại cảm thấy tâm tình của Thẩm Thanh Đường có gì đó không ổn, ngược lại còn an ủi cậu: “Nhưng không sao, bây giờ cả nhà chúng ta đều đã Trúc Cơ rồi, Lâm Cẩn Du còn chưa lên Trúc Cơ, đợi cha mẹ đều đến đây rồi, hắn ta cũng đừng hòng làm nên trò trống gì.”

------oOo------

Chương 80: Đảm bảo sẽ ghen đến phát điên luôn.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 80: Đảm bảo sẽ ghen đến phát điên luôn.

Nghe Thẩm Thanh Ngạn nói vậy, trong lòng Thẩm Thanh Đường cũng an tâm, lúc này cậu yên lặng cạo nốt cọng râu cuối cùng cho Thẩm Thanh Ngạn, lấy chiếc khăn trắng lau mặt cho Thẩm Thanh Ngạn, nhẹ nhàng nói: “Ca ca, xong rồi ạ.”

Thẩm Thanh Ngạn ngồi dậy, đi đến bên hồ soi mặt xuống nước hồ trong vắt.

Dáng vẻ chàng thanh niên được phản chiếu trong hồ trông thật đẹp trai và tươi tỉnh, bởi vì hốc mắt hơi trũng xuống do gầy yếu nên khiến anh mang thêm vẻ chín chắn và sâu sắc.

Thẩm Thanh Ngạn bất giác mỉm cười, sờ sờ chiếc cằm lúc này đã láng cón của mình, nói đùa: “Tay nghề của Đường nhi thật tốt, nếu ca ca tìm được một tẩu tẩu có tính cách giống như đệ thì tốt biết mấy.”

Nếu là trước đây, nghe Thẩm Thanh Ngạn trêu chọc như vậy, chắc chắn Thẩm Thanh Đường sẽ tức giận, nhưng bây giờ cậu không hề có ý tức giận mà ngược lại còn cảm thấy may mắn.

Vì Thẩm Thanh Ngạn có thể nói đùa, chứng tỏ tinh thần của anh lúc này rất tốt và đã ổn định trở lại.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường lau dao cạo rồi cất đi, nhẹ giọng nói: "Nếu đại ca thật sự muốn tìm một người tẩu tẩu tốt, thì huynh nên dụng tâm một chút, mỗi ngày vẫn cứ như vầy thì không được đâu."

Thẩm Thanh Ngạn mỉm cười: "Yên tâm đi, chờ cha mẹ ổn định xong ta sẽ nghĩ đến chuyện khác."

Nghe được những lời này của Thẩm Thanh Ngạn, Thẩm Thanh Đường nhìn khuôn mặt tuấn tú tràn đầy ý cười và ước mơ của Thẩm Thanh Ngạn, trong lòng cậu âm thầm nảy ra chủ ý.

.

Thực ra Thẩm Thanh Đường vẫn luôn suy tính chuyện đưa cha mẹ đến thành Thanh Ngọc càng sớm càng tốt, nhưng mấy ngày trước đã có nhiều việc xảy ra cùng một lúc, nào là Trúc Cơ, giết Lâm Cẩn Du, vân vân…

Sau khi lên Trúc Cơ, Thẩm Thanh Đường lại phải tham gia cuộc thi nên không có thời gian lo chuyện gia đình.

Lúc đó, cậu chỉ đơn giản nghĩ rằng sau khi cuộc thi kết thúc, nếu có thể đạt được thứ hạng tốt, cậu chỉ cần đề cập chuyện này với tông môn, xem xem trưởng môn có thể châm chước hay không.

Dù sao những đệ tử muốn đưa cha mẹ vào thành Thanh Ngọc phải có cống hiến nhất định cho Kiếm Tông, nếu không Thẩm Thanh Ngạn sẽ không liều mạng tham gia cuộc thi như vậy.

Nhưng sau khi gặp Thẩm Thanh Ngạn hôm nay và hiểu được tình hình, Thẩm Thanh Đường nhận ra chuyện này không thể trì hoãn được nữa.

Mấy chuyện khác không quan trọng, chủ yếu là dì Điền…

Trong nguyên tác, dì Điền là người hầu được mẹ của Thẩm Thanh Đường mang về từ nhà ngoại, bà trung thành tận tâm với nhà họ Thẩm, sau này còn giúp đỡ Thẩm Thanh Đường.

Vì vậy, ngay cả bản thân Thẩm Thanh Đường cũng không nghĩ rằng dì Điền sẽ có vấn đề.

Bây giờ dì Điền có vấn đề, Thẩm Thanh Đường thực sự không yên tâm để Thẩm gia ở lại thành Lăng Dương.

Nhất định phải đưa về đây.

Vì vậy, chiều hôm đó, sau khi tiễn Thẩm Thanh Ngạn đi, đợi Cung Phất Vũ trở về, Thẩm Thanh Đường đã nói chuyện này với Cung Phất Vũ.

Cung Phất Vũ có thân phận đặc biệt, lời nói đôi khi còn có giá trị hơn cả trưởng môn, trước đây Thẩm Thanh Đường ít nhiều gì cũng cảm thấy dùng đặc quyền

không hay lắm, nhưng bây giờ, cậu không quan tâm mấy chuyện đó nữa.

Sau khi nghe Thẩm Thanh Đường kể lại, Cung Phất Vũ bất giác nhíu mày: "Những gì con nói đều là sự thật sao? Lâm gia thật sự dùng tà pháp để nuôi dưỡng loại quái vật đó, lại còn tẩy linh căn nữa? Vậy sao con không nói sớm cho ta biết?"

Thẩm Thanh Đường cúi đầu, vừa bất lực vừa nghiêm túc nói: "Thanh Đường không dám giấu giếm sư tôn, chỉ là trước kia Thanh Đường không có chứng cứ, lại có người Lâm gia gia nhập tông môn, nếu nói ra có thể sẽ khơi mào tranh chấp giữa hai học viện, cho nên con không bẩm báo chuyện này với tông môn."

Cung Phất Vũ liếc nhìn Thẩm Thanh Đường: "Bây giờ bọn họ hại đến trên đầu mẫu thân con rồi, con mới biết nói ra hả? Đúng là đần mà."

Thẩm Thanh Đường cụp mắt xuống, xấu hổ nhỏ giọng nói: "Là tại Thanh Đường quá bất cẩn, cho rằng phụ thân Trúc Cơ rồi sẽ không sao."

Cung Phất Vũ xỉa trán Thẩm Thanh Đường: "Con nha, vẫn còn quá ngây thơ mà."

Thấy Thẩm Thanh Đường vô thức mím môi, vẻ mặt ngày càng xấu hổ, Cung Phất Vũ thở dài một hơi, cũng không nói được gì nữa, lúc này mới đưa tay kéo Thẩm Thanh Đường lên, nói: "Được rồi, đừng quỳ nữa, đứng dậy đi. Ta sẽ phái người đi điều tra chuyện này, chuyện của cha mẹ con cũng không cần vội vàng, năm nay ta còn một lần đề cử nữa, để cho con cũng không thành vấn đề."

Không ngờ Cung Phất Vũ lại đồng ý đơn giản gọn gàng như vậy, Thẩm Thanh Đường giật mình, trái tim nhất thời buông lỏng, sau đó chậm rãi đứng dậy, vô cùng cảm kích nhìn Cung Phất Vũ, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn sư tôn."

Cung Phất Vũ nhìn đôi mắt trong veo dịu dàng của Thẩm Thanh Đường, cười cười, không kìm được vươn tay nhéo đôi má trắng nõn của Thẩm Thanh Đường, nói: "Con đó, đừng có lúc nào cũng ngoan ngoãn như vậy. Loại chuyện không ảnh hưởng đến toàn cục này, nên nói liền nói, sư tôn của con cũng chỉ là nhấc tay một cái mà thôi, không có gì phải ngại."

Thẩm Thanh Đường bị Cung Phất Vũ nhéo má có chút ngượng ngùng, mặt hơi đỏ lên, nhẹ giọng nói: "Vâng ạ, sư tôn dạy phải ạ."

"Thật ngoan."

.

Chỉ là Thẩm Thanh Đường không ngờ rằng Cung Phất Vũ ra ngoài thu xếp chuyện cậu cầu xin một phen, khi quay về liền hưng trí bừng bừng nói với cậu: "Ây da, cuối cùng cũng xong xuôi rồi, đồ đệ, mau thay quần áo đi uống rượu nào!"

Thẩm Thanh Đường: ?

"Sư tôn thật sự muốn đi sao?"

“Chứ sao nữa?”

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, nhưng nhìn vẻ mặt phấn chấn của Cung Phất Vũ, cậu lại không nỡ làm phật ý Cung Phất Vũ, cuối cùng Thẩm Thanh Đường khẽ cười nói: “Vâng ạ, vậy hôm nay sư tôn muốn thay bộ quần áo nào?”

Cung Phất Vũ dùng ngón tay mảnh khảnh gõ gõ: “Không cần gấp, lấy hết ra từ từ chọn đi.”

Vì vậy, hơn chục bộ hoa phục được bày ra trước mặt Cung Phất Vũ.

Tương ứng với chúng là vô số đồ trang sức bằng vàng, bạc và ngọc, rực rỡ và lộng lẫy đến mức muốn chói mù mắt Thẩm Thanh Đường.

Lúc này, Cung Phất Vũ đã cởi bỏ bộ đồng phục giám khảo thừa thãi, chỉ mặc một bộ thường phục, để trần đôi chân ngọc trắng như tuyết, bước trên mặt đất, xoay tới xoay lui giữa hơn chục bộ quần áo đẹp.

Thẩm Thanh Đường đi bên cạnh y, không ngại mệt mỏi giúp y mặc thử tất cả những bộ trang phục này và phối với những phụ kiện phù hợp.

Sau khi thử hết đồ, trên trán Thẩm Thanh Đường đã toát ra một lớp mồ hôi mỏng, cuối cùng Cung Phất Vũ cũng chịu chọn mặc một bộ trường bào màu vàng tím lộng lẫy.

Lớp ngoài của trường bào được làm bằng lụa ánh sao cực kỳ đẹp mắt, khi bạn đi lại nó sẽ tỏa sáng lấp lánh, kết hợp với những đồ trang sức bằng vàng, bạc và ngọc trên người Cung Phất Vũ, thật lộng lẫy và sang trọng khiến người ta không khỏi xuýt xoa.

Nhưng trang phục không phải là thứ đẹp nhất, hôm nay Cung Phất Vũ còn đặc biệt xõa tóc, mái tóc dài đen bóng hơi xoăn xõa ngang vai và sau lưng, được luồn qua một sợi dây chuyền bạc tua rua điểm xuyết những viên ngọc lục bảo.

Trước trán là một viên ngọc bích màu xanh biếc hình giọt nước, khiến cho làn da của Cung Phất Vũ trắng hơn cả tuyết, sáng chói động lòng người.

Ngược lại, đôi khuyên tai không quá lộng lẫy, chúng chỉ là hai chiếc khuyên tai bằng bạc hình con rắn nhỏ, treo lủng lẳng, không hiểu sao lại tăng thêm một chút khí chất ma mị cho Cung Phất Vũ.

Một Cung Phất Vũ như vậy, chỉ đứng ở đó thôi đã khiến mọi người cảm thấy người này thực sự là một đóa hoa tuyệt sắc cao quý nhất trong nhân gian.

Cung Phất Vũ thay y phục xong, đắc ý xoay người trước gương, cuối cùng vuốt cằm nói: “Được lắm nha đồ đệ, bộ đồ hôm nay con chọn quả nhiên rất đẹp, rất xứng với nhan sắc của ta.”

Thẩm Thanh Đường ở bên cạnh khẽ mỉm cười: “Sư tôn trời sinh đã đẹp, mặc gì cũng đẹp ạ.”

Cung Phất Vũ nghe vậy liếc Thẩm Thanh Đường một cái, vừa định nói Thẩm Thanh Đường nói rất đúng, nhưng ánh mắt lại đột nhiên rơi vào bộ đồng phục đệ tử nghiêm túc mà thanh nhã của Thẩm Thanh Đường.

Cung Phất Vũ nhíu mày, lập tức nói với Thẩm Thanh Đường: "Con ăn mặc như thế này thật làm mất mặt ta, mau đi thay đi."

Thẩm Thanh Đường: …

Sư tôn vẫn cần được chiều chuộng, Thẩm Thanh Đường mặc dù không để ý đến nhưng vẫn ngoan ngoãn đi thay đồ.

Cung Phất Vũ biết khuôn mặt của Thẩm Thanh Đường mềm mại xinh đẹp, nên không bắt cậu mặc loại trường bào dày nặng lộng lẫy đó, nhưng y vẫn đích thân chọn một bộ trường bào bằng tơ lụa màu thiên thanh cho Thẩm Thanh Đường, còn khoác thêm một lớp voan mỏng ở bên ngoài.

Tà áo lụa mềm mịn bóng mượt, phất phơ trong gió, mượt mà êm ái.

Thêm một tầng vải voan mỏng trên làn da trắng nõn trong suốt của Thẩm Thanh Đường, thật là thanh nhã xuất trần.

Về phụ kiện, Cung Phất Vũ không chọn quá nhiều, chỉ chọn một chiếc trâm cài tóc hoa mộc lan trắng trong suốt mà đơn giản, cài lên mái tóc dài đen mượt của Thẩm Thanh Đường.

Tuy nhiên, điểm nổi bật không phải là chiếc trâm cài tóc hay quần áo, mà là một tấm màn che mặt bằng vải voan mỏng có đính kèm một hàng tua rua bằng ngọc trai màu bạc do Cung Phất Vũ lấy ra.

Tấm màn che mặt dài mắc sau tai Thẩm Thanh Đường, che đi nửa khuôn mặt của cậu từ mũi xuống dưới, chỉ để lộ một đôi mắt trong veo xinh đẹp và sống động. Nó làm cho khí chất của cậu thêm mấy phần thanh lịch tao nhã không dính bụi trần.

Sau khi mặc quần áo cho Thẩm Thanh Đường, Cung Phất Vũ kéo tay cậu nhìn chằm chằm cậu một hồi, nhìn đến Thẩm Thanh Đường có chút ngại ngùng, sau đó y buông tay ra, rất tự đắc nói: "Tối nay đi Xuân Nguyệt Lâu, e là tất cả mọi người sẽ bị mê hoặc bởi sắc đẹp của hai sư đồ chúng ta mất."

Thẩm Thanh Đường: …

Trước đây, Cung Phất Vũ còn bình thường được trong một lúc, nhưng bây giờ càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

.

Nhưng đã đồng ý rồi, cũng không thể nuốt lời được.

Thẩm Thanh Đường không một lời phàn nàn đi cùng Cung Phất Vũ đến Xuân Nguyệt Lâu.

Ngay khi họ xuất hiện, sự sang trọng và xinh đẹp của hai người đã thu hút mọi sự chú ý của hầu hết các tu sĩ.

Cung Phất Vũ lúc này đang ngồi trên đài cao, cảm nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của các tu sĩ, không khỏi mỉm cười, vòng tay qua vai Thẩm Thanh Đường, ghé vào tai cậu nói: "Đồ đệ con nhìn đi, sư tôn của con có bao nhiêu là sức hấp dẫn. Đi theo sư tôn có thịt ăn nha."

Thẩm Thanh Đường đang cụp mắt chuyên chú đập quả óc chó cho Cung Phất Vũ, khi nghe Cung Phất Vũ nói vậy, cậu chỉ cười nhạt: "Sư tôn vốn đã tuyệt thế vô song, Thanh Đường cũng được hưởng lây hào quang của sư tôn."

Cung Phất Vũ nghe vậy, lại duỗi một ngón tay ra lắc lắc nói một cách bí ẩn: "Con cũng đừng coi thường bản thân. Chờ lát nữa tình lang của con tới đây, để nó nhìn thấy bộ dạng con thế này, đảm bảo sẽ ghen đến phát điên luôn."

Nói đến đây, Cung Phất Vũ không khỏi cười ha hả một tiếng.

Thẩm Thanh Đường: …

Tuy nhiên, sau khi nghe những lời này của Cung Phất Vũ, Thẩm Thanh Đường bất giác mím môi, trong lòng không khỏi nghĩ thầm – nếu thật sự có thể nhìn thấy dáng vẻ ghen tuông của Tần Di, ngược lại cũng không tệ nhỉ?

Thẩm Thanh Đường đang nghĩ Tần Di mà ghen thì sẽ như thế nào, Cung Phất Vũ đã buông tha cho cậu, đi đến bên cạnh gọi người đến uống rượu.

Như thường lệ, lại là một đám mỹ nam muôn hình vạn trạng.

Thẩm Thanh Đường nhìn nhìn, có chút buồn cười, cũng có chút đau đầu – Hi vọng Lê Trường Phong khi nhìn thấy sẽ không nóng nảy quá độ.

Tuy rằng Cung Phất Vũ đang giận hờn, nhưng Thẩm Thanh Đường cũng nhìn ra được, bản tính của Cung Phất Vũ thích chơi bời, sau này nếu thật sự thành đôi với Lê Trường Phong rồi vẫn không kiềm chế lại.

Vậy thì cũng chỉ có mình Lê Trường Phong chịu được thôi.

Editor: Nói chung là cũng không ghen lắm đâu, chưa đến nỗi có án mạng xảy ra thôi à :))))

------oOo------

Chương 81: Uống hết ly rượu này, ta sẽ đi theo ngươi.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 81: Uống hết ly rượu này, ta sẽ đi theo ngươi.

Trong Xuân Nguyệt Lâu ca hát nhảy múa, bầu không khí sôi nổi mà mê say, nhưng trong một quán trọ nhỏ ở một góc khác của thành Thủ Dương, lại là một bầu không khí yên tĩnh nghiêm túc hoàn toàn khác biệt.

Sau khi truyền tin cho Thẩm Thanh Đường xong, Tần Di mới có thời gian để xem miếng ngọc giản mà nam tử áo trắng để lại cho hắn.

Ban đầu Tần Di còn cho rằng ngọc giản này sẽ ghi chép một loại công pháp tu luyện nào đó của yêu thú.

Nhưng khiến Tần Di bất ngờ chính là, thứ viết trong ngọc giản không phải là yêu thú phải tu luyện như thế nào, mà là công pháp tinh lọc huyết thống yêu thú.

Theo như ngọc giản viết, vào thời cổ đại không hề có sự tồn tại của yêu thú, chỉ có thần thú và động vật bình thường.

Sau nhiều cuộc chiến tranh loạn lạc, thần thú hạ phàm và có mối quan hệ với động vật hoặc con người, từ đó sinh ra yêu thú và bán yêu.

Do đó, tất cả yêu thú có huyết thống cao đều có thể tự mình tiến hóa theo hướng thần thú.

Trong giới tu chân, mặc dù yêu thú bị con người xem thường, nhưng thần thú vẫn được mọi người tôn sùng.

Ngay cả những nhánh nhỏ như Loan Điểu của tộc Phượng Hoàng cũng được tôn sùng ở một vị trí rất cao.

Nếu có thể tinh lọc được huyết thống của thần thú cổ xưa, Tần Di cũng không cần phải trốn tránh như vậy.

Chỉ có điều, muốn tinh lọc được huyết thống của thần thú cổ xưa thì bản thân phải có huyết thống thuần khiết, nếu huyết thống quá hỗn tạp, xác suất thành công sẽ giảm đi rất nhiều.

Tần Di từ nhỏ đã biết mình không giống những yêu thú khác, hắn chẳng những có một số ký ức vụn vặt về truyền thừa, mà còn thỉnh thoảng nằm mơ thấy một số chuyện rất kỳ lạ.

Dựa theo lời viết trong ngọc giản này, ắt hẳn hắn thuộc loại kế thừa khá nhiều huyết thống từ thần thú, xác suất thành công cao hơn.

Mà trong tiềm thức của Tần Di đang nói cho hắn biết, tất cả những gì được viết trong ngọc giản này đều là sự thật.

Nghĩ đến đây, Tần Di không khỏi nắm chặt ngọc giản trong tay.

Nếu nam tử áo trắng chỉ đưa cho hắn công pháp tu luyện thông thường, hắn có thể sẽ không đọc nó.

Nhưng công pháp này quá hấp dẫn đối với hắn.

Hắn không muốn trốn đông trốn tây, không muốn sống trong nơm nớp lo sợ nữa, và càng không muốn liên lụy đến Thẩm Thanh Đường.

Nếu hắn có thể thành công tinh lọc thành huyết thống của thần thú, thì cuộc sống sau này của hắn và Thẩm Thanh Đường sẽ tốt hơn rất nhiều.

Chợt–

"Cốc cốc", hai tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, cơ bắp cả người Tần Di căng chặt, hắn lập tức thu hồi ngọc giản ở trong tay, trầm giọng nói: "Ai đó?"

Tần Di dứt lời, không có người đáp lại.

Ngay lúc Tần Di cau mày im lặng đứng lên, thì một quả cầu màu xanh lam đột nhiên phá vỡ cửa sổ bay vào.

Tần Di: !

Tần Di nghiêng mình muốn né tránh, nhưng quả cầu xanh lam đó đã dừng lại cách Tần Di không xa.

Một lúc sau, một làn sương nước từ từ ngưng tụ lại, hóa thành một tấm gương nước ở trước mặt Tần Di.

Trong ánh mắt nghi hoặc của Tần Di, một cảnh tượng cực kỳ huyên náo xa hoa dần hiện ra trong gương.

Phấn vàng lấp lánh, cánh hoa bay lượn, trong bầu không khí xa hoa đồi trụy ấy, vô số mỹ nam ăn mặc hở hang cười đùa vây quanh hai người.

Cung Phất Vũ, người mặc một bộ trường bào màu tím vàng, đang rúc vào giữa nhóm mỹ nam này, hài lòng thỏa ý duỗi những ngón tay trắng nõn ra ăn một quả nho, giày cũng cởi ra hết, trên mắc cá chân trắng nõn đeo một sợi dây xích vàng lấp lánh, lắc lư qua lại.

Cảnh tượng này thật sự là…

Nếu chỉ có một mình Cung Phất Vũ thì cũng thôi đi, nhưng cố tình Thẩm Thanh Đường đang mặc một bộ trường bào bằng tơ lụa màu thiên xanh vẫn một mực yên lặng ở bên cạnh hầu rượu.

Mà nếu chỉ đơn thuần là hầu rượu, Tần Di vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận được, nhưng cố tình vào lúc này lại có một người đàn ông đẹp trai ăn mặc sang trọng sáp đến, nhẹ giọng nói với Thẩm Thanh Đường hai câu.

Mà Thẩm Thanh Đường còn đáp lại hắn ta với một nụ cười mỉm.

Tần Di: …

Cuối cùng, Tần Di nhắm mắt lại, khẽ hít một hơi, lấy ra ngọc bài truyền tin ở bên hông, đem sự việc nói cho Lê Trường Phong biết.

Sau khi Lê Trường Phong trả lời "Ta sẽ đến ngay", Tần Di cất ngọc bài truyền đi, vẻ mặt sa sầm, đi thẳng đến Xuân Nguyệt Lâu.

.

Lê Trường Phong và Tần Di gần như đồng thời có mặt ở Xuân Nguyệt Lâu.

Khi nhìn thấy Lê Trường Phong, người vẫn mặc nguyên một cây đen với gương mặt giá lạnh, Tần Di không khỏi có chút kinh ngạc——Lê Trường Phong đến nhanh thật đó, phải biết rằng khi hắn truyền tin cho Lê Trường Phong, Lê Trường Phong vẫn còn chưa vào thành, không nghĩ tới trong nháy mắt đã tới nơi này rồi?

Tần Di đột nhiên cảm thấy mình đã đánh giá thấp tầm quan trọng của Cung Phất Vũ đối với Lê Trường Phong rồi.

Mà lúc này, hai người vừa xuất hiện, rất nhiều ánh mắt khó hiểu đều hướng về phía bọn họ.

Cũng không thể trách người ta——trang phục và biểu cảm của Tần Di và Lê Trường Phong không phù hợp với bầu không khí xung quanh, nhìn không giống như đến mua vui, mà giống như côn đồ đến trả thù hơn…

Lúc này, một nữ tu ăn mặc lộng lẫy lập tức đi tới, cười nói: "Hai vị quan khách có phải đi nhầm rồi không?"

Lê Trường Phong ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn Cung Phất Vũ ngồi ở vị trí cao nhất, đang cười ha ha được mỹ nam đút rượu, lạnh lùng nói: "Không đi nhầm, ta tới tìm người —— "

Vừa dứt lời, Lê Trường Phong trong tiếng kinh hô đã nhảy người lên, chớp mắt liền bay tới trước mặt Cung Phất Vũ đang được mỹ nam vây quanh.

Lê Trường Phong vừa xuất hiện liền mang tới khí tràng lạnh lẽo như núi băng.

Những mỹ nam xung quanh Cung Phất Vũ bất giác rùng mình, tất cả bọn họ đều không tự chủ mà trốn phía sau Cung Phất Vũ.

Cung Phất Vũ thấy vậy, khẽ nhíu mày, cười cười vươn tay ôm lấy vai hai mỹ nam, thấp giọng nói: "Không sao, mỹ nhân đừng sợ, hắn không đánh lại ta."

Lê Trường Phong: …

Các mỹ nam run lẩy bẩy.

Cuối cùng, Lê Trường Phong nhướng mày, tiến lên một bước, trầm giọng nói: "Đừng quậy nữa, theo ta trở về."

Cung Phất Vũ ngẩng đầu lên, hàng mi dày đổ bóng xuống mí mắt, gương mặt trắng như tuyết được phủ một lớp phấn vàng, tỏa sáng rực rỡ, đẹp đến mức không dám nhìn thẳng.

Lúc này, y lẳng lặng nhìn Lê Trường Phong, ánh mắt lấp lánh, đột nhiên cười lạnh một tiếng, tựa cằm lên đầu gối mỹ nam bên cạnh: "Ở đây cũng không phải Thanh Ngọc Kiếm Tông, ngươi dựa vào cái gì mà yêu cầu ta?"

Lê Trường Phong trầm mặc trong chốc lát, lần đầu tiên yên lặng nhìn Cung Phất Vũ bằng ánh mắt có chút bất đắc dĩ, nói: "Nơi như thế này, không thích hợp với ngươi."

Cung Phất Vũ nghe thấy lời này của Lê Trường Phong, hiếm khi nhất thời im lặng, ý cười trên gương mặt cũng nhạt dần.

Một lúc sau, Cung Phất Vũ đột nhiên cụp mắt xuống mỉm cười.

Sau đó, ở trước mặt mọi người, y đã làm ra một chuyện khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Cung Phất Vũ giơ tay lên, nhận lấy một ly rượu, sau đó lấy một chai sứ nhỏ trên bàn bên cạnh qua.

Dưới ánh mắt của mọi người, y đổ tất cả bột màu đỏ từ chiếc bình sứ nhỏ vào ly rượu trên tay.

Cuối cùng, Cung Phất Vũ cầm ly rượu và lắc nhẹ để bột thuốc hòa tan vào trong rượu.

Bây giờ đừng nói đến quần chúng hóng hớt chuyện, ngay cả sắc mặt của Thẩm Thanh Đường và Tần Di cũng bắt đầu bất ổn rồi.

Ngược lại, Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong, một người vẫn mỉm cười, người kia vẫn bình tĩnh lạnh nhạt, như thể chuyện xảy ra hoàn toàn không liên quan đến bọn họ.

Cung Phất Vũ lắc lắc ly rượu trong tay, đợi bột thuốc hoàn toàn hòa vào trong rượu, mới chậm rãi giơ tay lên, cứ vậy mà đưa ly rượu siêu cấp vô địch gấp đôi dược liệu đến trước mặt Lê Trường Phong.

"Nếu ngươi đã thích làm người tốt như vậy, thì ta thành toàn cho ngươi một lần."

"Uống hết ly rượu này, ta sẽ đi theo ngươi."

Lê Trường Phong nhìn đôi mắt đẹp đang cười nhưng không hề có ý cười của Cung Phất Vũ, khẽ hỏi: "Nếu ta không uống thì sao?"

"Không uống sao?" Ý cười trên mặt Cung Phất Vũ dần dần lạnh đi.

Sau đó, y lặng yên nhìn chằm chằm vào mắt Lê Trường Phong, trầm giọng nói: "Từ nay về sau chuyện của ta, ngươi đừng hòng xen vào."

Trong lời nói của Cung Phất Vũ rõ ràng có chút giận dỗi, y rõ ràng muốn khiến cho Lê Trường Phong không thể lui bước ở trước mặt nhiều người như vậy.

Nhất thời, bầu không khí lặng ngắt như tờ.

Thẩm Thanh Đường ở bên cạnh cuối cùng cũng không chịu nổi nữa – vốn dĩ cậu cho rằng chỉ có mình Lê Trường Phong có chỉ số cảm xúc thấp thôi, nhưng bây giờ xem ra, chỉ số cảm xúc của chính Cung Phất Vũ cũng chẳng cao đến đâu…

Nhưng ngay khi Thẩm Thanh Đường vừa định cúi người thuyết phục hai người, Lê Trường Phong đột nhiên ra tay.

Với tốc độ cực nhanh, hắn giật lấy ly rượu trong tay Cung Phất Vũ, sau đó ngửa cổ uống cạn ly rượu siêu cấp vô địch gấp đôi dược liệu!

Cung Phất Vũ sợ ngây người.

Những người khác ở hiện trường cũng sợ ngây người.

Sau một lúc im lặng, cũng không biết là ai dẫn đầu la ó.

Ngay lập tức, bầu không khí ở hiện trường bắt đầu sôi nổi trở lại.

Cuối cùng, chính Cung Phất Vũ là người phản ứng lại trước, vẻ mặt lười biếng và tươi cười mà y giả vờ trước đó đều tan biến.

Lúc này, trên mặt y mang theo kinh ngạc cùng bực tức xông tới, nắm lấy cổ áo Lê Trường Phong nói: “Ngươi điên rồi sao, ngươi còn thật sự uống hả! Mau nôn ra cho ta!”

Gương mặt lạnh lùng băng giá của Lê Trường Phong vẫn lộ ra vẻ bình tĩnh, lúc này hắn vẫn trấn định nhìn Cung Phất Vũ ở trước mặt, trầm giọng hỏi: “Ta uống rồi, ngươi có giữ lời không?”

Bàn tay đang nắm cổ áo Lê Trường Phong của Cung Phất Vũ dừng một chút, thần sắc trên mặt hơi đông cứng, sau đó y nhìn khuôn mặt đang ửng đỏ nhưng vẫn cực kỳ bình tĩnh của Lê Trường Phong, trầm giọng nói: “Ta nói lời đương nhiên giữ-“

Cung Phất Vũ còn chưa nói xong, Lê Trường Phong đã chộp lấy y, mang y bay ra ngoài.

Cung Phất Vũ giãy dụa một hồi, nhưng cuối cùng không biết vì sao, được lòng bàn tay đầy vết chai do cầm kiếm của Lê Trường Phong lặng lẽ nắm lấy, y vẫn chẳng thể nào buông ra được.

Cứ như vậy, Cung Phất Vũ bị Lê Trường Phong mang đi trong tiếng kinh hô của mọi người.

Thẩm Thanh Đường nhìn bóng dáng Lê Trường Phong và Cung Phất Vũ biến mất ngoài cửa, sửng sốt một hồi, sau đó mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

May mắn thay, Lê Trường Phong vào thời khắc mấu chốt đã thực sự mạnh mẽ một phen.

Chỉ là……

Đột nhiên cảm thấy ớn lạnh không hiểu nổi, Thẩm Thanh Đường lặng lẽ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tần Di không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh mình.

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, có chút bất đắc dĩ nhẹ giọng giải thích: "Sư tôn muốn tới đây, không phải em muốn tới đâu."

"Ta biết." Tần Di nhàn nhạt nói.

Thẩm Thanh Đường ngước nhìn đôi mắt đỏ sậm không có bao nhiêu cảm xúc dưới lớp mặt nạ của Tần Di, đang do dự có nên làm nũng xin lỗi hay không, thì một bóng người đã đổ xuống.

Thẩm Thanh Đường còn chưa hoàn hồn lại đã bị Tần Di ôm eo.

"Mặc dù có thể niệm tình tha thứ, nhưng vẫn phải bị xử phạt."

Giọng nói lạnh lùng truyền đến tai Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Đường vô thức run lên.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường còn chưa kịp phân rõ, thì xung quanh đã có vô số ánh mắt nóng bỏng bắn về phía cậu.

Cảm nhận được những ánh mắt kỳ lạ xung quanh mình, Thẩm Thanh Đường không kịp giải thích gì, mặt đỏ bừng lên, chỉ biết ủ rũ vùi đầu vào lòng Tần Di.

Tần Di thấy vậy, khóe môi thản nhiên cong lên: "Nếu đã nhát gan như vậy, sao em còn dám cùng sư tôn dạo thanh lâu chứ?"

Thẩm Thanh Đường hung hăng nhéo cánh tay Tần Di một cái, nhỏ giọng nói: "Đi mau."

Tần Di cười một tiếng, ôm lấy Thẩm Thanh Đường nhảy lên.

Mà đúng lúc này, bà chủ Xuân Nguyệt Lâu nãy giờ vẫn thích thú xem náo nhiệt bỗng tỉnh lại sau cơn mơ, tức giận đuổi theo ra ngoài.

"Trả tiền đây! Các ngươi còn chưa trả tiền mà!"

------oOo------

Chương 82: Vậy là chàng chỉ vì muốn nâng cao tu vi mới song tu với em sao?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 82: Vậy là chàng chỉ vì muốn nâng cao tu vi mới song tu với em sao?

Không lâu sau, một túi đựng linh thạch từ bên ngoài bay vào phòng, tình cờ rơi trúng đầu của bà chủ.

Một chiếc túi lớn văng ra khỏi trán của bà chủ.

Chẳng qua lúc này bà ta vội vàng giơ tay lên bịt kín túi chứa đầy linh thạch, mở ra xem, lập tức tươi cười rạng rỡ.

Nhiều linh thạch như vậy, đợt này lời to rồi!

.

Lúc này, Tần Di ôm Thẩm Thanh Đường bay vút qua xà nhà.

Thẩm Thanh Đường tựa vào lòng Tần Di, bấy giờ mới dám ngẩng đầu lên, liếc nhìn gương mặt bình tĩnh của Tần Di, nhịn không được hỏi: "Vừa rồi chàng đã cho bao nhiêu linh thạch thế? Có phải đã cho nhiều rồi không?"

Cái túi tiền căng phồng như thế, thoạt nhìn có không ít tiền nha.

Nghe vậy, Tần Di nhìn xuống Thẩm Thanh Đường: "Ta cũng không biết, chẳng qua giá cả ở Xuân Nguyệt Lâu khá cao, cho ít quá cũng không được."

Thẩm Thanh Đường bất đắc dĩ chọt chọt Tần Di: "Sư tôn đường đường là quận vương, làm sao có thể quỵt nợ được chứ, ngược lại là chàng đó, khó lắm mới dành dụm được ít tiền, bây giờ lại hết sạch rồi."

Tần Di cười nói: "Em chỉ nhớ được cái này thôi sao?"

Nhìn thấy vẻ mặt của Tần Di, tim Thẩm Thanh Đường đập lỡ một nhịp, cậu lại vô thức cúi đầu xuống, giả chết.

Tần Di cũng không vạch trần Thẩm Thanh Đường giả bộ ngoan ngoãn, lúc này mới xoay người lại, lẳng lặng ôm Thẩm Thanh Đường, đáp xuống quán trọ nhỏ hắn đang ở.

Tần Di ở trọ mấy ngày, chủ quán trọ cũng biết mặt hắn, đang muốn tiến lên chào hỏi thì Tần Di giơ tay ra hiệu ông ấy đừng có lên tiếng.

Chủ quán trọ hiểu ý liền nhanh chóng lui xuống.

Tần Di bế Thẩm Thanh Đường lên lầu.

Thẩm Thanh Đường trong lòng vẫn đang nghĩ đến tiền – nếu là trước đây, cậu sẽ không quan tâm đến những thứ này, nhưng Cung Phất Vũ đã phái người đi đón Thẩm Đình và Liễu Nhứ Lam, tất cả tiền của cậu đều đã giao cho Tần Di, lỡ như lần này đã thực sự tiêu hết tiền, sau khi cha mẹ đến đây không có đủ tiền tiêu thì phải làm sao?

Tần Di cảm thấy Thẩm Thanh Đường ở trong ngực mình có vẻ mất tập trung, khi vào phòng, hắn bế Thẩm Thanh Đường đến bên giường, yên lặng ngồi

xuống, đột nhiên vươn tay nắm lấy vai Thẩm Thanh Đường, để Thẩm Thanh Đường nhìn hắn.

Hàng mi dài của Thẩm Thanh Đường khẽ run, cuối cùng cũng nhìn lên Tần Di.

Tần Di lúc này nhướng mày, nói: "Rõ ràng là em nói muốn gặp ta, sao bây giờ lại thất thần rồi?"

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, cuối cùng cũng nói ra điều mà cậu lo lắng: "Chàng không biết tiết kiệm gì hết, tiêu nhiều tiền như vậy, sau này chúng ta cần tiền thì phải làm sao đây?"

Tần Di: ?

"Ầm ĩ nửa ngày trời, hóa ra là vẫn còn đang tiếc tiền sao?"

Sắc mặt Thẩm Thanh Đường hơi ửng hồng, cậu yên lặng cụp mắt xuống, nhưng vẫn không khỏi nhỏ giọng lẩm bẩm.

Tần Di không biết Thẩm gia đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn cảm thấy hơi buồn cười khi Thẩm Thanh Đường đột nhiên trở nên yêu tiền như vậy, nhưng hắn lại cảm thấy điều đó rất đáng yêu.

Nghĩ nghĩ, Tần Di nghiêng người tới, ghé sát vào tai Thẩm Thanh Đường, cười nói: "Nếu em thật sự tiếc tiền của ta như vậy, thì cố gắng giúp ta nâng cao tu vi đi, chờ ta Kim Đan rồi nhận một vài nhiệm vụ, số tiền này không phải sẽ trở về rồi sao?

Chất giọng Tần Di khàn khàn từ tính, mang theo chút lạnh lùng uyển chuyển, cực kỳ dễ nghe.

Và khi Thẩm Thanh Đường nghe thấy những lời này của Tần Di, tai cậu bất giác nóng bừng lên.

Một lát sau, cậu ngẩng đầu liếc nhìn Tần Di, nhỏ giọng nói: "Bây giờ ngoài việc trêu chọc em ra, chàng chẳng học được gì khác nữa."

Tần Di im lặng một lúc, lặng lẽ ôm vòng eo gầy của Thẩm Thanh Đường vào lòng, sau đó giơ tay ra, lấy ra một miếng ngọc giản, nói: "Em xem cái này đi."

"Đây là gì?"

"Em xem đi sẽ biết."

Thẩm Thanh Đường nhìn ánh mắt bình tĩnh của Tần Di, do dự một chút, cuối cùng cầm lấy ngọc giản Tần Di đưa cho.

Truyền linh thức vào trong ngọc giản, Thẩm Thanh Đường nghiêm túc xem nó.

Nhưng sau khi đọc vài trang ngọc giản, Thẩm Thanh Đường đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, cố gắng hạ thấp giọng nói: "Lan Đình, chàng muốn—"

"Ừm." Tần Di bình tĩnh cắt ngang lời nói của Thẩm Thanh Đường.

“Chỉ cần đạt tới Kim Đan, ta sẽ có thể nhanh chóng tẩy tủy.”

“Một khi tẩy tủy thành công, ta không cần trốn tránh như vậy nữa.”

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tần Di, đôi môi mỏng của Thẩm Thanh Đường chậm rãi mím thành một đường, cuối cùng vẫn không nhịn được nói: “Nhưng ngọc giản này cũng nói, nếu như không thành công, cuối cùng… “

“Suỵt.” Tần Di cau mày ngắt lời Thẩm Thanh Đường.

“Em không thể nói điều gì tốt hơn sao?” Tần Di không vui nói.

Thẩm Thanh Đường nhìn vẻ mặt của Tần Di, liền biết Tần Di đang nghĩ gì, lúc này cậu trầm mặc một hồi, chậm rãi đặt ngọc giản trong lòng bàn tay xuống, đưa tay ra, nhẹ nhàng vòng tay qua cổ Tần Di.

Cảm nhận được động tác nhẹ nhàng của Thẩm Thanh Đường, vẻ mặt khó chịu của Tần Di dịu đi một chút.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường lặng lẽ ngước mắt lên, chăm chú nhìn vào mắt Tần Di, dùng giọng ấm áp nói: “Trước giờ em chỉ muốn Lan Đình bình an vô sự, chàng là người cũng được, là yêu thú cũng được, là thần thú cũng được, không quan trọng lắm.”

“Hơn nữa trong ngọc giản cũng nói, chỉ có cảnh giới Kim Đan mới có thể thử loại tẩy tủy này, chàng không cần vội vàng như vậy.”

Nghe giọng nói nhẹ nhàng của Thẩm Thanh Đường, nhìn ánh mắt dịu dàng trầm lặng của Thẩm Thanh Đường, Tần Di khẽ thở ra một hơi, bình tĩnh nắm lấy tay Thẩm Thanh Đường.

Viết vài từ vào lòng bàn tay.

Thẩm Thanh Đường cảm nhận được mấy chữ viết của Tần Di, trong lòng khẽ giật mình

Tần Di lúc này mới buông tay ra, bình tĩnh nói: “Bây giờ em đã hiểu chưa?”

Thẩm Thanh Đường mím môi, không nói nên lời.

Ngược lại, Tần Di sau khi nói những lời này với Thẩm Thanh Đường, trong lòng có chút nhẹ nhõm, lúc này mới nói: “Bất kể ta muốn nhanh chóng thăng cấp lên Kim Đan vì điều gì thì việc thăng cấp cũng đâu phải chuyện xấu mà, đúng không?”

Nghe Tần Di nói vậy, Thẩm Thanh Đường trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: “Vậy là chàng chỉ vì muốn nâng cao tu vi mới song tu với em sao?”

Tần Di sửng sốt một chút, sau đó bình tĩnh cười nói: “Em đoán xem.”

Thẩm Thanh Đường ngoảnh mặt đi: “Em không đoán.”

Tần Di ánh mắt khẽ động, lúc này ghé vào bên tai Thẩm Thanh Đường thấp giọng nói: “Không phải em thích đọc mấy cuốn thoại bản kia sao? Mấy ngày

nay ta học rất tốt đó."

Thẩm Thanh Đường toàn thân cứng đờ.

"Nếu em muốn, tối nay chúng ta hãy thử một vài kiểu mới nhé?"

Thẩm Thanh Đường: …

Thẩm Thanh Đường nhịn không được muốn đẩy Tần Di ra bỏ chạy.

Nhưng mà cậu vươn tay ra, không những không đẩy ra được, mà còn bị Tần Di nắm lấy cổ tay.

Ngay lập tức, một dải ruy băng vừa lạnh vừa đàn hồi được lấy ra, trong nháy mắt đã quấn quanh cổ tay mảnh khảnh trắng nõn của Thẩm Thanh Đường.

Nhoáng cái đã bị trói chặt rồi…

"Em ngoan ngoãn thì ta sẽ không chơi nhiều đâu." Tần Di thấp giọng nói.

Thẩm Thanh Đường: !

Sau nửa nén hương.

Đôi mi dài mảnh của Thẩm Thanh Đường run lên, hơi thở nóng rực, cậu âm thầm oán giận không thôi.

Nói mình ngoan ngoãn thì có gì khác biệt chứ?

Không phải Tần Di muốn làm gì thì vẫn cứ làm đó sao?

Cảm nhận được sự ai oán của Thẩm Thanh Đường, Tần Di đang hôn vành tai trắng nõn của Thẩm Thanh Đường đột nhiên ngẩng đầu lên, vươn ngón tay ra nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi mỏng đỏ mọng và mềm mại của Thẩm Thanh Đường.

"Em không vui sao?" Tần Di thấp giọng hỏi.

Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt đỏ thẫm vẫn chưa hết gợn sóng của Tần Di, đột nhiên cảm thấy có chút ủy khuất, sau đó yên lặng cụp mi xuống, không nhìn Tần Di nữa.

Tần Di im lặng một lúc, vòng tay qua người Thẩm Thanh Đường, hỏi: "Em không thích thế này sao?"

Thẩm Thanh Đường trong lòng thầm nghĩ, không phải cậu không thích, chỉ là…

Ngón tay mang theo vết chai mỏng nhẹ nhàng vén mớ tóc rối loạn quanh tai Thẩm Thanh Đường lên, Tần Di thản nhiên nói: "Em từng bảo ta phải thành thật, nhưng bây giờ em mới là người không thành thật."

Thẩm Thanh Đường: …

Trái tim cậu run lên, rồi lại run lên.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Đường yên lặng ngẩng mặt lên, trong đôi mắt ướt át có chút cảm xúc khó nói thành lời nhìn Tần Di, nhẹ giọng nói: “Em không thích Lan Đình chỉ vì muốn nâng cao tu vi mà song tu với em.”

Tần Di sững người, lặng lẽ nhìn Thẩm Thanh Đường.

Mà Thẩm Thanh Đường lúc này đối diện đôi mắt đỏ sẫm của Tần Di, nghiêm túc nói: “Em muốn chàng vì thích em mới muốn song tu với em.”

“Xem thoại bản cũng vậy.”

“Em không muốn chàng làm vậy chỉ để lấy lòng em, hoặc là vì có mục đích khác.”

“Chàng có hiểu không?”

Có một khoảng lặng dài.

Vốn dĩ Thẩm Thanh Đường nói những lời này là hy vọng Tần Di sẽ dỗ dành cậu, dịu dàng với cậu một chút.

Không ngờ Tần Di thế mà lại im lặng.

Thẩm Thanh Đường không vui nữa rồi.

Nhưng mà lúc này, Tần Di lại bất đắc dĩ thở dài: “Sao em lại khó dỗ như vậy chứ?”

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, tức giận nói: “Chàng có dỗ em đâu.”

Lúc này, Tần Di có chút bất đắc dĩ nhìn Thẩm Thanh Đường, giống như đang nhìn một đứa trẻ nghịch ngợm không có cách nào dỗ cho ngoan: “Là ai nói muốn ta chủ động một chút?”

Môi Thẩm Thanh Đường mấp máy.

“Là ai suốt ngày lấy mấy cuốn thoại bản đó ra yêu cầu ta học chúng?”

Thẩm Thanh Đường: …

“Còn có, là ai nói song tu có thể làm sẹo của ta biến mất, còn có thể nâng cao tu vi, làm càng nhiều càng tốt?”

Thẩm Thanh Đường khẽ mở to mắt, không biết nên nói gì luôn.

Lúc này, cậu đột nhiên ý thức được một chuyện —— cậu cho rằng Tần Di đã hiểu ý mình.

Nhưng thật ra Tần Di chẳng hiểu cái gì hết.

Chỉ số cảm xúc của Tần Di căn bản không cùng cấp độ với cậu.

Thẩm Thanh Đường: …

Đột nhiên cậu cảm thấy hơi hụt hẫng.

Chợt, trán Thẩm Thanh Đường bị gõ nhẹ một cái.

Thẩm Thanh Đường cau mày ngẩng đầu lên, lại bắt gặp ánh mắt vô cùng bất đắc dĩ của Tần Di.

“Đừng có suy nghĩ lung tung.”

“Nếu em không muốn song tu, đêm nay sẽ không làm nữa.”

Nói xong, Tần Di vươn tay, từ từ cởi bỏ sợi dây buộc trên cổ tay Thẩm Thanh Đường.

Tuy nhiên, ngay lúc dải lụa được tháo ra, Tần Di vừa định đứng dậy thì Thẩm Thanh Đường đã lao tới.

Đột nhiên, Tần Di bị đẩy ngã xuống giường.

Tần Di: ?

Sau đó, hắn bắt gặp đôi mắt đẹp có chút oán trách của Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường lúc này nhéo bả vai Tần Di một cái: “Nói một câu chàng muốn song tu là vì thích em bộ khó đến thế sao?”

Cậu chỉ muốn được Tần Di dỗ dành mà thôi.

Tần Di bấy giờ mới im lặng sửng sốt một hồi, trong mắt đột nhiên chậm rãi tràn ra ý cười.

Sau đó hắn nhẹ giọng hỏi: “Nói xong thì có ưu đãi gì không?”

Thẩm Thanh Đường sáp đến gần hắn, cắn lên môi hắn một cái, rồi lẳng lặng nhìn Tần Di nói: “Nếu chàng nói, đêm nay em sẽ nghe lời chàng.”

“Đơn giản như vậy sao?” Tần Di cười nói.

Thẩm Thanh Đường cảm thấy Tần Di lại qua quít với mình, vừa định nổi giận, Tần Di lại đột nhiên ngồi dậy, vòng tay qua eo thon của cậu, ôm chặt cậu vào lòng.

Trong đôi mắt đỏ sẫm ấy lấp lánh ánh sáng dịu dàng và ấm áp.

“Ngốc thiệt, ta đương nhiên là vì thích em mới muốn song tu với em.”

“Em tốt như vậy, làm sao ta có thể không thích đây?”

Thẩm Thanh Đường sững sờ một lúc khi hơi thở ấm áp phả vào tai mình, cả người cậu tan chảy ra như ngâm trong đường nóng.

Sau đó Thẩm Thanh Đường không nhịn được nở một nụ cười, ngẩng đầu lên, nhào tới hôn lên môi Tần Di.

Lần này, cậu rất chủ động.

Đôi môi của Thẩm Thanh Đường mềm mại và ngọt ngào, Tần Di không tự chủ được ngã ngửa ra sau khi cậu hôn hắn như vậy.

Còn Thẩm Thanh Đường cũng cúi đầu, từ từ ngả vào trong lòng hắn.

Giống như một viên kẹo mềm, từ từ tan ra.

------oOo------

Chương 83: Tình căn của ngươi đâu? Tình căn của ngươi đâu mất rồi?!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 83: Tình căn của ngươi đâu? Tình căn của ngươi đâu mất rồi?!

Khi Thẩm Thanh Đường chủ động, Tần Di lại trở nên dè dặt hơn.

Ai biểu Thẩm Thanh Đường đã không biết mà còn thích tán tỉnh người ta chứ?

Hắn giơ tay lên ôm lấy Thẩm Thanh Đường, nhưng Thẩm Thanh Đường lại cứ một mực nhào tới cắn môi hắn, cắn lỗ tai hắn.

Môi Thẩm Thanh Đường vừa mềm vừa thơm, hôn cậu giống như đang ăn kẹo vậy.

Cho dù có cố sức cắn hắn thì vẫn cứ mềm mại như thế, không hề đau, chỉ hơi ngứa, giống như một đứa trẻ đang làm nũng.

Sau khi Thẩm Thanh Đường tự mình hôn bừa bãi một trận, ngược lại còn tự khiến bản thân mệt đến mức ngã vào lồng ngực của Tần Di không muốn ngồi dậy.

Tần Di buồn cười, ôm lấy cậu từ từ ngồi dậy, thò tay vào cổ tay áo trắng tuyết chậm rãi trượt lên.

Với tay áo bằng lụa mềm mượt và mát lạnh, những ngón tay của Tần Di dễ dàng chạm vào khuỷu tay mảnh khảnh của Thẩm Thanh Đường.

Tiếp đó, hắn đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy khuỷu tay mềm mại và tinh xảo của Thẩm Thanh Đường, những ngón tay ấm áp có chút chai sần khiến cả người Thẩm Thanh Đường run lên.

“Không phải đã dặn em mặc áo lót vải lưới rồi sao?” Tần Di đột nhiên nói.

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, sau đó cau mày cắn Tần Di một cái: “Thứ đó sao có thể ngày nào cũng mặc được chứ?”

Tần Di cười nhẹ, vừa vuốt ve vừa nắm cổ tay mảnh khảnh của Thẩm Thanh Đường: “Vậy thì, em nên chịu phạt đi.”

Ánh mắt Thẩm Thanh Đường khẽ động một chút, không biết vì sao cậu lại đột nhiên trở nên hăng hái, cũng không quan tâm Tần Di đang nghĩ gì, cúi người bắt

đầu phanh cổ áo Tần Di.

Tần Di: !

Tần Di liền nắm lấy tay Thẩm Thanh Đường: "Đừng quậy!"

Thẩm Thanh Đường dùng đôi mắt hẹp dài trong veo như nước lặng lẽ nhìn Tần Di một lúc, buồn cười nói: "Chàng như vậy là chỉ cho quan viên đốt lửa không cho dân chúng thắp đèn đấy."

Tần Di: …

Nhưng mà, Tần Di còn chưa kịp giải thích, hắn lại chợt phát hiện ra có cái gì đó không đúng.

Xung quanh có những sợi dây leo xanh lục lặng lẽ vươn ra, từng chút một quấn quanh bắp chân của hắn, dần dần trượt lên trên quấn lấy cánh tay, tứ chi hắn.

Chẳng mấy chốc, Tần Di đã không thể nhúc nhích được nữa.

Tần Di: …

Nếu hắn muốn thoát khỏi những sợi dây leo này cũng được thôi, nhưng những sợi dây leo này quá mảnh, Tần Di cũng không dám dùng sức giật đứt – dù sao đây cũng là một phần của Thẩm Thanh Đường, hắn không thể làm tổn thương Thẩm Thanh Đường được.

Đợi đến khi dây leo khống chế toàn thân Tần Di, Thẩm Thanh Đường mới chậm rãi ung dung ngồi dậy, trên khuôn mặt trong veo trắng nõn như tuyết nở một nụ cười ranh mãnh: "Này thì cho chàng ngày nào cũng bắt nạt em, bây giờ thì chàng tiêu đời rồi."

Tần Di nhìn ánh sáng lấp lánh trong mắt Thẩm Thanh Đường, bất đắc dĩ nói: "Em muốn chơi trò này thì sớm nói với ta là được, ta cũng sẵn lòng."

Thẩm Thanh Đường cười nhạt, lộ ra vẻ hiểu rõ: "Em mới không tin chàng đâu."

Vừa nói, một sợi dây leo chậm rãi duỗi ra, trước tiên là móc lấy mặt nạ trên mặt Tần Di, từ từ gỡ xuống.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường điều khiển những sợi dây leo khác, từ từ chui vào trong cổ tay áo mở rộng của Tần Di.

Tần Di: …

Toan rồi, hình như Thẩm Thanh Đường thực sự chơi lớn rồi.

Hắn vừa muốn dùng chút lực giãy giụa thì Thẩm Thanh Đường đã lập tức cảm nhận được ý đồ của hắn, thế là cậu buồn bã nói: "Nếu bây giờ chàng nghỉ chơi, sau này em sẽ không để ý đến chàng nữa đâu."

Tần Di câm nín.

Ước chừng nửa canh giờ sau, mắt thấy Tần Di sắc mặt đỏ bừng, đôi mắt dài hẹp đỏ thẫm lần đầu tiên bị bao phủ bởi hơi nước ẩn nhẫn chịu đựng, quai hàm thon gầy khẽ run, còn cố hết sức ngưỡng chiếc cổ thon dài lên, Thẩm Thanh Đường cảm thấy trong lòng ngứa ngáy không thôi.

Sau đó cậu lại bổ nhào tới một lần nữa.

Tần Di đột nhiên hừ một tiếng.

Thẩm Thanh Đường lúc này đang nằm trên ngực hắn, cười với hắn bằng đôi mắt sáng ngời.

Hầu kết của Tần Di trượt lên xuống, một lúc lâu sau, hắn cụp mắt xuống, kìm nén nói với giọng khàn khàn: "Nếu em còn quậy nữa, ta sẽ không khách khí nữa đâu."

Hắn chưa bao giờ nỡ lòng đối xử tàn nhẫn với Thẩm Thanh Đường như vậy.

Mà Thẩm Thanh Đường lại chẳng đau lòng hắn chút nào cả…

Thẩm Thanh Đường hoàn toàn không phát giác được sự nguy hiểm, lúc này còn mang theo ý cười nhẹ giọng nói: "Không khách khí như thế nào?"

Tần Di nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi nóng hổi.

Khi hắn mở mắt ra lần nữa, ánh sáng trong mắt hắn nguy hiểm hơn bao giờ hết.

Thẩm Thanh Đường là Mộc linh căn, trời sinh rất nhạy cảm với nguy hiểm, lúc này theo bản năng cậu muốn nhảy xuống giường chạy trốn, nhưng Tần Di lại đột nhiên lật người, dùng cổ chân kéo cậu lại.

Thẩm Thanh Đường xong rồi, cậu thật sự xong đời rồi.

Lúc này, Tần Di đem cậu ôm vào trong ngực, chậm rãi cúi đầu, hôn lên cần cổ trắng nõn, lưu lại mấy dấu hôn đỏ ửng.

Thẩm Thanh Đường run lẩy bẩy.

Lần này Tần Di một chút cũng không thương xót, chỉ chầm chậm nắm chặt cổ tay trắng tuyết kia, khiến cho người nào đó không trốn đi đâu được.

.

Trong sân quán trọ thoang thoảng hương sữa, khi màn đêm buông xuống, sương mù ngoài cửa sổ dần dần ngưng tụ lại như màu sữa trắng.

Có ai đó đang đun sôi sữa.

Cái nồi nhỏ bằng bạc rất tinh xảo xinh xắn, bên trong có sữa trắng ngà đang sôi ùng ục rất đẹp mắt.

Ngọn lửa bên dưới sáng bập bùng, cứ thế mà liếm đáy nồi bạc từng chút một, khiến cho sữa trong nồi sủi bọt trắng xóa.

Sau đó, lửa mạnh hơn, sữa trong nồi thậm chí còn sôi lên từng lớp bọt sữa trắng đục, nhỏ giọt xuống mép nồi, nhỏ vào trong lửa, khiến cho ngọn lửa càng cháy bùng lên sáng ngời.

Cuối cùng, sữa trong nồi bắt đầu run rẩy sủi bọt vang lên tiếng xèo xèo.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên có người chao ôi một tiếng: "Sữa của ta!"

Nhất thời, cả quán trọ đều nghe thấy.

Không bao lâu sau, cửa phòng Tần Di bị gõ nhẹ, bên ngoài truyền đến một tiếng hỏi dò: "Quý khách, ông chủ của bọn ta vừa mới đun quá nhiều sữa, ngài có muốn uống một chút không?"

Tần Di ánh mắt khẽ động, nhàn nhạt cười một tiếng, cúi đầu hôn lên đôi gò má trắng nõn đang đỏ bừng ở trong ngực hắn, hàm ý sâu xa thấp giọng nói: "Không cần."

"Ta vừa mới uống xong."

Thẩm Thanh Đường: …

.

Bên này là yêu đương mật ngọt, còn bên kia là tranh cãi hỗn loạn.

Lê Trường Phong đưa Cung Phất Vũ trở về Thủ Dương Tông.

Hai người vừa đáp xuống đất, dáng đi của Lê Trường Phong hình như hơi loạng choạng.

Cung Phất Vũ sắc mặt trầm xuống, lập tức bố trí cấm chế xung quanh sân viện, sau đó đỡ lấy Lê Trường Phong.

Nhìn gương mặt trắng như sương của Lê Trường Phong giờ phút này đã nhuộm màu đỏ ửng, Cung Phất Vũ không hiểu sao lại cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, biết rõ còn cố ý hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Lê Trường Phong: …

Lập tức, Lê Trường Phong muốn đẩy Cung Phất Vũ ra, trầm giọng nói: "Ta tự nghĩ cách, ngươi tránh xa ta ra."

Nhưng mà lúc này Lê Trường Phong bước đi đã rất loạng choạng, ánh mắt thường ngày sáng tỏ của hắn, giờ phút này đã lộ ra một loại mờ mịt mỏng manh khó mà giải thích được.

Cung Phất Vũ trầm mặc một lát, sau khi hạ quyết tâm, y liền siết chặt cổ tay Lê Trường Phong, nói: "Nếu ta không buông ngươi ra thì sao?"

Lời nói của Cung Phất Vũ khiến Lê Trường Phong hơi sững người.

Không biết qua bao lâu, Lê Trường Phong xoay gương mặt lạnh lùng đẫm mồ hôi qua, yên lặng nhìn Cung Phất Vũ.

Mặc dù đôi mắt hắn mơ hồ, nhưng vẻ mặt hắn không hiểu sao lại rất lạnh lùng.

Rồi hắn đè thấp giọng nói: "Lúc trước ta giấu em, là ta không đúng."

Nhìn thấy Lê Trường Phong như vậy, tim Cung Phất Vũ đập lỡ một nhịp, trong lòng đột nhiên sinh ra dự cảm chẳng lành.

Sau đó, y thấy Lê Trường Phong lẳng lặng nhắm mắt lại, khàn giọng nói: "Ta không có tình căn, cho nên không thể cùng bất cứ ai kết thành đạo lữ."

"Ta không muốn hại em-"

"Lê Trường Phong!"

Cung Phất Vũ đột nhiên nổi giận.

Sau đó y cười lạnh nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Lê Trường Phong: "Nếu ngươi không có tình căn, thì làm sao có thể động tâm với ta ở trong Mộng Hạc cảnh?! Ngươi nói dối thì cũng phải có căn cứ chứ!"

"Mộng Hạc cảnh…?"

Lê Trường Phong sửng sốt, sau đó hoàn hồn lại: "Em thấy hết rồi sao?"

Cung Phất Vũ nghiến răng nghiến lợi: "Ta đương nhiên nhìn thấy!"

Nói đến đó, Cung Phất Vũ cũng không quan tâm Lê Trường Phong giải thích gì nữa, trực tiếp đẩy hắn vào lan can.

Lê Trường Phong muốn giãy giụa, lại bị Cung Phất Vũ kiên quyết giữ chặt.

Sau đó, Cung Phất Vũ lấy ra một viên đan dược màu tím, ép Lê Trường Phong nuốt nó, sau đó đặt lòng bàn tay lên ngực Lê Trường Phong, cưỡng ép truyền linh thức của mình vào đó mà không có bất kỳ sự dịu dàng nào.

Y thật sự không tin Lê Trường Phong không thể động tình mấy lời nói nhảm đó.

Hôm nay, y muốn Lê Trường Phong động tình, y muốn chính miệng Lê Trường Phong thừa nhận hắn từng thích y!

Tuy nhiên, khi dược tính của đan dược màu tím bùng phát, linh thức của Cung Phất Vũ từ từ xâm nhập vào biển ý thức của Lê Trường Phong.

Cung Phất Vũ quả thực phát hiện có điều gì đó không ổn.

Biển ý thức của Lê Trường Phong một mảnh khô cạn, không có một ngọn cỏ, trống rỗng tiêu điều, không có cái gì cả.

Một lúc sau, Cung Phất Vũ dùng đôi tay run rẩy siết chặt cánh tay Lê Trường Phong, hai mắt đỏ hoe hung dữ nói: "Tình căn của ngươi đâu? Tình căn của ngươi đâu mất rồi?!"

Lê Trường Phong yên lặng nhìn Cung Phất Vũ, dùng giọng điệu vô cùng mờ mịt nhỏ giọng nói: "Ta đã nói với em rồi, ta không có tình căn—— "

"Ngươi nói dối! Ta rõ ràng đã từng nhìn thấy tình căn của ngươi!"

Tay của Cung Phất Vũ càng thêm run rẩy.

Y không chỉ từng nhìn thấy nó, mà còn nhìn thấy mọi thứ bên trong.

Tình căn trong biển y thức của Lê Trường Phong sinh trưởng vô cùng tốt, nó rậm rạp và tươi tốt như một cây đại thụ cao chót vót, lại vô cùng dịu dàng.

Khi gió thổi qua, xanh biếc một mảnh, y đã nhìn thấy mình ở dưới tán cây đó.

Bản thân y mặc một bộ trường bào màu trắng, ngồi trên cành cây, mái tóc đen xoăn xõa trên vai, tỏa sáng rực rỡ dưới ánh nắng, trên gương mặt xinh đẹp nở một nụ cười rạng rỡ tỏa nắng.

Cách biệt một trời một vực với bản thân y của hiện tại…

Chính vì đã từng nhìn thấy những điều này nên Cung Phất Vũ chưa từng bỏ cuộc.

Y không tin, một tình cảm bền chặt sâu đậm lại trong sáng chân thành như thế, làm sao có thể nói đứt liền đứt chứ?

Rõ ràng là có, tại sao lại biến mất rồi?

Cung Phất Vũ muốn hỏi lại, nhưng lúc này Lê Trường Phong đã nhắm mắt lại, khuôn mặt đỏ bừng, mồ hôi nóng rẫy chảy ròng ròng, hắn đã rơi vào trạng thái hôn mê kỳ lạ.

Cung Phất Vũ phục hồi lại tinh thần sau vô số hoài nghi và kinh ngạc, nhận ra điều gì đó, trong lòng khẽ giật mình, y lập tức đỡ lấy Lê Trường Phong.

Đã không còn tình căn, hiển nhiên cũng không thể giải quyết bình thường.

Thuốc đó có uống bao nhiêu đi chăng nữa, căn bản cũng khó mà thuyên giảm được.

Lê Trường Phong cái đồ ngu xuẩn này!

Cung Phất Vũ ôm cơ thể gầy gò nóng bỏng trong vòng tay, giận muốn điên, hận muốn chết.

Nhưng y không thể làm gì được.

Lúc này, y chỉ có thể bế Lê Trường Phong sắp hôn mê lên vội vàng đi vào phòng.

Đúng lúc này, Lê Trường Phong khàn giọng đứt quãng nói: "Em tìm cho ta một ít nước lạnh, ngâm mình… sẽ không sao."

"Câm miệng!"

Lê Trường Phong: …

------oOo------

Chương 84: Cung Phất Vũ hiện tại vẫn còn nhớ rõ tiếng kêu thống khổ của Lê Trường Phong khi đó.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 84: Cung Phất Vũ hiện tại vẫn còn nhớ rõ tiếng kêuthống khổ của Lê Trường Phongkhi đó.

Lê Trường Phong được Cung Phất Vũ đưa vào phòng.

Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại, cấm chế giăng tứ phía, Cung Phất Vũ liền đẩy Lê Trường Phong ngã xuống sàn, nắm lấy cổ áo của Lê Trường Phong và hôn hắn một cách thô bạo.

Lê Trường Phong bất thình lình mở mắt ra, đáy mắt hắn rõ ràng hiện lên một tia cảm xúc rạn nứt.

Cung Phất Vũ vừa mới uống rượu lại còn ăn rất nhiều trái cây có vị ngọt, mùi rượu và vị ngọt của trái cây tràn ngập môi và răng y.

Đôi môi đỏ tươi mềm mại, Lê Trường Phong bị y hôn như vậy có chút choáng váng.

Cho dù tình căn của Lê Trường Phong đã không còn nữa, nhưng khi bị hôn như vậy không có nghĩa là hắn không có chút cảm giác nào.

Hơn nữa người đang hôn hắn là một mỹ nhân xinh đẹp như Cung Phất Vũ ……

Lông mi của Cung Phất Vũ lúc này đang run lên, lớp phấn vàng lấp lánh trên khuôn mặt xinh đẹp như tuyết trắng của y khiến Lê Trường Phong, người đang nhìn ở khoảng cách gần cảm thấy mình như ngừng thở.

Lê Trường Phong run rẩy nắm lấy cổ tay Cung Phất Vũ, muốn đẩy y ra, nhưng cổ tay của Cung Phất Vũ cực kỳ mảnh khảnh, khẽ chạm một cái, bàn tay chai sạn của Lê Trường Phong đã nắm chặt vào lòng bàn tay.

Lê Trường Phong tim đập thình thịch, muốn chạy trốn, lại trốn không được.

Khoảnh khắc tiếp theo, Cung Phất Vũ mạnh mẽ đẩy Lê Trường Phong xuống đất.

Lê Trường Phong thừa dịp muốn chạy trốn, Cung Phất Vũ lại thẳng thừng đè lên hắn, cứ vậy mà cúi xuống, giữa mái tóc đen quăn xõa bung hai bên, y lặng

lẽ chống hai cánh tay trắng nõn trên sàn nhà, nhìn chằm chằm vào Lê Trường Phong.

Đường nét gương mặt của Cung Phất Vũ xinh đẹp và ngời sáng, với hàng mi mảnh và dày, sống mũi thẳng và đôi môi mỏng đỏ mọng, lúc này, trong đôi mắt long lanh ấy có vô số tia sáng lấp lánh tuôn trào trên làn da trắng nõn trong suốt, đẹp đến ngỡ ngàng.

Lúc này, viên ngọc bội màu xanh ngọc bích hình giọt nước trên trán y treo lắc lư trước vầng trán xinh xẻo, đẹp đến mê muội lòng người, thậm chí phấn vàng trên mái tóc dài xoăn tít của y còn rơi xuống người Lê Trường Phong, nhuộm cho bộ quần áo đen nhạt nhẽo của Lê Trường Phong thành màu tươi sáng.

Lê Trường Phong thật sự say rồi…

Mà lúc này nhìn thấy vẻ mặt say mê của Lê Trường Phong, Cung Phất Vũ mím môi cười một cách khó hiểu.

Sau đó y đưa tay chậm rãi vặn chiếc trâm gài tóc sau đầu Lê Trường Phong.

Nhẹ kéo một cái——

Một tiếng leng keng khe khẽ vang lên, chiếc phát quan màu bạc trên đầu Lê Trường Phong lăn xuống, mái tóc đen dài thẳng mượt cũng đổ xuống sàn ở sau lưng.

Không hiểu sao lại khiến một người luôn cấm dục như hắn tăng thêm chút dịu dàng và đa tình.

Cũng không biết vì sao, sau khi bị Cung Phất Vũ tháo xuống trâm gài tóc, khí tràng trên người Lê Trường Phong không hiểu sao cũng giảm xuống, lúc này hắn không khỏi khàn giọng nói: “Phất Vũ, đừng làm bậy……”

“Ta chính là muốn làm bậy đó.”

Cung Phất Vũ y thật sự vẫn không tin, Lê Trường Phong trước đây rõ ràng thích y như vậy, hiện tại không có tình căn thì thực sự không thể sao?

Nghĩ đến đây, trong mắt Cung Phất Vũ lóe lên một tia lửa nóng, không để ý đến trong mắt Lê Trường Phong cuối cùng cũng hiện lên vẻ hoảng sợ, y lại nắm lấy cổ áo của Lê Trường Phong, hung hăng hôn hắn…

.

Ngoài phòng

Một người mặc bạch y lẳng lặng đứng trước cửa viện, nhìn cấm chế giăng tứ phía xung quanh, biểu tình trên gương mặt lạnh lùng càng thêm lạnh lẽo.

Người đàn ông mặc đồ trắng này không ai khác chính là Cung Minh Trạch.

Nhưng vào lúc này, ngọc bài truyền tin bên hông anh ta lặng lẽ lóe lên tia sáng.

Nhắm mắt lại, Cung Minh Trạch cầm lấy ngọc bài truyền tin.

Sau khi nhìn lướt qua tin tức bên trong, Cung Minh Trạch trầm mặc một lúc, khẽ thở ra một hơi rồi lạnh lùng bỏ đi.

.

“Quận vương hạ lệnh thuộc hạ điều tra chuyện về Lâm gia, thuộc hạ đã điều tra ra rồi, xác thực có người trong Lâm gia đang lén lút nuôi dưỡng linh thảo kỳ dị, dùng để tăng tu vi.”

Một tu sĩ mặc áo đen đeo mặt nạ cung kính đứng sau tấm bình phong, nhỏ giọng nói với người áo trắng đang quay lưng về phía mình ở trong phòng.

Lúc này, Cung Minh Trạch mới chậm rãi mở mắt ra, xe chuỗi hạt ngọc trắng trong lòng bàn tay, bình tĩnh nói: “Còn chuyện hãm hại Thẩm gia thì sao?”

Tu sĩ áo đen trầm mặc một lát, nói: “Là sự thật.”

Ngón tay Cung Minh Trạch dừng trên hạt ngọc trắng một chút, sau đó lạnh lùng nói: “Vậy thì giết hết đi.”

Tu sĩ áo đen rùng mình: “Ý của điện hạ là—”

Cung Minh Trạch: “Ngươi đang làm việc cho quận vương, hỏi ta làm gì?”

Tu sĩ áo đen sửng sốt, sau đó thăm dò thấp giọng hỏi: “Vậy sau khi người Thẩm gia được đón đến thành Thanh Ngọc, điện hạ cảm thấy nên xử lý như thế nào?”

Lần này, Cung Minh Trạch trầm mặc hồi lâu, thẳng đến tu sĩ áo đen có chút run rẩy, mới thản nhiên nói: “Hỏi quận vương.”

Tu sĩ áo đen thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nói: “Tuân lệnh.”

Tu sĩ áo đen rời đi.

Cung Minh Trạch đứng một mình trong phòng, lặng lẽ xe từng hạt ngọc trắng trong lòng bàn tay.

Thật lâu sau, anh ta lại mở mắt ra, thanh âm non nớt của một thiếu niên dần hiện lên trong đầu anh ta.

“Lâm Cẩn Du, em trốn ở đâu rồi? Sao ta lại không thể tìm thấy em!”

Lâm Cẩn Du…

Cũng họ Lâm sao?

Sẽ không trùng hợp như thế chứ?

Một lúc sau, Cung Minh Trạch khẽ cau mày, anh ta thu chuỗi hạt ngọc trắng vào lòng bàn tay.

.

Hôm sau

Thẩm Thanh Đường nhận được lệnh của Cung Phất Vũ, quang minh chính đại đưa Tần Di vào Thủ Dương Tông.

Chỉ là lúc này, trên đường đi cậu vẫn cụp mắt xuống, không để ý tới Tần Di quá nhiều.

Tần Di không vội vã đi theo, trong tay cầm một số đồ dùng và đồ ăn nhẹ, trên môi mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

Một Thẩm Thanh Đường như vậy, hắn lại cảm thấy rất dễ thương.

Trước đây Thẩm Thanh Đường quá dịu dàng ân cần, lại khiến hắn có chút không biết làm sao, cứ hoài nghi bản thân có phải gặp trúng người giả rồi không.

Bây giờ Thẩm Thanh Đường sẽ cáu kỉnh với hắn, sẽ nhỏ nhen với hắn, hắn ngược lại càng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Bạn biết đấy, không ai là không có chút tình khí nóng nảy cả.

Có thể nổi nóng với hắn chứng tỏ Thẩm Thanh Đường bây giờ đã toàn tâm toàn ý xem hắn như người một nhà.

Hai người đi tới sân viện nơi Cung Phất Vũ ở, Thẩm Thanh Đường quay đầu lại nhìn Tần Di, sau đó cau mày nói: “Sao chàng còn cầm mấy thứ đó? Mau cất đi đi.”

Tần Di nghe lời thu hồi đồ đạc, lúc này liếc mắt nhìn cấm chế trước viện, nói: “Hay là chúng ta đi dạo một lát.”

Thẩm Thanh Đường lúc này cũng nhìn thấy cấm chế trong sân, hơi giật mình, lại liếc nhìn bầu trời, không khỏi mím môi———-hai vị sư tôn thật là lợi hại nha…

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường không khỏi âm thầm mỉm cười.

Nhưng khi cậu nhìn thấy dáng vẻ mang ý cười của Tần Di, cậu lập tức thu hồi nụ cười, kéo kéo ống tay áo của Tần Di, trầm giọng nói: “Đi thôi.”

Tần Di nâng tay, lặng lẽ vuốt mái tóc rối bên tai Thẩm Thanh Đường: “Được.”

Kết quả là hai người vừa quay người đi, cấm chế trước sân ở sau lưng liền lặng lẽ bị gỡ bỏ.

Tần Di: ?

Thẩm Thanh Đường: …

Trong lòng Thẩm Thanh Đường trầm xuống, ngay lúc cậu nắm lấy tay Tần Di, muốn Tần Di nhanh chóng rời đi, thì giọng nói lạnh lùng của Cung Phất Vũ từ bên trong truyền đến.

“Cút lại đây.”

Tần Di và Thẩm Thanh Đường nhìn nhau, chỉ có thể yên lặng đi vào.

.

Ánh nắng dịu dàng trong trẻo lặng lẽ chiếu xuống nền đất trước sân, lúc này Cung Phất Vũ đang mặc một bộ trường bào lụa trắng rộng thùng thình, mái tóc đen xoăn mềm mại còn nhỏ giọt nước, y cứ vậy mà ngồi trên ghế với đôi chân trần trắng như tuyết.

Nhưng ngay cả trang phục giản dị như vậy cũng chỉ khiến Cung Phất Vũ giống như một bông hoa mẫu đơn trắng tươi, chẳng thể nào thay đổi được vẻ đẹp tuyệt diễm rúng động lòng người của y.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường lặng lẽ đi tới, quỳ xuống bên cạnh Cung Phất Vũ, nhẹ giọng nói: "Hôm nay sư tôn thật xinh đẹp."

Cung Phất Vũ tùy ý hất tung mái tóc của mình, cười lạnh nói: "Xinh đẹp thì có ích gì, đụng phải tên mù thì làm ăn được gì."

Thẩm Thanh Đường chỉ biết cúi đầu, yên lặng lấy ra mấy chiếc bánh ngọt mới mua ở chợ sáng nay, định làm dịu bầu không khí.

Nhưng cậu không ngờ rằng mình vừa cúi đầu xuống, mái tóc đen mượt lại tự động trượt xuống, để lộ ra chiếc cổ trắng nõn thon dài dưới ánh nắng.

Bộ y phục màu xanh da trời nổi bật trên làn da trắng nõn như băng tuyết, ngược lại càng làm cho mấy vết đỏ tươi lưu lại tối qua càng thêm rõ ràng.

Cung Phất Vũ đang ngồi bên cạnh Thẩm Thanh Đường, y đương nhiên có thể nhìn thấy rõ ràng, khóe miệng của y ngay lập tức giật giật.

Thẩm Thanh Đường không biết chuyện gì xảy ra, nhưng khi ngẩng đầu lên, thấy sắc mặt Cung Phất Vũ đột nhiên thay đổi, cậu cảm thấy có chút khó hiểu.

Ngược lại Tần Di ở bên cạnh nhìn thấy rõ ràng, trầm mặc một lát, Tần Di thản nhiên nói: "Thời tiết bắt đầu nóng lên, tối hôm qua ở quán trọ có rất nhiều muỗi, lát nữa ta sẽ đi lấy một ít ngải cứu, thanh nhiệt giảm ngứa, cũng thuận tiện xông phòng đuổi mũi."

Cung Phất Vũ cười lạnh: "Muỗi gì? Các ngươi đều dùng miệng đập muỗi à?"

Tần Di: …

Nếu Cung Phất Vũ không nói thì Thẩm Thanh Đường sẽ không hiểu, nhưng khi Cung Phất Vũ nói ra, Thẩm Thanh Đường lập tức ý thức được điều gì, lúc này cậu vội ngẩng đầu lên, khuôn mặt đỏ bừng đưa tay lên lấy tóc che cổ lại.

Cung Phất Vũ: …

Không nhìn thì không sao, nhưng càng nhìn thì càng tức giận.

Nhất là nghĩ đến cảnh tượng tối hôm qua của Lê Trường Phong, Cung Phất Vũ càng muốn giết người.

Đêm qua… Rõ ràng y đã hy sinh đến mức đó rồi, nhưng tiểu Lê Trường Phong vẫn khăng khăng không nhúc nhích chút nào, về sau Cung Phất Vũ cắn răng một cái, chỉ có thể ngồi dậy bất chấp khó khăn trực tiếp ngồi xuống.

Nhưng……

Cung Phất Vũ hiện tại vẫn còn nhớ rõ tiếng kêu thống khổ của Lê Trường Phong khi đó.

Giờ nghĩ lại càng thấy mình mất mặt mất đến nhà ngoại luôn rồi.

Lúc này Thẩm Thanh Đường cảm nhận được sự tức giận đang dâng trào của Cung Phất Vũ, trong lòng không sao hiểu nổi, nghĩ rằng lẽ ra đêm qua Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong đã trở thành của nhau rồi chứ…

Tại sao vẫn như thế này?

Tần Di ở bên cạnh cũng không biết nội tình, nhưng nhìn vẻ mặt của Cung Phất Vũ, hắn cũng mơ hồ đoán được một ít.

Có lẽ là bởi vì sư tôn của hắn quá yếu…

Bất quá, đã như vậy rồi mà vẫn còn yếu sao.

Tần Di cũng thấy không thể tưởng tượng nổi.

Trong khi hai đứa đồ đệ đang thả trí tưởng tượng bay cao bay xa, thì Cung Phất Vũ càng nghĩ càng tức, tức đến sắp bùng nổ rồi.

Đúng lúc đó, Lê Trường Phong đi ra.

Lê Trường Phong của ngày hôm nay không còn mặc y phục kiếm tu cấm dục nữa, mà mặc một bộ trường bào đen rộng thùng thình, mái tóc đen nửa buộc nửa xõa sau lưng, nghênh đón ánh nắng lặng lẽ chiếu rọi gương mặt nghiêm túc của hắn thêm vài phần ôn hòa hơn rất nhiều.

Giống như một cây tùng bách hướng về phía mặt trời, mạnh mẽ thẳng tắp, mang theo một chút sương tuyết lạnh lẽo, nhưng không hiểu sao lại lộ ra một chút nhu hòa trong ánh vàng rực rỡ.

Vừa thấy Lê Trường Phong xuất hiện, Thẩm Thanh Đường lập tức bình tĩnh đứng dậy, tránh sang một bên, nói: “Lê trưởng lão, mời ngồi.”

Cung Phất Vũ lập tức không vui: “Ai cho con đứng dậy?”

Thẩm Thanh Đường chưa kịp nói gì thì Lê Trường Phong đã ngồi xuống, lúc này hắn cầm lấy chiếc khăn mềm bị Cung Phất Vũ ném trên sàn, thản nhiên nói: “Lại đây, ta lau tóc cho em.”

------oOo------

Chương 85: Diệt cỏ phải diệt tận gốc.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 85: Diệt cỏ phải diệt tận gốc.

Lê Trường Phong quá bình tĩnh.

Đến mức ngay khi những lời này vừa thốt ra, những người khác bao gồm cả Cung Phất Vũ, Thẩm Thanh Đường và Tần Di đều nhịn không được lén nhìn hắn một cái.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Đường là người đứng ra phá vỡ sự im lặng trước, lúc này cậu nhẹ giọng nói: "Sư tôn, con dẫn Lan Đình đi lấy ngọc bài thân phận nhé."

Cung Phất Vũ trầm mặc một hồi, sau đó liếc mắt nhìn Lê Trường Phong, cuối cùng lộ ra vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lạnh lùng nói: "Đi đi."

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười: "Vâng ạ, tụi con muộn một chút mới trở về, sư tôn không cần lo lắng cho tụi con đâu."

Cung Phất Vũ: …

Quả thực hận không thể lườm nguýt Thẩm Thanh Đường một cái.

Có điều Thẩm Thanh Đường không cho Cung Phất Vũ cơ hội này, cậu lặng lẽ nắm lấy tay Tần Di chuồn mất.

Sau khi hai đứa đồ đệ rời đi, sân viện rộng lớn càng thêm yên tĩnh, Cung Phất Vũ đang chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Lê Trường Phong ở bên cạnh lại lặp lại lời vừa rồi.

"Lại đây, ta lau tóc cho em."

Cung Phất Vũ lạnh lùng liếc nhìn Lê Trường Phong, nhưng đúng lúc này, một trận gió ấm từ trong sân thổi vào, ấm áp đến mức khiến trái tim vốn kiên định của y lại rung động nữa rồi.

Hơn nữa, hai đứa đệ tử đều không có ở đây, cuối cùng ma xui quỷ khiến Cung Phất Vũ vẫn ngồi qua đó.

Dưới ánh nắng, một người mặc đồ đen yên lặng ngồi bên cạnh một người mặc đồ trắng, hắn nâng tay lên, dùng khăn lông nhẹ nhàng lau mái tóc xoăn dài ẩm ướt của y.

Cảnh tượng vô cùng tốt đẹp.

.

Lúc này, không một ai trong số họ biết được bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Khi Tần Di và Thẩm Thanh Đường ra khỏi sân, Thẩm Thanh Đường nắm tay Tần Di, muốn dẫn Tần Di đi tìm Thẩm Thanh Ngạn.

Thẩm Thanh Đường còn đang lo chuyện gia đình, sáng nay cậu đã chủ động truyền tin cho Thẩm gia, nhưng không liên lạc được.

Thẩm Thanh Đường đoán rằng bởi vì mình đã đổi ngọc bài truyền tin nên Thẩm Đình không tin tưởng, nhưng trong lòng cậu vẫn cảm thấy hơi bất an.

Nhưng Thẩm Thanh Đường không ngờ rằng cậu còn chưa kịp tìm đến Thẩm Thanh Ngạn, cậu đã nhận được một tin tức lớn khác.

Chính là phía bên ban giám khảo báo rằng Cung Minh Trạch không khỏe, phải nghỉ ngơi hai ngày, tất cả các trận đấu sẽ bị hoãn lại.

Nghe tin này, Tần Di không có cảm giác gì, nhưng Thẩm Thanh Đường lại bất giác nhíu mày.

Cung Minh Trạch muốn nghỉ ngơi hai ngày?

Sao lại trùng hợp như vậy?

Cậu vừa mới nói với Cung Phất Vũ chuyện của Thẩm gia, chẳng lẽ Cung Minh Trạch cũng biết chuyện này rồi?

Nghĩ đến đây, lại nhớ đến thiết lập Cung Minh Trạch trong nguyên tác là công chính quy của Lâm Cẩn Du, Thẩm Thanh Đường không khỏi siết chặt tay Tần Di, trầm giọng nói: “Lan Đình, em muốn về nhà thăm cha mẹ.”

Tần Di có chút khó hiểu, khẽ nhíu mày, nhưng cũng không nghi ngờ cậu, chỉ hỏi: “Sao em lại đột nhiên muốn về nhà vào lúc này?”

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, thấy xung quanh không có ai, liền kéo Tần Di đến một góc vắng vẻ, kể cho Tần Di nghe mọi chuyện về nhà họ Thẩm một cách tường tận.

Sau khi kể xong, Thẩm Thanh Đường nói với Tần Di những gì Thôi Vĩnh Tư đã từng nhắc nhở cậu.

Tần Di nghe xong lời này, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Cuối cùng, Tần Di nhìn vào đôi mắt trong veo đầy lo lắng của Thẩm Thanh Đường, lặng lẽ siết chặt tay Thẩm Thanh Đường nói: “Vậy ta về với em.”

Trên gương mặt trắng nõn của Thẩm Thanh Đường nở một nụ cười dịu dàng: “Vâng.”

.

Hai người bàn bạc với nhau một hồi, đến chiều thì thuê một chiếc phi thuyền, lặng lẽ lên đường.

Thẩm Thanh Đường đã lên kế hoạch rất cẩn thận cho chuyện này và không nói với bất kỳ ai, kể cả Thẩm Thanh Ngạn.

Hai ngày nữa Thẩm Thanh Ngạn còn phải thi đấu, ngày thường đều phải huấn luyện, nếu rời đi sẽ rất dễ bị phát hiện.

Về phía Cung Phất Vũ, Thẩm Thanh Đường không truyền tin trước, bởi vì dựa theo thời gian, có lẽ họ sẽ đến thành Lăng Dương vào tối nay.

Nếu không có chuyện gì xảy ra, vậy thì cứ lặng lẽ đón Thẩm Đình và Liễu Nhứ Lam về đây trước, thần không biết quỷ không hay, cũng sẽ không đánh rắn động cỏ.

Nếu Cung Minh Trạch thực sự đến đó, chạy cũng chạy không thoát, chỉ cần hai người họ trốn thật kỹ, đến lúc đó lại truyền tin cho Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong cũng không muộn.

Bằng không, nếu bây giờ Thẩm Thanh Đường trực tiếp nói với Cung Phất Vũ chuyện này, Cung Phất Vũ có thể sẽ cho rằng cậu đã suy nghĩ nhiều — dẫu sao thì, có vẻ như Cung Phất Vũ cũng không ghét Cung Minh Trạch đến thế, có lẽ cũng sẽ không cảm thấy chuyện Cung Minh Trạch nghỉ ngơi có liên quan gì đến chuyện này, thậm chí có khi còn cho rằng Thẩm Thanh Đường nghĩ quá nhiều.

Bây giờ Thẩm Thanh Đường hy vọng rằng sự việc này thực sự là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, hoặc tốt hơn hết là Cung Minh Trạch không có bất kỳ suy nghĩ xấu nào đối với Thẩm gia.

.

Tần Di và Thẩm Thanh Đường đang ngồi trên phi thuyền, phi thuyền đang chạy hết tốc lực về phía trước, nhưng tâm trạng của Thẩm Thanh Đường không được bình tĩnh cho lắm.

Làn gió thổi tung mái tóc đen của cậu, tuy rằng trên khuôn mặt tuyết trắng vẫn trầm tĩnh, nhưng vẫn có thể nhìn thấy cậu đang mím môi mỏng, thần sắc có chút khẩn trương.

Cảm nhận được tâm tình của Thẩm Thanh Đường, Tần Di trầm mặc một lúc, sau đó nắm tay Thẩm Thanh Đường nói: “Vị thái tử kia mặc dù không được người ta ưa thích, nhưng chưa hẳn anh ta sẽ ra tay với Thẩm gia, cho nên em cũng đừng quá lo lắng.”

Trên thực tế, hắn thực sự không cho rằng Cung Minh Trạch sẽ nhắm vào Thẩm gia, nghĩ rằng Thẩm Thanh Đường bởi vì quá quan tâm mà bị loạn.

Nhưng Tần Di đồng ý với việc đón cha mẹ cậu về đây, vì vậy hắn đã đến cùng Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường nhìn vẻ mặt của Tần Di, liền biết Tần Di đang nghĩ gì, chỉ có thể gượng cười.

Ngay cả Tần Di cũng nghĩ như vậy, huống hồ là những người khác.

Tuy nhiên, Cung Minh Trạch là công chính quy của Lâm Cẩn Du, lần này còn dính líu đến Lâm gia, Thẩm Thanh Đường không dám bất cẩn.

.

Khoảng chạng vạng tối, Tần Di điều khiển phi thuyền lặng lẽ đáp xuống hang động nơi hắn từng sống ở bên ngoài thành Lăng Dương.

Mấy tháng rồi không trở về, mấy mẫu linh điền trong động đã mọc đầy cỏ dại.

Tần Di sau khi dừng phi thuyền lại, cùng Thẩm Thanh Đường ẩn thân đi xuống núi, đi thẳng về hướng thành Lăng Dương.

Chỉ là hai người vừa tới thành Lăng Dương, liền phát hiện bầu không khí ở thành Lăng Dương có gì đó không đúng.

Hai tu sĩ cấp Kim Đan đứng ở cửa thành, kiểm tra từng người vào thành, nhìn trang phục của bọn họ thì có lẽ đều là người của hoàng thất.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Thanh Đường vô thức nắm chặt tay Tần Di.

Tần Di nhíu mày, bình tĩnh vươn tay ôm lấy bờ vai gầy của Thẩm Thanh Đường, trầm giọng nói: "Bày trận như thế… là muốn làm gì?"

Thẩm Thanh Đường lắc đầu.

Tần Di do dự một chút, nói: "Ta truyền tin hỏi thử một người thợ săn ta quen biết, em đừng sốt ruột."

"Vâng."

Lúc này, Tần Di truyền đi một tin nhắn.

Nhưng Tần Di còn chưa đợi được hồi đáp, liền nhìn thấy tu sĩ Kim Đan canh giữ trước cửa thành chộp lấy một tu sĩ nói: "Mộc linh căn, ngươi có quan hệ gì với Lâm gia?"

Tu sĩ không hiểu chuyện gì, run rẩy nói: "Ta là bà con xa của nhà họ Lâm, không có liên hệ nhiều với nhà chính—"

Lời còn chưa dứt, tu sĩ Kim Đan đã dán lên ngực tu sĩ kia một tấm bùa cấm chế.

Tu sĩ kia ngã xuống đất ngay lập tức, các lính canh khác bước tới kéo tu sĩ kia dậy và trói anh ta lại bằng xiềng xích.

Khi Thẩm Thanh Đường và Tần Di nhìn thấy cảnh này, sắc mặt của họ khẽ biến.

Nhưng sau đó Thẩm Thanh Đường mới thở phào nhẹ nhõm: "Chẳng lẽ, đây là người của sư tôn?"

Xem ra là nhằm vào Lâm gia, như vậy có nghĩa là Thẩm gia không sao phải không?

Tần Di suy nghĩ một chút, nói: "Ta không phải người của Thẩm gia, cũng rất ít khi xuất hiện trong thành, e là bọn họ sẽ không nhận ra ta. Em ở lại đây đi, ta đi xem một chút."

Thẩm Thanh Đường do dự một chút, vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay Tần Di một cái, nói: "Được, vậy chàng cẩn thận một chút."

Cảm nhận được lòng bàn tay mềm mại ấm áp, Tần Di mỉm cười nói: "Ừm."

.

Tần Di cứ vậy đi tới.

Hắn thay một chiếc mặt nạ khác và giả vờ vào thành.

Quả nhiên hắn cũng bị hai vị Kim Đan đó chặn lại.

Nhưng khi Tần Di vừa tiết lộ linh căn và thân phận của mình, hai vị Kim Đan liền tỏ thái độ tốt hơn rất nhiều, hỏi: "Ngươi là đệ tử của môn phái nào? Tới đây làm gì?"

Dù sao mọi người đếu biết ở thành Lăng Dương cũng chỉ được mấy vị Trúc Cơ nổi tiếng, hơn nữa họ đều đã lớn tuổi rồi.

Tần Di tuổi còn trẻ như vậy đã Trúc Cơ, còn là Hỏa linh căn Thiên phẩm, nhất định cũng là đệ tử của đại môn phái, đương nhiên không thể đắc tội.

Lúc này, Tần Di lấy ra lệnh bài đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông, nói: "Ta nhận một nhiệm vụ nhỏ đi mua da thú, nghe nói thành Lăng Dương có rất nhiều yêu thú, cho nên mới tới đây."

Hai vị Kim Đan nhìn nhau, rồi nhìn vẻ mặt của Tần Di, cảm thấy hắn không nói dối, liền nói: "Vậy thì không đúng lúc rồi, quận vương hạ lệnh hôm nay đóng cửa thành truy sát tà tu, tiểu đạo hữu đi thành khác tìm đi."

Tần Di chần chờ một chút, nói: "Ta ngự kiếm đến đây, gần nơi này hình như không có trấn nào, tạm thời không thể đi chỗ khác."

Hai vị Kim Đan: …

Cuối cùng, hai vị Kim Đan xoắn xuýt một hồi, nói: "Nếu không ngại, đêm nay tiểu đạo hữu có thể ở cùng người của chúng ta, ngày mai lại lên đường."

Dù sao Cung Phất Vũ cũng là người của Thanh Ngọc Kiếm Tông, Tần Di và Cung Phất Vũ cùng chung một môn phái, vẫn nên săn sóc đặc biệt một chút.

Tần Di gật đầu: "Vậy làm phiền hai vị tiền bối rồi."

Thẩm Thanh Đường lặng lẽ nhìn cảnh này từ xa, không khỏi âm thầm mỉm cười.

Lan Đình của cậu thực là thông minh.

.

Tuy nhiên, đôi khi chuyện diễn ra quá suôn sẻ lại không phải là điều tốt.

Tuy rằng Tần Di cùng hai vị Kim Đan kia tỏ ra khá là thân thiết, nhưng hai vị Kim Đan đó vẫn trông coi Tần Di chặt chẽ.

Kết quả là Tần Di không thể nào thoát thân.

Tần Di ngoài mặt không biểu hiện gì, nhưng trong lòng không khỏi có chút lo lắng, đặc biệt là Thẩm Thanh Đường.

Trong lời nói của hai vị Kim Đan kia không hề để lộ sơ hở, Tần Di chỉ có thể nghe ra Lâm gia xuất hiện tà tu, nhất định phải điều tra kỹ càng, ngoài ra cũng không nghe ra được gì khác.

Nhìn thời gian từng chút một trôi qua, bọn họ còn chưa vào được thành, cũng chưa nhìn thấy tình hình của Thẩm gia.

Thẩm Thanh Đường thực sự bất an.

Mặt trăng đã lặng lẽ leo lên ngọn cây, Thẩm Thanh Đường đang cau mày thì đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu hơi đau.

Thẩm Thanh Đường khẽ giật mình, mới nhận ra Chồi Nhỏ đã đi ra từ lúc nào.

Từ khi Thẩm Thanh Đường lên Trúc Cơ, kỳ thực Chồi Nhỏ đã lâu rồi không ra ngoài nói chuyện trực tiếp với cậu.

Nguyên nhân chính là nó đã ăn uống no say, thích ngủ thích lười biếng, không muốn quan tâm đến những chuyện lộn xộn bên ngoài.

Không ngờ bây giờ nó lại xuất hiện.

Ngày thường Thẩm Thanh Đường còn có thể kiên nhẫn dỗ dành nó, nhưng bây giờ cậu thực sự không thể quan tâm quá nhiều, chỉ có thể bất lực xoa xoa Chồi Nhỏ, nhẹ giọng nói: “Bây giờ ta đang bận, mi đừng làm khó ta nữa có được không?”

Ai ngờ Chồi Nhỏ lại tóm lấy cậu một cái.

Thẩm Thanh Đường: ?

Khi đó Thẩm Thanh Đường mới cảm nhận được Chồi Nhỏ đang nói với cậu rằng nó có cách giúp Thẩm Thanh Đường lẻn vào thành.

Thẩm Thanh Đường mím môi, mặc dù không tin nhưng vẫn hỏi: “Là cách gì?”

Chồi Nhỏ nói một cách với Thẩm Thanh Đường, bảo Thẩm Thanh Đường làm thử, nói rằng mặc dù tu vi của Thẩm Thanh Đường bây giờ vẫn còn thấp, nhưng biết đâu cậu thử một lần liền thành công thì sao?

Thẩm Thanh Đường biết Chồi Nhỏ sẽ không làm hại mình, và khi nghe nó nói rằng không nhất định sẽ thành công, cậu càng tin tưởng hơn – nếu là chuyện trăm phần trăm thì cậu mới cảm thấy kỳ lạ.

Vì vậy Thẩm Thanh Đường lúc này yên lặng nhắm mắt lại, đưa tay nhẹ nhàng ấn vào ngực, làm theo phương pháp tập trung và nín thở mà Chồi Nhỏ đã dạy, bắt đầu ngồi thiền.

Hãy tưởng tượng mình là một cây dây leo, hay một ngọn cỏ.

Dần dần, có ánh sáng xanh rất mờ nhạt bao quanh cơ thể Thẩm Thanh Đường rồi từ từ tản ra.

Gió nhẹ thổi qua, mang theo hương thơm của cỏ cây, lông mi của Thẩm Thanh Đường cũng khẽ rung rinh trong gió, khuôn mặt xinh đẹp như tuyết dần dần được ánh sáng xanh chiếu rọi.

Mà thân hình thon dài của cậu thực sự đang từ từ trong suốt trong ánh sáng xanh biếc này, và cuối cùng … cậu thực sự biến thành một chồi non nhỏ màu xanh lục!

Khi Thẩm Thanh Đường mở mắt ra lần nữa, cậu đã bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh ngạc.

Khi biết mình đã thật sự biến thành một mầm cây nhỏ, trái tim cậu nảy lên sung sướng.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường nín thở, làm theo chỉ dẫn của Chồi Nhỏ, hơi nhích người một chút, trèo lên một cái cây to có cành mọc lan tràn vào thành, chậm rãi đi vào thành.

Hai vị Kim Đan dường như cảm giác được gì đó, nhìn thoáng qua hướng bên này, sau đó nghi hoặc quay đầu lại.

.

Vừa vào thành, Thẩm Thanh Đường đã cảm thấy một bầu không khí ớn lạnh, lúc này mới lặng lẽ từ trên cây đi xuống, đầu tiên men theo mái hiên, leo đến Thẩm gia.

Hiện giờ nơi ở của Thẩm gia rất yên bình, chỉ được canh gác bởi hai tu sĩ Kim Đan.

Thẩm Đình đang ngồi trong sảnh chính với vẻ mặt cảm kích nói chuyện với một tu sĩ Nguyên Anh có khuôn mặt hiền lành.

Nghe nội dung cuộc nói chuyện giữa hai người, Thẩm Thanh Đường cảm thấy nhẹ nhõm một chút.

Hóa ra những người này thực sự là người do Cung Phất Vũ cử đến.

Đúng là bọn họ đến đây để điều tra chuyện của nhà họ Lâm, nhân tiện đến đón cha mẹ cậu.

Biết được điều này, Thẩm Thanh Đường lại đi một vòng quanh Thẩm phủ, cẩn thận cảm nhận, phát hiện toàn bộ Thẩm phủ không có sát khí, còn nhìn thấy một y tu kỳ Nguyên Anh đang điều trị cho Liễu Nhứ Lam.

Thẩm Thanh Đường quan sát một lúc rồi lặng lẽ rời đi, không trực tiếp xuất hiện.

Xuất hiện vào lúc này chắc chắn cho thấy cậu không tin tưởng Cung Phất Vũ.

Chỉ cần xác nhận cha mẹ đều không sao, Thẩm Thanh Đường sẽ không lo lắng nữa.

Tuy nhiên, chuyện này vẫn chưa kết thúc, Thẩm Thanh Đường phải xác nhận một chuyện khác – đó là Lâm Cẩn Du có lẻn về Lâm gia hay không?

Nếu có, tốt hơn hết là diệt cỏ phải diệt tận gốc.

.

Một chồi nhỏ đang di chuyển thoăn thoắt trên mái nhà, lặng lẽ không một tiếng động.

Thành Lăng Dương chỉ lớn như vậy, Lâm gia cùng Thẩm gia còn ở gần nhau, đến đó thực sự rất dễ dàng.

Không yên bình êm ả giống như Thẩm gia, Lâm gia đã lâm vào hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng.

Từ xa, Thẩm Thanh Đường đã nhìn thấy có vô số tu sĩ Kim Đan và thậm chí cả Nguyên Anh đang tìm kiếm khắp nơi, khi bọn họ nhìn thấy tu sĩ liền lôi họ ra, trói họ lại và ném xuống đất, nếu họ chống cự sẽ trực tiếp bị đánh gục!

Những động tác lưu loát và thô bạo ấy khiến vô số người khóc than và hoảng sợ.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Thanh Đường không khỏi khẽ nhíu mày.

Nhưng nghĩ đến điều cậu quan tâm, Thẩm Thanh Đường vẫn lặng lẽ di chuyển về phía nội viện của Lâm gia.

Nếu Lâm Cẩn Du quay trở lại Lâm gia, hắn ta phải trốn ở trong nội viện để nghiên cứu những thứ mờ ám của mình.

------oOo------

Chương 86: Là chàng sao, đã mười năm rồi, chàng thật sự trở về rồi sao?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 86: Là chàng sao, đã mười năm rồi, chàngthật sự trở về rồi sao?

Chỉ là khi Thẩm Thanh Đường chuẩn bị đi vào phạm vi nội viện, cậu lại đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh một cách vô cớ.

Do dự một chút, cậu lặng lẽ dừng lại, âm thầm truyền cho Tần Di một tin nhắn.

Sau đó, cậu mới tiếp tục từ từ di chuyển vào trong nội viện.

Không biết vì sao, Thẩm Thanh Đường luôn cảm thấy lần này mình có thể sẽ gặp phải điều gì đó mà cậu chưa từng thấy trước đây.

Gần đây, suy nghĩ và linh cảm của cậu không hiểu sao càng ngày càng mạnh, thậm chí cậu còn thường xuyên mơ thấy những giấc mơ rời rạc, những giấc mơ ấy chứa đựng rất nhiều nội dung kỳ lạ.

Nhưng tất cả đều quá rời rạc nên Thẩm Thanh Đường vừa tỉnh dậy đã quên ngay.

Trước đây, cậu cho rằng có lẽ gần đây có quá nhiều chuyện, quá mệt mỏi nên mới mơ thấy những hình ảnh rời rạc và đứt quãng ấy, nhưng bây giờ cậu chợt nhận ra, những giấc mơ đó, giống như những giấc mơ cậu từng mơ trước đây, rất có thể là những giấc mơ tiên tri.

Có lẽ bởi vì cậu sắp tiếp cận với cốt truyện chính trong nguyên tác, nên thiên đạo của thế giới này mới ảnh hưởng tới cậu như vậy.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Thẩm Thanh Đường càng thêm thận trọng.

Cậu phải tự bảo vệ chính mình.

.

Chồi non xanh mơn mởn cứ thế tiến dần vào trong sân, dưới màn đêm bao phủ không ai để ý tới.

Đột nhiên, chồi non nhỏ dừng lại.

Thẩm Thanh Đường đã cảm nhận được một sự dao động linh lực rất nhẹ nhưng cực kỳ quen thuộc.

Cậu đã chiến đấu với Lâm Cẩn Du, cho nên rất quen thuộc với linh lực hắn ta.

Đích xác là Lâm Cẩn Du rồi.

Lâm Cẩn Du thực sự còn sống và chạy trốn về Lâm gia.

Nhưng ngẫm lại cũng có thể hiểu được, rơi xuống vách núi cao như vậy, còn đang bị trọng thương, nhất định phải dùng tà pháp mới có thể khôi phục lại.

Lâm Cẩn Du ở trong Thanh Ngọc Kiếm Tông thân cô thế yếu, hiển nhiên không thể làm được chuyện này ở Thanh Ngọc Kiếm Tông, chỉ có Lâm gia mới là nơi quen thuộc nhất và an toàn nhất đối với hắn ta.

Nhưng Lâm Cẩn Du trở về thì cũng thôi đi, vậy mà hắn ta còn ra tay với Liễu Nhứ Lam.

Nghĩ đến đây, tim Thẩm Thanh Đường khẽ chùng xuống, trong vô thức toát ra một tia sát khí.

Nhưng nghĩ đến linh cảm trước đó của mình, Thẩm Thanh Đường cũng không vội xuất hiện mà đi theo phương hướng dao động linh lực của Lâm Cẩn Du, chậm rãi đến gần.

Cuối cùng, trong khu rừng sâu nhất ở nội viện, Thẩm Thanh Đường nhìn thấy một cái hồ nước sâu thẳm màu xanh biếc.

Đủ loại linh lực dâng trào trong hồ nước, có điều tất cả đều thuộc về linh thực vật.

Thẩm Thanh Đường chỉ cần liếc mắt nhìn liền ý thức được nước trong hồ sâu kỳ thực đều là chất lỏng của linh thực vật.

Hơi thở của Lâm Cẩn Du được giấu ở trong hồ nước, chắc chắn hắn ta đã mượn linh lực của những chất lỏng linh thực vật này để giúp hắn ta phục hồi.

Thẩm Thanh Đường hơi nhướng mày, vô thức mím môi.

Trên người Lâm Cẩn Du đã bắt đầu xuất hiện tà khí, linh lực cũng không còn thuần khiết như trước đây nữa.

Có lẽ, để nhanh chóng khôi phục linh lực, hắn ta buộc lòng phải sử dụng một số phương pháp cấp tốc nhưng có tác dụng phụ.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường bình tĩnh duỗi dây leo ra, cuốn lấy một hòn đá nhỏ.

Nếu đã như vậy, cậu không cần phải tự mình xuất hiện, cứ để những người khác tìm tới đây đi——

Dây leo quấn lấy hòn đá, đang định ném về phía đèn đuốc sáng trưng cách đó không xa, thì bỗng một trận gió mát thổi qua, hơi thở mát lạnh đột nhiên tràn ngập toàn bộ nội viện.

Tim Thẩm Thanh Đường như ngừng đập, cậu rút mạnh tay về, ép bản thân dừng lại hành động tiếp theo.

Sau đó, cậu lặng lẽ ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy cách đó không xa, một thân ảnh áo trắng lặng lẽ xuất hiện ở bìa rừng, đang đi về phía bên này.

Cung Minh Trạch!

Đồng tử của Thẩm Thanh Đường đột nhiên co rút lại, cậu cố hết sức nín thở.

Cung Minh Trạch thực sự đã đến đây, linh cảm của cậu không hề sai.

Chỉ là Cung Minh Trạch của ngày hôm nay khác với người mà Thẩm Thanh Đường nhìn thấy trước đó, anh ta mặc một bộ quần áo màu trắng rất đơn giản, không có hoa văn hoa lệ nào, thậm chí trên mặt còn đeo một chiếc mặt nạ gỗ gồ ghề.

Thẩm Thanh Đường: …

Nhìn thấy chiếc mặt nạ này, Thẩm Thanh Đường vô cớ cảm thấy khó chịu.

Nhưng Cung Minh Trạch đã đến, trước mặt chính là Lâm Cẩn Du.

Chẳng lẽ thực sự… không thể ngăn cản cốt truyện trong nguyên tác sao?

Tuy nhiên, Thẩm Thanh Đường vẫn nín thở không phát ra âm thanh nào- cậu vẫn đang đánh cuộc.

Trong nguyên tác, khi Lâm Cẩn Du gặp Cung Minh Trạch, hắn ta là đệ tử tài năng số một của Thanh Ngọc Kiếm Tông, đã là tu sĩ kỳ Kim Đan, một Lâm Cẩn Du như thế khiến người ta phải lòng ngay từ cái nhìn đầu tiên cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng hiện tại đừng nói tới Kim Đan, ngay cả Trúc Cơ Lâm Cẩn Du cũng không phải, hơn nữa còn có mùi của tà tu nữa.

Liệu Cung Minh Trạch có thực sự yêu một Lâm Cẩn Du như vậy ngay từ cái nhìn đầu tiên không?

Thẩm Thanh Đường không tin.

Nhưng mà, trong nháy mắt, Cung Minh Trạch đã đi tới trước mặt ao nước xanh thẳm, y phục màu trắng chậm rãi tung bay trong gió, ánh trăng chiếu vào y phục màu trắng của anh ta, trong suốt trắng như tuyết, không hề hợp với khung cảnh quỷ dị ảm đạm ở xung quanh.

Thẩm Thanh Đường bất giác nín thở.

Lúc này, Cung Minh Trạch mặt vô biểu tình nhìn chằm chằm vào hồ nước một lúc, trong tay áo đã tạo xong kiếm quyết.

Anh ta có ý định dùng một đòn phá hủy hồ nước và toàn bộ mọi thứ ở trong hồ.

Nhưng vì lý do nào đó, anh ta do dự trong giây lát.

Chỉ trong khoảnh khắc do dự này, một bóng người mảnh mai từ trong hồ sâu chậm rãi nổi lên.

Dưới ánh trăng, làn da tuyết trắng tỏa ra ánh sáng óng ả, nếu bỏ qua linh dịch màu xanh biếc đang tí tách nhỏ xuống trên đó, có thể coi là một cảnh đẹp.

Nhưng bây giờ, nó chỉ có thể được gọi là một bóng ma.

Kiếm quyết của Cung Minh Trạch đã vận sức chờ phát động, nhưng cố tình vào lúc này lại có một đôi mắt màu xanh lục bảo mở ra, một bàn tay thon dài trắng như tuyết nhẹ nhàng vươn ra.

Nó vuốt ve chiếc mặt nạ gỗ gồ ghề của Cung Minh Trạch.

“Là chàng sao, đã mười năm rồi, chàng thật sự trở về rồi sao?”

Giọng nói của Lâm Cẩn Du lúc này mềm mại và cảm động lòng người một cách khó hiểu.

Con ngươi lạnh lùng ẩn sau chiếc mặt nạ của Cung Minh Trạch lúc này đột nhiên co rút lại, mọi cử động của anh ta đều dừng lại vào giây phút này.

Lâm Cẩn Du vừa liếc nhìn đã thấy biểu tình của Cung Minh Trạch, trên môi hắn ta hiện lên một nụ cười quỷ dị, sau đó liền muốn đưa tay ra, lặng lẽ đặt tay lên

vai Cung Minh Trạch ——

Khi Thẩm Thanh Đường nhìn thấy cảnh này, phản ứng đầu tiên của cậu là thấy kỳ lạ, quá kỳ lạ…

Ngay sau đó, thái dương của cậu vô cớ truyền đến một trận đau nhói, vô số hình ảnh rải rác điên cuồng tràn vào trong đầu cậu, kịch liệt đau đớn cùng hình ảnh lóe lên làm cậu thiếu chút nữa nôn khan.

Chính những dao động cảm xúc mạnh mẽ như vậy đã khiến Thẩm Thanh Đường không kiểm soát được biến thành cơ thể ban đầu của mình.

Cung Minh Trạch cũng đột nhiên tỉnh táo lại vào lúc này, ngẩng mạnh đầu lên nhìn sang bên đây.

Lúc Thẩm Thanh Đường nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí của Cung Minh Trạch, trong lòng nhất thời thắt lại, sau đó cố nén cơn đau ở thái dương, nhảy người lên, cố hết sức truyền âm thanh ra bên ngoài: “Điện hạ bị tà tu tập kích! Mau hộ giá!”

Ngay khi giọng nói của Thẩm Thanh Đường vừa phát ra, gần như cùng lúc đó, có mấy luồng khí tức cường thế khủng bố từ bên ngoài lao nhanh về phía bên này.

Thẩm Thanh Đường cũng định nhân cơ hội này phi thân chạy trốn.

Nhưng Cung Minh Trạch lúc này đã gần như tỉnh táo lại, ánh mắt anh ta như tia chớp, trong nháy mắt liền ra tay, kéo Thẩm Thanh Đường về phía anh ta.

Khí tràng của Cung Minh Trạch khai hỏa toàn bộ, khí tức như băng tuyết ập xuống khiến Thẩm Thanh Đường gần như ngạt thở.

Ngay lúc Thẩm Thanh Đường cảm nhận được sát khí trên người Cung Minh Trạch, cậu đột nhiên duỗi tay ra, cố hết sức nắm lấy lòng bàn tay Cung Minh Trạch, truyền linh khí mộc nhu hòa của mình vào trong người anh ta.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường nhìn chằm chằm vào đôi mắt lạnh lùng đầy sát khí của Cung Minh Trạch, nói một cách rõ ràng và lạnh lùng: “Điện hạ, hãy cẩn thận đừng để tà tu mê hoặc.”

Linh khí mộc nhẹ nhàng và tinh khiết được truyền vào lòng bàn tay của Cung Minh Trạch, lại khiến đôi mắt đầy sát khí của Cung Minh Trạch dần dần quay trở về sự lạnh lùng ban đầu.

Thẩm Thanh Đường lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm – may mắn thay, thuật quyến rũ của Lâm Cẩn Du vẫn chưa đạt đến đỉnh cao.

Mà lúc này, những tu sĩ Nguyên Anh và Kim Đan nghe thấy tiếng cũng đã chạy tới.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tất cả mọi người đều ngây người.

Chỉ có mình Lâm Cẩn Du đang co ro ở một góc bên cạnh, vô cùng khó chịu và phẫn uất, hắn ta cắn răng, rụt rè muốn nhân cơ hội trốn xuống đáy hồ lần nữa.

Nhưng lần này, Thẩm Thanh Đường vẫn đang chú ý đến mọi thứ đã ra tay trước.

Dây leo màu xanh lục đột nhiên lao xuống nước, quấn lấy thân thể đang chuẩn bị lặng lẽ chui xuống hồ sâu của Lâm Cẩn Du, mạnh mẽ kéo hắn ta ra ngoài.

Lâm Cẩn Du không có sức phản kháng, nhất thời ngã xuống đất như một con cá chết, điên cuồng run rẩy.

“Vậy mà nơi này còn có một tà tu khác!”

Người đầu tiên phản ứng là một tu sĩ Nguyên Anh, trầm giọng nói.

Ngay lập tức, ánh mắt của mọi người tập trung vào Lâm Cẩn Du.

Lúc này, cơ thể của Lâm Cẩn Du là nửa người và nửa dây leo, trông cực kỳ đáng sợ, đã hoàn toàn không còn bầu không khí quyến rũ ướt át mà Cung Minh Trạch gặp phải khi lần đầu nhìn thấy một nửa người của hắn ta …

Lâm Cẩn Du rùng mình và cuộn tròn thành một quả cầu, lúc này, hắn ta thấp giọng cầu xin một cách đáng thương: “Ta không phải tà tu, ta là linh thực vật bị Lâm gia giam giữ ở đây… Bọn họ muốn lấy máu của ta để nuôi dưỡng người của bọn họ, ta là người vô tội.”

Các tu sĩ Nguyên Anh sắc mặt kỳ quái, nhất thời không biết có nên tin hay không —— trên người Lâm Cẩn Du không có khí tức của con người, đích xác là linh thực vật, nhưng bộ dáng của Lâm Cẩn Du thật sự là. . .

“Vậy tại sao vừa rồi ngươi lại muốn mê hoặc điện hạ?” Thẩm Thanh Đường ánh mắt sắc bén rõ ràng, một câu liền chọc thủng lời nói của Lâm Cẩn Du.

Vẻ mặt Lâm Cẩn Du cứng đờ, sau đó thấp giọng nói: “Ta không có ý quyến rũ ai, ta chỉ… nhận ra anh ta.”

Thẩm Thanh Đường bình tĩnh cau mày, còn muốn phản bác lại lời nói của Lâm Cẩn Du, đột nhiên cảm thấy một ánh mắt lạnh lùng lặng lẽ ném lên mặt mình.

Tim Thẩm Thanh Đường đập loạn một nhịp, cậu chậm rãi đảo mắt, bắt gặp đôi mắt đen sẫm lạnh giá của Cung Minh Trạch.

“Không cần hỏi người khác, ngươi còn chưa nói, ngươi tới đây làm gì?”

Cung Minh Trạch lạnh lùng hỏi vấn đề mà Thẩm Thanh Đường không muốn đối mặt nhất vào lúc này.

Sau một lúc im lặng, Thẩm Thanh Đường bình tĩnh muốn thả bàn tay của Cung Minh Trạch ra, nhưng Cung Minh Trạch đã dùng tay trái nắm lấy cổ tay cậu.

Thẩm Thanh Đường: …

“Chừng nào chưa tra ra chân tướng rõ ràng, ngươi và hắn ta đừng hòng rời đi.” Giọng điệu của Cung Minh Trạch cực kỳ lãnh đạm.

Thẩm Thanh Đường mím môi, cảm thấy trên người Cung Minh Trạch có sát khí nhàn nhạt nhưng không quá bức người, ngược lại cũng không còn sợ hãi như trước.

Lúc này, cậu bình tĩnh nói: “Điện hạ muốn hỏi, ta đương nhiên biết gì nói đó, dù sao ta cũng không phải là tà tu.”

Trái tim của Cung Minh Trạch đập lỡ một nhịp.

Lâm Cẩn Du nằm liệt trên mặt đất ở bên cạnh rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, lúc này mới xông lên cầu xin: “Điện hạ! Mười năm trước chúng ta đã gặp nhau, người không nhớ sao? Trong con hẻm phía sau nhà ta! Chúng ta đã gặp nhau!”

Lúc này Cung Minh Trạch rốt cục cũng quay đầu lại, liếc nhìn Lâm Cẩn Du đang nằm xụi lơ trên mặt đất, trần truồng cơ thể như một con quái vật, nước mắt nước mũi tèm lem.

Một lát sau, đôi lông mày mảnh khảnh của anh ta cau lại có chút chán ghét, lạnh lùng nói: “Đem người đi trước đi.”

Sau khi nhận được mệnh lệnh, các tu sĩ khác lập tức túm lấy Lâm Cẩn Du lôi đi.

Để ngăn Lâm Cẩn Du nói thêm bất cứ lời đại nghịch bất đạo nào, họ cũng phong bế cả giọng nói của Lâm Cẩn Du.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Thanh Đường bình tĩnh cong khóe môi.

Trái tim cậu bất giác thả lỏng đi không ít.

Lâm Cẩn Du vừa thảm hại và ngu xuẩn như vậy, hèn gì Cung Minh Trạch không thích hắn ta.

Nhưng đúng vào lúc này, Thẩm Thanh Đường cảm thấy bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình siết chặt một chút, sau đó lại thản nhiên buông ra.

Thẩm Thanh Đường đưa mắt nhìn qua, thấy Cung Minh Trạch trong nháy mắt đã lùi xa nửa thước, ánh mắt khẽ động, sau đó cụp mắt xuống, nhẹ nhàng nói: “Cảm tạ điện hạ đã thấu hiểu.”

“Sao ngươi lại tới đây?” Cung Minh Trạch lại hỏi, ánh mắt lạnh lùng.

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc rồi cười nhạt: “Ta và đạo lữ trở về thăm người thân, hay tin nhà của kẻ thù cũ bị tịch thu liền thuận tiện ghé qua xem thử, cười trên nỗi đau của người khác.”

“Điện hạ cảm thấy, lời giải thích này có hợp lý không?”

Cung Minh Trạch: …

------oOo------

Chương 87: Trước mặt một đằng, sau lưng một nẻo, đạo lữ của ngươi có biết ngươi như vậy không?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 87: Trước mặt một đằng, sau lưng một nẻo, đạo lữ của ngươi có biết ngươi như vậykhông?

“Dối trá.” Cung Minh Trạch trầm giọng nói.

Thẩm Thanh Đường nhận thấy tính mạng của mình không gặp nguy hiểm nữa, nên hiện tại cũng không so đo mấy chuyện này với Cung Minh Trạch, cậu bình tĩnh nói: “Nếu điện hạ cảm thấy lời giải thích của ta không đủ hợp lý, sau này ta có thể dành thời gian từ từ giải thích với điện hạ, sẽ giải thích cho đến khi nào điện hạ cảm thấy hợp lý mới thôi. Có điều—”

“Ta muốn hỏi điện hạ một câu, ngài định xử trí Lâm Cẩn Du như thế nào?”

“Lâm Cẩn Du?” Cung Minh Trạch nhướng mày, yên lặng nhìn chằm chằm ánh mắt lúc này đã khôi phục lại sự bình tĩnh hiền hòa của Thẩm Thanh Đường, nhàn nhạt nói: “Chỉ là một linh thực vật, nếu ngươi muốn đuổi tận giết tuyệt cũng không cần làm đến khó coi như vậy.”

Ánh mắt Thẩm Thanh Đường khẽ động, phớt lờ lời châm chọc của Cung Minh Trạch, chỉ bình tĩnh nói: “Đây chính là điểm đáng sợ của tà pháp nhà họ Lâm, lý do khiến Lâm Cẩn Du trở nên như vậy hẳn là do hắn ta đã từ bỏ cơ thể người của mình, sống lại trong thân xác của linh thực vật.”

“Có bằng chứng không?”

Thẩm Thanh Đường thản nhiên đối diện với ánh mắt soi mói sắc bén của Cung Minh Trạch: “Ngọc bài bản mạng của Lâm Cẩn Du vẫn còn ở trong Đệ Tử Đường của Thanh Ngọc Kiếm Tông, thân thể có thể đổi, nhưng linh hồn thì không, có phải là Lâm Cẩn Du hay không, điện hạ đem con quái vật kia tới Đệ Tử Đường của Thanh Ngọc Kiếm Tông kiểm tra liền biết.”

Cung Minh Trạch im lặng một lúc, chỉ khẽ cau mày, không đưa ra bất kỳ phản ứng trực tiếp nào.

Thẩm Thanh Đường biết Cung Minh Trạch có phần ngang ngược, nếu cố gắng thuyết phục có thể sẽ phản tác dụng, nên cũng không nhiều lời, ngược lại cười

nói: “Điện hạ không muốn đi kiểm tra cũng không sao, con quái vật kia khá là xinh đẹp, để lại bên cạnh cũng có thể hầu hạ điện hạ lúc cô đơn—”

“Hỗn xược!”

Một cơn gió lạnh tát vào mặt Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường nhân cơ hội phóng dây leo ra, đan thành một tấm lưới dây leo để cản gió lạnh, sau đó liền xoay người bay ra ngoài.

Uy áp của Cung Minh Trạch đụng đến liền ngưng, nhưng ngay sau đó anh ta lại lao tới, chỉ là vẫn giữ một khoảng cách an toàn tế nhị với Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường nhìn nam tử áo trắng đang đuổi theo mình cách đó không xa, chỉ có thể từ từ dừng lại, ánh mắt khẽ động: “Điện hạ còn có chuyện gì muốn hỏi ta sao?”

Cung Minh Trạch: “Ta có nói cho phép ngươi đi chưa?”

Mục đích nhân cơ hội bỏ trốn của Thẩm Thanh Đường đã bại lộ, cậu cũng không vội, chỉ thản nhiên nói: “Vậy khi nào thì điện hạ mới cho phép ta đi?”

Cung Minh Trạch mặt không đổi sắc nhìn cậu: “Chính ngươi xác nhận linh thực vật kia chính là Lâm Cẩn Du, nhưng nếu ngươi sai thì thế nào?”

Trái tim Thẩm Thanh Đường đập lỡ một nhịp, cậu lập tức ý thức được Cung Minh Trạch cũng rất thận trọng và xảo quyệt.

Tuy nhiên, Thẩm Thanh Đường chắc như đinh đóng cột kẻ đó chính là Lâm Cẩn Du, lúc này cậu đang định lập lời thề thì nghe Cung Minh Trạch lạnh lùng nói: “Ngươi là người nhận dạng, ngươi cũng phải đến Thanh Ngọc Kiếm Tông một chuyến.”

Thẩm Thanh Đường: …

“Vãn bối còn phải tham gia thi đấu.” Thẩm Thanh Đường uyển chuyển đáp.

“Cuộc thi đã hoãn lại, mọi người đều như nhau.”

Thẩm Thanh Đường vô thức cau mày, những ngón tay thon dài của cậu lặng lẽ cuộn mấy sợi dây leo mọc ra từ đầu ngón tay, nghĩ cách từ chối Cung Minh Trạch.

Thẩm Thanh Đường yêu cầu Cung Minh Trạch đến Thanh Ngọc Kiếm Tông để xác minh kẻ đó chính là Lâm Cẩn Du, chẳng qua là để mọi người biết Lâm Cẩn Du là tà tu, để cho dù Cung Minh Trạch có bảo vệ Lâm Cẩn Du, thì hắn ta cả đời này cũng không thể trở mình được.

Dẫu sao, người đứng đầu của Cung Minh Trạch cũng rất căm ghét những loại tu sĩ biến hóa từ thực vật và yêu thú.

Nhưng rõ ràng, từ lời nói của Lâm Cẩn Du, có thể thấy Cung Minh Trạch và Lâm Cẩn Du có lẽ đã gặp nhau từ mười năm trước.

Mà nếu chuyện đó giải quyết không tốt thì chính là một cái kim bài miễn tử.

Nếu lần này cậu đi cùng, lỡ như dọc đường bị Lâm Cẩn Du tính kế thì phải làm sao?

Cậu chưa muốn chết đâu.

Cung Minh Trạch chú ý đến nhất cử nhất động của Thẩm Thanh Đường, vẻ mặt của anh ta càng trở nên vi diệu hơn.

Đến sau cùng, anh ta cũng không nói gì thêm, chỉ nói: "Ta có thể cho đạo lữ của ngươi đi cùng, chỉ cần lời ngươi nói là sự thật, ta tự nhiên sẽ xử lý công bằng."

"Nếu như ngươi có ý đồ muốn rắp tâm hãm hại."

"Thì kết cục của ngươi cũng không tốt hơn hắn ta đâu."

Lông mày của Thẩm Thanh Đường giật giật, lúc này cậu càng thêm chắc chắn Cung Minh Trạch không thích cậu, thậm chí còn có chút ghét bỏ cậu.

Bất kể nhìn từ góc độ nào thì mức độ trừng phạt của hai chuyện này không nên giống nhau mà.

Tuy nhiên, Thẩm Thanh Đường cũng không thích Cung Minh Trạch, cho nên những chuyện này cậu cũng không để bụng, chỉ cười nói: "Vâng ạ, bây giờ điện hạ có thể thả ta đi tìm đạo lữ rồi chưa?"

"Ngươi cứ ở đây truyền tin cho hắn, bảo hắn đến đây."

Thẩm Thanh Đường: …

Nhưng lúc này đối mặt với Cung Minh Trạch, Thẩm Thanh Đường không còn muốn giở trò gì nữa, không chút do dự, cậu lấy ngọc bài truyền tin ra, gửi một tin nhắn khác cho Tần Di.

Sau khi gửi tin nhắn, Thẩm Thanh Đường cất ngọc bài đi, không nhìn Cung Minh Trạch nữa, chỉ cúi đầu chuyên tâm nghịch mấy sợi dây leo trên ngón tay.

Nhìn thấy cảnh này, Cung Minh Trạch vô thức cau mày, nhưng cuối cùng anh ta vẫn không nói gì.

Mà tin nhắn hồi âm của Tần Di rất nhanh đã truyền tới, nói rằng hắn đang tới nơi này.

Khi Thẩm Thanh Đường nhìn thấy tin nhắn của Tần Di gửi cho mình, trong lòng không hiểu sao lại ổn định hơn rất nhiều, bất giác cong môi cười, trên khuôn mặt trắng như tuyết xinh đẹp hiện ra hai lúm đồng tiền ngọt ngào.

Nhìn thấy cảnh này, Cung Minh Trạch cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, đợi Thẩm Thanh Đường truyền tin với Tần Di xong, anh ta mới lạnh lùng nói: "Trước mặt một đằng, sau lưng một nẻo, đạo lữ của ngươi có biết ngươi như vậy không?"

Thẩm Thanh Đường: ?

Thẩm Thanh Đường vô thức ngẩng đầu lên liếc nhìn Cung Minh Trạch với ánh mắt có phần kỳ lạ.

Nghĩ thầm Cung Minh Trạch có thể mắc bệnh nghiêm trọng đó.

Nhưng khi nhìn thấy cảm xúc chân thật không chứa chút giả dối nào trong đôi mắt lạnh lùng của Cung Minh Trạch, Thẩm Thanh Đường kinh ngạc quá đỗi, một lúc sau, Thẩm Thanh Đường lễ phép cười nói: "Có phải điện hạ tu vô tình đạo không?"

Cung Minh Trạch: "Liên quan gì đến ngươi?"

Thẩm Thanh Đường bình tĩnh nói: "Ta biết tu sĩ tu vô tình đạo tính tình sẽ trước sau như một, thấy điện hạ như vậy, ta liền liên tưởng đến. Nếu đoán sai cũng xin điện hạ bỏ qua cho."

Giọng nói của Thẩm Thanh Đường rất nhẹ nhàng bình tĩnh, không có gì bất ổn, nhưng khi những lời này lọt vào tai Cung Minh Trạch, Cung Minh Trạch không hiểu sao lại cảm thấy Thẩm Thanh Đường đang mắng mình.

Thế nhưng, anh ta không có chứng cứ.

Cuối cùng, Cung Minh Trạch nhắm mắt lại, chắp tay sau lưng lạnh lùng nói: "Câm miệng ngươi lại."

Thẩm Thanh Đường chỉ mong được vậy, đáp: "Tuân lệnh."

Cung Minh Trạch: …

.

Khi Tần Di đến, Thẩm Thanh Đường và Cung Minh Trạch gần như cách nhau nửa trượng, họ không nhìn nhau, chỉ im lặng đứng ở hai bên.

Tần Di thấy vậy, mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn về phía Cung Minh Trạch, cụp mắt hành lễ: "Điện hạ, đạo lữ của ta không hiểu chuyện, quấy rầy điện hạ truy xét Lâm gia, xin điện hạ thứ tội."

Cung Minh Trạch liếc nhìn Tần Di, lạnh lùng nói: "Trông coi người của ngươi đi."

Nói xong, Cung Minh Trạch quay người bước đi không ngoái lại.

Tần Di: ?

Không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra, Tần Di cau mày, quay đầu lại định hỏi Thẩm Thanh Đường chuyện gì đã xảy ra, kết quả một quả bóng mềm mại mang theo mùi thơm đã bổ nhào vào lòng hắn.

Tần Di loạng choạng hai bước, suýt chút nữa ngã xuống, hắn khó khăn lấy lại ổn định rồi mới vòng tay qua eo Thẩm Thanh Đường.

Hắn còn định quở trách một chút, nhưng khi ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp đang nở nụ cười với hai má lúm đồng tiền ngọt ngào của

Thẩm Thanh Đường, hắn liền không nói được gì nữa.

Im lặng hồi lâu, Tần Di ôm chặt lấy Thẩm Thanh Đường, thấp giọng nói: “Sao lần này em lại liều lĩnh như vậy?”

Thẩm Thanh Đường vòng tay qua cổ Tần Di, cười nói: “Chỉ là sơ xuất nhỏ, không sao cả.”

Vừa nói, cậu vừa thấp giọng phàn nàn: “Vị băng sơn thái tử này, cũng quá khó nói chuyện rồi.”

Cung Minh Trạch còn chưa đi xa: …

Tần Di nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, trầm mặc một lát, cau mày nói: “Chúng ta trở về trước đi.”

Ngụ ý là bảo Thẩm Thanh Đường đừng nói bậy.

Thẩm Thanh Đường mím môi, bày ra vẻ mặt vô tội, nhỏ giọng nói: “E là tạm thời không đi được.”

Đôi lông mày dài mảnh của Tần Di chậm rãi cau lại: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

.

Một nén nhang qua đi

Sau khi nghe hết toàn bộ câu chuyện, Tần Di im lặng hồi lâu, sau đó nhìn đôi mắt sáng ngời mang theo chút chột dạ kèm theo chút tâm cơ của Thẩm Thanh Đường, hắn nói: “Lúc động thủ thì em liều lĩnh như vậy, sao giờ lại sợ hãi rồi?”

Thẩm Thanh Đường cây ngay không sợ chết đứng: “Lúc đó chẳng phải không còn cách nào khác sao?”

Đầy mặt em biết em sai đó nhưng em vẫn dám làm đó.

Vẫn là công thức cũ.

Tần Di: …

“Xem ra là tại ta bình thường quá nuông chiều em rồi.” Tần Di trầm giọng nói.

Thẩm Thanh Đường tim đập lỡ một nhịp, lập tức quan sát sắc mặt của Tần Di.

Sau khi nhìn một lúc, cậu cảm thấy Tần Di hình như giận thật rồi, vì vậy Thẩm Thanh Đường không chút do dự nghiêng người về phía trước, nắm lấy tay Tần Di, nũng nịu nói: “Lan Đình giận rồi.”

Tần Di bình tĩnh tránh qua một chút, cau mày nói: “Nơi này vẫn là Lâm gia, em không sợ bị nhìn thấy sao?”

Thẩm Thanh Đường khẽ cười: “Ai rảnh mà đi nhìn trộm chúng ta chứ? Bộ chưa từng thấy sự đời sao?”

Tần Di nói thẳng: “Thái Tử… Điện hạ có lẽ còn chưa đi xa.”

Nói không chừng còn chưa đi xa thật.

“Ồ, vậy để anh ta nhìn cho đã đi, em cũng đâu có làm chuyện xấu gì.” Thẩm Thanh Đường tỉnh bơ nói.

Tần Di: …

Thẩm Thanh Đường càng nói càng trở nên đắc ý, nhân lúc Tần Di không chú ý, cậu sáp tới hôn nhẹ lên mặt Tần Di.

Tần Di: ?!

Bây giờ Tần Di dù có ngốc cũng không thể làm ngơ nữa, hắn cau mày nắm lấy tay Thẩm Thanh Đường, trầm giọng nói: “Đã bảo còn ở bên ngoài, em đừng có đùa như vậy nữa.”

Bình thường đâu có thấy Thẩm Thanh Đường như thế này đâu.

Thẩm Thanh Đường lúc này dựa vào vai Tần Di, bất mãn thì thào nói: “Tại em vui mà.”

Thực sự là rất vui.

Nhìn thấy hơn một nửa chỗ dựa vững chắc của Lâm Cẩn Du đã ngã xuống, chỉ cần xác minh xong, sau này Lâm Cẩn Du sẽ không bao giờ trở mình được nữa. Sao Thẩm Thanh Đường có thể không vui được chứ?

Tần Di không biết có nhiều uẩn khúc như vậy, lúc này hắn chỉ cảm thấy vừa rồi Thẩm Thanh Đường có lẽ đã quá căng thẳng, nên mới muốn phát tiết một chút.

Tần Di cau mày trầm mặc trong chốc lát, sau đó hắn khẽ thở dài một tiếng, xoay người nói: “Chắc là lúc nãy em mệt mỏi quá độ nên bắt đầu nói nhảm rồi, nếu đã muốn làm nũng đến vậy, vậy thì lên đây đi, ta cõng em trở về.”

Nghe Tần Di nói vậy, trong lòng Thẩm Thanh Đường cảm thấy buồn cười, vốn muốn nói cậu rất tỉnh táo, chỉ là vì vui mừng quá nên mới nhất thời bị kích động.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tần Di, Thẩm Thanh Đường cũng không muốn nói ra sự thật nhanh như vậy, lúc này cậu mím môi, nhảy lên lưng Tần Di, ôm cổ Tần Di.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường thân mật tựa đầu vào vai Tần Di, nhẹ giọng nói: “Lan Đình, em xong rồi.”

Làn da của Thẩm Thanh Đường trắng nõn mịn màng, mái tóc dài mát lạnh xõa xuống khiến cổ Tần Di hơi ngứa.

Nhưng lúc này, được Thẩm Thanh Đường ôm như vậy, trong lòng hắn bất giác mềm nhũn, ánh mắt khẽ động, Tần Di cũng không nói gì, chỉ duỗi tay ra ôm chặt Thẩm Thanh Đường ở sau lưng, chậm rãi đi về phía trước.

Trong rừng rậm cách đó không xa, ánh sáng nghi ngờ trong đôi mắt lạnh lùng đang quan sát tất cả những chuyện này lập lòe mấy lần.

Nhưng mọi chuyện xảy ra trước mặt anh ta trông quá dịu dàng và tốt đẹp.

Thậm chí đến cuối cùng anh ta còn nhìn thấy, Thẩm Thanh Đường với vẻ mặt an tâm ghé vào vai Tần Di, bắt đầu ngủ gà ngủ gật, gương mặt ngủ rất bình yên, hơi thở kéo dài nhẹ nhàng.

Điều này cũng là giả sao?

Nếu vậy thì kỹ năng diễn xuất cũng quá tốt rồi đi?

------oOo------

Chương 88: “Lâm Cẩn Du” của anh… tại sao lại thành ra thế này?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 88: “Lâm Cẩn Du” của anh… tại sao lại thành ra thế này?

Đêm đã khuya, sương mù dâng lên dày đặc bao phủ toàn bộ thành Lăng Dương, dưới sương mù, thành Lăng Dương không hiểu sao lại thoáng có chút lạnh lẽo.

Cung Minh Trạch không ngủ.

Anh ta ngồi trên chiếc ghế dài mềm mại ở trong phòng một lúc lâu, xe chuỗi hạt ở trong tay một hồi, đọc ba bốn lần Thái Thượng Cảm Ứng Thiên và Khưu Tổ Sám Hối Văn, nhưng anh ta vẫn cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Cuối cùng, Cung Minh Trạch thở dài một hơi, từ từ mở ra đôi mắt hẹp dài và lạnh lùng, bước xuống ghế dài.

Sau khi ra khỏi phòng, Cung Minh Trạch liền cảm giác được một cơn gió lạnh thổi vào mặt, anh ta phủi đi sương mù ở trước mặt, một mình âm thầm đi đến nơi giam giữ tội phạm của Lâm gia.

Tu sĩ Nguyên Anh đến đây không nhiều, lúc này họ đều đang khoanh chân nghỉ ngơi trong phòng, chỉ có mấy tu sĩ Kim Đan ở lại canh giữ tù nhân.

Cung Minh Trạch không quấy rầy bất cứ ai, chỉ lặng lẽ đi đến căn phòng trong cùng, nơi giam giữ tất cả các phạm nhân.

Đó là một căn phòng nhỏ hẹp không có cửa sổ, tối tăm và lạnh lẽo.

Thị lực của Cung Minh Trạch cực kỳ tốt, trong nháy mắt anh ta đã nhìn thấy con quái vật có phần trên giống Lâm Cẩn Du và phần dưới giống như dây leo

đang co ro nằm trong góc, im lặng run rẩy.

Cung Minh Trạch trầm mặc một lúc, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một viên đá đom đóm.

Ngay lập tức, ánh sáng trắng lạnh lẽo lờ mờ của đá đom đóm chiếu sáng toàn bộ căn phòng.

Lâm Cẩn Du bị ánh sáng kích thích hơi run lên, nhưng khi hắn ta sợ hãi rụt rè nhìn qua kẽ tay thấy rõ người đến là ai, hắn ta lại vội vã bò tới.

Cung Minh Trạch cau mày, một bức tường không khí lặng lẽ hạ xuống, ngăn Lâm Cẩn Du cách anh ta một bước chân.

Cảm nhận được sự chán ghét của Cung Minh Trạch, trong lòng Lâm Cẩn Du thực sự hận chết Thẩm Thanh Đường, nhưng lúc này hắn ta vẫn gắng gượng cười, ngẩng đầu lên với vẻ mặt vô tội, run giọng nói: “Điện hạ, ta sẽ không làm bẩn quần áo của ngài. ”

Nghe thấy lời này của Lâm Cẩn Du, trong đôi mắt lạnh lùng như giếng cạn của Cung Minh Trạch cuối cùng cũng lộ ra một tia cảm xúc dao động.

Nhưng rất nhanh, anh ta lại quay về bộ dáng ban đầu, yên lặng nhìn chằm chằm Lâm Cẩn Du nằm trên mặt đất đang ngẩng đầu nhìn anh ta với gương mặt hèn mọn và nịnh nọt, lạnh lùng hỏi: “Ngươi thật sự không phải Lâm Cẩn Du?”

Sắc mặt Lâm Cẩn Du chợt cứng đờ, sau đó hắn ta lắc đầu nói: “Ta không phải, có điều người năm đó gặp được ngài xác thực là ta, cơ thể của ta khi đó cũng không có yếu ớt như bây giờ.”

“Bằng chứng đâu?” Cung Minh Trạch ngữ khí lạnh lùng.

Nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của Cung Minh Trạch, Lâm Cẩn Du bất giác có chút chật vật, nhưng lúc này hắn ta vẫn cố gắng nở nụ cười, nói: “Ta từng nói với điện hạ một câu, điện hạ còn nhớ không?”

Cung Minh Trạch chỉ nhìn hắn.

“Quần áo bẩn cũng không sao, người còn sống quan trọng hơn.” Lâm Cẩn Du dè dặt nói.

Trong khi nói, hắn ta cẩn thận quan sát biểu tình của Cung Minh Trạch.

Sau khi nghe Lâm Cẩn Du nói, con ngươi của Cung Minh Trạch hơi co lại, sau đó là một khoảng im lặng kéo dài.

Lâm Cẩn Du không rõ Cung Minh Trạch đang nghĩ gì, lúc này chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh sau lưng chảy ròng ròng, nhưng vì tranh thủ cho mình, hắn ta gượng cười nói tiếp: “Cứ xem như là ta tự mình đa tình đi, nhưng nếu không phải điện hạ đến Lâm gia để tìm ta, vậy thì tại sao ngài còn đeo mặt nạ ta làm cho ngài?”

Sau khi Lâm Cẩn Du nói ra những lời này, trên khuôn mặt lạnh lùng của Cung Minh Trạch cuối cùng cũng xuất hiện một vết nứt.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tràn đầy mong đợi và tâm cơ của Lâm Cẩn Du, Cung Minh Trạch vẫn chầm chậm lùi lại một bước.

Sau đó anh ta chẳng nói câu nào, phất tay áo bỏ đi.

Lâm Cẩn Du không biết mình đã nói sai điều gì, hắn ta nhất thời sửng sốt muốn nhào lên ngăn Cung Minh Trạch lại.

Nhưng Cung Minh Trạch đã bỏ đi rồi.

Lâm Cẩn Du tê tâm liệt phế hét lên.

Chẳng mấy chốc, hắn đã làm kinh động đến mấy tu sĩ Kim Đan đang canh gác, tiếp sau đó là một trận âm thanh quất roi cùng tiếng khóc nức nở cầu xin tha thứ hèn mọn nịnh nọt của Lâm Cẩn Du.

Cung Minh Trạch không bao giờ xuất hiện nữa.

.

Ngay cả lúc Cung Minh Trạch trở về, dáng vẻ của anh ta vẫn rất trầm tĩnh, sống lưng vẫn thẳng tắp, chỉ là thoạt nhìn có chút vội vàng.

Nhưng đôi tay giấu ở trong ống tay áo run lên khe khẽ đang nói cho anh ta biết, anh ta đang chạy trốn một cách tuyệt vọng.

"Lâm Cẩn Du" của anh… tại sao lại thành ra thế này?

Cung Minh Trạch không thể tin được.

Nếu Thẩm Thanh Đường trong mắt anh ta là một bình hoa di động nông cạn và đầy mưu mô, thì người vừa nãy anh ta cho là "Lâm Cẩn Du" lại là một kẻ hèn hạ ti tiện không có giới hạn.

Nếu anh ta còn nhìn những cảm xúc toan tính không thể che giấu trên khuôn mặt hắn ta thêm nữa sẽ thực sự cảm thấy, người từng là cả thế giới của mình sẽ sụp đổ một lần nữa.

Rõ ràng, "Lâm Cẩn Du" trước đây nhỏ nhắn như vậy, sẽ nói với anh ta những lời thật dịu dàng, ánh mắt cũng cực kỳ sạch sẽ.

Nhưng bây giờ, tại sao lại thành ra thế này?

Thậm chí Cung Minh Trạch còn nghi ngờ "Lâm Cẩn Du" này là giả mạo.

Đợi đã—

Cung Minh Trạch đột nhiên mở mắt ra, nhớ lại những gì Thẩm Thanh Đường đã nói.

Cậu ta nói rằng Lâm Cẩn Du đã dùng tà pháp để sống lại, nhưng … nhưng có khi nào Lâm Cẩn Du đã bị con quái vật giống như dây leo đó giết chết và lấy đi trí nhớ của Lâm Cẩn Du không?

Bằng không, dù thế nào đi chăng nữa, anh ta cũng vĩnh viễn không thể liên kết đứa bé trắng trẻo xinh đẹp với đôi mắt ngây thơ chân thành như băng tuyết của ngày xưa với con quái vật bẩn thỉu và đầy mưu mô của hiện tại.

Qua một lúc, Cung Minh Trạch chậm rãi nắm chặt chuỗi hạt trong lòng bàn tay, một cỗ linh khí nhàn nhạt từ trong chuỗi hạt tràn ra, dần dần xoa dịu tĩnh mạch xanh tím trên mu bàn tay của anh ta.

Sát ý kỳ lạ đỏ như máu sắp trào ra khỏi mắt anh ta dần dần mờ đi theo sự vỗ về của linh khí.

Khẽ thở ra một hơi, trong lòng Cung Minh Trạch lại nảy ra một quyết định mới.

Vốn dĩ, anh ta không muốn đến Thanh Ngọc Kiếm Tông lắm.

Nhưng bây giờ, anh ta cảm thấy mình nhất định phải đến.

Hiện tại, anh ta thà rằng con quái vật kia đã giết chết đứa bé xinh đẹp ngây thơ đó rồi hoán đổi thân xác.

Anh ta không hy vọng con quái vật đó thực sự là Lâm Cẩn Du…

.

Nếu đã đồng ý với Cung Minh Trạch đến Thanh Ngọc Kiếm Tông, Thẩm Thanh Đường và Tần Di bèn ở lại đi cùng với đoàn người.

Vốn dĩ Thẩm Thanh Đường muốn dành thời gian về thăm cha mẹ mình, nhưng các tu sĩ Kim Đan và Nguyên Anh do Cung Minh Trạch phái tới đã bao vây cả phủ viện như một cái lồng sắt, khiến cậu không thể ra ngoài được.

Thẩm Thanh Đường đành phải đi ngủ trước.

Cậu quả thật mệt rồi.

Vòng tay của Tần Di vừa ấm vừa rộng, tựa vào đó, Thẩm Thanh Đường ngay cả nằm mơ cũng không có, cứ như vậy thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Chỉ là vào lúc nửa đêm, Thẩm Thanh Đường đột nhiên bị tiếng hét chói tai ở bên ngoài đánh thức, cậu nhíu mày, sau đó từ trong lòng Tần Di chậm rãi chống người ngồi dậy.

Tần Di lúc này cũng lặng lẽ mở mắt ra.

Thẩm Thanh Đường cẩn thận lắng nghe một lúc, đột nhiên nhỏ giọng nói: “Sao nghe giống giọng của Lâm Cẩn Du vậy?”

Tần Di ánh mắt khẽ động, cũng bắt đầu lắng nghe.

Hắn nghe một hồi nhíu mày nói: “Hình như đúng là hắn ta.”

Tim Thẩm Thanh Đường đập lỡ một nhịp, lập tức xuống giường nói: “Không được, em phải đi xem thử.”

“Em đi nhìn hắn ta làm gì?” Tần Di có chút khó hiểu.

Thẩm Thanh Đường nghĩ thầm, nếu những người đó làm cho Lâm Cẩn Du bị thương hoặc tàn phế, lỡ như khơi dậy sự đồng cảm của Cung Minh Trạch thì phải làm sao?

Trước khi Lâm Cẩn Du hoàn toàn thân bại danh liệt, cậu không muốn mắc thêm sai lầm nào nữa, hoặc là để Lâm Cẩn Du thoát chết như lần trước.

Tuy nhiên, những chuyện này giải thích có chút phức tạp, Thẩm Thanh Đường đành phải nói: "Em đi nhìn thử, lỡ như người bị đánh chết sẽ không tốt đâu."

Tần Di im lặng nhíu mày, cảm thấy suy nghĩ của Thẩm Thanh Đường rất kỳ lạ, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thẩm Thanh Đường, hắn cũng không nhiều lời, chỉ nói: "Vậy ta đi với em."

Thẩm Thanh Đường đột nhiên nở nụ cười rạng rỡ, vui vẻ nói: "Được ạ."

.

Thẩm Thanh Đường không ngờ khi cùng Tần Di ra ngoài, lại đụng phải Cung Minh Trạch đang múa kiếm ở trong sân.

Khi đó, Cung Minh Trạch vừa múa xong một chiêu Thương Long Nhập Hải, cho dù anh ta không rót linh lực vào kiếm thì kiếm khí mạnh mẽ và sắc bén vẫn rất đáng sợ.

Thấy hai người xuất hiện, Cung Minh Trạch thu kiếm lại, khẽ nhíu mày, cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói: "Muốn đi?"

Thẩm Thanh Đường: "Đương nhiên không phải, chỉ là ta nghe thấy hình như có người đang gào khóc, nên ra ngoài xem thử."

Cung Minh Trạch đương nhiên biết Thẩm Thanh Đường đang nói tới ai, lúc này anh ta quay đầu nhìn Thẩm Thanh Đường với ánh mắt lạnh lùng: "Chuyện này không phải việc của ngươi, trở về đi."

Thẩm Thanh Đường trầm mặc một lúc: "Điện hạ, ta có thể đi gặp Lâm Cẩn Du không?"

Nghe Thẩm Thanh Đường hỏi, sắc mặt Cung Minh Trạch hơi thay đổi: "Ngươi muốn làm gì?"

Thẩm Thanh Đường bất đắc dĩ cười cười: "Điện hạ đừng hiểu lầm, ta không có ý muốn giết người bịt miệng đâu, chỉ là Lâm Cẩn Du rất gian xảo, trước đó hắn ta đã thoát chết trong tay ta một lần, ta sợ hắn sẽ lặp lại trò cũ."

Cung Minh Trạch rốt cục xoay người lại, ánh mắt càng thêm lạnh lùng: "Thoát chết? Ngươi giết hại đồng môn của ngươi?"

Thẩm Thanh Đường đã sớm biết Cung Minh Trạch sẽ nói như vậy, lúc này trầm mặc một lát, cuối cùng cậu không nhanh không chậm lấy ra khối đá lưu ảnh đưa cho Cung Minh Trạch, "Sự thật là gì, điện hạ xem đi rồi sẽ biết."

Trong đá lưu ảnh, là cảnh tượng Lâm Cẩn Du muốn giết chết Thẩm Thanh Đường ở Thanh Ngọc Kiếm Tông, nhưng đã bị Thẩm Thanh Đường giết lại.

Lúc trước, thân phận tà tu của Lâm Cẩn Du vẫn chưa bại lộ, Thẩm Thanh Đường sẽ không đưa hình ảnh này ra ngoài—- dù sao giết hại đồng môn nói thế nào cũng là hành vi vô lý, ngay cả khi người đồng môn đó muốn giết ngươi.

Nhưng nếu là giết tà tu thì tính chất sự việc hoàn toàn bất đồng.

Ban đầu, Thẩm Thanh Đường dự định sau khi đến Thanh Ngọc Kiếm Tông xác nhận xong thân phận của Lâm Cẩn Du sẽ lấy những thứ trong đá lưu ảnh ra, một kích tất sát.

Như vậy, cho dù Cung Minh Trạch có muốn bảo vệ người, anh ta cũng phải phế bỏ tu vi của Lâm Cẩn Du, nếu không bản thân Cung Minh Trạch cũng sẽ bị chống đối.

Nhưng bây giờ, để tránh gây thêm rắc rối, cậu chỉ đành lấy nó ra để lấy lòng tin của Cung Minh Trạch.

Cung Minh Trạch cầm lấy đá lưu ảnh.

Sau khi xem lướt qua nội dung trên đó, vẻ mặt của Cung Minh Trạch càng thêm lạnh lùng hơn.

Nhiều năm qua, anh ta đã gặp qua vô số người.

Nếu Lâm Cẩn Du trong đá lưu ảnh này thực sự là Lâm Cẩn Du, vậy thì … dáng vẻ và hành động hoàn toàn giống với con quái vật kia.

Hình ảnh trong đá lưu ảnh không thể làm giả, nơi đó đích thực là Thanh Ngọc Kiếm Tông, hơn nữa Lâm Cẩn Du cũng mặc đồng phục đệ tử.

Cung Minh Trạch nắm chặt đá lưu ảnh trong lòng bàn tay, trong lòng càng lúc càng chùng xuống.

Thẩm Thanh Đường đang quan sát những biến hóa nhỏ nhất trong cảm xúc của Cung Minh Trạch, lúc này ánh mắt cậu khẽ động, nói: “Lâm Cẩn Du đó đã mấy lần muốn bám víu quan hệ với điện hạ, có phải là người quen cũ của điện hạ không?”

Cung Minh Trạch đột nhiên ngước mắt lên, lạnh lùng nhìn Thẩm Thanh Đường.

Vẻ mặt Thẩm Thanh Đường bình tĩnh, không chút sợ hãi nhìn Cung Minh Trạch, ánh mắt vô cùng trong sáng.

“Nếu là như vậy, thì điện hạ nên xử trí một cách công bằng hơn, dù sao Thánh Thượng vẫn luôn căm ghét những kẻ tà đạo hại người khác. Chỉ khi điện hạ xử trí một cách công bằng thì mới có thể thể hiện được sự anh minh chính trực của ngài, có phải không?”

Cung Minh Trạch lạnh lùng nhìn Thẩm Thanh Đường một lúc, sau đó đột nhiên cười lạnh: “Ngươi đang dạy ta cách làm việc sao?”

------oOo------

Chương 89: Có lẽ đây là sự sắp đặt của số phận.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 89: Có lẽ đây là sự sắp đặt của số phận.

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Cung Minh Trạch, Thẩm Thanh Đường trầm mặc một lát, ngược lại khẽ cười nói: "Thanh Đường không dám, nhưng điện hạ tính làm thế nào?"

Cung Minh Trạch: …

Cuối cùng, Cung Minh Trạch giơ tay lên, đá lưu ảnh bay trở về, Thẩm Thanh Đường nhanh tay lẹ mắt bắt lấy nó.

"Ngày mai lên đường."

Sau khi để lại bốn chữ này, Cung Minh Trạch dường như không thể chịu đựng được việc ở bên cạnh Thẩm Thanh Đường thêm nữa, nên anh ta liền phất tay áo bỏ đi.

Ánh mắt Thẩm Thanh Đường khẽ động, nhìn bóng lưng rời đi của Cung Minh Trạch, cậu không khỏi cong môi lên.

Thật là khó đối phó.

Nhưng nếu Cung Minh Trạch đã nói như vậy, điều đó chứng tỏ anh ta sẽ không quá nhân từ nương tay với Lâm Cẩn Du.

Thẩm Thanh Đường cảm thấy nhẹ nhõm một chút.

Mà lúc này, tiếng kêu khóc cách đó không xa cũng đã ngừng lại.

Thẩm Thanh Đường hơi nhướng mày, nhắm mắt lại cảm nhận một hồi, phát hiện nơi đó không có mùi máu hay sát khí, càng cảm thấy vấn đề không có gì nghiêm trọng.

Lúc này Tần Di vẫn luôn đứng ở bên cạnh im lặng đi tới, cau mày nói: "Quay về phòng thôi."

Nhìn vẻ mặt của Tần Di, Thẩm Thanh Đường biết chắc hẳn Tần Di có chuyện muốn nói với mình, lúc này mới gật đầu: "Được, về rồi nói."

.

Trở lại phòng, Tần Di rót một chén trà, tự mình nhấp một ngụm, sau đó chậm rãi nói: “Chuyện ở thành Lăng Dương ta không quá để ý, nhưng mà… vị Thái Tử điện hạ này, đã từng đến thành Lăng Dương sao?”

Thẩm Thanh Đường nghe vậy hơi sửng sốt, sau đó theo bản năng nhíu mày: “Đúng rồi, hình như từ nhỏ đến giờ em chưa từng nghe nói có đại nhân vật như vậy đến thành Lăng Dương, thế nhưng anh ta đã từng gặp Lâm Cẩn Du—— là cải trang xuất tuần sao?”

Tần Di nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, sửng sốt một chút, biết hai người bọn họ đã lạc hướng rồi, lúc này mới lắc đầu nói: “Ý ta không phải vậy.”

Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu nhìn Tần Di: ?

Tần Di trầm mặc một hồi, rốt cục cũng nói ra sự kỳ lạ ở trong lòng: “Ta luôn cảm thấy khí tức trên người anh ta có chút quen thuộc, dường như đã gặp qua ở đâu rồi, nhưng lại không có cách nào diễn tả được.”

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, bỗng nhiên nở nụ cười: “Có phải chàng muốn nói là Thái Tử giống Lê trưởng lão không?”

Tần Di: …

Sau đó Tần Di phủ nhận: “Không phải, sư tôn của ta hiểu đạo lý hơn Thái Tử nhiều.”

Thẩm Thanh Đường: “Đúng vậy, đừng nói đến Lê trưởng lão, vị Thái Tử này còn không hiểu đạo lý bằng sư tôn của em nữa là.”

Cách đó không xa, trong phòng của Cung Minh Trạch.

Ngồi trên chiếc ghế dài, Cung Minh Trạch đột nhiên mở mắt ra, suýt chút nữa vặn đứt chuỗi hạt ở trong lòng bàn tay, trong mắt hiện lên vài phần sát khí.

Nhưng lúc này, anh ta cũng không làm gì cả, chỉ nhắm mắt lại hít sâu một hơi, tiếp tục niệm Thanh Tĩnh Kinh.

.

Việc khởi hành đến Thanh Ngọc Kiếm Tông được thực hiện trong bí mật.

Sau khi Lâm Cẩn Du bị bắt và nhốt trong một cái lồng đen kịt, hắn ta lờ mờ cảm thấy mọi chuyện không được suôn sẻ cho lắm, nhưng hiện tại tu vi của hắn ta thực sự quá thấp.

Thẩm Thanh Đường đã giết hắn ta một lần, hắn ta đã tái sinh trong một cơ thể khác, tu vi của hắn ta đã giảm xuống Luyện Khí tầng ba.

Hắn ta hiện tại, chưa nói đến việc không đáng nhắc đến trong mắt những cao thủ như Cung Minh Trạch, cho dù Thẩm Thanh Đường muốn giết hắn ta cũng dễ như trở bàn tay.

Lâm Cẩn Du hối hận không thôi, đột nhiên có chút ân hận việc bản thân đã vì một phút tức giận mà lén đi hạ độc Liễu Nhứ Lam.

Nhưng hiện tại, hối hận cũng đã vô dụng…

Phải nhanh chóng làm một chuyện gì đó để bù đắp cho những chuyện đã xảy ra bây giờ.

Có hai cách để người khác giữ lại mạng sống của ngươi, một là ngươi còn đủ giá trị, hai là ngươi nắm được nhược điểm của người khác…

Hai tay Lâm Cẩn Du nắm chặt cột lồng sắt đen kịt, nghiến răng nghiến lợi, đã có một kế hoạch sơ bộ trong đầu.

Nếu thực sự phải dùng đến biện pháp cuối cùng, hắn ta chỉ có thể đi nước cờ này.

Cung Minh Trạch phải không, là Thái Tử thì đã làm sao?

Chỉ cần hắn ta nắm chắc nhược điểm đó trong tay, Cung Minh Trạch sẽ không thể động đến hắn ta.

.

Khi đoàn người đến Thanh Ngọc Kiếm Tông, ngọn núi phủ đầy mây mù.

Trước khi Cung Minh Trạch đến, anh ta đã bí mật truyền tin cho các trưởng lão ở đây, nhưng thật không may, đúng lúc trưởng lão quản lý ngọc bài linh hồn ở Đệ Tử Đường hôm nay phải ra ngoài làm việc, sớm nhất cũng phải đến ngày mai mới trở về.

Mà chìa khóa nơi cất giữ ngọc bài linh hồn lại ở trong tay vị trưởng lão kia.

Dùng vũ lực phá vỡ cửa cũng không sao, nhưng Cung Minh Trạch sẽ không làm điều ngu ngốc như vậy chỉ vì Lâm Cẩn Du.

Vì vậy, anh ta đã chọn ở lại Thanh Ngọc Kiếm Tông một đêm nữa.

Huống chi, mọi thứ vẫn chưa có kết luận.

Trong lòng Cung Minh Trạch vẫn mơ hồ có một cảm giác ăn may – anh ta hy vọng rằng Lâm Cẩn Du đã chết, như thế sẽ chứng minh được con người đê hèn như quái vật trước mặt anh ta không phải là người đã cứu anh ta năm xưa.

Vốn dĩ trong lòng anh ta đã tự giễu Tần Di không có mắt nhìn, không đi chọn ân nhân đã cứu mạng mình mà nhất quyết chọn một kẻ bệnh tật đầy mưu mô.

Chỉ vì gương mặt bình hoa không mấy xuất sắc đó, không những trao tặng Trúc Cơ Đan và Thất Tâm Hải Đường, hắn còn làm việc chăm chỉ để giúp gia đình Thẩm Thanh Đường mở đường đến Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Chẳng khác gì Cung Phất Vũ não tàn suốt ngày dính với Lê Trường Phong vậy.

Chỉ là Tần Di nguyện ý lựa chọn như vậy, anh ta cũng không thể can thiệp quá nhiều.

Nhưng những gì đang xảy ra bây giờ thực sự quá kỳ lạ.

Anh ta luôn cho rằng mình đợi Lâm Cẩn Du lớn lên là một việc rất đúng đắn, vì tránh né tai mắt và sự giám sát từ mọi phía, thậm chí anh ta còn không quan tâm đến sự trưởng thành của Lâm Cẩn Du.

Anh ta luôn cho rằng với tâm tính và thiên phú như vậy, dù thế nào cũng sẽ thành tài.

Sau đó, khi tên của Lâm Cẩn Du xuất hiện trên bảng danh sách các đệ tử mới nhập môn của Thanh Ngọc Kiếm Tông, anh ta liền biết thời gian đoàn tụ của họ sắp đến, chỉ cần đợi thêm một thời gian nữa.

Nhưng số phận… lại đùa giỡn với anh ta như vậy.

Nghĩ đến đây, Cung Minh Trạch chậm rãi lấy từ trong nhẫn trữ vật ra chiếc mặt nạ có hoa văn sơ sài.

Những ngón tay mảnh khảnh lạnh lẽo khẽ vuốt mép mặt nạ, hơi thở của Cung Minh Trạch vô thức trở nên rối loạn.

Anh ta từ từ nhắm mắt lại.

Vô số hình ảnh lại tràn ngập tâm trí anh ta.

Mỗi khi cảm thấy không thể chống đỡ nổi nữa, anh ta sẽ nhớ lại những ký ức mình đã trải qua ở thành Lăng Dương.

Lần đầu tiên anh ta đến thành Lăng Dương là khi nào nhỉ?

Chắc là mười bảy năm trước…

Vào thời điểm đó, quốc sư vừa mới thành danh, cần xương của yêu thú thuần chủng để luyện chế vũ khí, vì vậy hắn ta đã trắng trợn tìm kiếm và săn lùng những yêu thú thuần chủng.

Đó là vào một đêm mưa, anh ta che giấu thân phận, chạy trốn khỏi Hoàng Thành đến thành Lăng Dương cùng với đứa con yêu thú gần như là thuần chủng mới hai tuổi của tỷ tỷ mình.

Sau đó, có quá nhiều binh lính đuổi theo, anh ta vội vàng đi theo một con hẻm, ném đứa bé yêu thú vào một cái sân viện gần đó, anh ta vẫn còn nhớ trong sân đó có trồng một cây hòe rất lớn.

Hai năm sau, anh ta không yên lòng nên quay lại lần nữa, lần theo huyết mạch và tìm thấy cháu trai của mình.

Lúc này, cháu trai của anh ta đã có thể hóa hình rồi, suốt ngày đi theo một đám lính đánh thuê, nhưng dường như đã bị thứ gì đó kích thích nên quên đi rất nhiều chuyện. Trên mặt cũng có rất nhiều vết sẹo.

Hỏi gì cũng không biết, chỉ biết đeo mặt nạ lạnh lùng nhìn anh ta.

Lúc đó anh ta đã trầm mặc hồi lâu, lặng lẽ để lại mấy quyển bí tịch tu luyện của yêu thú cho cháu trai, rồi trở về.

Dù sao thân phận của anh ta cũng đặc biệt …

Không thể ở lại lâu.

Mà … quen biết Lâm Cẩn Du lại là lúc nào nhỉ?

Khoảng mười năm trước đi.

Vào thời điểm đó, quẻ bói của quốc sư nói rằng có một ma tinh mang dòng máu bán yêu trong hoàng tộc, tương lai kẻ này sẽ lật đổ hoàng thất, gây nguy hiểm cho đất nước.

Kết quả là, vị phụ hoàng ngu ngốc và bất tài của anh ta còn ra lệnh giết tất cả các tu sĩ có dòng máu bán yêu trong hoàng tộc.

Cũng bao gồm cả anh ta, thất hoàng tử không được yêu thích.

Anh ta bị truy sát suốt chặng đường, và tình cờ, anh ta lại trốn đến thành Lăng Dương.

Lại là một đêm mưa khác.

Nhưng lần này người truy đuổi nhiều hơn trước rất nhiều, anh ta bị thương nặng lảo đảo đi tới ngõ hẻm quen thuộc.

Mái hiên nhô ra hai bên ngõ đã che khuất ánh sáng, những gói lương khô đã cứu sống anh ta.

Anh ta vừa lạnh vừa đói vừa đau đớn, mưa và máu tí tách chảy xuống từ cơ thể anh ta.

Để tránh bị những kẻ truy đuổi phát hiện, anh ta đã chịu đau đớn mà tự rạch mặt mình đến mức không thể nhận ra, cuối cùng anh ta run rẩy vứt bỏ con dao găm, ngã xuống vũng nước lạnh.

Sau đó……

Anh ta đã gặp Lâm Cẩn Du.

Lâm Cẩn Du đến đó chơi trốn tìm.

Với khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, một người nhỏ bé cứ như vậy va vào trong lòng anh ta.

Phản ứng đầu tiên của anh ta là giết Lâm Cẩn Du.

Nhưng Lâm Cẩn Du lại hơi mở to mắt, đưa tay sờ sờ mặt của anh ta: “Ngươi chảy máu rồi, có đau không?”

Anh ta kinh ngạc.

“Ta trở về tìm thuốc cho ngươi!” Sau đó Lâm Cẩn Du liền bình bịch chạy đi.

Anh ta nhìn bóng lưng của Lâm Cẩn Du, im lặng một lúc rồi muốn rời đi, nhưng vết thương quá nghiêm trọng khiến anh ta không thể di chuyển.

Sau đó, Lâm Cẩn Du thực sự tìm được thuốc, còn mang một chiếc mặt nạ đến.

Khi anh ta nhìn thấy chiếc mặt nạ, anh ta hơi sửng sốt, sau đó anh ta nắm tay Lâm Cẩn Du có chút thở dốc nói.

“Ngươi lấy cái mặt nạ này ở đâu?”

Lâm Cẩn Du dường như bị dọa sợ, có chút sợ hãi, một lát sau mới nhỏ giọng nói: “Hồi nhỏ ta đã nhờ ca ca làm cho, xấu lắm sao?”

Anh ta nhìn chằm chằm Lâm Cẩn Du một lúc, lại nhớ tới đứa cháu trai đeo mặt nạ của mình, ngẩn ra một hồi, anh ta đột nhiên nở nụ cười mơ hồ.

Khi đó, anh ta cảm thấy, có lẽ đây là sự sắp đặt của số phận.

Anh ta và cháu trai của anh ta đã được cứu ở cùng một nơi, cùng một gia đình.

Sát khí của anh ta hoàn toàn biến mất.

Kể từ đó, Lâm Cẩn Du mỗi ngày đều đến, mang đồ ăn cho anh ta và thậm chí còn ăn trộm thuốc cho anh ta.

Một số hữu ích, một số thì không.

Anh ta im lặng chấp nhận tất cả.

Nhưng khi đó Lâm Cẩn Du còn chưa nói cho anh ta biết tên của mình, anh ta có hỏi, nhưng Lâm Cẩn Du chỉ lắc đầu không nói.

Anh ta biết hẳn là do gia đình của Lâm Cẩn Du gia giáo tốt, Lâm Cẩn Du không được phép tùy tiện nói cho người lạ biết tên của mình, tuy rằng cảm thấy đáng tiếc nhưng anh ta vẫn tôn trọng.

Cho đến một hôm, khi lũ trẻ đang chơi trốn tìm thì có tiếng nói vọng ra từ ngoài ngõ.

“Lâm Cẩn Du, cậu trốn ở đâu rồi? Sao ta không tìm thấy cậu chứ!”

Lâm Cẩn Du đang ngồi trong lòng anh ta đếm từng viên thuốc cho anh ta lập tức bật dậy, vội vàng chạy ra ngoài.

Anh ta nhìn bóng lưng rời đi của Lâm Cẩn Du, một nụ cười chậm rãi xuất hiện trên khuôn mặt biến dạng của anh ta.

Lâm Cẩn Du.

Nhớ kỹ em rồi.

Anh ta còn nghĩ rằng đợi khi vết thương lành lại, anh ta sẽ đến Thập Vạn Đại Hoang sống cùng đám yêu thú.

Nhưng không ngờ cái tên Thái Tử ca ca chết tiệt kia của anh ta lại lần theo huyết mạch tìm được anh ta.

Vội vàng đuổi tận giết tuyệt như vậy sao?

Anh ta cười khẩy.

Không cần nhắc tới quá trình đuổi giết, nhưng nhờ có đan dược mà Lâm Cẩn Du đưa cho, đến giờ phút cuối cùng anh ta đã sử dụng bí pháp của yêu tộc, dứt khoát vứt bỏ thân thể tàn phế này, đoạt lấy thân xác của Thái Tử…

Anh ta, sống lại rồi.

Để không khơi dậy sự nghi ngờ, anh ta thậm chí còn không có thời gian quay lại gặp Lâm Cẩn Du lần nữa, cho nên anh ta vội vàng để lại một chiếc nhẫn làm kỷ vật trong đống cỏ khô rồi rời đi.

Anh ta đem thi thể của chính mình trở về Hoàng Thành.

Từ đó về sau, anh ta thay đổi bản tính ăn chơi trác táng của "Thái Tử" trước đây, tu thân dưỡng tính, ngày ngày bế quan tu luyện.

Mục đích là để ngăn không cho quốc sư và những kẻ quyền thế kia nhìn thấu thân phận thật của anh ta.

Anh ta đã nhẫn nhịn hơn mười năm.

Khi nhìn thấy Tần Di đã tìm được người khác, còn Lâm Cẩn Du được Thanh Ngọc Kiếm Tông thu nhận, anh ta đã rất vui mừng.

Có ai ngờ, điều anh ta chờ đợi suốt bao nhiêu năm qua, hóa ra lại là kết quả như vậy.

Editor:
Sau này là chuỗi ngày tự vả của Lão Cung :)))

Cơ mà sao năm xưa người rạch mặt là Lão Cung mà người mang sẹo lại là Tần Di nhỉ?
Hai cậu cháu cùng yêu một người sao? Máu chó thế nhở? :))))))

------oOo------

Chương 90: Đi một vòng lớn như vậy, người vẫn thuộc về hắn.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 90: Đi một vòng lớn như vậy, người vẫn thuộc về hắn.

Lâm Cẩn Du xinh đẹp trong ký ức của anh ta đã biến thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ…

Cung Minh Trạch lại mở mắt ra, trong con ngươi lạnh lùng hiện lên một tia tàn độc đỏ như máu.

Quá khứ dịu dàng từng an ủi anh ta giờ phút này đã tan tành, hóa thành một nhát dao sắc bén cắm vào lồng ngực anh ta.

Lần này, anh ta không tiếp tục niệm kinh nữa, cũng không xe chuỗi hạt.

Thay vào đó, anh ta lặng lẽ thu hồi chuỗi hạt, lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một lọ Thanh Tâm Đan, một hơi nuốt xuống ba viên.

Sau khi một hơi uống hết ba viên Thanh Tâm Đan, cảm giác mát lạnh đột ngột xông lên của Thanh Tâm Đan khiến anh ta vô thức mím đôi môi mỏng thành một đường, đột nhiên nhắm mắt lại.

Chẳng mấy chốc, anh ta dần lấy lại được sự tỉnh táo trong im lặng.

Anh ta phải ổn định, không được hoảng loạn.

Trước khi mọi việc còn chưa sáng tỏ, anh ta tuyệt đối không được tự mình rối loạn trận tuyến.

.

Lúc này, ở phòng dành cho đệ tử của Tần Di.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thanh Đường đến phòng dành cho đệ tử của Tần Di nghỉ ngơi, thậm chí cậu còn có chút tò mò.

Nhưng sau khi tỉ mỉ quan sát một hồi, sự tò mò lại chuyển thành lo lắng.

Trước tiên, cậu lấy đá đom đóm trong đèn đom đóm của Tần Di ra, thay thế bằng dạ minh châu, sau đó nhìn thoáng qua giường của Tần Di, vẫn là chăn đệm thô ráp Thanh Ngọc Kiếm Tông đã cấp cho bọn họ lúc ban đầu, không nhịn được bất đắc dĩ nói: “Chàng đó, thành thật quá đi, chàng nhìn xem có bao nhiêu đệ tử ngoại môn còn dùng chăn đệm do Kiếm Tông cấp chứ?”

Thanh Ngọc Kiếm Tông phân phát những tấm chăn đệm thô ráp này cho các đệ tử không phải vì thiếu tiền, mà vì nghĩ đến tác dụng tôi luyện ý chí và cơ thể của đệ tử.

Nhưng phần lớn đệ tử xuất thân từ gia đình quý tộc đều không chịu nổi chăn đệm thô ráp như vậy, vải bông vừa bụi vừa cứng, đắp lâu ngày rất dễ bị ho.

Vì vậy, thường không lâu sau khi nhập môn, họ đều đến thành Thanh Ngọc mua sắm, thay đổi tất cả chăn đệm trong phòng.

Đối với loại chuyện này, Thanh Ngọc Kiếm Tông ban đầu còn ngăn cấm, nhưng sau đó thấy sự việc không thể kiểm soát được, cho nên dứt khoát không thèm để ý đến nữa.

Tần Di nhìn Thẩm Thanh Đường nhấc chăn từ trên giường lên, lúc này cũng không cự tuyệt, chỉ nói: “Ta ngủ trên giường không nhiều, gần đây cũng không cần sưởi ấm. “

Thẩm Thanh Đường nghe Tần Di nói vậy, tim như ngừng đập, không khỏi quay đầu lại nhìn Tần Di.

Tần Di thần sắc rất bình tĩnh, không có gì thay đổi.

Nhưng lúc này, trong lòng Thẩm Thanh Đường đột nhiên có chút mềm nhũn.

Với tính cách của Tần Di, nếu không ngủ trên giường thì chỉ có thể ngồi thiền tu luyện —— xem ra Tần Di thật sự ghi tạc lời nói của cậu, từ khi cậu bảo Tần Di chăm chỉ tu luyện lên Trúc Cơ, nói không chừng Tần Di đã rất lâu rồi chưa ngủ hẳn hoi được một lần…

Nghĩ đến đây, trái tim vốn dễ rung động của Thẩm Thanh Đường đã mềm nhũn như nước.

Lúc này, cậu yên lặng đặt chăn đệm thô ráp lên chiếc ghế dài ở phòng ngoài, đi tới, ôm lấy Tần Di.

Tần Di có chút không hiểu: “Làm sao vậy?”

Thẩm Thanh Đường lặng lẽ áp mặt vào ngực Tần Di, thở ra một hơi ấm áp, nhẹ giọng nói: “Mấy ngày nay Lan Đình vất vả rồi, tối nay đi ngủ sớm đi.”

Tần Di im lặng một lúc, đột nhiên vươn tay vỗ vỗ lưng Thẩm Thanh Đường, khiến Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu nhìn hắn.

Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu lên, không hiểu sao lại đối diện với ánh mắt có chút ý tứ hàm xúc của Tần Di, ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy? Lan Đình còn chưa buồn ngủ sao?”

Ánh mắt Tần Di khẽ động, hai tay đang ôm vòng eo thon của Thẩm Thanh Đường hơi siết chặt, sau đó thấp giọng hỏi: “Em chỉ đơn thuần là muốn ngủ, hay là muốn — làm cái gì khác?”

Thẩm Thanh Đường: …

Trên gò má trắng nõn xinh đẹp chợt ửng hồng, Thẩm Thanh Đường cúi đầu cụng vào vai Tần Di, lẩm bẩm nói: “Đương nhiên là đơn thuần muốn ngủ rồi.”

Tần Di mím môi, đột nhiên hàm ý sâu xa nhắc nhở: “Em còn cọ như vậy, ta thật sự không bảo đảm sẽ chỉ đơn thuần ngủ đâu.”

Thẩm Thanh Đường giật mình, lập tức từ trong lòng Tần Di nhảy lên.

Tần Di nhìn thấy có chút buồn cười, nhưng hắn không phải cố ý gài bẫy Thẩm Thanh Đường – dù sao ngày mai còn có việc lớn phải làm, hắn chỉ muốn hù dọa Thẩm Thanh Đường mà thôi, tối nay vẫn nên thôi đi.

Thẩm Thanh Đường tự mình nhảy xuống khỏi người Tần Di, đứng từ xa quan sát biểu tình của Tần Di, thấy vẻ mặt Tần Di rất bình tĩnh, thật sự không có ý đồ gì khác, cậu mới thở phào một hơi.

Sau nửa nén hương, Thẩm Thanh Đường nũng nịu lăn vào trong lòng Tần Di như người không xương.

Bây giờ cậu đang nằm trong lòng Tần Di, Tần Di chậm rãi giúp cậu tháo trâm gài tóc xuống, nhân tiện chải mái tóc đen của cậu.

Mái tóc dài của Thẩm Thanh Đường đen nhánh mềm mại, cầm rất nặng tay, cảm giác đặc biệt tốt, Tần Di cứ vậy mà chải vuốt từng chút một.

Một lúc sau, Thẩm Thanh Đường đột nhiên từ trong lòng ngẩng đầu nhìn Tần Di.

Tần Di cũng nhìn Thẩm Thanh Đường.

Hai người nhìn nhau một lúc, Thẩm Thanh Đường cười nhẹ, sau đó đưa tay vuốt ve mặt nạ của Tần Di, nói: "Để em xem xem mặt của Lan Đình đã đỡ được bao nhiêu rồi."

Đôi mắt Tần Di khẽ động, hắn cúi đầu không cự tuyệt, để Thẩm Thanh Đường tháo mặt nạ ra.

Sau khi tháo mặt nạ ra, Thẩm Thanh Đường vuốt ve vết sẹo đã mờ đi rất nhiều trên mặt Tần Di, vô thức mím môi cười: "Lan Đình càng ngày càng đẹp trai."

Tần Di lại không để ý lắm: "Câu này em đã nói nhiều lần rồi."

Thẩm Thanh Đường: "Hứ."

Tần Di trầm mặc một hồi, lại khẽ mỉm cười.

Thẩm Thanh Đường thì ngược lại, đột nhiên nhớ tới một chuyện, do dự một chút, sau đó đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo rõ ràng là do bị dao rạch trên mặt Tần Di, hỏi: "Nhưng mà Lan Đình nè, vết thương này của chàng là do đâu mà ra vậy?"

Trước đây, Thẩm Thanh Đường cũng từng nghi ngờ về vấn đề này, nhưng cậu sợ hỏi ra sẽ khiến Tần Di trong lòng có khúc mắc.

Bởi vì trong nguyên tác không có viết trên mặt Tần Di có vết dao, chỉ viết đó là vết thương do trúng độc.

Nhưng bây giờ Thẩm Thanh Đường nhìn kỹ lại, luôn cảm thấy phần lớn đều là vết dao cứa.

Cuối cùng khi thấy Tần Di sắp lành hẳn rồi, Thẩm Thanh Đường mới dám hỏi.

Sau khi nghe câu hỏi của Thẩm Thanh Đường, Tần Di im lặng một lúc, cuối cùng nói: "Thật ra ta cũng không nhớ."

Thẩm Thanh Đường sửng sốt.

Tần Di nhìn vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường, ngược lại cũng không lộ ra vẻ khó chịu nào, lúc này mới chậm rãi nghiêm túc giải thích: “Sau khi rời khỏi nhà em, ta bị mất trí nhớ một thời gian, khi tỉnh lại ta đã trở thành bộ dáng như hiện tại, bất quá ta quên mất quá trình rồi, cũng không quá đau. Chỉ là lúc đó ta đã có thể hóa hình rồi, không tiện đi tìm em nữa.”

Thẩm Thanh Đường: …

Sau đó Thẩm Thanh Đường có chút hờn trách mà đưa tay sờ vết sẹo dữ tợn nhất trên mặt Tần Di, nhỏ giọng nói: “Ai biểu chàng tự mình bỏ chạy chứ.”

Tần Di yên lặng nhìn Thẩm Thanh Đường một lúc, khẽ cười: “Không chạy nữa, sau này có đánh ta, ta cũng không bỏ chạy.”

Nghe Tần Di nói vậy, Thẩm Thanh Đường không hiểu sao cảm thấy ngọt ngào, lúc này nhịn không được sáp tới hôn lên má Tần Di.

Hai người thân mật một hồi, Tần Di ôm thân thể mềm mại đang lộn xộn ở trong lòng, thở dài nói: “Đừng quậy nữa, ngủ đi.”

Còn quậy nữa, hắn thực sự không nhịn nữa đâu.

Thẩm Thanh Đường ậm ừ cười, sau đó an tĩnh trở lại.

Tần Di yên lặng ôm Thẩm Thanh Đường, cảm thấy trong lòng bình yên một cách kỳ lạ.

Đi một vòng lớn như vậy, người vẫn thuộc về hắn.

.

Sáng sớm hôm sau, trước bình minh, Thẩm Thanh Đường và Tần Di nhận được lệnh triệu tập đến Đệ Tử Đường.

Khi Thẩm Thanh Đường và Tần Di vội vã thay quần áo đến, sắc mặt của Cung Minh Trạch đã rất khó coi.

Thẩm Thanh Đường lúc này còn hơi buồn ngủ, suốt đường đi nắm lấy tay Tần Di, dựa vào người Tần Di.

Lúc này, cảm nhận được khí tức lạnh lẽo từ trên người Cung Minh Trạch tỏa ra, Thẩm Thanh Đường trầm mặc một hồi, mới từ từ tỉnh táo lại.

Cung Minh Trạch tâm huyết dâng trào quá rồi đó, anh ta có bị ám ảnh với tình yêu không vậy? Mới sáng bảnh mắt đã muốn đi xác minh…

Tuy nhiên mấy lời phàn nàn này Thẩm Thanh Đường không bộc lộ ra, trước tiên cậu bình tĩnh buông tay Tần Di, sau đó cúi đầu trước Cung Minh Trạch, bình tĩnh nói: “Điện hạ thứ lỗi, bọn ta đã đến muộn.”

Cung Minh Trạch dán mắt vào Thẩm Thanh Đường, nhìn đôi má trắng nõn xinh đẹp của Thẩm Thanh Đường vẫn còn màu hồng yểu điệu và lười biếng chưa

phai đi do ngủ say, anh ta đầy mặt chán ghét xoay lưng lại đối mặt với trưởng lão của Đệ Tử Đường nói: “Mở cửa.”

Trưởng lão của Đệ Tử Đường lập tức chạy tới mở cửa.

Cung Minh Trạch lại không đi vào.

Sau khi trưởng lão của Đệ Tử Đường mở cửa, ông ta tự mình vào trong trước.

Sau khoảng một tách trà, trưởng lão Đệ Tử Đường tìm thấy ngọc bài linh hồn của Lâm Cẩn Du, lấy nó ra đưa cho Cung Minh Trạch.

Ngọc bài linh hồn của Lâm Cẩn Du quả thực chưa bị vỡ, nhưng ánh sáng trên đó hơi mờ và chập chờn, điều này chứng tỏ hiện tại sức mạnh linh hồn của Lâm Cẩn Du thực sự không ổn định.

Cung Minh Trạch không tự chủ siết chặt ngọc bài linh hồn trong lòng bàn tay, sau đó lạnh lùng nói với vài thị vệ Kim Đan ở bên cạnh: “Mở lồng ra.”

Lúc này Thẩm Thanh Đường mới chú ý tới trong góc phòng cách đó không xa có một cái lồng đen cực lớn được phủ một tấm vải đen.

Hóa ra Lâm Cẩn Du bị nhốt trong đó.

Xem ra, Cung Minh Trạch không hề biết thương hương tiếc ngọc chút nào.

Thẩm Thanh Đường vô thức nhướng mày.

Lúc này, tấm vải đen bao phủ lồng giam lập tức bị kéo xuống, Lâm Cẩn Du vẫn cuộn mình trong bóng tối cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng, lúc này hắn ta cúi đầu thảm thiết kêu một tiếng, còn tưởng có người muốn đánh hắn ta, liều mạng thu mình vào trong góc lồng.

Nhưng những tu sĩ đứng ở đây đều đã thấy rõ bộ dạng của Lâm Cẩn Du.

Đừng nói những đệ tử trẻ tuổi, ngay cả trưởng lão của Đệ Tử Đường phụ trách đăng ký lúc đó cũng không khỏi thay đổi sắc mặt khi nhìn thấy “Lâm Cẩn Du” như vậy.

“Người người người! Người này là sư đệ Lâm Cẩn Du sao? Hay là quái vật nào thế!” Có đệ tử không khỏi kêu lên.

“Chắc là tà tu đã đoạt xá của sư đệ Lâm Cẩn Du, ngươi chớ có nói nhảm.”

“Thật là đáng sợ, thật ghê tởm, đây rốt cuộc là thứ quỷ gì thế. . .”

Nghe mọi người bàn tán, Lâm Cẩn Du đang trốn ở trong lồng, trong mắt hiện lên một tia oán hận cùng căm phẫn, nhưng rất nhanh hắn ta liền run rẩy, giả bộ đáng thương nhỏ giọng nói: “Ta không phải Lâm Cẩn Du, ta không có quan hệ gì với Lâm Cẩn Du, bọn họ ép ta trở thành như thế này—”

Đang nói giữa chừng, Lâm Cẩn Du đột nhiên im bặt.

Bởi vì hắn ta nhìn thấy Cung Minh Trạch đang cầm ngọc bài linh hồn ở trong tay…

Lâm Cẩn Du lúc này thực sự không khỏi run rẩy mất kiểm soát.

Hắn ta mới rồi còn có thể giả bộ đáng thương yếu đuối, nhưng lúc này, hắn ta thật sự sợ hãi…

Sao Cung Minh Trạch có thể đối xử với hắn ta như thế?

Không phải Cung Minh Trạch rất thích hắn ta sao, sao có thể đối xử với hắn ta như vậy?!

Nhưng trên gương mặt của Cung Minh Trạch luôn đối xử dịu dàng, đáp ứng mọi yêu cầu của Lâm Cẩn Du ở trong nguyên tác, giờ phút này chỉ bày ra vẻ lạnh lùng lãnh đạm quen thuộc, nhìn Lâm Cẩn Du đang co rụt trong lồng điên cuồng run rẩy như nhìn một người xa lạ,

Sau đó, Cung Minh Trạch vuốt nhẹ ngọc bài linh hồn trong tay, lạnh nhạt nói: "Ngươi đã nói ngươi không phải Lâm Cẩn Du, bây giờ ngươi có cơ hội chứng minh bản thân rồi."

"Chứng minh cho ta xem đi."

"Nếu ngươi không phải, ta sẽ thả cho ngươi một con đường sống."

Lâm Cẩn Du nghe thấy giọng điệu lạnh lùng của Cung Minh Trạch như thể anh ta đang nói chuyện với một cái cây ngọn cỏ, hàm răng của hắn ta cũng bắt đầu va vào nhau kêu lạch cạch.

Nhưng mà, trong lòng Lâm Cẩn Du vẫn còn hy vọng cuối cùng, lúc này hắn ta run giọng ý đồ lừa gạt cho qua chuyện: "Chứng minh như thế nào? Ta không hiểu —— A!"

Hắn ta còn chưa nói xong, Cung Minh Trạch đã bóp chặt ngọc bài linh hồn trong lòng bàn tay, rót linh khí băng giá vào trong ngọc bài.

Lâm Cẩn Du không thể giả vờ nữa, linh lực được truyền vào trong ngọc bài linh hồn giống như trực tiếp đánh vào linh hồn của hắn ta, mặc dù nó không thể làm hắn ta bị thương, nhưng nó cũng khiến vẻ mặt của hắn ta trong nháy mắt trở nên thật đáng sợ, thống khổ không chịu nổi.

Cái lồng bị Lâm Cẩn Du va đập vang lên kẽo kẹt, những sợi dây leo đó bắt đầu liều mạng mọc ra điên cuồng.

Tất cả tu sĩ trong Đệ Tử Đường nhìn thấy một màn này đều trợn mắt há hốc mồm, có không ít đệ tử trẻ tuổi bị dọa sợ lùi về sau!

------oOo------

Chương 91: Ngươi sẽ không bao giờ tìm được người thực sự đã cứu ngươi năm đó.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 91: Ngươi sẽ không bao giờ tìm được người thực sự đã cứu ngươi năm đó.

Cuối cùng, Lâm Cẩn Du đã bắt đầu phát ra những tiếng kêu hết sức thảm thiết, nhưng trên mặt của Cung Minh Trạch không hề tỏ ra chút thương hại nào, mà càng trở nên lạnh lùng hơn.

Khuôn mặt lạnh lùng trắng như ngọc phản chiếu ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào, lộ ra vẻ lạnh lẽo kỳ lạ không hiểu nổi.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Thanh Đường không khỏi hơi nhíu đôi mày thanh tú — cậu cứ cảm thấy, Cung Minh Trạch hình như sắp tẩu hỏa nhập ma rồi.

Nhưng lúc này, đối với Thẩm Thanh Đường mà nói, cái chết của Lâm Cẩn Du mới là quan trọng nhất, bằng không, âm hồn bất tán không biết sẽ còn hại bao nhiêu người nữa.

Lúc này, Cung Minh Trạch quay đầu lại, vẻ mặt giá lạnh nói với các đệ tử và trưởng lão đang sững sờ: "Khi tông môn các ngươi tuyển chọn đệ tử, sao các ngươi có thể chọn loại rác rưởi này?"

Những trưởng lão phụ trách đều đã đến Thủ Dương Tông tham gia cuộc thi xếp hạng tông môn, những người ở lại đây đều là những trưởng lão nhàn rỗi.

Nghe giọng điệu lạnh lùng của Cung Minh Trạch, họ nhìn nhau mà không dám nói gì – dù sao cũng không phải họ thu nhận tên đồ đệ này, họ làm sao biết Lâm Cẩn Du lại xấu xa như vậy, sau khi gia nhập Thanh Ngọc Kiếm Tông còn đi theo con đường tà môn ngoại đạo!

Dưới sự giày vò của Cung Minh Trạch, Lâm Cẩn Du cuối cùng hét thảm một tiếng ngã nhào vào trong lồng, sau đó cả người hắn ta run lên, đột nhiên lạnh giọng nói: "Điện hạ, ngươi hãy nghe ta nói một câu, nếu không ngươi sẽ hối hận cả đời!"

Cung Minh Trạch cười lạnh một tiếng, trực tiếp bóp nát ngọc bài linh hồn trong lòng bàn tay, Lâm Cẩn Du lập tức phun ra một ngụm máu!

Mặc dù cưỡng chế phá hủy ngọc bài linh hồn của Thanh Ngọc Kiếm Tông sẽ không tổn hại hoàn toàn đến tu sĩ, nhưng Cung Minh Trạch lại trực tiếp dùng linh lực nghiền nát nó!

Linh lực giống như dòng thác đã gián tiếp nghiền nát thần hồn của Lâm Cẩn Du, điều này chắc chắn đã giáng một đòn mạnh vào hắn ta.

Hơn nữa, một khi ngọc bài linh hồn bị phá vỡ, điều đó có nghĩa Lâm Cẩn Du không còn liên quan gì đến Thanh Ngọc Kiếm Tông và sẽ không còn được Thanh Ngọc Kiếm Tông bảo vệ.

Lâm Cẩn Du xụi lơ nằm trong lồng, phun ra từng ngụm máu màu xanh lục kỳ dị, nhìn thấy trong lòng bàn tay Cung Minh Trạch ngưng tụ một khối linh khí màu trắng đầy sát khí, hắn ta đột nhiên nở một nụ cười mờ ám.

Sau đó, ngay trước khi Cung Minh Trạch ra tay, Lâm Cẩn Du cứ vậy mà nhìn lên bầu trời, hơi thở mong manh khẽ thì thầm: "Điện hạ, nếu ngươi thực sự giết ta."

"Ngươi sẽ không bao giờ tìm được người thực sự đã cứu ngươi năm đó—"

Lời còn chưa dứt, động tác của Cung Minh Trạch hơi khựng lại, nhưng ngay sau đó, một luồng sáng trắng đã xuyên thẳng qua ngực Lâm Cẩn Du!

Vang lên một tiếng thật lớn, nhất thời một mùi thối rữa kỳ dị lập tức tràn ngập khắp phòng, máu tươi xanh đậm bắn tung tóe, tất cả đệ tử cùng trưởng lão cuống quít bỏ chạy!

Cung Minh Trạch đứng đó, trước mặt anh ta có một bức tường không khí, ngăn chặn tất cả máu tươi thối rữa bắn ra ở bên ngoài.

Bạch y lặng lẽ đứng ở đó, không dính một hạt bụi, nhưng khí tràng tỏa ra lại vô cùng cô độc lạnh lẽo.

Nhìn thấy cảnh này, Tần Di theo bản năng muốn quay người lại đứng trước mặt Thẩm Thanh Đường, vươn tay muốn che mắt Thẩm Thanh Đường lại, nhưng Thẩm Thanh Đường lại tránh mặt đi, nhẹ nhàng đè lại tay của Tần Di.

Cậu muốn tận mắt nhìn thấy Lâm Cẩn Du chết.

Nếu không, cậu sẽ không bao giờ an tâm được.

Và sau khoảng thời gian dài im lặng này, Thẩm Thanh Đường cảm nhận xung quanh, quả nhiên, cậu không còn tìm thấy chút sức sống dư thừa nào của linh thực vật, ngay cả tinh thần lực cậu cũng không phát hiện ra.

Lâm Cẩn Du đã triệt để chết rồi.

Trái tim treo lơ lửng của Thẩm Thanh Đường cuối cùng cũng hạ xuống.

Nhưng sau khi liếc nhìn bóng lưng cao gầy của Cung Minh Trạch cách đó không xa, tim Thẩm Thanh Đường lại lỗi nhịp.

Cảm giác này, thật lạ…

Một cảm giác kỳ lạ rất quen thuộc…

Nhưng rất nhanh, cậu đã thu hồi ánh mắt, trong khi mọi người còn đang sững sờ câm nín, cậu lặng lẽ mở miệng: "Xử lý tà tu quyết đoán dứt khoát như vậy, điện hạ anh minh."

Được câu nói này của Thẩm Thanh Đường nhắc nhở, những người khác như vừa tỉnh mộng hoàn hồn lại, lập tức hùa theo, tiếng hô "Điện hạ anh minh" kéo dài liên tục, bầu không khí ở Đệ Tử Đường cũng có thêm vài phần hơi người.

Cung Minh Trạch lúc này quay đầu lại, mặt không chút cảm xúc nhìn Thẩm Thanh Đường từ xa.

Đôi mắt ấy rét lạnh như tuyết mùa đông, chỉ cần nhìn thôi cũng có thể khiến người ta lạnh sống lưng.

Nhưng khi Thẩm Thanh Đường cảm nhận được ánh mắt rét lạnh ấy, sắc mặt cậu cũng không thay đổi, cậu vẫn cụp mắt đứng đó, không nhúc nhích.

Cuối cùng, Cung Minh Trạch rời đi, phất tay áo bỏ đi trước mặt Thẩm Thanh Đường.

Không nói một lời nào.

Sau khi Cung Minh Trạch rời đi, nhiệt độ trong Đệ Tử Đường cuối cùng cũng tăng lên một chút, các trưởng lão kêu gọi các đệ tử nhanh chóng thu dọn tàn dư mà Lâm Cẩn Du để lại sau khi chết, rồi đem tin tức này thông báo cho mọi người.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Thanh Đường biết chuyện này không còn liên quan gì đến mình nữa, nên nắm tay Tần Di nói: "Lan Đình, đi thôi."

Tần Di rời mắt khỏi đám đệ tử đang thu dọn lồng giam ở phía bên kia, sau đó cũng gật đầu, đi theo Thẩm Thanh Đường rời khỏi Đệ Tử Đường.

.

Mặc dù Lâm Cẩn Du đã chết, nhưng những lời cuối cùng của hắn ta trước khi chết vẫn tạo thành một câu đố bí ẩn.

Mọi người đều đã nghe thấy câu này.

Đương nhiên Thẩm Thanh Đường và Tần Di cũng nghe thấy.

Vì vậy trên đường trở về, hai người nhìn nhau, gần như đồng thanh nói: "Lâm Cẩn Du trước khi chết đã nói—— "

Lời nói của hai người vang lên cùng một lúc, không khác một chữ.

Bầu không khí hơi ngưng trọng ban đầu hóa thành một ý cười thản nhiên khi hai người trố mắt nhìn nhau.

Cuối cùng, Tần Di cụp mắt xuống, khẽ cười nói: "Ta còn tưởng rằng chỉ có mình ta quan tâm chuyện này."

Thẩm Thanh Đường cười: “Chàng nghĩ gì vậy? Chắc hẳn mọi người đều đang suy nghĩ về chuyện này, nhưng có Thái Tử ở đây thì không ai dám nói.”

Tần Di: “Đúng vậy.”

Mặt khác, Thẩm Thanh Đường dường như lại nghĩ đến điều gì đó, cậu vô thức mím môi.

Bất kể lời của Lâm Cẩn Du có thật hay không thì bây giờ cũng đã chết không đối chứng.

Nhưng chỉ dựa vào câu nói đó——

“Ngươi sẽ không bao giờ tìm được người thực sự đã cứu ngươi năm đó.”

Nó đủ để khiến những người nghe thấy câu này phải suy nghĩ miên man về nó, đặc biệt Cung Minh Trạch còn là đương kim Thái Tử.

Tuy nhiên, cho dù sự thật là gì, hiện tại cũng đã không còn chứng cứ, càng không thể đi hỏi Cung Minh Trạch.

Điều Thẩm Thanh Đường quan tâm hơn là — theo những gì Lâm Cẩn Du đã nói trước khi chết, hình như Cung Minh Trạch đã xác định sai ân nhân cứu mạng của mình?

Hơn nữa vị ân nhân đó còn chưa chết?

Chẳng lẽ lại là một Lâm Cẩn Du khác?

Cậu bây giờ đã có chút ám ảnh bị hại bởi vì hàng loạt hành động của Lâm Cẩn Du rồi.

Ngược lại, Tần Di nhìn thấy dáng vẻ thất thần của Thẩm Thanh Đường, không khỏi bất đắc dĩ cười cười, nhẹ giọng nói: “Em cũng thật kỳ lạ, Lâm Cẩn Du đã chết rồi, sao còn quan tâm đến chuyện của Thái Tử người ta như vậy?”

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, sau đó hoàn hồn lại: “Vừa rồi không phải chàng cũng quan tâm đến sao?”

“Ta chỉ là tùy tiện nói thôi, đâu có nghiêm túc suy nghĩ giống như em đâu?”

Nghe giọng điệu của Tần Di, ánh mắt Thẩm Thanh Đường khẽ động, chợt như ý thức được điều gì, cười nhìn Tần Di, nói: “Chàng lại ghen à?”

“Không có.” Tần Di dứt khoát phản bác.

“Chắc chắn là ghen rồi.”

“Thực sự không có.”

“Chắc chắn có!”

“…”

Một lúc lâu sau, cuối cùng Tần Di cũng bị Thẩm Thanh Đường quấy rối đến mức không còn cách nào, lúc này mới lặng lẽ dừng lại bước chân, nắm lấy tay

Thẩm Thanh Đường, nghiêm túc nói: “Ta chỉ cảm thấy dạo này em để ý quá nhiều đến chuyện của người khác. Lâm Cẩn Du cũng vậy, Thái Tử cũng vậy.

“Lâm Cẩn Du đáng chết vì hại người nhà của em, nhưng Thái Tử—“

Nói đến đây, Tần Di lại cảm thấy trong giọng nói của mình có chút chua, vô thức ngậm miệng lại.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thanh Đường thấy Tần Di chủ động bộc bạch với cậu một câu dài nghiêm túc như vậy.

Sau một hồi im lặng, Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười.

Sau đó, cậu nghiêng người về phía trước, ôm lấy Tần Di, nhẹ giọng nói: “Lan Đình trách em không để ý đến chàng sao?”

Tần Di do dự không đáp, kỳ thật hắn không có ý tứ này.

Thẩm Thanh Đường nhìn vẻ mặt của Tần Di, chỉ cho rằng Tần Di đang cam chịu, lúc này trên khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn của cậu hiện lên một nụ cười dịu dàng sáng lạn, cậu nghiêm túc hứa hẹn: “Sau khi cuộc thi này kết thúc, trở về tông môn rồi, em sẽ xin sư tôn nghỉ phép ba tháng, mỗi ngày đều ở bên cạnh chàng, có được không?”

Tần Di theo bản năng nhíu mày nói: “Sư tôn của em có thể cho phép, nhưng sư tôn của ta chưa chắc đồng ý, hơn nữa không tu luyện ba tháng, chẳng phải em ____ “

Hắn còn chưa nói xong, Tần Di đã bắt gặp đôi má hơi phồng lên của Thẩm Thanh Đường vì bất lực và buồn cười.

Tần Di ngẩn ra.

Sau đó, hắn đưa tay vuốt ve đôi má căng phồng trắng như tuyết của Thẩm Thanh Đường, nói: “Em cũng biết ta không giỏi ăn nói, ta không có cố ý.”

Thẩm Thanh Đường cười phá lên, phản công thành công rồi.

Sau đó Thẩm Thanh Đường ra vẻ dụ dỗ nói: “Xin lỗi thì phải có thành ý, phạt chàng cõng em về.”

Tần Di đương nhiên không có ý kiến gì, hắn gãi chóp mũi xinh đẹp của Thẩm Thanh Đường, nói: “Được, nghe lời em.”

Thế là Thẩm Thanh Đường sung sướng nằm trên lưng Tần Di.

Tần Di cõng cậu lên.

Thẩm Thanh Đường từ phía sau áp vào sườn mặt Tần Di, đột nhiên vui mừng nhẹ giọng nói: “Lan Đình, tự nhiên em cảm thấy rất vui.”

Lâm Cẩn Du là nhân vật chính, hào quang của nhân vật chính cũng đã chết, điều này chứng tỏ vận mệnh của thế giới này có thể thay đổi.

Tần Di sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cậu cũng sẽ không bệnh chết, cuộc sống của hai người họ sẽ càng ngày càng tốt đẹp hơn.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường không khỏi lại cúi người, cười ha ha hôn lên sườn mặt của Tần Di một cái.

Tần Di: ?

"Lại quậy nữa." Tần Di trầm giọng nói.

Nhưng sau khi nói xong, khóe môi hắn không tự chủ được cong lên.

Nói đến cũng lạ, vốn dĩ chuyện của Lâm Cẩn Du, Tần Di chỉ đứng bên ngoài thúc đẩy, hắn chỉ muốn giúp Thẩm Thanh Đường.

Nhưng khi bụi mù tan đi, bản thân Tần Di cũng cảm thấy thoải mái một cách kỳ lạ.

Cũng giống như bây giờ, Thẩm Thanh Đường nằm trên lưng hắn, cũng thoải mái giống như khi làm nũng với hắn vậy.

Hắn chợt cảm thấy, không còn chuyện gì có thể chia cắt được hai người họ nữa.

.

Hai người ở lại Thanh Ngọc Kiếm Tông một ngày, vui vẻ chơi một ngày, ngày hôm sau liền đi đến Thủ Dương Tông.

Còn Cung Minh Trạch đã rời đi vào ngày hôm trước.

Việc Lâm Cẩn Du là tà tu không bị lan truyền đi, mà được âm thầm che giấu.

Có lẽ đó là yêu cầu của Cung Minh Trạch, hoặc có thể đó là tính toán của Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Bởi vì một khi chuyện này bị lộ ra ngoài, chẳng tốt đẹp cho ai cả.

Nhưng bây giờ Thẩm Thanh Đường không quan tâm đến những điều này nữa, cậu chỉ quan tâm làm sao kết thúc cuộc thi càng sớm càng tốt, sớm về với Tần Di sống trong thế giới của hai người.

Hơn nữa, Lâm gia đã bị tịch biên rồi, Thẩm gia cũng sẽ sớm chuyển đến thành Thanh Ngọc.

Khi đó, cả gia đình lại có thể quây quần vui vẻ bên nhau.

Nghĩ đến những điều này, Thẩm Thanh Đường cảm thấy rất vui.

Editor:
Đọc đến đây cứ tưởng là hoàn chính văn luôn rồi ấy :))))

Nhưng thực tế, từ bây giờ câu chuyện mới chính thức bắt đầu.

Lâm Cẩn Du đã đi lĩnh cơm hộp không phải là phản diện chân chính :))))

Phản diện núp sau màn sắp lên sàn rồi!!!

------oOo------

Chương 93: Hải Đường và Phong Lan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 93: Hải Đường và Phong Lan

Nhìn vẻ mặt của Tần Di, Thẩm Thanh Đường đoán được có chuyện quan trọng nên không hỏi thêm nữa, chỉ nắm chặt tay Tần Di, nhẹ giọng nói: "Vậy chúng ta về trước."

Tần Di khẽ mỉm cười, nắm lại tay Thẩm Thanh Đường.

Hai người theo con đường mòn xuống núi trở về phòng.

Tần Di biết bây giờ Lê Trường Phong vẫn còn đang ở chung với Cung Phất Vũ, vì vậy hắn đưa Thẩm Thanh Đường đến nơi ở mà Thủ Dương Tông sắp xếp cho Lê Trường Phong, tìm một căn phòng nhỏ, đóng cửa lại rồi hạ cấm chế ở xung quanh, hắn mới yên tâm xoay người lại.

Thấy Tần Di cẩn thận như vậy, Thẩm Thanh Đường càng thêm chắc chắn đây là một việc hệ trọng, lúc này, đợi Tần Di hạ cấm chế xong, cậu mới nhẹ giọng hỏi: "Có việc trọng đại gì khiến chàng phải lo lắng như vậy?"

Tần Di không trả lời, trực tiếp lấy thẻ bài từ trong nhẫn trữ vật ra, đưa cho Thẩm Thanh Đường.

"Em xem đi."

Thẩm Thanh Đường liếc nhìn Tần Di, nghe lời cầm lấy thẻ bài, rót linh thức của mình vào trong.

Một lát sau, Thẩm Thanh Đường thu hồi thần thức, đôi mày thanh tú cũng hơi cau lại.

Qua một lúc, Thẩm Thanh Đường yên lặng trả lại thẻ bài cho Tần Di: "Hủy nó đi."

Tần Di không nói một lời, cầm lấy ngọc bài, bóp nát nó trong lòng bàn tay.

Hắn thu tất cả bột phấn của thẻ bài bị bóp nát vào nhẫn trữ vật, đợi lần sau đi ra ngoài sẽ vứt chúng đi.

Thẩm Thanh Đường nhìn hành động của Tần Di, suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Người truyền tin cho Lan Đình chính là vị trưởng bối yêu thú lúc trước đã chỉ điểm cho chàng sao?"

Tần Di nói: “Là ông ấy.”

Thẩm Thanh Đường vô thức mím môi, lộ ra vẻ suy tư.

Người đàn ông đó đã nói ba việc trong thẻ bài.

Việc đầu tiên là yêu cầu Tần Di báo cho Thẩm Thanh Đường biết, cuộc thi lần này cậu phải thua càng sớm càng tốt, đừng tranh giành vị trí đầu tiên, nói rằng bên trong có trá.

Nhưng ông ấy không nói cụ thể là có trá như thế nào.

Việc thứ hai là hỏi Tần Di tại sao hắn lại có một chiếc mặt nạ có hoa văn giống như của Cung Minh Trạch, chiếc mặt nạ đó có thể liên quan đến thân thế của Tần Di, bảo Tần Di tự suy nghĩ cẩn thận.

Việc thứ ba, chính là hẹn Tần Di ngày mai gặp nhau ở bên ngoài Thủ Dương Môn, bất cứ nơi nào cũng được, chỉ cần Tần Di xuất hiện là được.

Cuối cùng, người này để lại lời nhắn nói rằng chi tiết của hai vụ việc đầu tiên nên gặp mặt nói trực tiếp. Xem xong thẻ bài liền hủy.

Vốn dĩ nếu vị tiền bối kia chỉ cần yêu cầu gặp mặt Tần Di, Tần Di có lẽ sẽ trực tiếp đi đến đó, cũng sẽ không giấu diếm chuyện gì.

Tuy nhiên, hai vấn đề mà vị tiền bối này đề cập đến đều liên quan đến Thẩm Thanh Đường.

Tần Di phải thận trọng.

Thẩm Thanh Đường suy nghĩ một chút, sau đó nhìn Tần Di nói: “Lan Đình, chàng có muốn đi gặp ông ấy không?”

Tần Di hơi do dự.

Thành thật mà nói, mặc dù vị tiền bối đó có tính khí kỳ lạ, còn không muốn gặp Thẩm Thanh Đường, nhưng ông ấy đối với hắn không tệ, công pháp trong ngọc giản rất hữu ích, sau khi luyện xong công pháp đó, Tần Di rõ ràng cảm thấy khi hắn vận dụng linh lực của mình không còn thấy hơi đau rát giống như trước nữa.

Nếu như hiện tại Tần Di vẫn còn đơn độc một mình, hắn có thể đi rồi.

Nhưng bây giờ hắn không phải người độc thân, hắn có Thẩm Thanh Đường…

Hắn phải suy nghĩ cẩn thận.

Nhưng Thẩm Thanh Đường nhìn dáng vẻ rối rắm của Tần Di, trong lòng đã có đáp án, lúc này đẩy nhẹ Tần Di một cái, nói: “Đã như vậy rồi, Lan Đình nên đi đi.”

Tần Di lấy lại tinh thần, không khỏi nhíu mày: “Gì cơ?”

Rõ ràng hắn còn chưa nói gì mà.

Thẩm Thanh Đường ánh mắt khẽ động, cười nói: “Lan Đình chàng là một người có tâm đề phòng nặng như vậy lại do dự, chứng tỏ vị tiền bối kia đối xử với chàng không tệ.”

Hơn nữa, trong nguyên tác, Tần Di hắn là ở giữa quá trình đạt được một ít cơ duyên mới có thể trong một thời gian ngắn tiến bộ nhiều như vậy, chẳng lẽ cơ duyên kia chính là vị tiền bối này?

Có cơ hội tốt như vậy, Thẩm Thanh Đường không muốn Tần Di từ bỏ.

Nghe xong những lời này của Thẩm Thanh Đường, Tần Di không khỏi ngẩn ra.

Sau đó, trước khi hắn kịp nói gì, Thẩm Thanh Đường đã đưa tay ra, nhẹ nhàng tháo chiếc mặt nạ trên mặt hắn xuống rồi nói: “Tuy rằng Thái Tử ít khi đeo chiếc mặt nạ đó, nhưng nếu đã có người để ý thấy, Lan Đình, sau này chàng hãy đeo một chiếc mặt nạ khác đi.”

Vốn dĩ Tần Di giữ chiếc mặt nạ đó là vì Thẩm Thanh Đường, lúc này Thẩm Thanh Đường bảo hắn đổi, hắn không chút do dự đáp: “Được.”

Nghĩ xong, Thẩm Thanh Đường mím môi, cười nói: “Lát nữa em sẽ khắc cho chàng một cái mới đẹp hơn.”

Vẻ mặt Tần Di càng thêm dịu dàng: “Được, vậy ta làm khung, em điêu khắc.”

“Dạ~”

.

Không lâu sau, Tần Di tìm thấy một mảnh gỗ tuyết tùng đỏ đẹp đẽ và nghiêm túc đánh bóng nó.

Thẩm Thanh Đường chỉ ngồi bên cạnh quan sát, nhân tiện cầm chiếc mặt nạ gỗ mà Tần Di đeo lúc trước lên nhìn kỹ.

Thẩm Thanh Đường nhìn một hồi, hơi kinh ngạc: “Hơn mười năm rồi mà chiếc mặt nạ này vẫn còn mới như vậy sao?”

Động tác cưa gỗ của Tần Di dừng một chút, một lúc sau mới nói: “Cái này là ta bắt chước làm theo.”

Cái đầu tiên đã bị hắn khi còn nhỏ đeo hư rồi.

Nghĩ đến chuyện này, Tần Di vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối.

Nghe Tần Di nói vậy, Thẩm Thanh Đường mím môi, cảm thấy ghen tị không hiểu nổi — mặc dù biết Tần Di không biết mình là người xuyên sách, nhưng cậu vẫn cảm thấy, mình chưa từng cùng Tần Di chia sẻ những ký ức năm xưa, thật ghen tị thật hâm mộ với Thẩm Thanh Đường khi đó…

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường trầm mặc một lúc, sau đó nhẹ nhàng đặt chiếc mặt nạ trên tay xuống, đi đến sau lưng Tần Di, hai tay ôm lấy cổ Tần Di.

Một mùi thơm dịu nhẹ bao phủ lấy, mái tóc đen của Thẩm Thanh Đường xõa xuống, rơi xuống bên mặt Tần Di, khiến bàn tay đang cầm cưa của Tần Di lập tức khựng lại.

Tần Di cảm nhận được sự thân mật và nũng nịu khác thường của Thẩm Thanh Đường, hắn liền biết Thẩm Thanh Đường có chuyện, bởi vì ngoại trừ có chuyện, Thẩm Thanh Đường sẽ không bao giờ quấy rầy hắn khi hắn đang nghiêm túc làm việc.

Nghĩ đến đây, Tần Di yên lặng đặt mảnh gỗ và cưa ở trong tay xuống, dùng tay trái nắm lấy bàn tay đang buông xuống bên ngực hắn của Thẩm Thanh Đường, thấp giọng hỏi: "Sao vậy, tự nhiên lại làm nũng nữa rồi?"

Thẩm Thanh Đường dùng ngón tay thon dài trắng nõn gãi gãi lòng bàn tay Tần Di, sau đó quay đầu nhìn vào mắt Tần Di.

Tần Di cũng chăm chú nhìn cậu, sự lạnh nhạt và lệ khí trong đôi mắt màu đỏ kia đã sớm biến mất, chỉ còn lại sự bình tĩnh và dịu dàng.

Thẩm Thanh Đường và Tần Di nhìn nhau một lúc, không hiểu sao có chút nhẹ nhõm, sau đó cậu thu hồi ánh mắt, yên lặng cười cười, kề vào mặt Tần Di, nhẹ giọng nói: "Em đang nghĩ, em còn một bí mật nhỏ chưa nói với Lan Đình."

Tần Di ánh mắt khẽ động: "Bí mật gì?"

Thẩm Thanh Đường đảo mắt, thần bí thì thầm: "Tạm thời không nói cho chàng biết, sau khi cuộc thi kết thúc em sẽ nói cho chàng biết."

Tần Di: "Em cũng học được cách làm cho người ta kinh ngạc rồi sao?"

Thẩm Thanh Đường cười nói: "Không phải không phải, chỉ là bầu không khí bây giờ không thích hợp thôi."

Tần Di: …

Nhưng cuối cùng Tần Di cũng không trách Thẩm Thanh Đường cố ý câu hắn, hắn chỉ đưa tay chọt chọt cái trán trắng nõn của Thẩm Thanh Đường, nói: "Nếu bây giờ không nói thì em đứng dậy đi, ta phải làm xong mặt nạ, ngày mai còn phải ra ngoài gặp người, không thể không đeo."

Thẩm Thanh Đường thực sự quyến luyến đứng dậy.

Tần Di bình tĩnh cười cười, tiếp tục làm mặt nạ.

Khoảng nửa giờ sau, khung mặt nạ được làm xong, Tần Di thổi bay mùn cưa nổi trên đó rồi đưa mặt nạ cho Thẩm Thanh Đường.

"Việc còn lại là của em, đừng có làm xấu quá." Tần Di hàm súc nói.

Thẩm Thanh Đường liếc nhìn Tần Di, nhỏ giọng hừ một tiếng nhưng không tức giận, mà quay đầu một mặt chờ mong cầm lấy con dao điêu khắc ở bên cạnh.

Tần Di lúc này mới nói: "Em khắc đi, ta đi pha một chén trà."

Thẩm Thanh Đường hiểu tâm tư của Tần Di, vội vàng đáp: “Chàng đi đi, từ từ trở về.”

Tần Di: …

Tần Di mở cửa đi ra ngoài.

Thẩm Thanh Đường cầm lấy con dao khắc, bắt đầu chạm khắc lên mặt nạ gỗ bóng loáng và đẹp đẽ.

Khoảng một canh giờ trôi qua.

Tần Di ở bên ngoài “uống trà” cũng không đợi được nữa, nhíu mày, đi tới gõ cửa: “Em làm xong chưa?”

Không ai trả lời.

Tần Di đoán được gì đó, sau đó nhẹ giọng nói: “Em khắc hỏng cũng không sao, ta làm một cái khác là được.”

Vẫn không có ai trả lời.

Sắc mặt Tần Di trở nên ngưng trọng.

Sau đó Tần Di gọi tên Thẩm Thanh Đường hai lần, vẫn không có người đáp lại.

Trái tim Tần Di nhảy lên, sắc mặt trầm xuống, giơ tay muốn tông cửa đi vào, nhưng cùng lúc đó, cửa gỗ phát ra một tiếng cọt kẹt mở ra.

Một quả cầu tuyết trắng nhảy xổ vào lòng hắn.

Sau đó, một chiếc mặt nạ bằng gỗ tuyết tùng cực kỳ tinh xảo, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt xuất hiện trước mặt Tần Di.

Nhìn chiếc mặt nạ ở cự ly gần, hô hấp Tần Di có chút đình trệ.

Chiếc mặt nạ này… rất độc đáo.

Bên trái là cây hoa hải đường, các cánh hoa và lá được chạm nổi giống như thật, các cành hoa xòe ra, kéo dài tới phía trên mặt nạ.

Sau đó, có một cánh hoa mềm mại rơi xuống, đáp xuống bên gốc cây phong lan ở góc dưới bên phải, những đường nét tinh xảo của cây phong lan được chạm rỗng, bên trong đính vài sợi dây xích bạc mỏng, rất giản dị mà thanh lịch.

Điều quan trọng nhất…tất nhiên là ý nghĩa của hải đường và phong lan.

Lồng ngực Tần Di tràn ngập ấm áp không còn một kẽ hở.

“Có đẹp không?” Thẩm Thanh Đường mở to đôi mắt đen láy xinh đẹp đầy mong đợi, nhìn Tần Di một cách nghiêm túc như thể đang tranh công.

Lúc này, Tần Di rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, sau đó vô cùng cẩn thận nhẹ nhàng cầm lấy chiếc mặt nạ từ tay Thẩm Thanh Đường, khàn giọng nói: “Rất đẹp.”

“Đây là chiếc mặt nạ đẹp nhất ta từng thấy…”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tần Di, Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, thấy hơi xấu hổ.

Nhưng lúc này tâm trạng vui vẻ của cậu rất nhanh đã che lấp đi sự xấu hổ, cậu nắm lấy tay Tần Di, thúc giục Tần Di nhanh chóng đeo chiếc mặt nạ mới vào.

Tần Di lặng lẽ đeo mặt nạ vào.

Chiếc mặt nạ mới này ít cồng kềnh hơn nhiều so với chiếc mặt nạ cũ, nó nhỏ và độc đáo, vừa đủ che đi toàn bộ vết sẹo của Tần Di, để lại làn da trắng nõn mịn màng trên chiếc quai hàm thon gọn và duyên dáng của Tần Di.

Đường nét mềm mại của mặt nạ kết hợp với dáng vẻ hoàn mỹ của Tần Di, khiến hắn trông có vài phần khí chất của quý công tử.

Chiếc mặt nạ lúc trước… thật sự rất xấu xí giống như ăn mày trên đường vậy, sau khi nhìn thấy, khó trách những đệ tử kia cho rằng Tần Di xấu xí.

Nhưng chiếc mặt nạ bây giờ thì khác, sau khi đeo vào, nó phô bày hoàn hảo tất cả ưu điểm của Tần Di, khéo léo che đi khuyết điểm của hắn, khi tua rua đung đưa, ngược lại càng tăng thêm một phần mị lực cho Tần Di.

Thẩm Thanh Đường nhìn Tần Di đang đeo mặt nạ mới, không dời mắt đi được.

“Lan Đình thật đẹp, mặt nạ cũng thật đẹp.” Thẩm Thanh Đường nắm tay Tần Di, trong mắt không che giấu được yêu thương cùng vui sướng.

“Tóm lại là ta đẹp hay mặt nạ đẹp?” Tần Di đột nhiên thấp giọng hỏi.

Thẩm Thanh Đường sững sờ một lúc, sau đó cậu chăm chú nhìn Tần Di với đôi mắt sáng ngời, nhẹ giọng nói: “Đương nhiên là Lan Đình đẹp nhất rồi, không có Lan Đình đeo nó, chiếc mặt nạ này cũng sẽ không đẹp đâu.”

Tần Di: …

Nhưng cũng chính những lời này khiến ánh mắt hắn nhìn Thẩm Thanh Đường càng thêm dịu dàng hơn.

Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu lên, hai người yên lặng nhìn nhau.

Gió trong sân lúc này cũng dường như dịu đi.

Cuối cùng, tay Tần Di cũng chậm rãi chạm lên gò má trắng nõn và xinh đẹp hơn dưới ánh nắng của Thẩm Thanh Đường, sau đó hắn đeo mặt nạ, nhắm mắt lại hôn lên đôi môi mỏng đỏ mọng mềm mại đó.

------oOo------

Chương 94: Tốt hơn hết ngươi đừng giấu ta chuyện gì.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 94: Tốt hơn hết ngươi đừng giấu ta chuyện gì.

Khắp người Thẩm Thanh Đường tỏa ra hương thơm tươi mát dịu nhẹ, giống như đóa hoa đào mới nở vào mùa xuân, mềm mại ướt át.

Hôn một lúc, Tần Di cảm thấy kích động, dứt khoát ôm ngang eo bế người lên.

Thẩm Thanh Đường khẽ kêu lên một tiếng.

Tay áo trắng tinh bay phấp phới, mái tóc đen dài uốn thành một vòng cung duyên dáng trong không khí, trong lỗ mũi Tần Di tràn ngập hương thơm tao nhã của Thẩm Thanh Đường.

Dịu dàng mà quyến rũ.

Hàng mi dài của Thẩm Thanh Đường khẽ run lên, trên khuôn mặt trắng như tuyết của cậu hiện lên một tầng đỏ ửng, sợ mất thăng bằng, cậu vô thức vươn tay ôm lấy cổ Tần Di.

Tần Di thản nhiên cong khóe môi, bế Thẩm Thanh Đường sải bước vào phòng trong.

Cánh cửa gỗ khẽ đóng lại, che giấu cảnh xuân ở trong phòng.

Không lâu sau, bên trong phát ra một tiếng phàn nàn yếu ớt.

“Chàng. . . Cẩn thận một chút, lỡ Lê trưởng lão trở về thì làm sao?”

Có một sự im lặng ngắn ngủi trong phòng.

Rồi lời phàn nàn bị chặn lại bởi một nụ hôn nóng bỏng dịu dàng.

“Sư tôn sẽ không bao giờ làm chuyện khiến người ta mất hứng như vậy.”

“Ưm……”

.

Sáng hôm sau, khi trời còn mờ tối, Tần Di lặng lẽ ngồi dậy, suy nghĩ về cuộc hẹn với vị tiền bối kia.

Tuy rằng tiền bối nói thời điểm nào cũng được, nhưng Tần Di vẫn không muốn kéo dài chuyện này.

Mà Thẩm Thanh Đường đêm qua bị dày vò một trận, lúc này cậu vẫn đang ngủ say, gò má trắng nõn hơi ửng hồng, hàng mi dài khẽ rũ xuống, khiến khuôn mặt xinh đẹp càng thêm ôn hòa mềm mại.

Mái tóc đen dài xõa tung ở bên gối, nửa cánh tay duỗi ra đặt ở trước ngực, lộ ra cổ tay trắng nõn mảnh khảnh.

Tần Di ngồi ở một bên, yên lặng nhìn Thẩm Thanh Đường như vậy một lúc, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp dễ chịu.

Nhìn nhìn, Tần Di không khỏi rướn người, nhẹ nhàng hôn lên trán Thẩm Thanh Đường.

Kết quả là nụ hôn vừa đáp xuống vầng trán trơn bóng mịn màng của Thẩm Thanh Đường, lông mi của Thẩm Thanh Đường run lên, một đôi mắt đẹp mơ màng mở ra.

Tần Di tim đập thình thịch, vội vàng vừa bất đắc dĩ vừa thấp giọng áy náy nói: "Xin lỗi, là ta bất cẩn, em ngủ tiếp đi."

Thẩm Thanh Đường khẽ ngâm một tiếng, lăn người sang một bên, ôm eo Tần Di, dùng gò má mềm mại cọ cọ vào người Tần Di.

Điệu bộ nũng nịu cực kỳ.

Bị Thẩm Thanh Đường ôm như vậy, Tần Di thật sự cảm thấy vừa bất lực vừa đáng yêu.

Vì vậy, hắn chỉ đành ở yên một chỗ.

Sau khoảng một nén nhang, Thẩm Thanh Đường lại chìm vào giấc ngủ say, Tần Di cẩn thận ôm lấy cậu, đặt cậu trở về tư thế ban đầu, đắp kín chăn, hạ hẳn cửa sổ xuống mới ra khỏi cửa.

Có điều vừa mới đi ra ngoài, không hiểu sao Tần Di liền cảm giác được một cỗ khí tức quen thuộc.

Là… vị tiền bối đó?

Tần Di hơi căng thẳng, tiện tay hạ mấy cái cấm chế bên ngoài phòng, sau đó đuổi theo khí tức kia, rời khỏi Thủ Dương Tông.

.

Sau khi rời khỏi Thủ Dương Tông, Tần Di đuổi theo khí tức kia, đi một lúc lâu lại đi đến một vùng đất hoang vu.

Giờ khắc này, trong lòng hắn không khỏi có chút nghi hoặc — vị tiền bối này thật sự không có ác ý với hắn sao?

Tại sao lại muốn đưa hắn đến nơi này thay vì trực tiếp gặp mặt tại Thủ Dương Tông?

Mặc dù Thủ Dương Tông được bảo vệ nghiêm ngặt, nhưng vẫn có rất nhiều nơi bí mật trong thành Thủ Dương, tại sao lại đến đây?

Tần Di không khỏi lộ ra vẻ mặt cảnh giác.

Ngay khi hắn tỏ ra đề phòng, hắn liền mơ hồ nghe thấy một giọng nói lạnh nhạt.

“Ngươi nghi ngờ ta?”

Lần này, vị tiền bối kia lại thay đổi giọng nói, nghe có chút cổ quái mà già nua, giống như một lão nhân.

Tần Di lấy lại tinh thần, lập tức quay người lại, sau đó liền đối mặt với bạch y quỷ dị.

Lúc này, mặt trời còn chưa ló dạng, ngoại ô sương mù dày đặc, y phục màu trắng xa xa trong sương mù, nhìn vô cùng lạnh lùng kỳ dị.

Tần Di trầm mặc một hồi, thẳng thắn hỏi: “Tại sao tiền bối lại không tìm ta ở Thủ Dương Tông?”

Nam tử áo trắng hừ lạnh một tiếng: “Ta còn chưa muốn bại lộ thân phận.”

Tần Di không nói nữa.

Cứ như vậy trầm mặc một hồi, cuối cùng nam tử áo trắng cũng không nhịn được mở miệng trước.

Khiến Tần Di ngoài ý muốn chính là, anh ta không nói rõ chi tiết hai vấn đề của ngày hôm qua, mà trầm giọng hỏi: “Tại sao ngươi lại đổi mặt nạ?”

Tần Di không ngờ nam tử áo trắng sẽ hỏi hắn vấn đề này, hắn im lặng nhíu mày, thành thật đáp: “Chuyện này phải đa tạ tiền bối đã nhắc nhở ta đeo mặt nạ giống với Thái Tử, để tránh hiềm nghi nên ta đã đổi cái khác.”

Nam tử áo trắng không rõ ý tứ hừ lạnh một tiếng: “Ngươi đúng là có mới nới cũ.”

Tần Di: …

Sao hôm nay người đàn ông áo trắng này lại kỳ lạ thế?

Bất quá, cảm nhận được trên người nam tử áo trắng không phải sát khí, mà là khí tức có chút lạnh lùng, Tần Di trầm mặc một lát, mới nói: “Tiền bối có gì chỉ giáo?”

Nam tử áo trắng lành lạnh hỏi: “Ta muốn biết mặt nạ của ngươi từ đâu mà có.”

Đối với chuyện này, Tần Di trước khi tới đây đã sớm nghĩ tới, lúc này ánh mắt khẽ động, không nói ra sự thật, chỉ nói: “Hồi nhỏ ta nhặt được ở thành Lăng Dương, ta cũng không biết tại sao Thái Tử lại có một chiếc mặt nạ giống như vậy, có lẽ là trùng hợp có cùng một kiểu hoa văn thôi.”

“Nhặt được?” Giọng điệu của nam tử áo trắng hơi thay đổi.

Tần Di bình tĩnh gật đầu, đương nhiên hắn không thể bán đứng Thẩm Thanh Đường, nam tử áo trắng này hình như không thích Thẩm Thanh Đường chút nào, nếu anh ta biết chiếc mặt nạ mà Thẩm Thanh Đường làm giống với cái của Thái Tử, chỉ sợ sẽ sinh ra thêm thị phi, Tần Di dứt khoát không nói ra.

Chủ yếu là, Tần Di ngứa mắt vị Thái Tử đó, hắn luôn mơ hồ cảm thấy chuyện này e là không đơn giản như vậy, tốt hơn hết nên giấu diếm.

Bây giờ nghe giọng điệu của nam tử áo trắng, Tần Di càng cảm thấy chuyện này không thể nói quá rõ ràng.

Lúc này, tâm tình của người đàn ông áo trắng dường như bị kích động, nhưng anh ta vẫn kiềm chế không phát tác: "Nếu là nhặt được, thì ngươi nhặt được nó ở nơi nào?"

Tần Di cuối cùng cũng ý thức được có điều gì đó không đúng.

Chiếc mặt nạ đó… Thật sự có vấn đề sao?

Nhưng càng là như vậy, hắn càng quyết tâm che giấu tấm lòng của Thẩm Thanh Đường, lúc này hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Lâu quá rồi, ta cũng không nhớ nữa, có lẽ là lúc đi săn ta đã nhặt được ở ngoại thành."

Nói xong, Tần Di lặng lẽ liếc mắt nhìn nam tử áo trắng, trầm giọng hỏi: "Tiền bối, mặt nạ này có vấn đề gì sao?"

Nam tử áo trắng: …

Một lát sau, nam tử áo trắng phất tay áo, cực kỳ không vui nói: "Ngươi cái gì cũng không biết, vậy thì cứ không biết đi."

Tần Di cụp mắt xuống, khẽ đáp: "Vâng."

Nam tử áo trắng trầm mặc một hồi, giống như đang đè nén cảm xúc trong lòng, khi lên tiếng lần nữa, thanh âm đã trở về vẻ lãnh đạm ban đầu.

"Ngươi đã nói chuyện về cuộc thi xếp hạng lần này cho đạo lữ của mình chưa?"

Tần Di cân nhắc một lát: "Tiền bối còn chưa nói cho ta biết nguyên nhân phải làm như vậy."

Thấy nam tử áo trắng không nói chuyện, Tần Di lại nói: "Đạo lữ của ta là đệ tử của Quận Vương, ngài cũng biết rõ, nếu cuộc thi lần này em ấy không có kết quả tốt, sẽ tổn hại đến thanh danh người trong hoàng thất, nên rất khó giải thích, nếu không có lý do gì đặc biệt, ta thật sự rất khó thuyết phục em ấy."

"Ngươi có biết đương kim quốc sư có lai lịch như thế nào không?" Nam tử áo trắng lạnh lùng hỏi.

Tần Di sửng sốt một chút, sau đó lắc đầu.

Hắn thực sự không biết.

"Đương kim quốc sư cũng là Mộc linh căn Thiên phẩm."

Tần Di nghe thấy lời của nam tử áo trắng, giật mình bất giác ngẩng đầu lên.

"Tác phong làm việc của quốc sư có thể ngươi chưa từng nghe thấy, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, ngoại trừ hắn ta ra, khó mà kiếm được Mộc linh căn

Thiên phẩm thứ hai ở Thành Thiên Hoàn". Ngữ khí của nam tử áo trắng cực kỳ rét lạnh.

"Nếu như ngươi không muốn đạo lữ của ngươi yên lặng chết ở Thiên Hoàn, ngươi đừng để cậu ta dành được vị trí thứ nhất."

Tần Di: …

Khi Tần Di lấy lại tinh thần, liền cảm thấy sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh, hắn cúi đầu nghiêm túc nói: "Đa tạ tiền bối chỉ điểm, vãn bối đã hiểu rõ."

"Ngoài ra, mấy ngày này ngươi nên điệu thấp một chút."

Tần Di: "Tiền bối có chuyện gì cứ nói."

"Ngươi có biết đương kim quốc sư thích nhất là thứ gì không?"

"Tần Di không biết."

"Chính là xương của yêu thú cực phẩm."

Tần Di biến sắc.

"Tuy rằng ta không biết tại sao hắn ta lại đột nhiên coi trọng cuộc thi lần này đến vậy, nhưng quẻ bói của hắn ta xuất thần nhập hóa, có lẽ đã tính toán được gì đó."

"Để đề phòng, ngươi tốt nhất nên ít lộ diện, bằng không, một khi hắn ta tâm huyết dâng trào đến thành Thủ Dương phát hiện ra ngươi, dù là ta cũng không cứu được ngươi."

Nghe nam tử áo trắng nói vậy, Tần Di cảm giác toàn thân như bị một chậu nước đá dội xuống, lập tức trở nên tỉnh táo cẩn thận.

Sau đó, hắn trầm thấp thở ra một hơi, chắp tay nói: "Đa tạ tiền bối nhắc nhở."

"Ta không cần ngươi cảm tạ." Nam tử áo trắng lạnh lùng nói.

Tần Di theo bản năng nhíu mày, có chút khó xử.

Nhưng sau đó, hắn nghe thấy người đàn ông áo trắng nói: "Ta không biết ngươi có đang che giấu điều gì về chiếc mặt nạ hay không, nhưng nếu ngươi thực sự muốn cảm ơn ta, ngươi nên nói thật cho ta biết, hoặc là trở về suy nghĩ kỹ đi, chiếc mặt nạ đó rốt cuộc từ đâu mà có?"

Sau một đoạn trầm mặc ngắn ngủi, Tần Di cuối cùng nhịn không được hỏi: "Tiền bối có thể nói cho ta biết chiếc mặt nạ này có bí mật gì không? Vì sao tiền bối lại coi trọng như vậy?"

Khi Tần Di hỏi câu này, nam tử áo trắng trầm mặc một lúc, mới chậm rãi nói: "Mặt nạ này liên quan đến một số chuyện trong quá khứ của Thái Tử và một số bí mật của bản thân Thái Tử. Nếu ngươi biết thì nói cho ta biết, chuyện này đối với chúng ta có lợi chứ không có hại."

Nam tử áo trắng vừa nói ra những lời này, dự định nói ra sự thật của Tần Di nhoáng cái biến mất.

Nhắc đến Thái Tử, Tần Di luôn thấy bất an.

Hơn nữa… nam tử áo trắng nhấn mạnh như vậy, lại thêm chuyện đã xảy ra với Lâm Cẩn Du mấy ngày trước.

Tần Di không khỏi có vài phần phỏng đoán.

Mà những phỏng đoán đó, nghĩ một hồi liền khiến hắn cảm thấy lạnh sống lưng.

Nếu thật sự đúng như hắn đoán, hắn thà rằng không ai biết được câu chuyện đằng sau chiếc mặt nạ, đặc biệt là Thái Tử.

Nam tử áo trắng nhìn thấy Tần Di trầm mặc, trong đôi mắt hẹp dài hiện lên một tia sắc lạnh, nhưng cuối cùng cũng không ép buộc Tần Di, chỉ nói: "Ngươi nghĩ kỹ đi."

"Nghĩ kỹ rồi, có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào."

Tần Di lúc này mới hoàn hồn, ý thức được nam tử áo trắng sắp rời đi, theo bản năng tiến lên một bước nói: "Tiền bối, xin chờ một chút."

"Ngươi nhớ ra rồi?"

Tần Di mím môi trầm mặc một lát, thấp giọng nói: "Ta còn chưa nhớ ra được gì, chỉ là muốn xin phương thức liên lạc với tiền bối, sau này ta nhớ ra rồi sẽ lập tức đến tìm tiền bối."

Nghe Tần Di nói vậy, vẻ mặt nam tử áo trắng mới hơi nguôi giận, sau đó bình tĩnh nói: "Muốn gặp ta, chỉ cần đi tới chùa Quan Âm ở ngoại thành, đổi một cây liễu mới trong tượng Quan Thế Âm là được."

Tần Di chắp tay: "Đa tạ tiền bối."

Một cơn gió lạnh khẽ thổi qua.

"Tốt hơn hết ngươi đừng giấu ta chuyện gì."

------oOo------

Chương 95: Người đã cứu Cung Minh Trạch chính là Thẩm Thanh Đường.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 95: Người đã cứu Cung Minh Trạch chính là Thẩm Thanh Đường.

Nam tử áo trắng bỏ đi rồi.

Tần Di một mình đứng yên tại chỗ hồi lâu, cảm giác lạnh lẽo trên người dần dần tan biến, liền giơ tay lên nắm một cái, lại phát hiện mu bàn tay và lòng bàn tay đã bị bao phủ bởi những giọt nước ngưng tụ từ sương mù ở đây.

Dinh dính khó chịu.

Nhưng nghĩ đến Thẩm Thanh Đường vẫn đang đợi mình, Tần Di nhíu mày, thở ra một hơi, quay về thành Thủ Dương.

Khi Tần Di về đến thành Thủ Dương, mặt trời đã ló dạng khỏi đám mây, ánh nắng ấm áp xua tan sương mù, cộng thêm tiếng rao bán hàng uể oải và khói bốc lên từ đồ ăn ở trong thành, khiến cho cả người đang phát lạnh của Tần Di dần dần ấm lên.

Lúc này, hắn tìm đến một sạp bán đồ ăn sáng náo nhiệt, mua canh gà hoành thánh, bánh bao hấp gạch cua và sữa đậu nành thơm ngọt mà Thẩm Thanh Đường thích ăn, đồng thời còn mua thêm một đống bánh ngọt và kẹo, sau đó hắn xách theo mấy cái túi giấy trở về Thủ Dương Tông.

Khi Tần Di trở về, đúng như dự đoán Thẩm Thanh Đường đã thức dậy, nhưng cậu cũng không xuống giường, chỉ mặc quần áo rộng thùng thình tựa trên đầu giường, gác hai chân trắng nõn thon dài lên, chống cằm đọc thoại bản, lâu lâu lại mím môi cười.

Thấy Thẩm Thanh Đường như vậy, Tần Di bất giác nở một nụ cười nhẹ, sau đó nhỏ giọng nói: “Bữa sáng đến rồi, em có muốn ăn không?”

Thẩm Thanh Đường chuyên tâm đọc sách, không để ý Tần Di đã trở về, lúc này vừa nghe thấy giọng nói của Tần Di, cậu liền từ trên giường ngồi dậy, vừa tò mò vừa vui mừng nói: “Chàng còn mua bữa sáng cho em sao? Chàng mua gì thế?”

Lúc này, Tần Di tiến lên một bước, cầm một cái bàn nhỏ đặt lên trên giường, lần lượt đem tất cả đồ ăn hắn mua đặt lên trên bàn nhỏ.

Một bàn đầy ắp đồ ăn, đều là những món mà Thẩm Thanh Đường thích ăn.

Thẩm Thanh Đường nhìn thấy những món ăn này, đầu tiên là vui vẻ, sau đó đưa tay chạm vào bát canh gà hoành thánh còn nóng hổi, không khỏi liếc nhìn Tần Di.

Sau đó, cậu yên lặng cười cười, xốc chăn trên người lên, nói: “Chàng cũng chưa ăn phải không, nào, lên giường ăn đi.”

Tần Di còn đang do dự, Thẩm Thanh Đường đã nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của hắn.

Tần Di trầm mặc một hồi, cười nhẹ một tiếng, cởi áo khoác đi lên giường.

Hai người rúc vào trong lớp chăn bông mềm mại, Thẩm Thanh Đường hơi co người lại vì cái lạnh trên người Tần Di, nhưng rất nhanh cậu lại cúi người xuống, dùng đôi tay ấm áp mềm mại của mình bao phủ lấy tay Tần Di, nhỏ giọng nói: "Hai người đi đâu thế, sao lại lạnh như vậy?"

Tần Di được Thẩm Thanh Đường xoa tay như thế, trong lòng rất ấm áp, lúc này hắn mới cười nói: "Bọn ta đã vào trong núi, nhiệt độ trên núi thấp, buổi sáng lại có sương mù, quả thật là có hơi lạnh một chút."

Thẩm Thanh Đường lộ ra vẻ mặt đau lòng, vươn tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước đọng trên mặt nạ và trên mặt của Tần Di, thấp giọng phàn nàn: "Vị tiền bối này thật không biết chọn chỗ gì hết."

Nói xong, Thẩm Thanh Đường lại cúi đầu nhìn bát sữa đậu nành nóng hổi, nhẹ nhàng cầm sữa đậu nành lên, nhỏ giọng nói: "Khoan nói đã, chàng uống chút sữa cho ấm đi."

Ánh mắt của Thẩm Thanh Đường dịu dàng và trong sáng, dưới lớp lông mi dày, chúng lấp lánh động lòng người, lúc này nhìn Thẩm Thanh Đường như vậy, Tần Di sẽ luôn tỏ ra rất im lặng và ngoan ngoãn.

Hắn lặng lẽ nhận lấy sữa đậu nành từ tay Thẩm Thanh Đường, dưới ánh mắt của Thẩm Thanh Đường, hắn chậm rãi uống hết nửa bát sữa đậu nành ngọt lịm.

Uống xong, hắn đưa bát lại cho Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường biết ý của Tần Di, lúc này vỗ nhẹ vào cánh tay hắn, cười nói: "Không sao, chàng uống hết đi, em ăn hoành thánh là được."

Tần Di gật đầu, quả nhiên ngửa cổ uống nốt nửa bát sữa đậu nành còn lại.

Uống xong sữa đậu nành, cả người Tần Di quả nhiên từ từ ấm lên.

Thẩm Thanh Đường đúng lúc nhận lấy cái bát từ trong tay Tần Di, lại sờ mu bàn tay Tần Di, cảm thấy nhiệt độ quả thật đã tăng lên, da dẻ cũng trở nên mềm mại hơn, cậu mới yên tâm cười một tiếng, xoay người đặt bát xuống.

Thấy vậy, Tần Di nói: "Ta đâu có yếu ớt như vậy, em ăn đi, không ăn là hoành thánh sẽ nở ra hết."

"Được rồi, em ăn đây."

Trên mặt Tần Di hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, lúc này hắn vươn tay ôm lấy eo thon của Thẩm Thanh Đường từ phía sau.

Cảm nhận được động tác của Tần Di, Thẩm Thanh Đường cũng mím môi cười, mặc cho hắn ôm mình không nói lời nào, cầm thìa chậm rãi ăn hoành thánh.

Thẩm Thanh Đường đang ăn hoành thánh, Tần Di thừa dịp lúc này kể cho Thẩm Thanh Đường nghe một chút về cuộc gặp gỡ với người đàn ông mặc áo trắng vừa rồi.

Giọng Tần Di trầm ấm, hắn nói rất chậm rãi, Thẩm Thanh Đường vừa ăn hoành thánh vừa yên lặng lắng nghe.

Từ đầu đến cuối, Thẩm Thanh Đường chăm chú lắng nghe, không hề xen vào, chỉ thỉnh thoảng nhíu đôi lông mày thanh tú lại, hoặc lộ ra vẻ mặt suy nghĩ.

Cuối cùng, khi Tần Di nói xong, Thẩm Thanh Đường đã ăn gần hết.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường chậm rãi đặt bát xuống, suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nói: "Lan Đình, hay là mấy ngày tới chàng trở về thành Thanh Ngọc đi, đợi cuộc thi kết thúc rồi tới đón em. Lỡ như vị quốc sư đó thực sự xuất hiện, vậy thì rất rắc rối."

Trong nguyên tác, quốc sư đứng về phía Lâm Cẩn Du, nhưng bây giờ theo cách nhìn của Thẩm Thanh Đường, phàm là người ở bên cạnh Lâm Cẩn Du thì chẳng có mấy ai là người tốt, đương nhiên cậu phải cảnh giác.

Tần Di nhíu mày: "Sao ta có thể bỏ lại em một mình ở nơi này?"

Thẩm Thanh Đường: "Cũng đâu phải sau này sẽ không gặp nhau nữa."

Nói rồi, Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng đặt tay lên tay Tần Di, thấp giọng nói: "Hai ngày nữa có lẽ cha mẹ sẽ đến thành Thanh Ngọc, em hơi lo lắng cho hai người họ, Lan Đình, chàng thay em đi xem một chút, vừa đúng lúc tránh được trận sóng gió này."

"Thái Tử làm việc, em luôn có chút bất an."

Nói chuyện khác Tần Di có thể dễ dàng từ chối, nhưng câu này của Thẩm Thanh Đường lại khiến Tần Di không có cách nào từ chối.

Bởi vì những gì Thẩm Thanh Đường nói hoàn toàn là sự thật.

Thẩm Thanh Đường quan sát biểu tình của Tần Di, nói tiếp: "Chàng thay em trông nom cha mẹ mấy ngày, khi cuộc thi kết thúc, nếu có điều kiện, có thể đưa cha mẹ đến thành Thủ Dương đi dạo một chút. Không phải sẽ có tiệc khánh công sao? Đến lúc đó nhất định sẽ rất náo nhiệt."

Cuối cùng, Tần Di môi mỏng mấp máy, hắn bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói: "Được, ta đồng ý với em là được chứ gì."

Thẩm Thanh Đường lập tức nở nụ cười dịu dàng, trên đôi má trắng như sứ hiện lên hai lúm đồng tiền ngọt ngào khiến bao trái tim tan chảy.

Tần Di thấy vậy, chỉ có thể thỏa hiệp, lắc đầu nói: "Em đó ——"

"Lan Đình đối tốt với em nhất."

Lời cũng đã nói vậy rồi, Tần Di không thể làm gì khác ngoài việc chiều chuộng cậu.

.

Để có thể quay về với Thẩm Thanh Đường càng sớm càng tốt, Tần Di đã lên đường vào ngày hôm sau.

Trận đấu của Thẩm Thanh Đường chỉ còn ba ngày nữa, cậu không thể cả ngày nhìn chằm chằm vào ngọc bài truyền tin để quan tâm đến tình hình của Tần Di.

Thẩm Thanh Đường nước tới chân mới nhảy bắt đầu ngày đêm ngâm nga kiến thức về phù chú, trong khi Tần Di vội vã đến thành Thanh Ngọc vào buổi tối ngày hôm đó.

Tần Di đã hỏi thăm rất nhiều, phải tốn một thời gian dài mới tìm được nơi Cung Minh Trạch đã thu xếp cho Thẩm Đình và những người khác.

Trong một ngôi nhà nhỏ tương đối hẻo lánh và yên tĩnh ở thành Thanh Ngọc.

Khi Tần Di tìm thấy họ, hắn phát hiện ra, mặc dù Thẩm Đình và Liễu Nhứ Lam đều bình an vô sự, Liễu Nhứ Lam cũng đã bình phục, nhưng Thẩm gia vẫn đang bị canh gác.

Khi hắn hỏi, họ đều là người của Thái Tử.

Tần Di: …

Chẳng trách Thẩm Thanh Đường lại lo lắng, lo lắng này không phải không có lý.

Cung Minh Trạch không có việc gì đi coi chừng Thẩm gia làm gì?

Cũng may Tần Di là đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông, trước đó đã từng gặp qua một vài vị Kim Đan, bọn họ biết Tần Di cùng Thẩm gia có quan hệ, cho nên cũng không làm khó Tần Di, liền để Tần Di đi vào.

Vừa nhìn thấy Tần Di, Thẩm Đình và Liễu Nhứ Lam đều thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đón tiếp Tần Di vào nhà.

Tần Di nhìn thấy hai vị trưởng bối, lại nhìn đồ đạc đơn giản trong phòng, không khỏi nhíu mày, trầm giọng nói: “Hai người chịu cực rồi, là lỗi của Tần Di, không đến thăm hai người sớm hơn.”

Nỗi lo lắng của Thẩm Thanh Đường thực sự không phải là không có lý, Thái Tử đã làm hơi quá rồi, tại sao lại không sắp xếp những thứ tốt cho bọn họ?

Lúc này, Liễu Nhứ Lam lặng lẽ mỉm cười, trên khuôn mặt ốm yếu lộ ra một chút dịu dàng, ngược lại còn an ủi Tần Di: “Những thứ chúng ta thường dùng vẫn còn, bọn ta hết thứ gì sẽ nói với mấy vị tiền bối kia, chỉ là bọn ta không cần mà thôi, không sao cả.”

Tần Di thầm nghĩ, hết đồ dùng còn phải hỏi người ta, chuyện này quả thật quá đáng lắm rồi.

Cũng may hai vị trưởng bối của Thẩm gia tính tình tốt, cũng không làm ầm ĩ, nếu không rất có thể đã xảy ra chuyện.

Im lặng một lát, Tần Di nhìn Liễu Nhứ Lam và Thẩm Đình, hỏi lại: "Những vị tiền bối đó có nói cho hai người biết tại sao họ lại giam lỏng hai người như thế này không?"

Liễu Nhứ Lam và Thẩm Đình nhìn nhau, lắc đầu và nói với một nụ cười bất lực: "Thái Tử điện hạ dường như rất quan tâm đến chuyện tà tu của Lâm gia, đã phái người đến hỏi bọn ra rất nhiều câu hỏi, đều là hỏi về Lâm gia, nói rằng phải điều tra rõ ràng trước khi thả tự do cho chúng ta."

Nhưng nói đến đây, Liễu Nhứ Lam im lặng một lúc, sau đó nhẹ giọng nói: "Nhưng ta cứ cảm thấy, vị Thái Tử điện hạ kia dường như đang tìm kiếm ai đó."

Tần Di nghe thấy những lời này của Liễu Nhứ Lam, trái tim của hắn đập lệch một nhịp, hắn lập tức nghĩ đến câu hỏi mà người đàn ông mặc đồ trắng đã hỏi hắn ngày hôm đó.

Hắn biết rõ sự việc hơn Liễu Nhứ Lam – không sai, Lâm gia đã chết hết rồi, vậy thì tại sao cần phải chú ý đến Thẩm gia bị hại chứ?

Trừ khi … Cung Minh Trạch không chỉ đơn giản là quan tâm đến chuyện của Lâm gia, mà anh ta đang tìm kiếm một ai đó.

Rất có thể đó là người mà Lâm Cẩn Du đã nói trước khi chết.

Ngay cả Liễu Nhứ Lam cũng có thể nhìn ra điều này, có vẻ như Cung Minh Trạch đã không bí mật hành động.

Trong lòng Tần Di hơi trầm xuống, sau đó lại nói: "Nhưng cứ nhốt người như vậy cũng không phải cách, ta phải đi hỏi những vị tiền bối kia —— "

"Đừng đi!" Liễu Nhứ Lam vội vàng ngăn hắn lại.

Tần Di: "Nhạc mẫu yên tâm, ta tạm thời sẽ không đi."

Liễu Nhứ Lam lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm, sau đó bà nhẹ giọng nói: "Nếu thực sự không có thời hạn, nhạc phụ của con đã nóng nảy rồi, bởi vì những vị tiền bối đó cũng đã nói rằng khi cuộc thi xếp hạng tứ đại tông môn kết thúc, Thái Tử trở về rồi sẽ thả tự do cho chúng ta."

Tần Di hơi sửng sốt, sau đó nhẹ thở ra —— Vậy thì cũng không quá lâu, cũng không làm quá đáng.

Liễu Nhứ Lam chú ý đến biểu hiện của Tần Di, thấy Tần Di thực sự thả lỏng rồi, bà mới âm thầm cười nói: "Đúng lúc, lần này bọn ta đến đây đã mang theo rất nhiều đồ, còn có rất nhiều thứ Đường nhi đã dùng khi còn bé, còn chưa kịp thu dọn xong."

"Nếu nhi tế không ngại, con cũng có thể lại đây giúp ta xem một chút, sắp xếp lại, có thứ nào con muốn mang về thì cứ mang về."

Tần Di vừa nghe nói đến chuyện thời thơ ấu của Thẩm Thanh Đường, ký ức đã giấu kín bấy lâu trong lòng hắn khẽ gõ một cái, lập tức đáp: "Được ạ."

.

Liễu Nhứ Lam thật sự đưa Tần Di đến một nhà kho nhỏ ở phía sau.

Quả nhiên, trong nhà kho còn có mấy thùng hàng đã mở nắp chất đống trong đó, rõ ràng là được đưa tới đây, còn chưa kịp thu dọn.

Lúc này, Liễu Nhứ Lam chỉ Tần Di vào một thùng hàng ở ngoài cùng bên phải, nói: "Đó là đồ của Đường nhi, con có thể tùy tiện xem chúng. Bên này là đồ của ta và nhạc phụ con, tự bọn ta thu dọn là được."

Tần Di thấp giọng đáp một tiếng, ánh mắt không tự chủ bị hấp dẫn bởi thùng đồ đang mở ở phía bên kia.

Thẩm gia thực sự đối xử với Thẩm Thanh Đường rất tốt, mặc dù vội vàng chuyển nhà nhưng họ đã mang theo tất cả những thứ mà Thẩm Thanh Đường đã dùng khi còn bé.

Có những đôi giày và quần áo be bé, còn có khóa bình an mà em bé hay đeo.

Tất cả đều sạch sẽ ngăn nắp, chỉ là có chút cũ kỹ, hiển nhiên là được bảo quản rất tốt.

Khi Tần Di cầm đôi găng tay nhỏ thêu hình đầu hổ lên, mơ hồ ngửi thấy mùi sữa còn sót lại trên đó.

Nhìn chằm chằm vào chiếc bao tay nhỏ trong lòng bàn tay, trong đầu Tần Di bất giác hiện lên hình ảnh bánh bao trắng nhỏ đáng yêu, vừa mỏng manh vừa sợ lạnh, trời mùa đông rất lạnh, mặt mũi đỏ bừng, nhưng cậu vẫn nhất quyết muốn ra ngoài chơi tuyết.

Trong đôi mắt đỏ hẹp dài lóe lên một tia dịu dàng, Tần Di bình tĩnh để chiếc bao tay nhỏ xuống.

Sau đó, hắn đi xem xét những thứ khác.

Từng món, từng thứ, rất nhiều trong số chúng đều chứa đựng những kỷ niệm của hắn và Thẩm Thanh Đường.

Vốn dĩ Tần Di cảm thấy mình sắp quên những ký ức đó rồi, nhưng sau khi nhìn thấy những thứ nhỏ bé này, hắn lại nhớ tới tất cả.

Hắn chỉ cảm thấy trái tim mình như có một dòng nước ấm bao phủ.

Cuối cùng, Tần Di đã nhìn thấy một thứ mà hắn trước đây chưa từng thấy.

Một chiếc nhẫn có tạo hình phong cách cổ xưa và hoa mỹ.

Nó trông giống như một chiếc nhẫn trữ vật.

Nhẫn trữ vật?

Tần Di vô thức cau mày, trước khi gặp hắn, Thẩm Thanh Đường không thể tu luyện, vậy làm sao em ấy có thể giữ một chiếc nhẫn thoạt nhìn có phẩm chất

cao như vậy?

Tần Di không khỏi cẩn thận nhìn nhẫn trữ vật trong tay.

Lúc này, Liễu Nhứ Lam nhìn về phía này, sau đó bà cười nói: "Đó không phải là nhẫn trữ vật, Đường nhi đã nhặt được nó khi ra ngoài chơi với bạn bè hồi còn nhỏ, cha của nó cũng cho rằng đó là một chiếc nhẫn trữ vật, nhưng căn bản không thể mở nó ra được, không có công dụng gì cả."

Tần Di nghe Liễu Nhứ Lam nói, bình tĩnh ậm ừ, nhưng lại im lặng giấu chiếc nhẫn vào lòng bàn tay.

Liễu Nhứ Lam nói sai rồi.

Đây thực sự là một chiếc nhẫn trữ vật.

Chỉ là đã bị tu sĩ cấp cao hạ cấm chế, tu sĩ dưới Trúc Cơ không thể mở ra được, chắc chắn Thẩm Đình lần đầu tiên nhìn thấy chiếc nhẫn này còn chưa lên Trúc Cơ, cho nên không nhìn ra manh mối gì.

Ngay cả Tần Di, người đã Trúc Cơ tầng ba, cũng phải nhìn một lúc mới nhận ra điều đó.

Thẩm Thanh Đường sao có được thứ này, lẽ nào…

Phỏng đoán ban đầu của hắn thực sự chính xác sao?

Bất quá, xét đến Liễu Nhứ Lam vẫn còn ở đây, Tần Di cũng không lập tức phá vỡ cấm chế trong nhẫn trữ vật, mà đợi đến khi Liễu Nhứ Lam thu dọn gần xong, hắn đưa Liễu Nhứ Lam đi nghỉ ngơi rồi trở về phòng khách, lại lấy ra chiếc nhẫn trữ vật này.

Khi Tần Di phá bỏ cấm chế trên chiếc nhẫn trữ vật, đã phát ra một tiếng nổ vang.

May mắn là hắn đã có chuẩn bị trước, đã hạ cấm chế ở xung quanh phòng, không làm kinh động đến người bên ngoài.

Sau đó, hắn chậm rãi đem linh lực của mình rót vào trong nhẫn trữ vật.

Sau khi nhìn rõ bên trong nhẫn trữ vật, Tần Di nhíu mày.

Bởi vì trong đó chỉ có một tấm ngọc bài khắc chữ.

Lấy tấm ngọc bài ra, Tần Di chậm rãi bắt đầu đọc nội dung trên đó, nhưng đọc được một lúc thì vẻ mặt của hắn lại trở nên kỳ lạ.

Đọc đến cuối cùng, trong mắt Tần Di đột nhiên hiện lên một tia cảm xúc rạn nứt.

Hắn đột nhiên đứng lên, bất giác nắm chặt ngọc bài trong lòng bàn tay, trong lòng như có sóng to gió lớn.

Hắn đã đoán đúng…

Người đã cứu Cung Minh Trạch chính là Thẩm Thanh Đường.

Mà trong tấm ngọc bài này, Cung Minh Trạch đã hứa rằng nếu sau này hai người có thể gặp lại nhau, anh ta sẽ cố gắng hết sức mang đến cho Thẩm Thanh Đường những điều tốt đẹp nhất.

Giọng điệu chắc chắn mà dịu dàng đó, trong mắt Tần Di chỉ cảm thấy ớn lạnh.

Sau một khắc, trong mắt Tần Di lóe lên hàn quang, sau đó không chút do dự bóp nát ngọc bài trong lòng bàn tay.

Cũng may, may là hắn không nói sự thật với người đàn ông mặc áo trắng, nếu không, Thẩm Thanh Đường thật sự sẽ vướng vào một vụ tranh chấp không rõ ràng.

------oOo------

Chương 96: Hình như điện hạ không hoan nghênh ta.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 96: Hình như điện hạ không hoan nghênh ta.

Lúc này, tại Thủ Dương Tông cách đó hàng ngàn dặm.

Cung Minh Trạch đang yên lặng tĩnh tọa trong một căn phòng lượn lờ hương khói đột nhiên mở bừng mắt.

Đồng tử của anh ta co lại, anh ta lập tức đứng dậy hóa thành một dư ảnh rời khỏi phòng.

Tuy nhiên, khi Cung Minh Trạch đuổi theo ra ngoài, anh ta không còn cảm giác được sự dao động linh lực quen thuộc nữa.

Sao lại như thế?

Chẳng lẽ ngọc bài bị hủy rồi?

Cung Minh Trạch đứng sững sờ trong gió, nín thở cố gắng quan sát xung quanh, nhưng ngoại trừ dao động tan vỡ nhất thời vừa rồi, anh ta không cảm nhận được bất kỳ dao động linh lực còn lại nào.

Một là ngọc bài đã bị hủy, hai là ngọc bài lại bị hạ cấm chế rồi.

Từ cảm nhận cho thấy, nó có khả năng đã …

Cung Minh Trạch nắm chặt tay trong vô thức.

Người đó thật sự không phải Lâm Cẩn Du sao?

Nhưng nếu em ấy chưa chết, tại sao lại phá hủy ngọc bài, chẳng lẽ em ấy hận mình, không muốn gặp mình nữa sao?

Chỉ nghĩ đến đây, Cung Minh Trạch đã cảm thấy ớn lạnh trong lòng, không thể chịu nổi.

Thay vì bị đối xử như thế này, anh ta thà rằng vị ân nhân cứu mạng đó đã chết từ lâu.

Tại sao lại đối xử với anh như vậy?

Anh đã làm gì sai chứ?!

Nghĩ đến đây, Cung Minh Trạch không thể chịu đựng được nữa, nỗi uất ức tích tụ mấy ngày qua cuối cùng cũng trút ra hết.

Anh ta vung tay lên, một luồng sáng trắng như kiếm sắc bắn mạnh ra, đập nát một tảng đá lớn trên ngọn đồi cách đó không xa.

Vô số khói bụi cùng những viên sỏi đá bắn ra tung tóe, rơi ầm ầm từ trên núi xuống, lăn vào trong khe núi sâu ở bên dưới, thỉnh thoảng phát ra những tiếng vang trầm đục.

Cung Minh Trạch rất khó chịu vì tiếng ồn ào không dứt này, một lúc lâu sau, anh ta nghiến răng nhắm mắt lại, lộ ra vài phần mệt mỏi rã rời.

Anh ta cứ nhắm mắt và im lặng rất lâu, lâu đến mức anh ta có ảo tưởng rằng mọi chuyện xảy ra mấy ngày nay đều chỉ là ảo giác.

Một giọng nói mềm mại không thể phân biệt nam nữ lặng lẽ vang lên từ một nơi cao.

“Thái Tử điện hạ vì chuyện gì mà lại phiền lòng như vậy?”

Trong giọng nói này mang theo ý cười, rất kỳ ảo, nhưng lại lập tức khiến cho Cung Minh Trạch lạnh cả sống lưng.

Lúc này, anh ta im lặng trong chốc lát, bình tĩnh đứng thẳng người, lạnh lùng quay đầu lại, nhìn về phía nam tử mặc thanh y, mang khăn che mặt màu trắng, tay cầm quyền trượng làm bằng dây leo không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở cách đó không xa.

Một lúc lâu sau, Cung Minh Trạch mới bình tĩnh nói: “Quốc sư muốn tới đây, sao không nói trước với Minh Trạch một tiếng? Minh Trạch sẽ phái người đi nghênh đón.”

Thanh y mỏng manh tung bay trong không trung, nhàn nhạt cười một tiếng: “Đương nhiên là sợ quấy rầy điện hạ rồi.”

Cung Minh Trạch: “Quốc sư nói đùa.”

Cung Minh Trạch vừa dứt lời, thanh y liền yên lặng không một tiếng động hiện ra trước mặt anh ta: “Hình như điện hạ không hoan nghênh ta.”

Trong con ngươi của Cung Minh Trạch lóe lên một tia u ám, nhưng anh ta chỉ ngoảnh mắt đi, thản nhiên nói: “Quốc sư không cần nói đùa với Minh Trạch.”

Một tiếng cười không rõ hàm ý lẳng lặng vang lên: “Nếu đã như vậy, điện hạ có thể giúp ta làm một chuyện không?”

Lông mày Cung Minh Trạch lặng lẽ cau lại: “Chuyện gì?”

“Lần này ta cải trang tới đây, gặp phải mấy tên đệ tử Thanh Ngọc Kiếm Tông đắc tội với ta, điện hạ cảm thấy, nên xử lý như thế nào?”

Quốc sư vừa dứt lời, Cung Minh Trạch cũng không nhịn được nữa, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh như băng: “Ngươi theo dõi ta?”

Trong đôi mắt xanh sẫm trên khăn che mặt của quốc sư thoáng hiện ý cười lành lạnh, cũng không phủ nhận: “Ta chỉ muốn điện hạ nhớ kỹ thân phận của mình, đừng có vì tư tình nữ nhi mà lãng phí quá nhiều thời gian.”

Cung Minh Trạch nhìn chằm chằm quốc sư một hồi, dời tầm mắt đi, lạnh lùng nói: “Bổn cung đã biết.”

Quốc sư mỉm cười: “Điện hạ biết thì tốt —— Nếu điện hạ đã nhân từ như vậy, ta tạm thời sẽ không truy cứu mấy tên đệ tử Thanh Ngọc Kiếm Tông kia nữa.”

Cung Minh Trạch phất tay áo bước vào phòng mà không nói một lời.

Cánh cửa đóng sầm lại trước mặt quốc sư, nhưng hắn ta không hề tức giận, ngược lại còn mỉm cười, xoay người bay lên không trung.

Làn khói xanh biếc lượn lờ sau lưng hắn ta múa ra những vòng cung duyên dáng, trông đẹp mắt nhưng cũng rất quỷ dị.

.

Thành Thanh Ngọc

Sau khi Tần Di bóp nát ngọc bài, lại nghiền nát ngọc bài thành bột mịn, đảm bảo sẽ không để lộ ra một tia linh thức nào nữa, hắn mới yên tâm.

Cung Minh Trạch hành sự quá cố chấp và kỳ quặc, vì một người ân nhân cứu mạng đã làm ra rất nhiều việc phi lý.

Nhưng điều Tần Di quan tâm nhất là Cung Minh Trạch người này nhìn thì có tình, nhưng thực ra là vô tình.

Trước khi Lâm Cẩn Du nói ra câu đó trước khi chết, Cung Minh Trạch không biết người đã cứu anh ta là một người khác, nhưng anh ta vẫn ra tay không chút do dự.

Điều đó đủ để chứng minh rằng Cung Minh Trạch coi trọng danh tiếng và hoàn cảnh của bản thân hơn một người ân nhân cứu mạng.

Mặc dù Thẩm Thanh Đường rất trong sáng và tốt bụng, nhưng nếu sau này hai người họ bất đồng quan điểm, thân phận của Thẩm Thanh Đường lại bị truyền ra ngoài, bị người khác dùng để uy hiếp Cung Minh Trạch thì sẽ thế nào?

Trông Cung Minh Trạch không giống như một người sẽ chịu uy hiếp.

Một khi thân phận của Thẩm Thanh Đường bị bại lộ, điều chờ đợi em ấy có thể không phải là vinh hoa phú quý, mà là núi đao biển lửa.

Hơn nữa… giọng điệu của Cung Minh Trạch trong ngọc bài thật sự là quá ái muội.

Tần Di nhìn có chút buồn nôn.

Sau khi bóp nát ngọc bài, Tần Di lại phong ấn nhẫn trữ vật, giấu đi, lẳng lặng đi ra khỏi nhà gỗ.

Lúc này, hắn đi đến căn phòng mà Thẩm Đình và Liễu Nhứ Lam ở, cẩn thận lắng nghe một lúc, sau khi xác định không có gì bất thường, hắn lấy ra ngọc bài truyền tin báo bình an cho Thẩm Thanh Đường.

Sau khi Tần Di báo bình an với Thẩm Thanh Đường xong, tin nhắn của Thẩm Thanh Đường liền đáp lại, cậu nhờ Tần Di ở lại thành Thanh Ngọc thêm hai ngày nữa, thay cậu chăm sóc cho cha mẹ.

Mặc dù trong lòng Tần Di lo lắng về chuyện của Cung Minh Trạch, muốn quay về ngay lập tức, nhưng cảm nhận được sự quan tâm của Thẩm Thanh Đường dành cho cha mẹ, hắn tạm thời kìm nén sự lo lắng của mình.

Hắn cũng không nói cho Thẩm Thanh Đường biết chuyện này trong lúc truyền tin.

Hiện tại truyền tin rất dễ bị đại năng chặn lại và nhìn thấy được nội dung bên trong, nếu họ tùy tiện thảo luận chuyện của Cung Minh Trạch rồi bị phát hiện, không phải là điều tốt.

.

Mấy ngày tiếp theo, Tần Di mỗi ngày đều ở cùng Thẩm Đình và Liễu Nhứ Lam, đôi khi là chơi cờ, đôi khi là trao đổi chiêu thức với Thẩm Đình.

Bọn họ ở chung với nhau càng ngày càng hòa hợp.

Nhưng càng là như vậy, Tần Di càng nhớ Thẩm Thanh Đường hơn. Đặc biệt hôm nay lại là ngày thi đấu của Thẩm Thanh Đường.

Bầu trời trong xanh không một gợn mây, không khí tràn ngập hương thơm thoang thoảng của cây lộc vừng.

Sau khi ăn trưa xong Thẩm Đình đi nghỉ trưa, Liễu Nhứ Lam vừa mới tưới cây xong, hiện tại đang đun nước pha trà, hết thảy đều có vẻ yên bình.

Lúc này, Tần Di vừa giúp Liễu Nhứ Lam pha trà, vừa không nhịn được muốn cho Thẩm Thanh Đường sớm thấy được hắn và nhạc phụ nhạc mẫu rất hòa thuận, nên Thẩm Thanh Đường có thể yên tâm, đừng lo lắng hắn sẽ có mâu thuẫn với nhạc phụ nhạc mẫu.

Hắn cũng muốn đi xem Thẩm Thanh Đường trong cuộc thi rốt cục có biểu hiện như thế nào, lại nói, hắn vẫn chưa được nhìn thấy Thẩm Thanh Đường vẽ phù.

Liễu Nhứ Lam chu đáo, bà quan sát mấy ngày nay cảm nhận được Tần Di có tâm sự, đầu tiên bà pha một tách trà cho Tần Di, sau đó nhẹ nhàng nói: "Nếu con lo lắng cho Đường nhi, thì cứ quay về trước đi, bọn ta không có chuyện gì đâu."

Tần Di hơi sửng sốt, có chút ngượng ngùng, nhưng trầm mặc một hồi, mới nói: "Không sao ạ, cũng chỉ có mấy ngày thôi, đợi hai người hoàn toàn ổn định rồi, ta sẽ đưa hai người cùng đến Thủ Dương Tông, cũng tạo cho Thanh Đường một niềm vui bất ngờ."

Liễu Nhứ Lam mỉm cười: "Con thật là chu đáo."

Tần Di lại có chút xấu hổ, bất quá lúc này hắn đã tự nhiên hơn nhiều, nhấp một ngụm trà, thản nhiên chuyển đề tài nói: "Hôm nay vừa đúng là ngày Thanh Đường thi đấu, đáng tiếc là ta không xem được."

Liễu Nhứ Lam lộ ra vẻ ngạc nhiên và vui mừng: "Thật sao? Vậy thì ta phải cầu nguyện với Quan Âm Nương Nương, phù hộ cho Đường nhi đạt được vị trí đứng đầu."

Tần Di cười nói: "Thanh Đường đứng hạng hai đã không tồi lắm rồi, dù sao em ấy cũng vừa mới Trúc Cơ không lâu."

Liễu Nhứ Lam mỉm cười, không nhìn Tần Di, chỉ đưa tay bưng trà đi vào phòng: "Biết đâu được."

Tần Di nhìn dáng vẻ Liễu Nhứ Lam mong đợi bước vào phòng, đột nhiên cảm thấy mọi thứ thật tốt đẹp.

Hắn nhấp một ngụm trà, đột nhiên kiên nhẫn trở lại, chờ mọi chuyện ở đây kết thúc, cuộc thi kết thúc, sau đó sẽ được đoàn tụ với Thẩm Thanh Đường.

Tiểu biệt thắng tân hôn, Tần Di giờ đã học được cách tự an ủi mình rồi.

.

So với những năm tháng bình yên ở thành Thanh Ngọc, bầu không khí ở Thủ Dương Tông hoàn toàn khác biệt.

Bầu không khí ở Thủ Dương Tông lúc này rất căng thẳng và trang nghiêm.

Bởi vì hiện tại mỗi học viện thi đấu đều bị rút xuống trong thời gian một hai ngày, lại thêm Phù Chú viện của mỗi tông môn có số lượng người ít, cho nên

Phù Chú viện đấu vòng loại và chung kết nhất định phải hoàn thành trong vòng một ngày.

Tức là, nếu Thẩm Thanh Đường muốn giành vị trí đầu tiên, cậu phải thắng ít nhất ba trận, và vị trí thứ hai phải thắng hai trận.

May mắn là cậu đã biết trước tin tức, cũng không định thắng hết ba trận, vì vậy cậu sẽ dốc toàn lực thắng hai trận đầu, còn trận cuối cùng cứ tùy tiện là được.

Chỉ có một chuyện khiến Thẩm Thanh Đường cảm thấy hơi kỳ lạ.

Hôm nay, không hiểu sao bên cạnh Cung Minh Trạch lại có một nam tử thanh y che mặt, dáng người đàn ông gầy gò mảnh khảnh, nhưng khí chất thần bí khó lường, nhìn không ra tu vi của hắn ta.

Thẩm Thanh Đường chỉ liếc hắn ta vài cái, liền cảm thấy lồng ngực có chút ngột ngạt.

Thẩm Thanh Đường lập tức dời mắt đi chỗ khác, không nhìn nữa.

Tập trung vào cuộc thi quan trọng hơn, thứ hạng hiện tại của Thanh Ngọc Kiếm Tông đã tương đối tụt lại phía sau, nếu cậu không lấy được hạng hai, lần này Thanh Ngọc Kiếm Tông có thể sẽ dừng chân ở cuối bảng.

Nếu cậu lấy được hạng hai, Võ viện cũng đạt được hạng hai, vậy thì Thanh Ngọc Kiếm Tông sẽ đứng thứ ba hoặc là đồng hạng hai.

Đây là lời mà Lê Trường Phong đã nói với cậu từ sáng sớm, bảo cậu cố gắng hết sức.

Thẩm Thanh Đường đương nhiên sẽ không tùy tiện đối phó.

Lúc này, quốc sư ngồi bên cạnh Cung Minh Trạch đột nhiên nở nụ cười, sau đó hắn ta sờ sờ cằm: "Thật thú vị nha, Mộc linh căn Thiên phẩm, không vào Đan Dược viện lại đi vào Phù Chú viện, chẳng phải là phí của trời sao?"

Khuôn mặt của Cung Minh Trạch hơi tối lại khi nghe thấy những lời này của quốc sư: "Đừng có đánh chủ ý lên người cậu ta."

"Điện hạ không tin ta như vậy sao?" Quốc sư ngoảnh mặt sang một bên, chống tay lên cằm, cười nhìn Cung Minh Trạch.

Cung Minh Trạch thản nhiên nói: "Phất Vũ khó lắm mới thu được một người đồ đệ tử tế, quốc sư không nên chiếm đoạt yêu thích của người khác."

Quốc sư nghe vậy, khẽ mỉm cười: "Thái Tử điện hạ thật sự rất sủng ái tiểu Quận Vương nha, nhưng đáng tiếc—"

Liếc nhìn Lê Trường Phong đang ngồi bên cạnh Cung Phất Vũ ở phía xa xa, quốc sư hàm ý sâu xa ngoảnh đầu lại.

"Tiểu Quận Vương hình như không hiểu được nỗi lòng của Thái tử điện hạ nha."

“Đó là chuyện của y.” Cung Minh Trạch nhắm mắt lại, hiển nhiên rất phiền khi phải nói chuyện với quốc sư.

Thấy Cung Minh Trạch nhắm mắt lại, trong con ngươi quốc sư lóe lên một tia lạnh lẽo, sau đó hắn ta hừ cười một tiếng không rõ hàm ý, quay đầu nhìn về phía sân đấu.

Lúc này cuộc thi cũng bắt đầu.

------oOo------

Chương 97: Mưa Thuận Gió Hòa VS Chu Tước Viêm Thiên.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 97: Mưa Thuận Gió Hòa VS Chu Tước Viêm Thiên.

Thẩm Thanh Đường không ngờ vận may của mình lại tệ đến vậy, trong lần rút thăm đầu tiên, cậu lại bốc trúng đệ tử mạnh nhất Phù Chú viện của Thủ Dương Tông.

Bởi vì địa vị của Phù Chú viện vốn dĩ không cao, nhưng Thủ Dương Tông có thực lực toàn diện mạnh nhất, cho nên Phù Chú viện cũng mạnh nhất trong các tông môn.

Lần này bọn họ cử ra ba đệ tử, một Trúc Cơ tầng chín, một Trúc Cơ tầng bảy, một Trúc Cơ tầng sáu.

Thẩm Thanh Đường không bốc trúng Trúc Cơ tầng bảy, cũng không bốc trúng Trúc Cơ tầng sáu, cố tình lại bốc trúng Trúc Cơ tầng chín.

Mấy ngày nay Thẩm Thanh Đường liều mạng khổ luyện, thực lực của cậu đã nâng lên Trúc Cơ tầng ba, miễn cưỡng có thể vẽ được một ít phù chú đơn giản nhất trong cấp Địa.

Nhưng tu sĩ Trúc Cơ tầng chín đã có thể thử vẽ phù chú cấp Thiên rồi.

Lực sát thương của phù chú cấp Thiên, tu sĩ Kim Đan phải lùi lại ba bước, nói chi là Thẩm Thanh Đường.

Mặc dù không được phép giết người trong vòng đấu loại, nhưng sẽ không bị trừng phạt nếu như lỡ tay đả thương người khác.

Lỡ như Trúc Cơ tầng chín kia có dã tâm, muốn nhân cơ hội này đánh tàn phế Thẩm Thanh Đường cũng rất dễ dàng.

Vì vậy, sau khi Thẩm Thanh Đường bốc trúng đối thủ này, thần kinh cả người cậu đều căng thẳng.

Khi đối phương nhìn thấy Thẩm Thanh Đường, gã chỉ cười một tiếng, vẻ mặt có chút coi thường, nhưng không hề có ý khinh địch.

Nhìn thấy ý cười của Trúc Cơ tầng chín kia, Thẩm Thanh Đường không khỏi mím môi, khẽ cụp mắt xuống, không nhìn người đó nữa, chỉ chăm chú nhìn mặt đất trước mặt, bắt đầu suy nghĩ cẩn thận về phù chú mà mình nên vẽ lần này.

Người khác càng khiêu khích thì cậu càng phải bình tĩnh.

Mà lúc này, quốc sư ở trên đài cao nhìn thấy một màn này, không khỏi nhướng đôi mày thanh tú xinh đẹp, cười nói: "Tâm tính của tên nhóc này được đấy."

Cung Minh Trạch mặt vô biểu tình nói: "Nếu quốc sư không can thiệp vào cuộc thi này, kết quả còn được hơn."

Quốc sư bị Cung Minh Trạch vạch trần, lúc này cũng không thẹn quá thành giận, ngược lại cười một tiếng, trực tiếp chuyển đề tài: "Tuy rằng năng lực của Mộc linh căn Thiên phẩm có vẻ không mạnh, nhưng lại là linh căn khó có được nhất trong tất cả linh căn, Thái Tử cảm thấy là vì nguyên nhân gì?"

Quốc sư đã nói điều này với Cung Minh Trạch vô số lần, mặc dù anh ta không đồng ý với lập luận của quốc sư, nhưng nhắm mắt cũng biết đáp án, cho nên lúc này anh ta mới lạnh lùng đáp: "Bởi vì Mộc linh căn Thiên phẩm cần sức mạnh bẩm sinh nhiều nhất mới đạt được tư chất siêu việt đó, các linh căn khác không có yêu cầu cao như vậy."

"Không sai, cho nên Mộc linh căn Thiên phẩm là linh căn kiên cường nhất, đốt mãi không hết, một cơn gió thổi qua liền hồi sinh trở lại. Ta làm như vậy là muốn xem thực lực của cậu ta."

Cung Minh Trạch cau mày: "Cậu ta chỉ là Trúc Cơ tầng ba."

"Ta biết, nhưng khi ta là Trúc Cơ, ta đã có thể chiến đấu với Kim Đan rồi." Quốc sư chống cằm, thản nhiên nhìn Thẩm Thanh Đường ở dưới đài, bên khóe môi hàm chứa ý cười, nhưng ý cười đó không kịp hiện lên trong đáy mắt.

Cung Minh Trạch: …

Cuối cùng, Cung Minh Trạch dứt khoát nhắm mắt lại, không nói nữa, anh ta đã sớm biết quốc sư là một kẻ điên.

Người này sâu không lường được, từ nhỏ đã là cao thủ thiên phú trác tuyệt, mà cũng thích khoe khoang tài năng của mình nhất, hắn ta cảm thấy linh căn của mình là độc nhất vô nhị trên thế gian này, mạnh hơn tất cả linh căn khác.

Cũng giống như vậy, trong mắt hắn ta không được phép có một hạt bụi nào.

Chỉ cần nhìn thấy Mộc linh căn có cùng phẩm chất, hắn ta luôn thích ngáng chân người ta bằng nhiều cách khác nhau, có công khai lẫn ngấm ngầm, hoàn

toàn không có phong thái của một quốc sư.

Sau khi biết được thói hư của quốc sư, Học viện Thiên Hoàn khi tuyển chọn đệ tử dứt khoát đề ra một yêu cầu bí mật về linh căn, cố gắng tránh tuyển chọn Mộc linh căn Thiên phẩm vào cửa.

Mà mấy năm qua, số lượng tu sĩ bán yêu cấp cao càng ngày càng ít, cũng là vì sự tàn sát của vị quốc sư này.

Bởi vì quốc sư không chỉ thích rút xương yêu thú để luyện chế vũ khí, mà còn thích lấy máu của một số bán yêu làm thí nghiệm.

Mặc dù có một số việc hắn ta không công khai làm, nhưng hành vi của hắn ta quá mức kiêu ngạo, khiến cho giữa các đại năng với nhau đều biết rõ trong lòng.

Điều này cũng dẫn đến việc hiện tại những tu sĩ bán yêu cấp cao về cơ bản đều tập trung ở bốn tông môn phía dưới, không có ai dám đến Học viện Thiên Hoàn.

Quốc sư không hề biết thu liễm, ngược lại càng thêm kiêu ngạo.

Bởi vì không ai có thể đánh bại hắn ta, đương kim hoàng đế còn vô cùng tin tưởng hắn ta.

Thậm chí còn có tin đồn hoàng đế bị quốc sư thao túng.

Cung Minh Trạch biết không phải như vậy, đó chỉ là do quốc sư một tay che trời, mà quốc sư thực sự đã có rất nhiều cống hiến cho việc thống nhất Tu Chân Giới của vương triều Thiên Hoàn.

Nhưng Cung Minh Trạch càng hiểu rõ, nếu quốc sư còn ở một ngày, vương triều sẽ không có ngày bình yên.

Suy cho cùng, đức không xứng với chức, là một chuyện rất kinh khủng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Cung Minh Trạch ớn lạnh, anh ta bất giác mở mắt ra, nhìn về phía sân thi đấu.

Mặc dù anh ta không thích Thẩm Thanh Đường cho lắm, nhưng anh ta cũng biết trong huyết thống của Tần Di có chút yếu tố bạo lực, nếu Thẩm Thanh Đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tần Di bại lộ thân phận thì rất không hay.

Lúc này ở trên sân đấu, đệ tử Trúc Cơ tầng chín của Thủ Dương Tông đã bắt đầu vẽ phù, nhưng Thẩm Thanh Đường vẫn chưa hành động.

Quốc sư ở bên cạnh Cung Minh Trạch nhìn tình hình trong sân, hàng mi dài khẽ chớp, chợt nở nụ cười hứng thú: “Thái Tử cảm thấy đồ đệ của tiểu Quận Vương sẽ vẽ phù chú gì?”

Vừa nói, quốc sư vừa liếc nhìn phù chú do đệ tử Trúc Cơ tầng chín vẽ ra.

“Tên nhóc Thủ Dương Tông hình như đang tính vẽ phù Chu Tước Viêm Thiên, ý này không hay chút nào, loại phù chú này có lực sát thương mạnh lại ảnh

hưởng đến phạm vi rộng, muốn triệt tiêu Mộc linh căn thì khó lắm.”

Cung Minh Trạch trầm mặc một lát: “Quốc sư không cảm thấy mình nói nhiều sao?”

“Thái Tử điện hạ ghét ta sao?”

Cung Minh Trạch: “Như nhau thôi.”

Họ chỉ chán ghét lẫn nhau.

Quốc sư liếc nhìn Cung Minh Trạch, trong mắt lại nổi lên tia sáng lạnh lẽo, nhưng sau đó hắn ta lại dường như không có việc gì dời mắt đi chỗ khác, tiếp tục nhìn về phía sân đấu.

.

Vì mấy ngày trước đều có trường hợp tu sĩ cấp thấp lội ngược dòng, hơn nữa đây còn là trận đấu đầu tiên của Thẩm Thanh Đường, các tu sĩ vừa hứng thú nhìn hiện trường, vừa thấp giọng bàn tán, đoán xem lần này là Thẩm Thanh Đường lội ngược dòng, hay là đệ tử Thủ Dương Tông nắm chắc phần thắng.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy đệ tử Thủ Dương Tông vẽ được một nửa lá phù Chu Tước Viêm Thiên, tiếng bàn tán của mọi người đột nhiên nhỏ lại.

Phù Chu Tước Viêm Thiên là Hỏa phù đẳng cấp thấp nhất trong số các phù chú cấp Thiên.

Phù Chu Tước Phá Nhật đẳng cấp cao có lực sát thương chính xác nhất, là loại phù vừa thấy máu liền ngạt thở, có thể quyết định thắng lợi cách xa trăm bước.

Phù Chu Tước Viêm Thiên có phạm vi sát thương rộng hơn, nhưng lực sát thương không quá chính xác.

Nhưng đối phó với Thẩm Thanh Đường, phù Chu Tước Viêm Thiên đã đủ dùng rồi. Dù sao cũng là một phù chú cấp Thiên mà.

Điều quan trọng nhất là, phù Chu Tước Viêm Thiên bên này đã vẽ được một nửa rồi, nhưng Thẩm Thanh Đường còn chưa có ý định bắt đầu.

Nhìn thấy một phần ba nén nhang đã cháy hết, mọi người còn cho rằng Thẩm Thanh Đường sẽ đợi đến hết thời gian rồi bỏ cuộc, cảm thấy trận đấu này chẳng có gì đáng xem.

Dù sao mấy lần lội ngược dòng trước đó ít nhiều cũng bị xem thường, mà lần này Trúc Cơ tầng chín rõ ràng đã xuất ra toàn bộ thực lực, làm sao Thẩm Thanh Đường có thể lợi dụng sơ hở được?

Hương tàn được một nửa.

Thẩm Thanh Đường trầm tư cuối cùng cũng mở mắt ra, ngồi xuống, cầm bút bắt đầu vẽ phù.

Khi mọi người nhìn thấy bộ dáng Thẩm Thanh Đường vẽ phù, cuối cùng họ cũng lấy lại được chút tinh thần, nhìn chằm chằm vào Thẩm Thanh Đường.

Nhưng điều làm mọi người bất ngờ chính là, vậy mà Thẩm Thanh Đường cũng cầm bút vẽ ra một lá phù cấp Thiên.

Phù Mưa Thuận Gió Hòa.

Nhưng nghiêm khắc mà nói, phù Mưa Thuận Gió Hòa không thể được coi là bất kỳ loại phù chú nào được sử dụng để tấn công, phòng thủ hay thậm chí là hỗ trợ, nó chỉ được một linh thực vật sư cao cấp phát minh ra để trồng cây thôi.

Sao Thẩm Thanh Đường lại vẽ phù này?

Mọi người không khỏi bàn tán xôn xao.

Lúc này nhiều người cho rằng: "Chắc là cậu ta không biết mấy lá phù khác, không vẽ được".

"Có lẽ là cậu ta cho rằng lá phù gọi mưa này có thể dập lửa? Huống chi, Mưa Thuận Gió Hòa cũng là phù cấp Thiên, cho nên cậu ta mới vẽ cái này?"

"Làm như vậy không được. Mưa Thuận Gió Hòa là loại phù mang tính kéo dài liên tục, đều đều rả rích. Ngươi từng thấy Mưa Thuận Gió Hòa có thể dập lửa chưa? Không thể nào."

"Điều quan trọng nhất là, ngay cả khi nước có thể dập tắt lửa, cậu ta cũng phải đạt đến mức đó, linh lực của cậu ta căn bản chỉ đủ kích hoạt lá phù này thôi, cho dù vẽ được cũng chẳng thể làm gì."

Mọi người bàn tán xôn xao, nhưng Thẩm Thanh Đường lại mắt điếc tai ngơ, chỉ chuyên tâm vẽ phù của mình, ánh sáng xanh lục lấp lánh từ lá phù chiếu rọi lên gương mặt xinh đẹp của cậu, chiếu sáng cả người cậu như một khối ngọc trắng trong suốt.

Tất nhiên, đệ tử của Thủ Dương Tông ở phía đối diện đã vẽ xong phù trước.

Trên thực tế, trong trường hợp này, người vẽ trước không có lợi thế hơn, bởi vì đối thủ có thể nhắm vào kiểu phù bạn đã vẽ mà đặc biệt vẽ ra một loại phù khác khắc chế phù của bạn.

Nhưng đệ tử của Thủ Dương Tông vừa ra tay đã vẽ ra phù cấp Thiên, gã cho rằng Thẩm Thanh Đường dù mạnh đến đâu cũng không thể vẽ được phù Huyền Vũ Ngự Thủy để chống lại gã, phải không?

Thật không ngờ, Thẩm Thanh Đường đã chọn một lối đi riêng, vẽ một lá phù Mưa Thuận Gió Hòa.

Đệ tử của Thủ Dương Tông có suy nghĩ giống hệt những tu sĩ khác – có thể vẽ là một chuyện, nhưng có thể sử dụng và kích hoạt được phù chú hay không lại là một chuyện khác.

Đặc biệt, bây giờ Thẩm Thanh Đường đã vẽ đến phần tiêu hao nhiều linh lực nhất của lá phù, không biết có thể thành công vẽ xong hay không.

Mà ngay khi suy nghĩ này của đệ tử Thủ Dương Tông xuất hiện, Thẩm Thanh Đường dường như cũng chứng thực suy nghĩ của gã, bàn tay cầm bút của cậu khẽ run lên, như thể không còn sức lực mà dừng lại.

Lúc này, ánh mắt của tất cả tu sĩ ở trong sân đều tập trung vào bọn họ, nhao nhao bàn tán.

"Không vẽ được nữa rồi sao, quả nhiên là quá tự cao tự đại rồi."

"Ta nói rồi mà, ngươi đã đánh giá cao cậu ta rồi."

"Đã như vậy rồi, nhận thua chẳng phải tốt hơn sao?"

Đệ tử Thủ Dương Tông không khỏi cười nhạt một tiếng khi nghe mọi người bàn tán – gã cũng đã đánh giá cao Thẩm Thanh Đường rồi.

Nhưng rồi, một cảnh tượng không ai ngờ tới đã xảy ra.

Thẩm Thanh Đường chỉ tạm dừng một lúc, rồi lại bắt đầu vẽ phù.

Nhưng vào lúc này, vô số dây leo mọc ra từ dưới chân cậu, lặng lẽ trèo lên cây cách đó không xa.

Đằng sau những cái cây là một khu rừng tươi tốt.

Sau đó, linh lực màu xanh lục chảy xuống từng chút một theo dây leo vào cơ thể Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Đường lại lấy lại sức lực.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Theo quy định của cuộc thi, linh lực có thể được bổ sung trong lúc thi, nhưng nó phải là linh dịch hoặc là đan dược phù hợp với quy định.

Như Thẩm Thanh Đường cũng được xem là phù hợp với quy định, nhưng mà…

Thật không thể tưởng tượng mà?

Tại sao họ chưa bao giờ nghe nói rằng Mộc linh căn có thể làm được điều này?

Nhất thời, tiếng bàn tán của quần chúng tu sĩ càng náo nhiệt hơn.

Sắc mặt của đệ tử Thủ Dương Tông cũng hơi trầm xuống, nhưng gã vẫn không xem trọng, chỉ là do người ngoài không biết nhiều về phù chú, nhưng gã biết rất rõ, xét nghiêm khắc về mặt giá trị thì Mưa Thuận Gió Hòa không được tính là phù cấp Thiên, Thẩm Thanh Đường chỉ là đang hấp hối mà thôi.

Thẩm Thanh Đường cũng không để ý lắm đến những lời bình luận và ánh mắt của họ, chỉ là vẽ một hồi, không hiểu sao cậu cảm thấy một cơn ớn lạnh từ trên cao giáng xuống.

Như thể ở đằng kia có một con rắn độc đang theo dõi cậu.

Loại nhận thức này khiến Thẩm Thanh Đường rất khó chịu, nhưng lúc này cậu không rảnh bận tâm thứ khác, cậu mím môi ngừng lại một lúc rồi tiếp tục dùng bút vẽ phù.

Và vào giây phút cuối cùng trước khi nén nhang sắp tàn.

Dựa vào sự tẩm bổ không ngừng của linh lực từ những cây cối khác, Thẩm Thanh Đường cuối cùng cũng vẽ xong phù Mưa Thuận Gió Hòa.

Giờ phút này, trên mặt cậu chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, bờ môi bởi vì linh lực tiêu hao quá mức mà trở nên tái nhợt.

Nhưng phù, vẫn thành công vẽ xong rồi.

Trong mắt cậu lộ ra niềm vui không thể che giấu.

Hiện trường cũng trở nên nghiêm túc, hầu hết mọi người vẫn còn bị sốc trước sự ngoan cường của Thẩm Thanh Đường — theo nhìn nhận của mọi người, cho dù lần này Thẩm Thanh Đường thua, nhưng với kỹ năng độc nhất vô nhị đó, tương lai tiền đồ của cậu ta nhất định là vô hạn.

Nhìn thấy cảnh lá phù được hoàn thành, đệ tử Thủ Dương Tông im lặng cau mày, nhưng sau đó gã lại mỉm cười nói với Thẩm Thanh Đường: “Chúc mừng đạo hữu hoàn thành lá phù, đạo hữu ra tay trước hay là ta ra tay trước?”

Thẩm Thanh Đường cố hết sức đứng thẳng dậy, khẽ mỉm cười: “Mời đạo hữu ra tay trước.”

Thẩm Thanh Đường vừa dứt lời, đệ tử Thủ Dương Tông thật sự không khách khí nữa, lúc này gã nhớ tới lời dặn dò trước khi thi đấu, ánh mắt trở nên lạnh lùng, dùng hết mười phần linh lực, ném lá phù Chu Tước Viêm Thiên về phía Thẩm Thanh Đường!

Phù Chu Tước Viêm Thiên được bao bọc trong ngọn lửa nóng bỏng vô biên, hóa thành hư ảnh phượng hoàng bay trên không trung lao về phía Thẩm Thanh Đường!

Uy lực quá mạnh, khoảng cách lại quá gần, Thẩm Thanh Đường chắc chắn không thể chịu được.

Hiện trường phát ra một tiếng kinh hô — mọi người đều có thể thấy rõ gã muốn lấy mạng của Thẩm Thanh Đường!

Nhìn thấy một màn này, sắc mặt Cung Minh Trạch tối sầm lại, vừa định ra tay, đột nhiên bị một cỗ uy áp vô hình ngăn cản.

Anh ta lạnh lùng quay đầu lại, liền đối diện với đôi mắt xanh sẫm mang theo ý cười nhưng lại vô cùng lạnh lẽo của quốc sư.

“Thái Tử cứ ngồi xuống đi, gấp—”

Quốc sư còn chưa nói xong, lông mày của hắn ta đột nhiên cau lại, sau đó ánh mắt hắn ta nhìn chằm chặp vào sân đấu.

Lúc này, trong đám người lại phát ra một trận kinh hô, không ít người thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra phù Mưa Thuận Gió Hòa của Thẩm Thanh Đường đã hoạt động.

Mà lúc này mọi người mới phát hiện ra, thứ mà Thẩm Thanh Đường vẽ không phải là một lá phù Mưa Thuận Gió Hòa, mà là rất nhiều lá!

Rất nhiều lá phù Mưa Thuận Gió Hòa chồng lên nhau, kích hoạt cùng một lần, trong nháy mắt, giữa sân mưa như trút nước!

Phượng hoàng lửa khí thế hung hãn bị mưa trút xuống, lập tức bốc lên vô số khí trắng, cực kỳ chật vật thảm hại.

Cứ như vậy, suy tàn rơi xuống trước mặt Thẩm Thanh Đường.

------oOo------

Chương 98: Bái ta làm sư phụ đi.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 98: Bái ta làm sư phụ đi.

Phù Chu Tước Viêm Thiên đã bị hủy.

Nhìn thấy một màn này, Trúc Cơ tầng chín của Thủ Dương Tông mặt mày xám ngắt- phù chú đẳng cấp như cấp Thiên nếu không bị hư hại nghiêm trọng thì có thể thu về sử dụng lại nhiều lần.

Thẩm Thanh Đường cứ thế mà phá hủy phù Chu Tước Viêm Thiên của mình như vậy sao!

Điều quan trọng nhất là, làm thế nào Thẩm Thanh Đường có thể vẽ nhiều lá phù như vậy cùng một lúc? Tất cả mọi người chỉ thấy Thẩm Thanh Đường vẽ trên một lá phù, rõ ràng Thẩm Thanh Đường đã gian lận!

Nghĩ đến đây, đệ tử Trúc Cơ tầng chín của Thủ Dương Tông tức giận quả quyết nói: “Cậu ta gian lận! Xin hãy truất quyền thi đấu của cậu ta! Rõ ràng vừa rồi cậu ta chỉ vẽ mỗi một lá phù Mưa Thuận Gió Hòa, nhưng lại đột nhiên biến ra nhiều lá như vậy, nhất định là đã giấu sẵn trên người!”

Ngay khi đệ tử Thủ Dương Tông nói ra những lời này, hiện trường lập tức bùng nổ.

Mọi người cũng bắt đầu nghi ngờ – Đúng vậy, rõ ràng Thẩm Thanh Đường vừa rồi chỉ vẽ một lá phù, làm sao lại biến ra được nhiều lá như vậy?

Mấy trưởng lão trong ban giám khảo cũng nhìn sang bên này, trọng tài bước ra trước tiên, trầm giọng hỏi Thẩm Thanh Đường: "Ngươi có lời giải thích nào không?"

Thẩm Thanh Đường đã sớm biết mình sẽ bị hỏi như vậy, nên không chút hoang mang tiến lên hành lễ với những vị trưởng lão đó, nói: "Chỉ là cách vẽ phù của Thanh Đường không giống với mọi người mà thôi, khiến mọi người hiểu lầm rồi. Nếu mọi người muốn biết Thanh Đường đã vẽ phù như thế nào, Thanh Đường có thể làm lại một lần nữa trước mặt mọi người."

Mấy vị trưởng lão nhìn nhau, nói: "Được, vậy ngươi biểu diễn lại đi."

Nghe vậy, vẻ mặt của đệ tử Thủ Dương Tông càng lạnh hơn, lúc này gã không chớp mắt nhìn chằm chằm về phía Thẩm Thanh Đường, muốn xem Thẩm Thanh Đường đang giở trò gì.

Thẩm Thanh Đường đã có chuẩn bị, cũng không sợ bọn họ kiểm tra, lúc này mới lấy ra một xấp giấy phù chú, lại bắt đầu vẽ phù ở trước mặt mọi người.

Mà lúc này, cậu không còn che dấu năng lực của mình nữa, dây leo mọc ra từ trong lòng bàn tay đột nhiên dày thêm một ít, cứ như vậy kéo dài từng tầng từng lớp tiến vào bên trong lá phù, bắt đầu vẽ phù.

Sau đó, để mọi người nhìn rõ hơn, Thẩm Thanh Đường dùng dây leo mở lá phù ra, sau đó từ từ làm cho dây leo càng ngày càng mỏng, mảnh như sợi tóc, khiến cho mọi người chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng màu xanh lục lấp lánh trên phù chú, nhưng lại không thể nhìn thấy người vẽ phù.

Khi mọi người nhìn thấy cảnh này đều trợn mắt há hốc mồm.

Hóa ra vừa rồi Thẩm Thanh Đường sử dụng dây leo để hấp thụ linh lực cũng chỉ là để che mắt mọi người thôi.

Nhưng chiêu thức này cũng là bản lĩnh thật sự…

Không có gì phải nghi ngờ cả.

Nếu người bình thường mỗi lần chỉ có thể vẽ một lá phù, thì Thẩm Thanh Đường có thể vẽ vô số lá phù cùng một lúc, Thẩm Thanh Đường quả thực phi thường.

Đệ tử Thủ Dương Tông vốn dĩ lòng đầy căm phẫn muốn đòi lại công bằng cho mình, nhưng khi nhìn thấy chiêu thức này của Thẩm Thanh Đường, gã cũng sợ ngây người.

Cuối cùng, gã trầm mặc hồi lâu, cắn răng tiến lên nói: "Là do ta thiển cận, ta thua tâm phục khẩu phục."

Ngay khi đệ tử Thủ Dương Tông thốt ra câu này, khán giả vừa thổn thức vừa hoan hô.

Thấy vậy, trọng tài ho khan một tiếng, tiến lên nói: "Đã như vậy, trận này, Thanh Ngọc Kiếm Tông thắng."

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười.

Nhưng đúng lúc này, cậu lại cảm giác được ánh mắt vừa rồi đã nhìn mình từ trên cao.

Rét lạnh, khiến cậu cực kỳ khó chịu.

Thẩm Thanh Đường cau mày, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, lại bắt gặp một đôi mắt màu xanh sẫm ở phía xa xa.

Đôi mắt xanh biếc hẹp dài quyến rũ như rắn.

Trái tim Thẩm Thanh Đường khẽ run lên, cậu vô thức nghĩ đến Lâm Cẩn Du.

Nhưng cố tình lúc này, đôi mắt màu xanh ấy còn hơi cong lên, cười với cậu.

Thẩm Thanh Đường: …

Thẩm Thanh Đường lập tức bình tĩnh thu hồi tầm mắt.

Không biết vì sao, người này lại cho cậu một cảm giác rất kỳ quái, rõ ràng là đang cười với cậu, nhưng ánh mắt lại giống như thợ săn đang nhìn con mồi của mình vậy.

Lạnh lùng, trịch thượng lại có chút hứng thú khinh thường.

Ngay sau khi kết quả cuộc thi được công bố, các đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông đã reo hò và vây quanh Thẩm Thanh Đường.

Dù gì Thẩm Thanh Đường vừa ra tay đã giải quyết được một cục phiền toái lớn, gần như là nắm chắc vị trí đầu trong tay rồi.

Thẩm Thanh Đường không quan tâm thắng thua, lúc này mới cười nhẹ một tiếng nói với mọi người: "Tiếp theo còn mấy trận nữa, các sư huynh đệ đừng nói chắc chắn như vậy."

Các đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông nhìn nhau, rồi nhanh chóng im lặng, đồng thời nhìn Thẩm Thanh Đường với ánh mắt ngày càng ngưỡng mộ.

Tuổi còn trẻ, tu vi cao lại không màng thắng thua như vậy, thật là lợi hại.

Cứ như vậy, Thẩm Thanh Đường bị bao vây bởi các đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông rời đi.

Mà lúc này, quốc sư đang quan sát tất cả những chuyện này từ trên cao rốt cuộc chầm chậm mở miệng, cười nói với Cung Minh Trạch: "Tên nhóc này thật thú vị, thiên phú không tồi, mạnh hơn đám Mộc linh căn trước kia nhiều."

Cung Minh Trạch nghe thấy câu này của quốc sư, lạnh lùng nhìn hắn ta một cái: "Câu này của quốc sư có ý gì?"

Quốc sư nhướng mày: "Ý trên mặt chữ."

Nói xong, hắn ta đứng dậy, ngáp một cái nói: “Đi đây, hết thú vị rồi, trận tiếp theo ta không xem đâu, cảm phiền Thái tử điện hạ tiếp tục.”

“Ngươi đi đâu?”

Quốc sư lại nhìn Cung Minh Trạch, cười cười: “Yên tâm đi, ta sẽ không đụng đến cậu ta.”

Câu này vừa nói ra, sắc mặt của Cung Minh Trạch càng tối thêm vài phần.

Sau đó, quốc sư nhảy lên, thân hình nhẹ nhàng biến mất ở phía chân trời.

Nhiều người nhìn thấy cảnh này, nhưng không ai có thể nhìn ra tu vi của quốc sư, lại thêm quốc sư thực sự rất quyến rũ duyên dáng, vì vậy mọi người đều cho rằng đó là thê thiếp xinh đẹp được Cung Minh Trạch mang đến.

Cung Phất Vũ cũng cảm thấy như vậy, lúc này cong môi nói: “Cung Minh Trạch thật sự càng ngày càng kỳ quái, khẩu vị của anh ta thật đáng lo.”

Có điều nhíu mày một cái, Cung Phất Vũ nhất thời cảm thấy có chút không thoải mái, lúc này vươn tay đẩy Lê Trường Phong bên cạnh nói: ” Ở đây còn trận đấu, ta rời đi không tiện, chàng giúp ta đi xem Thanh Đường đi, bảo nó đừng có tự mãn, nghỉ ngơi cho tốt chuẩn bị trận tiếp theo.”

Lê Trường Phong nghe lời đáp: “Được.”

.

Thẩm Thanh Đường bị các đệ tử Thanh Ngọc Kiếm Tông vây quanh đưa vào phòng chờ, lập tức có người mang bánh ngọt và trái cây đến, cậu mỉm cười, nhẹ nhàng cảm ơn rồi nói: “Các sư huynh đệ đã vất vả rồi, chỉ là lúc nãy ta đã tiêu hao rất nhiều linh lực, muốn tĩnh tọa điều tức một lát, không thể tiếp đãi mọi người rồi.”

Đệ tử Thanh Ngọc Kiếm Tông nhìn nhau, vội vàng nói: “Sư đệ nói đúng, ngươi mau nghỉ ngơi đi, chúng ta đi liền đây!”

Nói xong, bọn họ thật sự nhanh chóng rời đi.

Nhìn thấy đệ tử Thanh Ngọc Kiếm Tông rời đi, Thẩm Thanh Đường trong lòng thở phào một hơi, nhưng cũng không vội vàng đi tĩnh tọa điều tức, ngược lại mím môi cười, lấy ra ngọc bài truyền tin, định nói cho Tần Di biết chuyện mình đã đánh bại Trúc Cơ tầng chín.

Cậu muốn nói với Tần Di, bây giờ cậu rất lợi hại, cũng không cần Tần Di bảo vệ cậu nữa.

Nhưng vừa lấy ngọc bài ra, liền cảm thấy sau lưng ớn lạnh lạ thường.

Tim Thẩm Thanh Đường đập lệch một nhịp, cậu lặng lẽ nắm chặt ngọc bài trong tay, nghĩ xem phải thăm dò như thế nào.

Kết quả, một giọng nói quyến rũ mang theo ý cười nhàn nhạt vang lên: “Không tồi, vậy mà ngươi có thể cảm ứng được ta.”

Sắc mặt Thẩm Thanh Đường khẽ biến, cậu đột ngột quay đầu lại, bắt gặp đôi đồng tử màu xanh sẫm mà cậu đã nhìn thấy lúc nãy.

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, lặng lẽ đứng dậy, chắp tay hành lễ, cố hết sức bình tĩnh nói: “Tiền bối có việc tìm ta sao? Hay là Thái Tử điện hạ có việc tìm ta?”

“Là tự ta muốn đến gặp ngươi.” Đôi mắt xanh sẫm cong cong, đong đầy ý cười.

Tim Thẩm Thanh Đường nhảy dựng lên một cách khó hiểu, một lúc lâu sau mới nói: “Ta chỉ là một tiểu bối tầm thường, không biết tiền bối coi trọng ta ở điểm nào.”

Hàng mi dài của quốc sư khẽ chớp, không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng giơ tay lên.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường nhìn thấy trên đầu ngón tay trắng nõn của hắn ta mọc lên một chồi non, mà chồi non đó trong nháy mắt đã biến thành một dây leo to lớn, sau đó nở ra những bông hoa trắng muốt, cuối cùng từ từ héo úa trong một đám ánh sáng xanh lục.

Chỉ trong tích tắc, đã hoàn thành sự sống và cái chết của một loài thực vật.

Thẩm Thanh Đường: !

Chồi Nhỏ đã từng nói với cậu, khi Mộc linh căn tu luyện đến mức đỉnh cao, có thể khống chế sự sống và cái chết của tất cả các sinh vật thuộc tính mộc.

Người này… Rốt cuộc có lai lịch gì?

Quốc sư cảm nhận được sự kinh ngạc của Thẩm Thanh Đường, lập tức hài lòng cười một tiếng, sau đó nói: “Ngươi cũng là Mộc linh căn Thiên phẩm, sớm muộn gì cũng có thể làm được như vậy.”

Thẩm Thanh Đường trầm mặc hồi lâu, nói: “Tiền bối quá khen, thiên phú của Thanh Đường kém tiền bối một vạn lần.”

Quốc sư hừ cười một tiếng: “Đừng có dùng giọng điệu nịnh hót đó ở trước mặt ta, ta không thích nghe những thứ này.”

Thẩm Thanh Đường mím môi, nhất thời không biết nên nói gì.

Mặc dù người tiền bối xinh đẹp trước mặt cậu có vẻ rất thân thiện, nhưng trong thâm tâm Thẩm Thanh Đường biết rằng không phải như vậy.

Ở một mức độ nào đó, Mộc linh căn có thể cảm nhận được khí tức của nhau.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường cảm nhận được khí tức của quốc sư ở trước mặt mình, chỉ cảm thấy bản thân như lọt vào trong một khu rừng tối tăm vô tận, vô số dây leo và rễ cây đan xen vào nhau, những tán cây rậm rạp đó che khuất ánh

sáng mặt trời, bên dưới tối tăm một mảnh, vô số linh khí lạnh lẽo đang sản sinh một cách điên cuồng, dường như có thể nuốt chửng người ta bất cứ lúc nào.

Khí tức của quốc sư quá u ám, quá cường đại.

Không hề thân thiện chút nào.

Mà quốc sư cũng cảm nhận được khí tức của Thẩm Thanh Đường, đột nhiên cười một tiếng mờ ám, sau đó hắn ta nói: "Bái ta làm sư phụ đi, dù sao tên Quận Vương phế vật kia cũng không dạy được ngươi cái gì."

Trái tim của Thẩm Thanh Đường hơi chùng xuống khi nghe những gì quốc sư nói, cậu đã đoán được thân phận của đối phương rồi.

Nhưng trong nguyên tác, không phải quốc sư thu nhận Lâm Cẩn Du sao?

Sao bây giờ lại để mắt tới cậu rồi?

"Ngươi không muốn? Ngươi có biết ta là —— "

Quốc sư còn chưa nói xong, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa của Lê Trường Phong: "Nghỉ ngơi chưa?"

Thẩm Thanh Đường chưa kịp đáp lời, quốc sư ở bên cạnh đã cười nhạo một tiếng.

Sắc mặt Thẩm Thanh Đường hơi thay đổi, trong tiềm thức cậu muốn Lê Trường Phong nhanh chóng rời đi, nhưng quốc sư đã lập tức biến mất ở trong phòng.

Thẩm Thanh Đường: …

Lúc này, tiếng gõ cửa của Lê Trường Phong lại vang lên: "Nếu con nghỉ ngơi rồi, ta sẽ không vào, nhưng sư tôn của con nhờ ta nói với con một câu, bảo con đừng có tự mãn, nghỉ ngơi cho tốt chuẩn bị trận đấu tiếp theo."

Nghe Lê Trường Phong nói như vậy, trong lòng Thẩm Thanh Đường cảm thấy ấm áp khó hiểu, lúc này cậu nhìn xung quanh, xác định quốc sư đã rời đi, mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm: "Lê trưởng lão, ta còn chưa nghỉ ngơi. Ngài vào đi."

Lê Trường Phong ở bên ngoài hơi giật mình, nhưng rất nhanh hắn đã mở cửa đi vào.

Vừa vào phòng, phản ứng đầu tiên của Lê Trường Phong là cau mày, sau đó hắn bình tĩnh tạo kiếm quyết ——khí tức quá lạnh lẽo.

Thẩm Thanh Đường cảm nhận được sự cảnh giác của Lê Trường Phong, lúc này mới bất đắc dĩ thở dài nói: "Người đã đi rồi, Lê trưởng lão, ngài tới vừa đúng lúc."

Lê Trường Phong trầm giọng nói: "Ai dám động thủ với con ở Thủ Dương Tông?"

Thẩm Thanh Đường mím môi, khẽ lắc đầu: "Còn phiền phức hơn cả động thủ."

“Là có một đại nhân vật muốn nhận ta làm đồ đệ.”

------oOo------

Chương 99: Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 99: Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.

Nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, Lê Trường Phong càng cau chặt mày: “Đại nhân vật nào?”

“Đại nhân vật đó cũng là Mộc linh căn Thiên phẩm.”

Thẩm Thanh Đường vừa nói ra câu này, sắc mặt Lê Trường Phong liền thay đổi.

Nhìn vẻ mặt của Lê Trường Phong, Thẩm Thanh Đường cảm thấy hơi kỳ lạ —— vừa rồi không phải quốc sư ngồi ngay bên cạnh Cung Minh Trạch sao? Tại sao mấy người Lê Trường Phong không nhận ra hắn ta?

Hình như trong nguyên tác cũng không có miêu tả dung mạo của quốc sư, hầu như chỉ miêu tả quốc sư là một cao thủ thần bí khó lường.

Hay là đám người Lê Trường Phong cũng chưa từng nhìn thấy gương mặt thật của quốc sư?

Nhưng rất nhanh, lời nói của Lê Trường Phong đã cho Thẩm Thanh Đường câu trả lời: “Ta có nghe nói về người này, nhưng chưa từng gặp qua. Lát nữa ta sẽ hỏi sư tôn của con. Con cứ yên tâm nghỉ ngơi trước đi.”

Thẩm Thanh Đường: “Vâng ạ.”

“Hắn ta muốn nhận con làm đồ đệ, con đồng ý rồi sao?” Lê Trường Phong trước khi rời đi đột nhiên nhớ tới chuyện gì, hỏi.

Thẩm Thanh Đường lắc đầu: “Vẫn chưa ạ.”

Lê Trường Phong thở ra một hơi: “Vậy con tạm thời cứ vậy đi, đợi ta bàn bạc với sư tôn con xong sẽ nói với con sau.”

Thẩm Thanh Đường: “Làm phiền Lê trưởng lão ạ.”

Lê Trường Phong để lại cho Thẩm Thanh Đường một chiếc nhẫn trữ vật, bên trong chứa rất nhiều linh dược, đan dược và những thứ khác, hắn quan sát kỹ càng trước sau trong phòng, lại hạ thêm mấy cấm chế rồi mới vội vàng rời đi.

Đi tìm Cung Phất Vũ bàn bạc đối sách.

.

Nhưng cả Thẩm Thanh Đường và Lê Trường Phong đều không ngờ rằng, quốc sư sẽ quay trở lại ngay sau khi Lê Trường Phong rời đi.

Nhìn bóng dáng mảnh khảnh trước mặt cùng đôi mắt xanh sẫm mang theo ý cười nhàn nhạt, lần đầu tiên Thẩm Thanh Đường cảm thấy có chút không nói nên lời — Đại năng thời nay đều không cần mặt mũi như vậy sao? Thu đồ đệ người ta không đồng ý thì thôi đi, vậy mà còn cắm chốt ở đây luôn à?

Đúng là sống lâu thì chuyện kỳ lạ gì cũng có thể thấy được.

Nhưng càng là như vậy, Thẩm Thanh Đường càng không dám lơ là, bởi vì trong thâm tâm cậu biết, nếu là một đại nhân vật sĩ diện sợ mất phong độ, ít ra cũng là chuyện tốt, ít nhất hắn ta cũng sẵn lòng làm một kẻ ngụy quân tử.

Nhưng một đại nhân vật ngay cả mặt mũi cũng không cần thì quả là một chuyện rất đáng sợ.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường không dám sơ suất, lúc này mới bình tĩnh nói: "Sao tiền bối lại quay lại rồi? Để quên thứ gì sao?"

"Ngươi không cần mắng thầm ta ở trong bụng, ta biết ngươi cảm thấy ta kỳ quái."

Thẩm Thanh Đường: …

"Nhưng mà, làm đồ đệ của ta, sẽ có lợi ích không thể tưởng tượng, ngươi có biết không?"

Thẩm Thanh Đường trầm mặc một lát, thấp giọng đáp: "Tiền bối nói giỡn, ta đương nhiên là biết, nhưng hiện tại sư tôn đối với ta cũng rất tốt, ta không muốn phản bội y."

Một tiếng cười nhạo lành lạnh vang lên: "Nếu ngươi để ý mấy cái lễ nghi thế tục phiền phức như vậy, làm sao tương lai có thể làm được đại sự?"

Thẩm Thanh Đường vẻ mặt bình tĩnh, không tức giận cũng không phản bác.

Lúc này, quốc sư lặng lẽ nhìn Thẩm Thanh Đường một lúc, đột nhiên giơ tay biến ra một miếng ngọc giản.

Ngọc giản bay trong không trung, lặng lẽ đáp xuống bên cạnh Thẩm Thanh Đường, sau đó quốc sư cười đầy ẩn ý: "Ngươi có thể xem thử công pháp trong ngọc giản, đều là tâm huyết của ta."

"Nếu như ngươi xem xong cảm thấy hay, ba ngày sau cho ta đáp án."

Thẩm Thanh Đường: "Nếu vãn bối không đồng ý thì sao."

Ánh mắt quốc sư chợt lạnh, sau đó nhàn nhạt nói: "Vậy ta tự có cách khiến sư tôn của ngươi đồng ý."

Ngụ ý rất rõ ràng, chính là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.

Thẩm Thanh Đường: …

Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu lên, muốn nói thêm gì đó.

Nhưng sau khi quốc sư nói xong những gì muốn nói, hắn ta một khắc cũng không để lại cho Thẩm Thanh Đường, lập tức biến mất.

Thẩm Thanh Đường câm nín.

Một lúc sau, Thẩm Thanh Đường hoàn toàn không còn cảm nhận được khí tức của quốc sư, quay đầu nhìn miếng ngọc giản ở bên cạnh.

Cau mày suy nghĩ một lúc, Thẩm Thanh Đường cầm ngọc giản lên.

Miếng ngọc giản này có phẩm chất cao, xúc cảm trơn bóng nhẵn mịn, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, hiển nhiên không phải làm bằng ngọc bội bình thường.

Thẩm Thanh Đường ánh mắt khẽ động, rót linh thức của mình vào trong.

Sau khi xem xong, Thẩm Thanh Đường trầm ngâm thu hồi ánh mắt, trong lòng không khỏi kích động.

Vị quốc sư này quả thực không phải người hiền lành gì.

Trong ngọc giản có ba bài công pháp, nhưng mỗi cái chỉ viết một chương giới thiệu, Thẩm Thanh Đường vừa đọc xong ba chương giới thiệu này liền cảm thấy tâm huyết dâng trào.

Nó đảo lộn toàn bộ hiểu biết của cậu về Mộc linh căn khi trước.

Nhưng, nó chỉ là một chương giới thiệu mà thôi.

Nhưng càng là như vậy, Thẩm Thanh Đường càng nhận ra quốc sư này khó lường như thế nào.

Thẩm Thanh Đường cất ngọc giản đi, cũng không làm gì khác, chỉ cầm ngọc bài truyền tin lên, nhanh chóng truyền tin cho Tần Di.

Lần này cậu không nói cho Tần Di biết mình đã thắng trận, mà nói với Tần Di, thời gian bên này có chút trì hoãn, bảo Tần Di ở lại thành Thanh Ngọc thêm mấy ngày, mọi chuyện kết thúc rồi hãy quay lại.

Sau khi truyền tin đi, Thẩm Thanh Đường nhắm mắt lại – hy vọng Tần Di có thể hiểu ý của cậu.

Cậu không dám nói quá rõ ràng, sợ quốc sư cũng đang nhìn chằm chằm cậu truyền tin.

Có kiêng có lành.

.

Cũng không nghỉ ngơi được bao lâu, vòng thứ hai và thứ ba của Thẩm Thanh Đường đã đến.

Hai lần này, cậu phát huy bình thường, ở trận thứ ba vì một sai sót nhỏ mà để thua đối thủ.

Khi Thẩm Thanh Đường bước xuống, nhiều đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông thở dài thườn thượt. Nhưng bản thân cậu vẫn tỏ ra bình thường, không có nhiều cảm xúc dao động.

Ngược lại, quốc sư đang ngồi bên cạnh Cung Minh Trạch ở trên đài cao, khi nhìn thấy cảnh này thì khẽ mỉm cười.

Sau đó, hắn ta nói với Cung Minh Trạch: "Thật là một đứa trẻ thông minh, cậu ta biết phán đoán tình hình, che giấu tài năng, càng ngày ta càng thích cậu ta."

Cung Minh Trạch mặt vô biểu tình lạnh nhạt nói: "Hình như quốc sư đã nói câu này rất nhiều lần rồi."

Trong mắt quốc sư lóe lên một tia sáng, cười cười: "Ai biểu trước giờ ta đều nhìn lầm người, toàn gặp phải thứ rác rưởi. Người lần này hẳn là không làm ta thất vọng."

Nghe thấy giọng điệu tự tin cùng thói tự phụ quen thuộc của quốc sư, Cung Minh Trạch nhướng mày, đây là lần đầu tiên anh ta cảm thấy có chút đồng cảm với Thẩm Thanh Đường.

Nhưng anh ta không nói gì để ngăn cản quốc sư nữa.

Bởi vì anh ta nhìn thấy ham muốn phải có Thẩm Thanh Đường bằng được của quốc sư.

Nếu còn tiếp tục ngăn cản, sẽ chỉ phản tác dụng.

Hơn nữa, Cung Minh Trạch cũng có ý đồ riêng – nếu Thẩm Thanh Đường trở thành đệ tử của quốc sư, vậy thì Tần Di và cậu ta sẽ kết thúc thực sự.

Không hẳn là một chuyện xấu.

.

Mà trong ba ngày này, quả nhiên quốc sư không tìm đến Thẩm Thanh Đường nữa.

Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong cũng không tìm ra được nguyên cớ.

Cung Phất Vũ đã rời xa triều đình quá lâu, thời điểm quốc sư một tay che trời y đã đến Thanh Ngọc Kiếm Tông, y nhớ mang máng lúc ấy hình như quốc sư không còn trẻ nữa, sao có thể biến thành bộ dáng như bây giờ được?

"Chẳng lẽ người đó là đệ tử của quốc sư?" Cung Phất Vũ nghi hoặc hỏi.

"Khí tức không giống." Lê Trường Phong nói: "Hơn nữa, cao thủ Nguyên Anh trở lên có thể tùy ý biến hóa dung mạo, quốc sư đã Hư Không từ lâu rồi, hiện tại có khi đã lên Đại Thừa."

Hai từ Đại Thừa này vừa thốt ra, không nói đến Lê Trường Phong, ngay cả Cung Phất Vũ cũng im lặng.

Thật là một sự tồn tại đáng sợ và tối cao.

Kim Đan bọn họ nhìn những tu sĩ Luyện Khí như thế nào, thì những tu sĩ Đại Thừa nhìn bọn họ như thế đó.

“Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?” Cung Phất Vũ lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt hoang mang lo lắng.

Lê Trường Phong trầm mặc một lát: “Hiện tại có thể nói chuyện, chỉ có em và Thái Tử.”

“Thái Tử hẳn đã biết chuyện này.” Thẩm Thanh Đường nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng.

Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong đồng thời nhìn Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường lúc này mới bất đắc dĩ nở nụ cười: “Nếu quốc sư không thông báo trước cho Thái Tử điện hạ mà trực tiếp cướp người từ tay sư tôn, thì thật là quá bất kính với Thái Tử điện hạ, sư tôn nghĩ thế nào?”

Cung Phất Vũ: …

Y biết những gì Thẩm Thanh Đường nói rất đúng.

Nhưng y chợt phất tay áo đứng lên: “Ta đi tìm Cung Minh Trạch!”

“Sư tôn đừng đi!”

“Phúc Vũ, em đừng làm bậy!”

Lê Trường Phong và Thẩm Thanh Đường gần như lên tiếng cùng một lúc.

Cung Phất Vũ lúc này đứng yên tại chỗ, quay đầu trầm giọng nói: “Nếu ta không đi ngay bây giờ, ngày mai con sẽ bị quốc sư cướp đi.”

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, đột nhiên nói: “Sư tôn cảm thấy, Thanh Đường sẽ làm như thế nào?”

Cung Phất Vũ khẽ nhíu mày.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường trầm tư một lúc, sau đó đứng dậy ghé sát vào tai Cung Phất Vũ, nhỏ giọng nói vài câu.

Sau khi nghe điều này, Cung Phất Vũ giật mình, theo bản năng nói, “Con ——!”

“Suỵt—”

Thẩm Thanh Đường mỉm cười, ra hiệu im lặng.

Cung Phất Vũ do dự một chút: “Cách này có thể thực hiện được sao?” Lỡ như bị quốc sư nhìn thấu thì sao?

Thẩm Thanh Đường suy nghĩ một chút rồi nói: “Chúng ta đánh cược một lần đi.”

Cung Phất Vũ muốn nói lại thôi.

Nhưng nhìn vẻ mặt thản nhiên và bình tĩnh của Thẩm Thanh Đường, Cung Phất Vũ cảm thấy cũng chỉ có thể làm như vậy.

.

Vào ngày cuối cùng sẽ diễn ra cuộc thi đấu của Võ viện được rất nhiều người mong đợi, sau đó quốc sư và Cung Minh Trạch sẽ trở về Hoàng Thành Thiên Hoàn.

Thẩm Thanh Đường cũng phải đưa ra quyết định vào ngày này.

Tuy nhiên, hiện tại cậu có vẻ rất bình tĩnh, dường như không quá coi trọng vấn đề này.

Cung Phất Vũ nhìn vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường, trong lòng thấy xót cho cậu, nhưng y không thể làm gì vào lúc này.

Suy cho cùng, người đến không tốt, bọn họ chỉ có thể cầu thắng trong nguy hiểm.

Lúc này, các trưởng lão của Thủ Dương Tông trong ban giám khảo đã đứng dậy, tuyên bố trận thi đấu của Võ viện bắt đầu.

Ngay lập tức, trong sân đấu vang lên những tràng pháo tay và tiếng reo hò như sấm dậy.

Cuộc thi đấu của Võ viện lần này là cuộc thi được mọi người mong chờ nhất, có thể coi là trận chiến quyết định đỉnh cao.

Võ viện là học viện quan trọng nhất trong bốn đại tông môn, thiên tài cũng nhiều nhất, nếu không phải hạn chế tu vi, lần này nhất định sẽ có rất nhiều nhân tài Kim Đan tới tham gia.

Nhưng dù vậy, nó vẫn cực kỳ đặc sắc.

Thường thì người đứng đầu trong cuộc thi Võ viện sẽ là người có khả năng trở thành tu sĩ trẻ tuổi được coi trọng nhất trong bốn tông môn, tuy rằng ai cũng không nói ra nhưng trong lòng họ đều có dã tâm, muốn giành được vị trí đứng đầu trong cuộc tỷ thí này, một lần liền nổi tiếng!

Sân thi đấu vòng loại vào buổi sáng đã chật kín người, so với cuộc thi của Thẩm Thanh Đường ngày hôm đó, khán giả sôi nổi hơn rất nhiều.

Chắc chắn, thứ mọi người quan tâm đương nhiên là cuộc quyết đấu giữa các cao thủ.

Thẩm Thanh Đường nhìn đám tu sĩ đang hò hét ầm ĩ kia, không khỏi thầm nghĩ, nếu lần này Tần Di có thể thi đấu, nhất định sẽ khiến mọi người kinh ngạc với

thiên phú của mình.

Chỉ đáng tiếc……

Nhưng rồi Thẩm Thanh Đường lại thầm cười – Tần Di vốn đã là người giỏi nhất, không cần tham gia thi đấu cũng là người giỏi nhất.

Cung Phất Vũ ở bên cạnh nhìn nụ cười trên mặt Thẩm Thanh Đường lúc này, thật lòng khâm phục định lực của Thẩm Thanh Đường.

Lát nữa, bọn họ sẽ phải chạy trốn khỏi miệng hổ rồi.

.

Trận đấu trong sân đã bắt đầu.

Hầu hết các kiếm tu trong Võ viện đều thi đấu, ai nấy đều khoác lên mình tư thế anh hùng, tư thế giương kiếm đứng đón gió khiến không ít nữ tu phải đỏ mặt hét lên.

Thẩm Thanh Đường nhìn thấy cảnh này không khỏi mỉm cười – khó trách trong tiểu thuyết mọi người đều thích kiếm tu, thật sự vừa đẹp mắt vừa phong độ.

Hơn nữa ngoại trừ một số ít kiếm tu nghèo không có bối cảnh, phần lớn những kiếm tu khác đều có gia cảnh hùng hậu, nếu không sẽ không thể gánh nổi chi phí.

Nhìn theo cách này, chẳng phải kiếm tu đồng nghĩa với giàu có và đẹp trai trong giới tu chân sao?

Nhưng sau khi nhìn một lúc, sắc mặt của Thẩm Thanh Đường có chút không đúng.

Khi đệ tử đầu tiên của Thanh Ngọc Kiếm Tông bị đối thủ của mình vô tình làm bị thương và mang ra khỏi sân đấu, Thẩm Thanh Đường cho rằng đó là một tai nạn.

Nhưng khi người thứ hai xuất hiện, Thẩm Thanh Đường cảm thấy có gì đó không ổn.

Cho đến khi… người thứ ba, người được Võ viện công nhận là cao thủ kiếm đạo Trúc Cơ tầng chín, vô tình bị chặt đứt cánh tay và bị nhấc ra khỏi sân đấu, sắc mặt Thẩm Thanh Đường có chút lạnh đi.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường nghe thấy một giọng nói mang theo ý cười nhưng lại giống như là rắn độc: “Hôm nay chỉ còn lại một nửa, nếu ngươi còn khăng khăng ở lại Thanh Ngọc Kiếm Tông, ở bên cạnh tiểu Quận Vương.”

“Ta có cách trong vòng mười năm xóa tên Thanh Ngọc Kiếm Tông khỏi tứ đại tông môn.”

Con ngươi của Thẩm Thanh Đường nãy giờ vẫn bình tĩnh bỗng co rụt lại.

------oOo------

Chương 100: Chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Di bị quốc sư tra tấn.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 100: Chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Di bị quốc sư tra tấn.

Thẩm Thanh Đường có nằm mơ cũng không ngờ được, có một ngày sẽ có một mối đe dọa điên rồ như vậy rơi xuống đầu mình.

Cậu ngẩng phắt đầu lên nhìn, đối diện với đôi mắt màu xanh sẫm mang theo ý lạnh rùng mình.

Trong đôi mắt đó vẫn phảng phất ý cười, nhưng nụ cười đó lại khiến người ta lạnh cả sống lưng.

Cứ nhìn chằm chằm vào đôi mắt đó một lúc, một giọng nói lười biếng lại lọt vào tai Thẩm Thanh Đường.

“Bây giờ ngươi đã nghĩ xong chưa?”

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, thông qua truyền âm nhẹ giọng nói: “Nhưng năm nay Thanh Ngọc Kiếm Tông đã xếp cuối bảng rồi.”

Quốc sư lập tức nghe ra hàm ý của Thẩm Thanh Đường, lúc này mới cười nói: “Rất đơn giản, chỉ cần ngươi đồng ý với ta, ta cam đoan sẽ không để Thanh Ngọc Kiếm Tông đứng cuối bảng.”

Thẩm Thanh Đường cau mày, lần nữa ngửi thấy mùi nguy hiểm từ câu nói này.

Nhưng giờ phút này, cậu không có thời gian để nghĩ nhiều, không thể liên lụy đến Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Dù sao…cậu còn có kế hoạch khác.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường vô cảm mím đôi môi khô khốc, truyền âm nói: “Được, vậy ta đồng ý.”

Quốc sư: “Ngoan lắm.”

Thẩm Thanh Đường: …

.

Ban đầu, Thẩm Thanh Đường nghĩ rằng trò hề này có thể tạm thời kết thúc rồi.

Nhưng cậu nào đâu có ngờ, quốc sư thực sự là một kẻ điên.

Lẽ ra cậu không nên đồng ý…

Trận chung kết của Võ viện kết thúc, không bất ngờ gì khi Thủ Dương Tông giành được chức vô địch.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Thanh Đường không khỏi nhíu mày — vậy mà quốc sư không giúp Thanh Ngọc Kiếm Tông, hắn ta định không giữ lời sao?

Nhưng ngay khi trọng tài chuẩn bị công bố kết quả thi đấu, quốc sư mặc thanh y tung bay nhẹ nhàng đáp xuống giữa sân, hắn ta lười biếng nhìn đệ tử Thủ Dương Tông vừa chiến thắng, cười nói: "Ta thay mặt Thanh Ngọc Kiếm Tông, thách đấu với ngươi."

Thẩm Thanh Đường: ? ? ?

Mọi người: ? ? ?

Kiếm tu Trúc Cơ tầng chín của Thủ Dương Tông cũng không biết mình sắp gặp phải chuyện gì, chỉ cho rằng quốc sư là sủng thiếp của Thái tử, không biết chừng mực, lúc này hắn chắp tay nói: "Thi đấu đã kết thúc, đạo hữu vẫn nên đi xuống đi."

Mọi người cũng bắt đầu bàn tán, cho rằng nam sủng của Cung Minh Trạch quá xằng bậy rồi, trong hoàn cảnh nghiêm túc như thế mà dám làm chuyện như vậy.

Điều hiếm thấy là ngay cả khi nhìn thấy quốc sư hành động như vậy, Cung Minh Trạch cũng không hề lên tiếng, thậm chí còn không có ý định đi ngăn cản.

Vẫn là trưởng lão chủ trì cuộc thi của Thủ Dương Tông không chịu nổi nữa, nhảy xuống vươn tay bắt lấy quốc sư, đuổi quốc sư ra khỏi sân.

Nhưng ông ta không ngờ rằng khi mình vươn tay về phía quốc sư, linh lực lại lặng lẽ tan biến giống như đá chìm xuống đáy biển.

Lưng áo trưởng lão ướt đẫm mồ hôi lạnh, ông ta rốt cục cũng ý thức được có chút không đúng, xoay người muốn rời đi, lại đối diện với quốc sư đã lặng lẽ quay đầu lại.

Trong đôi mắt xanh biếc của quốc sư hiện lên một tia giễu cợt, hắn ta thậm chí còn không giơ tay lên, đã hất trưởng lão bay lên không trung cách đó không xa.

Luồng khí màu xanh lục chậm rãi lưu chuyển.

Khi nhìn thấy cảnh này, tất cả tu sĩ đều sững sờ, hiện trường lặng ngắt như tờ.

Bọn họ cuối cùng cũng ý thức được, người này căn bản không phải là nam sủng gì cả!

Quốc sư ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm vị trưởng lão mặt đầy mồ hôi lạnh, khẽ mở môi mỏng, lạnh lùng nói một chữ.

"Cút!"

Chữ này vừa thốt ra, một cỗ linh lực mạnh mẽ theo gió quét tới.

Vị trưởng lão đang bị treo trên không trung đột nhiên bị ném bay ra ngoài!

Ầm vang một tiếng, trưởng lão đâm sầm vào vách núi cách đó không xa, đập vỡ một tảng đá lớn!

Lúc ông ta hoảng loạng đáp xuống đứng vững lại, trên môi đã tràn ra một ít máu, hiển nhiên đã bị nội thương.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều náo động! Rất nhiều đệ tử không nhịn được đứng lên khỏi chỗ ngồi!

Thẩm Thanh Đường vô thức mím môi.

Vị trưởng lão đó là một Nguyên Anh!

Ngay khi mấy trưởng lão của Thủ Dương Tông nhìn thấy cảnh này và định ra tay, Cung Minh Trạch cuối cùng cũng mở miệng nói.

"Quốc sư không dễ gì đến đây một chuyến, không nên đùa giỡn với mọi người như vậy."

Sau khi lời này của Cung Minh Trạch thốt ra, hiện trường vốn đang phẫn nộ sôi trào tựa như bị đổ thêm một nồi dầu nóng, sôi lên sùng sục!

Nhưng chính vì câu nói này mà các trưởng lão của Thủ Dương Tông vốn muốn động thủ đều co rúm lại.

Kiếm tu đứng trên đài sắc mặt tái nhợt, muốn rời đi, lại không dám.

Giữa những ánh mắt nghi ngờ, suy đoán, kinh ngạc hoặc sợ hãi, quốc sư cụp mi, cười một tiếng như kẻ vô tội nói: "Ta chỉ muốn đại biểu Thanh Ngọc Kiếm Tông tham gia thi đấu."

Mọi người: …

Cuối cùng, Cung Phất Vũ không thể không đứng dậy, lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ quốc sư không biết thí sinh tham gia cuộc thi xếp hạng này chỉ có đệ tử mới nhập môn chưa đạt tới Kim Đan sao, ngài đã Hư Không rồi, còn muốn nhúng tay vào làm gì?"

Quốc sư sau khi nghe Cung Phất Vũ nói xong, vậy mà lại bày ra biểu tình chợt hiểu ra, sau đó ngẩng đầu nhìn Cung Minh Trạch sắc mặt lạnh lùng, cười nói: "Nếu là như vậy, đúng lúc Thái Tử điện hạ cũng ở đây, phiền Thái Tử điện hạ giúp ta thay đổi quy tắc cuộc thi được không?"

Cung Minh Trạch vẫn im lặng, không lên tiếng ngay.

Quốc sư lông mày khẽ nhướng, trong mắt dần dần hiện lên một tia lạnh lùng.

Trong yên lặng, cuối cùng trưởng môn của Thủ Dương Tông cũng chậm rãi đi ra, nhìn bóng dáng mảnh khảnh đang đứng dưới đài tựa như ma quỷ của quốc sư, trầm giọng nói: "Đệ tử của Thủ Dương Tông chúng ta là hạng gì mà có thể thi đấu với quốc sư, quốc sư hoàn toàn xứng đáng với vị trí đứng đầu, lần này chúng ta nhận thua."

Đệ tử kiếm tu nãy giờ run rẩy đứng sau lưng quốc sư cũng bừng tỉnh khỏi cơn mơ, lúc này vội vàng chắp tay nói: “Đúng vậy, vãn bối bản lĩnh không bằng người, cam nguyện chịu thua.”

“Cam nguyện chịu thua?” Quốc sư nhàn nhạt liếc nhìn đệ tử kiếm tu.

Đệ tử kiếm tu cảm thấy toàn thân rét lạnh, lắp bắp nói: “Vâng, cam nguyện chịu thua.”

“Rác rưởi, cút đi.” Trong mắt quốc sư hiện lên một tia chán ghét.

Đệ tử kiếm tu co quắp khóe môi, vừa rút lui vừa khúm núm nói: “Tiền bối dạy phải.”

Nhìn cảnh này, Thẩm Thanh Đường đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm.

Vừa rồi cậu đã cảm thấy quốc sư nổi lên sát ý, nếu trưởng môn Thủ Dương Tông không ra mặt, người đệ tử này không chịu nhận thua, quốc sư có lẽ đã giết người đệ tử để trút giận.

Coi mạng người như cỏ rác, người này thật sự vô pháp vô thiên như vậy sao?

Khi Thủ Dương Tông nhận thua, quốc sư lại ngẩng đầu lên, nhìn trọng tài rồi nói:”Bây giờ Thanh Ngọc Kiếm Tông đứng hạng thứ mấy?”

Vậy mà để hắn ta phát hiện ra nó ở đây.

Như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, trọng tài vội vươn tay lấy cuốn sổ xếp hạng ra rồi run rẩy tính toán lại.

Sau khi tính toán xong, trọng tài hơi do dự nói: “Thanh Ngọc Kiếm Tông… Hình như xếp hạng hai?”

Sắc mặt quốc sư không thay đổi, ồ một tiếng: “Vậy thì không phải hạng bét rồi.”

Trọng tài lúng túng cười: “Đúng vậy, không biết quốc sư —— “

Nhưng ông ta còn chưa nói xong, quốc sư đã quay đầu nhìn về phía Thẩm Thanh Đường đang ngồi trên khán đài, cười nói: “Đồ đệ ngoan, sư tôn đã giúp ngươi một đại ân, mau tới đây bái kiến sư tôn đi.”

Bấy giờ, ánh mắt của mọi người lại hướng về phía Thẩm Thanh Đường, tràn đầy nghi hoặc cùng kỳ dị.

Cung Phất Vũ còn muốn đứng thẳng dậy, nhưng đã bị Thẩm Thanh Đường lẳng lặng nhìn một cái.

Thẩm Thanh Đường truyền âm cho Cung Phất Vũ: “Sư tôn hãy ngồi xuống, quốc sư đã nói nếu con không bái hắn ta, hắn ta sẽ không để yên cho Thanh Ngọc Kiếm Tông.”

Sắc mặt Cung Phất Vũ khẽ biến.

Sau đó y nghiến răng không nhúc nhích.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường rất bình tĩnh đứng dậy, chậm rãi đi về phía sân đấu, đi về phía quốc sư.

Hiện trường không một ai dám nói chuyện, một sự im lặng chết chóc.

Mắt thấy Thẩm Thanh Đường đã đi tới trước mặt quốc sư, đang định im lặng cúi đầu bái hạ.

Quốc sư mỉm cười hài lòng, đưa tay định kéo Thẩm Thanh Đường lên, nhưng đúng lúc này, một mũi tên lửa mang theo ngọn lửa cháy hừng hực kèm với sấm sét bắn thẳng vào mặt quốc sư!

Một thân ảnh đỏ rực xuất hiện, Thẩm Thanh Đường liền rơi vào vòng tay quen thuộc.

"Đi."

Giọng nói trầm thấp khẽ vang lên, khí tức ấm áp khiến người an lòng phả vào mặt.

Trong nháy mắt, hai người họ đã di chuyển ra xa vài bước chân.

Là Tần Di ư?! Thẩm Thanh Đường không nhịn được nắm lấy cánh tay cường tráng trước mặt.

Lúc này quốc sư cười lạnh một tiếng, không hề có ý định ngăn cản mũi tên lửa.

Thật bất ngờ, mũi tên lửa thế mà trong chớp mắt đã xuyên qua bức tường chắn vô hình trước mặt hắn ta rồi bay về phía ngực hắn ta!

Đồng tử của quốc sư co lại, lúc này hắn ta mới ý thức được nguy hiểm, giơ tay chộp lấy mũi tên lửa!

Mũi tên lửa buộc phải dừng lại đột ngột.

Ngọn lửa đột nhiên tắt ngóm, từng giọt máu tươi lặng lẽ nhỏ xuống từ lòng bàn tay của quốc sư, nhưng quốc sư lúc này lại hơi ngước mắt lên, liếm vết máu trong lòng bàn tay, sau đó nở nụ cười.

Nụ cười vô cùng quỷ dị và rét lạnh.

Một cỗ khí tức lạnh lẽo đột nhiên phóng thích ra, mang theo uy áp khủng bố bao trùm không gian, khiến cho tất cả tu sĩ đều không thể động đậy.

"Vậy mà nơi này lại có một tà tu."

Đường lui của Tần Di bị chặn lại, nhưng hắn không sợ hãi chút nào, ngón tay nhanh chóng vẽ lên không trung một chú văn truyền tống – chú văn mà hắn vừa học được từ Thôi Vĩnh Tư sáng nay, hắn không quen thuộc lắm, nếu không đã có thể mang theo Thẩm Thanh Đường chạy trốn rồi.

Mắt thấy sắp mở ra một khe nứt trong không gian, ngón tay Tần Di lại đột nhiên cứng đờ.

Hắn bị cố định ngay tại chỗ bởi một sức mạnh vô hình, không thể di chuyển.

Quốc sư chỉ nhìn hắn từ xa, trên môi nở một nụ cười quỷ dị.

Dần dần, áp lực trên người Tần Di càng ngày càng nặng.

Càng ngày càng nặng hơn.

Khóe môi hắn bắt đầu rỉ máu.

Thẩm Thanh Đường dựa vào trong lòng Tần Di, cũng bị uy áp long trời lở đất này ép đến không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn máu trên khóe môi Tần Di đọng lại thành những đường tơ máu, hốc mắt dần dần đỏ lên.

Tần Di cũng cúi đầu yên lặng nhìn cậu, nhưng thần sắc lại dịu dàng đến lạ.

Quốc sư nhìn bộ dạng của hai người, ánh mắt càng thêm rét lạnh.

Uy áp lại trút xuống!

Tần Di đột nhiên cúi đầu, ho ra một ngụm máu tươi, sau đó dưới ánh nhìn chòng chọc của mọi người, quần áo của hắn bắt đầu xé rách một cách quỷ dị.

Sống lưng hắn mọc ra một chiếc vây lưng, những chiếc vảy trồi lên mặt hắn từng cái một.

Tất cả tu sĩ nhìn thấy cảnh này đều chấn kinh.

Bao gồm cả Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong.

Bọn họ đều muốn làm chút gì đó, nhưng uy áp kia giống như một cái lồng, người bên trong không thể đi ra cũng không thể chuyển động, người bên ngoài chẳng thể vào được!

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Di bị quốc sư tra tấn.

Khi quốc sư nhìn thấy vây lưng màu vàng của Tần Di, trong mắt lập tức lóe lên ánh sáng điên cuồng và tham lam.

Thằng nhãi này, ít nhất cũng có huyết mạch kỳ lân hoặc là bán long, bất ngờ nha… thật không ngờ mà…

------oOo------

Chương 101: Nước mắt của chàng nhỏ vào vết thương của em rồi…

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 101: Nước mắt của chàng nhỏ vào vết thương của em rồi…

Quốc sư thỏa mãn cười một tiếng, vừa định giơ tay kéo Tần Di đến bên người, sắc mặt hắn ta lại đột nhiên biến đổi.

Tại sao khí tức trên người Tần Di lại kỳ lạ như vậy?

Trên người hắn không có khí tức của xương thú!

Xương thú của hắn đâu mất rồi?

Ánh mắt quốc sư lập lòe, giơ tay lên muốn kéo Tần Di đến bên cạnh mình để kiểm tra.

Nhưng đúng lúc này, Tần Di vốn đang hấp hối trong mắt chợt lóe lên tia sáng, hắn xoay người nhảy lên, trong lòng bàn tay phóng ra một quả cầu lửa sáng lóe đến chói mắt, đánh mạnh về phía quốc sư!

Hắn biết, tinh huyết của mình đối với Mộc linh căn như quốc sư có hiệu quả ăn mòn trí mạng, mũi tên vừa rồi đã có tác dụng, hiện tại hắn đang chờ đợi chính là một kích trí mạng này!

Chỉ cần quốc sư lơi lỏng, cấm chế chồng chất này bị phá vỡ, hắn sẽ có cách dùng thuật xé rách không gian mang Thẩm Thanh Đường đi.

Quốc sư luôn tự cao tự đại nên lúc này cũng không phòng bị, động tác trong tay không ngừng lại, muốn trực tiếp bóp nát quả cầu lửa của Tần Di.

Điều này là đúng ý của Tần Di.

Cứ như vậy, bàn tay của quốc sư đánh mạnh vào quả cầu lửa, tinh huyết trong đó lập tức bao trùm thiêu đốt bàn tay trắng như ngọc của quốc sư.

Sắc mặt quốc sư đại biến!

Hắn ta vừa phẫn nộ vừa đau đớn gầm lên một tiếng, nắm chặt lòng bàn tay đẫm máu đã bị ăn mòn đến tận xương, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ cực kỳ hung ác.

Trong khoảnh khắc quốc sư phân tâm, áp lực xung quanh Tần Di đột nhiên rút xuống như thủy triều.

Tần Di cúi người bế Thẩm Thanh Đường lên, tiếp tục vẽ chú văn.

Không gian xung quanh hắn bắt đầu vặn vẹo, những cảnh tượng từ không gian khác từ từ hiện ra.

Lúc này hắn đang chuyên tâm vẽ chú văn, máu chảy ra từ khóe môi, nhưng tay hắn không hề run một chút nào, cho dù hắn đã cảm nhận được ánh mắt đầy sát khí của quốc sư bắn về phía mình.

Nhanh lên, nhanh nữa lên, hắn sẽ có thể mang Thẩm Thanh Đường đi.

Thẩm Thanh Đường lúc này cũng đột nhiên trở nên an tĩnh kỳ lạ, cậu chỉ dựa vào trong lòng Tần Di, mở to đôi mắt trong veo dịu dàng, yên lặng nhìn Tần Di, như thể tất cả cuồng phong bão tố này đều xảy ra ở một thế giới khác.

Chính sự tin tưởng và dịu dàng hết lòng của Thẩm Thanh Đường đã cho Tần Di sức mạnh lớn nhất.

Nhưng cố tình, mọi chuyện không theo ý muốn——

"Nằm mơ, chết hết đi!"

Quốc sư tức giận đạp một cước phóng người lên, tà áo xanh bay phành phạch trong gió!

Hắn ta lơ lửng giữa không trung, trong nháy mắt, sau lưng hắn ta mọc ra vô số dây leo, mỗi một sợi dây leo đều có màu xanh đậm, cực kỳ cứng cáp, tung bay trong gió, trên thân dây leo mọc ra vô cùng gai nhọn gớm ghiếc.

Vọt tới như một trận đại hồng thủy, che lấp cả một vùng trời rộng lớn, hung ác đâm về phía sau lưng Tần Di!

Uy áp long trời lở đất giống như bão tuyết, lạnh buốt hừng hực khí thế, Lê Trường Phong và Cung Phất Vũ muốn nhân cơ hội tiến lên cứu người lại bị uy áp đột ngột tăng vọt lên mười mấy lần của quốc sư đè bẹp xuống đất!

Quốc sư thực sự đã nổi giận.

Cuồng phong uy áp kia giống như tiếng rít gào của hung thú, khiến người ta sợ khiếp vía.

Mái tóc dài của Tần Di bị cuốn lên bay phần phật trong gió, nhưng ánh mắt hắn không hề lay động.

Chỉ còn một nét cuối cùng, sắp thành công rồi!

Tuy nhiên, vô số dây leo dữ tợn đã phủ lên đầu Tần Di một cái bóng khổng lồ.

Chính vào lúc này, Tần Di hoàn thành nét bút cuối cùng.

Hắn không ngẩng đầu lên mà lẳng lặng ôm Thẩm Thanh Đường vào lòng, cố gắng đẩy Thẩm Thanh Đường vào khe nứt không gian.

Mà đúng vào lúc này, hắn cảm giác được những sợi dây leo kia đã mang theo gió lạnh tới gần.

Tần Di yên lặng nhắm mắt lại, không có một tia sợ hãi.

Vết nứt không gian cần có thời gian để khép lại, chỉ cần hắn chặn được dây leo, Thẩm Thanh Đường sẽ có thể an toàn rời đi.

Thế nhưng–

Cơn đau đớn trong dự liệu không đến.

Cơ thể ấm áp mềm mại đột nhiên trở mình, chắn phía sau lưng Tần Di, từ phía sau ôm chặt lấy Tần Di.

Đồng tử Tần Di bất thình lình co rụt lại.

Một chùm ánh sáng xanh lục đột nhiên dâng lên, vô số dây leo dài mảnh màu xanh nhạt cứ vậy mà kết thành một tấm lưới mềm mại che khuất bầu trời sau lưng Tần Di.

Những dây leo cứng cáp dữ tợn với những chiếc gai nhọn gớm ghiếc cứ thế mà lao thẳng vào tấm lưới lớn mềm mại!

Trong nháy mắt, hai luồng ánh sáng màu xanh va chạm vào nhau! Tấm lưới lớn bị đâm rách tan tành, tuy nhiên những dây leo dữ tợn kia dường như cũng bị phản phệ một cách kỳ dị, vô duyên vô cớ gãy vụn trong không trung.

Tất cả những chuyện này xảy ra quá nhanh, đến khi Tần Di ý thức được thì đã không kịp ngăn cản.

Hắn cảm nhận được có một dòng máu nóng hổi chảy xuống cổ mình từ hơi thở ấm áp ở sau tai…

Tần Di đột nhiên phát ra một tiếng kêu đau đớn bi thương đến cùng cực.

“Đi thôi—“ Giọng nói khàn đặc mềm mại nhuốm đầy máu.

Sau đó, hắn bị một bàn tay nhẹ nhàng đẩy một cái, cùng với một luồng sức mạnh dịu dàng, rơi vào trong khe nứt không gian trước mặt ——

.

Đây là lần đầu tiên quốc sư bị hai thằng nhóc Trúc Cơ xoay vòng vòng như vậy, sát tâm của hắn ta đã bành trướng đến giới hạn cuối cùng.

Lúc này, hắn ta chỉ nghĩ đến việc băm nát Tần Di và Thẩm Thanh Đường!

Nhìn thấy khe nứt không gian còn chưa khép lại hoàn toàn, hắn ta còn có thể bắt được bọn họ!

Nhưng lúc này, Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong đã đuổi kịp tới.

Quốc sư sắc mặt giá lạnh, hắn ta chưởng vào không trung một cái, hừ một tiếng, “Bổn quốc sư muốn bắt tà tu, dám đối đầu với ta, các ngươi không muốn sống nữa sao?!”

Nhưng bị Lê Trường Phong và Cung Phất Vũ cản trở như vậy, khe nứt không gian chỉ còn lại một cái lỗ nhỏ.

Thấy sắp không kịp nữa, quốc sư nghiến răng phóng ra một sợi dây leo, muốn chui vào trong khe nứt lôi Tần Di và Thẩm Thanh Đường ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, một đạo kiếm quang lạnh lẽo từ trên trời giáng xuống, chém xuống phía trước vết nứt không gian, mạnh mẽ chặn lại đường đi của dây leo.

Nháy mắt đó, khe nứt không gian đã biến mất.

Đồng tử quốc sư co rụt lại, hắn ta ngẩng mạnh đầu lên, liền bắt gặp bạch y tung bay trong gió ở trên đầu mình cách đó không xa.

Cung Minh Trạch yên lặng nhìn hắn ta, trên mặt không chút biểu tình: "Mặc kệ Tần Di là tà tu hay bán yêu, cũng phải chiếu theo quốc pháp xử lý, quốc sư làm như vậy quá lỗ mãng rồi."

Quốc sư nhìn chằm chằm ánh mắt bình tĩnh của Cung Minh Trạch, trên môi đột nhiên hiện lên một tia cười lạnh quỷ dị.

"Cung Minh Trạch, ta nhớ kỹ ngươi rồi."

Cung Minh Trạch cụp mắt xuống, vẻ mặt thờ ơ.

Quốc sư nói xong câu này, vươn người nhảy lên muốn rời đi.

Nhưng vào thời khắc hắn ta sắp biến mất vào không trung, lại nhìn thấy Lê Trường Phong đỡ Cung Phất Vũ đang hộc máu từ dưới đất chậm rãi đứng lên.

Lúc này, ánh mắt quốc sư khẽ động, chậm rãi hiện lên ý cười ăn miếng trả miếng.

Sau đó, hắn ta nói với Cung Phất Vũ bằng một giọng nói mềm mại nhưng lại mang theo ý cười như rắn độc:"Tiểu Quận Vương, ngươi có biết chuyện gì đã xảy ra với tình căn của người yêu ngươi không?"

Cách đó không xa, ánh mắt Cung Minh Trạch đột nhiên trở nên lạnh lùng, nắm tay giấu trong tay áo khẽ siết chặt.

Mà Cung Phất Vũ vốn đang lo lắng cho Thẩm Thanh Đường và Tần Di, chợt nghe thấy quốc sư nói vậy, y đột nhiên mở to hai mắt, ngẩng mạnh đầu lên nhìn quốc sư đang lơ lửng giữa không trung.

Nhìn thấy vẻ mặt của Cung Phất Vũ, quốc sư thỏa mãn mỉm cười, lúc này hắn ta nhìn thẳng vào Cung Minh Trạch, nhẹ nhàng nói: "Hãy hỏi ca ca tốt của ngươi đi, hắn biết rõ hơn ta nhiều."

Nói xong lời này, quốc sư cười ha hả biến mất, tiếng cười vang vọng phía trên Thủ Dương Tông, nghe thấy khiến ai cũng rùng mình.

Trong sân thi đấu, có một sự im lặng chết chóc.

Cuối cùng, Cung Minh Trạch là người lên tiếng trước, anh ta lặng lẽ nhìn Cung Phất Vũ và nói một cách bình tĩnh: "Chuyện này ta trở về sẽ giải thích với đệ."

.

Thập Vạn Đại Hoang, dưới chân là sa mạc, trên đầu là mặt trời chói chan.

Tần Di cõng Thẩm Thanh Đường chạy như điên về phía trước.

Tần Di không biết Thẩm Thanh Đường đã đổ bao nhiêu máu.

Tất cả những gì hắn biết là bộ quần áo trắng của Thẩm Thanh Đường đã thấm đẫm máu, xiêm y của hắn cũng sắp bị máu thấm ướt.

Lúc này hai mắt hắn đỏ bừng, nhưng không có giọt nước mắt nào chảy ra.

Hắn chỉ nghĩ, nhanh lên, nhanh nữa lên, tìm được ốc đảo là tốt rồi.

Môi của Thẩm Thanh Đường vẫn lặng lẽ áp vào tai hắn, hơi thở của cậu ấm áp nhưng càng lúc càng yếu ớt, đứt quãng.

Tần Di sắp phát điên rồi.

Thế nhưng trước mặt là một khoảng không mờ mịt, cát vàng mênh mông không nhìn thấy điểm cuối.

Ngay khi Tần Di sắp sụp đổ, hắn nghe thấy Thẩm Thanh Đường hơi thở mong manh thì thầm vào tai hắn: "Lan Đình… đi về phía nam."

Tần Di giật mình, gần như lập tức quay người điên cuồng lao về phía nam.

Cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng một ốc đảo nhỏ cũng xuất hiện trước mặt Tần Di.

Khi đặt Thẩm Thanh Đường xuống, hắn loạng choạng kiệt sức quỳ rạp xuống đất.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn ôm chặt Thẩm Thanh Đường ở trong lòng, không để Thẩm Thanh Đường bị va chạm.

Dưới mặt đất cỏ dại mọc thành cụm, nhưng dù sao vẫn còn một chút cây xanh.

Lúc này, Tần Di dường như nín thở, hai tay run rẩy chậm rãi đặt Thẩm Thanh Đường gần như đã bị xé thành từng mảnh và nửa người đã biến thành dây leo vào trong đám cỏ dại.

Khoảnh khắc cơ thể Thẩm Thanh Đường tiếp xúc với đám cỏ dại đó, một ánh sáng xanh dịu nhẹ từ từ sáng lên, sau đó nó được truyền vào cơ thể Thẩm Thanh Đường từng chút một.

Cuối cùng Tần Di cũng chậm rãi thở ra một hơi, sau đó hắn cúi đầu, nhắm chặt mắt lại, áp trán vào vầng trán trắng trẻo của Thẩm Thanh Đường như gục xuống.

Lần đầu tiên, nước mắt hắn điên cuồng chảy xuống theo khóe mắt.

Không biết qua bao lâu, Tần Di đột nhiên nghe được một tiếng thở dài trầm thấp lại cực kỳ dịu dàng.

"Lan Đình, nước mắt của chàng nhỏ vào vết thương của em rồi…"

"Đau lắm."

Tần Di sửng sốt, khóe môi mấp máy, sau đó đưa tay lên qua loa lau đi nước mắt.

Tiếp đó, với đôi môi run rẩy, Tần Di ôm Thẩm Thanh Đường càng chặt hơn nữa.

Một sợi dây leo mềm mại lặng lẽ leo lên, vuốt ve lưng Tần Di, nhẹ nhàng đung đưa như đang dỗ dành.

Cảm nhận được động tác của dây leo, trái tim Tần Di run lên, không khỏi cúi đầu nhìn lại.

Thẩm Thanh Đường vẫn nhắm mắt, lông mi dài rũ xuống, khuôn mặt tái nhợt thấm đẫm máu, nửa khuôn mặt còn lại có hoa văn khô héo như vỏ cây, nhưng biểu cảm lúc này lại bình tĩnh và dịu dàng đến lạ.

Vừa rồi nói chuyện cậu đã dùng hết sức lực của mình rồi.

Bây giờ, cậu chỉ muốn nghỉ ngơi.

Tần Di chăm chú nhìn Thẩm Thanh Đường một lúc, và dường như hiểu được suy nghĩ của cậu.

Lúc này, Tần Di cúi đầu, nhẹ nhàng trân quý đặt lên đôi môi mỏng không còn chút máu của Thẩm Thanh Đường một nụ hôn, sau đó nghiêng người, từ từ nằm xuống bên cạnh cậu.

Hắn siết chặt bàn tay trắng nõn mềm mại của Thẩm Thanh Đường, cùng Thẩm Thanh Đường đan mười ngón tay vào nhau.

“Ngủ đi.”

“Ta sẽ luôn bên em.”

------oOo------

Chương 102: Đó là bởi vì em không biết tên đó đáng sợ như thế nào.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 102: Đó là bởi vì em không biết tên đó đáng sợ như thế nào.

Không biết qua bao nhiêu ngày, khi ốc đảo này đã lụi tàn, nửa người của Thẩm Thanh Đường rốt cuộc cũng dần dần chuyển biến tốt hơn.

Tần Di cõng cậu đi tìm một ốc đảo khác.

Thẩm Thanh Đường nằm sấp trên lưng hắn, nhẹ tựa áng mây, hắn cõng cậu trên lưng không hề tốn sức. Ngược lại, hơi thở ấm áp mỏng manh phả vào bên tai khiến Tần Di cảm thấy vô cùng yên tâm.

Chỉ cần Thẩm Thanh Đường còn sống là được rồi.

Chỉ cần Thẩm Thanh Đường còn sống, mọi thử thách đau đớn sẽ không còn là cực hình nữa, hắn cũng sẽ có sức lực để bước tiếp về phía trước…

Trong Thập Vạn Đại Hoang có rất nhiều yêu thú, nhưng Thẩm Thanh Đường đã hấp thụ năng lượng của những linh thực vật kia, có thể cảm nhận được một số thông tin ở nơi này, nhờ vậy mà cậu có thể chính xác chỉ cho Tần Di tránh được một số nguy hiểm.

Lại qua ba bốn ngày, Tần Di rốt cuộc cũng tìm được một ốc đảo lớn hơn, ở trung tâm ốc đảo còn có một dòng suối trong vắt.

Mấy ngày nay hai người cực khổ bôn ba khắp nơi, mặc dù đã dùng chú tẩy rửa, nhưng cảm giác sử dụng chú tẩy rửa thân thể vẫn khác xa so với dùng nước.

Quả nhiên, còn chưa đợi Tần Di đề nghị, hắn đã cảm nhận được dao động cảm xúc của Thẩm Thanh Đường ở trên lưng mình.

Khẽ mỉm cười, Tần Di dịu dàng nhỏ giọng nói: “Lập tức dẫn em đi tắm rửa.”

Dây leo mỏng quấn quanh cánh tay hắn hơi cuộn lại, cào vào lòng bàn tay hắn.

Tần Di cảm thấy Thẩm Thanh Đường bây giờ rõ ràng đã hoạt bát hơn trước, trong lòng hắn cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Tần Di nhẹ nhàng đặt Thẩm Thanh Đường từ trên lưng xuống, để cậu dựa vào một gốc cây lớn xanh tươi, một mình đi tới bên bờ suối, duỗi tay thử nhiệt độ của nước.

Lúc này, Tần Di còn chưa nhận ra có gì không ổn.

Khi Tần Di cảm thấy nhiệt độ nước khá ổn, rất thích hợp để tắm rửa, lúc hắn định xoay người đi bế Thẩm Thanh Đường qua, bỗng nhìn thấy một cảnh tượng hết sức kinh hoàng.

Vô số dây leo mảnh khảnh không biết từ lúc nào đã rủ xuống từ cái cây lớn đó, lặng lẽ quấn quanh người Thẩm Thanh Đường, một vầng sáng màu xanh biếc từ từ tràn ra, không biết nó đang làm gì.

Tần Di ánh mắt trầm xuống, phóng ra một luồng kiếm khí, muốn chặt đứt những sợi dây leo buông xuống từ cây đại thụ kia, nhưng đúng lúc này, một giọng nói gần như giống hệt giọng nói của Thẩm Thanh Đường khe khẽ vang lên từ ngọn cây.

“Lan Đình, dừng tay.”

Tần Di nghe thấy câu này liền giật thót tim, kinh ngạc từ từ thu tay về, sau đó hắn nhìn thấy hàng mi dài của Thẩm Thanh Đường từ nãy đến giờ không hề có động tĩnh gì lại chậm rãi rung rinh trong gió.

Nhìn thấy cảnh này, Tần Di đầu tiên là rất kinh ngạc, sau đó thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói của Thẩm Thanh Đường lại vọng ra từ tán cây: “Cây đa tiền bối là dân bản địa ở đây, nó bằng lòng giúp đỡ em.”

Lúc này, Tần Di mới phát hiện ra Thẩm Thanh Đường nói chuyện bằng cách nào.

Là do lá cây đa lay động, phát ra một loại sóng âm kỳ lạ, mà sóng âm này lại giống hệt giọng nói của Thẩm Thanh Đường.

Tần Di biết quy tắc sinh tồn giữa các linh thực vật, hiểu rằng cây đa này có thể là chủ nhân của ốc đảo nhỏ này, cân nhắc một lúc, hắn chậm rãi bước tới, quỳ một gối xuống, nhỏ giọng nói: “Cảm tạ cây đa tiền bối ra tay giúp đỡ.”

Lá cây đa lại lay động, phát ra tiếng xào xạc.

Ban đầu, Tần Di cảm thấy âm thanh này rất lộn xộn, nhưng dần dà, hắn cảm nhận được tiết tấu kỳ diệu trong đó, thậm chí còn cảm nhận được ý tứ ẩn chứa trong đó.

Cây đa nói nó không phải giúp đỡ Tần Di và Thẩm Thanh Đường vô điều kiện.

Nó hy vọng Tần Di và Thẩm Thanh Đường có thể giúp nó một việc sau khi họ bình phục.

Nói đúng hơn là, giúp đỡ tất cả yêu thú và linh thực vật trong Thập Vạn Đại Hoang.

Khi Tần Di nghe thấy miêu tả này, hiếm khi hắn im lặng, nhưng nhìn Thẩm Thanh Đường đang nằm dưới gốc cây đa mềm mại và mỏng manh như một nắm tuyết có thể tan chảy bất cứ lúc nào, cuối cùng hắn vẫn đồng ý.

Cây Đa bắt hắn phải lập lời thề, nếu không hoàn thành sẽ phải ở lại Thập Vạn Đại Hoang này đến hết đời.

Tần Di: …

Tần Di chưa kịp trả lời đã nghe thấy Thẩm Thanh Đường nói: “Tiền bối, để ta thề đi.”

Cây đa từ chối.

Nó kiên quyết Tần Di phải thề.

Lúc này, Tần Di mới lấy lại tinh thần, ngẫm nghĩ, nhìn cái cách cây đa che chở cho Thẩm Thanh Đường, hắn cảm thấy đối phương chắc hẳn không phải người xấu.

Hơn nữa, cho dù không thể hoàn thành, ở lại Thập Vạn Đại Hoang cũng không phải là không thể sinh tồn.

Sau khi suy nghĩ thấu đáo chuyện này, Tần Di quyết đoán lập lời thề.

Thấy Tần Di dễ dàng lập lời thề như vậy, lá cây run lên, tựa hồ rất kinh ngạc, nhưng sau đó thái độ của nó cũng trở nên ôn hòa hơn trước nhiều.

Lúc này, một giọng nói trẻ trung dịu dàng khẽ vang lên.

“Đừng trách ta ép buộc ngươi, chẳng qua là trước kia có người từng hứa hẹn với chúng ta, nhưng cuối cùng không thể giúp chúng ta hoàn thành tâm nguyện, một mình rời khỏi nơi này, cho nên ta mới bắt ngươi thề.”

Tần Di nghe cây đa nói vậy, hơi giật mình, lập tức nghĩ đến điều gì đó, liền hỏi: “Người đó tên gì?”

Cây đa im lặng một lúc, lá cây chầm chậm lay động, nhỏ giọng nói: “Ta không biết tên thật của hắn ta, chỉ biết hắn tên A Lam.”

Tần Di sửng sốt, sau đó bất đắc dĩ nhớ lại mình không biết quốc sư tên gì, mà nhìn trạng thái của cây đa, Tần Di cũng biết lúc này không thích hợp nhắc đến chuyện này.

Mím môi, Tần Di dò hỏi: “Tiền bối, có thể để ta mang đạo lữ của mình đi tắm rửa không? Bọn ta bôn ba mấy ngày nay, rất mệt mỏi.”

Sau khi Tần Di lập lời thề, thái độ của cây đa trở nên mềm mỏng hơn rất nhiều, lúc này nó không chút chần chờ buông lỏng đám dây leo quấn trên người Thẩm Thanh Đường, nhẹ nhàng đưa Thẩm Thanh Đường đến bên cạnh Tần Di.

Thấy vậy, Tần Di vội vàng ôm lấy Thẩm Thanh Đường, cảm ơn cây đa rồi cõng Thẩm Thanh Đường đến bên bờ suối.

.

Nước suối mát lạnh thấm ướt quần áo của hai người, Tần Di vòng tay qua người Thẩm Thanh Đường, để Thẩm Thanh Đường dựa vào vai mình, sau đó nắm lấy tay Thẩm Thanh Đường, dùng khăn lụa mềm lau tay cho Thẩm Thanh Đường.

Lúc này, những sợi dây leo mềm mại nhẹ nhàng quấn lấy hắn, Tần Di lại cảm nhận được ý thức của Thẩm Thanh Đường.

“Lan Đình, bí thuật xé rách không gian mà chàng đã sử dụng lúc trước còn dùng được không?”

Tần Di hơi sửng sốt, liền hiểu được ý của Thẩm Thanh Đường.

Sau đó hắn cười khổ lắc đầu:”Trong thời gian ngắn sẽ không có tác dụng, hơn nữa bí thuật này không phải truyền tống tới một địa điểm cố định, mà chỉ là ngẫu nhiên thôi, ta không thể mạo hiểm.”

Nghe Tần Di nói vậy, Thẩm Thanh Đường trầm mặc một hồi, sau đó những sợi dây leo kia chậm rãi quấn lấy cổ tay Tần Di, níu lấy Tần Di.

“Kỳ thật lúc đó em đã chuẩn bị sẵn thuốc giả chết rồi, chàng không đến cũng không sao.”

Tần Di im lặng một lúc, đột nhiên thấp giọng nói: “Đó là bởi vì em không biết tên đó đáng sợ như thế nào.”

.

Nửa tháng trước.

Vào một buổi tối nọ, Tần Di vừa mới luyện kiếm với Thẩm Đình xong, đang định truyền tin cho Thẩm Thanh Đường, hỏi cậu mấy ngày nay thế nào, có nhớ hắn không.

Thì một bóng đen lặng lẽ xuất hiện trong phòng hắn.

Tần Di lúc ấy muốn ra tay, nhưng sau khi nhìn rõ bóng đen, Tần Di lại giật mình.

Thôi Vĩnh Tư?

Lúc này trưởng môn đến tìm hắn để làm gì?

“Đi theo ta, nơi này quá nhiều tai mắt.” Thôi Vĩnh Tư liếc mắt nhìn Tần Di một cái, liền biến mất không thấy tăm hơi.

Nhưng khi ông ta rời đi có để lại mấy ký hiệu.

Tần Di lần theo ký hiệu đuổi theo ra ngoài.

Thôi Vĩnh Tư mang Tần Di trở về Thanh Ngọc Kiếm Tông, dẫn hắn vào phòng của trưởng môn.

Đây là lần đầu tiên Tần Di vào phòng của trưởng môn, tuy rằng không biết cụ thể xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn biểu tình của Thôi Vĩnh Tư, hắn cũng biết hẳn là đã xảy ra chuyện.

Đợi một lúc, Thôi Vĩnh Tư chưa kịp lên tiếng, Tần Di đã nói: “Trưởng môn, Thanh Đường đã xảy ra chuyện gì sao?”

Thôi Vĩnh Tư liếc nhìn Tần Di: “Bây giờ thì chưa, nhưng sẽ sớm thôi.”

Tần Di trong lòng thắt lại:”Trưởng môn nói vậy là có ý gì?”

“Quốc sư muốn nhận đạo lữ của ngươi làm đồ đệ, hắn ta quyết tâm phải có cho bằng được.”

Lúc đó Tần Di không có khái niệm gì về quốc sư, nghe thấy câu này hắn cũng không cảm thấy có gì to tát.

Mà Thôi Vĩnh Tư nhìn thấy vẻ mặt của Tần Di, liền lạnh lùng nói: “Chỉ cần Mộc linh căn Thiên phẩm rơi vào tay quốc sư, nhất định sẽ chết, hoặc là sống không bằng chết.”

Tần Di: ?!

“Nhưng ngài cũng đã nói, người đó là quốc sư, sao hắn ta có thể —— “

Thôi Vĩnh Tư không để ý vẻ mặt kinh ngạc của Tần Di, chỉ đợi Tần Di hỏi xong, liền cụp mắt xuống, chậm rãi kể cho Tần Di nghe một câu chuyện.

Nhiều năm trước, có một đôi huynh đệ cùng được nhận vào Học viện Thiên Hoàn, một người là Hỏa linh căn, còn người kia là Mộc linh căn.

Hỏa linh căn có Hỏa linh căn Thiên phẩm nên được một đại năng Hóa Thần nhận làm đệ tử, mà sư đệ có Mộc linh căn Thiên phẩm thì được quốc sư coi trọng.

Vào thời điểm đó, mọi người đều cho rằng sư đệ Mộc linh căn Thiên phẩm đã gặp vận may.

Nhưng sau này, bọn họ mới biết được, hoàn toàn không phải như vậy.

Nói đến đây, Thôi Vĩnh Tư đột nhiên nhắm mắt lại, lông mi khẽ run.

“Khi đó Thiên Hoàn còn chưa thống nhất tu chân giới, có một ngày quốc sư xuất chinh trở về, bị thương, liền gọi sư đệ tới.”

“Ta còn tưởng rằng chỉ là triệu kiến bình thường, biết sư đệ bình thường bất cẩn, ta còn chuẩn bị một ít thuốc trị thương và trà đưa tới.”

“Sau đó……”

“Sau đó ta nhìn thấy sư đệ bị quốc sư hút sạch tinh khí.”

“Thậm chí quốc sư còn không thèm tránh mặt ta.”

Tần Di sắc mặt khẽ biến, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Khi Thôi Vĩnh Tư nói đến đây, ông ta đột nhiên nhắm mắt lại, áp chế sát khí thoáng qua trong mắt, trầm giọng nói: “Sau đó, quốc sư yêu cầu ta lựa chọn, hoặc là chết hoặc là đến Thanh Ngọc Kiếm Tông làm trưởng môn.”

Tần Di: …

Nói xong, Thôi Vĩnh Tư lại chậm rãi mở mắt ra, nhìn Tần Di: “Nếu không muốn Thẩm Thanh Đường trở thành đồ ăn của quốc sư, ngươi nhất định phải nghĩ cách đưa cậu ta rời khỏi đây.”

Sau đó, Thôi Vĩnh Tư lấy ra một mũi tên và một miếng ngọc giản.

.

“Mũi tên kia em đã thấy rồi, trong ngọc giản chính là thuật xé rách không gian ta đã dùng lúc đó, đều là thành quả nhiều năm nghiên cứu của trưởng môn.”

Tần Di trầm giọng nói.

Chỉ là Thôi Vĩnh Tư không nhìn ra thân phận yêu thú của hắn, không ngờ chuyện này lại có nhiều biến hóa như vậy.

“Nếu em dùng thuốc chết giả, nói không chừng hắn ta sẽ mang cơ thể của em về. Tới lúc đó—”

Thật sự khó mà tưởng tượng được cái kết.

May mắn thay, họ đã thành công trốn thoát.

Thẩm Thanh Đường dựa vào vai Tần Di im lặng hồi lâu, dây leo kia lại chạm nhẹ lên mặt Tần Di, khẽ vuốt đôi mắt đang phiếm hồng vì nhớ lại mà trở nên kích động của Tần Di.

Một sự an ủi thầm lặng.

------oOo------

Chương 103: Nhà cũ của Thẩm gia có một cây hòe sao?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 103: Nhà cũ của Thẩm gia có một cây hòe sao?

Nước suối trong vắt chảy róc rách, gột rửa từng chút một bụi bẩn trên cơ thể hai người, xoa dịu căng thẳng và mệt mỏi do bôn ba của mấy ngày trước, giờ phút này mỗi một tấc lỗ chân lông giống như được hồi sinh.

Tần Di ôm Thẩm Thanh Đường yếu ớt an tĩnh vào lòng, trong lòng cảm thấy may mắn và biết ơn vô cùng.

Nghe nói Thập Vạn Đại Hoang cực kỳ nguy hiểm, có đi không có về, nhưng dựa vào kinh nghiệm của bọn họ mà nói, hình như cũng không phải như vậy.

Cũng may Thẩm Thanh Đường có thể giao tiếp với linh thực vật ở đây, tránh được phần lớn nguy hiểm, bằng không có khi bọn họ đã chui vào bụng hung thú rồi.

Nhìn thấy Tần Di và Thẩm Thanh Đường đang ôm nhau, cây đa phía xa yên lặng một lúc, sau đó đột nhiên nhỏ giọng nói.

“Nếu muốn rời khỏi nơi này sớm hơn, thì đừng chậm trễ nữa.”

Tần Di tim đập thình thịch, theo bản năng nhìn về phía cây đa.

Cây đa trầm mặc một hồi, chậm rãi kể cho Tần Di nghe một câu chuyện.

Cây đa nói, vốn dĩ Thập Vạn Đại Hoang không phải như bây giờ, mà là rừng cây rậm rạp tràn đầy sức sống, vô số yêu thú và linh thảo cùng chung sống hòa bình trong vòng sinh thái này, bọn chúng trước giờ đều không thèm tiếp xúc với những tu sĩ đến từ tu chân giới, bởi vì bọn chúng biết Thập Vạn Đại Hoang là tốt nhất.

Mà sâu bên trong Thập Vạn Đại Hoang, có một nơi tựa như Thần tích, sông núi tráng lệ, bốn mùa như xuân, phong cảnh ảo diệu giống như trong mơ vậy. Mà

sâu trong Thần tích có một ngôi đền Thần, nơi đó có một đầm linh tuyền, nó đã liên tục cung cấp sự sống cho toàn bộ Thập Vạn Đại Hoang.

Thế nhưng nhiều thập kỷ trước, có một chàng trai trẻ vô tình xông vào Thần tích đã phá vỡ toàn bộ sự yên bình này.

“Chính là A Lam.”

“Khi đó hắn ta bị thương căn cơ, không sống được bao lâu nữa, ta đã cứu hắn ta giống như cứu các ngươi, hắn ta nói sẽ vĩnh viễn cùng ta ở đây, cho nên ta đã dẫn hắn đến đền Thần.”

“Đây là việc làm khiến ta hối hận nhất trong cuộc đời.”

“Hắn ta đánh cắp quyền trượng sinh mệnh, còn lén học cấm thuật, rời khỏi nơi này.”

“Không có quyền trượng sinh mệnh, mặc dù linh tuyền vẫn còn, nhưng hào quang của đền Thần đã ảm đạm đi rất nhiều, linh lực cũng không đủ để bao phủ toàn bộ Thập Vạn Đại Hoang.”

“Kết quả là linh thảo ở nhiều nơi bị khô héo, yêu thú hoảng loạn chạy trốn.”

Nghe cây đa kể đến đây, Tần Di gần như đã xác định được danh tính của A Lam.

Mà lúc này, dây leo vẫn quấn trên người Tần Di lại chậm rãi trượt xuống, sau đó rơi xuống bãi cát ở bên cạnh hắn.

Những sợi dây leo mảnh khảnh màu xanh biếc lặng lẽ di chuyển trên nền cát, một lúc sau, chúng vẽ ra hình ảnh quốc sư mang khăn che mặt, tay cầm quyền trượng.

Khi cây đa nhìn thấy bộ dạng của quốc sư trên nền cát, lập tức trở nên kích động: “Các ngươi đã từng gặp hắn ta sao?!”

Không ngờ thật sự là quốc sư……

Tần Di bất đắc dĩ cười một tiếng, thấp giọng nói: “Đúng vậy, Thanh Đường đã bị hắn ta đả thương, bây giờ hắn ta đã điên rồi.”

Cây đa lặng im.

Thật lâu sau, lá cây của nó khẽ lay động, nói: “Đây là lỗi của ta, ta sẽ giúp các ngươi.”

“Nhưng các ngươi cũng phải giúp ta đoạt lại trượng sinh mệnh.”

Tần Di không ngờ chuyện mà cây đa yêu cầu lại là chuyện này, hắn nhất thời trầm mặc.

Ngay lúc cây đa tưởng rằng Tần Di sẽ nuốt lời, Tần Di đã lấy lại tinh thần, sau đó ngước mắt cực kỳ bình tĩnh nói: “Được, nếu ngươi chữa khỏi cho Thanh Đường, ta sẽ giúp ngươi đoạt lại cây quyền trượng kia.”

Lúc này, có một sợi dây leo quấn lên tay Tần Di, giống như đang sốt ruột muốn phản đối việc Tần Di đã vội vàng đồng ý với đề nghị của cây đa, nhưng lại bị Tần Di mỉm cười nắm lấy.

Sau đó, Tần Di bình tĩnh nhỏ giọng nói: "Không có việc gì, trong lòng ta có tính toán."

Thẩm Thanh Đường: …

Nhìn thấy cảnh này, không hiểu sao tâm tình của cây đa có chút ảm đạm, qua một lúc nó bèn nói: "Ta biết tu vi của ngươi kém hắn ta rất xa, ta sẽ không để ngươi đi tìm chết, đợi thân thể của các ngươi hồi phục lại một chút, ta sẽ đưa các ngươi đến một nơi để nâng cao tu vi."

"Cám ơn tiền bối."

"Mấy ngày này các ngươi nghỉ ngơi cho khỏe đi, ta không gấp."

"Được." Tần Di lặng lẽ ôm chặt Thẩm Thanh Đường vào lòng.

.

Thẩm Thanh Đường và Tần Di yên lặng trị thương ở Thập Vạn Đại Hoang, lại không biết rằng đủ loại tin đồn xằng bậy về hai người họ đã bay khắp giới tu chân.

"Nghe nói năm nay Thanh Ngọc Kiếm Tông đã thu nhận một tà tu, thậm chí còn dám khiêu khích quốc sư trong cuộc thi xếp thứ hạng của tông môn, vậy mà cuối cùng lại có thể chạy trốn thành công, thật sự là quá khủng khiếp."

"Tà tu đó hình như tên là Tần Di, hắn đến từ thành Lăng Dương, đúng là nhìn người đừng có nhìn bề ngoài mà."

"Ngươi nói xem hắn sẽ trốn ở đâu, lỡ như hắn phát điên ra ngoài hại người thì phải làm sao?"

"Ngươi sợ cái gì, quốc sư nói rồi, treo thưởng mười vạn linh thạch thượng phẩm cho ai tìm được tung tích của hắn, chỉ cần ngươi chạy đủ nhanh, liền có thể nhận được."

"Nhưng mà, hắn đã bị quốc sư đánh trọng thương, lại còn luyện tà công như vậy, nói không chừng chưa đợi chúng ta tìm được thì hắn đã chết từ lâu rồi."

Những tin đồn này bắt nguồn từ đâu suy nghĩ một chút liền biết được.

Nhưng cố tình không một tu sĩ nào trong số bốn đại tông môn chứng kiến mọi chuyện ngày hôm đó dám lên tiếng.

Tất cả đều im thin thít một cách kỳ lạ.

Trong lòng bọn họ đều biết, mặc dù chuyện này quốc sư có vấn đề, nhưng chắc chắn Tần Di là tà tu, nếu bọn họ nói năng lung tung, sẽ mất mạng như chơi.

Thậm chí có người còn giận chó đánh mèo Tần Di và Thẩm Thanh Đường vì hành động của quốc sư, cho rằng không phải tại hai người nhiễu loạn cuộc thi, quốc sư sẽ không tùy ý đả thương người, thầm mong hai người cứ chết quách ở bên ngoài đi.

Một dòng sóng ngầm dâng lên giữa các tu sĩ.

Mặc cho thế giới ngoài kia kinh thiên động địa như thế nào, thì tiểu viện nơi Thẩm Đình và Liễu Nhứ Lam ở vẫn bình yên đến lạ, vẫn một vẻ bình lặng theo năm tháng.

Lúc này, Thẩm Thanh Ngạn lẳng lặng ngồi bên cạnh họ, mỉm cười pha trà cho họ.

Mặc dù đôi mắt của anh hơi ửng đỏ, nhưng anh chỉ nói là do bản thân mình đã thức đêm vì thi đấu, cả Thẩm Đình và Liễu Nhứ Lam đều không nghi ngờ gì.

Lúc này, Liễu Nhứ Lam cắn một miếng bánh hoa hồng mà Thẩm Thanh Ngạn đưa cho bà, không khỏi cười nói: "Khẩu vị của Đường nhi khi còn nhỏ rất kỳ lạ, nó không thích ăn ngọt, bánh hoa hồng làm cho nó ăn, nó sẽ lén nhổ ra, nhưng nó lại rất thích ăn cay, nhưng khi lớn lên rồi nó lại không ngọt thì không chịu ăn".

Nghe những lời này của Liễu Nhứ Lam, cổ họng của Thẩm Thanh Ngạn hơi nghẹn ngào, sau đó anh cố gắng cười nói: "Đúng vậy, đệ đệ khi còn nhỏ nghịch ngợm lắm, nhưng bây giờ nó rất hiểu chuyện, rất điềm đạm."

Thẩm Đình lúc này cũng không nhịn được xen vào: "Con nói Đường nhi và Tần Di được đại năng Hóa Thần đưa đến Thiên Hoàn, tại sao không tới gặp chúng ta trước, vội vàng bỏ đi như vậy sao? Hừ, không hiếu thảo chút nào."

Ông vừa dứt lời, liền bị Liễu Nhứ Lam cau mày đánh vào tay một cái: "Ông đúng là thiển cận, để nhi tử và nhi tế đi làm rạng danh Thẩm gia chúng ta chẳng phải rất tốt sao?"

Thẩm Đình lườm bà một cái, nói: "Sao lại thiển cận? Bộ hiếu thảo với cha mẹ là thiển cận hả?"

Liễu Nhứ Lam: …

Thẩm Thanh Ngạn rốt cuộc nhịn không được, thầm cười một tiếng, sau đó lấy ra lời giải thích mình đã chuẩn bị từ lâu, thấp giọng nói: "Thánh Thượng khẩn cấp triệu kiến, hai đứa nó cũng không thể tự quyết định, cha mẹ đừng trách tụi nó."

Liễu Nhứ Lam nhìn rất thoáng, thuận theo nói: "Đúng vậy, bọn trẻ theo đuổi tương lai, ông đừng có làm việc theo cảm tính như vậy."

Thẩm Đình: "Hừ."

Liễu Nhứ Lam và Thẩm Thanh Ngạn nhìn nhau âm thầm mỉm cười.

Nhất thời, bầu không khí trong tiểu viện dần trở nên nhẹ nhàng vui vẻ hơn rất nhiều.

Cuối cùng, Thẩm Đình vào trong phòng đọc sách, Liễu Nhứ Lam vừa uống trà vừa cười nói đủ thứ chuyện với Thẩm Thanh Ngạn.

"Ở đây thật sự rất tốt, đồ ăn ngon hơn thành Lăng Dương nhiều, chỉ là có hơi ít cây cối, cây hòe ở nhà cũ chúng ta đúng là lớn thật, mùa hè ngồi dưới tán cây của nó rất mát mẻ, còn có mùi thơm thoang thoảng, thật sự rất dễ chịu."

Liễu Nhứ Lam vừa nói xong câu này, bà đột nhiên cảm nhận được một cơn ớn lạnh tràn ra khắp tiểu viện.

Thẩm Thanh Ngạn cũng đúng lúc này đột ngột đứng dậy.

Ngay sau đó, có tiếng gõ cửa trầm thấp vang lên, kèm theo một giọng nói lạnh lùng: "Là ta."

Thẩm Thanh Ngạn sửng sốt, thở ra một hơi, sau đó nhanh chóng đi ra mở cửa.

Bạch y lạnh lùng cứ thế mà xuất hiện trước mặt anh.

Quả nhiên là Cung Minh Trạch.

Liễu Nhứ Lam lúc này cũng nghi ngờ đứng lên: "Là khách của Ngạn nhi à?"

Thẩm Thanh Ngạn mím môi, cung kính mang theo chút cảm kích nói: "Là Thái Tử điện hạ ạ."

Nếu như Cung Minh Trạch không phái người ở lại canh giữ suốt thời gian qua và che giấu tin tức, anh thực sự không biết Liễu Nhứ Lam và Thẩm Đình sẽ ra sao nếu họ biết được chuyện kia…

Liễu Nhứ Lam nghe nói Cung Minh Trạch là Thái Tử, sắc mặt hơi thay đổi, nhưng lập tức cúi đầu hành lễ: "Dân phụ bái kiến Thái Tử điện hạ."

Cung Minh Trạch khẽ giơ tay lên, một luồng linh khí nhẹ nhàng đỡ Liễu Nhứ Lam đứng thẳng dậy.

Khí chất của Cung Minh Trạch khác với những người khác, có một chút lạnh lùng và uy nghiêm, Liễu Nhứ Lam không dám thất lễ, vì vậy bà bèn đi qua một bên lặng lẽ rót trà.

Thẩm Thanh Ngạn cũng kéo một chiếc ghế ra.

Cung Minh Trạch không ngồi xuống, mà trầm mặc một hồi, sau đó cất giọng có chút khàn khàn hỏi: "Vừa rồi các ngươi nói nhà cũ của Thẩm gia có một cây hòe sao?"

Thẩm Thanh Ngạn không ngờ Cung Minh Trạch lại hỏi vấn đề này, anh sửng sốt một chút, nhưng vẫn thành thật đáp: "Đúng vậy, cây hòe đó đã có nhiều năm rồi, hai người ôm cũng không hết. —— Có vấn đề gì sao? Chẳng lẽ cây hòe đó cũng là linh thực vật biến dị?"

Cung Minh Trạch không nói gì, gió thổi tung y phục của anh ta lặng lẽ phất phơ trong gió, trên khuôn mặt lạnh lùng của anh ta, không hiểu sao lại lộ ra vẻ cô đơn kỳ lạ.

Nhìn thấy Cung Minh Trạch như vậy, Thẩm Thanh Ngạn nhất thời không biết nên nói gì.

Liễu Nhứ Lam là người bước tới đặt tách trà xuống trước mặt Cung Minh Trạch, Cung Minh Trạch mới dần lấy lại tinh thần.

Sau đó anh ta lạ lùng cười một tiếng, tựa hồ nhớ tới chuyện gì đó đã lâu, nói: "Không phải linh thực vật biến dị, chỉ là ta đã từng thấy cây hòe đó."

Thẩm Thanh Ngạn có chút kinh ngạc: "Trùng hợp vậy sao? Điện hạ đã tới Lăng Dương vào lúc nào?"

Cung Minh Trạch trầm mặc hồi lâu: "Mười năm trước."

"Khi truy sát nghiệt dư của hoàng thất."

Thẩm Thanh Ngạn đột nhiên im lặng.

Lưng áo của anh thầm toát mồ hôi lạnh, cảm thấy mình đã hỏi phải một chuyện không nên hỏi.

Nhưng Cung Minh Trạch không nói gì, anh ta chỉ đứng đó một mình rất lâu, khi Thẩm Thanh Ngạn và Liễu Nhứ Lam cảm thấy mình sắp đứng đến cứng đơ người, thì Cung Minh Trạch ngẩng đầu lên như thể mới vừa tỉnh khỏi giấc mộng.

Lúc này, anh ta ngẩng đầu nhìn mặt trời đang ngả về tây, trong con ngươi lạnh lùng không gợn sóng chậm rãi hiện lên một tia đỏ ửng, sau đó anh ta cúi đầu, bưng trà trên bàn lên uống một ngụm.

Sau khi uống trà, Cung Minh Trạch nhắm mắt lại, quay đầu nói: "Cũng đã muộn, ta phải đi rồi, nếu các ngươi thiếu thứ gì cứ nói với Trần trưởng lão, không cần khách sáo."

Thẩm Thanh Ngạn bị một loạt hành động này của Cung Minh Trạch làm cho không biết làm sao, nhưng anh không dám hỏi điều gì, chỉ có thể thấp giọng đáp lại, sau đó tiễn Cung Minh Trạch ra ngoài.

Nhưng Thẩm Thanh Ngạn không biết rằng khi Cung Minh Trạch rời đi, bàn tay ẩn dưới ống tay áo rộng đã siết chặt đến mức các móng tay đâm vào lòng bàn tay muốn bật máu.

------oOo------

Chương 104: Cá chép vượt Long Môn hóa rồng, mười ngàn con e là chỉ được một con, còn lại đều chết không toàn thây.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 104: Cá chép vượt Long Môn hóa rồng, mười ngàn con e là chỉ đượcmột con, còn lại đềuchết không toàn thây.

Cung Minh Trạch không dám nghĩ.

Thậm chí anh ta còn cảm thấy đây là một trò đùa ác ý của Ông Trời dành cho mình.

Thực ra ngay từ cái hôm nhìn thấy Thẩm Thanh Đường xả thân đỡ một kích cuối cùng của quốc sư thay cho Tần Di, nhìn chằm chằm vào ánh sáng xanh tràn ngập khắp bầu trời, trái tim vốn cứng rắn như sắt đá của Cung Minh Trạch đã bị dao động.

Hóa ra… Thẩm Thanh Đường là người như vậy sao?

Sau khi cản lại đòn cuối cùng của quốc sư, trong lòng anh ta thoáng cảm thấy bất an, nhưng lúc đó anh ta cũng không hiểu cảm giác bất an này đến từ đâu.

Bây giờ … cuối cùng anh ta cũng hiểu được rồi.

Tại sao lại như vậy?

Tại sao khi đó anh không nghĩ đến việc đi xác minh một lần?

Tại sao ngày hôm đó khi nghe thấy người khác gọi tên Lâm Cẩn Du anh liền nhận nhầm người?

Tại sao khi không thấy cây hòe ở Lâm gia, anh lại chỉ cho rằng cây hòe đã bị chặt đi mà không hề nghi ngờ một chút nào?

Cung Minh Trạch tự biết chuyện này nên trách bản thân mình tự phụ, trách anh ta chưa làm rõ mọi chuyện đã tự đưa ra kết luận theo ý của mình.

Nhưng trách cứ thì có ích gì?

Lặng lẽ trốn phía sau bức tường, lắng nghe Thẩm Thanh Ngạn và Liễu Như Lam lại bắt đầu trò chuyện, những lời thì thầm của hai người rơi vào tai Cung Minh Trạch, lại khiến màng nhĩ của Cung Minh Trạch phát đau.

Đúng rồi.

Lâm Cẩn Du căn bản không có người ca ca ruột thịt nào, nhưng Lâm gia rộng lớn, huynh đệ cùng họ cũng có nên Cung Minh Trạch không nghi ngờ gì.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, anh ta chỉ cảm thấy bản thân thật nực cười — một người quanh năm ở trong nhà chính, làm gì có huynh đệ cùng họ chứ?

Người ca ca ấy, chắc là Thẩm Thanh Ngạn rồi.

Còn về tấm ngọc bài bị phá hủy ngày hôm đó…

Cung Minh Trạch nhắm mắt lại, trên mặt thoáng hiện ra vẻ tuyệt vọng như dự đoán.

Anh ta nhớ lại mấy ngày trước Tần Di có tới thành Thanh Ngọc, hình như đúng vào cái đêm Tần Di đến nơi, ngọc bài đã bị phá hủy.

Chắc là sau khi anh ta nói chuyện về chiếc mặt nạ thì Tần Di nảy sinh nghi ngờ, đi điều tra thì phát hiện ra ngọc bài.

Không muốn để anh ta biết nên đã phá hủy tấm ngọc bài.

Chân tướng từng chút một bày ra trước mặt Cung Minh Trạch, rõ ràng rành mạch như vậy nhưng lại khiến mắt anh ta cay xè, hô hấp đứt quãng, hai tay nắm chặt run rẩy.

Cung Minh Trạch bây giờ chỉ muốn tự hỏi mình – Tại sao trước đây anh ta không thể nhìn ra bất cứ điều gì?

Đáng tiếc, không có đáp án.

Cuối cùng, Cung Minh Trạch lẳng lặng đứng sau bức tường một lúc lâu.

Mãi cho đến khi mặt trời lặn, Thẩm Thanh Ngạn và Liễu Nhứ Lam bước vào phòng, trong sân hoàn toàn im lặng, anh ta mới như tỉnh khỏi cơn mơ dần dần lấy lại tinh thần.

Sau đó, anh ta nhắm mắt lại, khẽ thở ra một hơi, yên lặng lấy ra ngọc bài truyền tin.

Hiện tại, anh ta không thể trở về thành Thiên Hoàn.

Ít nhất phải ở lại đây chiếc cố Thẩm gia cho thật tốt.

Hơn nữa, anh ta đại khái đoán được ai đã dạy Tần Di bí thuật xé rách không gian.

Anh ta vốn không muốn để quốc sư biết, cũng không có ý định nhúng tay vào chuyện này, nhưng hiện tại anh ta nhất định phải đi hỏi một chuyến.

.

Thập Vạn Đại Hoang, trong một ốc đảo——

Thẩm Thanh Đường ở bên cạnh cây đa tĩnh dưỡng mấy ngày, những vết sần sùi trên mặt cuối cùng cũng dần dần biến mất, cả cơ thể khôi phục lại hình dáng

ban đầu.

Chỉ là… cậu vẫn chưa thể mở mắt ra được.

Vốn dĩ lúc bị thương nặng nhất Thẩm Thanh Đường còn có thể nói vài câu, mà hiện tại rõ ràng đã hồi phục rồi nhưng lại không thể cử động được nữa.

Thấy Thẩm Thanh Đường như vậy, cây đa muốn nói lại thôi.

Tần Di ôm Thẩm Thanh Đường vào lòng, cảm nhận được ưu tư của cây đa, hắn im lặng một lúc, không biểu hiện gì, chỉ cúi đầu hôn nhẹ lên trán Thẩm Thanh Đường, nhẹ giọng nói: "Ta mang em đến bụi hoa linh lăng nhé?"

Thẩm Thanh Đường mỗi ngày đều phải hấp thu linh lực, theo như cây đa nói, linh lực mạnh nhất là vào lúc hoa nở rộ, bị hấp thu cũng sẽ không làm tổn thương quá nhiều đến căn cơ của linh thực vật, cho nên Tần Di mỗi ngày đều sẽ mang Thẩm Thanh Đường vào trong mấy bụi hoa để hấp thu linh lực.

Hệ sinh thái trong Thập Vạn Đại Hoang vô cùng kỳ diệu, các loài hoa nở theo mùa khác nhau ở bên ngoài đều sẽ nở rộ cùng một lúc ở nơi đây bất kể thời gian.

Hôm trước Thẩm Thanh Đường đã hấp thu linh lực của hoa tường vi, hôm qua hấp thu linh lực của hoa sơn tra, hôm nay Tần Di đề nghị đi đến bụi hoa linh lăng, Thẩm Thanh Đường cũng ngoan ngoãn nghe theo, còn vươn dây leo lên lặng lẽ bám vào cần cổ của Tần Di.

Tần Di khẽ cười một tiếng, ôm thân thể mềm mại trắng trẻo vào trong ngực.

Cây đa nhìn Tần Di ôm Thẩm Thanh Đường chậm rãi đi vào trong bụi hoa linh lăng, trong lòng không hiểu sao dâng lên một nỗi chua xót.

Anh và A Lam… cũng đã từng giống như vậy.

Sau khi Tần Di lẳng lặng đặt Thẩm Thanh Đường vào giữa bụi hoa linh lăng, hắn ở lại với Thẩm Thanh Đường một lúc rồi đi trở về.

Cây đa thấy vậy lại trầm mặc.

Khi Tần Di đến trước mặt, anh bèn nói: "Ngươi làm như vậy cậu ta sẽ nghi ngờ."

Tần Di ánh mắt khẽ động, cụp mắt cười cười, nhẹ giọng nói: "Em ấy ngủ rồi."

Cây đa khẽ giật mình, trong lòng càng thêm đau đớn — Tần Di càng đối xử tốt với Thẩm Thanh Đường, trong lòng anh càng thấy khó chịu, cảm thấy mình hồi xưa có mắt mà như mù khi không nhìn ra được mưu đồ của A Lam.

Rõ ràng A Lam cũng không có giỏi ngụy trang đến vậy…

Mà nếu thực sự thích một người, thì phải giống như cách Tần Di đối xử với Thẩm Thanh Đường vậy.

Anh hâm mộ, nhưng cũng cảm thấy bất lực …

Nhưng ngay sau đó Tần Di lại lên tiếng, cắt đứt suy nghĩ của cây đa: “Vừa rồi tiền bối đã nhìn ra được điều gì sao?”

Cây đa nghe thấy câu hỏi của Tần Di, dần tỉnh táo lại, sắp xếp lại lời nói, thấp giọng đáp: “Căn cơ của cậu ta đã bị tổn thương.”

Đồng tử Tần Di đột nhiên co rụt lại, ngữ khí trong nháy mắt trở nên lạnh lùng: “Sao lại như thế, tiền bối có thể giải thích một chút không?”

Cây đa trầm mặc một hồi, mới thở dài nói: “Yên tâm, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng của cậu ta. Chỉ là… Chắc ngươi cũng đã từng nhìn thấy những cái cây bị hư rễ.”

“Nếu ngươi cứ tiếp tục tưới nước và bổ sung năng lượng cho nó, nó sẽ chầm chậm hồi phục theo thời gian. Nhưng…”

“Nhưng trước khi nó hồi phục lại, bởi vì căn cơ bị hư hại, đột nhiên cung cấp chất dinh dưỡng không đủ, lá cây sẽ khô héo và rụng đi, sau đó tiến vào thời kỳ ngủ đông, cho đến khi căn cơ tự phục hồi lại mới có thể khôi phục lại hoàn toàn.”

“Đó là lý do tại sao hiện tại cậu ta không thể tỉnh lại.”

Tần Di trầm mặc.

Hồi lâu sau, hắn mới yên lặng xoay người, bình tĩnh nói: “Ta sẽ ở bên em ấy.”

Cây đa hơi sửng sốt, hỏi theo bản năng: “Ngươi không hỏi phải mất bao lâu sao?”

Tần Di lắc đầu, ngữ khí vững vàng bình tĩnh: “Ta đã từng trồng cây.”

“Loại chuyện này không có thời gian cố định, nhưng ta biết mỗi ngày đều phải tưới nước cho nó, cung cấp linh dịch cho nó. Ta kỹ lưỡng thì nó sẽ hồi phục nhanh hơn, nếu ta cẩu thả thì nó sẽ hồi phục chậm hơn. Còn phải dựa vào điều kiện thời tiết nữa.”

“Nhưng miễn là có thể tốt hơn, bao lâu cũng không quan trọng.”

Điều hắn muốn là một Thẩm Thanh Đường khỏe mạnh vẹn toàn, vì vậy hắn tôn trọng thời gian tự hồi phục của Thẩm Thanh Đường.

Cây đa lại trầm mặc.

Tuy nhiên, sau một lúc, cây đa lại nói: “Có một phương pháp có thể giúp cậu ta hồi phục nhanh hơn. Hơn nữa còn không có tác dụng phụ.”

Tần Di: “Là phương pháp gì?”

“Trong trượng Sinh Mệnh có giấu một hạt giống Thiên Tâm Liên. Thiên Tâm Liên là thánh phẩm trong giới linh thực vật, nó có thể tái tạo xương thịt của người chết .”

“Nếu dùng nó, đạo lữ của ngươi sẽ nhanh chóng hồi phục lại.”

Tần Di trầm mặc chốc lát: “Ta hiểu rồi, ta sẽ cố gắng tu luyện.”

Lời cây đa nói là thật hay là giả không quan trọng.

Bởi vì bản thân Tần Di cũng biết Thiên Tâm Liên là thánh phẩm trong giới linh thực vật, chỉ cần hắn lấy được nó, nó sẽ có lợi cho sự phục hồi của Thẩm Thanh Đường mà không có bất kỳ tổn hại nào.

Chuyện tốt như vậy sao hắn có thể không đi làm chứ?

Điều kiện tiên quyết là hắn phải nâng cao thực lực của mình ngay bây giờ.

Nghĩ tới đây, Tần Di yên lặng lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một miếng ngọc giản.

Đó là miếng ngọc giản nói về cách thanh tẩy huyết mạch yêu thú mà nam tử áo trắng đã đưa cho hắn lần trước.

Lúc này, Tần Di đọc lại nội dung trong ngọc giản một lần nữa, rồi hỏi cây đa: “Tiền bối, ở gần đây có Hóa Long Thảo không?”

“Hóa Long Thảo?” Cây đa giật mình, sau đó nhìn chằm chằm Tần Di một lúc, rồi do dự nói: “Ta đoán được ngươi muốn làm gì, nhưng làm như vậy rất nguy hiểm, ngươi xác định muốn làm sao?”

Tần Di ngẩng đầu nhìn cây đa: “Nếu không làm như vậy, ta muốn đánh bại quốc sư ít nhất cũng phải tu luyện thêm trăm năm nữa, đừng nói là ta có chờ được hay không, Thập Vạn Đại Hoang chờ được sao?”

Cây đa lại trầm mặc.

Tần Di thấy vậy, cũng không thúc giục cây đa, mà chỉ lẳng lặng đứng đó đợi.

Cây đa lưỡng lự.

Thực ra anh biết rõ với thiên phú của Thẩm Thanh Đường và Tần Di, nếu không yêu cầu tốc độ, trong vòng chưa đầy một trăm năm họ có thể đạt đến một cảnh giới rất cao.

Đến lúc đó… Nếu anh lại đưa họ đến đền Thần, hẳn là có cơ hội đánh bại quốc sư.

Nhưng cây đa không nói cho Tần Di biết chuyện cơ duyên trong đền Thần, mà chỉ mơ hồ nói rằng có một nơi thích hợp để họ tu luyện.

Vậy mà bây giờ, Tần Di lại muốn dùng Hóa Long Thảo…

Cá chép vượt Long Môn hóa rồng, mười ngàn con e là chỉ được một con, còn lại đều chết không toàn thây.

Cho dù huyết thống của Tần Di cao như thế, xác xuất thành công cũng chưa chắc cao được như vậy.

Cây đa vẫn có sự ích kỷ của riêng mình, anh biết rõ nhân duyên của mình đã bị hủy hoại, nên anh không muốn vì sai lầm của mình mà làm lỡ nhân duyên của

người khác.

Lúc này, Tần Di yên lặng chờ cây đa một hồi, thấy cây đa vẫn một mực không lên tiếng, ánh mắt hắn khẽ động, lại thấp giọng nói: “Tiền bối cứ từ từ suy nghĩ, ta sẽ không ép tiền bối.”

Nói xong, Tần Di xoay người, bay về phía bụi hoa linh lăng.

Bởi vì trong bụi hoa linh lăng đã phát ra một trận tiếng động, là Thẩm Thanh Đường đã tỉnh dậy và đang gọi hắn.

Cây đa nhìn bóng lưng rời đi của Tần Di, lại lâm vào trầm tư.

.

Trong bụi hoa linh lăng.

Tần Di nhẹ nhàng ôm lấy Thẩm Thanh Đường, lúc này lại có một sợi dây leo mảnh khảnh duỗi ra, vỗ nhẹ vào gò má hắn.

Cái vỗ này không đau cũng không ngứa, nhưng Tần Di không khỏi khẽ cười nói: “Ta mới đi không bao lâu, em đã chịu không nổi cô đơn rồi.”

Dây leo lại duỗi ra hai chiếc lá, làm bộ muốn túm lấy lỗ tai của Tần Di.

Tần Di khéo léo tránh được động tác của dây leo, thấp giọng dỗ dành: “Em cũng đâu có ngủ được bao lâu, mới đó đã không hấp thu nữa rồi sao?”

Dây leo trầm mặc một hồi, sáp tới, giống như làm nũng mà chậm rãi cọ vào sườn mặt Tần Di.

Ý tứ đại khái là nói ngày nào cũng hấp thu mấy bông hoa này, no quá rồi, cậu ăn không nổi nữa.

Tần Di cười cười, trong đôi mắt màu đỏ dần toát ra một loại dịu dàng không thể rời xa: “Em vốn đã gầy, ăn no mà vẫn nhẹ như vậy, ăn nhiều một chút cũng không sao.”

Dây leo lại nhéo má Tần Di.

Lần này Tần Di không né tránh, tùy ý để dây leo nhéo mình.

Mà dây leo tự mình nhéo hai cái, để lại trên mặt Tần Di hai vết đỏ nhàn nhạt, lại bắt đầu không đành lòng.

Im lặng một lát, dây leo lại leo lên tai Tần Di, gãi gãi hắn.

Cậu hỏi: Vừa rồi chàng đã nói chuyện gì với cây đa tiền bối thế? Cảm nhận được thắc mắc của dây leo, Tần Di trầm mặc một lát, sau đó bình tĩnh nói: “Ta đang hỏi tiền bối về Hóa Long Thảo, lúc trước em cũng đã xem ngọc giản kia rồi.”

Editor:
Ngày lão Cung thất tình cũng là ngày người yêu của lão lên sàn :)))))

------oOo------

Chương 105: Thực ra… Em ấy và người kia, vẫn có chút khác biệt.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 105: Thực ra… Em ấyvà người kia, vẫn có chút khác biệt.

Nghe câu này của Tần Di, tự nhiên dây leo bị dời đi lực chú ý, bèn đáp: “Xem rồi, chàng muốn tìm Hóa Long Thảo sao?

Tần Di không ngờ Thẩm Thanh Đường lại nhớ rõ đến vậy, không khỏi mỉm cười: “Vậy mà em còn nhớ à.”

Những sợi dây leo cọ vào nhau, tiếp tục làm nũng: Chuyện của chàng em đương nhiên nhớ kỹ.

Thực ra là bởi vì bản thân cậu có trí nhớ tốt, lại thêm chuyện liên quan đến Tần Di nên cậu càng phải nhớ kỹ, Hóa Long Thảo là điểm nổi bật nhất trong ngọc giản nên tất nhiên cậu sẽ không quên.

Tần Di gật đầu, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt trắng trẻo mềm mại của Thẩm Thanh Đường: “Ta vừa hỏi cây đa tiền bối, xem ý của tiền bối thế nào, ắt hẳn trong Thập Vạn Đại Hoang sẽ có Hóa Long Thảo. Ngọc giản đã viết trong tu chân giới chỉ có Thiên Hoàn mới có Hóa Long Thảo, hiện tại chúng ta không cần tốn sức đi tìm rồi.”

Dây leo: Có chuyện tốt như vậy sao?

Tần Di trầm mặc một lát: “Nhưng nghe ý của cây đa tiền bối thì dùng Hóa Long Thảo có chút nguy hiểm, tiền bối cũng chưa nói cho ta biết tìm Hóa Long Thảo ở đâu, em có cảm thấy ta nên tu luyện một thời gian rồi lại đi hỏi tiền bối không?”

Sau khi Tần Di nói xong câu này, chờ đợi hắn là một hồi im lặng thật lâu.

Tần Di cảm nhận được tinh thần lực của dây leo bị dao động, liền biết Thẩm Thanh Đường đang rất lo lắng cho hắn.

Nhưng Thẩm gia vẫn còn ở tu chân giới, Thẩm Thanh Đường bị hắn liên lụy mà xảy ra chuyện như thế, người nhà họ Thẩm ở tu chân giới nhất định sống không yên.

Hắn không thể cứ kéo dài như vậy được.

Như vậy quá ích kỷ.

Nhưng một lúc sau, Tần Di cảm thấy dây leo dán vào bên tai mình, khẽ nói: Nhưng mà Lan Đình nè, nếu ngay từ đầu em không phải là người chàng muốn thì sao?

Thật ra, chàng không cần liều mạng vì em như thế.

Tần Di sắc mặt khẽ biến, theo bản năng nhíu mày: "Em lại suy nghĩ lung tung gì đó?"

Lần này, Thẩm Thanh Đường lại im lặng một lúc.

Cuối cùng, cậu lấy hết can đảm, duỗi một sợi dây leo ra, nhẹ nhàng quấn lấy ngón tay Tần Di, đem toàn bộ suy nghĩ của mình truyền lại cho Tần Di.

"Em…… thực ra em không phải người của thế giới này, cũng không phải Thẩm Thanh Đường mà chàng từng quen biết."

"Thẩm Thanh Đường thật sự đã qua đời trước ngày chàng cầu hôn một năm."

"Khi đó em vô tình tiến vào cơ thể của cậu ta."

Tần Di nghe Thẩm Thanh Đường nói, vô thức ôm lấy thân thể mềm mại vào lòng, cau chặt mày không phát ra tiếng.

"Em đã biết được chuyện của chàng trong thoại bản ở một thế giới khác, cũng biết tương lai của hai người không tốt lắm. Sở dĩ ban đầu em gả cho chàng là vì muốn bảo toàn tính mạng của mình. Cũng sợ làm cha mẹ và ca ca thất vọng nên vẫn luôn không thành thật…… "

"Em cũng là một kẻ ích kỷ và cơ hội … không ngây thơ và dịu dàng như trong tưởng tượng của chàng. Chàng không cần phải vì em mà làm tới mức đó, quá nguy hiểm rồi."

Nghe những lời này của Thẩm Thanh Đường, cánh tay đang ôm lấy Thẩm Thanh Đường của Tần Di khẽ run lên.

Thật lâu sau, hốc mắt Tần Di ửng đỏ, đột nhiên cười khẽ một tiếng: "Đồ ngốc."

Thẩm Thanh Đường: …

Một lúc sau, Tần Di mới chậm rãi khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh như thường ngày, sau đó nghiêm túc nói: "Em không có làm sai gì cả, đừng có nói mình ích kỷ nữa."

"Nhưng —— "

"Nếu như em đã biết kết cục của ta không tốt, vì sao sau khi gả cho ta rồi vẫn một mực không bỏ đi? Em có thể lợi dụng ta xong rồi đá ta đi mà."

“Nếu như em đã sớm biết hướng đi của thế giới này, vậy thì em có thể dùng nó để xoay chuyển Càn Khôn, làm được rất nhiều chuyện hơn người. Tại sao em còn đi theo một người có thân phận nguy hiểm như ta?”

“Em nói em là kẻ ích kỷ theo chủ nghĩa cơ hội sao?”

“Có kẻ cơ hội nào lại ngốc nghếch chạy tới giúp người khác đỡ đòn của quốc sư sao?”

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, rung rung lá cây, nhỏ giọng biện hộ: “Nhưng mà… người đó là chàng mà…”

Cậu vì thích mới làm như vậy, thích… cũng là một loại ích kỷ.

Nửa câu cuối Thẩm Thanh Đường không nói ra, nhưng khi hai người họ kết nối với nhau, Tần Di dễ dàng cảm nhận được suy nghĩ của Thẩm Thanh Đường.

Tim hắn run lên, không nhịn được nữa, ôm chặt Thẩm Thanh Đường vào lòng.

“Sau này không được bịa ra mấy chuyện vớ vẩn như vậy để gạt ta nữa.”

“Nhưng mà……”

“Không nhưng nhị gì hết.” Tần Di lạnh lùng ngắt lời Thẩm Thanh Đường, “Nếu em còn nói nữa, tôi sẽ để em một mình qua đêm ở đây, để sâu bọ tới cắn em.”

Quả nhiên Thẩm Thanh Đường liền rầu rĩ không lên tiếng nữa, những chiếc lá trên dây leo cũng cúp xuống.

Cậu đoán có thể Tần Di sẽ có phản ứng như vậy, nhưng khi chân chính nhìn thấy Tần Di phản ứng như vậy, cậu vẫn có chút thất vọng.

Điều cậu hy vọng, là Tần Di chấp nhận con người thật của cậu, một Thẩm Thanh Đường chân chính, chứ không phải là Thẩm Thanh Đường, vị ân nhân cứu mạng của Tần Di.

Nhưng trong thâm tâm cậu cũng biết, Tần Di yêu cậu, không chỉ vì vị cứu tinh Thẩm Thanh Đường.

Chỉ là… những lúc như thế này, cậu luôn muốn tìm kiếm chút an ủi về tâm lý.

Cảm nhận được cảm xúc kỳ lạ của Thẩm Thanh Đường, Tần Di im lặng một lúc, đưa tay vuốt nhẹ lưng Thẩm Thanh Đường, nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, em phải mau chóng khỏe lại.”

Thẩm Thanh Đường nhỏ giọng đáp: “Vâng…”

.

Ốc đảo về đêm đẹp vô cùng, đom đóm nhảy nhót quanh gốc cây đa, phát ra ánh huỳnh quang dịu nhẹ.

Bên dòng suối trong vắt chảy lăn tăn có vô số đom đóm bay lượn, đốm sao lay động theo gió, cỏ xanh cũng khẽ đung đưa trong gió đêm, khiến toàn bộ ốc đảo

trở nên yên tĩnh và êm đềm đến lạ.

Thẩm Thanh Đường đã sớm nằm lên một tảng đá lớn, bọc trong bộ lông cáo trắng tinh mềm mại, chìm vào giấc ngủ say.

Từ khi bị thương, ngày nào cậu cũng ngủ nhiều hơn thức.

Tần Di mặc dù quyến luyến cậu, nhưng hắn cũng biết cậu cần phải tĩnh dưỡng cho thật tốt nên cũng không quấy rầy cậu.

Lúc này cây đa lặng lẽ nhìn Thẩm Thanh Đường đang nằm trên tảng đá, không khỏi khẽ thở dài: "Ngươi đối tốt với cậu ta thật."

Tần Di nghe cây đa nói vậy, chợt lấy lại tinh thần, ngược lại cười nói: "Là em ấy đối tốt với ta."

Cây đa trầm mặc một hồi, giữa chừng lén liếc nhìn Tần Di mấy lần, cuối cùng nhịn không được hỏi: "Sao hồi trưa ngươi không an ủi cậu ta, ta cảm thấy tâm trạng của cậu ta rất suy sụp."

Tần Di ngẩng đầu nhìn cây đa.

Cây đa nhận ra điều gì, lúng túng một lúc rồi nói: "Bản thân ta cũng không biết, là đám hoa linh lăng nói cho ta biết, chúng nó nói cậu ta rất buồn, rất khổ sở, cảm thấy ngươi không yêu cậu ta nhiều đến vậy."

Những lời này chẳng khác gì nói Tần Di là một tên cặn bã, không chịu trách nhiệm với Thẩm Thanh Đường.

Nhưng Tần Di nghe cây đa nói vậy, lại không hề tức giận chút nào, trong đôi mắt đỏ thẫm của hắn hiện lên một tia dịu dàng, sau đó hắn cụp mắt xuống, trầm giọng nói: "Nếu ta cứ thế mà tiếp nhận, em ấy sẽ càng suy nghĩ lung tung."

Cây đa lấy làm kinh ngạc.

"Thực ra… Em ấy và người kia, vẫn có chút khác biệt." Tần Di ngẩng đầu, nhìn về phương xa, nhẹ giọng nói.

"Em ấy dịu dàng hơn, rộng lượng hơn, nhưng tâm tư lại rất tinh tế, cũng rất hay lo được lo mất."

"Hơn nữa, em ấy biết quá nhiều. Căn bản không giống với một người có thân phận như em ấy có thể biết được."

"Nhưng có đôi khi, em ấy lại biết quá ít."

Chẳng hạn như những chuyện lúc nhỏ đã trải qua cùng tiểu yêu quái.

Thẩm Thanh Đường lẽ ra không nên quên, nhưng em ấy lại quên hết, có những chuyện lẽ ra em ấy không nên nhớ, nhưng em ấy lại nhớ hết, thậm chí còn có một vài chi tiết bị sai lệch…

Chắc có lẽ là vì đọc thoại bản nên không thể nhớ hết.

Nhưng Tần Di luôn cảm thấy Thẩm Thanh Đường hiện tại không phải hoàn toàn không có quan hệ gì với người hắn quen khi còn nhỏ, nhưng chuyện này hắn cũng không nói cho bất kỳ ai biết.

Mà nếu Thẩm Thanh Đường muốn thú nhận, vậy thì hắn sẽ từ từ tiếp nhận thân phận thực sự của Thẩm Thanh Đường hiện tại, còn nếu Thẩm Thanh Đường không muốn thú nhận cũng không sao, hắn vẫn có thể đối xử với Thẩm Thanh Đường giống như trước.

Cây đa không ngờ Tần Di sẽ nói ra đáp án như vậy, nhất thời sửng sốt, nhịn không được nói: "Nếu ngươi đã biết từ lâu, vậy sao ngươi còn ——"

"Ta chỉ muốn diễn cho thật một chút."

Cây đa: ?

Tần Di nói xong lời này, lại tự giễu cười nhạt một tiếng: "Em ấy cái gì cũng tốt, nhưng lại quá đa nghi, nếu ta tiếp nhận quá nhanh, em ấy sẽ cho rằng ta đang qua loa lấy lệ với em ấy."

"Chỉ có thể từ từ thôi."

Nhìn ánh mắt bình tĩnh phản chiếu ánh đom đóm của Tần Di, cây đa vô cùng chấn động.

Hóa ra nếu thực sự thích một ai đó, sẽ trông giống như thế này …

Tiếng côn trùng kêu râm rang và tiếng nước chảy vẫn vang lên khe khẽ, lá cây đa bị gió thổi phát ra tiếng xào xạc lắng đọng.

Gió về đêm hơi lành lạnh nhưng khiến người ta tỉnh táo và thoải mái đến lạ.

Nhìn ánh mắt vô cùng bình thản và dịu dàng của Tần Di ở trước mặt, cây đa trăm mối cảm xúc ngổn ngang, chợt cảm thấy mình đã sống uổng phí nửa đời người.

Vốn dĩ trong lòng anh vẫn còn chút ảo tưởng về A Lam, nghĩ rằng một ngày nào đó sau khi anh lấy lại được quyền trượng Sinh Mệnh, A Lam sẽ xin lỗi anh và sửa chữa những sai lầm trong quá khứ.

Nhưng bây giờ, anh nhận ra… sai chính là sai, giả chính là giả.

Nếu một người thực sự thích bạn, anh ta có thể cho bạn trăm vạn lý do để bù đắp cho những vấn đề và khuyết điểm của bạn, chỉ lo bạn sẽ bị tổn thương.

Nếu anh ta không thích bạn, anh ta có thể lừa dối bạn bằng những lời ngon tiếng ngọt sâu sắc nhất…

Cuối cùng thì, anh cũng tỉnh lại rồi…

Trong không gian vắng lặng này, Tần Di và cây đa im lặng rất lâu, cuối cùng, Tần Di lại từ tốn đặt câu hỏi.

“Vậy bây giờ, tiền bối có thể nói cho ta biết, có thể tìm Hóa Long Thảo ở đâu không?”

.

Sáng hôm sau

Tần Di người phủ đầy sương sớm hái một đóa hoa ngũ sắc từ một ngọn đồi phía xa và đưa nó đến trước mặt cây đa.

Rễ cây đa rủ xuống từ từ quấn lấy nó, chậm rãi tiêu hóa đóa hoa ngũ sắc.

Sau đó, cùng với ánh sáng ngũ sắc kỳ diệu, một người thanh niên mặc thanh sam liền xuất hiện trước mặt Tần Di.

Người thanh niên trông rất tuấn tú nho nhã, giữa đôi lông mày thoáng nét u sầu, không biết là bẩm sinh hay là… bởi vì ai đó.

Tần Di ánh mắt khẽ động, cho dù trông thấy những chuyện này cũng không thấy có gì không ổn, chỉ nói: “Tiền bối còn cần ta chuẩn bị gì nữa không?”

Người thanh niên lắc đầu: “Không cần, ngươi mang theo đạo lữ của ngươi, chúng ta chuẩn bị lên đường.”

Tần Di cảm tạ một tiếng, nghe lời đi đến bên tảng đá, nhẹ nhàng ôm Thẩm Thanh Đường đang ngủ say trong bộ lông cáo.

Cây đa nói không sai, thời gian ngủ mỗi ngày của Thẩm Thanh Đường không giảm mà còn tăng lên, lẽ ra linh lực trước đó đã cạn kiệt, nhưng bởi vì căn cơ bị tổn hại nên sau này linh lực không theo kịp.

Chỉ cần vượt qua khoảng thời gian này, đảm bảo cung cấp đủ ánh sáng mặt trời và linh lực là được rồi.

Sau khi Tần Di bế Thẩm Thanh Đường lên, hắn cẩn thận nhét hai cục bông mềm vào tai Thẩm Thanh Đường, đồng thời lấy ra một mảnh lụa đen che mắt Thẩm Thanh Đường lại để tránh bị ánh nắng đánh thức.

Hắn quay đầu lại nhìn về phía thanh niên đang đợi cách đó không xa, hỏi: “Tiền bối có lời gì muốn nói với linh thực vật ở đây không? Dù sao tiền bối cũng là người thủ hộ nơi này, nếu như đột nhiên rời đi, chúng nó có thể không thích ứng được.”

Người thanh niên nghe Tần Di hỏi, khuôn mặt thanh tú thoáng chốc lộ ra vẻ ngẩn ngơ, sau đó lắc đầu cười nói: “Không sao, bọn chúng còn khuyên ta đưa ngươi đi càng sớm càng tốt.”

Tần Di hơi sửng sốt, sau đó ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Phóng tầm mắt ra xa, những bông hoa tươi đẹp rực rỡ kia đang chậm rãi đung đưa trong gió, trông vô cùng xinh đẹp mềm mại, như đang vui vẻ đưa tiễn bọn họ.

Ánh mắt Tần Di chợt ôn hòa thêm mấy phần, sau đó chắp hai tay, thấp giọng nói: “Đa tạ các vị.”

Nhìn cảnh này, người thanh niên không khỏi cụp mắt xuống, anh lại nhớ tới chuyện năm đó khi A Lam quấy lấy anh đòi anh dẫn đến đền Thần.

Khi đó, tất cả linh thực vật đều phản đối nhưng anh vẫn khăng khăng làm theo ý mình.

Giờ nhìn lại, quả nhiên anh có mắt mà như mù.

Sau khi yên lặng nhìn Tần Di cảm tạ đám linh thực vật xong, người thanh niên nhìn hắn thấp giọng nói: “Đừng gọi ta là tiền bối nữa, ta có tên.”

Tần Di ngẩn ra: “Xin tiền bối cho biết.”

“Ta tên Cố Thanh Dung.”

------oOo------

Chương 106: Trước giờ chỉ có mình em.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 106: Trước giờ chỉ có mình em.

Thập Vạn Đại Hoang quá rộng lớn, mặc dù Cố Thanh Dung nói đền Thần cách ốc đảo không quá xa, nhưng bọn họ cũng đã đi hết ba ngày ba đêm.

Trong Thập Vạn Đại Hoang không thể ngự kiếm – yêu thú bay trên trời càng hung dữ và khó tránh né hơn yêu thú dưới đất.

Khi họ đến đền Thần, Cố Thanh Dung đã có chút mệt mỏi, huống chi là Thẩm Thanh Đường.

Đến khi dừng lại, Tần Di không quan tâm đến những chuyện khác, cũng không hỏi Hóa Long Thảo ở đâu, chỉ ôm Thẩm Thanh Đường môi đã bị nứt nẻ đi đến một con suối gần đó.

Hắn ôm Thẩm Thanh Đường ngâm mình trong làn nước.

Nước suối bên cạnh đền Thần không chỉ là nước bình thường, mà còn chứa đựng một ít linh lực, vừa chạm vào da thịt thì những linh lực đó liền thấm vào trong người, lập tức khiến Tần Di cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Hắn nhìn xuống Thẩm Thanh Đường trong lòng, thấy vài giọt nước trong suốt rơi trên gò má hơi tái nhợt và gầy gò của Thẩm Thanh Đường, một ít vẫn còn

đọng trên hàng lông mi thanh mảnh xinh đẹp và trên đôi môi mỏng khô nứt của cậu, không hiểu sao lại khiến cậu càng trông có vẻ hốc hác hơn.

Chăm chú nhìn Thẩm Thanh Đường như vậy một lúc, trong mắt Tần Di lộ ra mấy phần áy náy.

Lúc này, hắn đưa tay lên nhẹ nhàng vén sợi tóc đen trên tai Thẩm Thanh Đường, sau đó lấy ra một chiếc khăn tay bằng lụa, thấm nước, lau lên đôi môi mỏng nứt nẻ của Thẩm Thanh Đường.

Khi môi Thẩm Thanh Đường mềm trở lại và có chút ẩm ướt, Tần Di mới dùng khăn lụa tỉ mỉ lau sạch vết bão cát trên mặt Thẩm Thanh Đường.

Không lâu sau, khuôn mặt của Thẩm Thanh Đường lại sạch sẽ trở lại, thuần khiết không tì vết như một viên ngọc bích trong suốt.

Lông mày cau chặt của Tần Di mới chậm rãi giãn ra.

Lúc này, những sợi dây leo mềm mại chậm rãi trượt lên, nhẹ nhàng quấn lấy cổ tay Tần Di, xoa dịu làn da cũng bị khô nứt vì bão cát của hắn, một sự an ủi thầm lặng.

Tần Di trấn an cười một tiếng, cúi đầu hôn lên trán Thẩm Thanh Đường: "Ngoan, lát nữa sẽ không thấy khó chịu nữa."

Nhìn thấy cảnh này, Cố Thanh Dung biết điều không lên tiếng nói chuyện, mà yên lặng đi tới bên cạnh một gốc cây cọ, sờ sờ thân cây, áp trán mình lên.

Giống như đang nói chuyện với cây cọ.

Một lúc sau, anh ngẩng đầu lên, hiển nhiên đã trao đổi xong với cây cọ.

Nhưng anh vẫn kiên nhẫn chờ đợi, mãi đến khi Tần Di ôm Thẩm Thanh Đường chậm rãi đứng dậy khỏi làn nước đi về.

Tần Di thấy Cố Thanh Dung, gật đầu ra hiệu nói: "Cảm ơn tiền bối đã đợi lâu."

Cố Thanh Dung: "Không có gì."

Nói đến đây, Cố Thanh Dung lại liếc nhìn Thẩm Thanh Đường trong lòng Tần Di: "Cậu ta không sao chứ?"

Tần Di: "Không sao, chỉ là có chút khô nóng, ngâm trong linh tuyền một lát đã tốt hơn rồi."

Cố Thanh Dung gật đầu, rồi xoay người lại: "Hoàn cảnh sinh trưởng của Hóa Long Thảo rất khắc nghiệt, ta vừa mới nói chuyện với linh thực vật ở đây, chúng có thể giúp ngươi chăm sóc đạo lữ của ngươi. Lát nữa ta sẽ dẫn ngươi đến bí cảnh sinh trưởng của Hóa Long Thảo, ngươi đi vào, ta sẽ trở về chăm sóc cho cậu ta."

Nghe Cố Thanh Dung nói như vậy, Tần Di chỉ cau mày, mà Thẩm Thanh Đường nằm trong lòng hắn đã khẩn trương vươn dây leo ra quấn lấy tay Tần Di,

có lẽ là không muốn Tần Di một mình vào trong đó.

Cố Thanh Dung lại rất bình tĩnh, nhìn thấy tình cảnh này, liền nói: "Ta biết ngươi sợ cậu ta một mình sẽ xảy ra chuyện, như này đi, ta có thể lập lời thề tâm ma, nếu như nơi này có bất kỳ linh thực vật nào hoặc nếu ta có âm mưu làm hại cậu ta, thì chúng ta sẽ thịt nát xương tan, vĩnh viễn không thoát khỏi số phận bị nguyền rủa của mình."

Tần Di không ngờ Cố Thanh Dung lại dám lập lời thề ác liệt như vậy, hắn sửng sốt một hồi nhưng cũng không biết phải nói gì.

Nhưng vào lúc này, dây leo biến hóa từ Thẩm Thanh Đường lại vươn ra, quơ quơ trong không trung.

Chỉ có linh thực vật với nhau mới có thể hiểu được ý của nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Tần Di còn chưa kịp hiểu, Cố Thanh Dung đã biết Thẩm Thanh Đường đang nói gì.

"Như vậy cũng tốt, làm vậy thì hai ngươi không cần phải nơm nớp lo sợ cho nhau."

Tần Di: ?

Lúc này, dây leo của Thẩm Thanh Đường cọ vào lòng bàn tay Tần Di, đồng thời truyền thần thức của mình cho Tần Di.

Hóa ra linh thực vật có thể phân thân, nhưng sức mạnh của phần bị phân chia sẽ kém hơn rất nhiều so với cơ thể chính, phần lớn thời gian nó tồn tại ở trạng thái thực vật, không có ý thức hay suy nghĩ nào.

Trừ phi là cao thủ Nguyên Anh trở lên cực kỳ lợi hại, thì phần phân thân mới có thể có khả năng hành động tự chủ tương đối mạnh.

Nhưng có một ưu điểm là phân thân có thể theo dõi tình trạng sức khỏe của chủ thể mọi lúc, nếu chủ thể xảy ra chuyện sẽ lập tức phản ứng lên phân thân.

Nếu phân thân bị hư tổn, cơ thể chính cũng sẽ chịu một ít tổn thương, nhưng thương tổn sẽ không quá lớn.

Phương pháp này nghe có vẻ rất toàn diện.

Nó có thể khiến Tần Di cảm thấy yên tâm về trạng thái của Thẩm Thanh Đường, có thể mạnh dạn hành động.

Nhưng dù như vậy, Tần Di trầm mặc một lát, vẫn hỏi: "Cái phân thân này, có tổn hại gì đến em không?"

Dây leo lại cọ vào người Tần Di: Không có, chỉ giống như cắt đi một sợi tóc mà thôi.

Tần Di không nói gì, chỉ nhìn về phía Cố Thanh Dung, Cố Thanh Dung nhìn dáng vẻ của Tần Di, trầm mặc một hồi: "Có hơi đau, nhưng cũng sẽ không quá đau."

Lúc này Tần Di mới yên tâm một chút.

Cứ như vậy, Thẩm Thanh Đường run rẩy triệu hồi ra dây leo, ngắt một chồi non tươi mới nhất đưa cho Tần Di.

Tần Di nhìn chồi non mơn mởn khẽ rung rinh trong gió, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy thương tiếc, vội vàng lấy ra một chiếc hộp ngọc, đem chồi non bỏ vào trong đó.

Làm xong tất cả những việc này, Tần Di trân quý cất hộp ngọc đi, sau đó dựa theo chỉ dẫn của Cố Thanh Dung, đặt Thẩm Thanh Đường dưới gốc cây cọ cách đó không xa.

Hắn hôn lên gò má mềm mại của Thẩm Thanh Đường, chuẩn bị rời đi.

Mà ngay lúc Tần Di xoay người, cổ tay áo và cổ tay đều bị dây leo níu lại.

Tần Di ánh mắt khẽ động, lặng lẽ quay đầu lại, liền thấy mấy sợi dây leo lưu luyến níu lấy hắn, hiển nhiên vẫn còn không muốn để hắn đi.

Trầm mặc một lát, Tần Di quay đầu liếc nhìn Cố Thanh Dung cách đó không xa.

Cố Thanh Dung hiểu ý, bèn im lặng xoay người bước ra xa một chút.

Khi Cố Thanh Dung đi rồi, Tần Di mới cúi đầu, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy Thẩm Thanh Đường.

Hắn ôm Thẩm Thanh Đường một lúc, cảm thấy tâm tình của cơ thể mềm mại trong lòng mình đã ổn định hơn rất nhiều, mới nhỏ giọng nói: "Thật ra, ta cũng không phải hoàn toàn không tin những gì em đã nói với ta."

Động tác vuốt ve lưng Tần Di của dây leo khẽ dừng lại, tựa như khó mà tin được.

Tiếp đó Tần Di xấu hổ cười cười, nghiêm túc nói: "Chỉ là lúc đó em nói quá bất ngờ, ta không tiếp thu được."

Dây leo dường như có chút tức giận, vừa định dùng hết sức tóm lấy Tần Di, giọng nói dịu dàng của Tần Di lại vang lên.

"Sau đó nghĩ lại, em với người kia quả thực không phải giống nhau hoàn toàn."

"Hơn nữa, người kia chỉ là ân nhân, người ta thích vẫn luôn là em."

"Trước giờ chỉ có mình em."

Tần Di nhẹ nhàng kết thúc bằng một câu như vậy, sau một hồi im lặng, hắn rõ ràng cảm giác được tâm tình của Thẩm Thanh Đường có chút kích động.

Rạng rỡ và hạnh phúc hơn bình thường.

Cảm nhận được điều này, Tần Di khẽ hít vào một hơi, mạnh dạn cúi đầu xuống hôn nhẹ lên đôi môi mỏng của Thẩm Thanh Đường.

Hương hoa thoang thoảng lưu chuyển giữa hai người, tạo nên một bầu không khí yên bình và tốt đẹp.

Sau khi hôn xong, Tần Di có chút thở dốc lùi lại, sau đó lại vươn tay ôm chặt Thẩm Thanh Đường, nghiêm túc nói: "Chờ ta trở về, nhé?"

"Khi ta trở về, em có thể kể cho ta nghe những chuyện của em ở một thế giới khác không?"

"Ta muốn biết mọi thứ về em, em có sẵn lòng nói cho ta biết không?"

Dây leo sau lưng Tần Di đột nhiên co lại một chút, Tần Di mới đầu còn cảm thấy an tâm, nhưng sau đó hắn lại cảm giác được gì đó, không khỏi cúi đầu xuống nhìn.

Kết quả nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đồng tử Tần Di không khỏi co rụt lại.

Thẩm Thanh Đường rõ ràng đã rất lâu rồi không thể cử động, nhưng lúc này, lại có từng giọt từng giọt nước mắt trong suốt trào ra khỏi khóe mắt cậu, lập tức thấm ướt hàng mi thanh mảnh, thấm ướt cả gương mặt trắng nõn xinh đẹp.

Thẩm Thanh Đường rất ít khi khóc trước mặt Tần Di, lúc này nhìn thấy Thẩm Thanh Đường khóc, Tần Di rất đau lòng, lập tức hối hận vì sao lại dùng cách này để Thẩm Thanh Đường phải đợi mình.

Nếu biết trước sẽ như vậy hắn đã nói rõ từ sớm.

Tần Di trước giờ không giỏi dỗ người, nhất là lúc này lại càng không giỏi.

Luống cuống tay chân một hồi, Tần Di chỉ có thể rướn người về phía trước, vụng vụng về về hôn đi giọt nước mắt đang chực trào ra từ khóe mắt Thẩm Thanh Đường, sau đó hắn nhíu mày đau lòng thì thầm: "Em thế này, ta thực sự không nỡ rời đi."

Dây leo cuộn lên, linh thức mang theo chút tủi thân truyền vào tâm trí Tần Di.

"Vậy thì chàng đừng đi…"

Có chút nũng nịu.

Lúc đầu khi Tần Di nói những lời này, Thẩm Thanh Đường chỉ nửa tin nửa ngờ, nhưng cuối cùng khi Tần Di nói muốn tìm hiểu thế giới của cậu, cảm xúc trong cậu đột nhiên vỡ òa, nhất thời bộc phát như thể vỡ đê… …

Bây giờ dần tỉnh táo lại, cậu lại cảm thấy hơi xấu hổ, vì vậy cậu chỉ có thể làm ra vẻ nũng nịu để dời đi lực chú ý.

Tuy nhiên, Tần Di không cảm nhận được những thay đổi nhỏ này của Thẩm Thanh Đường, chỉ nghĩ rằng Thẩm Thanh Đường vẫn còn chưa bình tĩnh, thế là

hắn vẫn đau lòng ôm lấy Thẩm Thanh Đường, từ từ dỗ dành cậu.

Dỗ một hồi, Thẩm Thanh Đường thực ra đã sớm bình tĩnh lại, nhưng trong lòng vẫn không chắc chắn lắm, cuối cùng không nhịn được dùng linh thức thì thầm: "Chàng thật sự tin em, hay là đang gạt em?"

Tần Di trầm mặc một hồi: "Ta đã bao giờ lừa gạt em chưa?"

Thẩm Thanh Đường giật mình, tâm tình càng thêm dễ chịu.

Sau đó, cậu lại nói: "Ngoéo tay đi."

Nói xong, dây leo xanh non rung rung duỗi ra, đưa tới trước mặt Tần Di.

Tần Di cười cười, duỗi ra ngón tay út, bắt ngoéo với dây leo.

Sau khi ngoéo tay, cảm giác tủi thân không vui của Thẩm Thanh Đường cuối cùng cũng tan biến đi rất nhiều, sau đó cậu nói: "Được rồi, chàng đi đi."

Ánh mắt Tần Di khẽ động, lặng lẽ nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Đường: "Vậy ta đi rồi, em có nhớ ta không?"

"Chàng nói nhiều quá…"

Tần Di cười khẽ một tiếng, cũng không cố ý theo đuổi đáp án, chỉ đứng dậy nhẹ giọng nói: "Được, vậy ta đi đây, em nhất định phải tự chăm sóc tốt cho bản thân."

"Ừm……"

Tần Di vốn không định chần chờ thêm nữa, dằn lại lòng, định quay đầu rời đi, nhưng vào giây cuối cùng trước khi rút tay về, hắn lại cảm giác được một dòng linh thức yếu ớt có chút không được tự nhiên.

"Sẽ nhớ chàng."

Ngắn ngủi nhẹ nhàng, mang theo chút e thẹn ngọt ngào.

Tần Di sửng sốt một chút, chỉ cảm thấy trái tim mình đong đầy hạnh phúc.

Sau đó hắn lại cúi đầu, khẽ hôn lên đôi môi mỏng mềm mại, rồi xoay người rời đi.

Có được đáp án của Thẩm Thanh Đường, hắn đột nhiên cảm thấy can đảm và tự tin vô cùng.

Có dây leo xanh non đuổi theo sau Tần Di mấy bước, sau đó chậm rãi dừng lại.

Cho dù Tần Di không quay đầu lại, hắn cũng biết những điều này.

Nhưng hắn vẫn không ngoảnh lại.

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Cố Thanh Dung lóe lên một tia xúc động, nhưng rất nhanh anh cũng quay đầu nói: "Đi thôi."

Tần Di đi theo.

------oOo------

Chương 107: Hai người nam nhân vốn dĩ không thể sinh con.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 107: Hai người nam nhân vốn dĩ không thể sinh con.

Cố Thanh Dung dẫn Tần Di đi về phía trước, hai người đi một đoạn đường dài, sau khi đã chắc chắn Thẩm Thanh Đường không nghe được bọn họ nói chuyện, Cố Thanh Dung chợt lên tiếng: "Kỳ thực, có một chuyện có lẽ ngươi không rõ."

Tần Di: "Chuyện gì?"

"Linh hồn của đạo lữ ngươi chắc hẳn chưa từng thay đổi. Theo như cậu ta nói, linh hồn gốc của cậu ta chắc là con người, nhưng độ dung hợp linh hồn giữa các linh thực vật với nhau vốn đã không cao, huống chi là giữa linh thực vật với con người."

"Linh hồn và cơ thể của cậu ta rất tương thích, mấy ngày nay ta cũng chưa từng nhìn thấy dấu vết nào về việc cậu ta từng hoán đổi linh hồn, nhưng ta không cách nào đoán được vì sao cậu ta lại cảm thấy bản thân không phải người của thế giới này."

Đôi lông mày mảnh của Tần Di chậm rãi nhíu lại, thật lâu sau, hắn đột nhiên bình tĩnh nở nụ cười: "Vậy cũng tốt, dù sao mặc kệ như thế nào thì ta đều muốn em ấy."

Cố Thanh Dung: …

Cuối cùng, Cố Thanh Dung mặt không đổi sắc quay đầu đi, nói: "Mau đi thôi."

Đúng là đáng đời anh khi nói nhiều thêm một câu như vậy.

.

Hóa Long Thảo mọc ở ngọn núi phía sau đền Thần, ngọn núi đó quanh năm bị mây mù che phủ, cực kỳ hiểm trở.

Cố Thanh Dung chỉ dẫn Tần Di tới trước núi liền nói: "Hóa Long Thảo ở trong núi, nếu ngươi có cùng huyết thống, khi vào trong núi sẽ cảm nhận được, ta sẽ không vào trong với ngươi."

Tần Di vốn cũng không muốn làm phiền Cố Thanh Dung phải ở bên mình suốt, trái lại hắn càng hy vọng Cố Thanh Dung đi chăm sóc cho Thẩm Thanh Đường, bèn nói: "Được, tiền bối mau trở về đi."

Cố Thanh Dung liếc nhìn Tần Di: “Yên tâm đi, cây cọ lớn tuổi hơn ta, cũng dày dạn kinh nghiệm hơn, ông ta sẽ không mắc sai lầm.”

Tần Di dừng một chút mới nói: “Kỳ thực ta vẫn tin tưởng tiền bối hơn.”

Cố Thanh Dung nhíu mày: “Sao miệng lưỡi ngươi đột nhiên trở nên trơn tru vậy.”

Tần Di trầm mặc một lúc, rồi vẻ mặt bỗng trở nên nghiêm túc, sau đó quay đầu chân thành nhìn Cố Thanh Dung, trầm giọng nói: “Ta biết tiền bối yêu quý Thanh Đường, mỗi khi tiền bối nói nhiều hơn với ta một câu đều là hy vọng Thanh Đường có thể sống tốt hơn, Tần Di luôn có thể cảm nhận được tâm ý này.”

“Tiền bối tốt bụng tử tế, Tần Di đương nhiên càng mong muốn tiền bối chăm sóc cho Thanh Đường, cũng coi như là bản thân mình có chút ích kỷ.”

Cố Thanh Dung không ngờ Tần Di lại nhìn thấu suy nghĩ của mình, ban đầu còn có chút xấu hổ, nhưng nhìn vào đôi mắt đỏ thẫm bình tĩnh của Tần Di, vẻ mặt Cố Thanh Dung dần trở nên nghiêm túc.

Cuối cùng, anh cũng thấp giọng nói: “Vậy ngươi cũng nên biết rõ một chuyện.”

Tần Di: “Tiền bối cứ nói thẳng.”

“Một khi ngươi thành công hóa rồng, ngươi và cậu ta nhất định sẽ không có con nối dõi, bất cứ Thần thuật nào cũng không thể thay đổi chuyện này. Ngươi phải nghĩ cho kĩ.”

Tần Di giật mình, sau đó cười nói: “Tiền bối nói giỡn, hai người nam nhân vốn dĩ không thể sinh con.”

Cố Thanh Dung: …

Anh lập tức nổi nóng: “Nam nhân muốn mang thai cũng có thể dùng các biện pháp như uống Dựng Tử Đan, cũng không phải là vô vọng.”

Tần Di bất đắc dĩ nói: “Nhưng mà tiền bối, ta chỉ muốn cùng Thanh Đường một đời một kiếp chỉ có hai người, không muốn sinh con.”

Cố Thanh Dung đột nhiên nói: “Vậy ngươi có từng hỏi cậu ta nghĩ thế nào chưa?”

Tần Di ngẩn ra.

Cố Thanh Dung nhìn dáng vẻ của Tần Di, bất giác nhướng mày —— anh luôn cảm thấy Tần Di về mặt tình cảm quá mức kiêu ngạo, muốn mỉa mai Tần Di một trận.

Nhưng không bao lâu sau, lại nhìn thấy Tần Di thoải mái cười một tiếng, vẻ mặt dịu dàng trước nay chưa từng có: “Em ấy mỗi ngày đều dính lấy ta còn không kịp, sao có thể rảnh rỗi kiếm thêm việc, muốn thêm một đứa con chứ?”

Cố Thanh Dung: …

“Ta biết tiền bối quan tâm ta và Thanh Đường, nhưng hiện tại chúng ta chỉ muốn sống thật tốt, những chuyện khác cứ để sau này nói.”

Mặc dù Cố Thanh Dung vẫn còn nghi ngờ, nhưng nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của Tần Di, anh biết có tiếp tục đề tài này cũng không có ý nghĩa gì.

Lúc này, anh lẳng lặng nhìn Tần Di, nói: “Thôi vậy, ta đi đây.”

Tần Di bình tĩnh chắp tay: “Thanh Đường phải nhờ tiền bối rồi.”

Cố Thanh Dung quay lưng bỏ đi mà không quay đầu lại.

Lúc này, Tần Di nhìn Cố Thanh Dung đi xa, trầm mặc một hồi, sau đó cúi đầu, từ trong nhẫn trữ vật lặng lẽ lấy ra hộp ngọc chứa phân thân của Thẩm Thanh Đường.

Mở hộp ngọc ra, chồi non ở bên trong vẫn còn nguyên vẹn, tỏa ra linh khí nhàn nhạt, tràn đầy sức sống.

Nhìn chồi non, ánh sáng trong mắt Tần Di nhất thời dịu đi rất nhiều, lúc này hắn im lặng mỉm cười, tâm tình sáng sủa hẳn lên.

Lại cất hộp ngọc đi, Tần Di không hề chùn bước đi vào trong ngọn núi.

Tần Di không phải tên ngốc, hắn có thể cảm nhận được sự nghi ngờ của Cố Thanh Dung đối với hắn, trong câu từ đều là sợ hắn sau khi hóa rồng sẽ bỏ rơi Thẩm Thanh Đường, có lẽ là do ám ảnh ngày xưa bị quốc sư phản bội.

Nhưng trong thâm tâm hắn biết, dù sau này xảy ra chuyện gì thì cũng là chuyện giữa hắn và Thẩm Thanh Đường.

Hắn đã nếm trải biết bao gian khổ để đi đến ngày hôm nay, cho nên hiện tại hắn lựa chọn không nhìn thấy.

Chỉ cần hắn tiến về phía trước, hắn càng nỗ lực thì hắn và Thẩm Thanh Đường sẽ càng suôn sẻ, đây mới là kết quả mà hắn thực sự mong muốn.

.

Khi Cố Thanh Dung quay lại chỗ cây cọ, anh nhìn thấy dây leo của Thẩm Thanh Đường đang nhẹ nhàng quấn quanh thân cây cọ, hai người hình như đang nói chuyện rất vui vẻ, bầu không khí ôn hòa yên bình.

Cố Thanh Dung yên lặng đi tới.

Khi Thẩm Thanh Đường nhìn thấy Cố Thanh Dung đến gần, cậu lập tức duỗi dây leo ra quơ quơ về phía Cố Thanh Dung.

Cố Thanh Dung liếc nhìn, bất đắc dĩ nói: “Hắn vừa mới vào núi, ta cũng không biết tình hình ra sao, sơn cốc vốn là nơi để yêu thú chứng đạo, linh thực vật chúng ta vào không được.”

Những dây leo xanh biết bỗng rũ xuống, trông thật buồn bã ỉu xìu.

Cố Thanh Dung thấy vậy, ánh mắt khẽ động, nhịn không được nói: “Ta mới hỏi Tần Di một chuyện, ngươi có muốn biết thái độ của hắn không?”

Dây leo bỗng nhiên có tinh thần trở lại.

Cố Thanh Dung: …

Sau một hồi im lặng, Cố Thanh Dung chậm rãi kể cho Thẩm Thanh Đường nội dung cuộc nói chuyện vừa rồi với Tần Di.

Kết quả, Thẩm Thanh Đường chẳng những không cảm thấy khó chịu mà còn vô cùng vui mừng tán đồng nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, Lan Đình thật là hiểu ta.”

Cố Thanh Dung hơi sửng sốt, nhất thời không khỏi bật cười.

Nhưng mà cười một lúc, anh lại cảm thấy hơi lạc lõng.

Có vẻ như anh vẫn còn suy nghĩ quá nhiều, uổng công làm người xấu rồi.

Có lẽ là do một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, Cố Thanh Dung vẫn không muốn Thẩm Thanh Đường đi theo con đường trước đây của mình.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường vốn luôn chu đáo dường như cảm nhận được tâm tình của Cố Thanh Dung, thế là cậu nhẹ nhàng duỗi dây leo ra, móc lấy ngón tay của Cố Thanh Dung, nhẹ nhàng truyền linh thức của mình cho Cố Thanh Dung.

“Lúc nãy cây cọ tiền bối đã cho ta ăn rất nhiều quả cọ, rất ngọt, ngài có muốn ăn không?”

Nghe giọng điệu dịu dàng của Thẩm Thanh Đường, trong lòng Cố Thanh Dung bất giác mềm nhũn, sau đó anh cười cười, ngồi xuống lắc đầu: “Ngươi giữ lại ăn đi, mấy thứ này ta không cần ăn nữa.”

Dây leo vẫn không buông ra, ngược lại còn vỗ nhẹ vào mu bàn tay Cố Thanh Dung.

Cảm nhận được sự quan tâm của Thẩm Thanh Đường, Cố Thanh Dung không khỏi thở dài: “Ngươi rất giống ta ngày xưa.”

Đơn thuần, dễ tin người.

Nhưng…cũng dễ bị lừa.

Đó là lý do tại sao Cố Thanh Dung luôn nhìn Tần Di một cách thận trọng.

Sau khi nghe kết luận này của Cố Thanh Dung, Thẩm Thanh Đường không lập tức bày tỏ ý kiến, một lúc sau mới chậm rãi hỏi: “Tiền bối, ngài có sẵn lòng giải đáp một chút thắc mắc của ta về quốc sư không?”

Cố Thanh Dung bất giác cau mày.

Thẩm Thanh Đường lúc này mới nói: Tiền bối đừng hiểu lầm, ta chỉ muốn hỏi một số vấn đề về tu luyện của quốc sư, biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng.

Cố Thanh Dung: "Ngươi thật tri kỷ."

Vừa nhìn liền biết đang hỏi giùm Tần Di.

Nhìn vẻ mặt của Cố Thanh Dung, Thẩm Thanh Đường biết Cố Thanh Dung đã hiểu lầm, nhưng cũng không phản bác ngay, chỉ nói: Ta cũng đã xem qua vài ngọc giản, biết rằng hình thái đỉnh phong của Mộc linh căn Thiên phẩm chính là hình dáng linh thực vật tồn tại trong giới tự nhiên. Nhưng ta nhìn thấy dây leo quốc sư triệu hồi ra hình như không phải bất kỳ linh thực vật tự nhiên nào, chẳng lẽ hắn ta còn chưa tới đỉnh phong, hay là ——

"Hắn ta không thể đạt tới đỉnh phong." Cố Thanh Dung bỗng nhiên lạnh nhạt nói.

"Bởi vì hắn ta căn bản không phải là Mộc linh căn Thiên phẩm, chuyện này hẳn là hắn ta biết rõ hơn bất kỳ ai."

Lời nói của Cố Thanh Dung như sét đánh ngang tai Thẩm Thanh Đường, nếu Thẩm Thanh Đường còn tỉnh, nhất định cậu sẽ trừng to hai mắt.

Nhưng bây giờ, cách duy nhất để cậu có thể bày tỏ sự ngạc nhiên chính là lắc lư những sợi dây leo mỏng manh, những chiếc lá trên dây leo rung lên xào xạc.

"Cho nên ta mới muốn trông cậy vào ngươi. Ngươi là Mộc linh căn Thiên Phẩm chân chính, vàng thật không sợ lửa. Mà hắn ta. . . Chỉ là một kẻ tẩy linh căn, một Thiên phẩm giả."

Thiên phẩm giả?

Câu này vừa nói ra, Thẩm Thanh Đường đột nhiên nghĩ tới một người, sau đó không khỏi hỏi: Là phương pháp tẩy linh căn bằng cách cắn nuốt các linh thực vật khác sao?

Cố Thanh Dung liếc Thẩm Thanh Đường một cái: "Thì ra ngươi đã từng thấy rồi. Không sai, chính là như vậy."

"Dù sao Mộc linh căn Thiên phẩm cũng là một sự tồn tại giống như bậc đế vương trong giới linh thực vật, nếu người tu luyện nắm bắt được nó, thì có thể khiến cho tất cả linh thực vật cam nguyện phục tùng. Đây chính là sự lợi hại của Mộc linh căn Thiên phẩm chân chính. Đến cảnh giới đỉnh phong, Mộc linh căn Thiên phẩm có thể thao túng tất cả linh thực vật sống có ý thức, một khi khống chế hoàn toàn, sức mạnh không thua gì một đại quân. Mà không giống như những linh căn khác, chỉ có thể khống chế một số vật chất trong giới tự nhiên."

Nghe những lời này của Cố Thanh Dung, Thẩm Thanh Đường chấn động không thôi.

Cố Thanh Dung cảm nhận được sự háo hức muốn thử của Thẩm Thanh Đường, lúc này bất đắc dĩ nói: "Ngươi vẫn còn non lắm, đây là chuyện của tu sĩ kỳ Đại Thừa mới làm được, hiện tại ngươi không nên nghĩ tới."

Thẩm Thanh Đường: …

Cố Thanh Dung cụp mắt xuống, lúc này tiếp tục thấp giọng nói: "Cũng chính bởi vì những lời này của ta, hắn ta mới liều mạng tẩy linh căn của mình thành Mộc linh căn Thiên phẩm chân chính. Đúng là nghiệp chướng…"

Nhìn thấy vẻ cô đơn lặng lẽ lộ ra trên mặt Cố Thanh Dung, trong lòng Thẩm Thanh Đường run lên, không biết nên an ủi như thế nào, chỉ có thể nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay Cố Thanh Dung, lặng lẽ ở cạnh anh.

.

Trong sơn cốc

Sau khi Tần Di tiến vào sơn cốc, sương mù trong sơn cốc càng dày đặc hơn.

Sương mù ấy dần dần che phủ, bao trùm lấy bóng dáng Tần Di, giống như một tấm màn vô hình từ từ hình thành sau lưng Tần Di, cách ly hoàn toàn Tần Di với thế giới sau lưng.

Tần Di từ khi đi vào trong sơn cốc, liền cảm giác được có một cỗ sức mạnh kỳ lạ từ trong núi sâu khẽ gọi hắn, Tần Di không hề chần chừ, nhanh chóng đi về hướng sức mạnh kỳ lạ đó.

Chỉ là con đường trong sơn cốc này rất hẹp và dài, thỉnh thoảng còn kèm theo từng tràng tiếng kêu chói tai và kỳ dị, vang vọng trong sơn cốc chật hẹp, nghe giống như một loại yêu thú nào đó.

Nhưng khi Tần Di cẩn thận cảm nhận, lại không phát hiện ra chút linh lực nào.

Thực sự kỳ lạ …

Nhưng sau khi ổn định tinh thần, Tần Di rất nhanh liền tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng, sau khi xuyên qua sương mù dày đặc, Tần Di càng ngày càng gần với sức mạnh kỳ dị hấp dẫn hắn kia.

Lúc này, hắn cảm thấy phía trước hẳn là có thứ mình đang tìm kiếm, ánh mắt hắn trầm xuống, vung tay lên ——

Một màn lửa đột nhiên bùng lên, trong nháy mắt, tất cả sương mù dày đặc che khuất trước mặt Tần Di đều biến mất ngay tức khắc.

Nhưng ngay lúc Tần Di thu hồi màn lửa, muốn đi tiếp, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi.

Xương cốt…

Hơn nữa tất cả đều là xương cốt của rắn hoặc cá, thậm chí là cả giao long…

Những bộ xương hoàn chỉnh này chất đống thành một ngọn đồi, cao ngất ngưởng.

Mà trên đỉnh đồi đó, rung rinh mọc lên một ngọn cỏ lấp lánh ánh sáng vàng, vô cùng xinh đẹp và mềm mại.

Nhìn thấy cảnh tượng kinh dị mà tráng lệ như vậy, Tần Di lạnh toát sống lưng.

Hóa ra Hóa Long Thảo được sinh ra như thế này.

------oOo------

Chương 108: ÁI LỮ THẨM THANH ĐƯỜNG CHI MỘ.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 108: ÁI LỮTHẨM THANH ĐƯỜNG CHI MỘ.

Vốn dĩ Tần Di cho rằng Hóa Long Thảo chẳng qua chỉ là một loại linh thực vật cấp cao, nhưng bây giờ xem ra… hoàn toàn không phải như vậy.

Nhìn ngọn cỏ mỏng manh tỏa ánh sáng vàng nhạt trên ngọn đồi xương, trong lòng Tần Di rất rõ ràng, loại cỏ này không hề đơn giản.

Nhưng đã đi đến đây rồi, Tần Di không thể lùi bước, càng không thể quay về.

Hắn nhất định phải mang Hóa Long Thảo trở về.

Hắn lẳng lặng bước lên đống xương cốt được đắp lên giống như một ngọn núi nhỏ, bắt đầu tiếp cận Hóa Long Thảo.

Tuy nhiên vừa đạp lên đống xương cốt, Tần Di liền bị một luồng gió lạnh thấu xương tạt vào mặt.

Tất cả đều là oán khí của những con rắn, cá, giao long đã chết ở đây, oán khí đập thẳng vào mặt, hai mắt Tần Di chợt đỏ tươi thêm mấy phần.

Những cảm xúc bạo ngược đã được giấu kĩ trong tiềm thức của hắn bị kích phát.

Nhưng rất nhanh, hắn nhắm chặt hai mắt lại, khi mở ra lần nữa, ánh mắt đã khôi phục lại bình tĩnh như cũ.

Sau đó, Tần Di dứt khoát triệu hồi ra một quả cầu lửa trong lòng bàn tay, dùng nó xua tan đi những oán linh nhìn không thấy nhưng lại như hổ rình mồi xung quanh hắn.

Nhưng đúng vào lúc này, Tần Di lại đọc được suy nghĩ của những oán linh đó.

Chúng nó đều chết tại đây sau khi không chiếm được Hóa Long Thảo, vì vậy mỗi khi có người mới đến, chúng nó sẽ điên cuồng cố gắng chiếm lấy cơ thể của người kia để có thể hồi sinh.

Mà phần lớn những người không giành được Hóa Long Thảo không phải vì họ không đủ sức để chống lại sự cám dỗ ở đây, mà là do họ không muốn từ bỏ trong khi đang nhổ Hóa Long Thảo, rồi bị những oán linh này ùa lên đoạt xác…

Nhưng nhiều oán linh như vậy cùng cướp đoạt một cơ thể, đương nhiên phải trải qua một trận ác chiến.

Không có oán linh nào chịu để cho oán linh khác giành trước, cho nên đến cuối cùng cơ thể bị đoạt xác thường sẽ rách tả tơi, sau cùng bất lực ngã xuống núi thi cốt này, chảy máu đến chết.

Máu thịt đó là chất dinh dưỡng tốt nhất cho Hóa Long Thảo.

Tần Di hơi hơi nhướng mày, trong mắt bất giác toát ra chút lạnh lẽo, lúc này ngẩng đầu nhìn lên Hóa Long Thảo xinh đẹp non nớt trên đỉnh đầu, chợt nhận ra —— Hóa Long Thảo này mới là kẻ chiến thắng cuối cùng!

Chỉ cần đứng ngoài cuộc quan sát là có thể thu được nhiều dinh dưỡng cao cấp như vậy, chắc hẳn Hóa Long Thảo này cũng đang chế giễu những kẻ thèm muốn nó.

Nghĩ đến đây, Tần Di trầm mặc một hồi, sau đó từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một lá phù chặn năm giác quan.

Dán nó lên người mình.

Khi làm những việc trọng yếu nhất định không được phân tâm, những oán linh kia rất dễ thừa cơ hội đoạt xác nên hắn sẽ không tự đánh giá cao ý chí của mình.

Mà Tần Di cũng cảm thấy, ý thức vừa rồi của những oán linh kia chưa hẳn là thật, có lẽ bọn chúng đang cố ý muốn hắn mắc câu.

Tốt nhất là đừng nghe gì cả, đừng nhìn gì cả.

Sau khi chặn năm giác quan, thế giới đột nhiên yên tĩnh trở lại, tiếng kêu gào của những oán linh không còn nữa, Tần Di cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Sau đó hắn nhắm mắt lại, lặng lẽ phóng ra linh thức của mình, xác định vị trí của Hóa Long Thảo, không chút phân tâm mà đi tới.

Dùng cách này, Tần Di rất nhanh đã đi đến bên cạnh Hóa Long Thảo.

Ngay cả khi hắn đã chặn năm giác quan của mình, hắn vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh thần bí phát ra từ Hóa Long Thảo, hấp dẫn hắn nhổ Hóa Long Thảo ra.

Cảm nhận được sức hấp dẫn mạnh mẽ này, Tần Di theo bản năng vươn tay nắm lấy Hóa Long Thảo.

Kết quả là trong tích tắc ấy, có một chiếc gai nhọn đâm vào lòng bàn tay hắn.

Tần Di tim đập thình thịch, rút mạnh tay về, nhưng lúc này, lòng bàn tay của hắn đã chảy xuống một giọt máu.

Tần Di biết sự tình không ổn, nhưng vẫn quyết đoán rút dao găm ra, muốn cắt Hóa Long Thảo.

Nhưng đúng lúc này, vô số chiếc lá vàng dài ngoằng ầm ầm bay ra từ dưới đám thi cốt, mỗi cái đều có gai nhọn như giương nanh múa vuốt.

Núi xương dưới chân Tần Di lập tức sụp đổ, hắn giẫm vào khoảng không, thẳng tắp rơi vào trong đống thi cốt.

Nếu không phải Tần Di vội vàng ném ra một sợi dây thừng, móc vào vách núi cách đó không xa, tung người nhảy lên, thì những phiến lá vàng to lớn do Hóa Long Thảo sinh ra dưới đống thi cốt kia đã cuốn hắn xuống dưới.

Lúc này Tần Di đã gỡ bỏ lá bùa chặn năm giác quan trên người, khi cúi đầu nhìn xuống, liền nhìn thấy Hóa Long Thảo đã hoàn toàn lộ ra chân thân.

Những chiếc lá khổng lồ xòe ra rộng bằng cả người trưởng thành, cứ vung vẩy giương nanh múa vuốt thèm thuồng nhìn hắn, như thể đang chờ hắn nhảy xuống là có thể ăn thịt hắn ngay lập tức.

Tần Di mặc dù luôn bình tĩnh, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này, sống lưng cũng không khỏi có chút phát lạnh.

Cũng may lúc nãy hắn đã có chuẩn bị trước, nếu không đã bị Hóa Long Thảo này giả heo ăn thịt hổ giết chết rồi.

Chỉ là… làm sao hắn có thể nhổ được Hóa Long Thảo lớn như vậy?

Khoan đã?!

Lúc này, Tần Di mới muộn màng trở nên cảnh giác.

Ngọc giản bạch y tiền bối đưa cho hắn rõ ràng mô tả rằng Hóa Long Thảo là một gốc cây rất nhỏ, rất dễ gãy và khó bảo quản.

Sao nó lại trở thành thế này?

Điều này không đúng, là ảo cảnh sao?!

Nghĩ đến đây, Tần Di lập tức nhớ lại vừa rồi bị Hóa Long Thảo đâm thủng lòng bàn tay.

Thật xảo quyệt, Hóa Long Thảo đã truyền độc tố gây ảo giác qua đường máu sao?

Hắn khẽ cau mày, lập tức triệu hồi một quả cầu lửa, trực tiếp bóp nát nó trong lòng bàn tay mà không có bất kỳ biện pháp phòng hộ nào.

Sau một hồi đau rát, đồng tử Tần Di đột nhiên co rút lại, lập tức tỉnh táo.

Cảnh tượng trước mặt hắn cũng biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Giờ khắc này, hắn không còn đứng trên vách núi nào, mà vẫn quỳ ở trên đống thi cốt, gió lạnh thổi từng trận, Hóa Long Thảo mềm mại tỏa ánh sáng vàng đung đưa theo gió, bộ dạng giống như đang giễu cợt hắn.

Tần Di vô cảm cong khóe môi, cười lạnh một tiếng: "Thì ra là thế."

Rất nhiều yêu thú rồng rắn chết ở đây ắt hẳn là do không thể tự thoát khỏi ảo cảnh, sau đó cạn kiệt sức lực mà chết.

Nhưng Tần Di đã bị lừa một lần, sẽ không bị lừa lần thứ hai.

Lúc này, hắn lấy ra găng tay đeo vào, sau đó lại nắm lấy gốc cây Hóa Long Thảo, muốn nhổ nó lên.

Nhưng khoảnh khắc hắn chạm vào thân cây của Hóa Long Thảo, mọi thứ trước mặt hắn lại biến mất.

Biến thành một khối sương trắng mù mịt.

Còn nữa?

Tần Di nhíu mày, có chút mất kiên nhẫn.

Lúc này, hắn nắm chặt vết thương trong lòng bàn tay, muốn cho mình tỉnh lại, nhưng đúng lúc này, sương mù dày đặc trước mắt lại chậm rãi tan biến.

Sau đó, Tần Di nhìn thấy một nơi cực kỳ quen thuộc.

Động tác siết chặt nắm tay của hắn bất chợt khựng lại.

Hắn nhìn thấy một ngôi mộ, một ngôi mộ nằm gần sơn động của hắn ở bên ngoài thành Lăng Dương.

Mấy chữ lớn được viết trên bia mộ cực kỳ quen thuộc lại khiến người ta phải kinh hãi.

"ÁI LỮ THẨM THANH ĐƯỜNG CHI MỘ"

Tần Di: …

Giờ phút này, cả người Tần Di đột nhiên lạnh toát, không phải vì điều gì khác, mà là bởi vì cảnh tượng này quá quen thuộc.

Thậm chí trong đầu hắn còn có thể nhớ được hình dạng của bia mộ khi hắn tự mình chạm khắc nó, dùng loại đá nào, chu sa được mài như thế nào.

Ngoài ra còn có quan tài của Thẩm Thanh Đường, được làm bằng gỗ từ một cây gỗ lim khổng lồ mà hắn đã chặt được ở một ngọn núi bên ngoài thành Lăng Dương, cũng chính hắn tự tay gọt đẽo từng chút một…

Nếu chỉ là ảo cảnh, tại sao những chi tiết này lại quen thuộc đến thế?

Trái tim Tần Di thắt lại.

Lúc này, ngay cả sự thật rằng Thẩm Thanh Đường còn sống hắn cũng quên mất, trong lúc xuất thần, hắn còn cho rằng mình đến tìm Hóa Long Thảo là vì để báo thù cho Thẩm Thanh Đường.

Tại sao lại như thế?

Ảo cảnh lại thay đổi…

Lần này, hắn đứng trên một tòa tháp cao, trước mặt hắn là Thiên Tâm Liên, thứ có thể tái tạo lại xương thịt cho người chết.

Hắn vui mừng khôn xiết, không tự chủ được đưa tay nhấc lên chiếc cốc pha lê đậy Thiên Tâm Liên ở bên trong.

Nhưng đúng lúc này——

"Tần Di, ngươi đang làm gì đó?"

Tần Di cả kinh, nhất thời không thể tin được quay đầu lại nhìn.

Trong ánh nắng dịu dàng, Tần Di đối diện với gương mặt trong trẻo như băng tuyết vô cùng quen thuộc kia, bạch y như sương trắng, tung bay phấp phới dưới tòa tháp, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi.

Đó là Thẩm Thanh Đường.

Tần Di ngẩn ra trong chốc lát, sau đó trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng.

Người đó không phải Thẩm Thanh Đường.

Nhưng vào khoảnh khắc hắn thất thần, vô số dây leo xanh sẫm lặng lẽ vươn ra từ phía sau hắn——

Xì một tiếng.

Máu bắn tung tóe khắp nơi!

Khi Tần Di cúi đầu lần nữa, ngực của hắn đã bị những dây leo kia xuyên thủng.

Lúc này, "Thẩm Thanh Đường" ở đối diện nở một nụ cười rực rỡ như hoa đào nhưng lại vô cùng tàn độc, dây leo đột nhiên cuốn lại, Tần Di bị hắn ta ném ra khỏi tháp!

Nhưng vào khoảnh khắc từ trên trời rơi xuống, Tần Di bị gió quật điên cuồng, lại bất giác từ từ nhắm hai mắt lại.

Hắn nhớ lại tất cả rồi.

Những hình ảnh này không phải là giả.

Đây là kiếp trước của hắn.

Thảo nào kiếp này hắn luôn cảm thấy Thẩm Thanh Đường không thích mình như vậy.

Thảo nào từ khi hắn có trí nhớ không hiểu sao hắn lại biết cách tu luyện như thế nào.

Thảo nào hắn rất kháng cự việc phải rời khỏi thành Lăng Dương.

Cuối cùng hắn cũng nhớ ra mọi chuyện…

Nhưng mà, tại một khắc nhớ lại quá khứ, Tần Di lại không có bất kỳ cảm giác hối hận hay sợ hãi nào, ngược lại trái tim lại dần dần bình tĩnh.

Hóa ra duyên phận của hắn và Thẩm Thanh Đường đã được định trước từ sớm như vậy…

Gió vẫn thổi, Tần Di vẫn đang rơi xuống, nhưng vào lúc này, vô số thanh âm bắt đầu điên cuồng gào thét bên tai hắn.

"Cậu ta không thích ngươi chút nào, từ bỏ đi!"

"Kiếp trước cậu ta đến chết cũng chưa từng nhìn mặt ngươi."

"Sao ngươi lại hèn mọn như vậy, hãy rời khỏi nơi này, tận hưởng một mình không tốt sao?"

"Vì một người như vậy, có đáng không?"

Có đáng không? Có đáng không? CÓ ĐÁNG KHÔNG ——!?

Ba chữ này bắt đầu điên cuồng vang vọng bên tai Tần Di.

Nhưng sau một khắc, Tần Di đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lặng lẽ lóe lên một tia huyết quang, theo sau là sát ý cùng lạnh lẽo.

"Em ấy xứng đáng."

"Cho nên, đây là toàn bộ sức lực của ngươi rồi?"

"Cũng chỉ có thế thôi."

Một tiếng thét kinh hồn vang dội bên tai Tần Di.

Ngay lập tức, ảo cảnh vặn vẹo méo mó, tất cả tan thành mây khói.

Tần Di đột nhiên ngẩng đầu lên, Hóa Long Thảo còn đang run rẩy trước mặt hắn, hắn nắm lấy Hóa Long Thảo bằng bàn tay không đeo găng máu chảy đầm đìa.

Nếu hắn còn không tỉnh lại, có lẽ sẽ thật sự mất máu mà chết.

Nhưng bây giờ Tần Di cực kỳ tỉnh táo, hắn cười lạnh một tiếng, thẳng tay nhổ Hóa Long Thảo lên!

Một tiếng vang thật lớn, toàn bộ núi thi cốt cứ vậy mà đổ nát, bắn ra vô số oán linh, điên cuồng lao về phía Tần Di.

Tần Di nhíu mày, vừa định dùng bàn tay bóp nát oán linh trước mặt, thì đột nhiên có một sợi dây leo xanh biếc quấn lấy eo của hắn, mang theo hắn lui

mạnh về phía sau!

------oOo------

Chương 109: Sao ngươi lại không biết quý trọng bản thân mình như vậy?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 109: Sao ngươi lại không biết quý trọng bản thân mình như vậy?

Tần Di cảm nhận được sức mạnh ở bên eo mình, ở trong gió lốc cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một sợi dây leo mảnh khảnh nhưng cực kỳ bền chắc quấn quanh eo mình.

Tần Di bất giác nở nụ cười.

Mà lúc này, đám oán linh nhìn thấy Tần Di đã lấy được Hóa Long Thảo liền điên cuồng đuổi theo Tần Di, mang theo một trận cuồng phong, như hổ rình mồi muốn đoạt xác Tần Di.

Tần Di ánh mắt tối sầm, giơ tay phóng ra một bức tường lửa.

Bức tường lửa thế như ngàn binh lính rầm rầm đâm thẳng vào đám oán linh đang lao lên điên cuồng.

Ngay lập tức, có vô số tiếng thét chói tai vang lên, những oán linh va phải bức tường lửa đầu tiên đã bị quét sạch, nhưng sau đó, những oán linh ở phía sau lại người trước ngã xuống, người sau tiến lên lao về phía trước.

Điệu bộ như muốn xé nát Tần Di.

Tần Di cười lạnh một tiếng, lại biến ra mấy bức màn lửa, liên tục ném về phía đám oán linh kia!

Nhưng quái lạ là đám oán linh đó dường như giết hoài không hết.

Tần Di bất giác nhíu mày.

Mà đúng lúc này, đầu ngón tay đột nhiên truyền đến một tia đau đớn mỏng manh.

Tần Di theo bản năng cúi đầu, trong nháy mắt, cảnh tượng trước mắt lại thay đổi.

Làm gì có oán linh nào, hắn đang đứng trên mặt đất bằng phẳng, những bộ xương đó đã bị vỡ vụn rơi đầy trên mặt đất từ lâu, đám oán linh đều đã bị quét sạch ngay khi Hóa Long Thảo được nhổ ra.

Về phần vết thương trên ngón tay của Tần Di…

Đó là bởi vì dây leo quanh eo hắn lúc này đang quấn lấy Hóa Long Thảo trong tay hắn, quấn chặt lấy chiếc lá nhỏ có răng cưa sắc bén.

Mà dây leo lại mọc ra thêm một chiếc lá non khác để nhéo hắn.

Nếu không phải dây leo nhắc nhở Tần Di, Tần Di tuyệt đối sẽ không biết Hóa Long Thảo vừa rồi trong giây phút ngắn ngủi kia đã tiết ra một ít độc tố gây ảo giác thông qua máu.

Thật nham hiểm.

Lúc này dây leo cùng Hóa Long Thảo quấn vào nhau, hai bên so kè với nhau, lớp vỏ xanh biếc của dây leo đã bị xé rách, chảy ra dịch xanh, Hóa Long Thảo hiển nhiên cũng đã suy yếu.

Khi Tần Di nhìn thấy những vết sẹo chi chít trên dây leo, trong mắt hắn lóe lên sát khí, sau đó những ngón tay đang nắm Hóa Long Thảo của hắn lập tức đỏ rực.

Một tiếng kêu khe khẽ, khói xanh bay ra, Hóa Long Thảo lập tức đau đớn cuộn tròn trên đầu ngón tay Tần Di, không dám phóng ra độc gây ảo giác nữa.

Lúc này, Tần Di lại vừa nâng niu vừa đau lòng đem dây leo đã bị thương lấy ra khỏi Hóa Long Thảo, ôm nó vào lòng bàn tay bên kia, lạnh lùng nhìn Hóa Long Thảo đã bị cháy sém cuộn tròn thành một cục, trầm giọng nói: “Nếu ngươi còn giở trò, ta bất cứ lúc nào cũng có thể thiêu rụi ngươi.”

Hóa Long Thảo: …

Cuối cùng, Hóa Long Thảo cũng nằm yên bất động, bắt đầu giả chết.

Từng xem qua mấy lần bày trò của Hóa Long Thảo, hiện tại Tần Di đã không còn thiện cảm với Hóa Long Thảo.

Hắn lấy nhẫn trữ vật ra, lấy ra hộp ngọc vừa rồi để chồi non.

Nhìn vào bên trong, quả nhiên chồi non đã biến mất từ lâu.

Tần Di khẽ nhướng mày, lộ ra một tia bất đắc dĩ, sau đó hắn lắc đầu, cấp tốc ném Hóa Long Thảo vào trong hộp ngọc, đóng lại cái cạch.

Lại bỏ hộp ngọc đựng Hóa Long Thảo vào trong nhẫn trữ vật, dây leo quấn quanh eo hắn lại biến trở về hình dạng chồi non, nhích từng tí vào lòng bàn tay hắn, lung lay hai chiếc lá héo úa, làm nũng.

Tần Di nhìn hai chiếc lá khô héo trên đỉnh đầu chồi non, quả thật vừa đau lòng vừa bất lực, chỉ có thể vội vàng lấy ra một củ sâm ngọc linh màu tím, đặt vào

trong lòng bàn tay.

Chồi non lập tức vui vẻ trèo lên củ sâm ngọc linh tím, quấn quanh củ sâm và bắt đầu hấp thụ nước trong củ sâm.

Chăm chú nhìn dáng vẻ một ngụm lớn ăn đồ ăn của chồi non, Tần Di bình tĩnh cười một tiếng, nâng chồi non tung người bay đi.

Ở đây vẫn không an toàn, nên ra ngoài càng sớm càng tốt.

Mặc dù Tần Di ý thức được ảo cảnh vừa rồi chỉ là ảo giác, nhưng nó quá chân thực, lại là chuyện xảy ra trong quá khứ, vẫn khiến tâm tình Tần Di dao động trong chốc lát, có lẽ ở ảo cảnh cuối cùng Hóa Long Thảo đã lợi dụng sơ hở khi tinh thần của hắn bị rối loạn.

Thật xảo quyệt, thật nham hiểm.

Chẳng trách có rất nhiều tộc rồng và rắn khác bị nó hãm hại đến thịt nát xương tan.

Nếu không phải Tần Di làm việc không thẹn với lương tâm, hắn cũng sẽ không thoát thân dễ dàng như vậy.

Nhưng phàm là những kẻ đã từng làm chuyện xấu, nếu bị Hóa Long Thảo dụ dỗ, rất có thể sẽ chìm vào giấc ngủ say trong ảo cảnh mãi mãi không tỉnh lại được.

Hoặc là phát điên.

Nhưng mà……

Tần Di cúi đầu nhìn chồi non đã no nê bắt đầu lăn qua lăn lại trong lòng bàn tay, trong đầu không hiểu sao hiện lên khuôn mặt của Cố Thanh Dung.

Cố Thanh Dung đưa hắn đến đây, nhưng không nhắc nhở điều này với hắn.

Là dân bản địa, Cố Thanh Dung không thể không biết điều này.

Nghĩ đến đây, Tần Di cau mày, tốc độ ngự phong lập tức nhanh hơn.

.

Lúc này, dưới gốc cây cọ

Cố Thanh Dung đang cúi đầu, cẩn thận chải mái tóc đen dài mềm mại óng ả của Thẩm Thanh Đường.

Một sợi dây leo mảnh khảnh nằm trên vai anh, đung đưa trong gió, trông rất đáng yêu.

Lúc này, Cố Thanh Dung dùng lược gỗ đào chải mái tóc đen của Thẩm Thanh Đường, đang định gom thành một cụm thì tay đột nhiên run lên.

Bởi vì… Có một sợi tóc đen trên thái dương của Thẩm Thanh Đường từ từ chuyển sang màu trắng như sương khi anh vuốt mái tóc dài của cậu ra sau.

Cố Thanh Dung đột nhiên nắm chặt lược gỗ trong tay, ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Đường lúc này cũng nhuốm màu giận dữ.

“Sao ngươi lại không biết quý trọng bản thân mình như vậy?”

Nhưng khi đang nói, Cố Thanh Dung đã đưa tay vuốt sợi tóc trắng trên thái dương của Thẩm Thanh Đường, chậm rãi rót linh khí vào đó.

Dưới sự nuôi dưỡng từ linh lực của Cố Thanh Dung, sợi tóc trắng dần có dấu hiệu chuyển sang màu đen, nhưng nó không chuyển sang màu đen ngay lập tức.

Phân thân vừa mới bị tách ra vô cùng mỏng manh và dễ bị tổn thương, Thẩm Thanh Đường thật sự quá tốt bụng…

Nhưng may mắn thay, chỉ có sợi tóc này chuyển sang màu trắng, những sợi còn lại không có dấu hiệu chuyển sang màu trắng.

Cố Thanh Dung đợi một lúc, cảm thấy thân thể Thẩm Thanh Đường không sao nữa, cuối cùng lông mày cũng giãn ra một chút, sau đó cau mày trầm giọng nói: “Thứ ngươi đưa cho hắn không phải là phân thân bình thường sao?”

Dây leo nằm trên vai Cố Thanh Dung co rụt lại, có chút chột dạ.

Cố Thanh Dung nhìn chằm chằm dây leo trong chốc lát, lạnh lùng nói: “Cũng may ngươi là Mộc linh căn Thiên phẩm, người bình thường nếu dám làm như vậy đã sớm chết trăm lần rồi.”

Dây leo khe khẽ quơ quơ chồi non, cảm thấy hơi oan ức.

Cố Thanh Dung cau mày, muốn nói lại thôi.

Mà đúng vào lúc này, một cỗ hỏa linh lực không hề che dấu đột nhiên xuất hiện, chính là Tần Di.

Cố Thanh Dung còn chưa kịp phản ứng, dây leo trên vai anh vèo một cái xông ra ngoài——

Cố Thanh Dung: ?

Cố Thanh Dung: …

Tần Di có chút thở gấp đáp xuống cách đó không xa.

Đang định cất bước đi tới, một sợi dây leo đã vui mừng nhảy nhót vọt tới trước mặt hắn, quấn lấy tay hắn.

Thấy vậy, trong lòng Tần Di run lên, không lập tức đi đến bên cạnh Thẩm Thanh Đường mà hơi nghiêng người, nhắm mắt lại, để cho dây leo vươn lá ra, nhẹ nhàng xoa má hắn.

Lúc này, cho dù không có kết nối linh thức, Tần Di cũng có thể ngầm hiểu Thẩm Thanh Đường đang nghĩ gì.

Khi Cố Thanh Dung nhìn thấy cảnh này, sắc mặt anh mới hơi nguôi giận.

Khi Tần Di cùng dây leo thân mật xong đứng dậy đi tới, Cố Thanh Dung mới hỏi: “Ngươi lấy được Hóa Long Thảo rồi sao?”

Tần Di nghe Cố Thanh Dung hỏi, sắc mặt hơi ngưng trọng, sau đó lại bình tĩnh đáp: “Vâng, nhờ phúc của tiền bối, đã lấy được rồi.”

Dứt lời, Tần Di mắt nhìn chằm chằm phía trước nhẹ nhàng ôm lấy Thẩm Thanh Đường đang nằm trên đùi Cố Thanh Dung.

Mà lúc này, Tần Di rốt cuộc cũng nhìn thấy một sợi tóc trắng trên thái dương của Thẩm Thanh Đường.

Ánh mắt hắn tối sầm lại, không lập tức mở miệng nói chuyện, mà là ngước mắt yên lặng nhìn Cố Thanh Dung.

Cố Thanh Dung mới nói: “Phân thân của cậu ta bị thương rồi, ngươi mau đem phân thân của cậu ta đặt trở về đi.”

Tần Di: ?

Ngay lập tức, Tần Di không kịp nghĩ nhiều, liền xòe bàn tay ra.

Mà lúc này, chồi non mềm nhũn run rẩy ngẩng đầu lên, mặc dù đã hút tinh chất nhân sâm nhưng vẫn bơ phờ.

Nhìn thấy cảnh này, Cố Thanh Dung rất đau lòng, nhưng anh cũng biết là do Thẩm Thanh Đường tự mình lựa chọn nên cũng không nói được gì.

Lúc này Tần Di toàn tâm tập trung vào Thẩm Thanh Đường, tự nhiên không có thời gian để ý tới cảm xúc của Cố Thanh Dung, hắn hít một hơi thật sâu, chậm rãi đặt chồi non lên đầu Thẩm Thanh Đường.

Ngay sau đó, chồi non biến thành ánh sáng màu xanh lá rồi dần dần hòa nhập vào cơ thể của Thẩm Thanh Đường.

Tuy nhiên, sau khi chồi non hợp nhất vào cơ thể của Thẩm Thanh Đường, nước da của Thẩm Thanh Đường chỉ trở nên hồng hào hơn một chút, còn sợi tóc trắng trên thái dương vẫn không phai đi.

Tần Di không khỏi nhíu mày: “Sao lại như vậy?”

Cố Thanh Dung lạnh lùng nói: “Đừng nói là linh thực vật, cho dù là con người khi bị thương liền có thể lập tức khôi phục sao?”

Cảm nhận được sự thù địch của Cố Thanh Dung, Tần Di im lặng một lúc, thay vì đáp lại Cố Thanh Dung, hắn ôm chặt Thẩm Thanh Đường vào lòng mà không nói lời nào, đồng thời nắm tay Thẩm Thanh Đường, truyền chân khí của mình vào cơ thể Thẩm Thanh Đường.

Mặc dù biết Cố Thanh Dung đối với mình có địch ý, Tần Di vẫn tự trách mình.

Dù thế nào đi nữa, lần này quả thật là do hắn sơ suất nên đã không bảo vệ tốt Thẩm Thanh Đường, hắn không có tư cách biện minh.

Cảm nhận được bầu không khí lạnh lùng giữa hai người, có hai sợi dây leo mảnh khảnh màu xanh lục lặng lẽ vươn ra, lần lượt cào vào vai Cố Thanh Dung và Tần Di.

“Đừng quậy, ngoan.”

“Ta không có giận chó đánh mèo —“

Hai người đồng thời lên tiếng, kết quả cả hai đều giật mình, ngẩng đầu nhìn nhau, liền thấy trên vai đối phương treo lủng lẳng một sợi dây leo.

Im lặng ngắn ngủi.

Cuối cùng, Cố Thanh Dung là người lên tiếng trước: “Lúc nãy ta đã nặng lời rồi, lấy được Hóa Long Thảo không phải dễ, Thanh Đường tốt bụng, ta chỉ là —” Chỉ là không quen nhìn Thẩm Thanh Đường trả giá vì Tần Di nhiều như vậy, luôn cảm thấy Thẩm Thanh Đường phải chịu thiệt thòi.

Nhưng Thẩm Thanh Đường đã tự nguyện làm điều đó, cho nên Cố Thanh Dung nói giữa chừng liền ngưng bặt.

“Ta biết tiền bối như vậy là vì tốt cho Thanh Đường.” Một lát sau, Tần Di bình tĩnh nói.

“Lần này quả thật là lỗi của ta, tiền bối tức giận là chuyện bình thường.”

Cố Thanh Dung ánh mắt khẽ động, vừa muốn nói chuyện, một phiến lá thật lớn đã từ trên đỉnh đầu cây cọ rơi xuống.

Cố Thanh Dung cảm nhận được ý thức của cây cọ, nói với Tần Di: “Cây cọ tiền bối nói vấn đề của Thanh Đường không nghiêm trọng, bảo chúng ta đừng tranh cãi nữa.”

Tần Di: …

Cuối cùng, dây leo cọ tới cọ lui quanh vai hai người dụ dỗ một hồi, mới có thể làm dịu đi bầu không khí có phần căng thẳng này.

------oOo------

Chương 110: Đây chính là Thiên mệnh.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 110: Đây chính là Thiên mệnh.

Sau cùng Cố Thanh Dung tự mình đứng dậy rời đi, để lại không gian cho Tần Di và Thẩm Thanh Đường.

Gió Nam ấm áp thổi qua người Tần Di và Thẩm Thanh Đường, khiến mái tóc dài và quần áo của họ khẽ đung đưa, ngay cả dây leo đang lười biếng nằm trên vai Tần Di cũng rung rinh không ngừng.

Lúc này, Tần Di nhẹ nhàng vuốt ve phiến lá mềm của dây leo, thấp giọng nói: "Sắp được về nhà rồi, em vui không?"

Dây leo gật đầu.

Tần Di mỉm cười: "Sau này đừng có làm liều nữa."

Dây leo nghĩ nghĩ, lại chọc chọc lòng bàn tay Tần Di.

Tần Di cảm nhận được ý nghĩ của dây leo, lấy làm lạ: "Em muốn ngọc giản kia làm gì?"

Một tia linh thức mỏng manh truyền vào trong đầu Tần Di: Thanh Dung tiền bối nói, phương pháp luyện chế Hóa Long Thảo không hề đơn giản, không thể nuốt sống, phải nấu cùng các dược liệu khác rồi uống trong vòng mười tám ngày.

Tần Di không khỏi nhíu mày: "Phiền phức như vậy sao?"

Dây leo vỗ Tần Di một cái: Hóa rồng làm gì đơn giản như vậy, nhất định phải tẩy tủy trước, nếu không sức chống đỡ của cơ thể chàng không chịu nổi kích thích khi hóa rồng, rất dễ bị nổ tung.

Tần Di trầm mặc một lát, thầm nghĩ kiếp trước bản thân mình đã trực tiếp nuốt sống Hóa Long Thảo.

Mặc dù thập tử nhất sinh, nhưng quả thật đã thành công.

Tuy nhiên, di chứng do nuốt sống Hóa Long Thảo ở kiếp trước khiến cho Tần Di luôn ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, và luôn có cảm giác khát khô cổ.

Làn da trên người hắn bị xé rách rất nhiều do phải chịu đựng quá nhiều năng lượng khi hóa rồng, khiến những vết sẹo trên mặt càng thêm kinh khủng.

Nghĩ đến đây, Tần Di do dự một chút, quyết định làm bộ như không biết chuyện gì, làm theo lời Thẩm Thanh Đường.

Ở kiếp trước, chính vì cái chết của Thẩm Thanh Đường, hắn không còn luyến tiếc gì với thế giới, nên bằng mọi giá nuốt chửng Hóa Long Thảo.

Nhưng kiếp này, hắn vẫn muốn cùng Thẩm Thanh Đường sống thật tốt, cho nên nhất định phải chú ý.

Hơn nữa … bây giờ hắn thực sự không muốn trở nên xấu xí.

Nghĩ tới đây, Tần Di không chút do dự lấy ngọc giản ra, đưa cho dây leo.

Dây leo trèo lên ngọc giản, quấn quanh vài vòng, sau đó rót một lượng nhỏ linh thức vào bên trong, đọc thông tin bên trong.

Sau khi đọc xong, dây leo vui vẻ nói: Quả nhiên là có phương pháp bào chế Hóa Long Thảo.

Tần Di nói: "Cần dược liệu gì ta sẽ đi tìm."

Dây leo lắc đầu vui vẻ nói: Chàng không cần tìm đâu, em đã làm quen với linh thực vật ở đây rồi, chỉ cần hỏi thăm một chút là sẽ biết nó ở đâu, đến lúc đó chàng chỉ cần đi lấy về là được.

Sắc mặt Tần Di càng thêm nhu hòa: "Em càng ngày càng lợi hại rồi."

Dây leo tự hào ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy dáng vẻ trẻ con của dây leo, trong lòng Tần Di dần mềm nhũn – sau khi Thẩm Thanh Đường trở thành dây leo, em ấy càng ngày càng biết làm nũng.

Nhưng như vậy cũng rất tốt, ít nhất hắn sẽ không quá lo lắng.

.

Dược liệu cần thiết rất nhanh đã thu thập đủ, mặc dù tâm trạng của Cố Thanh Dung trông có vẻ vẫn không tốt, nhưng vẫn tận lực giúp bọn họ thu thập thật nhiều dược liệu.

Thấy vậy, Tần Di mới hơi buông lỏng cảnh giác với Cố Thanh Dung.

Chỉ coi như Cố Thanh Dung không nói cho hắn biết đặc điểm của Hóa Long Thảo là nhất thời sơ suất.

Suy cho cùng, vẫn có thể thấy được Cố Thanh Dung rất quan tâm đến Thẩm Thanh Đường.

Dây leo cũng không nghĩ nhiều, mấy ngày nay nó khôi phục rất tốt, lúc này có mấy sợi dây leo mảnh mai đang làm việc luôn chân luôn tay, nhanh chóng xử lý tất cả dược thảo, làm sạch sẽ cho vào một cái lọ sứ nhỏ.

Thấy vậy, Tần Di khẽ cười một tiếng, lấy ra hộp ngọc đựng Hóa Long Thảo.

Bên này Tần Di vừa mở nắp hộp ngọc ra, Hóa Long Thảo đột nhiên nhảy dựng lên, từ mép hộp nhảy ra ngoài.

Động tác này quá nhanh, Tần Di bị nắp hộp ngọc chặn lại một phần, khi hắn nhìn thấy thì Hóa Long Thảo đã rơi xuống đất.

Ánh mắt Tần Di trầm xuống, muốn duỗi tay bắt lấy Hóa Long Thảo, thì đã có một sợi dây leo xanh biếc phóng ra, quấn lấy Hóa Long Thảo, trói chặt lại.

Hóa Long Thảo liều mạng giãy giụa giữa đám dây leo, cố gắng dùng gai nhọn đâm thủng dây leo, nhưng dây leo đã học khôn rồi, nếu Hóa Long Thảo muốn đâm nó, nó sẽ dùng chính chiếc lá của mình quất vào Hóa Long Thảo.

Để trả thù, dây leo rất hung dữ, cuối cùng, Hóa Long Thảo choáng váng đến mức chỉ có thể cầu xin tha thứ.

Cố Thanh Dung đứng trầm mặc ở bên cạnh rốt cuộc không nhịn được nữa, lúc này mới nói: "Kỳ thực cũng không cần giết nó."

Dây leo và Tần Di đồng thời ngẩng đầu lên.

Cố Thanh Dung lúc này nhìn thoáng qua Hóa Long Thảo bị dây leo trói buộc, nói: "Thứ có giá trị trên người nó chính là linh dịch đã hấp thu máu thịt của những con rồng, rắn khác, bảo nó ép linh dịch ra ngoài, tha cho nó một mạng đi."

Dây leo im lặng một lúc, rung rinh phiến lá.

Cố Thanh Dung hiểu ý của dây leo, nói: "Nếu như nó đồng ý, linh dịch của nó còn tốt hơn khi nấu nó lên, cũng tinh khiết hơn."

"Dùng nhiều dược liệu như vậy để luyện chế, chính là để giải trừ độc tố mà nó sinh ra do tức giận khi giãy giụa, chỉ cần có thể lấy được linh dịch, độc tố bên trong sẽ ít hơn rất nhiều."

Dây leo: ?

Thì ra là vậy sao?

Mà lúc này nghe thấy Cố Thanh Dung nói như vậy, Hóa Long Thảo lập tức gật gật đầu, làm ra một bộ đáng thương, hoàn toàn khác với dáng vẻ chuẩn bị chạy trốn thông minh xảo trá vừa rồi.

Nhưng dây leo vẫn không đáp lại ngay, mà liếc nhìn Tần Di ở bên cạnh.

Tần Di khôi phục trí nhớ kiếp trước, cho nên hắn tự nhiên biết nuốt sống Hóa Long Thảo sẽ sinh ra độc tố, thấy Cố Thanh Dung nói như vậy, hắn suy nghĩ một chút nói: "Nếu Thanh Dung tiền bối đã nói như vậy, vậy cứ nghe lời tiền bối thôi."

Tần Di vừa dứt lời, Cố Thanh Dung có chút kinh ngạc —— anh còn tưởng Tần Di ít nhất cũng hoài nghi anh.

Không ngờ Tần Di lại dễ dàng đồng ý như vậy.

Cố Thanh Dung ánh mắt lóe lên, nhìn Tần Di với một tâm thế khác.

Thấy cả hai người đều đồng ý, dây leo quơ quơ phiến lá trước mặt Hóa Long Thảo.

Hóa Long Thảo đấu tranh một lúc, nhưng vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Ngay sau đó, dây leo duỗi ra một nhánh dây leo mỏng manh nhất, xì một tiếng chui vào Hóa Long Thảo.

Đều là linh thực vật, dây leo tự nhiên có thể phân biệt được thành phần của linh dịch, nó vẫn rất sáng suốt, không muốn Hóa Long Thảo âm thầm tiết ra bất kỳ

độc tố gây ảo giác nào, tổn hại đến Tần Di.

Sau khi dây leo chui vào Hóa Long Thảo, nó hấp thu linh dịch một lúc rồi rút ra, sau đó nhỏ linh dịch mà nó đã hấp thu vào trong bình sứ nhỏ.

Hành động lưu loát.

Hóa Long Thảo bị rút linh dịch lập tức trở nên mềm nhũn và ủ rũ, nhưng nó không dám lên tiếng, dù sao tính mạng của nó vẫn nằm trong tay người khác.

Tần Di thu hồi lại Hóa Long Thảo đã chiết xuất linh dịch, đám dây leo lại bắt đầu sắc thuốc.

Nhìn một màn này, Cố Thanh Dung không hiểu sao im lặng hồi lâu, cuối cùng chậm rãi đi ra ngoài, không nói lời nào.

Thẩm Thanh Đường chỉ chuyên tâm điều khiển dây leo sắc thuốc, không phát hiện tâm tình của Cố Thanh Dung thay đổi, nhưng Tần Di thì có.

Nhưng hắn không quay đầu nhìn.

Chỉ cần Cố Thanh Dung không cản trở hắn hóa rồng, mọi chuyện đều có thể giải quyết.

.

Cố Thanh Dung đi tới dưới cây cọ, lúc này vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve thân cây cọ, thấp giọng nói: “Ta làm như vậy là đúng hay sai, ta cũng không biết.”

Hóa Long Thảo là đồng tộc của anh, một chi của cây đa, có thể coi là một đồng tộc rất lợi hại.

Dù sao phần lớn thời gian, không có linh thực vật nào có thể chống lại yêu thú.

Nhưng Hóa Long Thảo có thể một lúc giết chết rất nhiều yêu thú, ở một mức độ nào đó có thể coi là dị chủng và đứng đầu trong giới linh thực vật.

Nhưng Cố Thanh Dung theo một nghĩa nào đó đã phản bội nó.

Mà một khắc khi Tần Di trở về, Cố Thanh Dung cũng phát hiện, Tần Di đã biết anh biết đặc tính của Hóa Long Thảo nhưng lại không nói rõ, hiển nhiên đã lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Nhưng lúc đó Cố Thanh Dung thật sự không nói ra được…

Tuy rằng anh biết hành vi của mình có vẻ rất thiếu quyết đoán, rõ ràng có ý định giúp đỡ Tần Di, nhưng cuối cùng cũng không giúp được gì, nhưng anh thật sự không có cách nào…

Cây cọ cảm nhận được mâu thuẫn của Cố Thanh Dung, lúc này vươn ra phiến lá dày rộng lặng lẽ che trên đầu Cố Thanh Dung, mang cho anh bóng mát, yên lặng an ủi.

Cố Thanh Dung nghe một hồi, nhàn nhạt cười nói: “Ta quả thực là suy nghĩ cho Thập Vạn Đại Hoang, nhưng chuyện này vốn là lỗi của ta. Cây cọ tiền bối không cần an ủi ta.”

Cây cọ không nhiều lời, mà chỉ nghiêm túc dùng lá cây che ánh mặt trời chói chang cho Cố Thanh Dung.

Cố Thanh Dung hơi sửng sốt, sau đó thấp giọng nói: “Ngài nói đây là Thiên mệnh?”

Nói xong, Cố Thanh Dung không khỏi nhìn về phía Tần Di cùng Thẩm Thanh Đường.

Anh nhìn chằm chằm vào dây leo đang cẩn thận sắc thuốc, trong khi Tần Di đang che nắng cho Thẩm Thanh Đường, im lặng một lúc: “Phải rồi, lúc đó đền Thần đã có một lời tiên tri, rằng ba gia tộc sẽ thống nhất đất nước.”

Cuối cùng, một giọng nói ấm áp mềm mại khẽ vang lên, cây cọ rất ít khi lên tiếng.

“Nếu coi Tần Di như đồng loại, chẳng phải sẽ tốt hơn sao, ít nhất ngươi đã cứu được Hóa Long Thảo một mạng, đúng không?”

Cố Thanh Dung trầm mặc một hồi, sau đó cười nói: “Tiền bối giỏi an ủi thật.”

“Ta chỉ nói sự thật.”

Cố Thanh Dung cười cười không nói nữa.

Lúc này, ở xa xa, Tần Di đã ngửa cổ uống xong nước thuốc lần thứ nhất, sau đó nhắm mắt lại bắt đầu đả tọa.

Cố Thanh Dung thấy vậy, ánh mắt khẽ động, xa xa nói: “Ngươi đến linh đàm đi, cởi y phục ra. Hóa Long Thảo sẽ khiến ngươi lột da.”

Cố Thanh Dung vừa nói ra lời này, sắc mặt Tần Di khẽ biến, mở to hai mắt, lộ ra vẻ cổ quái.

Tuy nhiên, sau khi do dự một lúc, hắn vẫn nghe theo lời Cố Thanh Dung, bế Thẩm Thanh Đường lên, đi đến bên hồ nước.

.

Thẩm Thanh Đường nằm yên lặng giữa những bông cỏ linh lăng bên cạnh hồ nước, trong khi Tần Di cởi bỏ quần áo từ từ bước xuống nước.

Mặt trời chói chang, khiến làn da của Tần Di trở nên trắng mịn như ngọc, phảng phất tản ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, chói mắt không tả nổi.

Bắp chân thon dài, thắt lưng rắn chắc.

Dây leo cứ vậy nằm trên bụi cỏ, nhìn không chớp mắt, những chiếc lá rung lên một cách thích thú.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực sau lưng, Tần Di theo bản năng nhíu mày.

Ào một tiếng, Tần Di cuối cùng cũng tiếng vào trong nước.

Dây leo ngay lập tức cúi đầu, tỏ vẻ thất vọng.

Tần Di: …

Nhưng rất nhanh dược tính của Hóa Long Thảo đã bắt đầu phát huy tác dụng, Tần Di vội vàng điều chỉnh tư thế, ngồi ở giữa ao nước, bắt đầu tẩy kinh phạt tủy lần thứ nhất.

------oOo------

Chương 111: Em cảm thấy chàng không còn thích em nữa rồi.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 111: Em cảm thấy chàng không còn thích em nữa rồi.

Bởi vì kiếp trước đã trải qua giày vò của Hóa Long Thảo, lần này Tần Di càng thêm cẩn thận.

Nhưng ngoài dự liệu của Tần Di, lần này sau khi hắn uống linh dịch của Hóa Long Thảo, thống khổ cũng không nặng nề như kiếp trước, thậm chí còn không bằng một phần mười của kiếp trước, hắn cảm giác được từng tia máu và chất bẩn đang bài tiết ra ngoài da.

Có lẽ là do kiếp trước hắn trực tiếp nuốt sống Hóa Long Thảo, một lần liền thành công hóa rồng, nhưng lần này hắn phải chia ra làm mười tám lần, thương tổn giảm xuống.

Dần dần, theo những chất bẩn và tia máu thải ra ngoài từng chút một, làn da của Tần Di cũng trở nên nứt nẻ theo các mức độ khác nhau.

Ngay sau đó, mảng lớn da thịt trắng trẻo từ từ khô héo rơi xuống, rơi vào trong nước, nhưng nháy mắt liền biến mất.

Cuối cùng, khi Tần Di mở mắt ra, toàn thân hắn toát ra một tia sáng bóng nhàn nhạt như được đổi mới, mịn màng trắng nõn như ngọc bội.

Da mặt lại càng mịn màng hơn, giống như một tiểu cô nương vậy.

Lúc trước trên người Tần Di còn có một ít vết sẹo, lần này tẩy tủy xong, vết sẹo rõ ràng đã mờ đi rất nhiều.

Lúc này, hắn mới chậm rãi mở mắt ra, cúi đầu nhìn thoáng qua cánh tay quá trắng nõn và mịn màng của mình, đôi mày thanh tú xinh đẹp chợt nhíu lại.

Vốn dĩ Tần Di đã cảm thấy màu da của mình rất trắng, cho nên lúc săn thú hắn thường xuyên ra ngoài phơi nắng, khiến cho màu da của mình sạm đi một chút.

Giờ thì hay rồi, còn trắng trẻo nữ tính hơn xưa…

Mà dây leo thấy Tần Di khôi phục nhanh như vậy, lập tức theo dòng nước lặng lẽ bơi qua.

Mắt thấy dây leo mảnh khảnh sắp âm thầm quấn lấy eo mình, Tần Di nhíu mày, lập tức nắm lấy đầu dây leo.

Dây leo: …

Nhìn chằm chằm dây leo liều mạng giãy giụa trong lòng bàn tay, Tần Di trầm mặc một lát, bất đắc dĩ nói: "Em ngoan ngoãn một chút được không, đây là lần tẩy tủy đầu tiên, còn mười bảy lần nữa."

Dây leo tức giận đem một tia linh thức rót vào lòng bàn tay Tần Di: Em chỉ muốn ôm chàng một cái.

Nói vậy, Tần Di liền hoàn toàn bó tay.

Vì vậy hắn chỉ có thể từ từ buông lỏng lòng bàn tay, nói: "Em muốn ôm thế nào?"

Dây leo vèo một cái nhảy lên, sau đó ưỡn ẹo quấn lấy eo Tần Di.

Thắt lưng của Tần Di vừa đẹp vừa săn chắc, làn da cũng trở nên mịn màng bóng loáng hơn, dây leo bò lên cọ tới cọ lui trên đó.

Tần Di: …

Tại sao trước đây hắn không nhận ra Thẩm Thanh Đường lại có sở thích thái quá như vậy?

Hay ý em là em biến thành dây leo không thể nói chuyện liền có thể muốn làm gì thì làm sao?

Bị dây leo cọ cọ xát xát một hồi, Tần Di rốt cục không chịu nổi nữa, vươn hai ngón tay nhẹ nhàng bóp dây leo một cái, nói: "Được rồi, đứng lên thôi."

Dây leo lưu luyến lại cọ một cái.

Tần Di: …

Lập tức, Tần Di rốt cục nhịn không được hỏi: "Rốt cuộc em làm sao vậy? Lại lén đọc thoại bản phải không?"

Cả ngày trong đầu chỉ toàn là mấy thứ không đâu ra đâu.

Dây leo lắc lắc hai chiếc lá xanh non trên đầu, cực lực kháng nghị: Là tại vì Lan Đình trở nên đẹp trai quá chứ bộ!

Tần Di nghe thấy câu này của dây leo, ánh mắt hắn khẽ động, vô thức nhìn xuống mặt nước.

Rất nhanh, một khuôn mặt lạnh lùng tuấn mỹ hiện ra trong ao nước, lông mày thanh tú, sống mũi cao thẳng như ngọc, môi mỏng đỏ nhạt, mang theo một nét cao quý.

Vết sẹo trên mặt Tần Di bởi vì tẩy kinh phạt tủy mà biến mất hơn một nửa, làn da trắng nõn gần như trong suốt khiến những vết sẹo còn sót lại trông vô cùng nhợt nhạt, khiến cho đường nét của Tần Di càng thêm gọn gàng phóng khoáng.

Nhìn chằm chằm chính mình ở trong nước, Tần Di vô thức mím môi mỏng, trong con ngươi màu đỏ tươi lộ ra một tia không vui.

Đẹp thì có đẹp đó, nhưng mà nhìn không được tự nhiên.

Nhưng nhìn thấy biểu cảm hưng phấn của dây leo, Tần Di muốn nói lại thôi, cuối cùng hắn cũng không tiện đánh giá gì về bộ dạng của mình bây giờ, đành thở dài nói: "Được rồi, chúng ta về trước đi."

Dây leo tiếp tục cọ cọ cọ.

Khóe miệng Tần Di giật giật, rốt cuộc nhịn không được, ào một tiếng từ trong nước đứng dậy, sau đó túm lấy đầu dây leo, giơ tay ném dây leo vào bờ, sau đó chuẩn bị mặc quần áo vào.

Nhưng Tần Di nào có ngờ, hắn bước nhanh đi tới nơi lúc nãy để quần áo, lại phát hiện quần áo của mình đã biến mất.

Tần Di: ? ? ?

Tần Di lập tức cau mày ngẩng đầu lên, liền thấy một đống lớn quần áo nằm rải rác xung quanh chỗ Thẩm Thanh Đường đang ngủ.

Đúng là đồ của hắn.

Lúc này, dây leo còn đang túm lấy giày của Tần Di, cố hết sức kéo đi thật xa.

Tần Di: …

Tiến lên hai bước, Tần Di một cước giẫm lên giày của mình.

Dây leo giật một cái, nhưng không di chuyển được, thế là tiếp tục kéo kéo kéo.

Lông mày Tần Di lặng lẽ giật một cái, hắn có chút nhịn không được nhưng vẫn không lên tiếng.

Mà lúc này, dây leo cũng đã ý thức được gì đó, quay đầu nhìn lại.

Nó vừa nhìn thấy Tần Di, liền giật bắn người, co rụt lại, chui trở vào cơ thể Thẩm Thanh Đường đang nằm ngủ ở bên cạnh.

Ngay cả một cái chồi cũng không để lại cho Tần Di.

Một bộ giả làm đà điểu.

Tần Di cả người ướt sũng: …

Nhưng là đạo lữ của mình, còn không phải do mình cưng chiều em ấy sao, Tần Di tức giận thì tức giận, bất lực thì bất lực, nhưng cũng không thể trút giận lên người bệnh.

Hắn chỉ có thể đi chân trần tới, lặng lẽ nhặt quần áo của mình trước.

Tần Di ở một bên yên lặng mặc quần áo, nhưng vừa mới mặc quần áo lót vào, Tần Di liền cảm giác sau lưng có gì đó khác thường.

Hắn im lặng nhíu mày, cũng không lập tức quay đầu lại, nhưng chớp mắt một cái, có một cơ thể ấm áp mềm mại đã nhào về phía hắn.

Phản ứng đầu tiên của Tần Di là ngưng tụ ra một luồng kiếm khí trong lòng bàn tay, nhưng sau khi cảm nhận được luồng khí tức quen thuộc ấy, đồng tử của hắn đột nhiên co rút lại, hắn lập tức bóp nát kiếm khí trong lòng bàn tay.

Đột nhiên bị đẩy lui về phía sau như vậy, Tần Di bất ngờ không kịp phòng bị đổ người xuống giữa bụi hoa mềm mại…

Tần Di nằm bẹp xuống bụi hoa, mặc dù không quá đau, nhưng vẫn khiến trước mắt hắn biến đen, hoa mắt chóng mặt.

Nhưng một hương thơm ngọt ngào quen thuộc phả vào mặt, rất nhanh đã khiến Tần Di tỉnh lại.

Hắn giãy giụa mở mắt ra, giơ tay trái lên, liền đối diện với gương mặt xinh đẹp tuyết trắng quen thuộc ở trước mặt.

Hàng mi mảnh mai của Thẩm Thanh Đường khẽ run lên, lúm đồng tiền bên khóe miệng càng sâu hơn bình thường, đôi mắt trong veo mang theo ý cười ngọt như mật.

Cả người nhẹ nhàng mềm mại như một viên kẹo bông.

Trước mắt Tần Di như thoáng qua tia sáng dịu dàng ngọt ngào, nụ cười kia khiến hắn không cách nào rời mắt được.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Đường cúi đầu, có chút không hài lòng cắn vào chiếc cằm xinh đẹp thon gầy của Tần Di, kéo Tần Di từ trong trạng thái xuất thần trở về.

Cắn xong, Thẩm Thanh Đường tức giận nói: “Sao chàng còn đờ ra đấy?”

Câu này vừa nói xong, sắc mặt của Thẩm Thanh Đường liền thay đổi, vẻ mặt của Tần Di vừa tỉnh lại cũng có chút kỳ quái.

Vì đã nhiều ngày không nói nên bây giờ Thẩm Thanh Đường đột nhiên lên tiếng, giọng cậu hơi mỏng yếu, còn có chút khàn khàn, không còn dịu dàng mềm mại như trước mà giống như một đứa trẻ mới tập nói không lâu.

Thẩm Thanh Đường mặt đỏ bừng, mím môi không chịu nói chuyện.

Lúc này, Tần Di dần tỉnh táo lại, ánh mắt lập tức tối sầm, vươn tay nắm lấy cổ tay mảnh khảnh trắng nõn của Thẩm Thanh Đường.

Chắp ba ngón tay lại, cẩn thận bắt mạch một hồi, sắc mặt Tần Di càng thêm khó coi.

“Sức khỏe còn chưa khôi phục hoàn toàn, em còn làm loạn như vậy.”

Thẩm Thanh Đường cắn môi, vùi đầu vào cổ Tần Di, nhỏ giọng nói: “Nhưng em nhớ chàng mà.”

Tần Di trong lòng khẽ run, động tác dừng lại.

Nhưng đến khi Tần Di dần trầm tĩnh lại, hắn mới chợt nhận ra quần áo của mình còn chưa mặc xong, hai người cứ ôm nhau như vậy, thân thể mềm mại của Thẩm Thanh Đường tựa vào trong lòng hắn, một mảng lớn da thịt mềm mại của hai người họ tiếp xúc với nhau, ở nơi đó từ từ nảy sinh nhiệt độ nóng bỏng…

Tần Di nhướng mày, trong tiềm thức muốn đẩy Thẩm Thanh Đường ra, bây giờ không phải lúc nói chuyện yêu đương.

Có rất nhiều linh thực vật đang nhìn bọn họ.

Kết quả, Thẩm Thanh Đường đúng vào lúc Tần Di muốn đẩy cậu ra, đột nhiên giơ cùi chỏ lên chống cằm, thế là lại đè Tần Di đang chuẩn bị ngồi dậy xuống.

Tần Di hừ một tiếng, Thẩm Thanh Đường cười tủm tỉm nhúc nhích người sáp tới, ánh mắt sáng ngời ranh mãnh, nhìn chằm chằm Tần Di bằng ánh mắt có chút đáng thương, nói: “Lan Đình lại muốn đẩy em ra.”

Tần Di: …

“Chàng không nhớ em chút nào hết.” Thẩm Thanh Đường lên án.

Tần Di bất đắc dĩ: “Không phải mỗi ngày ta đều ở bên cạnh em sao?”

Trên gò má trắng như tuyết của Thẩm Thanh Đường thoáng ửng hồng, nhẹ nhàng nói: “Nhưng chàng không có hôn em, cũng rất ít khi ôm em.”

“Em cảm thấy chàng không còn thích em nữa rồi.”

Tần Di sửng sốt một lúc, vừa dở khóc dở cười vừa bất lực, cuối cùng hắn thở dài một tiếng, khẽ đưa tay ra, gãi chóp mũi trắng nõn của Thẩm Thanh Đường, nói: “Không có, ta vẫn thích em nhất.”

Thực ra Thẩm Thanh Đường có chút vô cớ gây sự, cố tình muốn nghe Tần Di nói câu này.

Tần Di vừa nói như vậy cậu liền cảm thấy an lòng, lúc này mới mỉm cười ghé vào lồng ngực của Tần Di.

Thấy vậy, Tần Di im lặng ôm lấy eo của Thẩm Thanh Đường, nghiêm túc nói: “Em còn chưa hồi phục, đừng cố dùng linh lực để biến hình.”

“Em không chịu.”

Tần Di: …

Ngay khi Tần Di cảm thấy không còn cách nào, muốn bắt Thẩm Thanh Đường đổi trở về, thì Thẩm Thanh Đường lại ngẩng đầu, dùng đôi mắt đẹp ướt át lặng lẽ nhìn hắn, cười nói: “Chỉ nửa canh giờ thôi, có được không? “

Tần Di câm nín.

Yêu cầu này cũng không quá đáng.

Không thể từ chối được.

Thấy Tần Di đồng ý, khóe môi Thẩm Thanh Đường lại cong lên, sau đó cậu hàm súc nhéo nhéo ngón tay của Tần Di, nhẹ giọng nói: “Nửa canh giờ không dài, nhưng cũng không ngắn.”

Tần Di hiểu được ý của Thẩm Thanh Đường, lại nhíu mày: “Không được, thân thể của em đã như này rồi—“

“Em có thể giúp chàng nha.”

Tần Di: ?

Tần Di sắc mặt trầm xuống, hắn theo bản năng muốn phản bác, lại có một sợi dây leo lẳng lặng quấn quanh eo hắn, sau đó nhanh nhẹn chui vào vạt áo của hắn.

Đồng tử của Tần Di co rụt lại, hắn đưa tay muốn chộp lấy sợi dây leo thác loạn kia, nhưng lúc này Thẩm Thanh Đường đã sấn tới, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, đồng thời đan mười ngón tay vào nhau, nũng nịu nói: “Lan Đình đừng có động mà.”

Dây leo trượt vào càng sâu, trên trán Tần Di nhất thời rịn ra một tầng mồ hôi lạnh, nhất thời bỏ tay Thẩm Thanh Đường ra không được, mà không bỏ ra cũng không được, thật sự là vô cùng bất đắc dĩ.

------oOo------

Chương 112: Ta là muốn em ở bên cạnh ta, chứ không phải quấn ta như đòn bánh tét.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 112: Ta là muốn em ở bên cạnh ta, chứ không phải quấn ta như đòn bánh tét.

Gió nhẹ lướt qua, Tần Di và Thẩm Thanh Đường được bụi hoa cao nửa người che khuất, xa xa nhìn không thấy gì.

Nhất là khi Tần Di còn mặc một bộ đồ màu trắng như tuyết.

Những ngón tay của Thẩm Thanh Đường mảnh khảnh mềm mại, lại rất dẻo dai, có mấy lần Tần Di muốn thoát khỏi tay cậu, nhưng vừa mới thoát ra, lại bị cậu nắm chặt lại.

Làn da mỏng manh áp sát vào lòng bàn tay hơi đổ mồ hôi của Tần Di, Tần Di nhíu chặt mày, cảm giác dây leo đang chạy loạn trên người mình, cuối cùng không nhịn nữa đột ngột lật người lại, đè lên người Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường ngửa mặt lên trời, mái tóc đen dài tung bay như mây, càng làm cho khuôn mặt cậu trắng trẻo hơn.

Lúc này, Tần Di đè đầu gối lên bắp chân đang lộn xộn của Thẩm Thanh Đường, trầm giọng nói: "Còn quậy nữa, ta sẽ nổi giận—"

Hắn còn chưa nói xong, dây leo trong quần áo của hắn lại nghịch ngợm uốn lượn.

Tần Di sắc mặt tái xanh.

Cuối cùng, Tần Di không nhịn được nữa, toàn thân phát ra một cỗ nhiệt độ nóng bỏng.

Dây leo đột nhiên bị bỏng, lập tức ủy khuất rút lại.

Thẩm Thanh Đường không vui nữa: "Chàng đốt em."

Tần Di nhíu mày: "Nhiều linh thực vật nhìn như vậy, em còn không biết sợ."

Thẩm Thanh Đường lầm bầm: "Cũng đâu phải không mặc quần áo."

Tần Di nhướng mày, sau đó nhéo nhẹ lòng bàn tay Thẩm Thanh Đường, trầm giọng nói: "Đừng làm loạn nữa, đứng dậy đi."

Thẩm Thanh Đường không nghe lời không làm theo quay mặt đi: "Không dậy."

Tần Di: …

Nhưng Tần Di không muốn dung túng Thẩm Thanh Đường làm bậy nữa, nhướng mày vươn tay ôm Thẩm Thanh Đường lên.

Kết quả là Thẩm Thanh Đường đoán trước được suy nghĩ của hắn, đột nhiên nói: "Chàng hôn em một cái, em sẽ đứng dậy."

Cánh tay đang ôm Thẩm Thanh Đường của Tần Di hơi khựng lại.

Cuối cùng, Tần Di bất đắc dĩ thở dài một hơi, sau đó vươn hai tay từ từ ôm Thẩm Thanh Đường lên ngồi vào trong lòng hắn.

Đôi mắt sáng ngời của Thẩm Thanh Đường nở một nụ cười, cậu yên lặng nhìn hắn.

Cuối cùng Tần Di cũng cong lên khóe môi, sau đó vươn tay vuốt ve gương mặt Thẩm Thanh Đường, nghiêng đầu hôn cậu.

Gió thổi tung mái tóc dài hai bên thái dương của hai người, từng sợi tóc chạm vào gò má trắng nõn của Thẩm Thanh Đường.

Môi Tần Di hơi ấm, môi Thẩm Thanh Đường mềm mại ngọt ngào như hoa đào mới hái.

Môi răng hai người quấn lấy nhau, trong hơi thở có mùi thơm ngọt ngào ấm áp.

Nụ hôn này kéo dài một lúc, Tần Di không tự chủ được nắm chặt cổ tay Thẩm Thanh Đường, hôn càng sâu hơn, Thẩm Thanh Đường lại có chút thở dốc.

Cần cổ mảnh khảnh trắng nõn uốn ra một vòng cung đẹp mắt, cuối cùng Tần Di ánh mắt sắc bén ôm lấy eo Thẩm Thanh Đường, sau đó kéo Thẩm Thanh Đường đang đỏ bừng mặt mũi gần như thở không ra hơi trở lại trong lòng mình.

Thẩm Thanh Đường ho khan hai tiếng, dựa vào vai Tần Di than thở: “Chàng muốn làm em chết ngạt đấy à?”

Nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, Tần Di vòng tay ôm thân thể gầy yếu mềm mại vào trong lòng, không khỏi có chút buồn cười: “Vừa để ta hôn, vừa chê ta hôn không giỏi, hửm? “

Thẩm Thanh Đường: …

Kỳ thực cậu là một đứa mắt to hơn bụng điển hình.

Dám tán tỉnh nhưng không dám thừa nhận mà thôi.

Tần Di hiểu tính nết của Thẩm Thanh Đường, thấy cậu lúc này đỏ mặt, liền biết cậu đã chuyển sang chế độ ngại ngùng nên tự giác không nói nữa, đưa tay lấy quần áo ở bên cạnh mặc vào.

Thẩm Thanh Đường lúc này mới hoàn hồn lại, lặng lẽ liếc nhìn Tần Di.

Tần Di hiện tại cũng không sợ cậu nhìn nữa, chỉ cười cười, khẽ nói: “Nếu em còn nhìn nữa, người chịu khổ chính là em.”

Thẩm Thanh Đường: …

Khẽ hừ một tiếng, Thẩm Thanh Đường đỏ mặt thực sự không dám nhìn nữa.

Phái thực dụng như Tần Di đôi khi thực sự rất đáng sợ …

Sau khi Tần Di mặc quần áo xong, quay người lại, Thẩm Thanh Đường ngồi dưới đất ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Tần Di ánh mắt khẽ động, liền trực tiếp cúi người ôm cậu lên!

Y phục màu trắng tung bay, mái tóc đen xõa ra, Thẩm Thanh Đường được Tần Di ôm xoay người một vòng.

Thẩm Thanh Đường: !

Hai cơ thể lắc lư, vẫn là Thẩm Thanh Đường vươn tay ra ôm lấy cổ Tần Di, giữ cho mình không ngã xuống.

Nhưng như vậy, cậu lại va vào lòng của Tần Di, môi cậu trong lúc vô tình chạm phải cần cổ mảnh khảnh xinh đẹp Tần Di.

Sự đụng chạm mát lạnh và tinh tế này ngay lập tức khiến Thẩm Thanh Đường quay đầu đi như bị điện giật.

Kết quả khi cậu đỏ mặt phản ứng lại, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lên, lại bắt gặp ánh mắt mang theo ý trêu chọc của Tần Di…

Thẩm Thanh Đường im lặng cắn môi, lập tức lại cúi đầu, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nhưng lúc này Tần Di lại giống như không phát hiện ra bất cứ điều gì, mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra, ôm Thẩm Thanh Đường trong lòng đi về.

.

Khi hai người trở lại, Cố Thanh Dung đang dựa vào cây cọ ngủ say.

Thấy vậy, Tần Di không muốn quấy rầy Cố Thanh Dung, liền chủ động ôm Thẩm Thanh Đường yên lặng đi tới một cái cây lớn khác.

Những bóng cây xanh thẫm đổ xuống, ánh nắng vàng hắt ra từ kẽ lá thật đẹp và ấm áp.

Lúc này Thẩm Thanh Đường đang dựa vào trong lòng Tần Di, rất ngoan ngoãn yên lặng.

Tần Di cúi đầu, lại nhìn thấy sợi tóc trắng của Thẩm Thanh Đường ở thái dương, trong lòng hơi thắt lại, vô thức vươn tay vuốt ve.

Thẩm Thanh Đường cảm nhận được động tác của Tần Di, biết Tần Di đang nhìn cái gì, ngược lại cười nhẹ nói: “Không sao, không đau cũng không ngứa, ngược lại còn rất đẹp.”

Tần Di: …

Sau khi nói xong, Thẩm Thanh Đường nhìn vẻ mặt trầm mặc của Tần Di, nhẹ nhàng nói: “Nếu Lan Đình thực sự để ý như vậy, đợi chàng hóa rồng thành công rồi cướp được Thiên Tâm Liên, em sẽ không sao nữa rồi.”

Tần Di ánh mắt khẽ động: “Ta sẽ cố gắng hết sức.”

Thẩm Thanh Đường nhìn vào mắt Tần Di, lúc này cũng không nói lời nào trêu chọc hắn, mà chỉ yên tâm dựa vào trong ngực Tần Di, nhẹ giọng nói: “Em tin tưởng Lan Đình.”

Trái tim của Tần Di đột nhiên co lại khi nghe câu này của Thẩm Thanh Đường, một số mảnh vỡ ký ức về cuộc sống trước đây của hắn hiện lên trong tâm trí hắn một cách khó hiểu.

Thế là, hắn vô thức siết chặt vòng tay đang ôm Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường cảm nhận được tâm tình dao động của Tần Di, không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn: "Sao vậy?"

Tần Di lắc đầu nói không có việc gì, nhưng trầm mặc một hồi, nhịn không được hỏi: "Lúc trước em đã nói với ta, em không phải người của thế giới này, vậy thì ——thế giới của tụi em như thế nào?"

Thẩm Thanh Đường không ngờ Tần Di lại đột nhiên hỏi vấn đề này, cậu bất giác giật mình, nhưng sau đó lại cười: "Chàng có muốn biết không?"

"Ta muốn biết."

"Vậy em sẽ kể cho chàng nghe." Bên khóe môi Thẩm Thanh Đường có một lúm đồng tiền nhỏ, cậu cười thật rạng rỡ.

Tần Di nhìn nụ cười của Thẩm Thanh Đường, trong lòng run lên, thấp giọng ừm một tiếng.

Thế là Thẩm Thanh Đường bắt đầu kể chuyện cho Tần Di nghe.

Cậu biết giữa tu chân giới và thế giới hiện đại có chênh lệch rất lớn, hơn nữa đã mấy năm trôi qua rồi, cậu đã quên đi rất nhiều ký ức của chính mình, cho nên cậu chỉ chọn ra một ít chuyện mới lạ thú vị để kể cho Tần Di.

Nào là điện thoại di động, nào là phim hoạt hình, nào là công viên giải trí.

Tần Di lẳng lặng lắng nghe, nghe một hồi lâu, đột nhiên không khỏi nói: "Điện ảnh kia cũng có thể dùng đá lưu ảnh làm ra."

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, sau đó cười nói: "Phải đó."

Tần Di suy nghĩ một chút: "Cũng khá thú vị, nếu đá lưu ảnh có thể dùng như vậy, sau này có thể dùng nó kiếm được một ít linh thạch. Thứ do đá lưu ảnh làm ra khẳng định so với thoại bản và diễn hí hấp dẫn hơn nhiều, thoại bản dù sao cũng chỉ có thể đọc, diễn hí chỉ có thể xem tại chỗ. Chỉ là không biết có vị tu sĩ nào đồng ý diễn không thôi."

Thẩm Thanh Đường hơi mở to mắt, thầm nghĩ Tần Di rất có đầu óc kinh doanh, có thể nghĩ tới dùng đá lưu ảnh làm phim kiếm tiền, chẳng phải sau này có thể tạo ra giới giải trí ở tu chân giới sao?

Tần Di nói xong những lời này, thấy Thẩm Thanh Đường dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, không khỏi cười nói: "Sao vậy? Em cảm thấy ta suy nghĩ viển vông sao?"

Thẩm Thanh Đường lấy lại tinh thần, lắc đầu cười nói: "Không phải, trái lại em còn nghĩ Lan Đình thông minh đến mức có thể nghĩ ra những thứ này."

Tần Di: “Mấy thứ này không phải chỉ cần nghĩ một chút liền ra sao?”

Thẩm Thanh Đường lại cười.

Hai người nói chuyện một lúc, tâm tình của Thẩm Thanh Đường rõ ràng đã tốt hơn, Tần Di thấy thế, dần dần buông bỏ tảng đá lớn vẫn luôn treo trong lòng.

Thẩm Thanh Đường có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi.

Chỉ là Tần Di vẫn không khỏi nghi hoặc trong lòng — nếu như lời Cố Thanh Dung nói là thật, vậy tại sao Thẩm Thanh Đường lại có ký ức ở thế giới khác? Rốt cuộc thì Thẩm Thanh Đường đã trải qua những gì?

Nhưng nhìn nụ cười rạng rỡ của Thẩm Thanh Đường, mặc dù trong lòng Tần Di có rất nhiều nghi vấn nhưng hắn vẫn không hỏi.

Bất kể Thẩm Thanh Đường có phải là người của kiếp trước hay không, thì kiếp này hắn đã nhận định cậu rồi, nên sẽ không vì bất kỳ lý do nào mà nghi ngờ cậu.

Người hắn thích, trước giờ luôn là người trước mặt.

.

Kể từ khi Thẩm Thanh Đường có thể tỉnh lại, Tần Di cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng càng về sau, việc tẩy kinh phạt tủy càng trở nên khó khăn hơn.

Về sau Cố Thanh Dung nói cho Tần Di biết, đó là vì phải tẩy sạch hết máu thịt nguyên bản trên người Tần Di mới có thể sinh ra vây rồng và xương rồng, ban đầu chỉ là chuyện nhỏ, nhưng đến cuối cùng khi lột xác hoàn toàn thì sao có thể không phải chịu khổ.

Cũng may có Thẩm Thanh Đường ở bên cạnh, cho dù có đau, Tần Di cũng có thể chịu được.

Chỉ là theo lịch trình dần dần tiến triển, vết thương trên người Tần Di sau khi tẩy tủy không còn có thể nhanh chóng lành lại, làn da mềm mại sau khi lột xác còn chưa kịp khép lại liền xé rách, khép lại, xé rách…

Toàn thân Tần Di đau như bị lửa đốt, nhưng hắn vẫn cố gắng chịu đựng.

Vừa vặn Thẩm Thanh Đường nhìn thấy Tần Di đau đớn như vậy, mỗi lần tỉnh lại nửa canh giờ, đều không khỏi hai mắt đỏ hoe vì đau lòng.

Dù vậy, Thẩm Thanh Đường vẫn nghiêm túc bôi thuốc cho Tần Di từng chút một, nghiêm túc băng bó vết thương.

Hôm nay cũng vậy.

Nhưng giữa chừng, Tần Di rốt cuộc không chịu nổi nữa, nắm lấy tay Thẩm Thanh Đường, kéo cậu vào lòng.

Thẩm Thanh Đường nhào vào trong lòng Tần Di, lập tức đụng vào da thịt đầm đìa máu tươi của Tần Di, Tần Di không khỏi rên rỉ một tiếng.

Tần Di không sao, còn muốn nói chuyện, nhưng Thẩm Thanh Đường lại quá đỗi đau lòng, nói thế nào cũng không muốn dựa vào người Tần Di.

Nhưng vào lúc này, Tần Di lại nắm chặt tay Thẩm Thanh Đường, vòng tay qua eo cậu, ép ậu dựa vào trong ngực mình.

Một giọng nói hơi khàn và mệt mỏi khẽ vang lên trên đầu Thẩm Thanh Đường.

“Ta là muốn em ở bên cạnh ta, chứ không phải quấn ta như đòn bánh tét.”

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, dựa vào trong lòng Tần Di, nước mắt lưng tròng phì cười một tiếng.

------oOo------

Chương 113: Nhao nhao!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 113:Nhao nhao!

Tần Di ôm Thẩm Thanh Đường vào lòng, mặc dù vết thương vẫn còn đau nhức như bị bỏng, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy vô cùng bình yên và an tĩnh.

Thẩm Thanh Đường lặng lẽ cười một lúc, sau đó như nhớ đến điều gì, cậu ho khan hai tiếng, sau đó cẩn thận tránh vết thương của Tần Di, ngẩng đầu nhỏ giọng nói: “Em nghe Thanh Dung tiền bối nói hóa rồng cần cả một quá trình dài để mọc vảy rồng và xương rồng, nếu chịu không nổi có thể sẽ ngất xỉu vì đau đấy.”

Kiếp trước Tần Di đã từng trải qua quá trình hóa rồng, cảm giác đó quả thực khó quên, nhưng nhìn vẻ mặt lo lắng của Thẩm Thanh Đường, hắn đột nhiên cảm thấy đây cũng chỉ là vấn đề nhỏ.

Khi đã có kinh nghiệm, cũng sẽ không còn quá sợ hãi.

Vì vậy Tần Di bình tĩnh nói: “Dù cho thế nào đi nữa ta cũng phải trải qua, đến đâu hay đến đó vậy.”

Kết quả lúc này Thẩm Thanh Đường lại lặng lẽ lấy ra một viên thuốc, đặt vào lòng bàn tay Tần Di.

“Thuốc này giảm đau rất tốt, đến lúc đó chàng cứ ngậm trong miệng đừng có nuốt, nếu đau quá thì hãy nhai nó.”

Tần Di cầm lấy viên thuốc, cũng không hỏi từ đâu mà có, chỉ im lặng cười cười: "Được."

Thẩm Thanh Đường thấy Tần Di nhận viên thuốc, lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào thoải mái, sau đó cẩn thận dựa vào bờ vai được băng bó của Tần Di, tránh những vết thương nghiêm trọng kia, nhẹ giọng nói: "Chàng đừng nóng vội, cần phải tiến hành từng bước một."

Tần Di đang định đồng ý.

Bỗng nhiên, trong bụi hoa vang lên tiếng sột soạt, hai người đồng thời nhíu mày, ngẩng đầu lên nhìn.

Kết quả liền nhìn thấy một con mèo con trắng như tuyết vô cùng đáng yêu đang lén lút khom mình ở bên bụi hoa, cúi đầu không biết đang làm gì.

Thẩm Thanh Đường thích nhất là những con vật nhỏ dễ thương như vậy, nhìn thấy mèo con đáng yêu khóe môi cậu không khỏi cong lên nở nụ cười, nhịn không được muốn sờ đầu mèo con.

Kết quả cậu vừa ngẩng đầu lên, mèo con tựa như cảm giác được gì đó, cảnh giác kêu lên một tiếng, nhảy dựng lên, xoay đầu bỏ chạy.

Mãi cho đến khi bóng màu trắng kia bay vút đi, hai người mới phát hiện ra mèo con đã ăn trộm mất băng gạc dùng để băng bó cho Tần Di?!

Mà dường như đây là lần đầu tiên mèo con ăn trộm vật này, lôi đi lại không biết làm sao thu lại, kéo ra một đoạn băng gạc thật dài, phần đuôi vẫn còn ở chỗ bọn họ.

Lông mày của Thẩm Thanh Đường giật giật, vèo một cái triệu hồi ra dây leo, đuổi theo miếng băng gạc bị kéo dài một đường.

Không lâu sau, mèo con bị mấy sợi dây leo bao vây, trói gô lại cuốn trở về.

Khi bị bắt, cục lông trắng bị trói gô vẫn còn liều mạng kêu gào, điên cuồng giãy giụa.

Thẩm Thanh Đường dùng dây leo tóm lấy mèo con, đưa tới trước mặt, cậu vươn ngón tay chọc vào trán mèo con, hù họa: "Đã ăn trộm rồi mà còn hung dữ như vậy, tao chưa từng thấy tên cướp nào hùng hồn như mày ——— "

Kết quả là Thẩm Thanh Đường còn chưa dứt lời, mèo con đã há to miệng hung hăng ngoạm một cái.

Nếu không phải Thẩm Thanh Đường nhanh chóng né đi, mèo con đã cắn vào ngón tay cậu rồi, nhưng răng nanh sắc nhọn của mèo con vẫn quẹt nhẹ vào da trên ngón tay trắng nõn của Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường nắm chặt ngón tay, cũng không sao, nhưng ánh mắt Tần Di đã trầm xuống, lập tức không kiêng nể gì phóng ra uy áp với mèo con.

Tần Di chỉ còn hai ngày nữa là có thể biến thành rồng, khí thế của hắn lúc này đã khác hẳn bình thường, uy áp như dòng thác mạnh mẽ trút xuống người mèo con, mèo con lặp tức lạnh run cả người, co thành một cục, không ngừng đau đớn lăn lộn trong đám dây leo của Thẩm Thanh Đường.

Tần Di không thấy gì, nhưng Thẩm Thanh Đường nhìn một hồi lại cảm thấy đau lòng, lúc này mới nhẹ nhàng nắm lấy tay Tần Di, nói: "Lan Đình, đừng dọa nó, em cứ cảm thấy nó không giống mèo bình thường, nói không chừng là dị thú."

Tiếng kêu rất lạ, hình dáng cũng không hoàn toàn giống mèo.

Tần Di bị Thẩm Thanh Đường kéo ống tay áo, lúc này mới lạnh lùng nhìn mèo con đang cuộn mình trong dây leo, nói: "Mi nghe thấy chưa?"

Trong mắt mèo con hiện lên một tia tức giận, nhưng sau đó nó lại ủy khuất gật gật đầu.

Thẩm Thanh Đường: ?

Vậy mà có thể nghe hiểu lời nói của con người.

Cho nên vừa rồi gọi nó là tên cướp với kẻ trộm, nó không vui sao?

Lúc này, Tần Di yên lặng nhìn chằm chằm mèo con một lát, xác định nó đã chịu phục rồi, mới chậm rãi giải trừ uy áp trên người nó.

Mèo con được thả ra: "Nhao nhao!"

Tần Di cau mày.

Mèo con lập tức sợ hãi co rúm lại: "Nhao nhao…"

Thẩm Thanh Đường cười: "Lan Đình, đừng dọa nó nữa."

Tần Di quay đầu lại, cau mày nói: "Em luôn tốt bụng như vậy, ta cảm thấy con mèo này rất gian xảo."

Lúc này, mèo con lặng lẽ liếc nhìn Tần Di và Thẩm Thanh Đường, xem xét một lúc, sau đó nó uốn éo thân thể mềm mại trắng như tuyết cọ vào người Thẩm Thanh Đường, ngẩng đầu về phía Thẩm Thanh Đường, ngoan ngoãn kêu một tiếng "Nhao nhao".

Kêu xong nó còn chủ động cúi cái đầu tròn và bông xù của mình xuống, ra hiệu cho Thẩm Thanh Đường sờ nó.

Mặc dù Thẩm Thanh Đường vừa rồi bị mèo con cắn, nhưng nhìn thấy bộ dạng thân thiện của mèo con, lòng cậu lập tức mềm thành vũng nước.

Lúc này, cậu đè nén vui sướng trong lòng, vui vẻ vươn lòng bàn tay trắng nõn, nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu tròn lông xù của mèo con.

Tay của Thẩm Thanh Đường mịn màng mềm mại, động tác lại nhẹ nhàng, sau khi xoa xoa hai lần mèo con liền cảm thấy vô cùng thoải mái, cục bông trắng

mịn lại uốn éo nằm ngửa ra, ngoan ngoãn bày ra cái bụng trắng nõn, để Thẩm Thanh Đường tiếp tục sờ nó.

Thẩm Thanh Đường yêu thích không thôi, đương nhiên là tiếp tục vuốt ve nó.

Tần Di ở bên cạnh: …

Con mèo con này hoàn toàn không sợ người lạ, sau khi Thẩm Thanh Đường sờ bụng nó xong, nó liền muốn cậu sờ đuôi và mông nó.

Tần Di: ?

Cuối cùng, khi Thẩm Thanh Đường vừa định vươn tay xoa xoa cái đuôi nhỏ mềm mại, Tần Di đã nắm lấy cổ tay cậu, lạnh lùng nói: "Con mèo này mới đó đã trở mặt như vậy, nó có âm mưu gì rồi."

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, ngẩng đầu cười nói: "Chàng ghen à?"

Tần Di lông mày giật giật: "Đừng nói mò."

Thẩm Thanh Đường mím môi cười, vừa định sáp tới hôn Tần Di, an ủi Tần Di một chút, kết quả cách đó không xa lại truyền đến một trận tiếng động hỗn loạn.

Nghe thấy giọng nói khẩn trương của Cố Thanh Dung, Thẩm Thanh Đường không khỏi chuyển sự chú ý sang bên đó, lúc này Tần Di mới nhíu mày nói: "Xảy ra chuyện sao?"

Thẩm Thanh Đường lắc đầu: "Em cũng không biết, em qua đó xem thử—"

Kết quả còn chưa nói xong, cổ tay áo của Thẩm Thanh Đường đã bị cào một cái, hóa ra vừa rồi cậu ngừng lại không xoa đuôi mèo con nữa, mèo con tức giận vì bị phớt lờ.

Thẩm Thanh Đường khẽ cười một tiếng, ôm lấy mèo con, cúi đầu hôn lên cái đầu tròn vo trắng như tuyết, nói: "Vậy ta cùng mi đi xem thử."

Mèo con: "Nhao nhao!"

"Ngoan quá."

Tần Di khẽ nhíu mày, đứng dậy nói: "Ta cũng đi."

Thẩm Thanh Đường sửng sốt: "Lan Đình, chàng vừa tẩy tủy xong, sao không nghỉ ngơi một lát đi?"

Tần Di như có như không liếc nhìn cục bông trắng đang làm tổ trong lòng Thẩm Thanh Đường giả làm một con mèo con ngoan ngoãn, nhàn nhạt nói: "Cũng nghỉ được một lát rồi, chúng ta đi thôi."

Tần Di đã nói như vậy, Thẩm Thanh Đường chỉ có thể thuận theo hắn.

Mặc dù thân thể Tần Di đau nhức, nhưng hắn chịu đựng một chút, vẫn có thể ngự phong được.

Cứ như vậy, hai người bay về phía âm thanh phát ra từ đằng xa.

Không lâu sau, hai người đã đến phụ cận của đền Thần.

Trước đó Cố Thanh Dung đã đề cập với Tần Di, nếu Tần Di có thể thành công hóa rồng, tự nhiên đền Thần sẽ cho phép hắn vào, Tần Di có thể tùy chọn học các công pháp trong đó.

Chỉ là thời cơ chưa tới, anh vẫn chưa thể mở ra cánh cửa tiện nghi này cho Tần Di.

Tần Di không quan trọng vấn đề này.

Nhưng bây giờ nhìn thấy Cố Thanh Dung và một vài linh thực vật biến hình đang lo lắng bận rộn bên ngoài đền Thần, ánh mắt của Tần Di di chuyển, vừa định nói gì đó, Thẩm Thanh Đường ở bên cạnh hắn đã ôm mèo con chầm chậm tiến lên hỏi: "Các vị tiền bối đang làm gì vậy, có cần giúp không ạ?"

Khi Cố Thanh Dung và những người khác nghe thấy giọng nói của Thẩm Thanh Đường, họ vô thức nhìn qua.

Nhưng sau khi nhìn thấy con mèo trắng trong lòng Thẩm Thanh Đường, con ngươi của mấy người họ co lại, sau đó sắc mặt cũng biến hóa vi diệu.

Còn mèo con thì lười biếng nằm trong lòng Thẩm Thanh Đường, thấy nhiều người nhìn nó như vậy, nó còn chẳng thèm nhấc mí mắt lên, thậm chí còn đẩy đẩy cánh tay của Thẩm Thanh Đường, đổi sang tư thế thoải mái hơn.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường chú ý tới ánh mắt của mấy người Cố Thanh Dung đang nhìn mèo con, cậu sửng sốt một chút, sau đó thấp giọng hỏi: "Mèo con này được các tiền bối nuôi sao?"

Cố Thanh Dung chậm rãi lắc đầu, vẻ mặt có chút phức tạp, sau đó chậm rãi đi về phía trước, hành lễ với mèo con trong lòng Thẩm Thanh Đường, nói: "Thần thú đại nhân nên cùng bọn ta trở về đền Thần thôi, ngài biến mất, những sinh linh ở trong đó sẽ rất hoảng sợ."

Mèo con nghe Cố Thanh Dung nói vậy, lập tức nhe răng, lộ ra vẻ hung ác non nớt.

Cố Thanh Dung: …

Cố Thanh Dung cau mày, còn muốn thuyết phục nó nữa, nhưng mèo con đã không vui gào lên mấy tiếng "Nhao nhao" về phía anh.

Cố Thanh Dung vẻ mặt xấu hổ: "Nhưng mà ——— "

Mèo con duỗi móng ra, ra vẻ muốn đánh người.

Cố Thanh Dung sắc mặt ngưng trọng, bất đắc dĩ nói: "Thôi được rồi, Thần thú đại nhân không đi cũng không sao, ta trở về nói với bọn họ một tiếng."

Mèo con: "Nhao nhao ~"

Cố Thanh Dung xoay người rời đi, bước vào đền Thần, những linh thực vật đã hóa thành người cũng đi theo anh.

Mèo con lập tức lấy lại vẻ lười biếng, tiếp tục uốn éo trong vòng tay của Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường thấy thái độ vừa rồi của Cố Thanh Dung thì rất tò mò, liền chọc vào trán mèo con, nói: "Vậy mà mi còn là Thần thú đấy à."

Mèo con khịt mũi quay đi, hiển nhiên là nó không thích chủ đề này lắm.

Ngược lại Tần Di ở bên cạnh liếc mắt nhìn mèo con nói: "Thần thú lớn lên như vậy, thật là vô dụng."

Mèo con lập tức xù lông, lại bắt đầu nhe răng trợn mắt.

Tần Di không sợ chút nào, thậm chí còn nhướng mày nhìn nó.

Mèo con nhớ lại nỗi sợ khi bị uy áp của Tần Di trấn trụ, nhất thời trở nên héo rũ, nhưng lại không phục, lúc này nó điên cuồng dùng móng vuốt đẩy tay Thẩm Thanh Đường, ý đồ muốn Thẩm Thanh Đường giúp nó dạy cho Tần Di một bài học.

Tần Di cười lạnh một tiếng: "Đường đường là Thần thú lại đi gọi viện binh, càng thêm mất mặt."

Mèo con tức giận đến lông dựng đứng, lúc này, giọng nói của Cố Thanh Dung khẽ vang lên sau lưng hai người.

"Nếu ngươi muốn tăng thêm xác suất hóa rồng thành công, còn phải dựa vào Thần thú đại nhân."

Nghe thấy câu nói của Cố Thanh Dung, Tần Di bất giác nhíu mày, thầm nghĩ hắn không cần dựa vào con mèo nhỏ nhát gan này vẫn có thể hóa rồng thành công, nhưng hắn không nói thẳng ra.

Lúc này Thẩm Thanh Đường quay đầu lại nói: "Thanh Dung tiền bối đã trở lại."

Cố Thanh Dung gật đầu: "Thần thú đại nhân không đi mất là tốt rồi."

Thẩm Thanh Đường mím môi, vừa thận trọng vừa tò mò hỏi: "Vậy…… Thanh Dung tiền bối vừa nãy đã nói, nó có thể giúp Lan Đình thăng cấp sao?"

Mèo con ngẩng đầu, kêu lên một tiếng kiêu kỳ.

Cố Thanh Dung nhìn nhìn mèo con, cười nói: "Đúng vậy, Thần thú đại nhân có thể khống chế thiên tượng, ở một mức độ nào đó, bất kể đối với quá trình thăng cấp của người hay là yêu thú, thậm chí là linh thực vật thì thiên tượng đều có sức ảnh hưởng cực lớn. Đặc biệt là các hiện tượng thiên văn như trăng tròn hay là nhật thực và nguyệt thực, chỉ có thể gặp không thể cầu."

Thẩm Thanh Đường hơi ngạc nhiên: "Lợi hại như vậy sao?"

Mèo con: "Nhao nhao!"

------oOo------

Chương 114: Một bước cuối cùng, thập tử nhất sinh.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 114: Một bước cuối cùng, thập tử nhất sinh.

Cảm nhận được tâm lý khoe khoang của mèo con, Thẩm Thanh Đường suy nghĩ một chút, mỉm cười xoa xoa hai chân trước của mèo con, nói: "Vậy thì khi Lan Đình thăng cấp, Thần thú đại nhân có thể hỗ trợ không?"

Mèo con: "Nháo?"

Mèo con vẫn đang giả ngu, Tần Di đã bình tĩnh nói: "Không có nó, ta cũng có thể thăng cấp thành công."

Mèo con: "Nhao nhao!"

Tần Di còn đổ thêm dầu vào lửa nhìn Thẩm Thanh Đường nói: "Em thích thì ôm chơi thôi, đừng có gấp quá mà nhờ sai người"

Thẩm Thanh Đường hơi ngạc nhiên, còn chưa kịp lên tiếng, mèo con nằm trong ngực đã chống lên cánh tay của cậu, nửa đứng dậy, nhe răng trợn mắt "nhao nhao" mắng Tần Di mấy tiếng!

Tần Di chẳng buồn quan tâm đến nó.

Mèo con kêu cả buổi, nhưng đương sự lại chẳng hề có phản ứng, nó cảm thấy lòng tự trọng của mình đã bị chà đạp, vì vậy nó quay đầu lại dùng chân cào vào tay Thẩm Thanh Đường, kêu Thẩm Thanh Đường, muốn Thẩm Thanh Đường đứng ra bảo vệ nó.

Thẩm Thanh Đường mỉm cười.

Cậu không bênh vực mèo con hay Tần Di, cậu chỉ nói: "Đừng tức giận, dẫn mi qua kia đi dạo được không?"

Mèo con tiếp tục căm phẫn khều tay Thẩm Thanh Đường, ra hiệu cho cậu giúp nó dạy cho Tần Di một bài học.

Thẩm Thanh Đường không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn nó cười bất đắc dĩ.

Tần Di cũng mặt vô biểu tình nhìn màn trình diễn của mèo con.

Một lúc sau, mèo con cuối cùng cũng nhận ra quỷ kế mượn thế hiếp người của mình đã bị bại lộ, nó lập tức nhăn mặt, tức giận vùi đầu vào trong, chỉ để lộ cái

gáy tròn đầy lông tơ.

Ngược lại trông càng dễ thương hơn.

Thẩm Thanh Đường không nhịn được dùng ngón tay chọc vào cái gáy lông xù của mèo con.

Mèo con: !

Tức giận, nhưng không biết phải làm sao.

Cố Thanh Dung ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, tâm trạng hơi phức tạp – phải biết rằng Thần thú ở trong đền Thần vẫn luôn kiêu ngạo và lười nhác, lúc nào cũng phớt lờ mọi người, nhưng bây giờ ở bên cạnh Thẩm Thanh Đường lại giống như đổi thành một con thú khác.

Chẳng lẽ cậu ta thật sự là người của Thiên Mệnh sao?

Nhưng dù cho có chút ghen tị, Cố Thanh Dung vẫn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu như Tần Di và Thẩm Thanh Đường thật sự là hai người được đền Thần chỉ thị, vậy thì Thập Vạn Đại Hoang sẽ được cứu rồi.

.

Có mèo con ở đây, những ngày bình thường ấm áp của Thẩm Thanh Đường và Tần Di lại thêm màu sắc sinh động.

Lúc đầu, mèo con vẫn còn thái độ thù địch với Tần Di, nhưng cuối cùng nó phát hiện ra mình không đánh lại người ta, hết cách rồi, đành phải khuất phục thôi.

Nguyên nhân chủ yếu là… Tần Di vì tẩy kinh phạt tủy, nên mỗi ngày đều cần bổ sung một lượng lớn thịt và máu của yêu thú, mèo con cũng thích ăn những thứ này.

Trước kia sống trong đền Thần, Cố Thanh Dung và những người khác không thể săn bất kỳ con yêu thú nào để cho nó ăn, nó đã sụt rất nhiều cân!

Hiện tại nhìn thấy Tần Di có đồ ăn, nó không khỏi động lòng.

Ví dụ như bây giờ Tần Di uống máu xong, thịt bị ném sang một bên, mèo con thấy vậy liền vui sướng khều khều tay Thẩm Thanh Đường, kêu Thẩm Thanh Đường nấu thịt cho nó ăn.

Thẩm Thanh Đường khẽ cười một tiếng, nhéo nhéo bàn tay lông xù của mèo con, nói: “Lúc trước ta đã dạy mi thế nào?”

Mèo con: …

Mặc dù mèo con đỏ mắt chờ mong nhìn miếng thịt, nhưng thái độ của Thẩm Thanh Đường lại cực kỳ kiên quyết, không còn cách nào khác, cuối cùng mèo con chỉ có thể bi phẫn giơ hai móng vuốt lên, cúi đầu trước Tần Di để bày tỏ lòng biết ơn.

Tần Di ý tứ hàm súc cười một tiếng.

Thẩm Thanh Đường lúc này mới xoa đầu mèo con, cười nói: “Ngoan lắm, lát nữa cho mi ăn thịt khô nướng nhé.”

Tần Di vốn đang tĩnh tọa, lúc này cũng mở mắt ra: “Hôm nay tẩy tủy xong, ta muốn uống chút canh.”

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, sau đó cười nói: “Được ạ, Lan Đình muốn uống canh gì?”

“Canh nấm đi.”

“Lát nữa em sẽ đi chuẩn bị.”

Tần Di lại nhắm mắt lại.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường yên lặng nhìn Tần Di một lúc, cười cười, lẳng lặng đặt mèo con trong lòng xuống.

Mèo con còn muốn ngọ nguậy, nhưng Thẩm Thanh Đường đã đưa tay ra hiệu im lặng ngăn nó lại.

Mèo con bất động, Thẩm Thanh Đường chầm chậm tiến lại gần Tần Di.

Thẩm Thanh Đường đi chầm chậm một hồi mới đi tới sau lưng Tần Di.

Cậu vừa định đưa tay che mắt Tần Di, thì Tần Di đột nhiên mở mắt ra, vươn tay nắm lấy cổ tay đang muốn bày trò của Thẩm Thanh Đường, kéo mạnh người vào lòng: “Lại muốn đánh lén nữa.”

Thẩm Thanh Đường bất ngờ kêu lên một tiếng, ngã vào trong vòng tay rộng lớn ấm áp của Tần Di.

Khi Thẩm Thanh Đường từ từ định thần lại, ngửi thấy hơi thở thơm mát quen thuộc trên người Tần Di, cậu không khỏi mím môi cười, ngẩng mặt lên thản nhiên nói: “Em chỉ muốn nhìn chàng thôi.”

Tần Di bất giác mỉm cười, khẽ xoa đầu ngón tay lên cổ tay Thẩm Thanh Đường một lúc, định nói hắn đang trong thời kỳ quan trọng, cũng không có lên cơn ghen, Thẩm Thanh Đường nên đi nấu canh đi.

Kết quả, vừa mới nghĩ như vậy, Tần Di không hiểu sao nhìn thoáng qua cục bông trắng đang cúi mình trong bụi cỏ cách đó không xa, còn không ngừng liếc sang bên này.

Tần Di: …

Không biết nghĩ gì, lông mày Tần Di giật giật, đột nhiên nắm chặt tay Thẩm Thanh Đường, kéo cậu lên, cúi đầu hôn mạnh lên môi cậu.

Nụ hôn này của Tần Di đến quá bất ngờ, lại cực kỳ cuồng nhiệt, mang theo tính xâm lược như công thành đoạt đất, toàn thân Thẩm Thanh Đường vì nụ hôn này mà trở nên căng thẳng.

Nhưng rất nhanh, sau khi hơi thở dễ chịu quen thuộc của Tần Di từ từ thâm nhập, cậu cũng dần dần mềm nhũn trong lòng Tần Di.

Đôi môi của Thẩm Thanh Đường mềm mại ngọt ngào, như hoa tươi mùa xuân, Tần Di ôm eo Thẩm Thanh Đường hôn môi cậu, nhịn không được nghiến răng cắn một cái.

Thẩm Thanh Đường bị đau, hàng mi dài khẽ run, lập tức mở mắt ra, nhìn Tần Di đầy trách móc.

Tần Di thấy thế, đôi mắt màu đỏ của hắn lại cong lên ý cười sâu xa.

Thẩm Thanh Đường: …

Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Đường mới chậm rãi được Tần Di thả ra, Thẩm Thanh Đường lau đôi môi mỏng bị hôn đến đỏ bừng của mình, trên mặt hiện lên một tia ửng hồng, nhỏ giọng hỏi: "Chàng sao vậy?"

Tại sao đột nhiên lại trở nên hung mãnh như vậy, cậu nhất thời không thích ứng kịp.

Nhưng thỉnh thoảng một lần… Thẩm Thanh Đường thực ra cũng có chút kinh hỉ nha.

Trước kia Tần Di chưa bao giờ như vậy.

Đương nhiên, Tần Di không cách nào nói ra mục đích thực sự của mình, cho nên lúc này hắn chỉ thản nhiên nói: "Muốn hôn thì hôn thôi."

Thẩm Thanh Đường: …

Nhìn thấy đôi mắt thâm thúy của Tần Di mang theo ý cười, Thẩm Thanh Đường bất giác mím môi, mặt càng đỏ hơn – cậu còn nghi ngờ không biết có phải mấy ngày nay Tần Di buồn chán nên lại đi xem thoại bản hay không nữa?

Nhưng cậu lại không chú ý tới, lúc này Tần Di lại giả như vô tình liếc mắt nhìn mèo con một cái.

Kết quả lại nhìn thấy cục bông trắng đang run lên vì tức giận.

Trong mắt Tần Di hiện lên ý cười giễu cợt.

Muốn tranh sủng với ta? Mi còn non lắm.

Đợi hắn hóa rồng rồi, mấy con vật nhỏ đó dù là yêu thú gì thì cũng phải đứng sang một bên.

.

Cuối cùng, ngày thứ mười tám cũng đến.

Vảy trên người Tần Di đã mọc ra một lớp mỏng, bao phủ bên ngoài cơ thể, tản ra ánh sáng vàng nhạt, thoạt nhìn có hơi kỳ dị đáng sợ.

Nhưng Thẩm Thanh Đường không hề sợ hãi những chiếc vảy này, ngược lại cậu còn không nhịn được nắm chặt lấy tay Tần Di.

Hôm nay là lần tẩy kinh phạt tủy cuối cùng, ngoài những chiếc vảy này ra, Tần Di còn phải thay đổi toàn bộ xương cốt mới có thể thành công.

Một bước cuối cùng, thập tử nhất sinh.

Đây cũng là phần khó nhất khi hóa rồng.

Cho nên mấy ngày nay Thẩm Thanh Đường vẫn luôn hầu hạ mèo con, cố gắng thiết lập quan hệ tốt với mèo con.

Nếu mèo con có thể tạo ra những thiên tượng như trăng tròn, chắc chắn sẽ là sự hỗ trợ cực kỳ to lớn đối với Tần Di.

Tần Di không thèm để ý những thứ này, lúc này, hắn chỉ cảm thấy trong lòng tĩnh lặng như nước.

Nhất là khi Thẩm Thanh Đường đang nắm tay hắn.

Hắn cảm thấy mình nhất định sẽ thành công.

Lúc này, Tần Di nhắm mắt lại, yên lặng cảm nhận bình cảnh của hóa rồng một lúc, sau đó mở mắt ra, dùng giọng nói vô cùng mềm mại nói với Thẩm Thanh Đường: "Em trước hết qua bên kia đợi đi, nếu không lát nữa có thể sẽ khiến em bị thương."

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, sau đó cúi người hôn lên sườn mặt của Tần Di.

"Vâng ạ."

Thẩm Thanh Đường buông tay Tần Di ra, bế mèo con lên, xoay người rời đi.

Tần Di lại nhắm mắt lại.

Thẩm Thanh Đường ôm mèo con, cùng Cố Thanh Dung đứng dưới gốc cây cọ ở xa xa, nhìn Tần Di tĩnh tọa một lúc, mây giông đã bắt đầu lơ lửng trên đỉnh đầu.

Những đám mây giông kia khác với mây giông của tu sĩ khi độ kiếp, chúng đều được dát vàng, cực kỳ rực rỡ, mang theo mấy phần Thiên Ý từ trên trời giáng xuống.

Nhưng nhìn đám mây giông dần ngưng tụ lại, Thẩm Thanh Đường đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

"Tại sao đám mây giông này lại có hai tầng?" Thẩm Thanh Đường không khỏi hỏi.

Mặc dù nhìn hình dạng của hai lớp mây giông này không lớn, trông cũng không có bao nhiêu uy lực.

Nhưng khi Cố Thanh Dung nghe thấy lời này của Thẩm Thanh Đường, vội ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai tầng mây giông tách rời ở trên đầu Tần Di, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

“Hắn đã từng hóa rồng thất bại sao? Đây là mây kiếp kép đó, chỉ khi hắn hóa rồng lần thứ hai mới xuất hiện, uy lực gấp mười lần lần thứ nhất, sao có thể như vậy?! “

Thẩm Thanh Đường nghe Cố Thanh Dung nói vậy cũng chấn động, lộ ra vẻ khó mà tin được: “Không thể nào, Lan Đình mới mười chín tuổi, sao có thể từng hóa rồng thất bại được?”

Cố Thanh Dung nhìn thấy lôi kiếp càng ngày càng lớn, sắc mặt càng thêm khó coi: “Không, đây là mây kiếp kép chỉ khi hóa rồng lần thứ hai mới xuất hiện, nhất định hắn đã giấu ngươi chuyện gì đó.”

Thẩm Thanh Đường tâm tư loạn cào cào nhất thời không biết nên nói gì.

Đúng lúc này, mèo con trong lòng Thẩm Thanh Đường đột nhiên kêu nhao nhao mấy tiếng.

Khi Thẩm Thanh Đường nghe thấy tiếng mèo kêu, cậu hoàn hồn nhìn xuống mèo con.

Mèo con lúc này cũng đang nhìn cậu.

Hai người nhìn nhau một lúc, Thẩm Thanh Đường hiểu ý mèo con: “Mi nói lát nữa mi có thể giúp Lan Đình? Nhưng có một điều kiện sao?”

Mèo con gật đầu.

Cố Thanh Dung nhíu mày, nhưng vẫn nói: “Trong thời điểm này, quả thực chỉ có Thần thú đại nhân mới có thể giúp được.”

Mèo con nhao nhao kêu lên một tiếng, lại đưa ra điều kiện của nó.

Sau khi nghe yêu cầu này, vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường trở nên kỳ lạ.

“Mi … muốn Lan Đình làm tiểu đệ của mi?”

Mèo con gật đầu.

Thẩm Thanh Đường không do dự quá lâu, dứt khoát nói: “Được, ta đồng ý với mi, nếu mi có thể giúp Lan Đình hóa rồng, ta sẽ bảo chàng ấy bái mi làm đại ca.”

Mèo con kêu lên thích thú.

Nhưng nó cũng không có vẻ ngu ngốc, lúc này nó duỗi bàn chân lông xù ra, ý bảo Thẩm Thanh Đường đập tay.

Thẩm Thanh Đường bất đắc dĩ.

Nhưng lúc này rồi, chỉ có thể làm như vậy. Thẩm Thanh Đường nghiêm túc đưa tay ra, đập tay với mèo con, giữa hai người lóe lên một vòng ánh sáng vàng.

------oOo------

Chương 115: Thẩm Thanh Đường của hiện tại sẽ không đợi được Lan Đình của em ấy.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 115: Thẩm Thanh Đường của hiện tại sẽ không đợi đượcLan Đình của emấy.

Khi linh quang dần nở rộ, khế ước đã hoàn thành.

Thẩm Thanh Đường vốn cho rằng mèo con chỉ nói cho vui thôi, không ngờ mèo con lại nghiêm túc định khế ước với cậu, khiến cậu dở khóc dở cười một hồi, nhưng bây giờ chuyện hóa rồng của Tần Di thật sự rất khẩn cấp, cậu chỉ có thể làm như vậy.

Dù sao cũng chỉ là cậu đồng ý với mèo con thôi, chờ Tần Di hóa rồng thành công, Tần Di có đồng ý hay không là chuyện của Tần Di.

Mà lôi kiếp bên Tần Di đã bắt đầu giáng xuống.

Mây giông lúc nãy còn chưa hình thành rõ ràng bất thình lình giương nanh múa vuốt, kim quang điên cuồng bùng nổ quanh người Tần Di, từng đường từng đường lôi điện đánh vào cơ thể Tần Di, khiến người ta kinh hãi tột cùng.

Tần Di nhắm chặt hai mắt, mái tóc đen tung bay, y phục bị lôi kiếp xé rách, da thịt trên người cũng bị tia sét đốt cháy, để lại từng đường cháy sém đen thui.

Dù là như vậy, Tần Di cũng chỉ mím chặt môi mỏng, thần sắc bình tĩnh, không lộ ra một tia đau đớn.

Thẩm Thanh Đường thì ngược lại, nhìn Tần Di như vậy lại càng lo lắng hơn, lúc này không khỏi sốt ruột liếc nhìn mèo con.

Mèo con và Thẩm Thanh Đường nhìn nhau, nhưng sau khi nhìn nhau xong, nó mới chậm rãi kêu một tiếng nhao nhao, đại khái là hiện tại Tần Di còn có thể chịu đựng được, nếu nó ra tay có thể sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả hóa rồng.

Thẩm Thanh Đường: …

Ban đầu, Thẩm Thanh Đường chỉ lo lắng, nhưng khi đám mây sấm sét ngày càng lớn hơn, diện tích xung quanh Tần Di gần như bị bao trùm hoàn toàn trong tiếng sét ầm ầm, không còn nhìn rõ bóng dáng của Tần Di nữa.

Đất đai cây cối xung quanh đã bị cháy đen, lộ ra đất đai màu nâu ở bên trong, nhưng chẳng mấy chốc, đất nâu cũng bị tia sét mang theo uy áp nóng hổi thiêu đốt đến đỏ rực, hơi nóng hầm hập xông thẳng vào mặt.

Ngay cả nơi mà Thẩm Thanh Đường và những người khác đang đứng cũng có thể cảm nhận được chấn động không nhỏ.

Giữa trời và đất là một khoảng không bao la, ngoại trừ mây đen, còn có sấm sét, ngay cả Cố Thanh Dung cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng như vậy, huống hồ là Thẩm Thanh Đường.

Thấy đám mây giông không ngừng khuếch đại và lan rộng ra, lúc này Cố Thanh Dung cau mày, sau đó vươn tay kéo Thẩm Thanh Đường nói: “Tránh xa một chút, sức khỏe của ngươi không tốt, coi chừng bị ảnh hưởng.”

Thẩm Thanh Đường mím môi, không chớp mắt chăm chú nhìn mảnh đất không ngừng vang lên tiếng sấm đùng đoàng bao trùm Tần Di ở bên trong, nhẹ giọng nói: “Không sao, nơi này đã đủ xa rồi, nếu ta còn đi xa thêm, Lan Đình sẽ không cảm nhận được ta nữa, sẽ không yên lòng.”

Nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, Cố Thanh Dung hơi xúc động, sau đó cũng không khuyên nhủ nữa, cũng không tự mình bỏ đi, mà chỉ đứng đó, lặng lẽ ở bên cạnh Thẩm Thanh Đường.

Lôi kiếp vẫn đang tiếp diễn, mặt đất đã bị thiêu đốt thành tro bụi bay tứ tung, đất đai dần biến mất, trên mặt đất vốn bằng phẳng dần xuất hiện một cái hố to, thật là kinh người!

Nhìn trận lôi kiếp vô cùng hãi hùng trước mặt, trái tim Cố Thanh Dung dần thắt lại.

Lúc này, Cố Thanh Dung không còn ích kỷ nữa, thay vào đó, anh bắt đầu ngưỡng mộ lòng can đảm và khí phách của Tần Di, càng hy vọng Tần Di sẽ nhanh chóng thăng cấp thành công – không phải bất kỳ con yêu thú hóa rồng nào cũng có thể duy trì sự bình tĩnh hiếm có trong trận lôi kiếp như vậy.

.

Không phải Tần Di không đau, mà là hắn sống sót qua trận đau đớn đầu tiên khi bị lôi hỏa thiêu đốt da thịt, đến khi xương cốt không còn, hắn dường như đã không còn cảm giác được đau đớn nữa.

Hay nói cách khác, ý thức của hắn đã bị lấp đầy bởi nỗi đau, dẫn đến tê liệt.

Bây giờ hắn chẳng thể cảm giác được gì, chỉ có thể cảm nhận một cách rõ ràng sấm sét đang không ngừng đánh vào xương cốt hắn, đau đớn chi chít dày đặc lan tràn trong ý thức của hắn.

Hắn có thể cảm nhận được những tia sét này muốn nghiền xương hắn thành tro.

Rõ ràng kiếp trước không phải như vậy…

Chẳng lẽ kiếp này đã xảy ra sai lầm gì sao?

Nhưng sau đó, sét đánh càng lúc càng dữ dội khiến Tần Di không còn nghĩ nhiều được nữa, chỉ có thể liều mạng cắn chặt răng, giữ vững thần hồn, đảm bảo mình không bị phân tâm.

Mấu chốt để hóa rồng nằm ở chỗ này.

Một khi thần hồn bị đánh tan, lôi kiếp sẽ kết thúc ngay lập tức, cũng chính là hóa rồng thất bại.

Nói cách khác, phải đợi đến khi trận sấm sét này đốt cháy hết xương thịt trong cơ thể hắn, chỉ còn lại thần hồn thuần túy nhất mới có thể tắm mình trong tinh hoa của nhật nguyệt, được linh khí của trời đất gột rửa, từ đó hóa thành rồng.

Bỗng nhiên, trước mặt Tần Di lại xuất hiện ảo giác giống như ảo giác Hóa Long Thảo đã từng gây ra cho hắn.

Nhưng lần này, vẫn là trước bia mộ của Thẩm Thanh Đường trên ngọn đồi phía sau thành Lăng Dương.

Trong lòng Tần Di hiểu rõ, đây hẳn là thử thách cuối cùng của lôi kiếp, hắn trái lại càng bình tĩnh thêm vài phần.

Thử thách của hắn ở kiếp trước là Thẩm Thanh Đường không thể sống lại từ cõi chết.

Hắn đã vượt qua.

Cũng không biết kiếp này sẽ ra sao.

Lúc này tâm tình của Tần Di vẫn còn rất bình tĩnh, nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến cho đồng tử của hắn đột nhiên co rụt lại.

Hắn nhìn thấy Lâm Cẩn Du mặc bạch y cả người phủ đầy dây leo, lặng lẽ đi đến trước mộ của Thẩm Thanh Đường, cười lạnh một tiếng.

Trái tim Tần Di đột nhiên quặn thắt—— chẳng lẽ kiếp trước còn phát sinh chuyện gì mà hắn không biết sao?

Ngay sau đó, một tiếng nổ ầm vang, dây leo do Lâm Cẩn Du phóng ra đã đập nát mộ phần của Thẩm Thanh Đường.

Nháy mắt, bụi đất tung tóe, quan tài gỗ lim còn chưa khô hẳn đã xuất hiện ở trước mặt Lâm Cẩn Du.

Tần Di: ?!

Tần Di siết mạnh nắm tay, hắn tự nhủ, không được tức giận, không được phẫn nộ, không được phân tâm.

Tất cả đều là quá khứ rồi.

Thẩm Thanh Đường hiện tại vẫn đang chờ hắn hóa rồng trở về.

Nhưng ảo giác vẫn đang tiếp diễn.

Đương nhiên, mục đích của Lâm Cẩn Du không đơn giản như vậy, sau khi phá mộ Thẩm Thanh Đường, hắn ta dùng một chưởng đập nát quan tài của Thẩm Thanh Đường.

Cứ như vậy, Thẩm Thanh Đường đang yên lặng nằm trong quan tài, ăn mặc chỉnh tề, dung nhan như còn sống lộ ra trước mặt Lâm Cẩn Du.

Khi Tần Di nhìn thấy Thẩm Thanh Đường như vậy, hắn không khỏi khẽ run lên — tại sao hắn lại nhớ rằng khi hắn chôn cất Thẩm Thanh Đường ở kiếp trước, sắc mặt của Thẩm Thanh Đường không được tốt như vậy?

Chẳng lẽ… Chẳng lẽ…

Tần Di không dám nghĩ thêm, Lâm Cẩn Du đã thấp giọng cười một tiếng, vươn ra một sợi dây leo, quấn lấy Thẩm Thanh Đường.

“Quả nhiên, Mộc linh căn Thiên phẩm không dễ chết như vậy, nhưng mà hiện tại, linh căn này thuộc về ta thật rồi.”

Đầu óc Tần Di nổ tung.

Dây leo của Lâm Cẩn Du siết chặt từng chút một, những chiếc gai sắc nhọn đâm vào da của Thẩm Thanh Đường, bắt đầu hấp thu chất dinh dưỡng.

Nhưng sau khi Lâm Cẩn Du sung sướng hấp thu được một lúc, Thẩm Thanh Đường, người vẫn luôn ngủ say trong quan tài, lông mi dài khẽ run lên, lẳng lặng mở mắt ra.

Lâm Cẩn Du: ? !

Tần Di: ! ! !

Mà lúc này, vẻ mặt của Thẩm Thanh Đường rất bình tĩnh, chỉ yên lặng nhìn chằm chằm Lâm Cẩn Du mặt mày tái nhợt, khàn giọng nói: “Là ngươi.”

Lâm Cẩn Du sắc mặt khẽ biến, sau đó liền ý thức được Thẩm Thanh Đường đã đọc được ký ức của hắn khi hắn đang cố gắng cướp linh căn của cậu.

Nhưng rất nhanh, Lâm Cẩn Du lại nở nụ cười: “Là ta, là ta đã giết tất cả những người ngươi quan tâm, ngươi hối hận rồi sao?”

Nghe những lời này của Lâm Cẩn Du, trên đôi môi tái nhợt của Thẩm Thanh Đường bỗng nhiên hiện lên ý cười mờ mịt trống rỗng: “Ta đương nhiên hối hận.”

“Tuy nhiên, ngươi không nên khinh địch.”

“Ta đã đọc được cách giết ngươi rồi.”

Sắc mặt Lâm Cẩn Du đại biến, hắn ta theo bản năng muốn rút dây leo lại, nhưng đã quá muộn.

Hắn ta cảm thấy sức mạnh trong cơ thể mình không ngừng bị Thẩm Thanh Đường rút đi.

Lâm Cẩn Du kinh hãi tột độ, tức giận tột độ, nhưng giờ phút này hắn ta lại phát hiện ra mình không thể động đậy.

Thẩm Thanh Đường vẫn nhìn hắn ta, đôi mắt đen trong veo lúc này vô cùng lạnh lùng.

Vô số dây leo đan vào nhau, bao trùm lấy nhau.

Tần Di nhìn thấy cảnh này, lồng ngực phập phồng không dứt.

Lúc này, hắn dùng hết chút ý chí cuối cùng tự nhủ, hiện tại mình đang độ kiếp hóa rồng, hắn nhất định phải kiên trì.

Nhưng hắn cũng muốn biết, khi đó đã xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên, Lâm Cẩn Du dù sao cũng đang kỳ Hóa Thần, ngay cả khi hắn ta không thể giãy thoát khỏi bí thuật phản phệ của Thẩm Thanh Đường, hắn ta cũng nhanh chóng phản công.

Hắn ta đã hấp thu đủ loại linh thực vật, trên người cũng mang theo một lượng độc tố rất nặng, lúc này hắn ta men theo dây leo truyền độc tố của mình vào cơ thể Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường vốn đã yếu, những chất độc này sẽ giết chết cậu sớm thôi.

Quả nhiên, độc tố đã xâm nhập vào cơ thể cậu, những vệt đen đáng sợ bắt đầu xuất hiện trên một nửa khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Thanh Đường, nhưng mặc dù cậu vô cùng yếu ớt, cậu vẫn không dừng hành động hấp thu Lâm Cẩn Du.

“Ngươi điên rồi sao?!”

Lâm Cẩn Du gầm lên giận dữ.

Thẩm Thanh Đường dùng chút sức lực cuối cùng, nhàn nhạt cười: “Ta không điên, là do ngươi tự chuốc lấy—“

Lời vừa dứt, trên thân thể của Lâm Cẩn Du và Thẩm Thanh Đường bắt đầu xuất hiện vô số ảo ảnh.

Không gian bắt đầu vặn vẹo, thời gian cũng bắt đầu vặn vẹo.

Ảo ảnh đang điên cuồng biến đổi, mọi thứ đang xoay chuyển một cách điên rồ.

Cứ như vậy, Tần Di trơ mắt nhìn linh hồn của Thẩm Thanh Đường lang thang không mục đích trong thời gian và không gian vỡ vụn đó, va tới va lui, hết kiếp này đến kiếp khác.

Tất cả những bí thuật liên quan đến thời gian và không gian đều có nhược điểm lớn.

Thẩm Thanh Đường đã thao tác bí thuật khi trúng độc, đương nhiên không thể có được cả hai.

Nhưng trí nhớ của em ấy quá sâu.

Vì vậy, trong mỗi kiếp sống, em ấy đều có thể đọc được gần như cùng một quyển sách, quyển sách được tạo ra bằng cách đan xen những ký ức rời rạc của em ấy và Lâm Cẩn Du.

Nó được em ấy sử dụng để nhắc nhở bản thân về thân phận của mình, để em ấy không quên mất sự tồn tại của kiếp trước.

Cho nên… Thẩm Thanh Đường mới thích đọc sách như vậy, cũng thích đọc thoại bản như vậy.

Biết được rất nhiều chuyện trong quá khứ, nhưng lại chưa hẳn chính xác hoàn toàn.

Máu thịt của Tần Di đã bị lôi hỏa thiêu đốt, nhưng giờ phút này hắn lại có thể cảm giác được trái tim của mình đang rỉ máu.

Hắn muốn khóc, nhưng hắn không thể.

Mà đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên tai hắn.

“Ngươi muốn trở về tìm cậu ta không?”

“Bù đắp lại tất cả.”

“Cậu ta chịu khổ nhiều như vậy, lẽ nào ngươi không muốn trở lại lúc đó, giết Lâm Cẩn Du cứu cậu ta sao?”

“Đây là lần thứ hai ngươi độ kiếp rồi, chưa chắc có thể thành công, nhưng sức mạnh của lôi kiếp đủ để ngươi nghịch chuyển thời không, tìm được cậu ta trước khi cậu ta chịu khổ.”

“Ngươi không cân nhắc sao?”

Nghe được thanh âm này, Tần Di đột nhiên ngẩng đầu lên, từ trong hốc mắt chỉ còn lại xương của hắn lặng lẽ chảy ra hai dòng máu.

Hắn cười.

“Thời gian và không gian có thể đảo ngược, nhưng tất cả những gì đã xảy ra thì không thể xóa nhòa.”

“Nếu lúc này ta quay về, ta có thể cứu được em ấy trong quá khứ, nhưng Thẩm Thanh Đường của hiện tại sẽ không đợi được Lan Đình của em ấy.”

“Ta đã bỏ lỡ một lần rồi.”

“Ta tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ lần thứ hai.”

Một tiếng sấm nổ vang lên, vang dội trên đỉnh đầu Tần Di, mang theo sự phẫn nộ khi tính sai.

Nhưng lần này, thần hồn của Tần Di chấn động hồi lâu, lại rất nhanh bình tĩnh trở lại.

Giờ khắc này, trong lòng hắn tràn ngập dũng khí vô hạn, không chút sợ hãi.

Hắn biết, hắn nhất định để cho Thẩm Thanh Đường đợi được hắn.

------oOo------

Chương 116: Không qua cơn bĩ cực, làm sao đến hồi thái lai?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 116: Không qua cơn bĩ cực, làm sao đến hồi thái lai?

Uy thế của sấm sét vẫn tiếp tục duy trì, trong bán kính mười dặm bị chiếu sáng bởi sấm sét sáng chói và chớp tắt không ngừng, cho dù như vậy, cả Thẩm Thanh Đường và Cố Thanh Dung đều cảm nhận được khí tức cực kỳ ổn định và bình tĩnh trong tiếng sấm ầm vang ấy.

Là Tần Di.

Tần Di vẫn không sao, hơn nữa tinh thần lực của chàng ấy dường như còn mạnh hơn lúc đầu.

Thẩm Thanh Đường vô thức mím môi, vừa đau lòng lại vừa có chút vui mừng.

Bất quá, lúc này sự oanh tạc của mây giông đã sắp đến hồi kết, sức mạnh của sấm sét ẩn chứa trong mây giông cũng đã yếu đi rất nhiều, hẳn là sắp kết thúc rồi.

Nhưng đúng lúc này, phía trên mây giông dày đặc, bầu trời dần dần phát sinh dị tượng.

“Là nhật thực.” Cố Thanh Dung sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng nói.

Cùng lúc đó, trong lòng Cố Thanh Dung càng thêm nghi hoặc —— rốt cục Tần Di đã làm chuyện gì mà đến nỗi trong lúc vượt lôi kiếp hóa rồng lại dẫn tới nhật thực?

Sự xuất hiện của nhật thực trong lúc độ kiếp gần như tương đương với một hình phạt.

Tại sao lại xảy ra chuyện này?

Hơn nữa sau khi nhật thực xuất hiện, sức mạnh của sấm sét sắp cạn kiệt trong mây giông lại hồi sinh, uy thế cũng tăng lên.

Gần như trong nháy mắt lôi hỏa tăng thêm, bọn họ đều cảm giác được sự chấn động và căm phẫn trong thần hồn của Tần Di.

Rõ ràng sắp kết thúc rồi, lúc này lại làm như vậy chẳng phải là chơi xấu sao?

Nhưng Tần Di cũng không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục cắn răng chịu đựng.

Thẩm Thanh Đường cảm nhận được thần hồn của Tần Di bị tổn thương, ngoài đau lòng ra, cậu cũng không khỏi liếc mắt nhìn mèo con.

Lúc này, mèo con ở bên cạnh cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Thanh Đường, cuối cùng cũng chậm rãi đứng dậy.

Nó nhìn lên trời kêu một tiếng, sau đó nhún người nhảy lên chạy về phía mặt trời đã bị che khuất hoàn toàn.

Thân hình trắng nõn của mèo con nhanh nhẹn linh động, khi nó phi nước đại, thân hình nhỏ bé ban đầu của nó cũng biến đổi.

Bốn cái chân từ từ dài ra, mọc ra một cái đuôi lớn đầy lông, thân thể đón gió mà lớn phồng lên, lớn gấp mấy chục lần kích thước ban đầu.

Trong quá trình biến đổi, giữa mi tâm của nó xuất hiện một vết giống như trăng lưỡi liềm.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Thanh Đường giật mình, cuối cùng cũng nhận ra thân phận thực sự của mèo con.

“Mèo con…là một con Thiên Cẩu sao.”

Cố Thanh Dung gật đầu: “Ừ.”

Vẻ mặt Thẩm Thanh Đường nhìn có chút kỳ lạ.

Thiên Cẩu là một tồn tại rất khó hiểu trong thần thoại và truyền thuyết, có người nói nó tốt, có người nói nó xấu.

Ai mà ngờ nó lại là Thần thú chứ.

Cố Thanh Dung cảm nhận được biến hóa cảm xúc của Thẩm Thanh Đường, bèn nói: “Sở dĩ Thiên Cẩu có thể thay đổi thiên tượng là vì tiếng kêu của nó có thể khiến mặt trời và mặt trăng sợ hãi, ngoan ngoãn nghe theo lệnh của nó. Dù sao thì mặt trời là quạ vàng và mặt trăng là cóc ngọc, chúng đều sợ Thiên Cẩu. Tuy nhiên, Thiên Cẩu không hề cắn nuốt mặt trời và mặt trăng, đều là do một vài tu sĩ tâm thuật bất chính bị thiên tượng trừng phạt nên đã đổ tội danh lên đầu Thiên Cẩu.”

Nghe Cố Thanh Dung giải thích, Thẩm Thanh Đường không khỏi cười một tiếng: “Ta cũng nghĩ vậy. Nếu như những thứ như mặt trăng và mặt trời thật sự có thể ăn được, vậy thì chúng làm sao có thể lớn lên được?”

Cố Thanh Dung: ?

Ngay khi Cố Thanh Dung bị mạch não của Thẩm Thanh Đường làm cho hơi kinh ngạc thì mèo con trên bầu trời đã kêu lên nhao nhao.

Dù mèo con giờ đây đã to lớn và dũng mãnh hơn trước nhưng tiếng kêu vẫn cứ đáng yêu và kỳ lạ không hề thay đổi.

Tuy nhiên, nương theo tiếng kêu của mèo con, mặt trời chìm trong bóng tối dần hiện ra một đường viền sáng rực.

Nhưng điều kỳ lạ là, giống như đang giằng co, ánh sáng xuất hiện một chút, rồi lại yếu dần.

Cứ như thể ai đó đang đứng đằng sau khống chế mặt trời vậy.

Cố Thanh Dung vốn đang khá là bình tĩnh, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này, trong đầu đột nhiên hiện lên một suy đoán, nhất thời chấn động, nhìn chằm chằm thần sắc của mèo con càng ngày càng khẩn trương.

Mà mèo con lần đầu tiên xuất chiêu lại bị cản trở nên rất tức giận, lúc này nó cũng không làm màu nữa, nó nhún người nhảy lên cao hơn, bắt đầu sủa về phía mặt trời!

“Nhau nhau nhau nhau nhau!!!”

Lần này, đừng nói là mặt trời, ngay cả Thẩm Thanh Đường và Cố Thanh Dung cũng cảm nhận được khí tràng cường hãn khác thường từ trên người mèo con!

Tiếng kêu của mèo con vang vọng không dứt trên bầu trời, lúc này, mặt trời rốt cuộc cũng sợ hãi rồi, giống như té nhào mà cấp tốc chui ra khỏi bóng tối.

Trong nháy mắt, ánh mặt trời chói lóa chiếu rọi khắp mặt đất, lập tức, mây giông dày đặc bị ánh sáng làm yếu đi, sấm sét giáng xuống người Tần Di cũng nhanh chóng bị dập tắt.

Sau cơn mưa trời lại sáng.

Dưới sức ép của mặt trời, mây giông từ từ tan biến, lộ ra một cái hố lớn bị đốt cháy đen thui ở dưới mặt đất.

Ngay sau đó, cả Thẩm Thanh Đường và Cố Thanh Dung đều nhìn thấy một khối thần hồn màu vàng đang lẳng lặng trôi nổi bên trên hố đen.

Bóng hình mơ hồ của thần hồn chính là dáng vẻ đang nhắm mắt của Tần Di.

Hắn cuối cùng cũng luyện hóa được xương máu của mình, chỉ còn chờ để biến thành một con rồng.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, khối thần hồn màu vàng bỗng bay vút lên, bay thẳng lên trời cao, xuyên qua đám mây giông cuối cùng còn sót lại, tắm mình trong ánh mặt trời rực rỡ.

Cuồng phong gào thét, mặt trời chói lọi.

Dần dần, dưới ánh dương rực rỡ, trong những đám mây trắng xóa, hình rồng thon dài mạnh mẽ từ từ hiện ra trong kim quang rực sáng.

Đầu tiên là khung xương, sau đó là máu thịt, rồi đến lớp vảy bao phủ toàn thân…

Cho đến khoảnh khắc sừng rồng được sinh ra, một tiếng rồng ngâm trong trẻo chấn động thẳng lên chín tầng mây, uy phong lẫm liệt.

Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu nhìn cảnh tượng này, dù cho ánh nắng làm hai mắt cậu phát đau, nhưng cậu cũng không nỡ xê dịch ánh mắt.

Tim cậu đập như trống đánh, cả người giống như bị ngọn lửa hừng hực bao trùm lấy thiêu đốt.

Niềm vui và sự mong đợi gần như làm tan chảy toàn bộ cơ thể cậu.

Lan Đình của cậu, cuối cùng cũng hóa rồng thành công rồi!

.

Kim long uy vũ bay lượn trên bầu trời, gầm lên một tiếng lớn, nhất thời toàn bộ Thập Vạn Đại Hoang như chìm trong uy áp tươi sáng này.

Đám linh thực vật đều vui mừng khôn xiết, bọn chúng đều cảm nhận được khí tức không tầm thường này.

Cảm thấy vị Thần sẽ cứu vớt chúng cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

Lúc này, Cố Thanh Dung ngẩng đầu nhìn bóng dáng của kim long trong tầng mây, nhịn không được thấp giọng lẩm bẩm: “Ngũ trảo kim long, vậy mà lại là ngũ trảo kim long.”

Hóa Long Thảo chỉ có thể biến yêu thú loại rắn hoặc giao long thành rồng, nhưng chất lượng của rồng biến ra cũng sẽ có phần khác biệt.

Trong ngũ hành long, kim long là chí tôn, hắc long là hạ đẳng, ngũ trảo kim long là chí tôn vương giả trong kim long.

Cho dù lần này có mèo con trợ giúp Tần Di, nhưng phần lớn kết quả cuối cùng đều là do cơ duyên của bản thân Tần Di.

Số phận của người được Thiên Mệnh chọn thật sự không thể ngăn cản như vậy sao?

Ban đầu, Cố Thanh Dung còn nghi ngờ lôi kiếp kép và nhật thực của Tần Di là do Tần Di đã làm chuyện xấu gì rồi, nhưng bây giờ khi nhìn thấy sự ra đời của ngũ trảo kim long, anh mới nhận ra đây chỉ là điềm báo trước khi một cường giả xuất thế.

Không qua cơn bĩ cực, làm sao đến hồi thái lai?

Nhưng Thẩm Thanh Đường không quan tâm đến những thứ này, cậu không để tâm Tần Di có phải là ngũ trảo kim long hay không, chỉ cần Tần Di không sao,

cậu đã yên tâm rồi.

Cứ như vậy, cậu tiến lên một bước, rồi chạy băng băng về phía kim long trên bầu trời.

Kim long dường như cũng cảm nhận được khí tức của Thẩm Thanh Đường, lúc này nó cúi đầu nhìn một chút, thân rồng vàng lượn xuống, nghênh đón Thẩm Thanh Đường.

Tiếng rít gào dần dần tăng lên, khi kim long tiến lại gần, Thẩm Thanh Đường được bao phủ bởi ánh sáng vàng và ánh mặt trời chói lọi.

Trong tiếng gió vù vù, Thẩm Thanh Đường nhún người nhảy lên.

Kim long cũng thuận theo cúi thấp đầu, cuộn tròn chiếc đuôi dài của mình.

Cuồng phong gào thét, bạch y tung bay.

Cứ như vậy, Thẩm Thanh Đường vững vàng đáp xuống sống lưng rồng kim quang lấp lánh, cậu cúi người ôm chặt lấy sừng rồng xinh đẹp, nở nụ cười áp khuôn mặt trắng trẻo của mình lên đó.

Kim long lúc này cũng gầm lên một tiếng trầm thấp, khép hờ đôi mắt rồng một cách dịu dàng và trìu mến, tùy ý Thẩm Thanh Đường ôm mình.

Thẩm Thanh Đường cười tủm tỉm lặng lẽ ôm lấy cổ kim long, ôm một hồi, cậu liền không kìm được lại dán vào sừng rồng, nhẹ giọng nói: “Dáng vẻ hóa rồng của Lan Đình thật là oai phong, em thích lắm.”

Kim long im lặng một lúc, có chút ngượng ngùng.

Nhưng đúng lúc này, từ cách đó không xa truyền đến một tiếng “nhao nhao” cáu giận.

Thẩm Thanh Đường hơi giật mình, ngẩng đầu nhìn thấy mèo con khổng lồ đang lơ lửng giữa không trung cách đó không xa đang nhìn chằm chằm về phía bên này.

Mèo con lườm Thẩm Thanh Đường, vẻ mặt như đang buộc tội Thẩm Thanh Đường đã quên giao ước giữa hai người họ.

Thẩm Thanh Đường ngây người một lúc, sau đó âm thầm cười một tiếng, rồi cậu cúi đầu, nhẹ nhàng tựa vào sừng rồng, trầm giọng nói: “Chúng ta đi xuống trước đi, Lan Đình mới vừa hóa rồng, cơ thể chàng vẫn cần được nghỉ ngơi điều dưỡng.”

Chuyện của mèo con, lát nữa cần phải giải thích rõ ràng, tốt xấu gì người ta cũng đã bận rộn một trận mà.

Đối với những lời của Thẩm Thanh Đường, Tần Di luôn luôn nói gì nghe nấy.

Lúc này, hắn vẫn là kim long khẽ gật đầu một cái, sau đó xoay mình ầm ầm lao xuống.

Không lâu sau, một luồng sáng vàng đáp xuống đất, cả người Thẩm Thanh Đường nhẹ bẫng, tim cậu đập loạn nhịp, tưởng rằng mình sẽ ngã xuống đất, kết quả trong nháy mắt đã lại rơi vào vòng tay ấm áp quen thuộc.

Là Tần Di đã biến trở về hình người.

Có điều……

Vừa độ kiếp xong, quần áo của Tần Di đã bị tia chớp xé rách, lúc này hắn đang ôm Thẩm Thanh Đường, lồng ngực ấm áp dán sát vào người Thẩm Thanh Đường, khiến Thẩm Thanh Đường có chút đỏ mặt.

Nhưng Tần Di không hề cảm thấy xấu hổ, cũng không có ý định đặt Thẩm Thanh Đường xuống, chỉ búng tay một cái, cơ thể hắn liền được bao phủ bởi một bộ y phục không khác gì bộ quần áo đã bị xé rách, che đi thân hình cường tráng cân đối của hắn.

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một chút, như ý thức được điều gì đó, liền vui vẻ nắm lấy cánh tay Tần Di, ngẩng đầu hỏi: "Lan Đình, bây giờ chàng đến cảnh giới nào rồi?"

Tần Di nhìn đôi mắt sáng ngời tươi cười của Thẩm Thanh Đường, bình tĩnh cười nói: "Hóa Thần đỉnh phong, khi thần hồn của ta ổn định rồi, hắn là có thể tiến vào Luyện Hư rồi."

Nghe Tần Di nói vậy, Thẩm Thanh Đường càng vui mừng hơn, vừa định nói gì đó, sau lưng liền truyền đến giọng nói chậm rãi của Cố Thanh Dung: "Hóa Thần đỉnh phong đã đủ rồi, tu sĩ bình thường không thể đánh đồng với cơ thể ngũ trảo kim long của ngươi, cho dù là tu sĩ Đại Thừa, ngươi hiện tại cũng có thể đánh một trận."

Kiếp trước Tần Di cũng đã từng trải qua loại tình huống này, cho nên lúc này chỉ yên lặng gật đầu: "Tiền bối nói phải."

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Tần Di, Cố Thanh Dung càng thêm tán thưởng, vừa định nói Tần Di điều dưỡng mấy ngày rồi sẽ đưa hắn vào đền Thần, trên đỉnh đầu của bọn họ lại lần nữa truyền đến một tiếng rống giận.

"Nhao nhao nhao nhao nhao!!!"

Hóa ra mèo con bị ngó lơ đang nổi trận lôi đình, lúc này đã biến thành bộ dạng nhỏ nhắn thường ngày, từ trên không trung đáp xuống, giận dữ mắng Thẩm Thanh Đường và Tần Di.

Thẩm Thanh Đường câm nín.

Tần Di đã thành công hóa rồng, giao tiếp với mèo con cũng không gặp trở ngại gì, khi nghe mèo con tố cáo Thẩm Thanh Đường thất hứa, hắn không khỏi nhướng mày: "Em ấy đã hứa với mi chuyện gì?"

Mèo con nhìn Tần Di, rồi nhìn Thẩm Thanh Đường đang được Tần Di ôm trong lòng, mắt đảo một vòng, độ lượng kêu lên một tiếng: "Nhao nhao."

Tần Di vốn đang muốn trút giận giùm Thẩm Thanh Đường:…?

------oOo------

Chương 117: Lan Đình thật đẹp trai.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 117: Lan Đình thật đẹp trai.

Tần Di lặng lẽ liếc nhìn Thẩm Thanh Đường ở trong lòng.

Thẩm Thanh Đường chột dạ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Mèo con nói đúng, em đã đồng ý với nó rồi.”

“Nhưng ta đâu có nói ta đồng ý.” Tần Di thản nhiên nói.

Sau đó, hắn lườm mèo con bằng một đôi mắt hẹp dài có con ngươi màu đỏ tươi được nhuộm một lớp vàng tinh tế, nói: “Muốn ta làm tiểu đệ của mi sao, được thôi, đánh thắng ta rồi hẳn nói—”

Vừa nói, Tần Di vừa giơ lên ngón tay thon dài, đầu ngón tay liền bốc lên một ngọn tam muội chân hỏa nóng rực sáng ngời.

Mèo con: !

Mèo con cảm giác được có gì đó không ổn, liền quay đầu muốn chạy trốn, nhưng Tần Di lại nhướng mày, nhoáng cái đã bắn tam muội chân hỏa về phía mèo con!

Tức khắc, tam muội chân hỏa như có mắt, cắn lấy đuôi mèo con bắt đầu lượn vòng quanh.

Mèo con hoảng loạn gào lên, nhưng nó sắp bị tam muội chân hỏa đốt đến bỏng mông rồi, chỉ có thể điên cuồng chạy tán loạn.

Tần Di thấy thế, cúi đầu cười nhạo một tiếng: “Không có bản lĩnh mà còn dám ăn to nói lớn như vậy.”

Mèo con nghe thấy câu này của Tần Di, tức muốn chết, quay đầu lại hét lớn: “Nhao nhao!”

Nó vừa hét lên, tam muội chân hỏa lập tức vồ lấy cái đuôi trắng như tuyết của nó.

Xèo một tiếng, trong tiếng kêu sợ hãi của mèo con, chóp đuôi của nó bị đốt trụi lủi.

Tần Di lúc này mới không nhanh không chậm giơ tay lên, thu hồi lại tam muội chân hỏa đang quậy phá.

Mèo con cực kỳ tủi thân: “Nhao nhao……”

Tần Di nhìn dáng vẻ ủy khuất của mèo con, thản nhiên nói: “Những thứ khác ta có thể cho mi, còn chuyện làm tiểu đệ, miễn bàn.”

Mèo con: …

Nó còn làm gì được nữa? Đánh cũng đánh không lại, chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo thôi.

.

Nửa giờ sau.

Mèo con có được máu chân long của Tần Di cuối cùng cũng hồi phục sức khỏe, không còn tức giận nữa, nhưng nó vẫn còn oan oan ức ức liếm cái chóp đuôi bị đốt trụi lủi của mình.

Thẩm Thanh Đường nhìn bộ dạng ủy khuất của mèo con, không nhịn được muốn xoa xoa cái đầu nhỏ trắng tuyết của nó, nhưng lúc này Tần Di lại trừng mắt cảnh cáo cậu, cậu chỉ có thể hậm hực thu tay về.

Tuy nhiên, khi thu tầm mắt về, Thẩm Thanh Đường không khỏi cẩn thận nhìn mặt Tần Di một lần nữa.

Từ khi Tần Di hóa rồng, tất cả vết sẹo trên mặt đều biến mất, khuôn mặt tuấn mỹ như ngọc không tì vết, nhưng đường nét gương mặt sắc bén ưu việt không khiến cho Tần Di có chút nữ tính nào, ngược lại càng thêm anh tuấn phong độ chết người.

Bởi vì thể chất thay đổi, trong đôi mắt đỏ hẹp dài của Tần Dịch mang theo chút kim quang lấp lánh giống như vì sao trên trời, khiêm tốn mà cao quý, khiến cho chàng ấy càng thêm chững chạc, quyến rũ hơn trước.

Thẩm Thanh Đường vươn tay, vuốt ve sườn mặt của Tần Di, yên lặng ngắm nhìn, ngắm đi ngắm lại, sờ tới sờ lui, cậu quả thực yêu thích không muốn rời tay, thậm chí còn muốn rướn người lên hôn lên đôi môi mỏng xinh đẹp cao quý kia.

Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, Thẩm Thanh Đường cuối cùng vẫn nhịn xuống được, chỉ rụt rè lặng lẽ cười một tiếng: “Lan Đình thật đẹp trai.”

Tần Di bất đắc dĩ: “Em chỉ biết nói mỗi câu này thôi à?”

Thẩm Thanh Đường mím môi, có chút xấu hổ, nhưng lúm đồng tiền trên gò má trắng như tuyết của cậu càng sâu hơn.

Giờ phút này, trong lòng cậu không nén được vui sướng cùng hạnh phúc, nhìn thấy Tần Di thì chỉ muốn dính lấy Tần Di.

Cơ mà, thực sự rất là đẹp trai đó.

Nhìn Thẩm Thanh Đường như vậy, Tần Di nhớ lại ảo cảnh mình nhìn thấy khi vượt độ kiếp, càng cảm thấy may mắn vì sự lựa chọn dứt khoát của mình lúc đó.

Nếu chậm một bước, hắn sẽ không bao giờ nhìn thấy nụ cười của Thẩm Thanh Đường nữa.

Nghĩ đến đây, cánh tay Tần Di đang ôm Thẩm Thanh Đường bất giác siết chặt hơn một chút.

Cố Thanh Dung ở một bên lặng lẽ nhìn cảnh này với vẻ mặt kỳ lạ.

Khi nhìn thấy gương mặt bình phục của Tần Di, anh cảm thấy hai chữ Lan Đình thực sự rất xứng với hắn.

Quả thực là có phong phạm và sự cao quý của chi lan ngọc thụ.

Cặp đôi sống chết có nhau này, hiện tại cũng coi như khổ tận cam lai rồi.

Sau khi Tần Di hóa rồng thành công, Cố Thanh Dung đã hoàn toàn vứt bỏ hết mọi thành kiến đối với Tần Di trong quá khứ, lúc này anh nhìn Thẩm Thanh Đường và Tần Di thân mật một lúc, sau khi họ tách ra, anh mới bình tĩnh nói: "Nếu sức khỏe của Tần Di không có vấn đề gì, ngươi nên mau chóng vào đền Thần đi."

Tần Di nghe Cố Thanh Dung nói vậy, hắn lấy lại tinh thần quả quyết nói: "Ta không có vấn đề gì, chúng ta đi thôi."

Thẩm Thanh Đường trong lòng Tần Di nghe Tần Di đáp vậy liền giật mình, tuy có chút không muốn nhưng cũng không phản đối.

Cố Thanh Dung dường như đã nhìn ra được tâm tư của Thẩm Thanh Đường, bèn nói: "Ngươi là Mộc linh căn Thiên phẩm, vốn dĩ có thể vào đền Thần. Bây giờ hai người hãy cùng đi đi."

Cố Thanh Dung vừa nói ra những lời này, Thẩm Thanh Đường cũng không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng sắc mặt Tần Di lại trở nên có chút kỳ lạ.

Nhưng Cố Thanh Dung đã giúp họ rất nhiều, lúc này Tần Di cũng không hề tỏ ra nghi ngờ gì.

Dù sao hiện tại hắn cũng có tư cách đi vào rồi, cũng không cần nghĩ quá nhiều.

Cho nên vẻ mặt của Tần Di chỉ kỳ quái trong chốc lát, rồi rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, nhẹ gật đầu: "Vậy làm phiền tiền bối dẫn đường."

Cố Thanh Dung liếc nhìn Tần Di, cũng không nhiều lời, lẳng lặng đi phía trước.

Tần Di ôm Thẩm Thanh Đường đi theo sau Cố Thanh Dung.

Lúc này, mèo con đang liếm đuôi trên mặt đất nghe nói bọn họ muốn đến đền Thần, lập tức lại càu nhàu đứng dậy, dùng bốn cái chân ngắn ngủn đầy lông sải bước về phía trước, hì hục đuổi theo.

.

Khi Cố Thanh Dung đưa Tần Di và Thẩm Thanh Đường đến đền Thần, Tần Di có thể rõ ràng cảm nhận được sự vui mừng khôn xiết tỏa ra từ các linh thực vật ở xung quanh.

Có lẽ thực sự coi hắn là vị cứu tinh.

Tần Di lúc ấy còn có chút khó hiểu ——hắn chỉ hóa rồng thôi, tại sao những linh thực vật này lại kích động như vậy, bọn họ chắc chắn rằng hắn sẽ cứu bọn họ sao?

Mãi về sau Tần Di mới biết được, muốn trở thành ngũ trảo kim long, nhất định phải có một tấm lòng thiện lương, ngoan cường, nếu không chỉ cần bất cẩn một chút, trong ảo cảnh hóa rồng nảy sinh một tia do dự, thì kết quả cuối cùng sẽ cách xa vạn dặm.

Nhưng giờ phút này, nhìn bóng lưng của Cố Thanh Dung, Tần Di lại nghĩ đến một chuyện khác.

Tại sao Cố Thanh Dung lại không nói ra việc Thẩm Thanh Đường có thể vào đền Thần.

Tần Di đoán rằng có thể Cố Thanh Dung vẫn chưa tin tưởng hắn, sợ rằng sau khi vào đền Thần, Thẩm Thanh Đường sẽ lấy đồ vật cho hắn xem, vi phạm các quy tắc trong đền Thần.

Nhưng đây chỉ là suy đoán của Tần Di, về phần Cố Thanh Dung đang nghĩ cái gì, hắn cũng không biết.

Nhưng bây giờ Cố Thanh Dung đã sẵn lòng nói ra, hơn nữa bản thân hắn cũng đã có thực lực rồi, Tần Di cũng không muốn truy đuổi đến cùng những chi tiết này.

Mà những chuyện này, ắt hẳn Thẩm Thanh Đường cũng hiểu.

Nhưng Thẩm Thanh Đường không nói gì, hắn cũng giả vờ như không biết.

Nghĩ đến đây, Tần Di cúi đầu yên lặng nhìn Thẩm Thanh Đường.

Kết quả nhìn một cái, Tần Di liền ngẩn ra.

Vậy mà Thẩm Thanh Đường đã dựa vào vai hắn ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Nhưng nhìn trên gương mặt trắng nõn của Thẩm Thanh Đường có chút mệt mỏi, cùng với quầng thâm mờ nhạt dưới mí mắt, Tần Di biết thân thể Thẩm Thanh Đường còn chưa hoàn toàn bình phục, vừa rồi vẫn luôn cố chống đỡ cho đến khi hắn thăng cấp xong.

Dẫu sao bình thường mỗi ngày Thẩm Thanh Đường chỉ có thể thanh tỉnh hơn một canh giờ, mà lần này hắn độ kiếp cũng mất gần ba canh giờ.

Nghĩ đến đây, trong con ngươi đỏ vàng của Tần Di lặng lẽ hiện lên một tia đau lòng, hắn đưa tay nhẹ nhàng kéo áo choàng của Thẩm Thanh Đường lên, ôm

chặt lấy Thẩm Thanh Đường rồi tiếp tục đi về phía trước.

.

Cố Thanh Dung mang theo hai người đi tới trước bậc thềm tiến vào đền Thần, tự mình hành lễ với đền Thần tỏa ra ánh sáng vàng ở phía xa xa, sau đó mở ra đường đi: "Các ngươi đi vào đi, ta không vào đâu. Ta hiện tại thân đang mang tội, không tiện ra vào đền Thần."

Nghe Cố Thanh Dung không chịu đi vào, Tần Di cũng không hỏi Cố Thanh Dung có ý gì, sau khi hóa rồng, hắn càng ngày càng rõ ràng cảm nhận được năng lượng cổ xưa mà thần bí ở trong đền Thần.

Những năng lượng này không phải giả.

Vì vậy, Tần Di gật đầu với Cố Thanh Dung rồi bế Thẩm Thanh Đường lên các bậc thềm bước vào đền Thần.

Mèo con cũng nhắm mắt theo đuôi bước vào.

Chỉ có một mình Cố Thanh Dung yên lặng đứng dưới bậc thềm một lúc, nhìn Tần Di và Thẩm Thanh Đường tiến vào trong đền Thần, sau đó quay đầu đi.

Đúng lúc này, cách đó không xa, một con chim có đôi cánh vàng vội vàng bay tới, ngậm một mảnh lá chuối đã bị lửa thiêu cháy.

Nhìn thấy Kim Sí Điểu, sắc mặt Cố Thanh Dung hơi thay đổi, anh nhanh chóng tiến lên đón lấy lá chuối do Kim Sí Điểu ném tới.

Sau khi cẩn thận đọc nội dung trong lá chuối, sắc mặt của Cố Thanh Dung trở nên cực kỳ khó coi.

A Lam… thật sự điên rồi sao?

Lại dám phái người đến Thập Vạn Đại Hoang phóng hỏa?!

Mà lúc này, Kim Sí Điểu khàn giọng quát quát về phía Cố Thanh Dung hai tiếng.

Cố Thanh Dung trầm tư một lát, sau đó nghiêm túc bình tĩnh nói: "Thần thú đại nhân vẫn an toàn, linh tuyền cũng không sao, đền Thần bên này tạm thời sẽ không có vấn đề gì, ngươi tập hợp mọi người đến dập lửa trước đi, ta sẽ đến giúp các ngươi sau."

Lúc này Kim Sí Điểu mới an tâm gật đầu rồi quay đầu bay đi.

Nhìn Kim Sí Điểu bay đi, Cố Thanh Dung vô thức nắm chặt lá chuối trong tay, cả người khẽ run rẩy.

Hắn biết A Lam nắm trong tay trượng Sinh Mệnh, có thể cảm nhận được biến động ở đền Thần, anh cũng biết A Lam đã học được bí thuật bói toán ở trong đền Thần.

Tần Di vừa mới thành công hóa rồng ở đây, vậy mà A Lam đã không thể chờ được muốn phóng hỏa hủy diệt Thập Vạn Đại Hoang, mục đích không phải quá rõ ràng rồi sao.

Cố Thanh Dung càng nghĩ càng cảm thấy ghê tởm, mình lúc trước tại sao lại có thể xem trọng một người như vậy chứ?

Nhưng bây giờ, điều duy nhất anh có thể làm là nhanh chóng bù đắp những sai lầm mà anh đã phạm phải khi đó.

Nghĩ tới đây, Cố Thanh Dung hít sâu một hơi, hóa thành một luồng sáng xanh, bay đến thủy đàm cách đó không xa.

.

Trong đền Thần

Tần Di không phát hiện được biến động ở bên ngoài, bởi vì giờ phút này hắn đã bị một cỗ khí tức cổ xưa mà thần bí bao trùm lấy toàn thân, hắn chỉ cảm thấy cả người thoải mái bình yên, trong lòng vô cùng bình tĩnh.

Bên trong đền Thần, gạch ngói của tường và mái nhà đều có màu đồng cổ, hương thơm cổ kính và lắng dịu lan tỏa trong đền Thần, bầu không khí yên bình và trầm lắng.

Dường như thời gian và không gian nơi đây đã ngưng chảy từ mười vạn năm trước, dừng lại ở thời khắc tĩnh lặng và yên bình nhất.

Một tia sáng từ mái vòm mở của ngôi đền chiếu xuống, những hạt vàng nhảy múa trong không khí, điều kỳ lạ là dù mái vòm ở đây được mở ra, nhưng sàn nhà của ngôi đền vẫn sạch sẽ sáng bóng như gương, không một vết bẩn.

“Nhao nhao.” Một tiếng kêu ngắn ngủi nhỏ nhẹ kéo Tần Di trở về hiện thực.

Tần Di vừa cúi đầu, liền đối diện với cặp mắt nhỏ đen láy trong veo đang mở to.

Nhìn mèo con lắc lắc cái đầu nhỏ, Tần Di nhíu mày: “Mi muốn dẫn ta đi tìm bí tịch của Long tộc sao?”

Mèo con gật đầu.

Tần Di: “Điều kiện là gì?”

Mèo con nhe răng, lộ ra vẻ hưng phấn: “Nhao nhao nhao!”

Tần Di lạnh lùng nói: “Quá nhiều, nhiều nhất ba giọt.”

Mèo con: “Nhao!”

“Chịu thì nói, không chịu thì ta tự tìm.”

Mèo con: “Nhao……”

Không làm gì được Tần Di, mèo con chỉ có thể ngoan ngoãn cùng Tần Di đạt thành giao dịch bất bình đẳng.

------oOo------

Chương 118: Vì sức khỏe của đạo lữ ngươi cũng nên lấy một ít đi chứ.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 118: Vì sức khỏe của đạo lữ ngươi cũng nên lấy một ít đi chứ.

Có mèo con dẫn đường, Tần Di tìm được bí tịch của Long tộc dễ hơn rất nhiều.

Lúc này hắn mới phát hiện, khắp nơi trong đền Thần đều ẩn chứa rất nhiều mê chướng, thứ bạn nhìn thấy chưa chắc là thật, thậm chí thứ tai bạn nghe thấy sờ thấy cũng chưa chắc là thật.

Thảo nào hồi đó quốc sư lại phải lừa gạt Cố Thanh Dung làm việc cho hắn ta- nếu như không có người quen thuộc hoàn cảnh nơi này dẫn dắt, người bình thường dù có xông vào cũng chưa chắc giành được đồ vật hữu ích, thậm chí còn có thể bị mắc kẹt trong vô vàn mê chướng và ảo cảnh, vĩnh viễn không thoát ra được.

Sau khi lấy được cuốn bí tịch của Long tộc, Tần Di vừa mở ra đã thấy kim quang chói mắt, mà nội dung bên trong lại càng thâm sâu khó lường, không có cách nào đọc xong trong thời gian ngắn.

Vốn dĩ Tần Di định đọc xong bí tịch rồi ghi nhớ lại, sau đó để cuốn bí tịch lại trong miếu này cho hậu nhân sử dụng, bây giờ xem ra không thể không mang đi được rồi?

Tần Di do dự một chút, sau đó chắp tay khom lưng hành lễ về phía truyền tống ra cuốn bí tịch: "Đệ tử Tần Di bất tài, nhất thời không nhớ được nội dung trong cuốn bí tịch do thần ban cho. Xin các vị thần trong đền cho phép đệ tử mang cuốn bí tịch này đi, khi nào đệ tử lĩnh hội được hết nội dung trong bí tịch, nhất định sẽ đúng hẹn trả lại—— "

Tần Di còn chưa nói xong, mèo con bên cạnh đã cười ha hả.

Tần Di: ?

Tần Di nhíu mày liếc nhìn mèo con, mèo con lại lắc đầu, nói bí tịch đã đưa cho ngươi rồi, ngươi có thể tùy ý mang đi, đền Thần sẽ không vì thế mà mất đi một cuốn sách.

"Sao mi không nói sớm?"

Mèo con đánh trống lãng, vừa nhìn liền biết là cố tình.

Tần Di lạnh lùng nhìn mèo con một cái, lại lười so đo với nó, lúc này chỉ hỏi: "Mi có biết bí tịch của linh thực vật ở đâu không?"

Mèo con nhún nhún vai, nói rằng phải đợi Thẩm Thanh Đường tỉnh lại rồi để Thẩm Thanh Đường tự mình đi lấy mới có được.

Tần Di bất giác nhíu mày, nhưng nhìn dáng vẻ của mèo con, hắn cũng biết mèo con không nói dối.

Nếu mèo con ngay từ đầu đã có ý đồ làm khó thì hắn đã không thể dễ dàng lấy được bí tịch như vậy.

Lúc này, mèo con lại vẫy vẫy đuôi, nói trong đền Thần có một hồ linh tuyền, đến đó luyện công sẽ có hiệu quả gấp bội, Tần Di cũng có thể đến đó tu luyện trước, đợi ngày mai khi mặt trời mọc, Thẩm Thanh Đường tỉnh dậy có thể tự mình đi lấy bí tịch.

Tần Di đã nghe Cố Thanh Dung nói về linh tuyền, nhưng hắn luôn cảm thấy con mèo này đang yên đang lành tự nhiên xum xoe như vậy không lừa cũng gạt, lúc này hắn hơi nhướng mày nói: "Sao mi lại đột nhiên tốt bụng như vậy?"

Mèo con tức giận kêu lên hai tiếng, biểu thị mình ngay từ đầu đã rất tốt, là do Tần Di cứ hãm hại nó, nó không thể không phản kháng.

Tần Di liếc nhìn mèo con, nhìn hai con ngươi của mèo con trợn ngược lên, nhưng hắn cũng lười đi vạch trần lời nói dối của mèo con, bởi vì nghe nói có linh tuyền, Tần Di cũng muốn đi xem thử.

Tuy rằng hắn cảm thấy mèo con có chút muốn hố hắn.

.

Mà mèo con dường như rất nhiệt tình đối với chuyện đi tìm linh tuyền, nhanh nhẹn linh hoạt một mực chạy tới chạy lui ở phía trước.

Không lâu sau, nó dẫn Tần Di đến bên linh tuyền.

Hồ linh tuyền này đang ở trong một đài phun nước cực lớn bằng đá cẩm thạch trắng, trên đài phun nước còn có một tác phẩm điêu khắc bằng ngọc bích cực lớn, là tượng một nữ thần đang giơ cánh tay lên, theo lý mà nói thì trong tay của nữ thần phải cầm thứ gì đó, nhưng thứ đó đã biến mất.

Có lẽ là trượng Sinh Mệnh bị quốc sư cướp đi.

Bất quá, Tần Di lúc này cũng không quá để ý, chỉ bước nhanh tới.

Bởi vì vừa tới gần linh tuyền này, hắn liền cảm nhận được linh khí nồng đậm tràn ngập bên trong — quả nhiên là thứ tốt.

Nhưng sau khi nhìn thấy bộ dạng mèo con cũng đã tới bên linh tuyền thăm dò nhưng lại không dám duỗi chân ra, Tần Di liền hiểu ra linh tuyền này e là không dễ dàng gì có được.

Tần Di im lặng một lúc, để đảm bảo an toàn, hắn lặng lẽ đặt Thẩm Thanh Đường đang ngủ say sang một bên, sau đó thăm dò đưa tay về phía linh tuyền.

Quả nhiên, khi Tần Di vừa chạm vào linh tuyền, liền cảm giác được ngoài da truyền đến một trận đau đơn đến thấu xương.

Tần Di cả kinh, rút mạnh tay về.

Mèo con ở bên cạnh thấy thế lén lút liếc nhìn hắn một cái.

Sau khi Tần Di rút tay về, đầu ngón tay vẫn truyền đến từng đợt đau nhói, hắn nhíu mày nhìn xuống đầu ngón tay, da thịt vẫn còn nguyên vẹn. Nhưng Tần Di có thể rõ ràng cảm giác được, thần hồn của mình bị kích thích đến đau đớn.

Linh tuyền này cường đại đến mức có thể đả thương cả thần hồn, nếu không phải hắn rút nhanh tay lại, nói không chừng đã bị thương rồi.

Nghĩ đến đây, Tần Di không khỏi lạnh lùng nhìn mèo con một cái, dưới ánh mắt của hắn mèo con có chút nao núng, sau đó nó cãi lại: "Ta cũng đâu có kêu ngươi chạm tay vào."

Nói xong, mèo con đi tới bên cạnh hồ nước, ngoắc ngoắc cái mũi hồng hồng, hít vào một hơi mạnh linh khí trong linh tuyền, nói: "Như vậy thôi."

Tần Di vô cảm nhìn nó.

Mèo con: …..

Cuối cùng, mèo con ra vẻ từng trải thở dài một hơi, xoay người đứng lên, nói: "Ngươi là ngũ trảo kim long, dùng vảy của ngươi bảo hộ hai tay, có thể giảm bớt tổn thương linh tuyền gây ra cho ngươi, nước trong linh tuyền này là thứ tốt, có thể tẩy linh căn, cũng có thể nâng cao thiên tư."

"Tẩy linh căn?" Tần Di không khỏi nhướng mày.

Mèo con lẩm bẩm một hồi: Kẻ phản bội trốn khỏi đây đã dùng cách dụ dỗ Thanh Dung đi lấy nước trong linh tuyền cho hắn ta tẩy linh căn. Thanh Dung cũng vì chuyện này mà bị trừng phạt, thần hồn của bản thân bị tổn thương, thiên phú tu luyện cũng bị giảm mạnh.

Tần Di: …

Sau đó, Tần Di liền dứt khoát đi đến bên cạnh hồ, bắt đầu tĩnh tọa tu luyện trong linh khí quẩn quanh —— hắn không phải tới đây nghe những lời đàm tiếu này, hơn nữa hắn không dễ gì mới hóa rồng, cho nên hắn cũng không muốn mạo hiểm.

Mèo con thấy khuyên bảo không hiệu quả, liền nói: "Ngươi nghe ta nói hết đã."

Tần Di nhắm mắt lại, mặc kệ mèo con.

Mèo con khịt mũi nói: Người bình thường lấy được linh tuyền nhưng thần hồn sẽ bị tổn hại, nhưng linh tuyền gia tăng thiên phú cho bọn họ cũng đủ để bù đắp

phần tổn hại đó, cũng là một món hời, chỉ có tên ngốc Thanh Dung này, lấy được rồi lại đem cho người khác.

Tần Di không nói chuyện.

Lúc này, mèo con giựt dây nói: Ngươi là ngũ trảo kim long, phòng ngự đứng đầu thiên hạ, ngươi lấy linh tuyền này chỉ có lợi không có hại, chuyện tốt như vậy, ngươi không lấy một ít sao được?

Tần Di không hề mở mắt ra, chỉ lạnh lùng nói: "Ta lấy được liền chia cho ngươi, ngươi liền có thể được lợi mà không cần làm gì đúng không?"

Mèo con bất ngờ bị vạch mặt, lập tức xấu hổ cúi đầu, vùi cái đầu lông tơ vào móng vuốt.

Nhưng rất nhanh, nó lại meo meo liếc nhìn Tần Di trông không hề tức giận, tiếp tục thăm dò: Cho dù không đưa cho ta, nhưng vì sức khỏe của đạo lữ ngươi cũng nên lấy một ít đi chứ.

Đến đây, Tần Di rốt cục cũng mở mắt ra.

Mèo con mừng thầm.

Nhưng Tần Di cũng không để ý nó, hắn chỉ cất bước đi tới hồ linh tuyền, lẳng lặng quan sát một hồi, sau đó từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một bình ngọc, tiếp đó chậm rãi duỗi tay ra.

Kim quang lóe lên, bàn tay Tần Di lập tức bao phủ một tầng vảy dày đặc.

Mèo con nhìn thấy hai mắt liền sáng lên.

Mà giây tiếp theo, Tần Di đột nhiên nhúng tay vào trong hồ, ầm vang một trận, nước bắn tung tóe khắp nơi.

Sắc mặt Tần Di cũng tái đi vì cơn đau đớn đột nhiên tập kích, nhưng rất nhanh, hắn liền cắn răng chịu đựng đau đớn, vốc một vốc nước linh tuyền vào trong lòng bàn tay rồi rót vào bình ngọc.

Mèo con ở bên cạnh lập tức nhảy dựng lên.

Tần Di chịu đựng đau đớn, tập trung rót hết một vốc nước linh tuyền này, khi hắn đậy nắp bình lại, mồ hôi lạnh đã chảy xuống đầy mặt.

Cơn đau đớn từ linh hồn này quả thật khó mà chịu nổi, Tần Di sau khi thu hồi bình ngọc, ước chừng nắm chặt bàn tay phải đang run rẩy của mình một lúc, sau đó mới chậm rãi mở mắt ra.

Nhưng lúc này, lông mi dài của hắn đã thấm đẫm mồ hôi, trên khuôn mặt tái nhợt vẫn còn lưu lại một tia kiệt sức do đau đớn kịch liệt.

Mèo con không ngờ việc lấy nước từ linh tuyền lại đáng sợ như vậy, nhất thời cũng bị dọa sợ một lúc.

Nhưng về sau mèo con nhớ lại lúc Cố Thanh Dung lấy nước trong linh tuyền, mặc dù nó không nhìn thấy cảnh tượng khi đó, nhưng nó lại thấy bộ dạng lấy nước linh tuyền về liền hôn mê ba ngày của Cố Thanh Dung, lại cảm thấy Tần Di lợi hại cực kỳ.

Dù sao Tần Di lấy được nhiều nước hơn Cố Thanh Dung rất nhiều, mặc dù thoạt nhìn có vẻ thống khổ, nhưng cũng có thể khôi phục lại trong thời gian ngắn như vậy.

Không hổ là ngũ trảo kim long……

Mèo con không khỏi lấy tay bưng mặt, vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Tần Di ổn định một lúc, mới có thể bình ổn lại thần hồn trong đau đớn kịch liệt, lúc này hắn lấy lại bình tĩnh, lẳng lặng nhìn mèo con, khàn giọng nói: "Nước linh tuyền này dùng như thế nào?"

Mèo con do dự một lát: Ngươi tự mình uống đi.

Tần Di: ?

Mèo con giải thích: Tu vi của đạo lữ ngươi quá thấp, hấp thu không được sẽ lãng phí, ngươi uống trước đi, sau khi hấp thu hoàn toàn mới để cậu ta uống máu của ngươi.

Tần Di sắc mặt hòa hoãn vài phần, mở ra bình ngọc, đang muốn uống linh tuyền, mắt thấy hắn muốn một hơi uống cạn, mèo con liền vội vã nói: "Mỗi lần uống một chút thôi, nếu không sẽ đau lắm."

Động tác nâng bình của Tần Di khẽ khựng lại, thật sự nghiêng bình một chút, thận trọng nhấp một ngụm.

Bóng ma tâm lý vừa rồi vẫn còn đó, hắn thực sự không dám uống nhiều.

Nhưng chỉ là một ngụm nhỏ như vậy, Tần Di liền cảm giác như có một con rồng lửa trượt xuống cổ họng mình, chui vào trong bụng, linh khí khổng lồ bắt đầu điên cuồng chiến đấu trong cơ thể hắn…

Tần Di không kịp suy nghĩ, chỉ có thể nắm chặt tay, nhắm mắt lại, bắt đầu tĩnh tọa tiêu hóa sức mạnh của linh tuyền.

Khi mèo con nhìn thấy cảnh này, không khỏi líu lưỡi, thầm nghĩ sức mạnh của nước linh tuyền này hung ác quá đi…

.

Suốt một đêm

Tần Di luyện hóa linh tuyền trong cơ thể mình.

Mãi đến sáng ngày hôm sau, hắn mới chậm rãi mở mắt ra, hướng mặt trời mọc mà thở ra một hơi mệt mỏi.

Nước linh tuyền này thật sự tra tấn người ta.

Nhưng hiệu quả cũng rất rõ ràng, Tần Di hiện tại cảm thấy sức mạnh của thể xác lẫn thần hồn của mình bất giác đã tăng lên một tầng.

Ánh nắng ban mai chiếu vào người Tần Di, làn da trắng nõn như ngọc lộ ra một tầng nhàn nhạt ẩm ướt, đó là ánh sáng nhu hòa mà chỉ có ngọc bội thượng phẩm mới có thể phát ra.

Cả người như được tắm trong tiên khí nồng đậm, nhìn mèo con đang ở bên cạnh liếm móng vuốt hâm mộ không thôi.

Nhưng Tần Di lại mở mắt ra, hoạt động một chút gân cốt của mình, chợt nhăn mày lại, tự hỏi vì sao hắn còn chưa lên được Luyện Hư?

Mèo con ở cùng Tần Di cả đêm nhìn ra nghi hoặc của Tần Di, lúc này mới nói: Ngươi phải rời khỏi đền Thần mới cảm ứng được thiên kiếp, lẽ ra ngươi đã sớm tiến giai rồi.

Tần Di khẽ nhíu mày, đang muốn hỏi một câu, sau lưng lại truyền đến một trận tiếng động.

Tần Di tim đập thình thịch, vừa định quay đầu lại, một thân ảnh mềm mại đã nhào tới trên lưng hắn, từ phía sau vòng tay qua eo hắn.

“Chào buổi sáng, Lan Đình.”

Khóe môi Tần Di bất giác cong lên, vươn tay chậm rãi bao bọc lấy cánh tay mềm mại trắng nõn đang quấn quanh eo mình, thấp giọng nói: “Chào buổi sáng, sao hôm nay em thức dậy sớm vậy?”

Trước đây, Thẩm Thanh Đường luôn phải đến gần trưa mới tỉnh dậy.

Hơi thở ấm áp của Thẩm Thanh Đường giống như hoa lan, mềm mại và ngọt ngào, nhẹ nhàng phả vào tai Tần Di: “Bởi vì em nhớ Lan Đình nha, cho nên khi mặt trời mọc em liền tỉnh dậy—“

Tần Di cười một tiếng, vừa định nói Thẩm Thanh Đường dẻo miệng, thì ngón tay mềm mại mát lạnh đã sờ lên mặt hắn.

“Nhưng mà Lan Đình nè, sao sắc mặt của chàng lại khó coi như vậy?”

------oOo------

Chương 119: Bây giờ em chính là điểm yếu duy nhất của ngũ trảo kim long.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 119: Bây giờ em chính là điểm yếu duy nhất của ngũ trảo kim long.

Nghe Thẩm Thanh Đường hỏi, Tần Di trầm mặc một lát, mặt không đổi sắc nói: "Tu luyện bí pháp của Long tộc tiêu hao quá nhiều linh lực."

Thẩm Thanh Đường giật mình, có chút tò mò: "Bí pháp gì mà lại tiêu hao nhiều như vậy?"

Tần Di thản nhiên nói: "Không có vấn đề gì, em không tin thì cứ bắt mạch thử xem."

Thẩm Thanh Đường không dễ bị lừa, nên đưa tay ra bắt mạch.

Tuy nhiên, sau khi kiểm tra mạch một lúc, Thẩm Thanh Đường cũng phát hiện Tần Di quả thật không có việc gì, toàn thân tràn ngập linh khí, kinh mạch mở rộng, rất tốt.

Chủ yếu là bởi vì cảnh giới hiện tại của Thẩm Thanh Đường, cậu không thể phát hiện ra trạng thái thần hồn kiệt quệ của Tần Di.

Cho nên sau khi Thẩm Thanh Đường cảm thấy Tần Di không có việc gì, liền không khỏi yên lặng nở nụ cười, tự nhiên xoay người lại, rúc vào trong lòng Tần Di.

Tần Di thừa dịp ôm bạch y mềm mại vào trong ngực.

Nhưng cùng lúc đó, Tần Di cũng lạnh lùng liếc nhìn mèo con đang nằm ở một bên âm thầm quan sát.

Mèo con: …

Cuối cùng, mèo con cực kỳ không tình nguyện kêu lên một tiếng, gục đầu rời đi.

Thấy mèo con rời đi, Thẩm Thanh Đường không khỏi nhỏ giọng nói: "Sao lại đuổi nó đi? Nó cũng không có quậy phá."

Tần Di lặng lẽ nắm chặt các ngón tay của Thẩm Thanh Đường, liếc nhìn cậu, ý tứ hàm súc nhàn nhạt nói: "Vậy để ta đi?"

Thẩm Thanh Đường nghe thấy câu này hơi bất ngờ, sau đó yên lặng cười cười, nụ cười ấm áp ngọt ngào: "Chàng lại ghen rồi."

Tần Di hừ một tiếng, nói: "Cũng không biết có phải là lão yêu quái sống mấy ngàn năm rồi không, biến thành một con mèo liền cho rằng mình còn nhỏ, đừng để ý tới nó."

Thẩm Thanh Đường: "Phì…"

Tần Di nhíu mày, cúi đầu nhìn dáng vẻ vừa thất thần vừa tươi cười của Thẩm Thanh Đường, không khỏi nhéo vào vòng eo mềm mại ở trong lòng, trầm giọng

nói: “Còn nghĩ tới nó ta sẽ giận thật đấy. “

Bình thường Tần Di nhất định sẽ không nói như vậy, nhưng trước đó mới bị mèo con tính kế, còn lấy nước linh tuyền cho Thẩm Thanh Đường, cho nên trong lòng hắn ít nhiều gì cũng có chút uất ức.

Thấy Thẩm Thanh Đường vẫn rất quan tâm đến mèo con, hắn liền vô thức nổi giận.

Thẩm Thanh Đường không ngờ hôm nay cơn ghen của Tần Di lại đột nhiên leo thang như vậy, nhưng một Tần Di như vậy cậu lại rất thích – thật sự rất hiếm khi thấy Tần Di ghen tuông hẳn hoi như vậy.

Nghĩ đến đây, lúm đồng tiền trên khuôn mặt trắng như tuyết của Thẩm Thanh Đường càng sâu, cậu rướn người, dịu dàng hôn Tần Di một cái, nhẹ nhàng nói: “Được rồi, đều là lỗi của em, lẽ ra em không nên nhắc đến mèo con.”

“Lan Đình đừng giận nữa nha?”

Tần Di cúi đầu nhìn dáng vẻ yêu kiều của Thẩm Thanh Đường, nhìn thấy đôi mắt đen láy xinh đẹp kia cùng đôi môi mỏng đỏ mọng hơi cong, trong lòng mềm nhũn đi một nửa.

Nhưng đúng lúc này, Tần Di đột nhiên nghĩ tới một chuyện khác, hơi nhướng mày, ánh mắt có chút trầm xuống, sau đó thấp giọng nói: “Lần này hôn không tốt.”

“Lại lần nữa.”

Bây giờ đến lượt Thẩm Thanh Đường kinh ngạc.

Từ khi nào Tần Di lại biết chơi như vậy chứ?

Nhưng mà Tần Di càng ngày càng phóng khoáng, Thẩm Thanh Đường cũng càng thêm vui mừng, cậu không đoán được ý tứ sâu xa trong lời nói của Tần Di, vì vậy cậu cười rạng rỡ, ngẩng đầu hôn nhẹ lên đôi môi mỏng của Tần Di.

Khoảnh khắc đôi môi mềm mại của Thẩm Thanh Đường chạm vào môi Tần Di, cánh tay cường tráng quanh eo cậu đột nhiên siết chặt, sau đó những ngón tay thon dài của Tần Di từ phía sau đỡ lấy gáy Thẩm Thanh Đường, làm cho nụ hôn sâu hơn.

Môi Thẩm Thanh Đường ấm áp ngọt ngào, có chút mềm mại như bông, còn môi Tần Di lại nóng bỏng như lửa.

Mà lần này Tần Di thật sự hôn quá lợi hại, bị hắn hôn một lúc, cả người Thẩm Thanh Đường mềm nhũn, nhịn không được trượt xuống.

Nhưng Tần Di đã ôm chặt lấy cậu, cậu không thoát ra được.

Bỗng nhiên–

Mùi máu nhàn nhạt lan ra giữa môi và răng của Thẩm Thanh Đường.

Hàng lông mi dài của Thẩm Thanh Đường run lên, cậu mở bừng mắt ra, trong đôi mắt trong veo hiện lên vài tia khó tin, sau đó cậu vô thức muốn đẩy Tần Di ra.

Nhưng Tần Di ôm cậu quá chặt, vòng tay ôm eo cậu như một sợi xích sắt nóng bỏng, gắt gao khóa chặt cậu trong vòng tay ấm áp kia, bất luận thế nào cũng không thoát ra được.

"Ngoan, đừng nhổ ra." Tần Di cụp mắt xuống, nhìn chăm chú vào mắt Thẩm Thanh Đường với vẻ mặt dịu dàng hiếm có.

Thẩm Thanh Đường đối diện với đôi mắt đỏ tràn ngập ánh sao của Tần Di, ngây người một lúc, mà trong khoảnh khắc lóa mắt này, một giọt máu đầu tim mang theo vị ngọt chảy vào cổ họng của Thẩm Thanh Đường.

Linh khí giống như thác nước nhanh chóng chảy qua từng kinh mạch của Thẩm Thanh Đường theo sự hòa tan của giọt máu đầu tim.

Thần hồn rung động.

Thẩm Thanh Đường vô thức khẽ run lên.

Giờ phút này, Tần Di vươn hai tay ôm chặt lấy cậu, đặt bàn tay lên lưng cậu, dùng lực giúp Thẩm Thanh Đường hòa tan chấn động do linh lực khổng lồ của máu đầu tim mang đến.

Thẩm Thanh Đường cứ thế cuộn tròn người trong lòng Tần Di, chịu đựng tiêu hóa hồi lâu, sau đó mới chậm rãi hồi thần lại.

Thấy vậy, Tần Di không khỏi có chút đau lòng, nhưng hắn cũng không hối hận quyết định của mình.

Máu đầu tim không chỉ chứa linh lực dồi dào, mà còn có thể gia tăng cảm ứng thần hồn giữa hai người.

Nếu sau này Thẩm Thanh Đường lại xảy ra chuyện gì, hắn sẽ biết ngay lập tức.

Thẩm Thanh Đường lúc này mới hoàn hồn lại, sắc mặt tái nhợt ngẩng đầu lên, cắn môi, vô cùng bất đắc dĩ nhưng lại không thể tức giận, khàn giọng nói: "Kỳ thực Lan Đình không cần phải làm như thế đâu, em đã dần khỏe lại rồi——"

"Ta nghĩ như vậy rất tốt."

Thẩm Thanh Đường sửng sốt.

"Có máu đầu tim của ta rồi, em nên cân nhắc kỹ càng, đừng có mù quáng liều mạng như trước nữa."

"Bây giờ em chính là điểm yếu duy nhất của ngũ trảo kim long." Tần Di âm thầm nắm chặt tay Thẩm Thanh Đường, nhìn thẳng vào mắt cậu: "Em có biết không?"

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, nụ cười nở rộ bên môi, đưa tay khẽ vuốt ve gương mặt Tần Di, nhẹ nhàng nói: "Được, em sẽ cố gắng tu luyện."

"Sau này Lan Đình cũng đừng có liều mạng nữa."

"Chúng ta hãy cùng nhau sống thật tốt nhé."

Trái tim Tần Di run lên, trong mắt bốc lên ngọn lửa hừng hực, nhưng sau một lúc lâu, những ngọn lửa kia lại hóa thành một mảnh kim sắc thâm thúy, lặng yên chảy xuôi theo đáy mắt Tần Di, hóa thành vô hạn bình tĩnh và kiên định.

"Được."

"Một lời đã định." Tần Di trầm giọng nghiêm túc nói.

Thẩm Thanh Đường khẽ cười: "Một lời đã định."

.

Nước suối chảy róc rách, lần lượt phun ra bọt nước, hai bóng người một đen một trắng nép mình trên bục cao bằng đá cẩm thạch trắng, y phục tung bay, bầu không khí vô cùng nhẹ nhàng yên bình.

Hai người cứ thế dựa vào nhau, ngồi phía trước linh tuyền một lúc lâu, cảm giác ánh nắng càng ngày càng chói chang, Tần Di im lặng nhíu mày, mở mắt ra, cúi người nhẹ nhàng ôm lấy Thẩm Thanh Đường: "Chúng ta đi thôi, ta sẽ dẫn em đi tìm bí tịch của linh thực vật."

Thẩm Thanh Đường ôm lấy cổ Tần Di, sau đó cười dựa vào trong ngực hắn: "Vâng."

Cảm nhận được sự ỷ lại của Thẩm Thanh Đường, Tần Di lặng lẽ cong khóe môi, vẻ mặt càng thêm dịu dàng.

Sau đó hắn nhắm mắt lại tìm kiếm một hồi, tìm được vị trí của mèo con, liền đi tìm mèo con trước.

Nếu muốn tìm ra bí tịch vẫn cần mèo con dẫn đường, dù là mèo con sẽ đưa ra điều kiện.

Nhưng lúc này, thời gian không đợi được nữa.

Khi Tần Di tìm thấy mèo con và đi về phía nó, hắn đột nhiên cảm thấy mèo con cũng đang lao về phía hắn.

Tần Di bất giác nhíu mày, linh cảm sắp có chuyện lớn xảy ra, yên lặng tăng nhanh bước chân.

Cuối cùng, hai người một mèo cũng gặp nhau.

Vừa nhìn thấy Tần Di, mèo con đã lo lắng kêu lên, nói rằng bên ngoài đã xảy ra chuyện lớn, đám người Cố Thanh Dung sắp chống đỡ không nổi rồi.

Tần Di sắc mặt ngưng trọng, hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mi nói cho rõ."

Lúc này, mèo con liền nói: A Lam phóng hỏa bên ngoài Thập Vạn Đại Hoang, hơn nữa hỏa còn mang theo ma khí, những ngọn lửa kia mang theo ma khí truyền vào trong Thập Vạn Đại Hoang, làm ô nhiễm rất nhiều nguồn suối và linh thực vật, đám người Cố Thanh Dung đã lui tới không thể lui rồi, hy vọng Tần Di có thể nhanh chóng ra mặt giúp đỡ.

Tần Di im lặng một lúc, cúi đầu nhìn Thẩm Thanh Đường trong lòng, vừa định đặt Thẩm Thanh Đường xuống: "Ta đi giúp họ trước, hai người ở lại đây, lấy được bí tịch rồi nói sau."

Tần Di còn chưa nói xong, Thẩm Thanh Đường đã kéo nhẹ ống tay áo của hắn: "Cùng nhau đi đi, mèo con nhất định phải đi giúp, một mình em ở lại đây không phải cách. Hơn nữa em là Mộc linh căn, cảm ứng với Thanh Dung tiền bối cũng dễ hơn."

Mèo con lúc này cũng dùng sức gật đầu, biểu thị Thập Vạn Đại Hoang xảy ra chuyện, nó cũng không thể trốn ở đây.

Nhìn vào ánh mắt dịu dàng và kiên định của Thẩm Thanh Đường, Tần Di thoáng do dự, nhưng rất nhanh đã đưa ra phán đoán.

Im lặng ôm Thẩm Thanh Đường vào lòng, Tần Di nói: "Được, vậy chúng ta cùng đi."

Nói xong, Tần Di tiến lên một bước, hóa thành luồng sáng bay thẳng lên trời.

Cuồng phong thét gào, khi Tần Di hóa thành ánh sáng bay đi, cây ngô đồng trong sân bị gió thổi đung đưa vài chiếc lá xanh, có một chiếc lá xoay tròn vài vòng, lặng lẽ dán vào lưng áo của Thẩm Thanh Đường.

Mèo con nhìn thấy một màn này, sửng sốt một chút, sau đó cũng hóa thành nguyên hình, đuổi theo Tần Di.

.

Tần Di mang theo Thẩm Thanh Đường ngự phong trên không trung.

Thẩm Thanh Đường không hiểu sao vừa rồi khi Tần Di bế cậu bay lên lại cảm thấy sau lưng chợt lạnh, lúc này đã khôi phục lại bình thường.

Khi cậu lấy lại tinh thần lần nữa, cậu đột nhiên có thể cảm giác được sự tồn tại của Cố Thanh Dung và linh thực vật ở phía dưới.

Đặc biệt là linh thực vật đã bị ma khí ô nhiễm và linh thực vật không bị ma khí ô nhiễm.

Thẩm Thanh Đường nhíu mày, còn chưa kịp nghĩ kỹ, cậu đã nắm chặt tay áo Tần Di, nói với Tần Di: "Thanh Dung tiền bối đang ở cạnh một cái ao ở phía đông nam."

Kỳ thực vừa rồi Tần Di không tin Thẩm Thanh Đường sẽ cảm nhận được vị trí của Cố Thanh Dung trước hắn, hắn chỉ nghĩ Thẩm Thanh Đường mượn cớ

muốn rời khỏi đền Thần cùng với mình, dù sao cảnh giới của hai người cách biệt rất lớn, không có khả năng một Trúc Cơ lại có thể cảm nhận được thứ mà hắn không cảm nhận được.

Nhưng lúc này, nghe thấy giọng điệu chắc chắn của Thẩm Thanh Đường, Tần Di không khỏi giật mình, sau đó y theo lời nói mà cảm nhận, phát hiện những gì Thẩm Thanh Đường nói quả nhiên là đúng.

Mộc linh căn Thiên phẩm thần kỳ như vậy sao?

Nhưng lúc này, Tần Di không có thời gian để suy nghĩ nhiều, hắn lập tức tăng tốc, bay thẳng về phía đông nam nơi Cố Thanh Dung đang ở.

Khi Tần Di tìm thấy Cố Thanh Dung và những người khác, những linh thực vật bị ma khí chiếm đoạt đã bao vây lấy họ, chỉ còn lại một ốc đảo nhỏ vẫn đang ngoan cường chống chọi.

Tần Di hơi híp mắt lại, trong mắt lóe lên một tia sáng đỏ lạnh thấu xương, sau đó đưa tay nhẹ nhàng che mắt Thẩm Thanh Đường lại, trầm giọng nói: “Đừng nhìn, sẽ hơi chói mắt —— “

Lời vừa dứt, một tiếng rồng ngâm uy nghiêm vang lên, mang theo tam muội chân hỏa cực kỳ tinh thuần ùn ùn kéo về phía những linh thực vật đã bị ma khí ăn mòn.

Tam muội chân hỏa đi đến đâu, phút chốc chỗ đó liền không còn một ngọn cỏ, toàn bộ ma khí, bao gồm cả linh thực vật bị ma khí ô nhiễm, đều bị quét sạch trong nháy mắt, ngay cả một mảnh vụn cũng không còn.

------oOo------

Chương 120: Mọi người không cần phải trốn tránh nữa, đã đến lúc chiến đấu rồi.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 120: Mọi người không cần phải trốn tránh nữa, đã đến lúc chiến đấu rồi.

Nhìn thấy khí thế uy phong của Tần Di, mèo con đi theo phía sau không khỏi la hét lên.

Tần Di quay đầu lại liếc nó một cái: “Mi giỏi mi lên đi?”

Mèo con: …

Cố Thanh Dung và những người khác sứt đầu mẻ trán bị bao vây trong lửa ma, môi khô lưỡi khô, gần như đã sức cùng lực kiệt, lúc này nhìn thấy cứu binh tới, họ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Tần Di mới buông bàn tay đang bịt mắt của Thẩm Thanh Đường xuống, mang theo cậu từ từ đáp xuống đất.

Mặc dù Thẩm Thanh Đường vừa rồi không nhìn thấy gì nhưng cậu cũng nghe được tiếng gió rít gào và tiếng kêu cứu của linh thực vật, lúc này cậu mở mắt ra, nhìn thấy cảnh tượng khắp nơi hỗn loạn, lại nhìn dáng vẻ chật vật nhếch nhác, sắc mặt xám xịt dính đầy tro bụi của Cố Thanh Dung và những người khác, cậu không khỏi run lên, nhẹ giọng nói: “Các vị tiền bối đã chịu khổ rồi.”

Sắc mặt của Cố Thanh Dung đã bình tĩnh trở lại, lúc này anh lau mặt, ho khan hai tiếng, sau đó nhìn về phía Tần Di và Thẩm Thanh Đường, hỏi: “Các ngươi lấy được bí tịch rồi sao?”

Tần Di gật đầu: “Ta lấy được rồi.”

Vẻ mặt của Cố Thanh Dung hòa hoãn đi rất nhiều, hiển nhiên là thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Cố Thanh Dung nói xong, không ít linh thực vật ở bên cạnh đồng loạt vẫy lá thật mạnh, bày tỏ lòng biết ơn với Tần Di vì đã cứu mạng chúng.

Tần Di là lần đầu tiên được hoan nghênh như vậy, lông mày hơi cau lại, thần sắc có chút cổ quái, không biết nên nói gì, thậm chí còn không biết bản thân có nên nói hay không.

Vẫn là Thẩm Thanh Đường nhận ra sự khó xử của Tần Di, cậu âm thầm cười một tiếng, nói với các linh thực vật: “Đừng nhiệt tình như vậy, Lan Đình sẽ ngại đó.”

Tần Di: …

Đám linh thực vật lại tiếp tục nhảy múa, chuyển sang cách thức cảm ơn nhẹ nhàng hơn.

Tần Di càng thêm lúng túng.

Ngay lúc Tần Di đang muốn nói gì đó để ngăn lại tình cảnh lạ kỳ trước mặt, mèo con cách đó không xa đột nhiên gào lên một trận.

Mèo con kêu như vậy, trái tim của Tần Di giật nảy, mọi người mặc kệ tất cả, lập tức nhìn về phía mèo con đang kêu gào.

Sau đó, mọi người và linh thực vật đều nhìn thấy trong sa mạc vô tận cách đó không xa, có một tia sáng chiếu thẳng lên bầu trời, nhưng nó đang dần mờ đi. Đó là vị trí của đền Thần.

Khi Cố Thanh Dung nhìn thấy cảnh này, con ngươi của anh đột nhiên co lại, anh nhìn Thẩm Thanh Đường và Tần Di với vẻ khó mà tin được: "Ai trong số các ngươi đã nhận được lời tiên tri?"

Tần Di: ?

Tần Di cau mày lắc đầu: "Ta không biết."

"Vậy còn có người khác tiến vào đền Thần sao?" Cố Thanh Dung lại sốt sắng hỏi.

Tần Di suy nghĩ một chút: "Có lẽ không phải, bọn ta vừa mới tới đây, dọc đường cũng không có gặp được ai khác."

Cố Thanh Dung: …

Cố Thanh Dung biết Tần Di sẽ không nói dối, nhưng anh vẫn còn nghi ngờ – nếu không phải Tần Di và Thẩm Thanh Đường có được lời tiên tri, lại không có người nào khác, thì sao có thể xảy ra chuyện này?

Nhưng đúng lúc này, những tia sáng chiếu thẳng lên bầu trời phía chân trời xa xôi dần dần mờ đi, cuối cùng, những tia sáng kia chậm rãi tản mát xuống, nó biến thành một tấm che trong suốt tỏa ra ánh sáng vàng dịu nhẹ, dưới lớp màn đó, mảnh đất nơi tọa lạc đền Thần lặng lẽ biến mất từng chút một.

Có một cơn gió nhẹ thổi qua từ phía chân trời, thổi qua mỗi một người ở nơi này, mang theo khí tức nhu hòa cổ kính, là mùi vị của sự tiễn biệt.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả linh thực vật đều nghiêm trang đứng lên, Cố Thanh Dung tuy rằng tràn đầy nghi hoặc, nhưng cuối cùng cũng nhắm mắt lại, cúi đầu đứng ở nơi đó, hai tay lặng lẽ đặt ở trước ngực.

"Tiền bối định làm gì vậy?" Thẩm Thanh Đường không khỏi nhẹ giọng hỏi.

Cố Thanh Dung nhắm mắt lại, trầm giọng nói: "Lời tiên tri đã xuất thế, Thập Vạn Đại Hoang được cứu rồi. Nhưng đền Thần cũng vì thế mà chìm vào giấc ngủ cho đến thời kỳ hỗn loạn tiếp theo, chờ đợi một người định mệnh mới."

Nghe Cố Thanh Dung nói vậy, Thẩm Thanh Đường trong lòng chấn động, phản ứng đầu tiên của cậu là nhìn về phía Tần Di.

Nhưng Tần Di lúc này lại nhìn Thẩm Thanh Đường, lặng lẽ lắc đầu, không biết chuyện gì xảy ra.

Hắn thực sự không cảm thấy sự tồn tại của bất kỳ lời tiên tri nào, hay nó là cuốn bí tịch mà hắn đã lấy đi?

Nhưng trực giác của Tần Di lại nói cho chính hắn biết hắn không có nhận được lời tiên tri nào.

Hơn nữa, lúc nãy khi hắn đưa Thẩm Thanh Đường đến đây, hắn thực sự không cảm nhận được khí tức của bất kỳ người nào hay yêu thú nào khác, vì vậy không thể có người vào đền Thần trong thời gian ngắn như vậy.

Ngoại trừ……

Nghĩ đến đây, Tần Di khẽ nhíu mày, đột nhiên nhìn về phía mèo con ở bên cạnh.

Lúc này, mèo con cũng đang nhìn về phía Tần Di, ánh mắt hai người chạm nhau, mèo con rầm rì một tiếng, quay người đi như không có chuyện gì.

Tần Di nhìn thấy vẻ mặt của mèo con, trong lòng có chút lo lắng, nhưng cũng không đoán được điều gì.

Từ biểu hiện của mèo con, lời tiên tri không thể vô duyên vô cớ mà biến mất được, như vậy thì hắn có thể yên tâm.

Chỉ cần quốc sư không có được lời tiên tri kia, Tần Di không thành vấn đề.

Chỉ là con mèo này xảo quyệt thật.

.

Mặt trời dần dần ngã về Tây, ánh vàng bao phủ ngôi đền phía chân trời cũng dần biến mất, cuối cùng khi mọi người ngẩng đầu lên chỉ còn thấy một vùng cát vàng mênh mông, không còn dấu vết nào của ngôi đền năm xưa.

Cố Thanh Dung trịnh trọng ngẩng đầu lên và hành lễ với đền Thần đã biến mất, sau đó quay đầu nhìn đám linh thực vật và nói: "Nếu đền Thần đã yên giấc, chúng ta cũng không cần tử thủ ở Thập Vạn Đại Hoang nữa."

Thẩm Thanh Đường nghe Cố Thanh Dung nói vậy, tim đập loạn nhịp: "Tiền bối muốn làm gì?"

"Thập Vạn Đại Hoang vốn là kết quả của việc săn giết yêu thú và linh thực vật sau khi địa vị của ba chủng tộc mất cân bằng, đền Thần xuất hiện cũng là để bảo vệ những yêu thú và linh thực vật bị săn đuổi này. Bây giờ ngôi đền đã ngủ yên, điều đó chứng tỏ lời tiên tri đã giáng thế, thời kỳ loạn lạc sắp mở ra, mọi người không cần phải trốn tránh nữa, đã đến lúc chiến đấu rồi."

Khi Cố Thanh Dung nói điều này, một cơn gió mạnh thổi tung mái tóc đen hai bên thái dương của anh, khiến khuôn mặt thanh tú trở nên thần thánh lạ thường.

Thẩm Thanh Đường nghe xong, trầm mặc một lúc: "Vậy chúng ta cần phải làm gì?"

Cố Thanh Dung nhìn Thẩm Thanh Đường: "Đi làm chuyện các ngươi nên làm trước đi."

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt, lúc này Cố Thanh Dung lại lục lọi từ trong vạt áo lấy ra một tấm ngọc bài đưa cho Thẩm Thanh Đường.

"Cái này ta lấy được từ trên người đám tu sĩ phóng hỏa, bên trong hình như có tin tức liên quan đến người nhà của ngươi."

Trái tim của Thẩm Thanh Đường run lên khi nghe những lời này của Cố Thanh Dung, cậu lập tức cầm lấy tấm ngọc bài.

Lúc này, Cố Thanh Dung lại nhìn về phía Tần Di: "Ngươi có thể cùng Thanh Đường đi trước sắp xếp ổn thỏa cho cha mẹ cậu ta, để lại cho chúng ta một ít mồi lửa tam muội chân hỏa là được. Có Thần thú đại nhân ở đây hẳn là không có vấn đề gì."

Tần Di vừa nghe Cố Thanh Dung nói đến tin tức của nhà họ Thẩm, trái tim hắn như ngừng đập, bây giờ hắn nghe thấy Cố Thanh Dung không cần phải thực hiện lời hứa đó ngay lập tức, hắn lập tức nói: "Được, ta sẽ cùng Thanh Đường đi thu xếp ổn thỏa cho nhạc phụ nhạc mẫu trước, rồi trở về tìm các tiền bối sau."

Nói xong, Tần Di chắp tay, nhắm mắt lại, tâm niệm phiêu tán, trong lòng bàn tay xuất hiện năm ngọn lửa tam muội chân hỏa.

Ngọn lửa của tam muội chân hỏa cực kỳ tinh thuần, có thể đốt cháy vô số lần, dù là Tần Di sau khi đột nhiên ngưng tụ ra năm ngọn tam muội chân hỏa, sắc mặt cũng phải tái đi.

Nhưng lúc này, hắn vẫn yên lặng mím môi, không nói một lời đưa năm ngọn lửa cho Cố Thanh Dung.

Cố Thanh Dung nhận lấy mồi lửa, cám ơn hai người, cười nói: "Được rồi, các ngươi đi nhanh đi."

Không chậm trễ nữa, Tần Di khẽ gật đầu với Cố Thanh Dung, sau đó bế Thẩm Thanh Đường lên, xoay người hóa thành luồng sáng bay đi.

Nhìn ánh sáng vàng kia biến mất trên bầu trời, Cố Thanh Dung ngẩn ra một lúc, sau đó thấp giọng nói: "Ngài nói xem, hai người bọn họ sẽ giống như A Lam không quay lại không?"

Mèo con ở bên cạnh ung dung đi tới, kêu "nhao nhao" hai tiếng.

Khi Cố Thanh Dung nghe thấy tiếng của mèo con, anh bỗng giật mình: "Thật sao?"

Mèo con: "Nhao nhao!"

Trên mặt Cố Thanh Dung hiện lên một chút kinh ngạc: "Kỳ lạ, tại sao đền Thần lại chọn cậu ta, rõ ràng Tần Di đã Luyện Hư rồi."

Mèo con nhún vai.

Cố Thanh Dung chợt mỉm cười: "Đúng vậy, sự lựa chọn của đền Thần chúng ta không thể xía vào. Thần thú đại nhân, đi thôi?"

.

Ánh sáng vàng bay như con thoi trên bầu trời.

Tần Di lúc này không hóa thành rồng, chủ yếu là bởi vì hắn không muốn bày ra con át chủ bài của mình nhanh như vậy – dù sao quốc sư cũng có một vài bí thuật mang ra từ đền Thần, hắn không thể không cẩn thận.

Thẩm Thanh Đường tựa vào trong lòng Tần Di, rất nóng lòng muốn được gặp cha mẹ mình càng sớm càng tốt, nhưng cậu cũng không biểu hiện ra ngoài.

Dần dần, cả hai người đều nhìn thấy biên giới của Thập Vạn Đại Hoang – đền Thần đã yên giấc, kết giới ở biên giới của Thập Vạn Đại Hoang yếu đi rất nhiều, lúc này vẫn có rất nhiều tu sĩ mặc quân phục Thiên Hoàn đế quốc canh giữ ở cửa ra vào, phóng hỏa vào bên này.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Tần Di trầm xuống, giơ tay triệu hồi ra một ngọn tam muội chân hỏa, ném về phía đám tu sĩ đang phóng hỏa.

Đám tu sĩ đang phóng hỏa bị tập kích bất ngờ, lập tức chạy vắt giò lên cổ, la hét thảm thiết.

Khi chạy trốn, bọn chúng không ngừng nhìn lên bầu trời, nhưng Tần Di đã được tầng mây dày đặc ngăn cách với bọn họ, lúc này Tần Di cố ý làm mờ bóng dáng của mình, cho nên bọn họ không thể nhìn thấy được gì, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh ánh sáng vàng chiếu rọi trong tầng mây.

“Là yêu thú đó, là yêu thú biết bay đó!”

“Mau trở về bẩm báo với quốc sư!”

“Đi, đi, ta không muốn ở lại cái địa phương quỷ quái này nữa.”

Đám tu sĩ khóc la inh ỏi.

Đợi đến khi đám tu sĩ chạy trốn hết, Tần Di cũng đã biến mất trong Thập Vạn Đại Hoang.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường ôm cổ Tần Di, cười nói: “Lan Đình thật thông minh.”

Thấy Thẩm Thanh Đường nhìn ra kế hoạch của mình, Tần Di bình tĩnh nói: “Để bọn chúng nghĩ rằng trong Thập Vạn Đại Hoang có yêu thú cường đại, chí ít bọn chúng cũng có vài phần kiêng kị, các vị tiền bối cũng có thể nghỉ ngơi, nói chung cũng không thể để quốc sư biết được tình hình của chúng ta nhanh như vậy —— Em vui trở lại rồi sao?”

Thẩm Thanh Đường lúc này lắc lắc tấm ngọc bài trong tay, cười nói: “Vừa rồi em nhân cơ hội xem qua nội dung của tấm ngọc bài, trong đó nói quốc sư kiêng kị Thái Tử, không có trực tiếp ra tay, cha mẹ vẫn còn ở thành Thanh Ngọc, coi như là bị giam lỏng, nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng.”

Tần Di sắc mặt hòa hoãn mấy phần: “Vậy thì tốt, người không sao là tốt rồi.”

Tần Di bây giờ, trừ việc không biết có bao nhiêu phần thắng khi đối đầu với quốc sư thì những cao thủ khác đều không lọt vào mắt hắn nữa.

Nhất là bây giờ quốc sư không có ở thành Thanh Ngọc, Tần Di có thể yên tâm mạnh dạn đi cứu người.

“Chỉ là…” Thẩm Thanh Đường im lặng nắm chặt ngọc bài trong tay, cau mày nói: “Vì sao Thái Tử lại muốn bảo vệ cha mẹ em, không phải anh ta theo phe của quốc sư sao? Trong cuộc thi lần trước em thấy anh ta rất thân thiết với quốc sư.”

Tần Di nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, đương nhiên biết được tại sao, nhưng lúc này cũng không nói gì, chỉ thản nhiên nói: “Có thể là sư tôn của em đã ra tay xử lý, hoặc là Thái Tử đại phát từ bi chăng.”

“Chắc vậy.”

……

“Đến rồi.”

Tần Di vừa dứt lời, Thẩm Thanh Đường liền nhìn thấy Thanh Ngọc Kiếm Tông nguy nga tráng lệ quen thuộc, cùng thành Thanh Ngọc phồn hoa yên bình cách đó không xa.

Nghĩ đến việc sắp được gặp lại cha mẹ, lòng Thẩm Thanh Đường xúc động không thôi.

------oOo------

Chương 121: Tất nhiên là có ân báo ân, có thù báo thù.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 121: Tất nhiên là có ân báo ân, có thù báo thù.

Lúc này, tại thành Thanh Ngọc, nơi ở của Thẩm gia.

Thẩm Đình vẻ mặt tức giận đứng ở cửa, bị mấy tu sĩ Kim Đan ở trước cửa ngăn lại, trong mắt mang theo châm chọc lạnh lùng nói: “Thẩm đạo hữu xin hãy trở về đi, Thái Tử điện hạ lệnh cho bọn ta trông nom các người thật tốt, nếu xảy ra chuyện gì bọn ta gánh không nổi đâu.”

Thẩm Đình nắm chặt hai tay, trầm giọng nói: “Thái Tử điện hạ đã nói Thanh Đường và Tần Di chỉ đến Thiên Hoàn diện Thánh, nhưng mấy ngày nay lại có tin đồn nổi nên khắp nơi, các vị cũng đột nhiên trở mặt không cho bọn ta ra khỏi cửa là có ý gì?!”

Các tu sĩ Kim Đan nhìn nhau, sau đó hừ cười nói: “Thái Tử điện hạ nhân từ, không nói cho các ngươi biết chân tướng, nhi tế của nhà ngươi là tà tu, nhi tử của ngươi cũng là đồng lõa, nếu thật sự truy cứu, cả nhà các ngươi sẽ không được chết tử tế đâu, đừng có mà tự rước lấy nhục nữa. Lời đồn đại gì chứ? Tất cả đều là sự thật!

Thẩm Đình nhìn vẻ mỉa mai trên gương mặt của những tu sĩ Kim Đan kia, gân xanh trên trán ông nổi lên, ước gì mình có thể xông lên đánh chết họ.

Nhưng những người này đều là Kim Đan!

Bên ngoài còn một đám Nguyên Anh thủ hộ nữa…

Thẩm Đình thực sự không hiểu tại sao Cung Minh Trạch vừa mới rời khỏi thành Thanh Ngọc được ba ngày liền phát sinh những chuyện như này?

Chẳng lẽ Thẩm Thanh Đường và Tần Di thật sự xảy ra chuyện rồi sao?

Lúc này chuyện Thẩm Đình lo lắng cũng không phải cái này, ông quay đầu lại nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt, lại nắm chặt nắm tay, gắng gượng đổi thành vẻ mặt coi như khiêm nhường nhìn mấy vị Kim Đan nói: “Thế nhưng mấy vị tiền bối, phu nhân của ta thân thể suy nhược, mấy ngày nay bị nhiễm phong hàn cần uống thuốc, nếu các người không cho bọn ta ra ngoài, ít nhất cũng giúp bọn ta mời y tu đến có được không?”

“Hay là trả ngọc bài truyền tin lại cho bọn ta đi. Ta sẽ liên lạc với nhi tử của ta Thẩm Thanh Ngạn. Nó là đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông, những việc vặt này cũng có thể sắp xếp giùm bọn ta.”

Mấy vị Kim Đan nhìn nhau, lập tức phát ra một trận cười trào phúng, trong đó có một người quái gở nói: “Con trai ngươi ngộ tính cao, mấy ngày nay không tới đây e là hắn đã cắt đứt hoàn toàn với các ngươi rồi. Về phần ngọc bài truyền tin, hừ! Quốc sư đã đích thân dặn dò, không cho phép các ngươi tự liên lạc với nhau, nếu như liên lạc với hai kẻ đào phạm kia, bọn ta gánh không nổi.”

Thẩm Đình nhìn vẻ mặt của những tu sĩ Kim Đan đó, rồi lại nghe những lời chế giễu và trêu chọc của bọn họ, lúc này trong đầu ông giống như có một quả pháo nổ tung.

Trong nháy mắt, Thẩm Đình không kịp nghĩ nhiều, ông hét lên một tiếng, chưởng một phát về phía tu sĩ Kim Đan có thái độ chế nhạo nhiều nhất.

Những vị tu sĩ Kim Đan kia thực ra cũng không phải là những kẻ độc mồm độc miệng, nhưng ai biểu quốc sư đã ngấm ngầm hạ lệnh, vì Thái Tử đang bảo vệ bọn họ, ngoài mặt không thể động đến Thẩm gia.

Nhưng nếu người Thẩm gia rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, vậy thì đừng trách bọn họ chấp pháp theo lẽ công bằng.

Quốc sư cũng đã nói trong truyền tin rằng ai có thể giải quyết mối họa người Thẩm gia cho hắn ta sẽ được ban thưởng rất hậu hĩnh.

Vì vậy, khi Cung Minh Trạch vừa rời đi ba ngày, những tu sĩ Kim Đan này đã âm thầm bàn cách giày vò Thẩm gia như thế nào, buộc Thẩm gia phải tự mình ra tay phạm luật – mà người phá luật này chính là Thẩm Đình.

Về phần những tu sĩ Nguyên Anh kia, bởi vì địa vị và thể diện, bọn họ không muốn ra tay, những tu sĩ Kim Đan này đều muốn tiến thêm một bước, làm sao bọn họ có thể bỏ qua cơ hội này?

Lúc này, Thẩm Đình vừa ra tay, những vị Kim Đan kia âm thầm đắc ý trong lòng, lại cố ý đứng yên tại chỗ.

Trước khi một chưởng của Thẩm Đình xuất ra, ông đã biết mình sẽ bị bắt, thế nhưng bệnh ho của Liễu Nhứ Lam đã hết cách rồi, thậm chí ông còn nghĩ rằng hôm nay có phải liều mạng để làm lớn chuyện này, ông cũng phải lấy được thuốc chữa bệnh cho Liễu Nhứ Lam!

Nhưng ông không ngờ khi chưởng phong của ông chạm đến ngực của tu sĩ Kim Đan kia, tu sĩ Kim Đan lại không hề tránh đi.

Thẩm Đình: ?!

Đến lúc này, Thẩm Đình rốt cục mới ý thức được —— mình đã bị gài bẫy!

Ông cuống cuồng muốn thu tay lại, nhưng một chưởng này ông đã dùng toàn lực rồi, không thu lại được nữa.

Rầm một tiếng, chưởng phong của Thẩm Đình đánh mạnh vào lồng ngực của tu sĩ Kim Đan kia!

Tu sĩ Kim Đan vốn chỉ tăng lên một tầng tu vi, định tùy tiện chống đỡ một cái, giả bộ ho ra máu để đối phó chuyện này.

Nhưng hắn ta không ngờ tới tu vi của Thẩm Đình lại vững chắc như vậy!

Một chưởng này đánh lên khiến kinh mạch ở ngực hắn ta chấn động, lập tức phun ra một ngụm máu!

Những tu sĩ Kim Đan khác không biết tình hình thực tế, bọn họ trợn mắt há hốc mồm, âm thầm cảm khái người này giả bộ giống thật.

Chỉ có vị tu sĩ Kim Đan bị trúng chiêu đau đến nói không ra lời, lúc này hắn ta hộc máu xong mới hòa hoãn lại, khàn giọng hét lên: “Làm càn, ngươi dám động thủ với quan binh của Thiên Hoàn! Cái này là coi thường pháp luật! Còn không mau bắt ông ta lại!”

Ngay khi hắn ta hét lên, mấy tu sĩ Kim Đan còn lại cuối cùng cũng ý thức được họ phải bắt người lại, lúc này mới như tỉnh mộng nhào về phía Thẩm Đình.

Thẩm Đình nhìn bộ dáng đám tu sĩ Kim Đan điên cuồng xông về phía mình, cũng đã hiểu được mình bị tính kế rồi, ông nghiến răng quay đầu lao vào trong nhà.

Cho dù ông bỏ chạy, ông cũng phải mang Liễu Nhứ Lam theo.

Kế sách tồi tệ nhất chính là ngọc nát đá tan, bằng không nếu rơi vào tay những kẻ này, không biết sẽ sống không bằng chết như thế nào.

Nhưng sau cùng Kim Đan vẫn là Kim Đan.

Một chưởng vừa rồi của Thẩm Đình đắc thủ, một là vì ông đã dùng toàn lực, hai là vì vị Kim Đan kia cố ý dàn xếp.

Bây giờ thì khác, mọi người đều muốn bắt Thẩm Đình để tranh công, chỉ trong nháy mắt bọn họ đã bao vây lấy Thẩm Đình.

Thẩm Đình cảm nhận được từng trận uy áp đến từ xung quanh mình, trái tim ông chùng xuống, biết sự tình không ổn rồi.

Sau khi bao vây Thẩm Đình, một trong số những tu sĩ Kim Đan đó ra tay trước bắt lấy Thẩm Đình để tranh công.

Nhưng đúng vào lúc này, một cỗ uy áp cực kỳ cường đại nặng nề đè lên đầu vai đang duỗi tay ra của tu sĩ Kim Đan, khiến hắn ta khó mà tiến lên một bước.

Tu sĩ Kim Đan cảm nhận được cỗ uy áp này, trên trán nhất thời toát ra một tầng mồ hôi lạnh, quay đầu lại giận dữ hét lên: "Là ai, cút ra đây cho ta?!"

Tu sĩ Kim Đan rống câu này xong, không có ai đáp lại.

Nhưng những Kim Đan khác không phát hiện ra có gì khác thường, thấy Thẩm Đình đơn độc, bọn họ lại lần lượt xông lên.

Nhưng lần này, bọn họ cũng gặp phải tình huống giống hệt như tu sĩ Kim Đan vừa rồi.

Cho dù giơ tay ra như thế nào cũng không bắt được Thẩm Đình, càng không thể tiến thêm một bước!

Bấy giờ, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, bàng hoàng sợ hãi.

Mà đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp mơ hồ lại cực kỳ uy nghiêm vang lên trên đỉnh đầu bọn họ.

Giọng nói đó giống như sét đánh ngang tai, chán ghét mà phun ra một chữ.

"Cút!"

Sau một tiếng như vậy, trên mặt đất bằng phẳng đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, đám Kim Đan bị quật ngã đầy đất, té nhào như chó ăn phân.

Đợi khi bọn chúng chật vật gắng gượng đứng dậy, nhìn xung quanh đã không còn thấy bóng dáng của Thẩm Đình ở đâu nữa?

Một tu sĩ phản ứng nhanh hơn, vội vã xông vào trong nhà.

Không lâu sau, hắn ta mồ hôi đầm đìa chạy ra ngoài, kinh ngạc nói: "Vị phu nhân kia cũng mất tiêu rồi, mau báo tin cho các tiền bối Nguyên Anh, nhờ bọn họ ra tay hỗ trợ!"

Lúc này, đám tu sĩ Kim Đan mới kinh hãi triệt để, có thể làm ra loại chuyện này ngay dưới mí mắt của một đám Kim Đan như bọn họ tuyệt đối không phải là một Nguyên Anh bình thường, ít nhất cũng là Hóa Thần!

Thành Thanh Ngọc từ khi nào lại xuất hiện một đại năng như vậy?

Bọn họ cũng chưa từng nghe nói Thẩm gia có vị thân thích nào lợi hại như vậy cả?

Nhưng đã đến lúc này rồi, những tu sĩ Kim Đan đó cũng không chậm trễ nữa, tất cả đều xông ra ngoài, truyền tin triệu tập viện binh đến.

Một giây cũng không dám nán lại nữa, sợ bản thân sẽ mất mạng ngay tại đây.

.

Thẩm Đình được bao phủ trong một luồng sáng vàng, nhoáng một cái đã bay đi được hơn mười dặm.

Lúc này ông khó khăn lắm mới hoàn hồn lại, muốn hỏi một câu tiền bối là ai, tiền bối có thể cứu phu nhân của ta luôn không?

Kết quả bên tai ông lại vang lên một giọng nói lành lạnh quen thuộc.

“Đến rồi, nhạc phụ có thể mở mắt ra rồi.”

Thẩm Đình: ?

Cùng lúc đó, chân Thẩm Đình nặng nề rơi xuống một mảnh đất mềm.

Lúc này, ông mới bàng hoàng mở mắt ra, liền đối diện với một khuôn mặt tuấn mỹ thánh khiết như thiên tiên.

Chỉ là chủ nhân của khuôn mặt này thoạt nhìn có chút lạnh lùng, hơn nữa còn có một đôi mắt màu đỏ rất giống Tần Di.

Nhưng… Dựa vào tu vi của hắn mà nói, người này tuyệt đối không phải Tần Di.

Thẩm Đình mấp máy khóe môi, còn chưa kịp định thần lại, khóe mắt đột nhiên liếc thấy cảnh tượng dưới gốc cây cách đó không xa.

Thẩm Thanh Đường mặc bạch y đang lặng lẽ đỡ Liễu Nhứ Lam ngồi xuống dưới gốc cây hòe to lớn, lấy ra một viên thuốc đút cho Liễu Nhứ Lam.

Nhìn thấy cảnh này, đồng tử Thẩm Đình co rụt lại, cái gì cũng không kịp suy nghĩ vội vàng chạy tới.

Thẩm Đình chạy vội tới, Thẩm Thanh Đường hơi giật mình, sau đó cười với ông: “Phụ thân.”

Có ai ngờ, Thẩm Đình lại mặt đầy cảnh giác nghiêng người chắn trước mặt Liễu Nhứ Lam, lạnh lùng nói với Thẩm Thanh Đường: “Ngươi là ai, tại sao lại giả làm nhi tử của ta?”

Thẩm Thanh Đường: ?

Thẩm Thanh Đường đang dở khóc dở cười, sau lưng Thẩm Đình đã vươn ra một bàn tay nhẹ đẩy ông một cái.

“Ta thấy ông hồ đồ quá rồi đó, nhi tử của mình cũng không nhận ra nữa.”

Giọng nói dịu dàng bất lực của Liễu Nhứ Lam khẽ vang lên.

Thẩm Đình nhíu mày, còn có chút không dám tin một màn kịch tính ngay trước mắt, thì Tần Di cách đó không xa đã đi tới.

Nhìn thấy Tần Di tới gần, ánh mắt Thẩm Đình nhất thời lóe lên, thần sắc có chút cổ quái.

Nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Đình, Thẩm Thanh Đường sửng sốt một lúc, mới chợt hiểu ra, liền cười nhìn Tần Di nói: “Đều là tại Lan Đình chàng đó, chàng không đeo mặt nạ nên khiến phụ thân không nhận ra chúng ta đó.”

Tần Di: ……

Thẩm Đình: ? ? ?

Cuối cùng, Tần Di nhíu mày, nhàn nhạt nói: “Nhạc phụ đâu có nghi ngờ ta, rõ ràng là vấn đề tại em.”

Mọi người: ……

.

Sau một nén nhang.

Thẩm Đình kinh ngạc nhìn Tần Di mấy lần, cuối cùng nhịn không được nói: “Những tên Kim Đan lúc nãy đều do con xử lý sao?”

Tần Di gật đầu: “Vâng.”

Thẩm Đình nhướng mày: “Vậy sao con không ra mặt đánh chúng một trận, cũng chứng minh được con không phải tà tu.”

Tần Di trầm mặc chốc lát, sau đó cười nói: “Chỉ là một đám nhãi nhép mà thôi, nhạc phụ đừng nóng vội.”

Thẩm Đình hừ một tiếng: “Không làm được việc lớn.”

Thẩm Thanh Đường biết tính cách Thẩm Đình có thù tất báo, nhưng lại không muốn Tần Di chịu oan nên cười giải thích: “Vừa rồi trước khi đến con đã truyền tin cho đại ca rồi, đợi đến lúc đại ca đoàn tụ với chúng ta, xác nhận cả nhà đều bình an vô sự rồi báo thù cũng không muộn.”

Nghe những lời này của Thẩm Thanh Đường, Thẩm Đình chợt hiểu ra, có chút xấu hổ gãi đầu: “Điều này ta không nghĩ đến, trách lầm con rồi.”

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười: “Phụ thân bị người ta ức hiếp, tức giận cũng là điều bình thường.”

Thẩm Đình: “Phải đó.”

Nói xong lời này, Thẩm Đình vẫn là không nhịn được lại nhìn về phía Tần Di.

Ông vẫn không tin được người thanh niên đẹp trai, phong độ phóng khoáng trước mặt mình lại là đứa nhi tế xấu xí, thường ngày trầm mặc ít nói của mình.

Ánh mắt Thẩm Đình quá lộ liễu, khiến Tần Di có chút bất đắc dĩ.

Tần Di đang muốn bình tĩnh dời mắt đi, ý bảo Thẩm Đình đừng nhìn hắn nữa, sau lưng lại truyền đến một tiếng hô kinh ngạc vui mừng.

"Thanh Đường, Tần Di! Hai người thật sự không sao!"

Là Thẩm Thanh Ngạn đã vội vàng chạy đến sau khi biết tin.

Giọng nói của Thẩm Thanh Ngạn vừa vang lên, Tần Di liền tranh thủ thời gian lặng lẽ đứng dậy, xoay người tránh đi tầm mắt của Thẩm Đình, chào hỏi Thẩm Thanh Ngạn.

Nhưng hắn đâu có ngờ khả năng tiếp nhận của Thẩm Thanh Ngạn cũng tệ như Thẩm Đình vậy.

Vừa nhìn thấy hắn, nụ cười trên mặt anh lập tức đông lại, đồng thời bày ra vẻ mặt nghi ngờ.

Tần Di: …

Tuy nhiên, Thẩm Thanh Ngạn không có thái quá như Thẩm Đình, anh chỉ im lặng một lúc, cảm nhận được tu vi của Tần Di, sau đó rất lễ phép chắp tay nói với Tần Di: "Xin chào tiền bối."

Tần Di: ?

Thẩm Thanh Đường: "Phì…"

Và đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo vui mừng khác lại vang lên.

"Tần đại ca huynh hóa rồng rồi sao?!"

Mọi người: ? ? ?

.

Nửa giờ sau

Tần Di mặt không đổi sắc ngồi ở đó, nhìn ánh mắt của mấy người xung quanh như muốn chọc thủng hắn, thiếu điều còn muốn đưa tay ra sờ soạng cả người hắn, cảm giác cực kỳ khó chịu.

Đúng vậy, vô cùng khó chịu.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường thực sự không thể nhìn nổi nữa, thở dài nói: "Phụ thân đại ca, thật sự là Lan Đình mà, hai người xem, Tiểu Phi nhỏ tuổi như vậy còn không thấy có gì lạ, hai người sao lại kinh ngạc đến vậy chứ?"

Thẩm Đình lấy lại tinh thần, ho khan một tiếng: "Không phải tại chưa từng thấy qua sao?"

Thẩm Thanh Ngạn: “Hơn nữa Tần Di còn đổi cả mặt, hóa rồng có thể đổi mặt sao? Có phải đổi theo sở thích của Thanh Đường không?”

Tần Di: ? ? ?

Mộ Phi ở bên cạnh khoanh tay nói: “Chỉ là mấy vết sẹo đã biến mất mà thôi, đổi mặt cũng đâu có dễ dàng như vậy.”

Thẩm Thanh Ngạn: “Thì ra là vậy à…”

Dáng vẻ hình như có chút thất vọng.

Mộ Phi ở một bên: Tại sao lại lộ ra vẻ mặt như vậy, chẳng lẽ huynh cho rằng hóa rồng có thể đổi mặt thì huynh liền có thể hóa rồng sao?

Tần Di rốt cục cũng không chịu được nữa.

Lúc này, hắn vươn tay nắm chặt nắm đấm, đặt ở bên môi ho nhẹ một tiếng, sau đó nghiêm mặt nói: “Mọi người đều đã bình an vô sự, chúng ta cũng nên đến Thanh Ngọc Kiếm Tông thôi.”

“Trở về đó làm gì?” Thẩm Thanh Ngạn đột nhiên nhíu mày, mấy ngày nay anh chịu quá nhiều kỳ thị và áp lực, hiện tại Tần Di và Thẩm Thanh Đường đều bình an vô sự, anh chỉ muốn rời khỏi nơi quỷ quái này càng sớm càng tốt.

Anh còn chưa biết toàn bộ thực lực của Tần Di, cho dù biết Tần Di đã hóa rồng, anh vẫn cảm thấy lo lắng.

Lúc này Tần Di cũng không giải thích nhiều, chỉ chậm rãi đứng dậy, ngước nhìn mặt trời đã lên cao ở phía xa xa, đối mặt với ánh dương rực rỡ, khuôn mặt tuấn mỹ của hắn tỏa sáng như một vị thần, gió thổi tung mái tóc đen của hắn, tung bay phấp phới.

Chỉ nghe thấy hắn bình tĩnh nói: “Tất nhiên là có ân báo ân, có thù báo thù.”

“Mọi người đều đã bình an vô sự.”

“Cũng đã đến lúc thanh toán rồi.”

------oOo------

Chương 122: Các ngươi đang nói ta sao?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 122: Các ngươi đang nói ta sao?

Nhìn dáng vẻ của Tần Di, Thẩm Đình và Thẩm Thanh Ngạn cũng hiếm khi sinh ra mất phần ý chí sục sôi.

Trước đó bọn họ đã chịu nhục sống cho qua ngày quá lâu rồi, tuy luôn muốn báo thù nhưng thực lực của bản thân quá yếu.

Bây giờ Tần Di nói ra lời này, lửa giận trong lòng bọn họ lại bùng lên.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Ngạn nghiến răng nói: "Đệ nói đúng, có ân báo ân, có thù báo thú, cứ trốn tránh như vậy không phải là cách."

"Đúng vậy, Thẩm gia chúng ta không phải hạng người tham sống sợ chết!" Thẩm Đình trầm giọng nói.

Thẩm Thanh Đường nghe xong không khỏi âm thầm cười một tiếng: "Sao phụ thân và đại ca lại nói năng bi tráng đến vậy, cứ như chuẩn bị đi chết không bằng."

Thẩm Thanh Ngạn có chút xấu hổ: "Chẳng phải tại lần này có rất nhiều Nguyên Anh làm tay sai cho quốc sư sao?"

Thẩm Thanh Đường cười: "Ca ca yên tâm đi, Lan Đình chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc phần thắng."

Lúc này Thẩm Thanh Ngạn mới tỉnh táo lại, nghi ngờ hỏi: "Đệ phu hiện giờ ở cảnh giới nào rồi?"

Thẩm Thanh Đường cố ý muốn khoe ngầm, khẽ mỉm cười: "Lát nữa ca ca sẽ biết."

Thẩm Thanh Ngạn quá hiểu Thẩm Thanh Đường, thấy Thẩm Thanh Đường bình tĩnh như vậy, anh đoán chắc có lẽ còn có vị đại năng nào đó đang âm thầm giúp đỡ bọn họ chăng?

Nếu đã như vậy, Thẩm Thanh Ngạn không hỏi thêm nữa, chỉ nói: "Được, vậy chúng ta cùng nhau trở về đi!"

Cứ như vậy, cả nhóm vòng ngược trở lại, quay về Thanh Ngọc Kiếm Tông trước.

.

Mà lúc này, trưởng môn của Thanh Ngọc Kiếm Tông đang bị một đám Nguyên Anh và Kim Đan bao vây ở Nghị Sự Đường, tất cả đều đến để yêu cầu Thôi Vĩnh Tư giải thích.

Mấy Kim Đan này nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy cả thành Thanh Ngọc này cũng chỉ có Thôi Vĩnh Tư là người có khả năng làm những việc vừa rồi.

Hơn nữa, trùng hợp là khi họ đến bắt Thẩm Thanh Ngạn, Thẩm Thanh Ngạn cũng đúng lúc ra ngoài, khiến họ công toi một trận.

Nếu không có người truyền tin trước sắp xếp hết tất cả chuyện này thì làm sao có thể trùng hợp đến vậy?

Vì vậy, bọn họ đều cho rằng chính Thôi Vĩnh Tư đã âm thầm ra tay cố tình bảo vệ Thẩm gia.

Thôi Vĩnh Tư bị một đám Nguyên Anh Kim Đan tìm tới cửa, mặc dù không quá sợ hãi nhưng ông cũng rất bực bội.

Bây giờ nghe thấy bọn họ yêu cầu mình giao người của Thẩm gia ra, Thôi Vĩnh Tư càng cảm thấy mông lung như một trò đùa.

Lúc này ông phất tay áo, lạnh giọng nói: "Ta và các vị đều xuất thân từ Học Viện Thiên Hoàn, cũng tương đối quen thuộc khí tức của nhau, nếu là ta ra tay, không có khả năng các vị không cảm nhận được chút nào?"

"Hiện tại không có chứng cứ, các vị lại trắng trợn xông vào Thanh Ngọc Kiếm Tông của ta đòi người. Có hơi không coi trưởng môn ta ra gì rồi đó!"

Thôi Vĩnh Tư nói ra câu này, có mấy vị Nguyên Anh không khỏi cau mày lại, im miệng không nói gì.

Nhưng cũng có người không phục, cười lạnh nói: "Cả nước có bao nhiêu cao thủ có thể cướp người dưới mí mắt của chúng ta? Ngoại trừ Thôi trưởng môn, những người còn lại đều đang ở Thiên Hoàn. Sinh thần của bệ hạ sắp đến, những cao thủ đó cũng không rảnh ra mặt thay Thẩm gia."

"Hơn nữa, nếu không phải Thôi trưởng môn nội ứng ngoại hợp với Thẩm gia, thì người kia ở Thanh Ngọc Kiếm Tông sao có thể im lặng bỏ chạy được?"

Nhất thời ai cũng hùa theo, Thôi Vĩnh Tư nhìn mặt mũi của những đồng liêu ngày xưa, đôi tay giấu trong ống tay áo rộng nắm chặt thành nắm đấm, nhưng ông vẫn nhẫn nhịn không lập tức nổi giận.

Những người có thể trụ lại Thiên Hoàn đều là những con cáo già, chỉ cần mình lộ ra một chút sơ hở là bọn họ có thể viện đủ thứ cớ.

Bản thân ông không quan trọng, nhưng Thanh Ngọc Kiếm Tông không nên hứng chịu tai họa vô cớ này.

"Ta thấy là do bản thân các ngươi vô dụng quá thì có?"

Ngoài cửa Nghị Sự Đường đột nhiên truyền đến một tiếng cười lạnh, mấy tu sĩ Nguyên Anh giận dữ quay đầu lại, liền thấy Cung Phất Vũ vẻ mặt âm trầm phất tay áo đi vào.

Nhìn thấy Cung Phất Vũ, bọn họ ít nhiều cũng có phần kiêng dè, lúc này không tình không nguyện hành lễ nói: "Bái kiến Quận Vương."

Cung Phất Vũ: "Không cần giả bộ."

"Ta thấy các ngươi to gan lắm, còn dám tới Thanh Ngọc Kiếm Tông đe dọa chưởng môn, mấy người các ngươi muốn tạo phản sao?"

Mấy Nguyên Anh hai mặt nhìn nhau, một người trong đó chắp tay nói: "Tiểu Quận Vương, mặc dù bọn ta kính trọng ngài, nhưng quốc sư cũng đã dặn dò bọn ta, không được buông tha cho bất cứ kẻ nào của Thẩm gia, bây giờ Thôi trưởng môn cố ý cản trở bọn ta điều tra chân tướng sự việc, chẳng lẽ bọn ta phải khoanh tay không điều tra nữa sao? Như vậy chẳng phải quá bất công rồi sao?"

Lại là quốc sư.

Nghe thấy hai chữ này, Cung Phất Vũ không khỏi lạnh giọng nói: "Các ngươi không phải người của Thái Tử sao, sao lại trở thành chó của quốc sư rồi? Hắn ta cho các ngươi lợi lộc gì, khiến các ngươi không có chứng cứ lại có thể càn quấy trước mặt trưởng môn Thanh Ngọc Kiếm Tông như thế?!"

"Bọn ta có chứng cứ!" Một tu sĩ Kim Đan đột nhiên lên tiếng.

Cung Phất Vũ sắc mặt khẽ biến: "Chứng cứ gì?"

Tu sĩ Kim Đan trầm giọng nói: "Khi Thẩm Thanh Ngạn rời đi, bọn ta đã nắm bắt tất cả các thông tin liên lạc xung quanh Thanh Ngọc Kiếm Tông, không có phát hiện ra bất kỳ tin báo nào – ngoại trừ tin tức truyền ra từ ngọc bài truyền tin nội bộ của Thanh Ngọc Kiếm Tông ."

"Nói cách khác, chính là người của Thanh Ngọc Kiếm Tông đã báo tin cho Thẩm Thanh Ngạn, bảo hắn cùng chạy trốn khi người của Thẩm gia bị cướp đi."

"Cướp người Thẩm gia trong tay một đám Nguyên Anh, đồng thời còn báo tin cho Thẩm Thanh Ngạn, có thể làm được những điều này, thử hỏi ngoài trưởng môn ra, ở thành Thanh Ngọc này còn có người thứ hai sao?"

Cung Phất Vũ sửng sốt.

Thôi Vĩnh Tư cũng bất giác cau mày.

Hóa ra là như vậy…

"Vì vậy, nếu trưởng môn muốn thoát khỏi hiềm nghi Thanh Ngọc Kiếm Tông bao che cho người nhà của tà tu, tốt hơn hết nên thoải mái cho chúng ta kiểm tra thông tin liên lạc nội bộ của Thanh Ngọc Kiếm Tông một phen để tìm ra xem ai đã dẫn Thẩm Thanh Ngạn đi."

"Các ngươi chỉ muốn kiểm tra thông tin liên lạc thôi sao?" Cung Phất Vũ tim đập lỡ một nhịp, còn chưa phát hiện ra điều gì.

Kết quả là Thôi Vĩnh Tư trầm giọng nói: "Không được."

Sắc mặt của mấy Nguyên Anh đều thay đổi.

"Thông tin liên lạc của Thanh Ngọc Kiếm Tông liên quan đến rất nhiều bí mật quan trọng của tông môn, làm sao có thể tùy ý để các vị kiểm tra?"

"Trưởng môn cố ý muốn bao che cho tội phạm sao?" Tu sĩ Nguyên Anh trầm giọng nói.

Thôi Vĩnh Tư lạnh lùng đáp: “Nói miệng không có bằng chứng. Các vị nên đưa ra bằng chứng thuyết phục hơn mới được.”

Mấy vị tu sĩ Nguyên Anh liếc nhìn nhau, sắc mặt âm lãnh, trong lúc nhìn qua lại, áp lực trong Nghị Sự Đường dần dần tăng lên.

Bọn họ đều là Nguyên Anh, tính khí vốn không tốt, nói chuyện lâu như vậy, bọn họ đã muốn động tay rồi.

Thôi Vĩnh Tư thấy vậy, trong lòng hiểu rõ, lúc này mới bình tĩnh vung phất trần nói: “Cung viện trưởng xin đứng ra xa một chút, tránh lát nữa tổn thương đến ngươi.”

Cung Phất Vũ nghe Thôi Vĩnh Tư nói vậy, tim y đập lỡ một nhịp, ngay khi y đang muốn ngăn chặn trận chiến đẫm máu này lại, đột nhiên cách đó không xa vang lên một tiếng chuông dồn dập và nặng nề.

Tiếng chuông coong coong vang lên, mang theo uy áp nặng nề, truyền khắp toàn bộ Thanh Ngọc Kiếm Tông giống như sóng đánh, ngay cả ngọn núi cao lớn nhất thời cũng phải chấn động trong tiếng chuông uy vũ này.

Khi chuông vang lên, vẻ mặt của mọi người trong Nghị Sự Đường đều biến đổi.

Đây. . . Đây là tiếng chuông thông báo sự kiện quan trọng trong tông môn của Thanh Ngọc Kiếm Tông, nhưng trưởng môn ở đây, vậy thì ai rung chuông chứ?

Hơn nữa, chiếc chuông lớn này được làm bằng sắt Huyền Anh, nó cực kỳ nặng, người có thể rung chiếc chuông này ít nhất phải có tu vi Nguyên Anh trở lên, từ khi nào Thanh Ngọc Kiếm Tông lại xuất hiện một vị cao thủ như vậy?

Trong Nghị Sự Đường, mọi người đều đầy vẻ kinh ngạc, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Mà giây tiếp theo, một giọng nói từ tính nhưng lạnh lùng lẳng lặng lan truyền khắp Thanh Ngọc Kiếm Tông.

“Ta biết các ngươi đang tìm ta, đến đây, ta đang ở Kiếm Các chờ các ngươi.”

Thanh âm này không lớn, nhưng lại vô cùng rõ ràng, giống như một sợi chỉ mỏng bên tai mọi người, nháy mắt đã xuyên thấu tâm trí bọn họ.

Sắc mặt bọn họ đại biến.

Chỉ có Thôi Vĩnh Tư và Cung Phất Vũ nhìn nhau với biểu cảm cực kỳ quái lạ.

Cung Phất Vũ mấp máy khóe miệng, muốn nói lại thôi —— giọng nói này, thật sự rất giống giọng của tên nhóc thối Tần Di.

Nhưng người có thể phát ra loại âm thanh này ít nhất cũng phải Nguyên Anh trở lên.

Tần Di mới đi được bao lâu?

Sao có thể?

Mà lúc này, không đợi Thôi Vĩnh Tư và Cung Phất Vũ nghi ngờ xong, mấy vị Nguyên Anh trong Nghị Sự Đường đã nhún người nhảy lên, bay về hướng Kiếm Các.

Mấy vị Kim Đan cũng nhanh chóng đuổi theo.

Tất nhiên Thôi Vĩnh Tư và Cung Phất Vũ cũng đi theo.

.

Trên đỉnh Kiếm Các, mây lượn dập dờn.

Trong mái đình bên cạnh cây tùng bách, đang treo quả chuông lớn trấn phái của Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Mà trước mái đình, có một chàng trai áo đen phong phạm như ngọc đang đứng ở đó, áo bào tung bay trong gió, lạnh lùng mà xa cách.

Mấy tu sĩ Nguyên Anh là những người đầu tiên đuổi tới mái đình, khi nhìn thấy chàng trai áo đen, sắc mặt họ đều thay đổi.

Bởi vì bọn họ nhìn không ra cảnh giới của chàng trai áo đen này!

Quan trọng nhất là, họ không biết người này!

Bất quá thua người không thua trận, mấy vị Nguyên Anh đều hiểu rõ điểm này, lúc này mới trầm giọng nói: "Vị đạo hữu này, người truyền âm vừa rồi là ngươi sao? Những kẻ đồng phạm với tà tu của Thẩm gia là ngươi mang đi sao?"

Tần Di nghe thấy câu này, yên lặng quay đầu lại: "Đồng phạm với tà tu?"

Mấy vị Nguyên Anh nhìn nhau, thủ lĩnh trong đám lạnh lùng nói: "Không sai, nếu đạo hữu không rõ sự tình, hãy mau chóng giao bọn chúng ra đây, miễn cho quốc sư trách tội xuống, mọi người cũng không dễ gì."

Nghe thấy câu này, Tần Di đột nhiên nở nụ cười.

Sau đó hắn giơ tay lên.

"Các ngươi đang nói ta sao?"

Tất cả tu sĩ Nguyên Anh nhìn thấy Tần Di giơ tay lên đều không khỏi căng thẳng thần kinh.

Nháy mắt tiếp theo, tất cả đều biến sắc.

Bởi vì lúc này trong lòng bàn tay của Tần Di đã biến ra một cái mặt nạ, chiếc mặt nạ đó rõ ràng là. . ….

"Hóa ra là ngươi!"

"Ngươi còn có gan trở về!"

"Bắt lấy hắn!"

Khi tất cả Nguyên Anh nhìn thấy chiếc mặt nạ quen thuộc trong tay Tần Di, trong lòng đều chấn động, tràn ngập kinh ngạc cùng giận dữ.

Nhưng sau đó bọn họ lập tức phản ứng lại, rống to một tiếng, xông lên, bay vụt lên đỉnh đầu Tần Di bao vây lấy hắn!

Mấy Nguyên Anh cùng nhau xuất thủ, khí tràng xung quanh lập tức bị ép đến vặn vẹo, cuồng phong nổi lên, trong không khí còn xẹt ra tia lửa.

Tần Di vẫn đứng yên.

Hay nói cách khác, hắn không ra tay.

Hắn chỉ giơ tay lên lặng lẽ đeo vào chiếc mặt nạ bằng gỗ.

Cùng lúc đó, chưởng phong của mấy Nguyên Anh kia dường như đã chạm vào cơ thể mặc áo bào đen của Tần Di.

Thế nhưng ——

Vang lên một tiếng nổ thật lớn, từ trên người Tần Di tỏa ra một luồng sáng vàng, tạo thành một vòng sáng khổng lồ bay lên khỏi mặt đất bằng phẳng, tựa như sóng biển, trong nháy mắt đã quét sạch những tu sĩ Nguyên Anh kia!

Đám tu sĩ Nguyên Anh vốn hung hăng vô cùng lúc này lại rơi lộp độp xuống đất như lá rụng mùa thu.

Mà bấy giờ, đám đệ tử Thanh Ngọc Kiếm Tông vừa nghe thấy tiếng chuông cũng đã tụ tập đến đây, chứng kiến toàn bộ cảnh tượng này.

Đám đông ồ lên.

Thôi Vĩnh Tư và Cung Phất Vũ chạy tới cũng bị một chiêu này của Tần Di làm cho chấn động.

Đứa… Đứa trẻ này rốt cục đã lên đến cảnh giới gì rồi?

.

Sau một nén nhang, hơn chục tu sĩ Nguyên Anh và Kim Đan bất tỉnh nhân sự bị Thẩm Thanh Ngạn và Thẩm Đình treo cao trên đỉnh Kiếm Các như treo thịt khô.

Đám đệ tử Thanh Ngọc Kiếm Tông ở bên dưới nhìn thấy kỳ cảnh này đều vô cùng kinh ngạc tấm tắc không thôi, nhưng không ai trong số họ dám tiến lên.

Nhìn thấy cảnh này, Cung Phất Vũ vừa nhịn cười vừa cố ý nói: “Ái chà, những người này đều là đại năng Nguyên Anh đó, các ngươi làm như thế có tàn nhẫn quá không vậy.”

Lúc này, Thẩm Thanh Ngạn vươn tay vỗ vỗ chòm râu của một vị Nguyên Anh, cười nói: “Cung viện trưởng thật là nhân từ tốt bụng, nhưng mà chuyện này cứ nghe theo đệ phu của ta đi.”

Thôi Vĩnh Tư nãy giờ vẫn im lặng đứng bên cạnh lúc này mới nhẹ giọng nói: "Đúng vậy, lần này đều là do bọn họ tự tung tự tác, không liên quan gì đến Thanh Ngọc Kiếm Tông của chúng ta."

Thẩm Thanh Ngạn nghe Thôi Vĩnh Tư nói vậy, anh cũng tỉnh táo lại, nhanh chóng nói: "Xin trưởng môn yên tâm, mọi người đều hiểu mà."

Sau khi nói xong, Thẩm Thanh Ngạn liếc nhìn Tần Di đang lặng lẽ đứng nói chuyện với Thẩm Thanh Đường ở trong đình phía sau, nói: "Đệ phu, có muốn ra đây nói vài lời không? Các sư huynh đệ đều đang nhìn đệ đó."

Tần Di không quay đầu lại, chỉ bình tĩnh nói: "Không cần, có bài học trước mắt, chắc hẳn không còn ai dám nói lung tung nữa."

------oOo------

Chương 123: Ngươi có cảm thấy quốc sư giống Lâm Cẩn Du không?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 123: Ngươi có cảm thấy quốc sư giống Lâm Cẩn Du không?

Nhìn thấy đám đệ tử đầy mặt hiếu kỳ vẫn còn nhốn nháo vây xung quanh Kiếm Các, Thôi Vĩnh Tư nhún người bay lên, đứng trên đỉnh Kiếm Các, vung phất trần nói với các đệ tử: "Đừng nhìn nữa, tất cả quay về đi."

Đám đệ tử muốn xem náo nhiệt trầm mặc một hồi, đột nhiên trong đám người truyền đến một thanh âm khác lạ: "Tần Di là tà tu đó, trưởng môn giữ hắn lại đây làm gì?"

"Bây giờ hắn đắc tội với những vị tiền bối Nguyên Anh này, quốc sư nhất định sẽ nổi giận, Thiên Hoàn có không ít tu sĩ Đại Thừa, trưởng môn phải lấy tương lai của tông môn làm trọng!"

Giọng nói này vừa phát ra, các đệ tử vốn còn thấy có trò vui để xem lấy làm hãnh diện lại trở nên hoảng hốt.

Mặc dù bọn họ rất ghét những tu sĩ Nguyên Anh này ỷ thế hiếp người, luôn sai bảo bọn họ làm việc nhưng không trả tiền, mà bây giờ có Tần Di giúp mọi người hả giận tất nhiên là rất sung sướng. Nhưng nhắc đến quốc sư, mọi người đều sợ hãi từ tận đáy lòng.

Dù sao thì những đệ tử có tu vi cao, từng tham gia cuộc thi xếp hạng ở Thủ Dương Tông đều biết Tần Di và Thẩm Thanh Đường khi đó đã xảy ra chuyện gì.

Nhất thời, đám đệ tử liền bắt đầu do dự không thôi.

Thôi Vĩnh Tư nhíu mày, dùng ánh mắt sắc bén quan sát đám người, chợt nhìn thấy Lục Đình Tiêu đang núp sau đám người với ánh mắt nham hiểm.

Thôi Vĩnh Tư nhướng mày đang định lên tiếng, thì lúc này Tần Di đã chậm rãi bước ra ngoài.

Thôi Vĩnh Tư cảm nhận được Tần Di đến gần, đôi mắt ông khẽ động, trái lại còn bất giác lui về phía sau một bước.

Cứ như vậy, Tần Di đứng ở trên đỉnh Kiếm Các, xuất hiện trước mặt mọi người, lãnh đạm nhìn xuống đám đệ tử đang hoang mang ở phía dưới.

Khi ánh nắng chiếu vào người Tần Di, cả người hắn như được dát một lớp vàng, chói mắt mà uy nghiêm.

Hắc bào của Tần Di tung bay, hắn không nói lời nào, chỉ giơ tay lên, lặng lẽ làm ra một động tác.

Hắn xòe hai tay ra, lòng bàn tay hướng lên trên, trong lòng bàn tay bỗng chốc bốc lên một ngọn lửa tam muội chân hỏa, tam muội chân hỏa bốc cháy hừng hực, đùng một tiếng, bay thẳng lên trời.

Bên trong ngọn lửa tam muội chân hỏa đang cháy điên cuồng này có một bóng hình của một con kim long đang lao thẳng lên trời, thậm chí nó còn phát ra một tiếng rồng ngâm vang dội!

Cùng lúc đó, trong ngọn núi phía sau Thanh Ngọc Kiếm Tông cũng vang lên từng trận gầm rú của yêu thú, cùng hô ứng với tiếng rồng ngâm, nhất thời, trong sơn cốc tràn ngập đủ loại tiếng động kinh người.

Những người đứng dưới Kiếm Các nhìn thấy cảnh này đều nhốn nháo cả lên.

Cảnh tượng này so với lúc bọn họ chứng kiến Tần Di đánh bại một đám cao thủ Nguyên Anh còn kinh khủng hơn nhiều.

“Thiên tượng Kim Long!!!”

“Đó là Thiên tượng của Kim Long!”

“Xem ra Tần Di sư đệ thật sự không phải tà tu, làm sao tà tu có thể được Kim Long đồng ý giáng Thiên tượng cho hắn chứ?”

“Nhất định là quốc sư lòng dạ hẹp hòi, hiểu lầm rồi!”

“Đúng, đúng vậy đó!”

Đám đệ tử ai nấy đều phấn khởi, thậm chí còn bắt đầu reo hò. Chỉ có Lục Đình Tiêu đứng phía sau đám người nhìn thấy cảnh này sắc mặt liền tái nhợt, cực kỳ không cam lòng.

Lúc này, gã nghiến răng nghiến lợi, quay đầu muốn lẻn đi.

Nhưng Thôi Vĩnh Tư đã vung phất trần, dùng một tia sáng lạnh thấu xương chặn đường gã lại.

Lục Đình Tiêu loạng choạng một cái, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Sau khi Thôi Vĩnh Tư ngăn gã lại, ông cũng không cản gã nữa, chỉ ném cho Lục Đình Tiêu một cái nhìn lạnh lùng đầy ẩn ý.

Lúc này, Tần Di đang đứng trên Kiếm Các nhìn đám người sôi trào phía dưới, rốt cục cũng lên tiếng.

"Tần Di đi tới Thập Vạn Đại Hoang, tình cờ có được cơ duyên nhận được vảy và máu của một con rồng thần đã chết, sau khi luyện hóa vẫn còn dư rất nhiều. Bởi vì trước đây thân phận của Tần Di không giống người thường, làm tổn hại đến thanh danh của Thanh Ngọc Kiếm Tông, cũng làm liên lụy đến tất cả các sư huynh đệ, các sư huynh đệ nếu như không ghét bỏ, Tần Di có thể chia cho mọi người vảy và máu còn lại của rồng thần."

Tần Di vừa nói ra lời này, toàn bộ đệ tử Thanh Ngọc Kiếm Tông, bao gồm cả Thôi Vĩnh Tư cũng đều chấn động.

Mặc dù các đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông đã nhìn thấy không ít cơ duyên, nhưng của Tần Di là máu thịt của rồng thần đó!

Tần Di lại muốn chia sẻ với mọi người thứ tốt vạn năm hiếm gặp như này sao?!

Không thể tin được…

Sau đó, Thôi Vĩnh Tư cau mày lặng lẽ nhìn Tần Di, ra hiệu cho Tần Di đừng bị thành công trước mắt làm cho mụ đầu.

Tần Di đương nhiên hiểu suy nghĩ của Thôi Vĩnh Tư, lúc này hắn lặng lẽ truyền âm cho Thôi Vĩnh Tư: Trưởng môn yên tâm, trong lòng ta có tính toán.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Thôi Vĩnh Tư nhìn thấy ánh mắt minh bạch của Tần Di, đoán Tần Di rất có thể có ý đồ khác, ngẫm lại cũng không ngăn cản hắn nữa.

Nhưng lúc này đám đệ tử mừng như điên ở phía dưới cũng dần tỉnh táo lại, có người do dự nói: "Chuyện này. . . Nếu như vảy và máu của rồng thần có vấn đề gì thì sao?"

Tần Di khẽ nhíu mày: "Nếu cảm thấy có vấn đề thì không cần đến lấy."

Đám đệ tử lại bắt đầu bàn tán xôn xao, có người cho rằng đây là chuyện tốt, nóng lòng muốn thử, có người lại hoài nghi, cảm thấy Tần Di đột nhiên trở về chia sẻ thứ tốt như vậy cho mọi người thật không đáng tin.

Lúc này, Thẩm Thanh Ngạn là người đầu tiên đứng ra, chủ động nói với Tần Di: "Chuyện tốt như vậy, đệ phu cũng không nói trước cho ta biết sao? Cho ta trước đi."

Tần Di ngẩn ra, sau đó cong môi, trầm giọng nói: “Được, mời huynh trưởng tiến lên phía trước.”

Thẩm Thanh Ngạn không chút nghi ngờ Tần Di, bước lên phía trước.

Lúc này, Tần Di xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một miếng vảy vàng óng ánh.

Sau đó, hắn dán miếng vảy vàng này vào giữa mi tâm của Thẩm Thanh Ngạn.

Ngay lập tức, kim quang lóe lên, Thẩm Thanh Ngạn chỉ cảm thấy một lực lượng cực kỳ mạnh mẽ và nồng hậu dọc theo mi tâm chạy thẳng vào cơ thể anh.

Thẩm Thanh Ngạn gầm nhẹ một tiếng, lập tức nhắm mắt lại bắt đầu tĩnh tọa.

Lúc này, tất cả đệ tử phía dưới đều nhìn Thẩm Thanh Ngạn tĩnh tọa, trong lòng vô cùng lo lắng.

.

Nửa giờ sau, Thẩm Thanh Ngạn đột nhiên mở mắt ra, đồng tử tràn ngập ánh sáng, lúc này khí tức trên người anh cũng điên cuồng tăng lên, trong nháy mắt đã từ tầng thứ hai Trúc Cơ lên tầng thứ chín Trúc Cơ!

Thật khủng khiếp!

Anh lại giơ tay lên, phóng ra chân khí dày đặc, trong nháy mắt, trên ngọn núi cách đó không xa ngưng tụ ra một rừng đá sắc bén khổng lồ!

Khi cảnh tượng này xảy ra, đừng nói đến bản thân Thẩm Thanh Ngạn chấn động, các đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông đang xem bên dưới cũng phát rồ.

Bấy giờ, không còn ai đặt câu hỏi về tính xác thực của cái gọi là máu và vảy của rồng thần trong tay Tần Di nữa, tất cả đều xông lên như điên, cầu xin Tần Di đưa máu và vảy của rồng thần cho bọn họ!

Tần Di bình tĩnh đưa từng cái cho bọn họ.

Trong nhất thời, linh khí dâng trào toàn bộ Kiếm Các, tất cả đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông đều bắt đầu tĩnh tọa luyện hóa.

Nhìn thấy cảnh này, mắt Lục Đình Tiêu đỏ đến muốn chảy máu.

Nhưng cuối cùng, tất cả mọi người đều lên hết, chỉ có mình Lục Đình Tiêu là không đi.

Tần Di nhìn thấy cảnh này, trong mắt lặng lẽ hiện lên một tia sát ý, nhưng sát ý chỉ thoáng qua, rất nhanh đã bị hắn nhướng mày che dấu.

Biểu hiện khác thường của Lục Đình Tiêu khiến Tần Di càng thêm chắc chắn một điều.

Chính là … Lâm Cẩn Du đã chết kia chưa chắc là Lâm Cẩn Du tái sinh.

Trước khi chết Thẩm Thanh Đường đã bị trúng độc, linh hồn yếu ớt đi qua hết kiếp này đến kiếp khác, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhớ được chuyện xảy ra năm xưa.

Làm sao Lâm Cẩn Du sống lại một đời lại có thể ngu ngốc như vậy?

Đổi lại là một người khác còn đáng ngờ hơn.

.

Hai ba canh giờ sau, các đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông có được máu của rồng đều lần lượt tĩnh tọa xong, bọn họ ít nhất cũng tăng lên hai cấp.

Nếu như trước kia bọn họ còn hoài nghi Tần Di, hiện tại bọn họ đều cảm kích và sùng bái hắn vô cùng.

Các đệ tử lần lượt cảm ơn Tần Di, có người muốn nhân cơ hội đến gần Tần Di, lúc này Thẩm Thanh Đường bình tĩnh tiến lên, lặng lẽ nắm lấy tay Tần Di, cười nói với mọi người: Hôm nay mọi người vất vả rồi, chắc mọi người đều đã mệt, có chuyện gì để mai hẳn nói đi."

Thẩm Thanh Đường gương mặt trong sáng, nụ cười ôn hòa, đám đệ tử nhìn thấy cậu nhất thời cũng có chút ngượng ngùng, chỉ có thể ngại ngùng nói cảm ơn, hẹn ngày mai gặp lại.

Đám đệ tử rút lui.

Thôi Vĩnh Tư giữ lại Lục Đình Tiêu.

Lúc này, Tần Di lặng lẽ bước xuống bậc thềm, nhìn Lục Đình Tiêu đã Trúc Cơ tầng ba, ánh mắt khẽ động: "Xem ra quốc sư đã cho Lục sư huynh rất nhiều thứ tốt."

Tần Di vừa nói ra lời này, đừng nói là Lục Đình Tiêu sắc mặt đột nhiên trắng bệch, ngay cả sắc mặt Thôi Vĩnh Tư cũng trở nên kỳ quái.

Thôi Vĩnh Tư quả thực chưa từng phát hiện ra quốc sư vẫn còn tai mắt trong Thanh Ngọc Kiếm Tông?!

Còn là một tên đệ tử mới nhập môn nữa?!

Thực ra câu này của Tần Di chỉ để lừa Lục Đình Tiêu thôi, nhưng nhìn vẻ mặt của Lục Đình Tiêu, hắn biết suy đoán của mình đã đúng.

Quả nhiên, thứ mà người nào đó ở kiếp trước đã dùng quen rồi, kiếp này cũng không nỡ vứt bỏ.

Danh tiếng của quốc sư quá tệ, ở Thanh Ngọc Kiếm Tông chắc chắn không có người nào dám giúp hắn ta báo tin, chỉ có tên Lục Đình Tiêu này.

Khi Thẩm Thanh Đường nghe thấy lời này của Tần Di, vẻ mặt của cậu bất giác thay đổi, cậu vô thức liếc nhìn Tần Di.

Cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Thanh Đường, Tần Di nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu, nói: “Em đưa nhạc phụ và huynh trưởng về nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ theo sau.”

Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, thay vì trực tiếp từ chối đề nghị của Tần Di, cậu chỉ nói: “Thật ra em cũng có chuyện muốn hỏi gã ta.”

Trong mắt Tần Di bất giác lóe lên một tia lo lắng, sợ Thẩm Thanh Đường sẽ suy nghĩ lung tung.

Nhưng nhìn ánh mắt kiên định và sáng ngời của Thẩm Thanh Đường, Tần Di không tiện nói thêm gì.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường nhẹ nhàng thuyết phục Thẩm Đình, Thẩm Thanh Ngạn và những người khác rời đi, nhất thời, chỉ còn lại Tần Di, cậu, Thôi Vĩnh Tư và Lục Đình Tiêu ở Kiếm Các rộng lớn.

Gió ở Kiếm Các lặng lẽ thổi.

Mái tóc đen mềm mại ở hai bên thái dương của Thẩm Thanh Đường bị gió thổi hơi rối, nhưng lúc này, cậu nhìn chằm chằm vào Lục Đình Tiêu, như thể xuyên qua Lục Đình Tiêu nhìn thấy một thân ảnh cực kỳ dã tâm và tham lam khác.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Đường khẽ nói.

“Lục sư huynh, ngươi có cảm thấy quốc sư giống Lâm Cẩn Du không?”

Thẩm Thanh Đường vừa nói ra những câu này, sắc mặt ba người còn lại đều biến đổi.

Tần Di vô thức siết chặt tay Thẩm Thanh Đường.

Lúc này, Lục Đình Tiêu ở đối diện Thẩm Thanh Đường sắc mặt lúc xanh lúc trắng hồi lâu, sau đó mới run giọng nói: “Có phải ngươi biết được gì rồi không?!”

Nhìn thấy vẻ mặt của Lục Đình Tiêu, Thẩm Thanh Đường không khỏi nhắm mắt lại, khẽ thở dài.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường lại nhìn Thôi Vĩnh Tư, nhẹ giọng nói: “Trưởng môn, câu chuyện mà ngài đã kể cho Lan Đình nghe khi ngài giúp chàng ấy có phải đã xảy ra mười chín năm trước không?”

Thôi Vĩnh Tư cau mày: “Sao ngươi biết?”

“Chỉ là đoán thôi.”

Nói đến đây, Thẩm Thanh Đường lại liếc nhìn Tần Di: “Lan Đình hẳn là cũng đoán được.”

Tần Di ánh mắt lay động hồi lâu, trầm giọng nói: “Đúng vậy.”

Thôi Vĩnh Tư nhịn không được hỏi: “Các ngươi rốt cục đã đoán ra điều gì?”

Tần Di trầm mặc một lát, mới bình tĩnh nói.

“Mười chín năm trước, quốc sư chinh chiến bị trọng thương, phải cắn nuốt Mộc linh căn Thiên phẩm mới có thể lấy lại nguyên khí, đó cũng là lúc Lâm Cẩn Du ra đời.”

“Đây thực sự chỉ là trùng hợp thôi sao? Tuyệt đối không phải.”

“Một tiền bối linh thực vật trong Thập Vạn Đại Hoang từng nói với ta, nếu tứ chi không bị cưỡng ép chia cắt, linh thực vật có thể tự mình khôi phục từ từ, thậm chí còn nhanh hơn tu sĩ bình thường, nhưng ta nhớ trận chiến mười chín năm trước, ngoại trừ quốc sư ra, hình như cũng không có bao nhiêu cường giả bị thương, vậy quốc sư đã bị thương như thế nào, là bị ai đả thương?”

Sắc mặt của Thôi Vĩnh Tư lạnh thấu xương: “Ý ngươi là—”

“Đúng vậy, quốc sư trên chiến trường không hề bị thương.”

“Quốc sư tinh thông bói toán, hắn ta biết Thanh Đường, một Mộc linh căn Thiên phẩm xuất chúng sẽ ra đời ở Lăng Dương, một mặt hắn ta không muốn từ bỏ vinh hoa phú quý vốn có, mặt khác hắn ta không ngừng giành lấy vận may của người khác, bóp chết tất cả các mối đe dọa có thể xảy ra với hắn ta. Vì vậy, hắn ta không ngần ngại tách ra cơ thể, đem một phần của mình để lại thành Lăng Dương. Đó là lý do thực sự khiến nguyên khí của hắn ta bị tổn hại.”

“Đáng tiếc lòng tham của hắn ta gieo mầm tai họa cho hắn ta. Có lẽ hắn ta khi đó thực lực không đủ, cho nên phân thân không quá cường đại, hơn nữa còn có chút ngu xuẩn.”

“Cho nên, hắn ta bị Thái Tử giết.”

“Vì vậy sau khi phân thân chết đi, hắn ta liền chạy tới Thủ Dương Tông xem xét tình hình, lúc đó hắn ta đã bị một Trúc Cơ như ta đả thương, nhất định là bởi vì phân thân chết đi mới khiến cho sức mạnh của hắn ta giảm xuống.”

Thôi Vĩnh Tư và Lục Đình Tiêu không khỏi co rút con ngươi khi nghe Tần Di nói.

Lục Đình Tiêu lúc này hét lên một tiếng, quay đầu điên cuồng muốn chạy trốn.

Nhưng Thẩm Thanh Đường tay mắt lanh lẹ, lập tức phóng ra dây leo quấn lấy gã!

------oOo------

Chương 124: Nếu em còn suy nghĩ nhiều như vậy, chính là không tin

tưởng phu quân của em.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 124: Nếu em còn suy nghĩ nhiều như vậy, chính là không tin tưởng phu quân của em.

Mặc dù Lục Đình Tiêu đã Trúc Cơ tầng ba, nhưng bất kể ai có mặt tại hiện trường đều có tu vi cao hơn gã.

Lúc này Lục Đình Tiêu không còn chút sức lực nào để giãy giụa, gã bị cuốn đến trước mặt Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Đường dùng dây leo trói chặt gã lại, sau đó muốn đâm dây leo vào mi tâm gã để đọc ý thức của gã.

Nhưng không ngờ sau khi Lục Đình Tiêu chú ý thấy hành động của Thẩm Thanh Đường, hai mắt gã đột nhiên trừng to, sau đó thân thể gã bắt đầu phồng lên và vặn vẹo một cách điên cuồng.

"Cẩn thận!" Ánh mắt Tần Di lóe lên, lập tức che Thẩm Thanh Đường ở phía sau mình, đồng thời chưởng bay Lục Đình Tiêu đã phồng to như một quả cầu!

Một tiếng nổ lớn vang lên, một chùm bụi máu tản ra trong không khí, Lục Đình Tiêu hồn phi phách tán, xương cốt không còn.

Nhìn thấy cảnh này, ba người bất giác nhíu mày – quốc sư thật quá xảo quyệt, vậy mà còn để lại cho mình hậu chiêu như thế, Lục Đình Tiêu đúng là một công cụ hình người.

Lúc này, Tần Di lẳng lặng nhìn chằm chằm vết máu rơi xuống trên mặt đất, qua một lúc lại nhướng mày, nhàn nhạt nói: "Để cho hắn ta biết cũng tốt, tức chết hắn."

Thôi Vĩnh Tư: ?

Thẩm Thanh Đường: "Phì——"

Thẩm Thanh Đường mỉm cười, bầu không khí căng thẳng dần dịu đi, lúc này Thôi Vĩnh Tư nhìn Tần Di nói: "Có phải ngươi muốn đến Thiên Hoàn không?"

Tần Di trầm mặc chốc lát, không hề che giấu: "Phải."

Mặc dù bây giờ sức khỏe của Thẩm Thanh Đường trông có vẻ không sao, nhưng sợi tóc bạc vẫn còn đó, Tần Di vẫn phải có được Thiên Tâm Liên mới yên lòng.

Cũng may theo như Cố Thanh Dung đã nói, bởi vì linh căn quốc sư có được là nhờ vào việc tẩy linh căn, nên trước khi đạt đến Thiên phẩm chân chính hắn ta sẽ không thể ăn được Thiên Tâm Liên tinh túy nhất, cho nên hiện tại Thiên Tâm Liên chắc hẳn không có vấn đề gì.

Thôi Vĩnh Tư nhìn vẻ mặt của Tần Di, suy nghĩ một lúc, sau đó không hỏi thêm bất kỳ câu nào nữa, ngay cả cảnh giới của Tần Di ông cũng không quan tâm, chỉ nói: "Nếu ngươi đã quyết định rồi, vậy thì yên tâm đi đi, ta sẽ chăm sóc cho Thẩm gia."

Tần Di chắp tay: "Đa tạ trưởng môn."

Thôi Vĩnh Tư gật đầu, lại lấy ra một miếng ngọc giản: "Thứ ở trong này dùng để đối phó với quốc sư, ngươi cầm theo đi."

Tần Di nhìn ngọc giản, trầm mặc một lát, xòe bàn tay ra, cũng đưa lại một miếng vảy rồng vàng kim.

"Một chút tâm ý, xin trưởng môn nhận cho."

Khi Thôi Vĩnh Tư nhìn thấy vảy rồng, ông không khỏi giật mình, sau đó ông kiên quyết lắc đầu: "Ta không cần thứ này, ngươi nên giữ nó cho người khác thì tốt hơn."

"Trưởng môn cầm lấy đi, lỡ như sau khi bọn ta rời đi, Thanh Ngọc Kiếm Tông có chuyện gì xảy ra còn phải trông cậy vào ngài." Thẩm Thanh Đường nhẹ giọng nói.

Nghe những lời này của Thẩm Thanh Đường, rồi lại nhìn vào đôi mắt nghiêm túc của Tần Di, Thôi Vĩnh Tư từ chối không xong cuối cùng cũng nhận lấy.

.

Sau khi tạm biệt Thôi Vĩnh Tư, Tần Di và Thẩm Thanh Đường rời khỏi Kiếm Các.

"Nếu đã quyết định rời đi, vậy thì khi nào chúng ta khởi hành?" Thẩm Thanh Đường nắm lấy tay Tần Di, thấp giọng hỏi.

Tần Di trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên nói: "Nếu không thì em cứ ở lại đây đi? Với tu vi hiện tại của em, ta thật sự rất lo lắng."

"Em không chịu."

Tần Di sửng sốt, sau đó bất đắc dĩ nở nụ cười, không hiểu sao lại thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng hắn vẫn hy vọng Thẩm Thanh Đường đi cùng hắn, không vì bất kỳ lý do gì, hắn chỉ muốn được an tâm.

Sau nhiều chuyện đã xảy ra, bây giờ Tần Di không yên tâm để Thẩm Thanh Đường ở bên cạnh ai lâu, tốt nhất là cứ luôn ở dưới mí mắt của hắn, hoàn hảo không tổn thương gì mới được.

"Vậy ngày mai chúng ta đi nhé?" Tần Di hỏi.

Mà Thẩm Thanh Đường lúc này lại chăm chú nhìn gương mặt hào hoa phong nhã của Tần Di một lúc, ánh mắt khẽ động, hình như muốn nói gì đó, nhưng

cuối cùng cậu lại không nói thêm gì, chỉ cười gật đầu: “Vâng ạ.”

Nghe được hai chữ này của Thẩm Thanh Đường, sắc mặt Tần Di dịu đi rất nhiều, hai người lặng lẽ nắm tay nhau, từ đỉnh Kiếm Các chậm rãi đi xuống mấy trăm bậc thang.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, hai ống tay áo đen trắng đan vào nhau tung bay, mặt trời lặn ngả về tây chiếu lên hai bóng người thon dài, tựa như một đôi thần tiên quyến lữ.

.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người lặng lẽ từ biệt Thẩm gia, sau đó rời khỏi Thanh Ngọc Kiếm Tông, đi đến Thiên Hoàn.

Gió dài ngàn dặm, mây trôi vô tận.

Thẩm Thanh Đường yên lặng nằm trên lưng Tần Di, cảm thấy vô cùng thoải mái.

Nhưng lúc này, cậu nhớ tới một chuyện, không khỏi nhẹ giọng hỏi: “Lan Đình, hôm qua chàng cho nhiều máu và vảy như vậy, cơ thể của chàng không sao chứ?”

Tần Di nghe vậy mỉm cười nói: “Chỉ có đại ca và trưởng môn là ta đưa vảy thật, những người khác đều là máu đã được pha loãng. Không có gì đáng ngại.”

Thẩm Thanh Đường thở phào nhẹ nhõm, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy áy náy: “Chàng nói xem, có phải ý tưởng này của em không được hay cho lắm không, dù gì các sư huynh đệ cũng chưa từng hại chúng ta.”

Tần Di đương nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Thẩm Thanh Đường, hôm qua chính Thẩm Thanh Đường đã đề nghị dùng phương pháp này để Tần Di phân biệt được ai là tay sai của quốc sư.

Máu rồng là chất đại bổ đối với cơ thể người, nhưng một khi người đó có bất kỳ ý xấu nào đối với chủ nhân của máu rồng, chủ nhân sẽ có thể cảm nhận được ngay lập tức.

Mà bình thường, cũng có thể nắm bắt được hành tung của người đã uống máu rồng bằng cách theo dõi hướng đi của máu rồng.

Hôm qua Thẩm Thanh Đường đề nghị như vậy là vì cậu lo lắng cho an nguy của nhà họ Thẩm, nhưng qua một đêm, cậu phát hiện ngoài Lục Đình Tiêu ra, Thanh Ngọc Kiếm Tông cũng không còn tên tay sai nào của quốc sư nhắm vào họ nữa.

Thẩm Thanh Đường cảm thấy mình lại suy nghĩ quá nhiều, lẽ ra cậu không nên làm như vậy.

Ngược lại, Tần Di nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, không khỏi cười bất đắc dĩ, sau đó vươn tay vuốt ve sườn mặt của Thẩm Thanh Đường, thấp giọng nói:

“Không thể không có lòng đề phòng người khác. Hơn nữa, máu rồng của ta đối với bọn họ không phải là không có ích lợi gì, chỉ cần bọn họ không có ác ý với ta, ta cũng không tội gì đi giám sát nhất cử nhất động của bọn họ, ta cũng đâu có sở thích nhìn trộm người khác.”

Thẩm Thanh Đường bật cười: “Lan Đình nói đúng lắm.”

Tần Di: “Nếu em còn suy nghĩ nhiều như vậy, chính là không tin tưởng phu quân của em.”

Thẩm Thanh Đường không còn khúc mắc trong lòng, lúc này cậu ôm cổ Tần Di một cách trìu mến, ngọt ngào nói: “Được rồi, em biết mình sai rồi, em sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện này nữa.”

“Vậy thì còn được.”

Nghe Tần Di nói như vậy, Thẩm Thanh Đường đột nhiên thở ra một hơi, nghiêng mặt áp vào tai Tần Di.

Làn da mềm mại dán sát vào tai Tần Di, sau lưng cũng tràn ngập hương thơm dịu dàng, lỗ tai Tần Di hơi nóng, nhưng ngoài miệng hắn chỉ nói: “Em lại làm nũng rồi.”

Thẩm Thanh Đường mím môi cười: “Ừm ừm.”

Tần Di: …

Một lúc sau, trong mắt Tần Di lặng lẽ hiện lên ý cười, tốc độ ngự phong cũng âm thầm chậm lại một chút.

.

Lúc này ở hoàng thành Thiên Hoàn, bên trong phủ quốc sư.

Một đôi mắt màu xanh sẫm hung ác nham hiểm đột nhiên mở ra, sau đó dưới mặt đất bị phun xuống một búng máu màu xanh lục.

Quốc sư đỡ thân thể yếu ớt chậm rãi đứng dậy, trong lòng trong mắt đều là lửa giận hừng hực.

Thế mà Lục Đình Tiêu cũng chết rồi!

Hạt giống hắn ta gieo vào lòng Lục Đình Tiêu cũng bị phá hỏng rồi.

Lúc này, quốc sư chật vật giơ tay lên, chỉ thấy trên làn da vốn mỏng manh không tì vết của mình lại xuất hiện vài đường khô khốc rõ ràng.

Đồng tử quốc sư đột nhiên co rụt lại, hắn ta lảo đảo tiến lên mấy bước, sau đó run rẩy nắm lấy trượng Sinh Mệnh.

Một tia sáng xanh mờ nhạt hiện ra từ trượng Sinh Mệnh rồi rơi xuống người hắn ta, những đường da khô khốc trên cánh tay hắn ta cứ thế mà biến mất từ từ.

Nhưng linh khí trên trượng Sinh Mệnh càng ngày càng cạn kiệt, toàn thân trượng bắt đầu phát ra khí tức vàng úa khô héo.

Quốc sư nghiến răng ken két: "Tốt xấu gì cũng là Thần trượng, vậy mà lại vô dụng như thế!"

Nhưng cùng lúc đó, một bóng đen khổng lồ mang theo sự sợ hãi lặng lẽ bao trùm lấy trái tim hắn ta.

Trong thâm tâm hắn ta biết rất rõ, những gì hắn ta nói chỉ là đang tự lừa mình dối người.

Trượng Sinh Mệnh dựa vào Thần lực của đền Thần, năm xưa khi nó rời khỏi linh tuyền, Thần lực của trượng Sinh Mệnh đã yếu đi rất nhiều, bây giờ đền Thần đã bế quan, trượng Sinh Mệnh lại mất đi một nguồn Thần lực, năng lượng còn sót lại đã không còn nhiều nữa……

Nghĩ đến đây, quốc sư càng thêm tức giận, hắn ta ném mạnh trượng Sinh Mệnh xuống đất, lồng ngực vì cơn thịnh nộ mà phập phồng kịch liệt.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một thanh âm thận trọng run rẩy: "Quốc sư đại nhân, bệ hạ bệnh tình nguy kịch, xin ngài nhanh chóng đến xem!"

Quốc sư nghe xong câu này, phản ứng đầu tiên của hắn ta là nổi giận, nhưng sau đó, hắn ta híp mắt lại, đột nhiên ý thức được một chuyện.

Sau một lúc lâu im lặng, quốc sư bình tĩnh cúi xuống nhặt cây trượng Sinh Mệnh mà mình đã vứt dưới đất lên.

Sau đó, hắn ta giật tung áo choàng dài ở phía sau, một bóng đen cứ thế bao phủ xuống đất.

"Ta sẽ đến ngay."

"Phải rồi, nhớ thông báo cho năm Đại hộ pháp, lát nữa ta muốn gặp bọn họ."

Thị vệ đứng ngoài cửa lần đầu tiên nghe thấy quốc sư vui vẻ hòa ái như thế, gã giật hết cả mình, vội vàng đáp: "Thuộc hạ đi liền!"

Ở nơi gã không nhìn thấy, có một tia cười âm lãnh dần dần hiện lên.

Tất cả mọi thứ hắn ta khó khăn lắm mới có được, hắn ta tuyệt đối không dâng lên cho người khác.

.

Cuồng phong gào thét, Tần Di ôm lấy Thẩm Thanh Đường, lặng lẽ đáp xuống núi Thánh của hoàng thành Thiên Hoàn.

Đối diện núi Thánh là một tòa tháp trắng tinh cao sừng sững ở trung tâm hoàng thành, đó chính là Thánh tháp của Thiên Hoàn, Thiên Tâm Liên được đặt trong tòa Thánh tháp đó.

Cách một hồ nước lớn, Tần Di yên lặng nhìn tòa tháp trắng nguy nga.

Lúc này, tâm trạng của hắn bình tĩnh đến lạ.

Linh thức mênh mông và nhạy bén quét qua tòa tháp cao, Tần Di thu hồi ánh mắt, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc —— thật kỳ lạ, thế mà quốc sư lại không chuyển Thiên Tâm Liên đi chỗ khác.

Mà lúc này, Thẩm Thanh Đường đang ở trong lòng Tần Di đột nhiên lên tiếng: "Nó chính là Thiên Tâm Liên, em cảm giác được nó."

Tần Di tim đập thình thịch: "Là Thiên Tâm Liên thật sao?"

Thẩm Thanh Đường gật đầu: "Là thật."

Tần Di suy nghĩ một lúc, đang định để Thẩm Thanh Đường ở lại đây, còn mình thì đi đoạt Thiên Tâm Liên, Thẩm Thanh Đường liếc mắt liền nhìn ra mục đích của hắn, cười nói: "Em đi với chàng nhé."

Tần Di cau mày, vừa định từ chối, thì Thẩm Thanh Đường đã nhắm mắt lại, để hai tay ở dưới chiếc cằm trắng nõn, bấm ra một đạo linh quyết.

Ngay sau đó, linh quang màu xanh lục bao lấy cơ thể Thẩm Thanh Đường.

Khi linh quang biến mất, Thẩm Thanh Đường to lớn đã biến thành một chồi non màu xanh lá, run run rẩy rẩy bám ở trên ngực Tần Di.

Tần Di: ?!

Tần Di trong lòng kịch liệt chấn động, nhất thời không thể lấy lại tinh thần, vẫn là chồi non chìa dây leo ra, dùng sức véo vào ngực hắn một cái, hắn mới như tỉnh mộng mà cẩn thận lấy chồi nhỏ xuống khỏi vạt áo.

"Em có thể biến thành hình dáng như vậy sao?"

Chồi non chậm rãi quấn lấy ngón tay Tần Di, truyền ý thức của cậu qua.

"Đúng vậy, có điều kéo dài không bao lâu, nhiều nhất chỉ được một canh giờ."

Tần Di nghe vậy, tim đập thình thịch, hắn không chậm trễ nữa, giơ tay đem chồi non giấu vào trong ống tay áo, sau đó nhảy lên, đạp lên trên mặt nước hồ, bay vọt về phía tòa Thánh tháp cao chót vót.

------oOo------

Chương 125: Có phải đệ nhất cao thủ hay không, chẳng phải đánh một trận liền biết sao?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 125: Có phải đệ nhất cao thủ hay không, chẳng phải đánh một trận liền biết sao?

Tần Di kiếp này đã không còn là Tần Di kiếp trước.

Lúc này, nội tâm của hắn càng bình tĩnh và tự tại hơn trước.

Gió lớn cuốn lên áo bào đen của hắn tung bay phấp phới, ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt tuấn mỹ tựa như trong suốt của hắn.

Một canh giờ đối với hắn mà nói, đã đủ rồi.

Mà ngay lúc Tần Di sắp tới gần Thiên Hoàn Thánh tháp, bốn phía xung quanh Thánh tháp đột nhiên phát ra hào quang ngũ sắc, năm tu sĩ thân mặc hắc bào cứ thế mà xuất hiện trong hào quang ngũ sắc.

Kim mộc thủy hỏa thổ, năm loại năng lượng tuần hoàn luân chuyển, năm người này đều là cao thủ hàng đầu của hoàng thành Thiên Hoàn, chỉ đứng sau quốc sư.

Năm vị tu sĩ Đại Thừa cứ thế mà xuất hiện.

Tuy là Đại Thừa, nhưng khí chất của năm vị cao thủ hàng đầu này còn chưa đạt đến mức đỉnh cao của sự hợp nhất giữa người và thiên nhiên, họ chỉ là những cao thủ bình thường.

Lý do là vì những tu sĩ này đã được bí mật bồi dưỡng từ nhỏ, họ đã được truyền linh lực và sử dụng rất nhiều loại thuốc quý hiếm để đạt đến cảnh giới Đại Thừa.

Tác dụng phụ là tuổi thọ của họ không đến một trăm tuổi, còn không bằng tuổi thọ của những tu sĩ Luyện Khí bình thường, thực lực của họ cũng chỉ ngang ngửa với Luyện Hư mà thôi.

Nhưng dù vậy, vẫn có vô số tu sĩ sẵn sàng đưa con cái của họ tuyển chọn vào vị trí năm Đại hộ pháp này.

Mong muốn rằng dù năm Đại hộ pháp này còn sống hay đã chết, gia đình và bản thân họ cũng sẽ nhận được sự ưu đãi tốt nhất chỉ xếp sau quốc sư.

Ở tu chân giới, sức mạnh và quyền lực chính là vương đạo.

Về phần tại sao lại dùng cách như vậy để bồi dưỡng ra năm Đại hộ pháp này, là bởi vì chỉ có năm tu sĩ Đại Thừa mới có thể kích hoạt Tứ Tượng Ngũ Hành trận có lực phòng ngự và lực công kích cao nhất.

Đây là vũ khí bí mật để bảo vệ sự bất tử của hoàng thất Thiên Hoàn.

Lúc này, năm vị cao thủ Đại Thừa đứng ở năm góc Thiên Hoàn Thánh tháp, hắc bào tung bay trong gió, nhìn chằm chằm Tần Di, lạnh lùng nói: “Người đến là ai?”

Tần Di bay vút lên trời dừng lại trước mặt năm vị cao thủ Đại thừa, bình tĩnh nói: "Ta đến lấy Thiên Tâm Liên."

Năm vị cao thủ Đại Thừa sắc mặt khẽ biến: "Láo xược, Thiên Tâm Liên là vinh quang được đương kim Thánh Thượng tự tay ban cho Thiên Hoàn đệ nhất cao thủ, ngươi mới chỉ là Hóa Thần sao dám mơ ước?"

"Hơn nữa, muốn khiêu chiến với chúng ta, ngươi cũng không phù hợp quy tắc, ngươi thuộc tông môn nào? Bái thiếp ở đâu?" Tuy rằng bọn họ nhận được tin tức từ quốc sư, nói rằng có cao thủ khó giải quyết đến khiêu chiến bọn họ, bọn họ còn cố ý tới đây, nhưng lại không ngờ cao thủ trong miệng quốc sư lại là một Hóa Thần?

Điều này thực sự khiến bọn họ cảm thấy bị xúc phạm.

Tần Di nhìn ánh mắt khinh thường cùng cao ngạo của những vị cao thủ Đại Thừa kia, sắc mặt hắn không thay đổi, chỉ thản nhiên nói: "Có phải đệ nhất cao thủ hay không, chẳng phải đánh một trận liền biết sao?"

Năm vị cao thủ Đại Thừa đồng thời lộ ra vẻ mặt cực kỳ khó coi: "Xấc láo!"

Tần Di hơi nhướng mày, hắn cũng không để ý nhiều, năm vị cao thủ Đại Thừa còn chưa ra tay, hắn đã trực tiếp xông lên.

Bây giờ hắn không muốn nói đạo lý gì cả – hắn chỉ nghĩ, chỉ cần hắn đoạt được Thiên Tâm Liên, cơ thể của Thẩm Thanh Đường sẽ hoàn toàn hồi phục.

Thẩm Thanh Đường là Mộc linh căn Thiên phẩm, lại thêm hắn đã hóa rồng rồi, đánh bại một quốc sư thôi cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa, rốt cuộc là ai mạnh hơn ai, vẫn phải dựa vào nắm đấm để nói chuyện!

Lúc này, năm vị cao thủ Đại Thừa nhìn thấy Tần Di vậy mà thật sự dám xông lên, sắc mặt họ không khỏi biến đổi.

Xem ra những lời quốc sư nói đều là sự thật, thằng nhóc mới Hóa Thần này chính là một con chó điên! Chó điên quả thực có chút khó chơi.

Nhưng bọn họ vẫn quá tự tin, phớt lờ lời nhắc nhở của quốc sư phải khởi động Tứ Tượng Ngũ Hành trận, chỉ muốn tự mình ra tay giết chết tên nhóc điên Tần Di này.

Cho dù bọn họ là Đại Thừa chỉ có năng lực của Luyện Hư, nhưng chẳng lẽ năm người liên thủ lại không thể bắt được một thằng nhãi Hóa Thần sao?

Có hơi đánh giá thấp bọn họ rồi đó?

Đương nhiên, trọng yếu nhất chính là, một khi kích hoạt Tứ Tượng Ngũ Hành trận, sẽ tiêu hao mười năm tuổi thọ của bọn họ, mười năm đối với những tu sĩ Đại Thừa khác chẳng là gì, nhưng đối với bọn họ mà nói lại cực kỳ cực kỳ quý giá!

Nhưng rất nhanh, năm vị cao thủ Đại Thừa này đã biết mình sai rồi.

Bọn họ nên kích hoạt Tứ Tượng Ngũ Hành trận trước!

Tốc độ và lực công kích của Tần Di quá kinh khủng.

Tứ Tượng Ngũ Hành trận còn chưa kịp kích phát, Tần Di đã trực tiếp tung một chưởng, đốt lên một ngọn lửa cuồn cuộn chọc trời, một chưởng đánh bay cao thủ Đại Thừa Kim linh căn!

Ầm một tiếng, vị cao thủ Kim linh căn đã rơi xuống nước.

Sau đó, Tần Di lại cười lạnh một tiếng, bắn thẳng một quả cầu lửa vô cùng chói mắt vào trong hồ nước rộng lớn vạn dặm.

Sóng dữ cuộn trào, trong nháy mắt, ngọn lửa cao ngất trời bốc khói dày đặc trên mặt hồ, che khuất tầm nhìn của mọi người.

Bốn người còn lại nhìn thấy sức mạnh khủng khiếp của Tần Di đều kinh hãi ra mặt, chuẩn bị liên thủ với nhau, nhưng lại bị cuốn vào khói mù, nhìn không rõ phương hướng.

Bọn họ muốn dùng linh giác để liên lạc với nhau, nhưng đúng lúc này, trong không trung lại truyền đến một tiếng rít quỷ dị.

Là đòn tấn công vào thần hồn!

Là đòn tấn công thần hồn độc nhất vô nhị của Long tộc!

Mấy vị cao thủ thiếu thực chiến đã hoàn toàn mất phương hướng trong làn khói dày đặc và tiếng rồng ngâm.

Trong lúc bọn họ đang sứt đầu mẻ trán, trong lòng kinh hãi tột độ, thì đột nhiên, trước mắt bọn họ cùng lúc xuất hiện một đôi mắt hẹp dài màu đỏ vàng sáng chói như mặt trời ban trưa.

Năm người hoảng hốt! ! !

Ngay sau đó, một tiếng gầm đinh tai nhức óc vang lên.

Vô số quả cầu lửa nổ tung trên mặt hồ rộng lớn, tiếng ầm ầm không ngừng không dứt, toàn bộ mặt nước đều bị ngọn lửa chói lóa đốt cháy thành một màu đỏ vàng trong suốt.

Cứ thế mà cơ thể của năm cao thủ lần lượt bị nổ bay lên!

Lúc này, có không ít tu sĩ bị hấp dẫn bởi tiếng động lạ phát ra ở bên cạnh hồ Thánh mà chạy đến, chứng kiến toàn bộ cảnh tượng trước mắt.

Nhìn thấy năm cao thủ Đại Thừa tựa như những đứa trẻ tay trói gà không chặt bị nổ bay lên trời giống như pháo hoa.

Tất cả các tu sĩ nhìn thấy cảnh này đều sững sờ và không biết chuyện gì đang xảy ra.

Mà chuyện phát sinh ngay sau đó càng khiến những tu sĩ đến xem thêm lóa mắt.

Trước đây cũng có rất nhiều cao thủ đến khiêu chiến năm Đại hộ pháp nhưng đều bị đánh bại, thậm chí rất hiếm có ai đỡ được mười chiêu của năm Đại hộ pháp.

Chỉ duy nhất hôm nay!

Xem ra hắn còn lợi hại hơn quốc sư hồi đó.

Điều quan trọng nhất là hắn đến thách đấu mà không hề thông báo cho bất kỳ ai.

Mà cho dù thắng, hắn cũng không ra tay giết hại năm cao thủ Đại Thừa, cực kỳ có phong độ.

Một cao thủ như vậy thực sự quá mức thần kỳ.

Tất cả tu sĩ đều sốt ruột chờ đợi sự xuất hiện của vị cao thủ này.

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, một luồng sáng vàng từ trong hồ Thánh ầm ầm lao ra, phóng lên trời cao, hóa thành một thân hắc y thon dài nhanh nhẹn, ngự phong bay thẳng về phía Thiên Hoàn Thánh tháp.

Nhìn thấy hắc y nhân, một tu sĩ không khỏi kêu to: "Xin hỏi là vị cao thủ nào, có thể cho bọn ta nhìn thấy tướng mạo thật được không?"

Hắc y nhân đang bay về phía Thiên Hoàn Thánh tháp cũng không giảm tốc độ, chỉ lẳng lặng quay đầu lại nhìn một cái dưới ánh nắng mặt trời.

Chỉ một cái liếc mắt như vậy.

Nắng xuyên qua mái tóc dài tung bay và bộ hắc y phấp phới trong gió, nhuộm mọi thứ thành một màu vàng óng lộng lẫy.

Dường như toàn bộ cơ thể hắn đã hòa nhập vào hoàng hôn vô tận này.

Dáng vẻ trông như thế nào, dường như tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ, nhưng dường như chẳng nhìn thấy gì.

Chỉ nhớ được đó là một khuôn mặt hào hoa phong nhã, thần thái như thần tiên, chấn động lòng người, không một từ ngữ nào có thể diễn tả được.

Nhưng đôi mắt màu đỏ tươi như chứa cả đất trời và tinh tú ấy đã xoáy sâu vào linh hồn mỗi một tu sĩ đang ngóng trông theo từ phía xa.

Tựa như đôi mắt của một vị Thần cổ đại.

Nó bí ẩn và xa xăm, căn bản không phải thứ mà một người phàm có thể có được.

Các tu sĩ lại kinh hô một trận, lúc này năm vị tu sĩ Đại Thừa như tỉnh khỏi giấc mộng từ từ trèo ra khỏi hồ, thở hổn hển nói: "Có người muốn cướp Thiên Tâm Liên, mau bắt lấy tên thích khách đó!"

Các tu sĩ không ai đáp lại.

Bởi vì ngày thường họ đã chịu đủ áp bức từ năm tu sĩ Đại Thừa này và gia đình của họ, bây giờ họ lại thấy một cao thủ như vậy xuất hiện.

Đem năm vị "đại năng" tự cho mình là cao thủ trong cao thủ này đánh cho tơi bời hoa lá, làm sao bọn họ có thể không vui sướng được chứ?

Hơn nữa, đệ nhất cao thủ của Thiên Hoàn có thể sở hữu Thiên Tâm Liên, đây là quy tắc mà quốc sư và bệ hạ đã cùng nhau đặt ra.

Cho dù quốc sư không đồng ý, nhưng quốc sư còn chưa ra mặt, cũng không đến phiên năm vị "đại năng" này lên tiếng.

.

Lúc này, vô số tu sĩ tụ tập bên bờ Thánh sơn, hồi hộp nhìn chằm chằm động tĩnh ở Thánh tháp, muốn xem xem vị cao thủ này có bị chiêu hàng hay không.

Trong lòng bọn họ cũng muốn có một đại năng có thể đối đầu với quốc sư.

Mà lúc này, Tần Di đã tiến vào Thánh tháp.

Bốn mặt của Thánh tháp đều được chạm rỗng, ánh nắng dịu nhẹ cứ thế mà chiếu vào, từ bốn phía nhẹ nhàng đáp xuống chiếc cốc pha lê ở trung tâm.

Thiên Tâm Liên trong suốt sáng long lanh đang nằm trong cốc pha lê, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Chồi non trong ngực Tần Di khẽ nhúc nhích, lộ ra vẻ sôi nổi.

Tần Di khẽ cau mày – xem ra Thiên Tâm Liên này là thật rồi.

Tần Di đưa tay ra định lấy Thiên Tâm Liên, chợt ánh mắt hắn trầm xuống, sau đó hắn nhìn vào cánh cửa nhỏ phía sau Thiên Tâm Liên.

"Ai, ra đây."

Két một tiếng, cánh cửa gỗ bị đẩy ra, một ông lão mặc hoàng phục tối cao trắng như tuyết của Thiên Hoàn đứng ở đó run rẩy cầm một cây quyền trượng vàng ròng.

Nhìn chằm chằm vương miện trên đỉnh đầu ông lão trong chốc lát, Tần Di chỉ cảm thấy trên người ông lão tỏa ra khí tức hủ bại, trầm mặc một lát, Tần Di nhàn nhạt nói: "Bệ hạ?"

Trên gương mặt nhăn nheo của Thiên Hoàn Đại đế chậm rãi hiện ra ý cười, lão ta khàn giọng run rẩy nói: "Quốc sư bảo trẫm đi nghênh đón Thiên Hoàn đệ nhất cao thủ."

Tần Di:…?

Tần Di trong lòng phát lạnh, có chút cảnh giác.

Nhưng quanh người Thiên Hoàn Đại đế cũng không có bất kỳ luồng khí tức kỳ lạ nào, ngay cả chồi non cũng không có phản ứng gì.

Có thể thấy được quốc sư không có đến.

Tần Di không biết trong đầu quốc sư đang suy tính gì, lúc này chỉ bình tĩnh nói: "Bệ hạ không cần khách sáo, Tần Di chỉ muốn lấy Thiên Tâm Liên."

Thiên Hoàn Đại đế cười quái dị: "Quốc sư cũng nói vậy."

Tần Di nhíu mày càng chặt.

"Quốc sư nói những năm gần đây thể lực và tu vi của hắn đã suy yếu, e rằng không còn sức chống đỡ vận mệnh quốc gia nữa, bảo ta chọn một hiền tài khác."

Chọn Tần Di sao?

Đừng nói lời này là do Thiên Hoàn Đại đế nói ra, cho dù là quốc sư tự mình nói ra, Tần Di cũng sẽ không tin.

"Quốc sư đâu rồi?"

Thiên Hoàn Đại đế sửng sốt: "Quốc sư bế quan rồi."

Đang nói, Thiên Hoàn Đại đế đột nhiên giơ tay cầm chiếc cốc pha lê đang chứa Thiên Tâm Liên lên.

Trong nháy mắt đó, Tần Di nhìn thấy trong mắt lão ta lóe lên một tia sáng xanh biếc.

Tần Di lạnh mặt, bước lên giật lấy chiếc cốc pha lê.

Nhưng chớp mắt đó, khóe miệng Thiên Hoàn Đại đế đột nhiên tràn ra một tia máu xanh lục, giây tiếp theo liền im lặng ngã xuống trước mặt Tần Di, tắt thở.

Tần Di: !

Mà đúng vào lúc này, năm luồng khí tức quen thuộc đã từ bên ngoài vọt tới!

Năm vị tu sĩ Đại Thừa tới rồi!

Tần Di lúc này mới ý thức được, mình đã trúng liên hoàn kế của quốc sư—— một khi Thiên Hoàn Đại đế băng hà, chết không đối chứng, bất kể tu vi của hắn cao đến đâu, nếu bị buộc tội giết hoàng đế, hắn cũng sẽ bị lưu đày, còn liên lụy đến tất cả mọi người của Thẩm gia!

Quốc sư quả là ác độc!

Tần Di không khỏi nắm chặt nắm đấm, ánh mắt tối sầm lại, thầm nghĩ nhất định sẽ cùng những người kia chiến đấu đến cùng.

Sau khi đoạt được Thiên Tâm Liên và giết quốc sư, hắn sẽ đưa Thẩm Thanh Đường và Thẩm gia cao chạy xa bay, không màng tới điều gì nữa.

Mắt thấy trong lòng bàn tay Tần Di đã bùng lên tam muội chân hỏa, sát khí nồng nặc, hắn lại không chú ý tới, chồi non trong ngực hắn chớp mắt cái đã nhảy ra ngoài…

.

Năm vị cao thủ Đại Thừa chạy tới Thánh tháp cùng một lúc, sắc mặt âm trầm, dự định cùng Tần Di quyết chiến một trận nữa.

Nhưng khi ánh mắt của bọn họ rơi xuống phía sau Tần Di, sắc mặt đều nhất tề thay đổi.

Sau đó, năm vị cao thủ Đại Thừa nghi ngờ nhìn nhau, nhưng rồi bọn họ đều cung kính cụp mắt xuống, chắp tay quỳ một gối nói: "Tham kiến bệ hạ!"

Tần Di: ? !

Khi Tần Di không thể tin được quay đầu lại, liền nhìn thấy Thiên Hoàn Đại đế vừa mới thất khiếu chảy máu ngã xuống đất chẳng biết từ lúc nào đã lặng yên tỉnh dậy, lúc này còn chống quải trượng đứng ở sau lưng, trên mặt mang theo nụ cười nhìn chằm chằm năm vị cao thủ Đại Thừa.

------oOo------

Chương 126: Từ nay trở đi, vị đệ nhất cao thủ này sẽ đảm nhận vị trí quốc sư.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 126: Từ nay trở đi, vị đệ nhất cao thủ này sẽ đảm nhận vị trí quốc sư.

Tần Di giật thót trong lòng, nhưng khi hắn nhìn thấy ánh mắt sáng ngời mang theo ý cười của Thiên Hoàn Đại đế, hắn lập tức ý thức được điều gì đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tần Di bình tĩnh rũ mắt xuống, không nhìn Thiên Hoàn Đại đế nữa.

"Thiên Hoàn Đại đế" chống quải trượng chậm rãi đi tới, nhìn năm vị cao thủ Đại Thừa trước mặt, cười nói: "Năm vị ái khanh đã cố hết sức rồi."

Năm vị cao thủ Đại Thừa nghe thấy "Thiên Hoàn Đại đế" nói câu này, trong lòng tràn ngập kinh ngạc cùng nghi hoặc, họ len lén nhìn nhau nhưng không ai dám nhiều lời.

“Trước đó quốc sư đã tính được Thiên Hoàn sẽ xuất hiện tân đệ nhất cao thủ, cho nên đặc biệt muốn trẫm đợi ở đây để gặp mặt tân đệ nhất cao thủ. Vừa rồi năm vị ái khanh liên thủ với nhau cũng thấy rồi đấy, cũng đã dốc hết toàn lực rồi, không hề nương tay.”

“Xem ra tân đệ nhất cao thủ được quốc sư tiên đoán chính là vị dũng sĩ trước mặt ta rồi.”

Nghe “Thiên Hoàn Đại đế” nói như vậy, năm vị cao thủ Đại Thừa bừng tỉnh đại ngộ —— quốc sư yêu cầu bọn họ dốc hết toàn lực, nhất định phải khởi động Tứ Tượng Ngũ Hành trận để đối phó với Tần Di, thì ra là vì nguyên nhân này sao?

Sau đó bọn họ nhìn vẻ mặt tán thưởng của “Thiên Hoàn Đại đế” đối với Tần Di mà không khỏi âm thầm lau mồ hôi lạnh, trong lòng thầm cảm thấy may mắn.

Nếu thật sự dùng Tứ Tượng Ngũ Hành trận để đả thương hoặc sát hại đệ nhất cao thủ được quốc sư tiên đoán, khiến Bệ hạ không đợi được người, vậy thì thật là…

Lập tức, một người trong nhóm nhanh chóng suy nghĩ, liền nói: “Chúng thuộc hạ không dám nhận công, là bởi vì vị cao thủ này tư chất hơn người, bọn thần không cùng đẳng cấp. Chúc mừng Bệ hạ thêm một trụ cột cho Thiên Hoàn của chúng ta!”

“Chúc mừng Bệ hạ thêm một trụ cột cho Thiên Hoàn của chúng ta!”

Tiếng chúc mừng vang lên liên tiếp, Tần Di yên lặng đứng ở nơi đó, đây là lần đầu tiên ở trong loại tình huống này mà hắn muốn cười.

Đương nhiên là hắn không thể cười ra được, chỉ bình tĩnh giữ cho gương mặt không thay đổi.

Tiếp đó, “Thiên Hoàn Đại đế” còn đưa tay về phía Tần Di.

Tần Di ánh mắt khẽ động, vội vàng vươn tay đỡ lấy “Thiên Hoàn Đại đế”.

Mà đúng lúc này, ngón tay thô ráp của “Thiên Hoàn Đại đế” gõ vào lòng bàn tay của Tần Di hai cái.

Tần Di hiểu ý, sắc mặt càng thêm bình tĩnh.

Cứ như vậy, dưới sự hỗ trợ của Tần Di, “Thiên Hoàn Đại đế” chầm chậm bước ra khỏi Thánh tháp, xuất hiện trước mặt các tu sĩ đang vây xem ở bên ngoài.

Năm vị cao thủ Đại Thừa xếp thành một hàng, theo sát phía sau.

“Thiên Hoàn Đại đế” vừa xuất hiện, tựa như một hòn đá lớn ném vào mặt hồ phẳng lặng, gây ra hàng ngàn lớp sóng to.

Các tu sĩ ở bên kia hồ Thánh kích động không thôi, bên tai không ngừng vang lên tiếng hô “Tham kiến bệ hạ”.

Lúc này "Thiên Hoàn Đại đế" mỉm cười nhìn các tu sĩ bên kia hồ Thánh, khẽ giơ tay lên và nói: "Đêm hôm trước quốc sư quan sát tinh tượng, bói được Thiên Hoàn sẽ có tân đệ nhất cao thủ. Hôm nay trẫm đã đợi được vị cao thủ đệ nhất này, quả nhiên là danh bất hư truyền."

"Tương lai của Thiên Hoàn được cứu rồi."

"Thiên Hoàn Đại đế" vừa nói ra câu này, trong đám tu sĩ liền phát ra một trận tung hô ca ngợi.

Mà lúc này, "Thiên Hoàn Đại đế" lại trầm mặc một lát, sau đó chậm rãi nói: "Quốc sư đã già rồi, tâm sức không còn như xưa, sau này sẽ bắt đầu bế quan đột phá bình cảnh, chờ đợi phi thăng. Chính vì vậy mới giúp trẫm chọn ra người kế nhiệm mới này cho Thiên Hoàn, từ nay trở đi, vị đệ nhất cao thủ này sẽ đảm nhận vị trí quốc sư."

Bấy giờ, tiếng bàn tán giữa các tu sĩ càng lớn hơn, thậm chí bắt đầu ầm ĩ cả lên.

Quốc sư muốn thay người?

Thật sự muốn đổi người sao?!

Bọn họ khó mà tin được!

Nhưng cố tình năm vị cao thủ Đại Thừa và Tần Di lại đứng sau lưng Thiên Hoàn Đại đế, lời nói của Thiên Hoàn Đại đế tuyệt đối là sự thật.

Hơn nữa, nếu chuyện này không phải sự thật, thì sao quốc sư lại không đứng ra phản bác?

Cơ mà … thực sự quá kỳ lạ.

Nhưng ở trước mặt Thiên Hoàn Đại đế, tất nhiên không có ai dám phản bác, tuy trong lòng các tu sĩ đều có suy nghĩ khác nhau, nhưng đa phần bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm —— dù sao từ tác phong làm việc của Tần Di, vị tân quốc sư này có vẻ nhân từ hơn vị quốc sư cũ nhiều.

Mà vị tân quốc sư này còn được chọn bởi quốc sư cũ …

Chuyện này…

Nhưng "Thiên Hoàn Đại đế" sẽ không giải thích cho mọi người nhiều nghi hoặc như vậy, lúc này sau khi nói xong hai câu đó, ông ta mỉm cười nói với năm vị cao thủ Đại Thừa: "Trẫm đã ban Thiên Tâm Liên cho tân quốc sư, bây giờ trẫm cảm thấy có chút không khỏe, cứ để tân quốc sư đưa trẫm trở về nghỉ ngơi. Các ái khanh lui xuống trước đi."

Mặc dù trong lòng năm vị cao thủ Đại Thừa có chút nghi ngờ đối với một vài hành vi cử chỉ của "Thiên Hoàn Đại đế", nhưng "Thiên Hoàn Đại đế" ở trước mặt quả thật không phải giả, bọn họ xoắn xuýt hồi lâu cũng chỉ có thể chắp tay nói: "Cung tiễn Bệ hạ."

.

Cứ như vậy, "tân quốc sư" đỡ "Thiên Hoàn Đại đế" bình yên vô sự tiến vào Thiên Hoàn cung.

"Thiên Hoàn Đại đế" vừa vào cung, lập tức có thị nữ và người hầu nghênh đón, dẫn bọn họ vào tẩm cung.

Sau khi vào tẩm cung, "Thiên Hoàn Đại đế" cho lui những người khác, trên khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn đột nhiên hiện lên ý cười ranh mãnh không phù hợp với tuổi tác: "Giả bộ mệt chết em rồi."

Tần Di ở bên cạnh: …

Hắn không ngờ Thẩm Thanh Đường lại chơi lớn như vậy.

Lúc này, "Thiên Hoàn Đại đế" lại nháy mắt một cái, ra hiệu Tần Di đi tới, Tần Di bước lên phía trước, theo mệnh lệnh của "Thiên Hoàn Đại đế", đỡ cậu chầm chậm dựa vào gối đầu mềm mại ở bên cạnh.

"Thiên Hoàn Đại đế" lúc này mới từ từ nhắm mắt lại.

Không bao lâu sau, một chồi non xanh mơn mởn chui ra khỏi tay áo choàng trắng tinh lộng lẫy của Thiên Hoàn Đại Đế.

Tần Di vội vàng đưa tay ra đỡ lấy chồi non, đồng thời vung tay lên, lập tức, cấm chế như nước chảy trút xuống xung quanh tẩm cung, hoàn toàn ngăn cách nơi này với thế giới bên ngoài.

Cuối cùng, một tia sáng xanh lóe lên, bạch y mềm mại nhẹ nhàng rơi xuống, vừa vặn vững vàng rơi vào trong ngực Tần Di.

Tần Di nhíu mày, nhìn Thẩm Thanh Đường sắc mặt hơi tái nhợt nhưng vẫn mỉm cười đang dang tay ôm lấy mình, trầm giọng nói: "Sao em dám liều lĩnh như vậy?"

Thẩm Thanh Đường khẽ cười: "Tại quốc sư chơi lớn như vậy trước, em không thể để hắn ta thất vọng được."

Tần Di: …

"Vừa rồi em làm như vậy không sợ bị bại lộ sao?"

Thẩm Thanh Đường liếc nhìn Tần Di, nhẹ giọng nói: "Nếu sợ bại lộ thì em đã không dám làm như vậy rồi."

Tần Di: ?

Lúc này, Thẩm Thanh Đường ra hiệu cho Tần Di đặt cậu xuống bên cạnh Thiên Hoàn Đại đế, Tần Di nghe lời làm theo.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường cúi người, từ lòng bàn tay phóng ra dây leo chui vào trong miệng Thiên Hoàn Đại đế.

Không lâu sau, dây leo rút về, bên trên có thêm một quả hạt cỏ ký sinh dính vết máu.

“Đây là gì?” Tần Di khẽ nhíu mày.

Thẩm Thanh Đường bình tĩnh nói: “Hạt cỏ ký sinh được dùng để điều khiển con rối, Bệ hạ đã chết được vài giờ rồi. Hơn nữa, ông ta chết là vì bị hút cạn long khí.”

“Nhưng dù như vậy, quốc sư vẫn không dám công khai ra mặt đối đầu với chúng ta, chứng tỏ hiện tại hắn ta rất yếu.”

“Điều quan trọng nhất là hạt cỏ ký sinh này vừa rồi vẫn còn ở trong cơ thể Bệ hạ, vì vậy hắn ta có thể nhìn thấy mọi thứ chúng ta đã làm.”

“Vừa rồi em làm chuyện quá đáng như vậy, hắn ta cũng không dám xuất đầu lộ diện, điều này đủ chứng minh sức mạnh của hắn ta bây giờ không đủ.”

“Hơn nữa, nhất định đã bị chọc điên rồi.”

Tần Di trầm mặc chốc lát, sau đó cười nói: “Vậy chúng ta đi tìm hắn ta ngay bây giờ đi?”

Thẩm Thanh Đường cầm hạt cỏ ký sinh trong lòng bàn tay, mím môi im lặng một lúc rồi nói: “Không vội, hắn ta hiện tại đang ẩn giấu khí tức, nhất thời em khó mà phát hiện được, nếu tùy tiện đi vào, nhất định sẽ rơi vào cạm bẫy, chi bằng để em ăn Thiên Tâm Liên nâng cao thực lực rồi hẵn đi”

Tần Di không phản đối: “Được.”

Có điều, nhìn thoáng qua thi thể Thiên Hoàn Đại đế nằm trên giường, Tần Di nhíu mày nói: “Thi thể của bệ hạ làm thế nào đây?”

Lúc này nếu lại bị người phát hiện, Tần Di vẫn không thoát khỏi liên can.

Thẩm Thanh Đường suy nghĩ một chút, sau đó lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một hạt giống, cho vào miệng Thiên Hoàn Đại đế.

Không lâu sau, lồng ngực của Thiên Hoàn Đại đế đột nhiên khẽ phập phồng, giống như người đang hô hấp.

Tần Di đồng tử hơi co rụt lại: “Cái này em học được ở đâu?”

Thẩm Thanh Đường lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Có lẽ trước đây em đã đọc ở trong sách, loại hạt này sẽ nở ra và co lại trong không khí ẩm, giống với tần suất hô hấp của người vậy, có thể ngụy trang thành dáng vẻ đang hít thở.”

Tần Di: “Em đọc nhiều sách linh tinh thật đấy.”

Thẩm Thanh Đường: ?

Chẳng qua sau đó Tần Di cười khẽ một tiếng, lẳng lặng từ trong nhẫn trữ vật lấy ra Thiên Tâm Liên, nói: “Em ăn nó luôn đi.”

Thẩm Thanh Đường khẽ mỉm cười, đưa tay đón lấy chiếc cốc pha lê trong tay Tần Di.

Nhưng đúng lúc này, hạt cỏ ký sinh mà Thẩm Thanh Đường lúc nãy đã quên bóp nát đột nhiên nảy lên, vươn ra vô số dây leo nhỏ xíu muốn quấn lấy chiếc cốc pha lê trong tay Thẩm Thanh Đường.

Nhưng Thẩm Thanh Đường đã đề phòng từ trước, tức thì cậu liền chộp lấy hạt cỏ ký sinh, cấp tốc rót linh thức vào trong đó.

Nhoáng cái, Thẩm Thanh Đường đang nhắm mắt lại đột nhiên mở ra.

Cậu đã tìm được vị trí của quốc sư thông qua linh lực điều khiển hạt cỏ ký sinh của hắn ta!

Dường như quốc sư cũng ý thức được điều này, lập tức cắt đứt liên hệ tinh thần với hạt cỏ ký sinh.

Nhưng đã quá muộn, Thẩm Thanh Đường đã nhìn thấy hắn ta rồi.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường dứt khoát ngẩng đầu nhìn Tần Di nói: "Lan Đình, chàng mau đi đến hậu cung chỗ có một cây đa rất lớn, nơi đó rất trống trải, nhìn lướt qua là có thể thấy rõ, quốc sư đang ở đó!"

Tần Di ánh mắt khẽ biến, lập tức hỏi: "Còn em thì sao?"

"Em ăn Thiên Tâm Liên xong sẽ đến sau —— Lan Đình, chàng còn không đi, hắn ta sẽ chạy mất."

Tần Di do dự một chút, nhưng rất nhanh hắn liền quả quyết đưa tay lên, khoét lồng ngực mình một cái.

Một giọt máu vàng rơi xuống, giữa lông mày Tần Di hiện lên một tia thống khổ, sau đó, trong lòng bàn tay Tần Di xuất hiện một chiếc vảy vàng lớn lấp lánh bảy sắc cầu vòng.

"Cầm lấy đi, nó có thể bảo vệ em."

Thẩm Thanh Đường nhìn chiếc vảy trong tim còn đang rỉ máu của Tần Di, trong lòng chấn động, nhưng rất nhanh, cậu liền đưa tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy chiếc vảy đó.

Cuối cùng Tần Di cũng thở ra một hơi, lúc này hắn khẽ gật đầu với Thẩm Thanh Đường, không chút do dự rời khỏi tẩm cung, đi đến chỗ Thẩm Thanh Đường đã nói.

Thẩm Thanh Đường nhìn theo Tần Di hóa thành tia sáng vàng rời khỏi tẩm cung, cậu hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần, yên lặng nắm lấy chiếc vảy nhuốm máu trong lòng bàn tay, lại cúi đầu nhẹ nhàng mở chiếc cốc pha lê ra.

Thiên Tâm Liên tỏa ra linh quang trong chiếc cốc pha lê, khí tức của Thẩm Thanh Đường cảm ứng với nó, nó thậm chí còn bắt đầu trở nên phấn khích.

Nhưng lần này, không bị bất cứ thứ gì ngăn cản, Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu, nuốt trọn Thiên Tâm Liền vào trong bụng.

Nháy mắt, ánh sáng trắng bùng lên dữ dội, toàn bộ tẩm cung rộng lớn được bao phủ bởi linh khí cực mạnh.

Vô số luồng khí màu trắng hình cánh hoa từ từ trôi nổi trong không trung, không ngừng nhảy múa xung quanh cơ thể Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường chỉ nhắm mắt lại, lặng lẽ hấp thu linh khí nồng đậm đang dâng trào.

Nhưng cậu không hề chú ý tới, vào lúc này, một phiến lá cây ngô đồng màu xanh biếc đang lặng lẽ hiện ra trên đỉnh đầu của cậu, tỏa ra Thánh quang màu xanh ngọc nhu hòa, bao phủ toàn thân của cậu…

------oOo------

Chương 127: Một thân hình khổng lồ, đen kịt chui từ dưới lòng đất lên, bay ra khỏi tầng mây sấm sét.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 127: Một thân hình khổng lồ, đen kịt chui từ dưới lòng đất lên, bay ra khỏi tầng mây sấm sét.

Lúc này, trong mật thất ở phủ quốc sư, gió lạnh từng trận.

Một thân bạch y lẳng lặng ngồi trên mặt đất trong mật thất ở phủ quốc sư, toàn thân bị vô số dây leo quấn quanh, mái tóc đen buông xõa, hai mắt nhắm chặt, gương mặt lạnh lùng không chút sức sống.

Vậy mà lại là Cung Minh Trạch, người đã được bí mật triệu về Thiên Hoàn, nhưng chưa từng xuất hiện trước mặt mọi người.

Lúc này có một sợi dây leo xanh đậm mang theo gai nhọn lặng lẽ lướt qua lại, chạm vào chiếc cằm tái nhợt.

“Ngươi đang ngủ sao?”

Một giọng nói ồm ồm mơ hồ vang lên trong không gian khép kín, mang theo một loại đáng sợ kỳ lạ.

Nhưng Cung Minh Trạch vẫn nhắm chặt đôi mắt, không có bất kỳ phản ứng nào.

Bất thình lình, dây leo giống như nổi giận mà cong lên, quất mạnh mấy cái vào mặt Cung Minh Trạch! Rống lên: “Trả lời ta! Đừng có giả chết!!!”

Trên khuôn mặt trắng bệch của Cung Minh Trạch lập tức xuất hiện mấy vết đỏ, mà lúc này nếu quan sát kĩ sẽ phát hiện trên bộ y phục trắng của anh ta đã dính đầy vết máu giống như vậy.

Bấy giờ, lông mi dài của Cung Minh Trạch mới khẽ rung lên, rốt cục cũng mở mắt ra, giọng nói khàn khàn cực kỳ bình tĩnh: "Phụ Hoàng đã bị ngươi hút khô rồi, hiện tại vận mệnh quốc gia suy yếu, long khí cạn kiệt, chọc giận đến Thiên Đạo, ta đã không còn tư cách kế nhiệm nữa. Dù ngươi có đánh chết ta cũng vô dụng."

Khi Cung Minh Trạch nói ra sự thật này, có một loạt tiếng gầm gừ rít gào méo mó vang lên trong không gian khép kín, âm thanh bén nhọn gần như muốn làm nổ tung toàn bộ căn phòng chật hẹp.

Giữa những tiếng gào rú sắc bén không thể trốn chạy ấy, mi tâm của Cung Minh Trạch nhăn tít lại, một lúc lâu sau, có máu từ khóe môi và hai tai anh ta chậm rãi chảy ra.

Lúc này đám dây leo mới có chút yên tĩnh lại.

"Phế vật!" Đám dây leo giương nanh múa vuốt nói.

Cho dù không hiện ra hình người, Cung Minh Trạch không ngẩng đầu cũng có thể tưởng tượng ra bộ mặt hung ác của quốc sư.

Giờ phút này anh ta còn nở nụ cười.

"Ngươi đã sớm biết Tần Di là người của Thiên mệnh còn muốn đấu với hắn, ta thấy ngươi mới là tên phế vật không có thuốc chữa, nếu là ta, ta đã sớm chạy ____ "

Anh ta còn chưa nói hết từ 'chạy', dây leo quấn quanh người Cung Minh Trạch bỗng siết chặt lại, yết hầu của anh ra khẽ nhúc nhích nhưng không thể phát ra âm thanh nào.

Tức khắc, trong mật thất vang lên tiếng cười the thé như ma quỷ, nghe vào khiến người ta lạnh cả sống lưng.

Cảm nhận dây leo đột nhiên trở nên đắc ý, đôi lông mày mảnh của Cung Minh Trạch hơi cau lại.

Nhưng đúng lúc này, đám dây leo lại đột ngột nhẹ nhàng buông Cung Minh Trạch ra, cất giọng hả hê đến kỳ lạ: "Là người của Thiên mệnh thì đã sao, chẳng phải cũng đã rơi vào bẫy của ta chỉ tìm được một con rối thôi sao. Ta biết rõ bọn chúng hơn bất cứ ai, muốn giết ta sao, đâu có dễ như vậy."

Cung Minh Trạch không mở mắt ra, thậm chí không nói một lời nào.

Bất thình lình, dây leo đang trói buộc Cung Minh Trạch lại hơi siết chặt, nhưng chúng nó lại nhẹ giọng hỏi: "Ta hỏi ngươi lần nữa, ngươi có đồng ý đứng về phía ta, vào sinh ra tử vì ta không?"

Chúng nó vừa nhận được một tin tức, một tin tức không có lợi cho chúng nó lắm.

Mặc dù Tần Di mắc lừa, nhưng tốc độ giải quyết cạm bẫy của hắn quá khủng khiếp— mặc dù hắn đã hóa rồng, nhưng hắn cũng không thể mạnh đến thế được? Chẳng lẽ cái tên ngốc Cố Thanh Dung kia lại đi lấy nước linh tuyền cho Tần Di sao?

Nếu Cung Minh Trạch còn không chịu giúp nó, cơ hội chiến thắng của nó sẽ rất thấp.

Vậy thì đừng trách chúng nó ra tay độc ác.

Cung Minh Trạch vẫn im lặng.

Sự im lặng hiếm hoi và đột ngột của Cung Minh Trạch khiến đám dây leo không khỏi từ từ ngẩng đầu lên.

Trong lòng chúng nó vẫn còn chút ảo tưởng về sức quyến rũ của mình.

Dù sao chúng nó trước giờ vẫn luôn dựa vào sức quyến rũ đó để khiến cho Cố Thanh Dung, Lục Đình Tiêu, Mộ Diệp và những người khác vào sinh ra tử vì hắn ta.

Cung Minh Trạch ở kiếp trước cũng vậy.

Nhưng không biết vì sao, Cung Minh Trạch kiếp này dường như không nuốt nổi bộ dạng này của hắn ta.

Thật kỳ lạ.

Bây giờ nhìn thấy Cung Minh Trạch im lặng, chúng nó không khỏi có thêm vài phần tự tin vào sức quyến rũ của mình – cho dù đó là do chúng nó ép buộc và dụ dỗ.

Nhưng lần này, Cung Minh Trạch im lặng rất lâu.

Thẳng đến khi dây leo có chút mất kiên nhẫn, anh ta mới đột nhiên thấp giọng nói: “Được thôi, ngươi có yêu cầu gì, lại gần đây nói cho ta biết.”

Đám dây leo hơi sửng sốt, nhưng chúng nó cho rằng Cung Minh Trạch sẽ không làm gì được chúng nó, nên lúc này chúng nó liền cuộn lại nhích tới gần.

Đúng lúc này, trong đôi mắt hẹp dài lạnh lùng không một gợn sóng của Cung Minh Trạch bỗng nhiên lóe lên một tia sáng đỏ tươi, sau đó răng nanh của anh ta đột nhiên trở nên sắc nhọn như dã thú.

Ngay sau đó, anh ta cắn mạnh vào sợi dây leo to nhất ở trước mặt!

Nháy mắt, chất lỏng màu xanh biếc bắn ra tung tóe!

Nhất thời, trong mật thất phát ra một tiếng gầm hỗn loạn mà đau đớn!

Cung Minh Trạch thoáng cười lạnh mang theo ý phục thù cũng bắt đầu ho khan.

Dây leo rốt cục cũng nổi giận, chúng nó điên cuồng bao vây toàn bộ mật thất không chừa một tia sáng.

Cuối cùng, trên một sợi dây leo xuất hiện một cọng cỏ màu vàng và một hạt giống quỷ màu đen.

Chúng nó tàn nhẫn bóp nát quai hàm của Cung Minh Trạch, sau đó điên khùng mà hờ hững nhét Hóa Long Thảo và hạt giống quỷ vào miệng Cung Minh Trạch.

Một khi đã như vậy, chúng nó chỉ cần một chiến binh không có ý thức, không có đầu óc, không có tình cảm, chỉ biết trung thành cống hiến sức lực.

Những thứ khác, cứ xóa sạch hết đi.

.

Nội cung Thiên Hoàn

Theo chỉ dẫn của Thẩm Thanh Đường, Tần Di đã tìm được vị trí của cây đa, đồng thời cũng tìm được khí tức của quốc sư.

Nhưng sau khi tìm thấy thân ảnh của "quốc sư", hắn mới phát hiện đó là một phân thân!

Tần Di một chưởng đánh nát phân thân của quốc sư, cây đa khổng lồ trên đầu hắn liền hóa thành vô số dây leo giống như quỷ ảnh, uốn lượn về phía hắn bao vây lấy hắn.

Mà trên những sợi dây leo này mọc rất nhiều gai nhọn quỷ dị, có thể nhìn ra đây là chiêu trò của quốc sư!

Tần Di cười lạnh một tiếng, hai tay kết ấn, không hề do dự, toàn thân liền xuất hiện lớp vảy cứng rắn màu vàng kim, đồng thời tam muội chân hỏa bao trùm lấy cơ thể hắn.

Cứ như vậy, vang lên một tiếng nổ thật lớn, Tần Di đánh một chưởng vào đám dây leo khoét ra một lỗ to tướng bay thẳng lên trời!

Một cột sáng màu vàng phóng thẳng lên trời, vô số dây leo ở bên trong đó bị đốt thành tro bụi.

Tam muội chân hỏa tràn lan thiêu đốt sạch sẽ đám dây leo kia, cả người Tần Di đắm mình trong ánh sáng vàng rực rỡ, lơ lửng trong cột sáng vàng đó, chưởng phong bay vòng về thiêu sạch đám dây leo còn sót lại không còn mảnh giáp.

Sau khi làm xong tất cả, Tần Di nhớ đến Thẩm Thanh Đường, hắn vội vàng bay thẳng về tẩm cung của Thiên Hoàn Đại đế.

Rõ ràng vấn đề không hề nghiêm trọng, sức lực của quốc sư cũng đã suy yếu.

Nhưng không biết vì sao, Tần Di đang ngự phong bay như tên bắn mà trong lòng cứ cảm thấy bất an.

Thật kỳ lạ, cảm giác bất an này từ đâu ra chứ?

Mà khoảnh khắc tiếp theo, cảnh tượng khủng bố xuất hiện ở một nơi xa trong thành Thiên Hoàn đã hoàn toàn chứng thực sự bất an của Tần Di lúc này.

Hắc khí vô tận, mang theo mây đen lôi kiếp chui từ mặt đất lên.

Đó chính là ma khí, là ma vân.

Những đám mây đen như mực từ phía chân trời dần dần tản ra nhấn chìm toàn bộ thành Thiên Hoàn.

Cuồng phong gào thét, tiếng rít bén nhọn giống như ma quỷ khóc la.

Mà trong cảnh tượng khủng khiếp này, có một thân hình khổng lồ, đen kịt chui từ dưới lòng đất lên, bay ra khỏi tầng mây sấm sét.

Là một con rồng.

Một con rồng ma.

Gió lốc thổi tung mái tóc đen của Tần Di bay tán loạn, gần như che khuất tầm mắt của Tần Di, đôi đồng tử hẹp dài lấp lánh ánh vàng rực của Tần Di lúc này đột nhiên co rút lại.

Hắn không hiểu cũng không tin được những gì mình đang nhìn thấy.

Ở một nơi như thành Thiên Hoàn làm sao có thể xuất hiện một con rồng ma được chứ?!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng giây tiếp theo, Tần Di liền hiểu được.

Hắn nhìn thấy một người mặc thanh y mang khăn che mặt tung bay trong gió đang cưỡi trên lưng rồng ma khổng lồ, tay cầm trượng Sinh Mệnh.

Dáng người mảnh khảnh yểu điệu, nhưng lại trông giống như ác quỷ.

Cho dù ở khoảng cách xa đến mấy, Tần Di vẫn có thể nhìn thấy trong đôi mắt màu lục kia ánh lên sự ác độc và đắc ý.

Chính là đến tìm hắn.

Tần Di trong lòng hiểu rõ.

Sau đó, Tần Di lặng lẽ nhìn thoáng qua tẩm cung của Thiên Hoàn Đại đế được bao phủ bởi một tầng ánh sáng xanh lục, hắn bèn dứt khoát tăng nhanh tốc độ, vượt qua tất cả cung điện, bay thẳng về phía rồng ma khổng lồ!

Nếu đã quyết định chiến đấu, hắn tuyệt đối không lùi bước vào lúc này.

.

Bấy giờ, các cao thủ khác trong thành Thiên Hoàn đã phát hiện ra chuyện này, họ lần lượt xuất thủ, tấn công rồng ma.

Nhưng rất nhanh, các tu sĩ đều nhìn thấy quốc sư cưỡi trên lưng rồng ma, nhất thời vang lên một loạt tiếng kinh hô ngạc nhiên có, nghi hoặc có, tức giận cũng có.

Chỉ có duy nhất bản thân quốc sư, vẻ mặt vẫn kiêu ngạo đắc ý, lẳng lặng vung vẩy trượng Sinh Mệnh trong tay, ở trên không trung chậm rãi nói: "Hỡi con dân Thiên Hoàn, vận số của Thiên Hoàn đã tận, nếu còn muốn sống một đời vô lo vô nghĩ, tại sao không đầu nhập dưới trướng của ta, ta sẽ xây dựng cho các ngươi một vương thành mới!"

Giọng điệu của quốc sư nhuốm đầy sự điên cuồng, trong nháy mắt đã vang vọng khắp thành, tất cả tu sĩ nghe thấy lời này đều kinh hãi.

Nhưng ngay sau đó, liền có tu sĩ chất vấn: "Nhưng tại sao ngươi lại cấu kết với rồng ma?!"

"Cấu kết?" Ngón tay mảnh khảnh của quốc sư lặng lẽ vuốt ve sừng của rồng ma, mang theo ý khoe khoang lớn tiếng nói: "Ta tạo ra nó, ta là chủ nhân của nó, sao lại nói là cấu kết chứ?"

Đám đông ồ lên, rất nhiều tu sĩ lúc này không khỏi hít sâu một hơi lui về phía sau.

Có người bắt đầu hô to: "Quốc sư nhập ma rồi, mau vào cung bẩm báo Ngũ Đại hộ pháp và Bệ Hạ!"

Một tia sáng lạnh lóe lên trong đôi mắt xanh sẫm của quốc sư.

Sau đó hắn ta vung tay lên, một sợi dây leo màu xanh đậm bắn thẳng về phía tu sĩ lên tiếng đầu tiên!

Mà đúng lúc này, một vầng sáng ngũ sắc chói mắt lóe lên, ầm vang một tiếng đã đỡ được đòn tấn công của quốc sư!

Quốc sư biến sắc, ngẩng đầu nhìn, thì ra là Ngũ Đại hộ pháp đã vội vàng đuổi tới.

Ngũ Đại hộ pháp đứng trước gió, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn quốc sư, lần này năm người ở năm hướng cùng nhau vây quanh quốc sư.

Quốc sư nhìn cảnh này, sắc mặt lập tức lạnh đi.

"Dựa vào các ngươi mà cũng muốn ngăn cản ta?"

Ngũ Đại hộ pháp sắc mặt nghiêm túc, bàn tay đã bắt đầu nhanh chóng kết ấn.

Tất nhiên là Tứ Tượng Ngũ Hành trận.

Mặc dù bọn họ thường ngày hay đầu cơ trục lợi, đối xử ngạo mạn với mọi người, nhưng vào thời khắc mấu chốt, bọn họ vẫn có thể phân biệt được đúng sai.

Làm sao quốc sư không biết trận pháp này, nhìn thấy cảnh này, hắn ta ngược lại không giận mà còn cười nói: “Được lắm, đúng là năm tên ăn cây táo rào cây sung!”

Vừa nói, dây leo trong lòng bàn tay của quốc sư quấn chặt lấy sừng rồng ma, lạnh lùng nói: “Giết hết đám phế vật bất trung này cho ta!”

Trong nháy mắt liền phát ra một tiếng rồng rít gào đáng sợ, từ trong miệng rồng lập tức phun ra ma khí được bao bọc trong lửa ma bay thẳng về phía Ngũ Đại hộ pháp!

Ngũ Đại hộ pháp không hề né tránh, vẫn đứng yên tiếp tục kết ấn.

Cuồng phong lạnh thấu xương, tất cả tu sĩ đều ngẩng đầu nhìn một màn này, trong lòng hồi hộp kích động không thôi.

Mắt thấy ngọn lửa ma mang theo hàn ý và hơi thở quỷ dị đã sắp chạm vào cơ thể của Ngũ Đại hộ pháp.

Thì bỗng nhiên, từ trên đỉnh đầu của mọi người trút xuống một luồng sáng vàng chói mắt! Nó xuyên qua hắc ám, ngay lập tức xua tan tất cả mây đen và khói mù!

Tam muội chân hỏa ùn ùn kéo đến nhấn chìm ngọn lửa ma.

Tam muội chân hỏa màu đỏ vàng va chạm với lửa ma, vang lên tiếng nổ không dứt giống như sấm sét.

Những tu sĩ tu vi thấp đứng cách xa vẫn bị dư âm chấn động đến ngã nhào xuống đất.

Cùng lúc đó, kết giới phòng thủ kiên cố phát ra ánh sáng vàng cũng phủ xuống xung quanh Ngũ Đại hộ pháp, bảo vệ họ chặt chẽ.

“Rồng ma để cho ta, Tứ Tượng Ngũ Hành trận và cư dân trong thành làm phiền Ngũ Đại hộ pháp.”

Một giọng nói lạnh lùng và từ tính lặng lẽ vang lên bên tai Ngũ Đại hộ pháp.

Bọn họ chợt giật mình, ngẩng đầu nhìn, liền nhìn thấy một luồng sáng vàng mạnh mẽ va đập vào đầu rồng ma, phát ra một tiếng nổ ầm vang!

Khói bụi mù mịt, rồng ma bị kim quang đánh trúng đau đớn kêu lên một tiếng, theo bản năng quay đầu bay ra khỏi thành.

Mà lúc này, quốc sư suýt chút nữa đã bị đánh bay khỏi lưng rồng, chỉ có thể giật mạnh sừng rồng, cố gắng điều khiển rồng ma ổn định lại.

Nhưng đúng lúc này, lại có luồng sáng vàng vọt tới!

Rồng ma ngửa đầu lên trời rít gào một tiếng, chịu không nổi đau đớn hoảng loạn quay đầu lao ra khỏi thành!

Ánh sáng vàng tan đi, một thân hắc y cũng đuổi theo hướng con rồng đang chạy trốn.

Đám đông lập tức nhận ra người này chính là Tần Di, nhất thời nhịn không được hoan hô không ngớt.

Nhưng không một ai trong số các tu sĩ phát hiện ra, vào lúc này có một chồi nhỏ màu xanh đậm lặng lẽ rơi xuống khỏi lưng rồng…

------oOo------

Chương 128: Chia tách, phục hồi, bất tử vô tận.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 128: Chia tách, phục hồi, bất tử vô tận.

Sau khi Ngũ Đại hộ pháp được cấm chế phòng thủ của Tần Di bảo vệ, bọn họ tiếp tục chuyên tâm bố trí trận pháp Tứ Tượng Ngũ Hành trận.

Tứ Tượng Ngũ Hành trận là trận pháp lợi hại nhất thiên hạ, vừa có thể phòng ngự vừa có thể công kích, nhưng một lần khởi động cần rất nhiều năng lượng.

Hơn nữa trận pháp này có thể lớn hoặc nhỏ, Tứ Tượng Ngũ Hành trận loại nhỏ chỉ cần Ngũ Đại hộ pháp hợp lực là có thể vẽ trên không trung, nhưng phạm vi sử dụng có hạn, thích hợp để quyết đấu với cao thủ.

Tứ Tượng Ngũ Hành trận loại lớn cần phải vẽ trận đồ trước rồi bố trí trên thực thể, khi sử dụng thì Ngũ Đại hộ pháp sẽ cùng nhau kích hoạt, trong phạm vi Tứ Tượng Ngũ Hành trận, tất cả sinh linh đều được bảo vệ.

Trong thành Thiên Hoàn có một Tứ Tượng Ngũ Hành trận lớn như vậy.

Trận pháp này được bố trí trong toàn bộ thành Thiên Hoàn, một khi kích hoạt, toàn bộ thành Thiên Hoàn sẽ được bao bọc trong đó, người dân Thiên Hoàn có thể được bảo vệ trong vòng ba ngày.

Bây giờ Ngũ Đại hộ pháp chính là đang khởi động Tứ Tượng Ngũ Hành trận này.

Dần dần, trên mặt đất nổi lên ánh sáng ngũ sắc, lan tràn ra khắp mọi ngóc ngách trong thành Thiên Hoàn.

Trận đồ chi chít cũng được kết nối và hình thành trong ánh sáng ngũ sắc này.

Nhưng có ai ngờ, trận đồ liên kết được một nửa, lại có hai vị hộ pháp đột nhiên mở mắt ra, cùng lúc phun ra một ngụm máu tươi!

Đám tu sĩ vây xem phía dưới đều kinh ngạc: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Trận pháp trong thành bị hủy rồi!” Một vị hộ pháp bị thổ huyết cắn răng khàn giọng nói.

Khi đám tu sĩ nghe thấy câu này, bọn họ lập tức ngự kiếm bay lên quan sát xung quanh.

Cho đến lúc mọi người nhìn thấy cảnh tượng trận đồ bị phá hủy, tất cả đều sởn gai ốc.

Vô số dây leo nhuốm đầy ma khí lúc nhúc chui ra khỏi mặt đất, phá hủy tất cả mặt đường chính trong thành Thiên Hoàn, cũng phá hủy mọi trận đồ còn chưa được kết nối với nhau.

Những trận đồ này khi không có linh lực kích phát, tất nhiên vẫn có lực phòng ngự mạnh mẽ, nhưng một khi bị ma khí ăn mòn liền triệt để bị phong bế, không thể tiến bước tiếp theo!

Các tu sĩ nhìn thấy cảnh này, ban đầu còn kinh hãi, nhưng sau đó rất nhiều kiếm tu đã tỉnh táo lại, nhanh chóng rút kiếm chém đứt những dây leo đó!

Cảm nhận được tất cả chuyện này, Ngũ Đại hộ pháp liền nói: “Dừng tay! Nếu phá hủy đất đai gần trận đồ, trong thời gian ngắn sẽ không có cách nào sửa chữa!”

Nhưng khi đang nói chuyện, đã có dây leo cảm nhận được suy nghĩ của Ngũ Đại hộ pháp, chúng liền điên cuồng vặn vẹo bắt đầu phá hủy đất đai ở gần trận đồ.

Còn có rất nhiều dây leo nhân cơ hội này tấn công các tu sĩ.

Nhất thời, toàn bộ thành Thiên Hoàn chìm trong hỗn loạn.

Nhìn thấy cảnh này, Ngũ Đại hộ pháp hai mắt đỏ lên, nổi giận đùng đùng nhưng không thể ra tay —— bọn họ bây giờ đang ở trong mắt trận của Tứ Tượng Ngũ Hành trận, một khi rời đi, Tứ Tượng Ngũ Hành trận sẽ bị hỏng hoàn toàn, phòng hộ cuối cùng của Thiên Hoàn cũng không còn nữa.

Mà có nhiều dây leo mang theo ma khí như vậy… Cũng không biết đến khi nào mới có thể giết hết…

Ngũ Đại hộ pháp lòng nóng như lửa đốt, đám tu sĩ cũng rối loạn ở đầu trận tuyến, trong nhất thời toàn bộ thành Thiên Hoàn xen lẫn đủ loại tiếng kêu gào, khiến cho mọi người vốn đã bình tĩnh lại náo loạn cả lên.

Đột nhiên, vào lúc này, từ trên bầu trời truyền đến một tiếng phượng hoàng kêu lảnh lót, cắt đứt tiếng ồn ào hỗn loạn ở nơi đây, nhoáng cái đã làm cho toàn bộ thành Thiên Hoàn yên tĩnh trở lại.

Khi các tu sĩ nghe thấy âm thanh này, họ lần lượt ngẩng đầu lên và nhìn thấy một con chim loan màu vàng giống như phượng hoàng trên lưng cõng theo một

người từ trên trời bay xuống, theo sau là rất nhiều đệ tử Thanh Ngọc Kiếm Tông đang ngự kiếm phi hành.

Dẫn đầu chính là Mộ Phi và Thẩm Thanh Ngạn.

Sau khi hai người nhận được vảy rồng và máu rồng từ Tần Di, họ nhanh chóng tiến lên Kim Đan, sáng nay Thôi Vĩnh Tư đã bói được Thiên Hoàn gặp nạn cần gấp rút tiếp viện.

Thẩm Thanh Ngạn không thể ngồi yên thêm nữa, vì vậy anh và Mộ Phi đã dẫn theo rất nhiều đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông tình nguyện đến giúp đỡ.

Thẩm Thanh Ngạn từ trên không trung đã nhìn rõ hướng đi của Tứ Tượng Ngũ Hành trận, lúc này anh liền thấp giọng nói với Mộ Phi vài câu.

Trong nháy mắt, vô số lông vũ màu vàng từ trên trời bay xuống.

Bản thân Mộ Phi có huyết mạch phượng hoàng, lại có máu rồng của Tần Di tương trợ, lông vũ của y có thể giết chết những dây leo kia chỉ trong một kích!

Chẳng mấy chốc, ma khí ở trong thành liền tản ra rồi biến mất, rất nhiều tu sĩ cũng gấp gáp thở ra một hơi.

Lúc này, Thẩm Thanh Ngạn đầu tiên là nhờ các đệ tử khác của Thanh Ngọc Kiếm Tông hỗ trợ tiêu diệt dây leo có ma khí ở những nơi khác, còn mình thì từ xa nói với Ngũ Đại hộ pháp trong Tứ Tượng Ngũ Hành trận: “Xin năm vị tiền bối đừng có dừng lại, ta sẽ tìm biện pháp sửa chữa trận pháp!”

Nhìn thấy chân thân của Mộ Phi và các đệ tử của Thanh Ngọc Kiếm Tông, Ngũ Đại hộ pháp lấy làm tin tưởng, lúc này mới gật đầu nói: “Làm phiền tiểu huynh đệ!”

Thẩm Thanh Ngạn gật đầu, sau đó lặng lẽ đứng lên trên lưng Mộ Phi.

Lúc này anh đứng ở trên cao, mái tóc đen dài bị gió thổi tung, ngược lại anh càng nhìn rõ bố cục của Tứ Tượng Ngũ Hành trận trong toàn thành hơn.

Sau đó, Thẩm Thanh Ngạn đã xuất thủ.

Đầu tiên anh cắn ngón tay, vẽ ra đại trận Huyền Minh Chân Võ trận, trận pháp này tản ra ánh sáng màu nâu nhạt, một khi chạm đất liền lan tràn khắp nơi.

Bởi vì Thẩm Thanh Ngạn là Thổ linh căn, cho nên linh khí của anh đi qua bất cứ nơi nào có đất tồn tại, trận pháp sẽ không ngừng lan ra.

Huyền Minh Chân Võ trận cực kỳ kiên cố, là trận pháp phòng ngự cấp Thiên mạnh nhất.

Lúc này, nó từng chút một lan tràn, bao phủ Tứ Tượng Ngũ Hành trận dưới mặt đất, nhanh chóng ngăn cản dây leo tiếp tục phá hoại Tứ Tượng Ngũ Hành trận.

Ngay sau đó, Thẩm Thanh Ngạn lại giơ tay lên, vô số bụi bay lên không trung, bắt đầu ngưng tụ thành từng hòn đá cứng rắn.

Những hòn đá dần dần tập hợp lại thành những cây cầu đá nhỏ, nối lại các đường đi của Tứ Tượng Ngũ Hành trận đã bị phá hủy, sửa chữa trận đồ lại từ đầu một cách kỳ lạ.

Tứ Tượng Ngũ Hành trận lại bắt đầu tỏa sáng, chậm rãi khởi động.

Ngũ Đại hộ pháp vui mừng khôn xiết, lập tức nỗ lực kích hoạt lại trận pháp.

Mộ Phi dùng lông của mình để giết dây leo, Thẩm Thanh Ngạn sửa chữa trận đồ, hai người phối hợp ăn ý với nhau.

Nhưng vào lúc này, không ai trong số họ ngờ được trong bóng tối có một đôi mắt đỏ rực đang lặng lẽ nhìn chằm chằm về bên này.

Ngay khi Thẩm Thanh Ngạn sắp hoàn thành trận đồ cuối cùng, có một tu sĩ bị ma khí khống chế đột nhiên bay lên trời, dùng kiếm đâm vào ngực Thẩm Thanh Ngạn!

Thẩm Thanh Ngạn biến sắc, nhưng anh vẫn nghiến răng, không né tránh, hai tay giao nhau, tiếp tục nhanh chóng sửa chữa trận đồ cuối cùng.

Dù sao cũng không chết được, vẽ xong hãy nói.

Đây là suy nghĩ cuối cùng của Thẩm Thanh Ngạn.

Giây tiếp theo, trận đồ đã được tu sửa xong!

Ánh sáng ngũ sắc nở rộ trong thành Thiên Hoàn, Tứ Tượng Ngũ Hành trận chính thức khởi động, trong nháy mắt trận pháp được kích hoạt, dây leo nhuốm đầy ma khí ở trong thành rít lên chói tai rồi tan biến thành tro bụi.

Mắt thấy thanh phi kiếm do người tu sĩ ném ra sắp đâm thủng ngực mình, Thẩm Thanh Ngạn mới hoàn hồn lại, vội vàng muốn đưa tay ra đỡ, nhưng lưỡi kiếm sắc bén đã đến ngay trước mắt rồi ——

Bỗng nhiên, một tia sáng vàng lóe lên, keng một tiếng, phi kiếm trước mặt đã được chặn lại!

Thẩm Thanh Ngạn tim đập lỡ một nhịp, khi định thần lại thì thấy tu sĩ mắt đỏ bị vô số lông vũ vàng đâm vào ngực, máu tươi bắn tung tóe rồi rơi thẳng xuống đất.

Thẩm Thanh Ngạn cúi đầu nhìn người tu sĩ bị các tu sĩ khác truy đuổi khống chế, mới chợt thở phào nhẹ nhõm, nhưng từ khóe mắt, anh chợt thoáng thấy một con dao găm quen thuộc nằm trên lưng Mộ Phi.

Thẩm Thanh Ngạn hơi sửng sốt, theo bản năng nói: “Thì ra đệ còn chưa vứt con dao găm này sao?”

Nói rồi, Thẩm Thanh Ngạn đưa tay cầm con dao găm lên, một tia sáng vàng lóe lên, Mộ Phi đột nhiên biến thành hình người bay xuống.

Thẩm Thanh Ngạn: !

Thẩm Thanh Ngạn đột nhiên mất trọng lực ngã xuống.

Anh kêu khổ trong lòng, cũng không biết mình đã đắc tội gì với Mộ Phi, khi anh sắp ngã xuống đất, một cánh tay đã túm chặt lấy anh.

Thẩm Thanh Ngạn loạng choạng đáp xuống đất.

Sau đó, anh đối diện với đôi mắt xinh đẹp nhưng không mấy hài lòng của Mộ Phi: “Huynh ngốc hả?”

Thẩm Thanh Ngạn: “Hả?”

Mộ Phi: ……

Ngay lập tức, Mộ Phi vẻ mặt ghét bỏ thả tay anh ra, quay đầu bay về phía Tứ Tượng Ngũ Hành trận.

Thẩm Thanh Ngạn ngỡ ngàng, rốt cuộc cũng không biết mình đã làm sai chuyện gì, hiện tại tình thế nguy cấp, anh cũng không nghĩ được nhiều, chỉ có thể nhanh chóng đuổi theo Mộ Phi……

.

Ngoại ô thành Thiên Hoàn

Tần Di một mạch đuổi theo rồng ma đến ngọn núi hoang bên ngoài thành, nhưng trong quá trình truy đuổi, Tần Di lờ mờ cảm nhận được khí tức quen thuộc từ trên người rồng ma.

Điều này khiến lòng hắn cảm thấy bất ổn.

Chẳng lẽ con rồng ma này là…

Hắn còn chưa kịp suy nghĩ kĩ, rồng ma đã bị quốc sư bóp cổ, đôi con ngươi đỏ như máu dựng thẳng đứng, quay đầu lại, hung hăng phun ra một ngụm lửa ma nóng rực về phía Tần Di!

Lửa ma mang theo hàn ý vặn vẹo muốn nuốt chửng vạn vật, trong nháy mắt đã tiến sát mặt Tần Di.

Tần Di sắc mặt trầm xuống, giơ tay triệu hồi ra một bức tường lửa ngăn ở trước mặt.

Lửa ma đụng vào bức tường lửa, phát ra âm thanh ken két như nghiến răng, nhưng rất nhanh đã biến thành làn khói đen bốc mùi tanh tưởi rồi biến mất tăm.

Tần Di nhìn lực công kích của rồng ma, trong lòng có chút nhẹ nhõm — con rồng ma này rõ ràng còn chưa biến thành rồng hoàn toàn, mà chỉ dựa vào năng lượng của ma khí để liên tục tấn công, nhưng bản thân nó dường như rất yếu ớt.

Tần Di lặng lẽ mím môi mỏng thành một đường, đòn tấn công trong tay cũng lưu lại ba phần lực- hắn vẫn còn lòng thương hại với đồng tộc, hơn nữa con rồng ma này trông có vẻ rất đau đớn, giống như không hề tình nguyện bán mạng cho quốc sư.

Nếu có thể cứu được, Tần Di cũng không muốn giết nó.

Không ngờ, một chút thay đổi trong suy nghĩ của Tần Di đã bị quốc sư đang cưỡi trên lưng rồng ma thấy được.

Lúc này, quốc sư cười quái dị, siết chặt dây leo trên thân rồng ma, lớn tiếng nói với Tần Di: "Ngươi nhìn xem hắn là ai?!"

Chỉ trong nháy mắt, một khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc với đôi mắt nhắm nghiền và vô cùng đau đớn đã xuất hiện trên cái đầu cực kỳ hung dữ và hôi hám của rồng ma.

Đồng thời, vô số ảo ảnh lần lượt xuất hiện.

Nhìn những ảo ảnh kia, Tần Di chấn động trong lòng.

Nhất thời, hắn không nhịn được nắm chặt tay, không có cách nào xuống tay được.

Thì ra là Thái Tử…

Thái Tử… chính là người đó sao?!

Vô số tin tức chồng lên nhau, đầu óc Tần Di chấn động đến nỗi trong nhất thời không thể suy nghĩ được, cả người tạm thời cứng đờ ở giữa không trung.

Lúc này, quốc sư siết chặt lấy cổ rồng ma, sau đó quỷ quái cười gằn nói: "Giết hắn!"

Rồng ma gầm lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Di.

Bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt đó, Tần Di bị con mắt đột nhiên biến thành màu đỏ như máu xoáy sâu của rồng ma bắt giữ, hoàn toàn bất động.

Ý cười trên mặt quốc sư càng phóng đại.

Thành công hay thất bại chính là ở đòn này.

Ngay khi quốc sư vừa định kéo sừng rồng, để rồng ma ra đòn cuối cùng với Tần Di, rồng ma đột nhiên ngẩng đầu lên trời gầm lên một tiếng dài, cứ như vậy từ trên không trung rơi xuống!

Quốc sư cả kinh, cuống cuồng định siết chặt dây leo, nhưng lúc này, rồng ma dường như không còn sợ đau nữa, cứ như vậy buông mình ngã xuống.

Mang theo ý đồng quy vu tận!

Tay nắm dây leo của quốc sư run lên mất kiểm soát…

Ngay sau đó, có một cỗ hơi nóng hừng hực áp sát người quốc sư.

Quốc sư giật mình, ngẩng đầu lên, liền bắt gặp đôi con ngươi đỏ rực tràn ngập ánh sao của Tần Di.

Mà giờ phút này, ánh mắt Tần Di lại cực kỳ sáng ngời, không có nửa phần mê muội cùng do dự.

Mắc lừa rồi! ! !

Từ này chợt lóe lên trong đầu quốc sư.

Một ngọn lửa màu vàng kim ngưng tụ trong lòng bàn tay Tần Di, cứ thế mà phóng lên không trung, đập mạnh xuống đỉnh đầu quốc sư.

Vô số tia lửa nổ tung trên bầu trời, giống như pháo hoa rơi tán loạn xuống tứ phía, lần cuối cùng Tần Di nhìn thấy quốc sư chính là ánh mắt kinh hãi của hắn ta——

Rồng ma nhìn lên trời một cách thê lương, phát ra tiếng ngâm dài cuối cùng.

Cơ thể khổng lồ đen kịt ầm ầm rơi xuống đất.

Giữa những tia lửa khắp trời, con ngươi đỏ thẫm từ từ khép lại.

.

Trong cung điện Thiên Hoàn

Thẩm Thanh Đường một thân bạch y được bao phủ trong ánh sáng dịu nhẹ, lặng lẽ đứng dưới hư ảnh của cây ngô đồng, chăm chú nhìn những chữ cổ khắc trên thân cây.

Mái tóc dài đen nhánh của cậu bung xõa, sáng bóng như ngọc, cả người cậu chìm trong một thứ ánh sáng chói lóa kỳ lạ.

Các đường nét trên khuôn mặt xinh đẹp vốn có của Thẩm Thanh Đường dường như không có sự thay đổi kỳ lạ nào, nhưng vào lúc này, cậu đẹp đến từng hơi thở, khiến con người ta phải thất thần, như thể đã thay da đổi thịt.

Đọc xong dòng chữ trên cây ngô đồng, Thẩm Thanh Đường lặng lẽ đưa tay ra, cả cây ngô đồng đột nhiên tan biến như mây khói, cuối cùng hóa thành một thứ giống như bảo thạch màu xanh lục, nhẹ nhàng rơi vào trong lòng bàn tay trắng nõn của Thẩm Thanh Đường.

Mà đúng lúc này, một tiếng cười quỷ dị lặng lẽ vang lên trong đại điện trống trải rộng lớn.

“Nếu ngươi đã lấy được lời tiên tri của đền Thần, thì ngươi nên biết, năm đó ta đã được truyền thừa cái gì trong đền Thần, các ngươi không giết được ta.”

Thẩm Thanh Đường yên lặng quay đầu lại, nhìn đám dây leo xanh đậm không ngừng vươn ra từ chậu hoa và mặt đất xung quanh cậu, lạnh nhạt nói: “Sống thế này có ý nghĩa sao?”

Chia tách, phục hồi, bất tử vô tận.

Chỉ cần bất kỳ nhánh dây leo nào còn tồn tại, thì vẫn có thể sống sót mãi mãi.

Đây là truyền thừa mà quốc sư đạt được từ trong đền Thần.

------oOo------

Chương 129: Lan Đình, em trở về rồi.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 129: Lan Đình, emtrở về rồi.

Tiếng cười quỷ dị cực kỳ đinh tai nhức óc vây quanh Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường nhắm mắt lại, chỉ lặng yên đứng đó, bạch y nhẹ nhàng đung đưa trong không trung, dường như cậu đang suy nghĩ điều gì đó, không để ý tới tiếng cười dữ tợn của quốc sư.

Quả nhiên, trông thấy dáng vẻ không hề để tâm của Thẩm Thanh Đường, chẳng mấy chốc, tiếng cười ngưng bặt, đổi thành giọng nói nham hiểm.

"Ngươi chọn một kiểu chết thoải mái đi, hoặc là ngoan ngoãn tự động giao ra truyền thừa của đền Thần. Nếu không ——"

Lúc này Thẩm Thanh Đường mới chậm rãi mở mắt ra: "Nếu không thì sao?"

"Nếu không?"

Những dây leo màu xanh đậm có gai nhọn chậm rãi bay múa trong không trung, vô số thanh âm tụ lại thành một, hung hăng rống lên: "Nếu không thì ngươi cứ giương mắt nhìn tất cả người ngươi quan tâm chết hết đi!"

Thẩm Thanh Đường khẽ cau mày.

Mà trong sự múa lượn của dây leo, trước mặt cậu xuất hiện một vầng sáng xanh dần dần ngưng tụ lại thành hai cảnh tượng.

Một cảnh là ở trong thành Thiên Hoàn, cảnh còn lại là ở bên ngoài thành Thiên Hoàn.

Trong thành Thiên Hoàn, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Mặc dù lúc này toàn bộ thành Thiên Hoàn đã được bao bọc trong Tứ Tượng Ngũ hành trận, nhưng bốn phía xung quanh thành Thiên Hoàn nằm bên ngoài Tứ Tượng Ngũ hành trận đã có vô số dây leo xanh sẫm đang chậm rãi leo dọc theo bên rìa trận pháp, tạo thành một tấm lưới khổng lồ màu xanh đậm phủ lên toàn bộ thành Thiên Hoàn.

Che lấp cả bầu trời, cực kỳ đáng sợ.

Các tu sĩ bị nhốt trong đám dây leo dệt thành tấm lưới, ai ai cũng lộ ra vẻ lo lắng, sắc mặt trầm trọng, như thể đang đối mặt với một kẻ thù đáng gờm.

Bên ngoài thành Thiên Hoàn, một con rồng ma khổng lồ rơi ầm xuống đất, ma khí của nó dần dần tiêu tán trong sự thiêu đốt của ngọn lửa tam muội chân hỏa.

Sau đó, một thân bạch y bị ma khí gặm nhấm nhìn không ra hình hài từ từ hiện ra trong ngọn lửa tam muội chân hỏa, lặng yên nằm trong cái hố lớn.

Dòng máu đen kịt tí tách chảy ra, Tần Di từ trên không trung đáp xuống, lảo đảo quỳ xuống trước mặt Cung Minh Trạch.

Tần Di nhìn chằm chằm một thân bạch y chẳng còn nguyên vẹn, trong con ngươi đột nhiên hiện ra một tia máu.

Sau đó hắn run rẩy cúi người, chậm rãi đưa tay ra, vươn tới gương mặt đã thấm đẫm máu tươi, bị ma khí ăn mòn đến không nhìn ra hình thù.

Hắn khàn giọng thì thào: “Thúc thúc…”

Hình ảnh đến đây liền đột ngột dừng lại.

Đám dây leo từ từ tụ lại với nhau, như thể có vô số cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường lặng lẽ nhắm mắt lại, trên khuôn mặt xinh đẹp không có quá nhiều biểu cảm dư thừa.

Nhưng đúng lúc này, xung quanh cậu đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, đám dây leo khản giọng thầm thì: “Sao nào, đây chính là kết cục khi dám đối đầu với ta, đám nhãi ranh các ngươi quá tự cao tự đại rồi.”

Mà lúc này, Thẩm Thanh Đường lại đột nhiên mở mắt ra, nhẹ giọng nói: “Ta cũng thấy rồi.”

Hơn nữa, những gì cậu nhìn thấy không giống hoàn toàn với những gì đám dây leo cho cậu thấy.

Mặc dù thành Thiên Hoàn đã bị dây leo bao vây, các tu sĩ trong Tứ Tượng Ngũ Hành trận nhìn thấy đám dây leo giương nanh múa vuốt che lấp bầu trời này cũng đầy mặt lo lắng, nhưng mỗi một người bọn họ đều cầm pháp bảo bày thế trận sẵn sàng đón địch.

Thẩm Thanh Ngạn và Mộ Phi đứng ở nơi cao nhất, im lặng quan sát hướng đi và sự biến hóa của từng sợi dây leo, các tu sĩ biết ngự kiếm cũng tuần tra xung quanh biên giới, không cho đám dây leo kia có bất kỳ cơ hội nào.

Về phần bên ngoài thành Thiên Hoàn…

“Xin…….lỗi.” Cung Minh Trạch dựa vào trong ngực Tần Di, cố gắng hết sức dùng cổ họng tràn ngập máu tươi chậm rãi phun ra hai chữ này với Tần Di.

Anh thực sự có lỗi, bởi vì thân phận Thái Tử mà đã che giấu quá nhiều chuyện, làm quá nhiều việc trái với lương tâm.

Khi đó anh chưa từng nghĩ tới, mình sẽ bị địa vị Thái Tử này đẩy đến tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Nếu như… Nếu như có thể làm lại từ đầu…

Đáng tiếc, không có nếu như.

Hơi thở của Cung Minh Trạch yếu đi từng chút một.

Tần Di đưa tay ra, lặng lẽ vuốt xuống đôi mắt chỉ còn lại sự trống rỗng của Cung Minh Trạch, hắn nhắm mắt lại, run rẩy lẩm bẩm: "Được, con tha thứ cho người."

Khóe môi Cung Minh Trạch khẽ mấp máy.

Nhưng không còn phát ra âm thanh nào nữa.

Khi nhìn thấy cảnh này, đôi môi mỏng của Thẩm Thanh Đường mím chặt.

Lần đầu tiên cậu có chút không cam lòng —— tại sao đền Thần lại cho cậu lời tiên tri vô dụng như vậy?

Mặc dù lời tiên tri này đã bảo vệ cậu, nhưng cậu còn muốn cứu nhiều người hơn nữa…

Đúng lúc này, có một trận gió thổi qua, vô số dây leo không còn kiên nhẫn chờ đợi nữa, nhân lúc Thẩm Thanh Đường còn đang ngây người, chúng nhe nanh múa vuốt bao vây lấy Thẩm Thanh Đường!

Thẩm Thanh Đường sực tỉnh, giơ tay chưởng một phát, vô số dây leo màu xanh nhạt bay ra, quấn lấy dây leo xanh đậm.

Ầm một tiếng, dây leo của cả hai bên đều vỡ thành vô số mảnh.

Một vệt máu rỉ ra khỏi khóe môi Thẩm Thanh Đường, nhưng cậu không chần chừ nữa, cậu nhún người bay vút lên trời.

Mà lúc này, đám dây leo xanh sẫm cũng từ bốn phương tám hướng tụ lại đuổi theo thân ảnh áo trắng như hình với bóng.

Bạch y bay nhanh trong cung điện Thiên Hoàn, theo sau là đám dây leo xanh đậm lúc nhúc, đám dây leo đó giương nanh múa vuốt, che trời lấp đất, uốn lượn đâm thẳng vào sau lưng Thẩm Thanh Đường.

Thế tấn công không hề kiêng nể gì.

Chính là muốn bắt Thẩm Thanh Đường rồi xé xác cậu ra thành trăm mảnh.

Mặc dù lúc này đám dây leo không nói chuyện, nhưng Thẩm Thanh Đường có thể nghe thấy được tiếng gào thét thèm khát trong lòng chúng nó.

Bắt lấy nó! Nuốt sống nó! Đồng hóa nó!

Rồi ngươi sẽ trở thành Mộc linh căn Thiên phẩm, vua của giới linh thực vật, từ nay về sau có thể bất tử bất diệt.

Cả giới tu chân này đều là của ngươi.

Nghe thấy tham vọng khủng bố này, trong lòng Thẩm Thanh Đường không khỏi có chút ớn lạnh.

Thứ cậu cảm nhận được, không chỉ có chấp niệm của quốc sư, mà còn có cả oán niệm của những linh thực vật bị quốc sư cắn nuốt.

Nhiều chấp niệm đáng sợ như vậy tập trung lại một chỗ, năng lượng được sinh ra không phải một tu sĩ cường giả bình thường có thể ngăn cản được.

Cậu thực sự có thể làm được sao?

Nháy mắt ấy, trong lòng Thẩm Thanh Đường hơi dao động.

Mà lúc này, Thẩm Thanh Đường đã chạy trốn đến nơi cao nhất trong Thiên Hoàn Thánh tháp, nhưng đám dây leo vẫn ùn ùn đuổi theo cậu.

Thẩm Thanh Đường không còn chỗ trốn rồi.

Cuối cùng, cậu chậm rãi dừng lại, đứng trên đỉnh Thánh tháp trắng xóa, thậm chí còn xoay người lại đối mặt với đám dây leo.

Thẩm Thanh Đường một thân áo trắng bị gió thổi tung bay, thân hình đơn bạc của cậu như một chiếc lá non trong gió, không ngừng lay động, như thể cậu có thể bị gió cuốn đi bất cứ lúc nào.

Nhưng ánh mắt của cậu lúc này lại vô cùng dịu dàng và kiên định.

Bên trong hàm chứa sự quyết tâm.

Dù thế nào đi nữa, lời tiên tri đã giao cho cậu rồi, cậu cũng phải có câu trả lời với đền Thần, trận chiến ngày hôm nay, cậu không thể lùi bước.

Thấy Thẩm Thanh Đường đột nhiên dừng lại, đám dây leo cũng không khỏi từ từ dừng lại trong không trung.

Đám dây leo chằng chịt kéo dài từ Hoàng cung Thiên Hoàn đến đỉnh Thánh tháp, dưới sự che phủ của chúng, đâu đâu cũng tản ra ánh sáng lạnh lẽo màu lục u ám, toàn bộ Hoàng cung Thiên Hoàn giống như bãi tha ma.

Dây leo đi đến đâu cỏ úa đến đó, Thẩm Thanh Đường nhỏ bé đứng trước mặt chúng nó giống như một con bướm trắng yếu đuối mỏng manh, chỉ cần chạm một cái là có thể bóp chết.

Thẩm Thanh Đường ngẩng đầu lên, mái tóc dài đen như mực tung bay sau lưng, lúc này cậu lặng lẽ nhìn đám dây leo cuồng vọng và tham lam kia, thấp giọng nói: “Ta đồng ý với ngươi, ngươi thả bọn họ ra trước đi.”

Dây leo hơi sửng sốt, sau đó chúng phát ra một trận tiếng cười quái dị.

Giây tiếp theo chúng bất thình lình lao về phía Thẩm Thanh Đường!

“Muộn rồi!” Vô số tiếng vo ve như đàn ong và tiếng cười rào rạt như thủy triều vang lên bên tai Thẩm Thanh Đường, mang theo ác ý trả thù và đắc ý hả hê.

Lúc này Thẩm Thanh Đường lặng lẽ nhắm mắt lại.

Ngay tức khắc, đám dây leo như thủy triều dâng lên, nhấn chìm bạch y, tạo thành một cái kén thật lớn màu xanh đậm!

Hơi thở nguy hiểm và hung ác quay cuồng trong cái kén lớn, mang theo một lực lượng có thể nuốt chửng mọi thứ.

Ban đầu Thẩm Thanh Đường muốn dựa vào sức mạnh của lời tiên tri để đồng quy vu tận với đám dây leo này.

Nhưng đến khi ý thức của đám dây leo này tiến vào trong cơ thể cậu, cậu mới giật nảy mình, lập tức hiểu rõ ý nghĩa chân chính của lời tiên tri.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường tựa như đã hoàn toàn từ bỏ giãy giụa, đứng im mặc cho dây leo trói chặt mình, đồng thời bắt đầu hấp thu năng lượng trong cơ thể mình.

Mùi vị linh lực thấm đậm tiên tri thật là ngon, bởi vì số lượng dây leo quá nhiều, bình thường chúng nó không được ăn no, cho nên lúc này nhìn thấy món ngon như vậy, chúng nó liền bắt đầu ăn ngấu ăn nghiến!

Mặc dù hành vi của Thẩm Thanh Đường lúc này rất đáng ngờ, nhưng chúng nó không hề sợ hãi hay đắn đo, trong đầu chúng bây giờ chỉ toàn kêu gào hai từ nuốt chửng và đồng hóa!

Lúc này, những sợi dây leo đang bao vây Tứ Tượng Ngũ Hành trận cũng cảm nhận được lời mời gọi của món ngon ở đây, đều đồng loạt kéo đến!

Nhất thời, khi đám dây leo rút đi, thành Thiên Hoàn được Tứ Tượng Ngũ Hành trận bảo vệ lại tìm về được ánh sáng.

Các tu sĩ được ánh mặt trời chiếu rọi, nhìn đám dây leo trên đầu đang rút lui, tất cả đều lộ ra vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu.

Nhưng Thẩm Thanh Ngạn đang đứng ở nơi cao nhất liếc mắt một cái đã nhìn thấy cái kén xanh đang không ngừng bành trướng trên đỉnh Thiên Hoàn Thánh tháp!

Hơn nữa, cái kén màu xanh trên đỉnh Thiên Hoàn Thánh tháp đã không còn nhìn được một mảnh bạch y nào!

Hai mắt Thẩm Thanh Ngạn như muốn nứt toác, anh nổi giận gầm lên một tiếng, rút kiếm ra định lao về phía Thánh tháp, nhưng đúng lúc này, Mộ Phi đột nhiên biến thành hình người ôm chặt lấy eo Thẩm Thanh Ngạn.

Sau khi Tứ Tượng Ngũ Hành trận được kích hoạt thì không thể ngừng lại, sinh linh bên trong trận pháp không thể ra ngoài, người bên ngoài cũng không thể đi vào, một khi nó bị ngừng lại, tất cả những nỗ lực trước đó đều sẽ lãng phí.

Trên gương mặt tuấn tú của Mộ Phi lúc này cũng giàn giụa nước mắt, y hai mắt đỏ hoe khàn giọng nói: “Huynh là Kim Đan, nếu đi cũng chỉ có thể nộp mạng thôi!”

“Nhưng đó là đệ đệ ruột của ta mà!” Thẩm Thanh Ngạn gào lên.

Mộ Phi dùng sức ấn đầu mình vào lưng Thẩm Thanh Ngạn, không nói nữa, chỉ ôm chặt lấy anh không chịu buông ra.

Các tu sĩ ở chung quanh nhìn thấy cảnh này đều im lặng, nhưng tất cả đều từ từ tập hợp lại, dự định nếu Mộ Phi không thể ngăn cản Thẩm Thanh Ngạn sẽ giúp đỡ ngăn anh lại.

Lúc này, cái kén lớn màu xanh sẫm trên đỉnh Thánh tháp vẫn đang điên cuồng bành trướng, bên trong còn loáng thoáng truyền ra tiếng vo ve.

Nhưng với khoảng cách xa như vậy, không ai biết được bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Ngạn mới như sực tỉnh, khàn giọng nói: “Mau truyền tin cho Tần Di, bảo hắn tới cứu người!”

Mộ Phi lấy lại bình tĩnh, lập tức làm theo.

.

Trên đỉnh Thánh tháp

Thẩm Thanh Đường nhắm mắt lại, trên mặt hiện lên những đường gân xanh tựa như dây leo, những dây leo đó sắp hút hết linh lực của cậu rồi.

Mà đúng như những gì dây leo đã nói, đồng hóa cậu, hợp thành một thể với cậu.

Sau khi cảm nhận được tất cả dây leo đã hoàn toàn đến hết bên cạnh mình, đôi mi mảnh của Thẩm Thanh Đường khẽ rung lên rồi hé mở.

Tất cả dây leo đều giật mình sợ hãi khi cảm nhận được linh hồn của Thẩm Thanh Đường dao động.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường lặng lẽ nở một nụ cười trên khuôn mặt đầy những đường gân xanh.

“Trong sách ở đền Thần có viết, Mộc linh căn Thiên phẩm đỉnh phong có thể chỉ huy tất cả linh thực vật, ngươi còn nhớ không?”

Đám dây leo gầm gừ: “Không sai, vậy thì đã sao?!”

Thẩm Thanh Đường cười một tiếng: “Vậy thì đã sao ư?”

Đám dây leo rốt cục cũng cảm nhận được có gì đó không ổn.

“Nếu đã như vậy, thì sao có thể là các ngươi đồng hóa ta, mà không phải là ta đồng hóa các ngươi?”

Đám dây leo: ! ! !

Cuối cùng, chúng nó cũng phát hiện ra đây chính là một cái bẫy khổng lồ, một trò bịp bợm!

Đền Thần đã lừa dối chúng nó, lời tiên tri cũng lừa dối chúng nó! ! !

Đám dây leo bắt đầu điên cuồng muốn tháo chạy, nhưng đúng lúc này, chúng nó kinh hoàng phát hiện ra ý thức của chúng nó không còn nữa, đám dây leo kia đã không còn bị chúng nó khống chế nữa!

Dần dần, tất cả ý thức hỗn loạn hòa làm một, linh hồn hoảng sợ của quốc sư xuất hiện trước mặt Thẩm Thanh Đường.

Sau đó hắn ta điên khùng gào thét: "Ngươi không giết được ta, bây giờ chúng ta đã đồng hóa rồi, ta sẽ vĩnh viễn tồn tại trong cơ thể ngươi! Ta sẽ đấu với ngươi cho đến chết!"

"Thật sao?" Thẩm Thanh Đường khẽ nói.

"Nhưng ngươi có biết lời tiên tri ta được thừa hưởng là gì không?"

"Mặc kệ là cái gì, ngươi cũng không giết được ta!"

"Là Niết Bàn."

Ba từ, lặng lẽ thốt lên.

Niết bàn, cũng chính là tái sinh.

Nhưng đây là lời tiên tri chỉ thuộc về Thẩm Thanh Đường, bí pháp bị quốc sư đánh cắp là phục hồi và sinh trưởng không giới hạn.

Mà cách để đối phó với lòng tham vô đáy đó chính là tiêu diệt nó hoàn toàn.

Ban đầu Thẩm Thanh Đường còn nghĩ đền Thần đã cho cậu một lời tiên tri như vậy là để cậu tử chiến đến cùng.

Nhưng khi nhìn thấy nhiều dây leo như vậy, Thẩm Thanh Đường nhận ra rằng với thực lực của mình, cho dù đồng quy vu tận cũng không thể giết hết chúng nó.

Cho đến khi… đám dây leo đó nói ra hai chữ đồng hóa.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường mới chợt nhận ra rằng – dùng cách tham lam nhất để tiêu diệt lòng tham mới là mục đích cuối cùng của lời tiên tri.

Lúc này, linh hồn của quốc sư ý thức được bản thân đã lọt vào tròng, hắn ta bắt đầu vặn vẹo không kiểm soát, cuối cùng hắn ta cũng biết sợ hãi, bắt đầu điên cuồng la hét, cố gắng quấy nhiễu Thẩm Thanh Đường.

Nhưng Thẩm Thanh Đường mặc kệ tất cả, bình tĩnh nhắm mắt lại, lúc này, một sợi dây leo xanh nhạt mềm mại mảnh mai đi ra nhẹ nhàng chạm vào trán cậu.

Một vầng sáng xanh chậm rãi nở rộ.

Từ trong cơ thể cậu, từ trong cái kén khổng lồ màu xanh đậm lan tỏa ra ngoài.

Tiếng thét kinh hoàng của quốc sư trong nháy mắt đã bị vầng sáng xanh khổng lồ này nuốt chửng, tiêu tán không còn tăm hơi.

Ngay sau đó, vô số tia sáng màu xanh nhạt bung tỏa ra từ cái kén xanh sẫm.

Một tiếng nổ lớn vang lên, trên bầu trời trôi nổi vô số mảnh linh khí màu xanh ngọc lấp lánh ánh huỳnh quang.

Làn sóng không khí khổng lồ tạo ra một trận lốc xoáy hung tợn.

Cuồng phong thét gào quét qua mang theo sức mạnh hủy diệt và tái sinh, trong nháy mắt thổi bay những mảnh linh khí màu xanh lục, đưa chúng đến khắp nơi trong thành Thiên Hoàn.

Giống như tiên nữ rải hoa, những mảnh linh khí kia lần lượt rơi xuống, mang theo dư âm ấm áp và quyến luyến.

Trời quang mây tạnh, vạn vật hồi sinh.

Cây đào nở hoa, cây liễu vươn cành xanh tươi, ánh mặt trời lan tỏa, chiếu sáng mọi ngóc ngách trong thành Thiên Hoàn.

Tất cả tu sĩ chứng kiến cảnh tượng này đều ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn linh khí màu xanh ngọc rơi xuống mỗi một nơi trên cơ thể mình.

Rất nhiều người khóe mắt đã ngấn lệ.

Thẩm Thanh Ngạn càng đứng im ở nơi đó, nhìn chằm chằm vào khoảng không trống rỗng trên đỉnh Thiên Hoàn Thánh tháp, hai mắt trừng to nhưng lại khô khốc, một giọt nước mắt cũng chẳng thể rơi xuống, trong nhất thời tựa như đã mất đi cả linh hồn.

Sao lại như vậy?

Đây là suy nghĩ duy nhất còn sót lại trong đầu anh lúc này.

Nhìn vẻ mặt của Thẩm Thanh Ngạn, Mộ Phi đứng ở bên cạnh chỉ có thể cắn môi, im lặng nắm chặt tay anh, không dám buông ra.

.

Cùng lúc đó

Ở một nơi xa bên ngoài thành Thiên Hoàn truyền đến một tiếng gầm chói tai đầy bi thương phẫn nộ của một con kim long.

Là Tần Di cuối cùng cũng nhận được truyền tin, và cũng cảm nhận được biến động khác thường ở bên kia.

Máu đầu tim nói cho hắn biết, Thẩm Thanh Đường xảy ra chuyện rồi.

Thân ảnh khổng lồ màu vàng lướt qua những đám mây với tốc độ gần như xé toạc không gian.

Trong đầu Tần Di lúc này chỉ còn một ý nghĩ, nhất định phải đem Thẩm Thanh Đường bình an vô sự trở về!

Nhưng vào lúc này, có một mảnh linh quang màu xanh ngọc giống như tùy ý mặc cho gió thổi từ từ trôi dạt trên bầu trời.

Cứ thế mà lặng lẽ bay tới trước mặt Kim Long.

Cách một đám mây trắng ngăn lại đường đi của Kim Long.

Kim Long nhíu mày, trong con ngươi thẳng đứng lóe lên một tia sát ý, hắn vừa định phun lửa, nhưng khoảnh khắc tiếp theo liền xuất hiện một cảnh tượng ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Mảnh linh quang màu xanh ngọc đó từ từ ngưng tụ lại trước mặt hắn.

Ngưng kết thành một thân bạch y quen thuộc.

Đôi đồng tử của Kim Long khẽ co lại.

Không thể tin được.

Kế đó, một thân bạch y thon dài thướt tha đắm mình trong ánh sáng dịu nhẹ ấy ngược gió đi về phía hắn.

Sau cùng, một ngón tay mảnh khảnh mềm mại chạm nhẹ vào giữa lông mày của Kim Long.

“Đồ ngốc.”

Một tia sáng xanh lóe lên, Kim Long không hề chuẩn bị đã biến thành hình người, rồi cứ thế mà từ trên không trung rơi xuống.

Nhưng giây tiếp theo, bạch y kia lại xuất hiện trước mắt hắn, đôi mắt trong veo như nước, con ngươi đen như hắc ngọc mang theo ý cười nhìn hắn.

Bạch y tung bay, hai cánh tay trắng nõn từ phía trên hạ xuống, chậm rãi vòng qua cổ Tần Di.

Tốc độ rơi của hai người đột nhiên chậm lại, lúc này gió cũng trở nên dịu dàng hơn.

Y phục trắng đen bay phấp phới đan vào nhau, lưu luyến bịn rịn.

Có một vầng trán thanh tú mịn màng yên lặng dán lên trán Tần Di.

Trong ánh mắt phức tạp và nóng bỏng đến khó tin của Tần Di, giọng nói quen thuộc nhẹ nhàng dịu dàng như cơn gió xuân vang lên, cũng lặng lẽ làm tan chảy trái tim đang run rẩy của hắn.

“Lan Đình, em trở về rồi.”

———————————————-

Editor có lời muốn nói:
– Hế lô quốc sư! Vĩnh biệt quốc sư! Mọi người có để ý là tại sao “quốc sư” là

một chức vụ mà mình không viết hoa không, tại mình ghét quốc sư á :)))) nhân vật này không cần được tôn trọng nha~~~

-Câu cuối cùng là Thẩm Thanh Đường của kiếp này và cũng là Thẩm Thanh Đường của kiếp trước nói với Tần Di.

“Lan Đình, em trở về rồi.” Ái lữ của chàng trở về rồi.

------oOo------

Chương 130: Xóa bỏ quân chủ, tam tộc bình đẳng.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 130: Xóa bỏ quân chủ, tam tộc bình đẳng.

Gió thổi lướt qua, hai người lần lượt ngã xuống bãi cỏ mềm, Tần Di bị một cơ thể ấm áp nhào vào trong ngực, bất chợt hự một tiếng.

Nhưng sau đó, hắn liền bắt gặp một đôi mắt trong veo tinh nghịch đong đầy ý cười cùng lúm đồng tiền trắng nõn đáng yêu ngọt ngào tựa như mật.

Tần Di chợt im lặng, nhắm mắt lại, khẽ thở dài một tiếng, giơ tay lên, lặng lẽ ôm chặt lấy cơ thể mềm mại ấm áp vào trong lòng.

Bây giờ hắn không muốn hỏi quá nhiều, chỉ cần Thẩm Thanh Đường an toàn trong vòng tay hắn vậy là quá đủ rồi.

Cũng rất hiếm khi Thẩm Thanh Đường dịu ngoan tựa vào ngực Tần Di, yên lặng áp tai lên, lắng nghe nhịp tim ấm áp đều đặn mạnh mẽ của hắn.

Làn gió ấm khẽ thổi qua đỉnh đầu họ, khiến cho mặt cỏ và tay áo của hai người đung đưa trong gió.

Hai người cứ vậy mà ôm nhau một lúc, Thẩm Thanh Đường đột nhiên mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn Tần Di.

Trong lòng Tần Di khẽ động, đối diện với ánh mắt tươi cười của Thẩm Thanh Đường, hắn bất giác nhíu mày: “Em cứ nhìn ta như vậy làm gì?”

Lại có ý định quỷ quái gì nữa sao?

Chẳng qua câu sau cùng Tần Di không có nói ra, ít nhiều gì hắn cũng không muốn phá hỏng bầu không khí hiện tại.

Nhưng Thẩm Thanh Đường không trả lời câu hỏi của Tần Di mà nhẹ nhàng nắm lấy tay Tần Di, nhỏ giọng nói: “Đi, theo em đến nơi này.”

Tần Di khẽ nhíu mày.

Nhưng nhìn ánh mắt và nụ cười dịu dàng như nước của Thẩm Thanh Đường, cuối cùng Tần Di vẫn không hỏi điều gì, tùy ý để Thẩm Thanh Đường kéo hắn đứng dậy.

Thẩm Thanh Đường phất tay áo, bạch y mang theo hắc y ngự phong bay nhanh đi.

Gió thổi tung bay phất phới mái tóc đen và tay áo của hai người.

Tay hai người nắm thật chặt, Tần Di cảm nhận được sự mềm mại trong lòng bàn tay, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp và vững vàng.

Nhưng lúc này hắn lại nhớ đến một chuyện, mặc dù cảm thấy sát phong cảnh, nhưng hắn vẫn không khỏi nhíu mày trầm giọng nói: "Đại ca của em còn chưa biết em không sao, chúng ta trở về gặp họ trước đi, đừng để họ lo lắng quá."

Thẩm Thanh Đường ở phía trước hơi sửng sốt, sau đó quay đầu bất đắc dĩ nhìn Tần Di: "Chuyện này quan trọng hơn, chỉ có thể để đại ca đợi một lát."

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Tần Di nhịn không được hỏi.

Mà lúc này, Thẩm Thanh Đường đã lặng lẽ thu tay áo lại, đạp gió nhẹ nhàng đáp xuống.

Tần Di nhìn về phía trước, trái tim hắn không khỏi thắt lại – Vậy mà Thẩm Thanh Đường lại đưa hắn đến nơi mà Cung Minh Trạch vừa mới qua đời…

Khoan đã, có lẽ nào?

Quả nhiên, Tần Di đoán không sai.

Một lát sau, Thẩm Thanh Đường từ từ buông tay Tần Di ra, hai tay bấm quyết, đặt ở trước ngực.

Lập tức, từ cơ thể cậu tỏa ra một quầng sáng màu xanh lục, cây cối và bãi cỏ ở xung quanh cũng vươn mình tỏa sáng hô ứng với linh quang phát ra từ người Thẩm Thanh Đường.

Đủ loại màu xanh lá cây đậm nhạt dần dần hội tụ lại trong không trung, rơi xuống xung quanh người Thẩm Thanh Đường, tiếp đó, hình như Thẩm Thanh Đường trao đổi với chúng vài câu, rồi chúng lại bay đi.

Không lâu sau, một vài chùm sáng màu xanh lục bay trở về, mang theo vài đốm sáng trắng nhợt nhạt rơi vào lòng bàn tay Thẩm Thanh Đường.

Là mảnh vụn của linh hồn!

Mà những mảnh linh hồn này dường như vẫn còn ý thức của chính chúng, sau khi rơi vào lòng bàn tay của Thẩm Thanh Đường, ánh sáng rõ ràng còn nhấp nháy dữ dội hơn trước.

Thấy vậy, Thẩm Thanh Đường bình tĩnh dùng linh khí của mình bao bọc lấy những mảnh vụn linh hồn đó trước, sau đó quay sang nhìn Tần Di.

Lúc này Tần Di mới như sực tỉnh, lập tức hỏi: "Em cần ta làm gì?"

"Một giọt máu, một chiếc vảy là đủ rồi."

Tần Di không hề chần chừ lấy ra một giọt máu và một chiếc vảy.

Thẩm Thanh Đường khẽ phẩy mười ngón tay, từ từ dung hợp những mảnh linh hồn màu trắng với giọt máu và vảy mà Tần Di đưa cho mình.

Cứ như vậy, hào quang múa lượn, kỳ tích dần xuất hiện.

Sau khi mảnh vụn linh hồn ảm đạm yếu ớt dung hợp với giọt máu và vảy rồng, nó dần dần hóa thành một quả cầu ánh sáng trắng rõ ràng êm dịu hơn.

Chỉ là lúc này trên trán Thẩm Thanh Đường đã xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, sắc mặt cũng hơi tái nhợt, nhưng cậu vẫn chăm chú nhìn quả cầu ánh sáng trắng trong tay, không dám có chút sai sót nào.

Tần Di thấy thế, ánh sáng trong mắt hắn rung động, hắn lặng lẽ bước lên phía trước, đặt lòng bàn tay lên lưng Thẩm Thanh Đường.

Một luồng linh lực ấm áp hùng hậu rót vào cơ thể Thẩm Thanh Đường, sắc mặt Thẩm Thanh Đường liền nhẹ nhõm đi một chút, sau đó cậu lặng lẽ mỉm cười.

Tần Di cứ thế đứng sau lưng cậu, cho cậu một chỗ dựa vững chắc và ổn định nhất.

Cuối cùng, sau thời gian một tách trà, quả cầu ánh sáng trắng cũng đã bắt đầu ổn định.

"Sau khi thần hồn ổn định là có thể đặt xương vào rồi." Thẩm Thanh Đường chăm chú nhìn quả cầu sáng trắng đang ỷ lại mà dán vào lòng bàn tay mình, nhẹ giọng nói,

"Đặt xương vào?" Tần Di có vẻ không hiểu.

"Nhưng mà, cơ thể của anh ta đã sớm—"

Thẩm Thanh Đường mỉm cười: "Lan Đình, chàng có còn nhớ mình đã để em giữ một thứ giống như vậy không?"

Tần Di giật mình.

Xương thú của hắn!

Hóa rồng có thể không cần xương thú, chỉ cần vượt qua Thiên kiếp là được, dù sao đối với một số yêu thú đã mất đi xương thú mà nói, hóa rồng chính là con đường cuối cùng. Lúc đầu hắn vội vàng hóa rồng, quên lấy xương thú ra, không ngờ bây giờ có thể sử dụng đến nó…

Nhất thời, Tần Di tâm tình phức tạp, không khỏi cảm khái —— nhân quả trên đời này thật sự huyền diệu khó lường…

Thẩm Thanh Đường nhìn vẻ mặt phức tạp của Tần Di, không khỏi mỉm cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn nói: "Năm đó anh ta đã cứu mạng chàng, bây giờ chàng trả lại cho anh ta một mạng, chàng không cần tự trách mình."

Tần Di vốn dĩ sắp bình tĩnh lại rồi, nhưng nghe thấy Thẩm Thanh Đường nói câu này lại không khỏi giật mình, sững sờ nhìn Thẩm Thanh Đường.

Nhìn thấy ánh mắt của Tần Di, Thẩm Thanh Đường bình tĩnh giải thích: "Trước khi giết quốc sư, em đã đọc ký ức của hắn ta."

Trái tim Tần Di run lên, không kìm được nắm chặt tay Thẩm Thanh Đường, trái tim hắn lần nữa thắt lại.

Đã đọc ký ức của quốc sư…

Vậy chẳng phải Thẩm Thanh Đường đã?

Nhưng cố tình lúc này, Thẩm Thanh Đường vẫn cứ ung dung dịu dàng lặng lẽ cùng hắn đối mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, đối diện với đôi con ngươi dịu dàng sáng ngời của Thẩm Thanh Đường, những lo lắng trong lòng Tần Di giống như tảng băng mùa đông được gió xuân thổi bay.

Nhìn gương mặt trắng nõn xinh đẹp lại thuần khiết của Thẩm Thanh Đường, Tần Di đột nhiên cảm thấy —— có những chuyện, mình không cần phải hỏi nữa.

Dù sao đi nữa, người hắn muốn, vẫn luôn là người ở trước mặt hắn.

Sóng gió đã qua rồi, cần gì phải bận tâm đến quá khứ cay đắng nữa?

Một lúc lâu sau, trong đôi mắt vàng kim của Tần Di từ từ lộ ra ý cười kiên định, hắn nắm chặt tay Thẩm Thanh Đường, thấp giọng nói: "Chúng ta về nhà trước đi."

"Được, về nhà thôi."

Nhưng lần này, trước khi Thẩm Thanh Đường lên tiếng, Tần Di đã chủ động đi tới trước mặt Thẩm Thanh Đường, hơi khom lưng xuống, mỉm cười nói:

"Hôm nay em là đại anh hùng, lên đi."

Thẩm Thanh Đường tim đập lỡ một nhịp, sau khi định thần lại, cậu thoải mái nhảy lên lưng Tần Di, ôm lấy cổ Tần Di, nhẹ nhàng dán khuôn mặt trắng như tuyết mềm mại của mình vào vành tai Tần Di một cách triu mến.

Tần Di cứ vậy mà nhẹ nhàng cõng cậu lên, bước từng bước đi về phía trước.

Phía sau họ, là rừng rậm xanh bát ngát và ánh dương quang rực rỡ vô tận.

Một cơn gió thổi qua, cây cỏ trong rừng phát ra từng đợt âm thanh khe khẽ, nhẹ nhàng mà vô biên, như là gửi đến người thân một lời tiễn biệt thân thiết nhất.

.

Trong thành Thiên Hoàn

Khi Thẩm Thanh Đường và Tần Di bình an vô sự xuất hiện trước mặt Thẩm Thanh Ngạn, Thẩm Thanh Ngạn đầu tiên là rất kích động, sau đó lại nghi ngờ.

Cuối cùng, anh có chút tức giận mắng cả Tần Di và Thẩm Thanh Đường một trận, sau đó mới dần hồi phục lại tinh thần.

Thở dài một hơi, Thẩm Thanh Ngạn cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Lúc này, anh đỏ mắt lặng lẽ đưa tay về phía Thẩm Thanh Đường.

Mắt Thẩm Thanh Đường cũng hơi đỏ lên, lần đầu tiên cậu không chút dè dặt vươn tay ôm lấy Thẩm Thanh Ngạn, nghẹn ngào gọi: "Ca ca."

Thẩm Thanh Ngạn nhắm mắt lại, dùng sức vỗ vỗ lưng Thẩm Thanh Đường: "Lần sau không cho phép đệ xông lên trước nữa, đệ là đệ đệ, không thể không hiểu chuyện như vậy được, nghe rõ chưa?"

Thẩm Thanh Đường hai mắt ngấn lệ im lặng mỉm cười, dụi dụi mắt, nhẹ nhàng nói: "Được rồi, đều nghe lời ca ca hết."

Mộ Phi và Tần Di ở bên cạnh yên lặng nhìn một màn trước mắt, thần sắc cũng cực kỳ thoải mái nhẹ nhõm, không còn chút khúc mắc nào.

Sau khi trải qua sinh tử, cuối cùng mọi người cũng hiểu được, có thể bình an vô sự gặp mặt nhau mới là điều khó có được nhất.

Xúc động qua đi, Thẩm Thanh Ngạn bình tĩnh nhẹ đẩy Thẩm Thanh Đường ra, đưa tay nhẹ nhàng lau mắt cho cậu, thấp giọng nói: "Chúng ta cùng trở về đi."

Nghe Thẩm Thanh Ngạn nói vậy, Thẩm Thanh Đường im lặng một lúc, liếc nhìn Tần Di ở bên cạnh rồi nói: "Em và Lan Đình còn có việc chưa làm xong, đại ca và Tiểu Phi về trước đi, kẻo cha mẹ lo lắng."

Thẩm Thanh Ngạn không khỏi nhíu mày: "Tên quốc sư kia không phải đã chết rồi sao, hai người còn chuyện gì chưa làm xong?"

Thẩm Thanh Đường mím môi, có chút khó xử không nói thẳng.

Ngược lại Tần Di lại rất bình tĩnh nói: "Xóa bỏ quân chủ, tam tộc bình đẳng."

Lần này, không chỉ có Thẩm Thanh Ngạn, mà ngay cả Mộ Phi ở bên cạnh cũng kinh ngạc.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Ngạn gãi gãi đầu, vẻ mặt kỳ quái nói: "Đó… đó là cả một quá trình, hai người có chắc không?"

Không phải Thẩm Thanh Ngạn không tin năng lực của Tần Di và Thẩm Thanh Đường, mà chỉ là anh cảm thấy hai việc này không khỏi có hơi làm ơn mắc oán.

Thẩm Thanh Đường cũng không giải thích nhiều, chỉ nhẹ giọng nói: "Đây là nội dung trong lời tiên tri."

Khi Thẩm Thanh Ngạn nghe thấy câu này, anh im lặng một lúc rồi cũng không còn nghi ngờ gì nữa.

Vỗ vai Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Ngạn nói: "Nếu đã nhận ân huệ của lời tiên tri rồi, vậy thì việc này phải làm cho bằng được, hai người muốn làm gì cứ làm đi, có chuyện gì cần đến bọn ta thì cứ nói một tiếng."

Sắc mặt Thẩm Thanh Đường lúc này mới thả lỏng: "Cám ơn ca ca."

Thẩm Thanh Ngạn mỉm cười: "Người một nhà cả, đừng cứ khách khí với ca ca như vậy."

"Vâng ạ, sau này sẽ không thế nữa."

.

Ngày hôm đó trước khi mặt trời lặn, Thẩm Thanh Đường và Tần Di chia tay với Thẩm Thanh Ngạn và Mộ Phi.

Trong ánh hoàng hôn vàng vô tận, một con chim loan vàng kim tuyệt đẹp bay vút lên bầu trời, tắm mình trong tia nắng rực rỡ cuối cùng bay về phía chân trời.

Thẩm Thanh Ngạn đứng trên lưng chim loan, lặng lẽ vẫy tay với Thẩm Thanh Đường và Tần Di.

Nhìn cảnh này, hốc mắt Thẩm Thanh Đường lại hơi đỏ lên – trước đây cậu luôn cho rằng tình cảm gia đình mình có được, tuy trân trọng nhưng vẫn có chút cảm giác xa cách.

Nhưng bây giờ cậu đã hiểu, sợi dây trăn trở vẫn luôn tồn tại trong lòng cậu đơn giản chính là máu mủ tình thâm, chứ không có gì khác.

Tần Di biết trong lòng Thẩm Thanh Đường đang nghĩ gì, hắn không khỏi đưa tay ra, lặng lẽ vòng tay qua vai cậu.

"Về sau còn có rất nhiều thời gian, chờ xử lý xong việc ở nơi này, chúng ta có thể trở về với bọn họ rồi."

Thẩm Thanh Đường dựa vào vai Tần Di, khẽ gật đầu: "Ừm."

Đôi mi dài xinh đẹp run rẩy, như muốn khóc.

"Ngốc." Tần Di không nhịn được đưa tay gãi nhẹ chóp mũi của Thẩm Thanh Đường, "Rõ ràng em đã trở thành đại năng rồi, sao lại càng ngày càng thích khóc nhè vậy?"

Thẩm Thanh Đường: …

“Em đâu có khóc nhè, do chàng nhìn lầm thôi.”

Tần Di cười nói: “Vậy ta đang nhìn thấy gì đây?”

“Là tại gió lớn quá.”

Sau một hồi im lặng, Tần Di đưa tay nhẹ nhàng kéo vai Thẩm Thanh Đường.

Thẩm Thanh Đường buộc phải đối mắt với Tần Di, nhất thời cậu có chút xấu hổ, ánh mắt lấp lóe muốn trốn tránh.

Nhưng cố tình lúc này, Tần Di lại nhẹ nhàng tiến đến gần, vuốt ve gò má Thẩm Thanh Đường, thấp giọng nói: “Không sao, thổi một chút liền hết.”

Quả nhiên, có một hơi thở ấm áp lặng lẽ phả vào hốc mắt Thẩm Thanh Đường, khiến hàng mi dài của cậu khẽ run lên.

Con ngươi của Thẩm Thanh Đường hơi co lại, nhưng cậu lại triệt để từ bỏ giãy giụa, lần đầu tiên cậu hoàn toàn chìm đắm trong sự dịu dàng thầm lặng này của Tần Di.

------oOo------

Chương 131: Chẳng lẽ Thẩm Thanh Đường cậu còn chưa đủ tốt sao, không xứng với Tần Di sao?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 131: Chẳng lẽ Thẩm Thanh Đường cậu còn chưa đủ tốt sao, không xứng với Tần Di sao?

Thiên Hoàn Đại đế qua đời, quốc sư cũng chết, thái tử biến mất, trong lúc nhất thời, cả Thiên Hoàn như rắn mất đầu.

Ngoài ra, những dây leo nhiễm ma khí kia đã lén mọc khắp nơi trong thành Thiên Hoàn, khiến cho đường đi trong thành trở nên lộn xộn, rất nhiều bảo vật được tu sĩ chôn dưới đất cũng bị đào lên.

Ngày hôm sau, Tần Di và Thẩm Thanh Đường bí mật đến gặp Ngũ đại hộ pháp.

Ngũ đại hộ pháp chưa từng gặp mặt Thẩm Thanh Đường, lúc này bọn họ đột nhiên nhìn thấy Thẩm Thanh Đường mặc bạch y, nhan sắc tuyệt diễm, lại nhớ đến cảnh tượng huy hoàng ngày hôm qua, bọn họ không khỏi thốt lên: “Vị đại năng này chính là người hôm qua——”

Tần Di mỉm cười: “Đúng vậy.”

Ngũ đại hộ pháp lập tức cảm khái không thôi, muốn hành lễ cảm tạ nhưng đã bị Tần Di ngăn lại.

Sau khi khách sáo một hồi, Tần Di mới nói đến chính sự.

Mà khi Ngũ đại hộ pháp nghe thấy Tần Di nói muốn lật đổ chế độ quân chủ, bọn họ đều tỏ ra khiếp sợ.

Nhưng sau khi Tần Di giải thích đó là lời tiên tri đến từ Thập Vạn Đại Hoang, tất cả bọn họ đều đồng loạt trầm mặc.

Thật lâu sau, một vị hộ pháp mới thở dài một hơi, chậm rãi nói: “Ngươi nói không sai, tu chân giới quả thực nên tiếp tục đi theo hình thức ban đầu, từ khi thống nhất Thiên Hoàn, tuy rằng bề ngoài đã giảm bớt tranh đấu, nhưng tu sĩ kinh tài tuyệt diễm càng ngày càng ít, tài nguyên chỉ tập trung ở một chỗ dẫn đến các thị trấn nhỏ hiếm có người tài. Có người sinh ra đã là Trúc Cơ, lại có người cả đời cũng không có tư cách tu luyện.”

“Quả thực nên thay đổi rồi.”

Mấy vị hộ pháp còn lại hai mặt nhìn nhau, cũng bày tỏ đồng ý.

“Chỉ có một vấn đề ngươi cần phải hiểu rõ, hiện tại Thiên Hoàn đã bị tổn thất trầm trọng, nếu như lúc này chế độ quân chủ bị bãi bỏ, những tu sĩ từng bị áp bức có thể sẽ cùng nhau bạo động, không chừng đám tà tu sẽ lợi dụng cơ hội này trà trộn vào, không phải là chuyện nhỏ đâu. Ta dù sao cũng là người của Thiên Hoàn, không thể trơ mắt nhìn Thiên Hoàn bị tiêu diệt hoàn toàn.” Vị hộ pháp đó rốt cục cũng không nhịn được nói ra nỗi băn khoăn của mình.

Thấy vậy, Tần Di yên lặng liếc nhìn Thẩm Thanh Đường ở bên cạnh, cười nói: “Chuyện này đơn giản thôi, chỉ cần các vị hộ pháp đồng ý ủng hộ, chúng ta có thể bảo đảm Thiên Hoàn bình an.”

Năm vị hộ pháp hai mặt nhìn nhau, đồng thanh nói: “Mời đại năng nói rõ.”

.

Ba ngày sau, hạn chế giữa Thập Vạn Đại Hoang và Thiên Hoàn đã được gỡ bỏ hoàn toàn.

Vô số chim muông và linh thực vật hân hoan bay ra theo cửa khẩu rộng mở.

Dưới sự lãnh đạo của Cố Thanh Dung, các linh thực vật đã giúp đất đai bị tổn hại ở Thiên Hoàn phục hồi lại linh lực, còn đám yêu thú thì bắt đầu tu sửa những ngọn núi đã bị rồng ma phá hủy ở xung quanh.

Vô số linh quang bay lượn xoay vòng trên thành Thiên Hoàn, mọi thứ đều được tiến hành một cách trật tự.

Ngũ đại hộ pháp và các tu sĩ ở thành Thiên Hoàn nhìn thấy cảnh tượng này trong lòng không khỏi xúc động—nhiều năm qua, nhân tộc đã yêu ma hóa thú

tộc và linh thực vật, nhưng bây giờ xem ra, đích xác là có người cố ý khơi mào mâu thuẫn giữa các bên.

Thẩm Thanh Đường lúc này mới khẽ cười nói: "Ta cũng đã thương lượng với Thanh Dung tiền bối, về sau Thập Vạn Đại Hoang cũng sẽ mở cửa cho nhân tộc, chỉ cần tu sĩ nhân tộc đến trong hòa bình, yêu thú và các linh thực vật sẽ không gây trở ngại cho nhân tộc hoặc là tài nguyên trong Thập Vạn Đại Hoang. Nhưng đồng dạng, công pháp tu luyện và một số tài nguyên đặc thù của nhân tộc cũng phải chia sẻ với cư dân ở Thập Vạn Đại Hoang."

"Tất nhiên rồi!" Ngũ đại hộ pháp cực kỳ kích động, bọn họ vốn cho rằng sau khi chế độ quân chủ bị bãi bỏ, địa vị của Thiên Hoàn khó mà giữ được, mặc dù có hơi chạnh lòng nhưng bọn họ vẫn ủng hộ cách làm của Thẩm Thanh Đường và Tần Di. Bây giờ xem ra, chỉ cần có thể thiết lập quan hệ với Thập Vạn Đại Hoang, địa vị của Thiên Hoàn vẫn sẽ không rớt xuống quá nhiều.

Thẩm Thanh Đường biết được suy nghĩ của Ngũ đại hộ pháp, lúc này mới chậm rãi nói: "Bây giờ Thiên Hoàn đã trở thành con đường chính để tam tộc giao lưu với nhau, trong tương lai, tiêu chuẩn thu đồ đệ của Học viện Thiên Hoàn cũng cần được thiết lập lại, còn có nguồn nhân lực dạy học của Thiên Hoàn cũng cần được phối hợp với bốn đại tông môn để cân bằng tài nguyên với nhau."

Giờ phút này, Ngũ đại hộ pháp đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục Thẩm Thanh Đường và Tần Di, bọn họ tuyệt đối không phản bác lại lời của hai người.

Cứ như vậy, bọn họ dùng thời gian nửa tháng để an bài một cách trật tự ổn thỏa, Thiên Hoàn sau thảm họa đã khoác lên mình một diện mạo mới, đồng thời, tin tức về việc bãi bỏ chế độ quân chủ thành chế độ cộng hòa tam tộc cũng mọc cánh bay đến tứ đại tông môn và các thành trấn khác.

.

Buổi tối hôm đó, Thẩm Thanh Đường và Tần Di cùng nhau đứng trên Thánh tháp, gió đêm thổi qua, cách một hồ Thánh sóng nước lăn tăn, hai người ngắm nhìn Thiên Hoàn phồn hoa yên bình đắm mình trong ánh chiều tà ở phía xa xa, trong lòng cực kỳ vui mừng.

Mặc dù không hoàn toàn là công lao của hai người, nhưng hai người vẫn rất lấy làm vinh quang khi nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của Thiên Hoàn.

Lúc này, Tần Di lặng lẽ ôm vai Thẩm Thanh Đường, nói: "Em nhớ nhà rồi sao?"

Thẩm Thanh Đường dựa đầu vào vai Tần Di, cười nói: "Có một chút."

Tần Di quay đầu lại, liếc nhìn Cung điện Thiên Hoàn đang được xây dựng lại thành Tân Học viện Thiên Hoàn, nói: "Đợi ngày mai Tân Học viện Thiên Hoàn khánh thành, chúng ta có thể trở về rồi, ở đây có Thanh Dung tiền bối và các vị hộ pháp chủ trì, sẽ không có vấn đề gì đâu."

Thẩm Thanh Đường trầm mặc một lúc, mím môi nói: “Vậy sau khi chúng ta trở về, vẫn sẽ ở lại Thanh Ngọc Kiếm Tông sao?”

Tần Di trong lòng khẽ động, lập tức đoán được suy nghĩ của Thẩm Thanh Đường: “Em muốn trở về Lăng Dương sao?”

Thẩm Thanh Đường bị Tần Di đoán trúng, cậu thầm mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, Lăng Dương tuy nhỏ, tài nguyên cũng không phong phú, nhưng dù sao cũng là quê hương của em, hiện tại mọi chuyện đã ổn thỏa, em vẫn muốn quay về đó.”

Tần Di đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt tóc mái trên trán Thẩm Thanh Đường: “Được, đều nghe em hết.”

Thẩm Thanh Đường lập tức trở nên vui vẻ hơn rất nhiều, lúc này cậu dựa vào trong lòng Tần Di, hai tay ôm eo Tần Di, vẫn là tư thế chim nhỏ nép vào lòng như thói quen.

Thấy Thẩm Thanh Đường như vậy, sự dịu dàng trong mắt Tần Di làm thế nào cũng không thể mất đi.

Cho dù trải qua bao nhiêu chuyện, Thanh Đường của hắn vẫn yêu hắn như cũ.

.

Hôm sau, Tân Học viện Thiên Hoàn được khánh thành và chính thức mở cửa để thu nhận đồ đệ của ba chủng tộc.

Cố Thanh Dung được bổ nhiệm làm trưởng môn, để thể hiện quyết tâm cộng hòa của ba chủng tộc, Ngũ đại hộ pháp nhậm chức viện trưởng của năm đại học viện, đồng thời cũng điều phối tất cả các sư phụ trước kia của Học viện Thiên Hoàn đi đến các học viện khác.

Mặc dù Ngũ đại hộ pháp nhiệt liệt mời Tần Di và Thẩm Thanh Đường ở lại Thiên Hoàn nhậm chức trưởng lão, nhưng hai người không đồng ý, họ chỉ lặng lẽ mỉm cười ngẩng đầu lên nhìn tấm bảng bạch ngọc cùng với bốn chữ “Học viện Thiên Hoàn” mạnh mẽ hữu lực mới được Cố Thanh Dung đề bút.

“Chữ viết của Thanh Dung tiền bối thật đẹp.” Thẩm Thanh Đường cảm khái nói.

Lúc này, Cố Thanh Dung mặc một bộ lễ phục màu xanh lam đi ra, bộ y phục trưởng môn đoan chính khiến khuôn mặt thanh nhã của anh lộ ra một chút uy nghiêm khoan thai.

Kể từ khi quốc sư chết, những di chứng còn sót lại sau khi lấy nước linh tuyền trên người Cố Thanh Dung đều biến mất, tu vi của anh cũng khôi phục lại thời kỳ hoàng kim.

Hiện tại tu vi của anh đã là Luyện Hư, cảnh giới ổn định, các tu sĩ bình thường cũng không dám coi thường anh.

Nghe thấy Thẩm Thanh Đường khen chữ viết của mình, Cố Thanh Dung cười nói: “Ở lại đây làm trưởng lão danh dự, ta sẽ dạy cậu luyện chữ, thấy thế nào?”

Thẩm Thanh Đường hơi bất ngờ, còn chưa kịp lên tiếng, Tần Di ở bên cạnh đã nắm lấy tay cậu, cười nhạt nói: “Ý tốt của tiền bối hai ta rất cảm kích, chỉ là Thanh Đường thật sự không thích viết chữ lắm, cũng không có thiên phú ở phương diện này.”

Thẩm Thanh Đường: ?

Sau đó Thẩm Thanh Đường cau mày len lén nhéo Tần Di một cái, sắc mặt Tần Di vẫn bất biến, còn che nửa người Thẩm Thanh Đường ở sau lưng.

Cố Thanh Dung mỉm cười: “Yên tâm đi, ta sẽ không cướp người của ngươi.”

Tần Di bình tĩnh nói: “Tiền bối nói đùa rồi.”

Cố Thanh Dung lúc này nhìn sắc trời, lại nói: “Thời gian không còn sớm nữa, hai người cũng nên xuất phát rồi. Để ta tiễn hai người đi.”

Tần Di hơi bất ngờ, nhưng lần này hắn cũng không từ chối, chỉ chắp tay nói: “Làm phiền tiền bối.”

Có điều, Tần Di và Thẩm Thanh Đường không ngờ tới, tiễn hai người họ không chỉ có Cố Thanh Dung mà còn có Ngũ đại hộ pháp và quần chúng tu sĩ ở thành Thiên Hoàn.

Dòng người dày đặc chen chúc đến cổng thành Thiên Hoàn, ai cũng nhìn họ với vẻ mặt quyến luyến và kính trọng.

Mặc dù Tần Di và Thẩm Thanh Đường không ở lại Thiên Hoàn quá lâu, nhưng sau nhiều ngày thân thiết với nhau, những đóng góp của Tần Di và Thẩm Thanh Đường cho Thiên Hoàn đã được mọi người nhìn thấy, cư dân Thiên Hoàn đã khắc ghi Tần Di và Thẩm Thanh Đường vào tận sâu trong đáy lòng họ.

Lúc này, Tần Di và Thẩm Thanh Đường lần lượt cưỡi một con Thanh Điểu do Cố Thanh Dung sắp xếp để đưa họ đi, hướng về phía mặt trời lặn, họ vẫy tay với các tu sĩ ngự kiếm đang tiễn đưa ở phía sau: “Chư vị đạo hữu xin đừng tiễn nữa, có duyên gặp lại!”

Các tu sĩ lưu luyến dừng lại trên không trung.

Lúc này, Tần Di và Thẩm Thanh Đường nhìn nhau, hai người đồng thời vỗ vào cổ Thanh Điểu, Thanh Điểu ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng kêu dài trong trẻo rồi bay lên cao, đưa hai người bay vào tầng mây xanh.

Dưới tầng mây, vô số tu sĩ ngẩng đầu yên lặng nhìn hai đốm sáng màu lam trên bầu trời càng ngày càng nhỏ, mãi cho đến khi biến mất.

Trên mặt trong mắt mọi người đều mang theo lời cầu phúc và chúc mừng sâu sắc.

Cố Thanh Dung cũng đứng trong đám người, ngẩng đầu nhìn hai bóng người một đen một trắng cưỡi trên lưng Thanh Điểu khuất sau tầng mây, trên khuôn mặt nho nhã dần hiện lên một tia buồn man mác, nhưng rất nhanh, tia buồn bã này liền hóa thành ý cười nhẹ nhõm.

Không có bữa tiệc nào là không tàn.

Nhưng chỉ cần tương lai đầy hứa hẹn, thế là đủ rồi.

.

Tuy nhiên, trên đường trở về Thanh Ngọc Kiếm Tông, Thẩm Thanh Đường và Tần Di đã gặp phải một khúc nhạc đệm khiến họ phải thay đổi kế hoạch ban đầu.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường trong tay đang cầm ngọc bài truyền tin, có chút dở khóc dở cười nhìn Tần Di, nói: "Không biết là ai đã tiết lộ tin tức chúng ta sẽ trở về Thanh Ngọc Kiếm Tông, hiện tại ở bên đó đã có người tự xếp hàng nghênh đón chúng ta rồi, thành trấn xung quanh cũng có người đến góp vui…… Ca ca bảo chúng ta trở về Lăng Dương trước."

Tần Di nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, vẻ mặt của hắn trở nên kỳ lạ.

Hắn thực sự không thích cảm giác bị mọi người vây quanh.

Thế là Tần Di đáp lại: "Vậy chúng ta trở về Lăng Dương trước đi."

Thẩm Thanh Đường gật đầu, sau đó cúi đầu vỗ về cổ Thanh Điểu nói: "Làm phiền Thanh Điểu tiền bối, xin ngài đổi phương hướng, hai ta không đi Thanh Ngọc Kiếm Tông nữa."

Thanh Điểu khẽ kêu lên một tiếng rồi quay đầu bay lên không trung.

Sau khi biết được hai người sẽ trở lại Lăng Dương, trái tim của Thẩm Thanh Đường và Tần Di bất giác cùng bình tĩnh trở lại.

Gió nhẹ lướt qua hai người, Thẩm Thanh Đường không khỏi lén liếc nhìn Tần Di.

Ánh chiều tà soi chiếu gương mặt Tần Di, lặng lẽ phủ lên sườn mặt tuấn mỹ một tầng ánh sáng dịu dàng, sống mũi cao thẳng, mày kiếm nhếch cao, đôi môi mỏng xinh đẹp hơi mím lại, nhưng khóe môi khẽ cong lên không hiểu sao lại mang đến cho Tần Di một nét ấm áp ôn hòa như ngọc.

Thẩm Thanh Đường mím môi im lặng một lúc, nhớ tới nội dung trong truyền tin vừa rồi cậu không có trực tiếp nói ra, nhịn không được khẽ hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Mấy người kia thật quá đáng, thấy Tần Di hiện tại tu vi cao hơn xưa, dung mạo cũng đẹp hơn xưa liền muốn làm thiếp của Tần Di.

Chẳng lẽ Thẩm Thanh Đường cậu còn chưa đủ tốt sao, không xứng với Tần Di sao?

Lúc này, Tần Di không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn cũng cảm nhận được tâm trạng của Thẩm Thanh Đường không ổn.

Kế đó, Tần Di quay đầu nhìn Thẩm Thanh Đường, bất đắc dĩ hỏi: "Em sao vậy, sao lại đột nhiên không vui rồi?"

Thẩm Thanh Đường liếc nhìn Tần Di, thấy vẻ mặt bất đắc dĩ mang theo sự dịu dàng cưng chiều của Tần Di, cậu hơi giật mình, khóe môi cũng bất giác cong lên.

Sau đó, cậu đột nhiên thay đổi ý định nổi giận, nhẹ nhàng hỏi: "Em có đẹp không?"

Tần Di hơi sửng sốt, theo bản năng nhìn về phía Thẩm Thanh Đường, sau đó càng thêm bất đắc dĩ đưa mắt đi chỗ khác, hạ giọng nói: "Sao đột nhiên em lại hỏi chuyện này, Thanh Điểu tiền bối còn ở đây mà."

Thẩm Thanh Đường không nhận được câu trả lời mình muốn, khẽ nhíu mày, lập tức lại có chút không vui, lúc này cậu quay mặt đi, đưa tay vỗ nhẹ vào lưng Thanh Điểu, Thanh Điểu hiểu ý, lại kêu lên một tiếng rồi lập tức tăng tốc lao vào những đám mây ở phía trước.

Tần Di căn bản không biết được Thẩm Thanh Ngạn trong lúc truyền tin đã hố mình, lúc này hắn chẳng hiểu ra làm sao, nhưng hắn chỉ có thể cau mày mà thúc giục Thanh Điểu của mình nhanh chóng đuổi theo.

------oOo------

Chương 132: Người thì đẹp, bánh nếp thì thơm…

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 132: Người thì đẹp, bánh nếp thì thơm…

Bởi vì Thanh Điểu của Thẩm Thanh Đường bay quá nhanh, trước khi Tần Di đuổi kịp, Thẩm Thanh Đường đã đáp xuống động phủ nơi hai người từng ở trước kia.

Đợi đến khi Tần Di đuổi tới nơi, Thẩm Thanh Đường đã khóa cửa động, còn hạ thêm mấy đạo cấm chế.

Tần Di: …

Trầm mặc một hồi, Tần Di mới nhẹ vuốt Thanh Điểu đang ở bên cạnh mình, sau đó lấy ra hai quả trái cây màu đỏ đưa cho nó, nói: "Cả một đường đã làm phiền

tiền bối rồi, bây giờ hai ta đã đến nơi an toàn, xin tiền bối quay trở về."

Thanh Điểu dường như hiểu được lời của Tần Di, nó gật gật đầu, nhận lấy hai quả trái cây đỏ, kêu lên một tiếng rồi bay về phía chân trời.

Sau khi Thanh Điểu rời đi, Tần Di quay đầu nhìn về phía động phủ, lúc này cửa động đã đóng chặt, cấm chế ở bên trên còn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Tần Di yên lặng thở dài, đi đến trước cửa động, gõ nhẹ vào cửa hai lần, lại gọi tên Thẩm Thanh Đường, nhưng chỉ nhận lại sự im lặng, không có tiếng hồi đáp.

Có vẻ như lần này ai kia thực sự tức giận rồi.

Vốn dĩ với tu vi của Tần Di, muốn cưỡng chế phá vỡ cấm chế và cửa động của động phủ này cũng không phải việc gì khó, nhưng lúc này hắn cũng biết rõ, nếu thật sự làm như vậy, e là ai kia sẽ giận dỗi ba ngày ba đêm cũng không nguôi ngoai.

Nghĩ rồi nghĩ, Tần Di hơi do dự, sau đó lẳng lặng ngồi xuống trước cửa động.

"Sao em lại giận rồi? Cũng không nói cho ta biết vì sao." Hắn dựa vào cửa nhỏ giọng nói.

Bên trong vẫn yên tĩnh một mảnh, vừa nhìn liền biết là muốn Tần Di tự mình đoán đi.

Tần Di bất lực đợi một hồi, ngược lại cũng yên tâm hơn một chút — không có đáp lại chứng tỏ Thẩm Thanh Đường vẫn đang nghe, thôi vậy, chẳng phải là dỗ người sao, tuy tay nghề của hắn chưa cao lắm nhưng hắn cũng sẽ từ từ học được mà, có phải không?

Nghĩ đến đây, Tần Di hiếm khi đổi sang vẻ mặt càng thêm dịu dàng, dựa vào cửa nhỏ giọng nói vào bên trong: "Đi một quãng đường dài như vậy chắc là em cũng mệt rồi, có muốn ta nấu bánh nếp cho em ăn không?"

Rốt cuộc lần này bên trong cũng có động tĩnh.

"Được đó, vậy chàng nấu đi, nấu xong rồi mang đến cho em." Giọng nói hơi nghèn nghẹn nhưng dịu dàng của Thẩm Thanh Đường vọng ra từ bên trong.

Tần Di nghe thấy bất giác mừng rỡ, đang định đứng dậy lại phát hiện cửa động không hề có ý định mở ra.

Tần Di: …

Một lát sau, Tần Di bất đắc dĩ thấp giọng nói: "Em thật sự không muốn mở cửa cho ta sao?"

Thẩm Thanh Đường không vui nói: "Chỉ nấu bánh nếp thôi mà, mở cửa làm chi?"

Tần Di: …

Chẳng còn cách nào khác, cái hố mình tự đào phải tự mình lấp thôi.

Thế là Tần Di đành phải tìm cách đốt một đống lửa ở ngoài cửa, thậm chí còn không biết kiếm từ đâu ra một cái lò đồng dùng để chứa đá lửa, đặt một cái vạc nhỏ lên trên nó, bắt đầu vò gạo nếp nấu bánh nếp.

Khi Tần Di đang nấu bánh nếp, có một gương mặt xinh đẹp trắng nõn nhô ra khỏi bức tường cao trong động phủ, lộ ra một đôi mắt sáng ngời ranh mãnh, dè dặt nhìn về phía bên này.

Tần Di cảm giác được Thẩm Thanh Đường đang nhìn lén, hắn thầm cười một tiếng, cũng không vạch trần sự thật này mà không oán không trách tiếp tục nấu bánh nếp.

Chẳng mấy chốc, nước trong cái vạc nhỏ đã sôi lên, những viên nếp trắng nõn, béo ngậy lần lượt nổi lên mặt nước, cứ vậy mà nhấp nhô trong nước sôi, trông rất đáng yêu.

Bởi vì không có rượu nếp, nhưng có người ở thành Thiên Hoàn đã tặng cho Tần Di mấy vò rượu hoa quế nhà làm, bên trong còn ngâm hoa quế thơm lừng, cực kỳ ngọt.

Tần Di không thích nhận lễ vật lắm, nhưng biết Thẩm Thanh Đường thích nhất là mấy thứ ngọt ngào thơm phức này, lúc đó hắn đã lặng lẽ nhận lấy, không ngờ bây giờ lại có ích.

Thế là Tần Di liền rót rượu hoa quế vào trong vạc nhỏ, mùi thơm ngào ngạt lập tức tản ra.

Khói trắng lượn lờ, nước sôi trong chiếc vạc nhỏ sủi bọt ùng ục, bên trong là những viên nếp trắng nõn béo ngậy, điểm xuyết thêm những bông hoa quế vàng ươm, trông vô cùng đẹp mắt.

Tần Di cúi đầu rũ mi mắt, tóc đen xõa ra sau lưng, hai tay trắng nõn thon dài cầm một đôi đũa, lặng lẽ khuấy trong cái vạc nhỏ, khuấy lên một ít bọt trắng bồng bềnh, khung cảnh này thật dịu dàng yên tĩnh, đồng thời bốn phía xung quanh cũng tỏa ra hương thơm ngào ngạt báo hiệu có một món ngon sắp hoàn thành.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Thanh Đường đứng sau bức tường cao không khỏi âm thầm mím môi, lặng lẽ nuốt nước miếng.

Người thì đẹp, bánh nếp thì thơm…

Thẩm Thanh Đường thực sự đói bụng rồi.

Khi ở Thập Vạn Đại Hoang, Thẩm Thanh Đường bởi vì bản thể không thể hóa hình người nên cậu vốn dĩ không ăn được bất kỳ món ngon nào. Sau đó, thỉnh thoảng cậu chỉ được ăn một ít thịt tươi, đồ ngọt chỉ có trái cây để ăn, thật sự là nghẹn chết cậu rồi.

Bây giờ nhìn thấy những viên bánh nếp hoa quế thơm ngào ngạt đẹp mắt như vậy, Thẩm Thanh Đường có chút rục rịch muốn bỏ qua chuyện mình giận dỗi

rồi.

Mấu chốt chính là, Tần Di lúc nấu bánh nếp không có để ý gì hết, mắt thấy bánh nếp sắp nở ra hết rồi mà Tần Di vẫn còn chưa múc cho cậu.

Nhìn tới nhìn lui, Thẩm Thanh Đường vừa tiếc nuối và tức giận.

Cuối cùng cậu cũng không nhịn được nữa, ghé vào tường tức giận nói: "Chàng đừng có nấu nữa, nở ra hết rồi kìa!"

Tần Di im lặng cười cười, cũng không biểu hiện quá rõ ràng, lúc này mới lặng lẽ ngẩng đầu nói: "Ta còn tưởng em thích ăn mềm một chút."

Bốn mắt nhìn nhau, lỗ tai Thẩm Thanh Đường bất giác đỏ lên, sau đó cậu lại tức giận nói: "Em mới không thích ăn đồ mềm như vậy, chàng ngay cả em thích ăn gì cũng không biết."

Tần Di ánh mắt khẽ động: "Vậy là ta nhớ sai rồi sao, trước đây đồ ăn ta nấu vừa mềm vừa nhuyễn như vậy, hình như em cũng rất thích ăn mà."

Thẩm Thanh Đường: …

Còn không phải tại tay nghề nấu ăn của chàng quá tệ nên em phải chịu đựng đó sao.

Nhưng câu này bất luận như thế nào Thẩm Thanh Đường cũng không thể nói ra vào lúc này ngay tại đây, cậu mím mím môi, mặt hơi đỏ lên thúc giục: "Đừng nói nhảm nữa, mau múc ra cho em, mau lên!"

Lúc này, Tần Di thật sự không tranh cãi với Thẩm Thanh Đường về việc bánh nếp có mềm hay không nữa, hắn nghe lời Thẩm Thanh Đường, liền đi múc đầy một bát bánh nếp.

Thẩm Thanh Đường nói: "Em còn muốn thêm hoa quế nữa."

Tần Di buồn cười trong lòng, lại nghe lời cho thêm một ít rượu hoa quế thơm vào.

Lúc này, hắn cầm lấy cái bát, lặng lẽ đi tới cửa, nhỏ giọng nói: "Mở cửa nào, bánh nếp tới rồi."

Tần Di còn tự tin lần này mình sẽ có thể dỗ người thành công, nghĩ rằng khi cửa mở ra hắn sẽ thuận thế đi vào.

Nhưng hắn không ngờ rằng Thẩm Thanh Đường lại tinh ranh hơn hắn tưởng nhiều.

Tần Di đứng ở trước cửa, đợi một hồi lâu vẫn không có ai mở cửa cho hắn, Tần Di đang hoang mang thì đột nhiên có một sợi dây leo màu xanh nhạt từ phía trên vèo một cái phóng ra.

Tần Di giật mình, đợi khi hắn hoàn hồn lại, dây leo đã cướp đi bánh nếp từ trong tay hắn.

Tần Di: ? ? ?

Sau đó, Tần Di nghe thấy tiếng cười có chút ranh mãnh và đắc ý của Thẩm Thanh Đường vọng ra từ phía sau cánh cửa.

Tần Di: …

Bó tay luôn, Tần Di thở dài một hơi, chỉ có thể lại ngồi xuống trước cửa.

Lúc này, vầng trăng đã âm thầm leo lên bầu trời xanh thẳm, lặng lẽ và tỏa sáng khắp nơi.

Tần Di ngẩng đầu nhìn ánh trăng một hồi, lại nhìn mấy viên bánh nếp còn sót lại trong vạc nhỏ, cảm thấy không nên lãng phí, liền dứt khoát cầm lên ăn hết bánh nếp ở trong vạc một cách hờn giận.

Tần Di đang ăn bánh nếp ở ngoài cửa, than thở với trăng tròn, trong khi Thẩm Thanh Đường đang vui vẻ ăn bánh nếp ở trong cửa.

Bánh nếp hôm nay được nấu chung với rượu hoa quế thơm dịu, tăng thêm một loại hương thơm ngọt ngào khác, mùi vị cũng khác xưa.

Sau khi ăn một lúc, Thẩm Thanh Đường cảm thấy tâm tình tốt lên rất nhiều, lúc này cậu ngước nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, bất giác nghĩ đến khoảng thời gian tốt đẹp mà hai người đã cùng nhau trải qua.

Bây giờ, bọn họ lại trở về rồi.

Thật tốt.

Nghĩ đến đây, trái tim Thẩm Thanh Đường lại bị hương vị ngọt ngào của những viên bánh nếp hoa quế thơm phức làm cho nhũn ra, cậu im lặng một lúc rồi lặng lẽ đặt bát xuống, đi đến trước cửa, nhỏ giọng nói: “Bánh nếp ngon lắm, chàng có muốn thử một chút không?”

Cậu nghĩ, nếu Tần Di đáp lại, cậu sẽ nhường Tần Di một bước, để Tần Di đi vào.

Chuyện những người kia muốn gả cho Tần Di làm tiểu thiếp, cậu sẽ tạm thời không tính toán với Tần Di nữa.

Nhưng Thẩm Thanh Đường chẳng ngờ khi mình nói câu này xong, bên ngoài lại không có phản ứng gì, Thẩm Thanh Đường không nhịn được khẽ nhíu mày.

Chẳng lẽ Tần Di mất hứng rồi sao?

Nghĩ đến đó, Thẩm Thanh Đường do dự một lúc, sau đó buông xuống mặt mũi, gọi một tiếng nữa.

Kết quả vẫn không có ai đáp lại.

Bấy giờ Thẩm Thanh Đường cảm thấy hơi bất an.

Thẩm Thanh Đường không phải là người đa nghi, nhưng cậu thuộc loại người càng nghĩ sẽ càng lo lắng.

Cậu biết Tần Di tính khí bướng bỉnh, tuy rằng hắn chưa từng thật sự nổi giận với cậu, nhưng lúc bướng lên cũng rất đáng sợ.

Thẩm Thanh Đường xoắn xuýt trong lòng một hồi, thầm nghĩ Tần Di có thể đã tức giận bỏ đi rồi, cậu càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, liền vươn tay két một tiếng mở cửa ra.

Kết quả vừa mở cửa ra, Thẩm Thanh Đường liền giật mình sửng sốt.

Cậu nhìn thấy một cảnh tượng mà mình không bao giờ tưởng tượng ra được.

Trước cửa, chiếc vạc nhỏ và cái lò đồng nằm tán loạn trên mặt đất, may mắn là lửa đã được dập tắt rồi, còn Tần Di cứ thế mà dựa người vào cửa, cúi đầu, hình như đã ngủ say.

Nhìn thấy Tần Di như vậy, tim Thẩm Thanh Đường khẽ đập lỡ một nhịp, sau đó cậu bước nhanh về phía trước, đưa tay nhẹ nhàng vén mái tóc đang che mặt của Tần Di.

Kết quả là Thẩm Thanh Đường vừa vén tóc lên, cậu liền câm nín.

Khuôn mặt vốn trắng nõn như ngọc của Tần Di giờ phút này đã ửng đỏ một mảnh, lông mi thật dài rũ xuống khẽ run, môi mỏng hơi hé mở, dường như còn đang thì thào gì đó, đầy một vẻ say bất tỉnh nhân sự.

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một lúc, nhất thời dở khóc dở cười, cậu biết tửu lượng của Tần Di rất kém, nhưng cậu không thể ngờ Tần Di ăn mấy miếng bánh trôi nấu rượu hoa quế cũng có thể say được.

Thấy Tần Di như vậy, Thẩm Thanh Đường không khỏi thở dài, nhưng sau đó vẻ mặt lại bất giác dịu đi một chút.

Kế đó, Thẩm Thanh Đường yên lặng cúi người về phía trước, nắm lấy cánh tay Tần Di, muốn đỡ Tần Di đứng dậy.

Nhưng Thẩm Thanh Đường đâu có ngờ, vừa vươn tay muốn nắm lấy cánh tay Tần Di, trong nháy mắt đó, cậu đã bị Tần Di trở tay nắm chặt lấy cổ tay cậu.

Thẩm Thanh Đường bất ngờ kêu lên một tiếng, khi cậu ý thức được chuyện gì đang xảy ra, cậu đã bị ôm chặt lấy eo, ngã vào một vòng tay ấm áp và mạnh mẽ.

Khi cậu ngẩng đầu lên, liền bắt gặp một đôi mắt màu đỏ vàng cực kỳ sáng ngời mang theo ý cười nhàn nhạt, cậu mới muộn màng nhận ra —— mình đã bị lừa.

Thẩm Thanh Đường lại hơi tức giận rồi.

Lúc này, cậu đang giãy giụa muốn tách ra, Tần Di lại nhíu mày cảnh cáo: “Em còn trốn nữa, ta cũng sẽ tức giận.”

Thẩm Thanh Đường: …

Cảm nhận được sự do dự và cứng đờ của Thẩm Thanh Đường, Tần Di bình tĩnh cười một tiếng, đưa tay vuốt lọn tóc lòa xòa bên tai Thẩm Thanh Đường, cúi người lại gần, trước vẻ mặt có phần ỡm ờ của Thẩm Thanh Đường, với một tư thế không cho cự tuyệt hắn từ từ hôn lên đôi môi mỏng đỏ mọng vẫn còn hơi dính nước sau khi ăn bánh nếp của cậu.

Mặc dù Tần Di hôn rất chậm rãi, nhưng lại nóng bỏng cực kỳ, mang theo cảm giác xâm lược chiếm hữu mạnh mẽ.

Thẩm Thanh Đường bị hắn hôn, hai tai cậu đột nhiên đỏ lên.

Nhưng Thẩm Thanh Đường không ngờ hai câu nói tiếp theo của Tần Di lại khiến cho đôi gò má của cậu nóng bừng như thiêu đốt.

Vừa hôn Thẩm Thanh Đường, Tần Di vừa nhẹ nhàng cắn đôi môi mỏng mềm mại có mùi hoa quế thơm ngào ngạt, vừa trả lời câu hỏi mà Thẩm Thanh Đường đã hỏi lúc nãy.

“Ta đã ăn bánh nếp rồi, rất ngọt.”

“Để ta nếm thử của em xem, có phải cũng ngọt như vậy không?”

------oOo------

Chương 133: Giờ em chê ta không có tiền sao?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 133: Giờ em chê ta không có tiền sao?

Câu này của Tần Di quả thật khiến Thẩm Thanh Đường đỡ không nổi, mặt cậu đỏ rồi lại đỏ, cả người mềm nhũn trong lòng Tần Di.

Cơ mà lúc này Thẩm Thanh Đường vẫn giữ được một tia tỉnh táo, cuối cùng cậu kéo nhẹ tay Tần Di, nhỏ giọng nói: “Vào trong đi.”

Tần Di im lặng cười cười, tạm thời buông tha cho Thẩm Thanh Đường, sau đó bế bạch y nhẹ nhàng mềm mại ở trong lòng đứng dậy.

Cửa động lặng lẽ đóng lại sau lưng hai người, ngoài động phủ trăng sáng treo cao, trong động lại rực rỡ cảnh xuân.

.

Sáng sớm hôm sau, tia nắng dịu nhẹ đầu tiên lặng lẽ chiếu vào nhà, chiếu sáng cả căn phòng tràn ngập sức sống.

Thẩm Thanh Đường nằm trên giường, bọc trong chiếc chăn bông mềm mại, mái tóc đen nhánh xõa tung bên gối, đôi gò má trắng nõn xinh đẹp hơi ửng hồng, hàng mi dày cụp xuống, đôi môi mỏng hơi cong lên, như thể cậu đang mơ một giấc mơ cực kỳ ngọt ngào.

Tần Di lặng lẽ mặc áo khoác, nhìn chăm chú Thẩm Thanh Đường ở bên cạnh, cảm thấy trái tim mình lúc này mềm mại ngọt ngào như nụ cười trên môi Thẩm Thanh Đường.

Có điều bây giờ hắn vẫn nhớ mình còn có việc phải làm, nghĩ ngợi một chút, hắn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên vầng trán trắng nõn như ngọc của Thẩm Thanh Đường, sau đó lặng lẽ đứng dậy đi ra khỏi cửa.

Có một số việc, hắn vẫn phải hỏi Thẩm Thanh Ngạn, dù chết cũng phải hết trong minh bạch mới được.

Tối qua, Thẩm Thanh Đường suýt chút nữa đã lỡ miệng nói ra, nhưng cuối cùng cậu vẫn mím môi lắc đầu đỏ cả mặt cũng không chịu nói cho hắn biết vì sao cậu lại nổi giận.

Bây giờ Tần Di nghĩ kỹ lại, hắn cảm thấy chuyện này có thể liên quan đến lần truyền tin đó của Thẩm Thanh Ngạn, nếu Thẩm Thanh Đường đã giận dỗi không muốn nói ra, hắn cũng có thể đi hỏi Thẩm Thanh Ngạn.

Nhưng Tần Di chẳng ngờ trước khi hắn truyền tin hỏi Thẩm Thanh Ngạn thì hắn đã nhận được hai tin nhắn đến từ Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong.

Đều là hỏi có phải hắn tìm người khác rồi không, không cần Thẩm Thanh Đường nữa sao.

Tần Di: ? ? ?

Lúc này Tần Di mới ý thức được có gì đó không đúng, lập tức truyền tin trở về hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Kết quả hỏi xong, Tần Di liền câm nín.

Vậy mà lại có một sự hiểu lầm tai hại như vậy…

Thì ra những việc làm của Tần Di và Thẩm Thanh Đường ở Thiên Hoàn đã được truyền bá khắp giới tu chân, nhưng vì Thẩm Thanh Đường không để lại tên hay tiết lộ thân phận nên nhiều người đều ngầm thừa nhận Tần Di và đại năng kinh tài tuyệt diễm đã cứu Thiên Hoàn ngày đó là một cặp.

Còn mọi người ở Thanh Ngọc Kiếm Tông trước đây chỉ nhìn thấy Thẩm Thanh Đường vài lần, chỉ có ấn tượng mơ hồ, nhưng họ thế nào cũng không thể liên kết Thẩm Thanh Đường với đại năng kinh tài tuyệt diễm kia.

Thế là, hiểu lầm nảy sinh.

Người ta nói rằng kể từ khi Tần Di trở nên lợi hại liền đứng núi này trông núi nọ, không muốn sống với người đạo lữ thuở ban đầu nữa mà thông đồng với

một đại năng xinh đẹp khác, có người mới rồi.

Vì vậy những người đó càng thêm chủ động, đều cho rằng nếu đã như vậy, xem ra Tần Di không phải chỉ độc sủng một người, cho nên gả con gái hoặc con trai của mình cho Tần Di làm thiếp để kết thân xem ra cũng là chuyện tốt nha!

Sau đó, những tin tức này dần dần lan truyền, biến thành Tần Di tính cách trăng hoa, thấy một người liền yêu một người, chỉ cần có tu sĩ xinh đẹp lợi hại chủ động đến gần là có thể khiến hắn từ bỏ người bạn đời ban đầu của mình.

Tần Di: …

Thảo nào hôm qua Thẩm Thanh Đường lại giận hắn như vậy.

Cũng may là mấy ngày nay Thẩm Thanh Đường đều ở bên cạnh hắn, nếu không thì ngay cả Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong cũng nghĩ như vậy, hắn có mọc thêm cái miệng cũng không thể giải thích rõ ràng.

Nghĩ đến đây, Tần Di nhanh chóng truyền tin trở lại, giải thích cặn kẽ tình hình cụ thể cho Cung Phất Vũ và Lê Trường Phong, cuối cùng còn mời họ nếu có thời gian rảnh thì đến thành Lăng Dương chơi.

Giải thích xong, Tần Di mới có chút yên tâm.

Không phải hắn sợ những tin đồn đó, mà hắn chỉ sợ những tin đồn như vậy lại đến tai Thẩm Thanh Đường, sau đó Thẩm Thanh Đường có khi sẽ lại dày vò hắn nhiều hơn.

Truyền tin xong, Tần Di đang định làm thêm một bát bánh nếp nữa để dỗ Thẩm Thanh Đường, thì trong phòng đã truyền ra giọng nói mỏng manh, mềm mại mà lười biếng của Thẩm Thanh Đường vừa mới tỉnh dậy.

“Lan Đình, chàng đâu rồi?”

Tần Di tim đập thình thịch, lập tức chẳng màng đến chuyện gì nữa, đáp lại: “Ta ở đây.”

Nói xong, hắn xoay người đi vội vào phòng.

Kết quả Tần Di vừa vào phòng, liền bị hai sợi dây leo màu xanh quấn lấy, hắn không kịp đề phòng liền bị trói đứng ở đó.

Tần Di: …

Đành chịu, lúc này Tần Di tự biết mình đuối lý, cũng không dám giãy giụa, chỉ có thể để mặc cho hai sợi dây leo kéo mình tới trước giường.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường dùng ngón tay khều một lọn tóc bên tai Tần Di, sau đó lặng lẽ nhìn Tần Di bằng một đôi mắt trong veo xinh đẹp, nói: “Sao thế, mới sáng sớm đã lén lén lút lút, chàng truyền tin cho nhân tình nào rồi?”

Tần Di vừa nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy liền bừng tỉnh đại ngộ —— vừa rồi Thẩm Thanh Đường giả vờ không tỉnh, kỳ thực chính là đang nhìn hắn.

Tần Di cười bất đắc dĩ nói: “Trừ em ra còn có ai chứ, đã biết còn hỏi.”

Thẩm Thanh Đường khẽ hừ một tiếng, không hài lòng nói: “Chàng bây giờ là thiếu niên anh hùng của tu chân giới rồi, ai ai cũng thích chàng, nói không chừng có cô cậu xinh đẹp nào đó đã lấy được thông tin của chàng, lén lút truyền tin cưa cẩm chàng thì sao?”

“Vậy là em ghen từ hôm qua đến hôm nay luôn hả?”

Thẩm Thanh Đường: …

Sau đó Thẩm Thanh Đường yên lặng xoay người vùi mình vào trong chăn.

Trong lòng cậu rất không vui nhưng cũng biết mình đuối lý nên không thể làm ầm ĩ lên được.

Dù sao ban đầu không muốn công khai danh tính cũng là do Thẩm Thanh Đường không muốn quá khoe khoang, nên để Tần Di một mình lộ diện gánh vác phần lớn trách nhiệm, nhưng cậu đâu có ngờ hành động này không hiểu sao lại mang đến cho Tần Di một đống nợ đào hoa chứ.

Nếu biết sớm hơn, cậu đã thừa nhận đó là mình rồi.

Bây giờ ầm ĩ thành như vậy, trong lòng cậu cảm thấy rất khó chịu.

Thấy Thẩm Thanh Đường như vậy, Tần Di thở dài một hơi, sau đó đi đến bên giường, ôm lấy cậu từ phía sau, dịu dàng nói: “Nếu đã như vậy, ngày mai ta sẽ đích thân làm sáng tỏ, có được không?”

Thẩm Thanh Đường hơi giật mình, sau đó cau mày lắc đầu, chống cằm: “Thôi bỏ đi.”

“Sao vậy?”

Thẩm Thanh Đường liếc nhìn Tần Di: “Mọi người đều biết chàng độc lai độc vãng, tính tình lạnh lùng nên bọn họ không dám tùy tiện quấy rầy chàng, nhưng em thì khác, tin tức này mà truyền ra, phụ thân, mẫu thân và ca ca, còn có các sư tôn nữa, chẳng phải họ sẽ bị những người đó làm phiền chết sao?”

Tần Di nhíu mày: “Thì ra là vậy sao?”

Thẩm Thanh Đường nhất thời mất cảnh giác đã nói ra lời trong lòng, lúc này tim cậu đập lệch một nhịp, không khỏi lén liếc nhìn Tần Di.

Tần Di lúc này cũng yên lặng nhìn cậu, nhưng thần sắc lại không nhìn ra vui buồn.

Thẩm Thanh Đường mím môi, nhỏ giọng nói: “Những gì em nói đều là sự thật mà.”

Tần Di đột nhiên nhìn dáng vẻ yếu đuối nhát gan của Thẩm Thanh Đường, trong lòng cảm thấy buồn cười, lúc này hắn nhéo nhéo khóe môi cậu nói: “Hiểu rồi, ý em là —— cứ đợi trận sóng gió này tự trôi qua thôi phải không?”

Thẩm Thanh Đường yên lặng gật đầu.

“Vậy em còn ghen không?”

Thẩm Thanh Đường hai má hơi ửng hồng, ngượng ngùng thì thào nói: “Chuyện này em cũng đâu khống chế được.”

Tần Di lại bất đắc dĩ cười cười, sau đó chọt chọt chiếc mũi xinh đẹp của Thẩm Thanh Đường, trầm giọng nói:

“Em như vậy là có ý gì, không cho ta làm sáng tỏ, lại còn muốn ghen tuông? Người bá đạo vô lý nhất trên đời này chỉ có mình em thôi.”

Thẩm Thanh Đường mím môi, lại cắn môi một cái, sau đó tức giận nói: “Em cũng đâu có quản được.”

Giống như một đứa trẻ hư nổi giận lên bắt đầu chơi xấu.

Tần Di trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ, nhìn Thẩm Thanh Đường một hồi, lo lắng không biết nên dỗ cậu như thế nào, nhưng Thẩm Thanh Đường lại đột nhiên suy tư gì đó, sau đó đỏ mặt quay đầu lại nhào tới, hôn một cái thật mạnh lên môi hắn.

Đôi môi của Thẩm Thanh Đường mềm mại ngọt ngào, thoang thoảng hương thơm của nụ hoa chớm nở buổi sáng, nụ hôn vừa gấp vừa nhanh như vậy nhất thời khiến Tần Di choáng váng đầu óc.

Tần Di còn chưa kịp hoàn hồn, Thẩm Thanh Đường đã vươn tay ôm chặt lấy hắn, nhẹ nhàng vùi đầu vào trong lòng hắn, coi mình như một con đà điểu, nhỏ giọng nói: “Được rồi, dỗ chàng rồi đó, chàng không được so đo với em nữa.”

Tần Di trầm mặc một hồi, khi tỉnh táo lại, quả thực không biết nên nói gì nữa.

Nhưng khi cúi đầu liếc nhìn gò má tuyết trắng hơi ửng hồng trong lòng, Tần Di chỉ có thể vươn tay, chậm rãi ôm lấy vòng eo thon vào lòng, yên lặng mỉm cười, trong mắt tràn đầy sự cưng chiều và bất đắc dĩ.

Còn có thể làm gì được nữa?

Chỉ có thể nuông chiều em ấy thôi.

Dù sao đầu năm nay, hiếm khi tìm được một người bạn đời biết tự cho mình bật thang đi xuống như vậy, vẫn nên trân trọng mới được.

.

Vốn dĩ Tần Di cho rằng trò khôi này này đã kết thúc mỹ mãn rồi.

Chỉ cần hắn nhẹ nhàng và kiên nhẫn, theo thời gian, những tin đồn nhảm nhí đó sẽ qua đi, mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

Nhưng Tần Di thực sự đã đánh giá thấp sự khao khát của những tu sĩ tu chân giới đối với đại năng rồi.

Sự im lặng của hắn không khiến những người đó biết khó mà lui, mà còn khiến không ít người trong số họ mò đến thành Lăng Dương, sử dụng đủ loại phi hành khí, linh sủng và người hầu đến để gửi bái thiếp tới cửa nhà họ mỗi ngày.

Có người táo bạo hơn còn gửi kèm tranh chân dung của chính mình hoặc của nhi tử, nhi nữ nhà họ.

Tần Di: …

Thẩm Thanh Đường mấy ngày trước còn tức giận, mấy ngày nay sức khỏe cậu khá hơn, cũng không biết lấy hơi sức ở đâu ra, vậy mà còn cầm từng tấm bái thiếp đó bắt đầu xem nội dung và tranh chân dung ở bên trong.

Tần Di đã giành lại đốt đi rất nhiều, nhưng ngặt nỗi có quá nhiều người gửi bái thiếp tới, hắn cũng không thể đánh đuổi người ta đi, hơn nữa còn có một số người để lại yêu thú của mình rồi bỏ chạy…

Thật không thể đề phòng mà.

.

Hôm nay Thẩm Thanh Đường ngồi vào bàn tiếp tục xem những tấm bái thiếp đó, lúc này tay trái cậu đang cầm bái thiếp, tay phải chống cằm, trên người mặc một chiếc áo choàng màu tím viền bạc thêu hoa hải đường mà Cung Phất Vũ đã tặng cho cậu.

Mặc dù chiếc áo choàng này vô cùng lộng lẫy kiêu sa, nhưng không hiểu sao khi khoác lên người Thẩm Thanh Đường, nó lại bị khí chất thanh nhã của Thẩm Thanh Đường lấn át, tăng thêm một chút uyển chuyển điềm đạm.

Hơn nữa màu sắc của bộ quần áo rất hợp với nước da của Thẩm Thanh Đường, khiến cần cổ và cổ tay lộ ra ngoài của cậu càng thêm thanh tú trắng trẻo.

Một đầu tóc dài đen nhánh được trâm bạch ngọc quấn lên, lộ ra một bên mặt xinh đẹp vô song, cậu ngồi ở đó đẹp như một bức tranh vẽ mỹ nhân.

Đáng lẽ là một hình ảnh cực kỳ mỹ lệ, nhưng Tần Di giờ phút này bưng trà đi vào, nhìn thấy, chỉ cảm thấy đầu đau nhức.

Lúc này Tần Di bình tĩnh thở dài, đặt đồ uống xuống cạnh Thẩm Thanh Đường, ngồi xuống nói: “Mấy ngày trước Thanh Dung tiền bối đã gửi đến một số phương pháp tu luyện của linh thực vật, nhờ em giúp biên soạn chúng thành tài liệu giảng dạy, em xem chưa?”

Thẩm Thanh Đường không ngẩng đầu lên: “Em đã xem rồi, cũng trả lời lại rồi.”

Tần Di: …

Lúc này, Thẩm Thanh Đường lại ngước mắt lên, đưa tay cầm một tấm bái thiếp qua, cười nói: “Lan Đình, chàng xem cái này đi.”

Tần Di vốn định trực tiếp từ chối, nhưng khi thấy tên của Thẩm Thanh Đường được nhắc đến trong bái thiếp, trong lòng không khỏi rung lên hồi chuông cảnh

báo.

Sau đó Tần Di nghiêm túc xem qua, sau khi xem xong, sắc mặt Tần Di nhất thời trở nên cực kỳ khó coi.

Hóa ra tấm bái thiếp này còn tìm một lối tắt khác, thay vì nói Tần Di, thì bái thiếp này lại khen ngợi Thẩm Thanh Đường, nói rằng nếu Thẩm Thanh Đường rộng lượng giúp mai mối thành công, hứa sẽ cho Thẩm Thanh Đường mười vạn linh thạch thượng phẩm, gửi đến Thẩm gia hoặc đến đây cũng được.

Tần Di: …

Lúc này, Thẩm Thanh Đường bưng má, cười híp mắt nhìn Tần Di, chậm rãi nói: "Mấy ngày nay em xem hết bái thiếp rồi, phát hiện có không ít tu sĩ giàu có như vậy. Em tính rồi, nếu chàng lấy một trăm tám mươi tiểu thiếp, em sẽ kiếm được hơn một ngàn vạn linh thạch, còn có rất nhiều pháp khí cực phẩm — chàng không biết những vị đại năng này cất giấu biết bao nhiêu là báu vật đâu, thật là khiến người mở mang tầm mắt mà."

Nghe Thẩm Thanh Đường nói vậy, Tần Di im lặng hồi lâu.

Cuối cùng, hắn bình tĩnh ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn Thẩm Thanh Đường.

Ban đầu Thẩm Thanh Đường còn cười, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt trầm lặng của Tần Di, tim cậu đập lệch một nhịp, thế là không cười nữa.

Nhưng ngay sau đó, Tần Di nói ra một câu lại khiến Thẩm Thanh Đường phì cười ra tiếng, cười đến nỗi cả người run rẩy nằm trên bàn, không ngồi dậy được.

Chỉ thấy trong mắt Tần Di hiện lên vài phần tức giận, vẻ mặt nghẹn khuất nói: "Giờ em chê ta không có tiền sao?"

------oOo------

Chương 134: Có một người bạn đời tuyệt thế vô song như vậy, ai lại muốn lấy người khác nữa chứ?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 134: Có một ngườibạn đời tuyệt thế vô song như vậy, ai lại muốn lấy người khác nữa chứ?

Vốn dĩ nhìn thấy bộ dạng tức giận của Tần Di, Thẩm Thanh Đường nên dỗ dành hắn, nhưng nghĩ đến đống bái thiếp chất như núi mấy ngày nay, Thẩm Thanh

Đường cũng không thèm dỗ hắn nữa, cười xong còn nhìn Tần Di hỏi: "Chàng nói xem?"

Chàng nói xem?

Ba chữ này lần nữa xát muối vào trái tim Tần Di.

Thấy bộ dạng Thẩm Thanh Đường cười như thể sợ thiên hạ không loạn, Tần Di rốt cuộc cũng hiểu, chuyện này nếu không giải quyết triệt để, có lẽ mình không thể sống yên ổn hết kiếp này.

Lúc này, hắn mới yên lặng nhìn Thẩm Thanh Đường một lúc, sau đó lạnh lùng đứng dậy nói: "Ta không biết. Còn có chuyện, ta đi ra ngoài trước."

Nói xong, Tần Di sa sầm mặt mày đi ra ngoài.

Thấy Tần Di như vậy, Thẩm Thanh Đường không khỏi cong môi lên, cảm thấy người nào đó càng ngày càng nhỏ mọn.

Nhưng lần này cậu vẫn không có ý định dỗ người – lần nào cũng phải để cậu dỗ, không phải mất mặt lắm sao.

Hơn nữa loại chuyện này, phải là Tần Di dỗ cậu mới đúng chứ.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Đường an tâm hơn nhiều, sau đó cậu lại lấy những tấm bái thiếp ra, cẩn thận lật xem, vừa lật, Thẩm Thanh Đường vừa nghĩ, những đại năng này thật giàu có, cho dù sau này không kết thân thì cũng có thể lôi kéo chút quan hệ.

Ai biểu Tần Di nghèo như thế, nghèo đến mức không phù hợp với thân phận của một đại năng chút nào?

Mặc dù Thẩm gia vẫn có chút tiền tiết kiệm, nhưng nhiêu đó vẫn không đủ.

Thẩm Thanh Đường ở bên này đã từ từ sắp xếp mạng lưới giao tiếp trong tương lai cho Tần Di, nhưng cậu không hề biết rằng Tần Di hiện giờ lại đang làm một việc lớn – một việc lớn hoàn toàn đi ngược lại với suy nghĩ hiện tại của cậu.

Ba ngày tiếp theo, Tần Di rõ ràng không còn niềm nở với Thẩm Thanh Đường nữa, Thẩm Thanh Đường cảm thấy Tần Di có điều gì đó không ổn nhưng cũng phớt lờ hắn.

Mặc dù Thẩm Thanh Đường có đôi lúc sẽ ghen tuông, nhưng cậu sẽ không ghen tuông với người khác một cách mù quáng, cùng lắm là cậu bực mình vì Tần Di không hiểu phong tình, nhưng cậu cũng biết rõ với tính cách của Tần Di sẽ không bao giờ động tâm với một người mà chàng ấy chưa từng gặp mặt.

Vì vậy, Thẩm Thanh Đường yên tâm điều tra thông tin liên lạc và gia cảnh của những người đại năng giàu có kia, định đợi cho trận sóng gió này qua đi sẽ dẫn Tần Di đến thăm hỏi từng người một.

Có lẽ cũng có thể tìm được một con đường mới cho Tần Di – tuy rằng cậu không ngại Tần Di nghèo, nhưng nếu một đại năng nghèo quá sẽ bị người ta chê

cười.

Hiện tại Tần Di giận dỗi thì cứ để chàng ấy giận đi, dù sao qua một thời gian nữa sẽ ổn thôi.

Thẩm Thanh Đường nghĩ như vậy.

Nhưng Thẩm Thanh Đường thật không ngờ Tần Di lại để tâm đến chuyện này đến vậy.

.

Ba ngày sau, sáng sớm

Hôm qua Thẩm Thanh Đường sắp xếp danh sách liên lạc và trả lời thư của Cố Thanh Dung và Thanh Ngọc Kiếm Tông đến tối muộn, hơn nữa, cậu còn có thói quen nằm ỳ trên giường nên không thể dậy được.

Với lại…… tối hôm qua người nào đó còn cẩn thận thêm một số dược liệu vào trà của Thẩm Thanh Đường, thế là Thẩm Thanh Đường một giấc liền ngủ cho tới sáng.

Lúc này, tu sĩ đến từ khắp nơi đã tụ tập trước cửa động phủ của hai người, đầu người chen chúc, tất cả đều tò mò nhìn vào trong động phủ đóng kín cửa.

Bởi vì hai ngày trước Tần Di đã truyền tin đến toàn bộ giới tu chân, nói rằng hôm nay hắn sẽ cho mọi người một lời giải thích công đạo về vấn đề đạo lữ và nạp thiếp.

Rất nhiều tu sĩ đều suy đoán, Tần Di triệu tập tất cả mọi người đến đây, có phải là cho rằng những người đến cầu hôn đều là đại năng, có phải sẽ thu nhận toàn bộ hay không?

Cũng có người cho rằng, có lẽ Tần Di định giải trừ khế ước phu thê với đạo lữ, muốn mọi người làm chứng, tránh cho sau này đạo lữ dây dưa không dứt.

Đủ loại suy đoán trồi lên, nhưng không cái nào đoán đúng tâm tư thật sự của Tần Di.

Ngược lại, càng ngày càng có nhiều người đến xem náo nhiệt.

Mắt thấy đã đến giờ Ngọ, thời gian Tần Di ước định với mọi người đã đến, thế là đám tu sĩ đều ngóng trông Tần Di mau chóng xuất hiện, cho bọn họ một câu trả lời thuyết phục.

Có người thậm chí còn mang của hồi môn tới, nói là để cho Tần Di liếc mắt một cái liền vừa ý.

Làm cho mấy tu sĩ khác ghen tị đến đỏ mắt, thầm nghĩ cách tốt như vậy, tại sao mình lại không nghĩ ra chứ?

Ngay khi mọi người mang theo suy nghĩ riêng chờ đợi Tần Di xuất hiện, cửa động rốt cục cũng kẽo kẹt một tiếng, chậm rãi mở ra từ bên trong.

Không ít tu sĩ đứng ở phía trước dựa vào tu vi và địa vị cao của mình muốn trực tiếp xông lên để tiếp cận Tần Di trước.

Nhưng chẳng ai ngờ đúng lúc này, uy áp mạnh mẽ đột nhiên trút xuống, một đạo kiếm quang băng lãnh từ trên trời giáng xuống trước mặt mọi người như sấm sét.

Nhất thời giữa mọi người và cửa động bị ngăn cách bởi một cái hố sâu vô hình không thể vượt qua.

Mọi người: ! ! !

Khói bụi bay mù mịt, các tu sĩ sợ hãi lùi xa ba thước.

Sau đó, một giọng nói lạnh lùng lặng lẽ vang lên từ bầu trời phía trên động phủ.

“Các vị tiền bối xin tự trọng, đây là động phủ riêng của Tần Di, xin các vị đừng quá tùy tiện.”

Nhưng vào lúc này, khói bụi bay đi, tất cả tu sĩ rốt cục cũng nhìn rõ một đòn lợi hại vừa rồi của Tần Di.

Lúc này, trên mặt đất trước sơn động của Tần Di, có một vết kiếm thật sâu, sâu đến ba trượng, mặt đất xung quanh bị cháy đen, thậm chí còn phát ra ánh sáng đỏ như ngọn lửa.

Mọi người không khỏi lộ ra vẻ mặt sợ hãi không thôi.

Kỳ thật rất nhiều tu sĩ muốn nhân cơ hội này đến để nghiệm chứng thực lực của Tần Di, nhưng nhìn thấy một đường kiếm khí Tần Di đánh xuống, liền biết Tần Di xác thực có bản lĩnh thực sự, không thể khinh thường.

Thấy vậy, các tu sĩ hai mặt nhìn nhau, không còn dám làm càn nữa, bình tĩnh lui về phía sau mấy bước.

Sau đó, hắc y lặng lẽ từ không trung đáp xuống, bay lơ lửng phía trên cửa động.

Tuy rằng Tần Di lúc này đã thu lại khí thế và uy áp trên người, nhưng khi mọi người nhìn thấy hắn một thân hắc y lặng yên xuất hiện phía trên động phủ, tim vẫn không khỏi đập thình thịch.

Quả nhiên là cao thủ, Tần Di xuất hiện từ lúc nào bọn họ cũng không biết.

Mà lúc này, Tần Di rốt cục cũng lên tiếng.

“Cảm tạ sự ưu ái của các vị tiền bối đã sẵn lòng làm mai cho Tần Di. Chỉ là Tần Di và đạo lữ thành thân đã lâu, tình cảm sâu đậm, cũng cực kỳ quý trọng, không có ý định nạp thiếp, cũng không muốn kết đạo lữ lần nữa, mong các vị tiền bối thông cảm.”

Nói xong, Tần Di chậm rãi chắp tay hành lễ với các tu sĩ ở trước sơn động.

Các tu sĩ hai mặt nhìn nhau, cuối cùng có người nhịn không được hỏi: “Tần chân nhân, ngài là không thích bọn ta, hay là thật sự yêu thương đạo lữ? Dù sao

trước giờ đều hiếm khi thấy ngài xuất hiện cùng đạo lữ, ngay cả khi ở Thiên Hoàn, ngài cũng xuất đầu lộ diện cùng một vị đại năng khác."

"Ngài không thích thì cứ nói thẳng, nhưng đừng dùng cách này để qua loa với bọn ta."

Tu sĩ này vừa dứt lời, tất cả mọi người đều phụ họa theo.

Dù sao sự tích của Tần Di và vị "đại năng mỹ nhân" cũng đã truyền khắp tu chân giới, mắt thấy mới tin được.

Ngay tại lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, cho rằng Tần Di không muốn lấy thê thiếp chỉ là cái cớ, thực chất là có tư tình với vị đại năng kia, thì có một giọng nói cực kỳ trong trẻo tao nhã giống như ngọc thạch chạm vào nhau đột nhiên vang lên trong động phủ yên tĩnh.

"Lan Đình, mới sáng sớm chàng đứng trên cao như vậy làm gì?"

Mọi người: ? ? ?

Sau đó, mọi người không tự chủ được theo giọng nói êm tai đó nhìn qua——

Một thân bạch y trắng thuần thư thái duyên dáng đứng ở trong sân, gió thoảng qua khiến lớp sa mỏng khoác bên ngoài nhẹ nhàng bay múa, dường như có thể theo gió bay đi bất cứ lúc nào.

Một đầu tóc dài đen như ngọc thạch bung xuống, tùy ý xõa ra sau lưng, làm nền cho gương mặt tuyệt diễm đẹp như băng tuyết kia, khiến cho mọi người bất giác nín cả thở.

Thần tiên từ đâu đến đây?

Trong đầu mọi người không hẹn mà cùng xuất hiện ý nghĩ này.

Giờ phút này, vô số ánh mắt lặng lẽ rơi vào bạch y duyên dáng ở trong sân, trong mắt hiện lên một loại kinh ngạc không nói nên lời.

Không ngờ trên đời này lại có người tuyệt thế đến vậy…

Nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, Tần Di nãy giờ vẫn lơ lửng ở trên cao trái tim bất giác thắt lại, sau đó hắn phất tay, trong sân đột nhiên bốc lên sương mù, lập tức che mất bóng dáng của Thẩm Thanh Đường.

Giây tiếp theo, cánh cổng của động phủ liền két một tiếng đóng sầm lại trước mặt mọi người.

Khi tất cả các tu sĩ sực tỉnh lại dồn dập lao về phía trước để nhìn tiếp thì cấm chế ở trên cửa đã chặn họ lại hoàn toàn.

Nhất thời có kẻ thở dài tiếc nuối, có kẻ vui vẻ buông xuôi, cũng có kẻ ngưỡng mộ cảm khái không thôi.

Nhưng đồng thời, mọi người cũng đều nhất trí từ bỏ ý định lôi kéo kết thông gia với nhà này – có một người bạn đời tuyệt thế vô song như vậy, ai lại muốn lấy

người khác nữa chứ?

Thảo nào Tần Di lại một mực giấu diếm như vậy, thì ra vì nguyên nhân này.

Nhưng đồng thời, cũng có người cẩn thận phát hiện ra, người vừa mới xuất hiện trong động phủ, chính là vị đại năng đã cùng Tần Di giải cứu Thiên Hoàn!

Trong lúc nhất thời, tất cả tu sĩ đều bàn tán xôn xao cả lên, còn hăng hái hơn cả lúc nãy, thậm chí có người vốn dĩ chỉ đến đây xem náo nhiệt, hiện tại lại không nỡ rời đi, nghĩ rằng có thời gian lại đến nhìn một chút?

.

Lúc này, trong động phủ.

Tần Di sắc mặt đen thui ôm Thẩm Thanh Đường còn hơi buồn ngủ tựa vào vai mình, trong lòng vô cùng nén giận, nhưng hắn lại không thể nổi nóng, chỉ có thể nhíu mày, trầm giọng nói: "Em ngoan ngoãn nghỉ ngơi không được sao, sao lại đột nhiên chạy ra ngoài?"

Thẩm Thanh Đường bị ảnh hưởng bởi dược liệu của tách trà tối qua, hiện tại vẫn còn hơi buồn ngủ, cậu nhắm hờ hai mắt, khẽ dựa vào vai Tần Di, mang theo chút oán trách nũng nịu, nhẹ nhàng nói: "Em khát nước, gọi chàng rót cho em ít nước, chàng lại không trả lời em, em chỉ còn cách tự mình đứng dậy."

Tần Di lấy làm kinh ngạc khi nghe những lời này của Thẩm Thanh Đường, lửa giận trong lòng cũng bay biến đi mất.

Sau đó, hắn nhìn xuống đôi gò má trắng nõn của Thẩm Thanh Đường bởi vì ngủ quá lâu mà có hơi ửng hồng, thở dài một hơi, hắn nhẹ nhàng cúi xuống, bế người lên.

Thẩm Thanh Đường lúc này vẫn còn đang mơ màng, Tần Di bế cậu lên, cậu liền tự nhiên nghiêng người về phía trước, ngoan ngoãn tựa vào lòng Tần Di.

Đến lúc này, một tia không vui còn sót lại trong lòng Tần Di cũng biến mất.

Bế Thẩm Thanh Đường trở về phòng, Tần Di rót trà cho cậu, ôm cậu vào lòng nói: "Sau này không được chạy lung tung như vậy nữa."

Thẩm Thanh Đường nhấp một ngụm trà đào ngọt ngào để làm dịu cổ họng khô khốc, rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, sau đó hàng mi dài khẽ run, cuối cùng cậu cũng nhớ lại cảnh tượng vừa nhìn thấy.

Sau đó, Thẩm Thanh Đường không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn Tần Di với vẻ mặt khó hiểu, nhẹ giọng hỏi: "Sao hôm nay có nhiều người đến động phủ của chúng ta như vậy? Chẳng lẽ có sự kiện gì mà em không biết sao? "

Tần Di: …

------oOo------

Chương 135: Ta ghen tị.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 135: Ta ghen tị.

Thấy Tần Di trầm mặc không trả lời, hơn nữa vẻ mặt còn có chút không vui, Thẩm Thanh Đường suy tư một lúc, nghĩ dù sao mình cũng đã làm xong danh sách liên hệ rồi, nên nắm lấy tay Tần Di, lặng lẽ chuyển đề tài: "Thật ra có một chuyện mấy ngày nay em vẫn luôn làm chuẩn bị, cũng không có thời gian nói cho chàng biết."

Tần Di lấy lại tinh thần, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Thẩm Thanh Đường nói với Tần Di về chuyện danh sách liên hệ, sau đó ánh mắt sáng ngời nghiêm túc nói: "Chúng ta cũng không có lợi dụng bọn họ, nếu bọn họ đồng ý, chúng ta có thể giúp bọn họ cải thiện vườn thuốc và phương pháp chăn nuôi yêu thú, đôi bên cùng có lợi. Chỉ là có thêm một công việc mà thôi. Lan Đình, chàng thấy thế nào?"

Tần Di: …

Sắc mặt Tần Di quái lạ hồi lâu, nhìn khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn của Thẩm Thanh Đường, cuối cùng hắn không nhịn được nói: "Mấy ngày nay em bận rộn chính là vì chuyện này sao?"

Thẩm Thanh Đường trả lời như lẽ đương nhiên: "Đúng vậy, bằng không thì chàng cho rằng em sẽ thực sự ghen tuông thành ra như vậy sao?"

"Chẳng phải ngu ngốc lắm sao?"

Nhìn thấy nụ cười tinh ranh trên mặt Thẩm Thanh Đường, vẻ mặt Tần Di hơi sững lại, hai tai nóng bừng lên— hắn thật sự mụ đầu rồi, đúng là thật sự trở thành tên đại ngốc như lời Thẩm Thanh Đường nói…

Một lúc sau, Tần Di mới có chút bình tĩnh lại, sau đó khó khăn ướm hỏi: "Nếu như ta nói, ta tạm thời không muốn làm những công việc này thì sao?"

Thẩm Thanh Đường hơi sửng sốt: "Nếu chàng không muốn ra mặt, em cũng có thể đi thử, nhưng e rằng không hữu dụng bằng sự xuất hiện của chàng."

Đôi môi mỏng của Tần Di mấp máy, do dự không nói nên lời, nhưng nhìn vẻ mặt rạng rỡ chờ đợi của Thẩm Thanh Đường, hắn vẫn không dám nói cho Thẩm Thanh Đường biết chân tướng sự việc, trầm mặc hồi lâu, chỉ có thể vươn tay vén chăn cho Thẩm Thanh Đường, lời ít mà ý nhiều nói: "Em tốt nhất là chờ sức khỏe tốt hơn rồi lại nói đi, dạo này bận rộn như vậy lại gầy đi rồi."

Thẩm Thanh Đường không hề nghi ngờ hắn, lúc này cậu mỉm cười hơi nghiêng người về phía trước nắm lấy tay Tần Di, nũng nịu nói: "Vâng ạ, nhưng mà——

sau này chàng không được ghen tuông mù quáng nữa.”

Vẻ mặt Tần Di lại cứng đờ, cuối cùng có chút thở không ra hơi nói: “Ừ.”

Thẩm Thanh Đường chỉ cho rằng là Tần Di không được tự nhiên, vẫn còn chưa biết đã xảy ra chuyện lớn như vậy, nhưng hai người cũng đã chiến tranh lạnh với nhau mấy ngày rồi, Thẩm Thanh Đường nghĩ muốn nói chuyện để dỗ dành Tần Di, nhưng không ngờ Tần Di lại đột nhiên né tránh cậu.

Kỳ lạ.

Thẩm Thanh Đường lúc này nhìn Tần Di như muốn chạy trốn rời khỏi phòng, nói mình muốn xuống bếp làm bánh nếp nấu rượu cho cậu, trong lòng nghĩ không biết Tần Di có phải đã thật sự nhìn trúng cô nương xinh đẹp nào rồi không?

.

Đương nhiên, Tần Di không có để mắt tới cô nương xinh đẹp nào, chẳng qua là cảm thấy mình thật ngốc, cần phải bình tĩnh một chút.

Nhưng cùng lúc đó, chiều hướng của giới tu chân cũng lặng lẽ thay đổi ở một nơi mà cả hai người đều không biết.

Đủ loại thư tín chẳng những không giảm xuống mà còn nhiều hơn so với trước kia.

Lần này, không còn làm mai nạp thiếp cho Tần Di nữa, mà là chân thành mời hắn cùng Thẩm Thanh Đường đến phủ đệ nhà mình làm khách.

Nhưng chẳng phải rõ ràng là có dụng ý khác sao?

Sau khi lần lượt nhận được những bức thư như vậy, khuôn mặt tuấn mỹ thanh tú của Tần Di không còn tươi sáng được nữa, không phải là sấm sét giữa trời quang thì cũng là mây mù ảm đạm.

Mới đầu, Tần Di còn chặn những bức thư đó, nhưng cuối cùng cũng không ngăn được, Thẩm Thanh Đường vẫn nhìn thấy những bức thư đó.

Bấy giờ Thẩm Thanh Đường vui mừng khôn xiết, hôm nay còn cầm thư đến tìm Tần Di, cười nói: “Lan Đình, chuyện này là do chàng lén sắp xếp sao? Thế mà có người mời chúng ta đến phủ ngắm hoa này, nói trong nhà họ có một rừng linh hoa, nhưng sinh trưởng không tốt, họ hy vọng em có thể đến nhìn thử xem, còn nói sẽ có phần thưởng hậu hĩnh. Công việc của chúng ta đến rồi.”

Tần Di: …

Thẩm Thanh Đường vui vẻ tự mình nói xong bài phát biểu dài, nhưng khi ngẩng đầu lên, lại thấy mặt Tần Di ảm đạm như sắp nhỏ nước.

Giật mình, Thẩm Thanh Đường lặng lẽ thu lại nụ cười, nhẹ nhàng đi tới, ngồi xuống bên cạnh Tần Di, hỏi: “Lan Đình làm sao vậy, mấy ngày nay chàng cứ luôn lơ đãng, sao lại không vui thế?”

Tần Di nhìn dáng vẻ thận trọng của Thẩm Thanh Đường, trong lòng không hiểu sao như bị đâm trúng một nhát, sau đó hắn thấp giọng nói: “Em thật sự muốn đi sao?”

Thẩm Thanh Đường suy nghĩ một chút, nhìn sắc mặt Tần Di, dịu dàng nói: “Nếu chàng không muốn đi cứ nói ra, khi nào chàng muốn chúng ta lại đi cũng không sao.”

Lúc trước cậu không có phát hiện ra, Tần Di lại sợ xã giao đến nước này, cũng là tại cậu sơ ý quá.

Nếu như Tần Di thật sự sợ xã giao, chàng ấy không đi cũng không sao, dù sao Thẩm gia hiện tại cũng nắm trong tay không ít linh điền, ngày thường cậu trồng thêm linh thảo, cũng có thể nuôi sống hai người họ.

Nhìn Thẩm Thanh Đường dịu dàng như vậy, trong lòng Tần Di nhất thời cảm thấy không thoải mái, một lúc sau hắn đỡ trán nói: “Không phải ta không muốn đi, chỉ là—“

Chỉ là hắn thật sự sợ bị người ta cướp mất đạo lữ của mình.

Nhưng những lời này thật sự quá mất mặt, làm sao Tần Di có thể nói ra, một lúc sau, hắn chỉ có thể khéo léo nói sang chuyện khác: “Chỉ là ta sợ làm không tốt, không có gì để bồi thường cho người ta.”

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một lúc, sau đó phá lên cười, vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Tần Di, nhẹ giọng nói: “Chỉ cần không phải cố ý, nếu xảy ra sai sót cũng nằm trong phạm vi cho phép, hơn nữa vốn dĩ là do bọn họ mời chúng ta đến, ở đâu ra có đạo lý đòi chúng ta bồi thường chứ?”

“Với lại, chàng bây giờ đã là nhân vật đứng đầu tu chân giới rồi, cho dù nhất thời lỡ tay thì có ai dám động đến chàng chứ?”

Câu nói cuối cùng của Thẩm Thanh Đường đã đánh thức Tần Di, lúc này Tần Di mới bình tĩnh mím môi — đúng vậy, xem ra thật sự không có gì phải sợ.

Thích thì làm gì được chứ?

Chỉ cần không đánh bại được hắn, hắn sẽ không bao giờ giao ra Thẩm Thanh Đường.

Chỉ là trước đó Tần Di vẫn chưa kịp thay đổi tư duy đem mình trở thành đệ nhất cao thủ của tu chân giới nên mới khó tránh khỏi có chút tự ti.

Bây giờ đã suy nghĩ thấu đáo rồi, hắn liền cảm thấy mọi thứ rộng mở sáng sủa hơn.

Vì vậy Tần Di hiếm khi khôi phục lại vẻ mặt thoải mái, cuối cùng còn khẽ cười nói: “Được, em muốn đi thì đi thôi.”

Thẩm Thanh Đường lập tức vui vẻ – cậu cũng muốn kiếm thêm chút tiền, ít nhất phải sửa sang lại động phủ, nếu không bộ dạng bây giờ trông quá tồi tàn.

Nhìn nụ cười rạng rỡ trên đôi gò má trắng nõn của Thẩm Thanh Đường, trái tim Tần Di khẽ run lên, cảm thấy bản thân làm như vậy rất đáng giá.

.

Công việc đầu tiên đã được quyết định như vậy đấy.

Chỉ là trong lúc chờ đến cuộc hẹn, trong lòng Tần Di vẫn có chút e ngại, nghĩ rằng lỡ như đối phương là một vị công tử phong độ bất phàm, Thẩm Thanh Đường vừa ý thì biết làm sao?

Suy cho cùng tu vi của hắn cao thật, nhưng lại rất nghèo a…

Cứ như vậy, Tần Di lo lắng suốt ba ngày.

Nhưng lần này, quả thực là Tần Di suy nghĩ nhiều rồi.

Vị đại năng mời bọn họ đến không chỉ lớn tuổi, mà còn có thể làm gia gia của hai người bọn họ, hơn nữa còn lôi thôi lếch thếch bụng phệ, cũng hoàn toàn là bởi vì nghe nói Thẩm Thanh Đường là Mộc linh căn Thiên phẩm, lúc đó lại giết được quốc sư, cảm thấy cậu rất lợi hại, cho nên mới mời hai người tới đây.

Dọc đường đi, vị đại năng này rất chu đáo khách khí, không có chút ý tứ suồng sã nào, cuối cùng cũng để cho Tần Di yên lòng trở lại.

Lúc này, vị đại năng Luyện Hư dẫn bọn họ đến trước rừng hoa rũ rượi, giới thiệu một phen: "Trong rừng hoa này còn có chỗ ở, hai người nếu không ghét bỏ có thể ở lại nơi này, nếu như cảm thấy nơi này sắp xếp không tốt, cứ trực tiếp đến phủ của ta, đích thân ta sẽ tiếp đãi hai người."

Thẩm Thanh Đường lúc này đang yên lặng đứng bên cạnh rừng hoa, nhìn cây cối rậm rạp và tiếng nước róc rách cách đó không xa, xung quanh là hoa và bướm lượn, động phủ nằm ở giữa vô cùng yên tĩnh, cậu không khỏi cười nói: "Ở đây rất tốt, ta cũng có thể tiết kiệm thời gian đi lại."

Đại năng Luyện Hư vuốt râu cười nói: "Tốt lắm tốt lắm, hai vị nếu cần gì cứ tùy thời gọi ta."

"Tiền bối khách khí rồi."

Trước khi rời đi, đại năng Luyện Hư còn rộng rãi cho họ một vạn linh thạch thượng phẩm, chỉ nói bọn họ cứ dùng để tu luyện ở đây, cực kỳ hào phóng.

Gặp được khách hàng như vậy, đừng nói là Thẩm Thanh Đường, ngay cả Tần Di cũng cảm thấy dễ chịu rất nhiều.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường đứng trước rừng linh hoa rũ rượi, nhìn xung quanh một hồi, không khỏi nói: "Rõ ràng linh khí ở đây rất nhiều, lại không biết vì sao rừng hoa lại ảm đạm như vậy?"

"Hay là để em dùng phân thân đi xem thử."

Nói xong, Thẩm Thanh Đường giơ tay thả dây leo ra.

Tần Di liếc cậu một cái: “Người cũng đã đi rồi, em không cần giả bộ nữa.”

Thẩm Thanh Đường đột nhiên khẽ cười một tiếng, sau đó lẳng lặng thu hồi dây leo về.

Kỳ thực cậu đã nhìn ra được tám chín phần mười nguyên nhân rồi, chẳng qua là làm việc cho người khác, nếu như giải quyết quá nhanh sẽ khiến người ta cảm thấy mình quá qua loa, hơn nữa trước đó còn có rất nhiều đại lão Mộc linh căn tới đây nhưng không xử lý được, nếu cậu giải quyết quá nhanh thành ra lại vả vào mặt người ta.

Cho nên vừa rồi Thẩm Thanh Đường mới nói cần phải ở lại nghiên cứu một thời gian, vị đại năng Luyện Hư kia tin tưởng không nghi ngờ gì.

Sau khi thu lại dây leo, Thẩm Thanh Đường nói: “Rất đơn giản, chỉ là vì tốt quá mức mà thôi.”

“Tốt quá mức?”

Thẩm Thanh Đường gật đầu, chậm rãi nói: “Phân bón, linh khí, ánh sáng mặt trời, thổ nhưỡng ở đây đều là loại tốt nhất, nhưng chính vì như vậy, chỉ cần môi trường xảy ra một chút sai sót, những linh hoa này sẽ sinh bệnh. Muốn giữ cho môi trường luôn tốt như vậy rất khó khăn, tất nhiên rừng hoa sẽ không thể biến chuyển tốt hơn.”

“Vậy phải làm như thế nào?”

Thẩm Thanh Đường mím môi cười: “Cũng như người thôi, nhịn đói mấy ngày rồi cũng sẽ không õng ẹo nữa.”

Tần Di hơi sửng sốt, lại nhịn không được cười ra tiếng.

Đúng là chỉ có Thẩm Thanh Đường mới nghĩ ra biện pháp giải quyết như vậy, nhưng thoạt nhìn cũng hốt thuốc đúng bệnh rồi.

Mấy ngày kế tiếp, hai người ở lại trong động phủ trong rừng hoa, nhàn nhã chờ đợi rừng hoa nhịn đói mấy ngày mới đi xem thành quả.

Nhưng mà, chưa đợi rừng hoa cho ra kết quả gì, lại có một chuyện khác sắp bị bọn họ quên lãng giờ phút này liền trồi lên mặt nước ——

Chính là, linh hồn của Cung Minh Trạch cuối cùng cũng đã hoàn toàn hợp nhất với vảy và máu của Tần Di, biến thành một con bạch xà nhỏ bé yếu ớt.

Nhìn thấy bạch xà do Cung Minh Trạch biến thành, Thẩm Thanh Đường có chút kinh ngạc: “Lan Đình, anh ta không phải cửu cửu của chàng sao? Sao lại không giống chủng loại của chàng nhỉ?”

“Không phải cửu cửu, mà là thúc thúc.” Tần Di giải thích.

Thẩm Thanh Đường có chút khó hiểu nhìn Tần Di.

Tần Di lúc này trầm mặc một lát mới nói: “Mối quan hệ của mẫu thân ta với thúc thúc ban đầu ở trong núi cũng giống như quan hệ của ta với Tiểu Phi vậy, thúc thúc từ nhỏ không lớn lên trong hoàng thất, là sau này mới nhận tổ quy tông, chỉ là thúc thúc không được may mắn, nửa đường gặp phải một số chuyện ____ “

Tần Di không kể nhiều về việc năm đó Cung Minh Trạch đoạt xá của Thái Tử, hắn không biết Thẩm Thanh Đường có biết chuyện này hay không, nhưng hắn có thể chắc chắn rằng Thẩm Thanh Đường còn nhớ mình đã từng cứu Cung Minh Trạch.

Vì vậy có một số chuyện, hắn vẫn không muốn nói quá nhiều.

Hắn không muốn sau này sống chung với nhau, mối quan hệ giữa ba người quá mức khó xử.

Mà Tần Di chỉ giải thích đơn giản như vậy, Thẩm Thanh Đường liền hiểu ra, cũng không hỏi thêm nữa, chỉ cúi đầu nhìn bạch xà trong lòng bàn tay.

Con rắn nhỏ màu trắng lúc này đang cuộn tròn trong lòng bàn tay Thẩm Thanh Đường, nghe thấy hai người nói chuyện, nó ngẩng đầu lên lặng lẽ liếc nhìn họ một cái, sau đó lại nhắm mắt lại, biểu cảm lạnh nhạt, cũng không biết nó có nhớ được chuyện trước kia không.

Thẩm Thanh Đường thấy vậy, không khỏi nhẹ nhàng vuốt ve lưng bạch xà, nghĩ nghĩ, lại liếc nhìn Tần Di: “Nếu hai người không có quan hệ huyết thống, vậy thì xương thú của chàng—“

“Nó dùng được, nhưng sẽ không dùng được lâu.” Khi Tần Di nhìn thấy Thẩm Thanh Đường vuốt ve bạch xà, trong mắt hắn hiện lên một chút không vui, nhưng hắn nhanh chóng đè xuống sự không hài lòng này.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Thẩm Thanh Đường lúc này có chút lo lắng.

Tần Di liếc nhìn Thẩm Thanh Đường: “Không phải Hóa Long Thảo còn sống sao? Để nó chảy chút máu là được chứ gì.”

Thẩm Thanh Đường hơi giật mình: “Nhưng nó còn yếu lắm mà?!”

“Xương thú của ta nó dùng không được bao lâu nữa sẽ làm tổn thương đến nó, chỉ có thể tạm thời chống đỡ đến khi nó biến hình, nếu nó không hóa rồng, nó sẽ không có cơ hội làm lại từ đầu.”

Điểm này Tần Di đã sớm biết rồi.

Thẩm Thanh Đường: …

Ngay khi Thẩm Thanh Đường lộ ra vẻ mặt phức tạp, bạch xà trong lòng bàn tay cậu lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn Tần Di, nhưng ánh sáng trong đôi đồng tử thẳng đứng yếu ớt kia lại vô cùng kiên định và nóng bỏng.

Bốn mắt nhìn nhau, Tần Di biết mình không nghĩ sai – những người đã lên đến đỉnh phong sẽ không bao giờ cam tâm tình nguyện sống cuộc đời tầm thường.

Lần này, hắn cũng sẽ giúp Cung Minh Trạch một tay, về công, là để trả ơn cứu mạng năm đó, về tư – hắn cũng không muốn Cung Minh Trạch lượn qua lượn lại trước mặt Thẩm Thanh Đường quá lâu.

Nhìn thế nào cũng là một tai họa ngầm.

Đặc biệt là những thứ như con rắn nhỏ mềm nhũn này, có thể dễ dàng làm mềm lòng Thẩm Thanh Đường.

Mặc dù Thẩm Thanh Đường không nhất định sẽ bị cám dỗ, nhưng hắn vẫn rất để ý.

.

Sau đó, hai người bắt đầu giúp bạch xà biến thành rồng.

Bạch xà dường như hiểu được suy nghĩ của Tần Di, trong khoảng thời gian này nó rất trầm lặng ít nói, chưa bao giờ làm nũng, cùng lắm là khi Thẩm Thanh Đường cho nó ăn, nó sẽ nhìn Thẩm Thanh Đường nhiều hơn, nhưng rất nhanh sau đó, nó lại cúi đầu, yên lặng bắt đầu tu luyện.

Đối với một con bạch xà nhỏ nhắn như vậy, Thẩm Thanh Đường không hiểu sao lại tách nó ra khỏi Cung Minh Trạch mặt mũi lạnh lùng của lúc trước.

Chỉ là, khi Tần Di còn ở bên, thời gian Thẩm Thanh Đường có thể ở một mình với bạch xà ít đi rất nhiều.

Bản thân Thẩm Thanh Đường cũng không có ý thân mật gì, cuối cùng mọi chuyện cũng diễn ra tốt đẹp.

Chỉ là mấy ngày nay không biết là bởi vì rất nhiều linh hoa lại nở rộ lần nữa, hay là bởi vì kế hoạch bạch xà hóa rồng sắp thành công rồi không mà tâm tình của Tần Di luôn có hơi đặc biệt phấn khích.

Cứ thích lôi kéo Thẩm Thanh Đường bắt chước đủ thứ trò trong thoại bản, làm không biết mệt.

Thậm chí còn… làm ở ngoài trời.

Thẩm Thanh Đường bị Tần Di cuồng dã như vậy làm cho sợ ngây người.

Có mấy lần cậu lấy cớ bị cảm mới trốn khỏi cặp mắt sáng quắt như thiêu đốt của Tần Di—— cậu thật sự chịu không nổi mà…

May mắn thay, bạch xà rất yên tĩnh, đám linh hoa còn yên tĩnh hơn, vì vậy Thẩm Thanh Đường chỉ có thể làm bộ như tất cả chúng đều vô hình.

Cậu chỉ có thể âm thầm oán giận trong lòng – tại sao Tần Di từ khi hóa rồng liền trở nên cầm thú như vậy? Rõ ràng trước kia chàng ấy rất đứng đắn mà.

.

Cuối cùng, vào sáng sớm hôm nay, khi mặt trời vừa ló dạng, bạch xà cuối cùng cũng sắp hóa rồng rồi.

Thẩm Thanh Đường và Tần Di tay trong tay đứng trong rừng hoa, nhìn bạch xà cách đó không xa ở trong hồ nước tắm mình trong linh khí đất trời, bắt đầu tiến giai, vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy.

Nhưng lần này, lôi kiếp bị bạch xà dẫn tới quá mức kinh khủng.

Thẩm Thanh Đường chưa từng thấy qua trận lôi kiếp nào đáng sợ như vậy, ngay cả trận lôi kiếp của Tần Di cũng không có lớn bằng trận này, cuối cùng Thẩm Thanh Đường rốt cuộc cũng nhìn ra một chuyện, không khỏi trầm giọng nói: "Nó điên rồi sao? Đây là lôi kiếp phi thăng đó!"

"Bây giờ nó còn yếu như vậy, làm sao có thể trực tiếp hóa rồng rồi phi thăng chứ?"

Vừa nói, Thẩm Thanh Đường vừa nhịn không được muốn tiến lên sử dụng bí thuật cắt đứt lôi kiếp trước, mặc dù cậu biết một khi cắt đứt lôi kiếp, lôi kiếp lần sau sẽ càng hung ác hơn — nhưng Thẩm Thanh Đường không muốn nhìn bạch xà chết một lần nữa.

Tốt xấu gì cậu và Tần Di cũng đã hao hết tâm tư để cứu về mà.

Ít nhiều cũng có chút cảm tình.

Nhưng Thẩm Thanh Đường vừa động, Tần Di ở bên cạnh đã nắm lấy tay cậu: "Đây là tâm nguyện của nó, em đừng đi."

Thẩm Thanh Đường: ?

Sau đó, tim Thẩm Thanh Đường khẽ nảy lên, cậu chợt nhớ ra một chuyện, sau đó ngẩng đầu nhìn Tần Di lúc này sắc mặt đã hơi tái nhợt, trầm giọng nghiêm túc hỏi: "Lan Đình, có phải chàng đã nói gì với nó không?"

Tần Di nghe Thẩm Thanh Đường hỏi vậy, lông mày hắn khẽ nhăn lại, nhưng rất nhanh, ánh sáng trong đôi mắt đỏ vàng của hắn trở nên cực kỳ trấn định.

Lập tức, hắn bình tĩnh thành thật đáp: "Đúng vậy, ta đã giao dịch với nó, ta đưa cho nó vảy hộ tâm và huyết mạch, giúp nó phi thăng, nó cũng đồng ý rồi."

Thẩm Thanh Đường nhìn vào đôi mắt thẳng thắng bình tĩnh của Tần Di, kinh ngạc không nói nên lời.

Cậu vốn cho rằng Tần Di khi làm đại sự cực kỳ có lý trí, sao lần này lại có thể quá đáng như vậy?

Tần Di cũng lặng lẽ nhìn Thẩm Thanh Đường, nhìn ánh mắt vừa kinh ngạc vừa khó hiểu của Thẩm Thanh Đường, cho dù trong lòng khó chịu nhưng hắn cũng không hề tỏ ra hối hận — lần này hắn thật sự không hối hận, cho dù Thẩm Thanh Đường có nổi giận với hắn đi chăng nữa.

Nhưng Thẩm Thanh Đường và Tần Di nhìn nhau một lúc, nhìn ánh mắt cố chấp của Tần Di, trong lòng cậu cũng đoán được vài phần.

Cuối cùng, cậu chỉ có thể cụp mắt xuống, bất đắc dĩ thở dài, nhẹ giọng nói: "Các người thật đúng là…"

"Ngu xuẩn."

Hai chữ "ngu xuẩn" vừa nói ra, trong lòng Tần Di liền run lên, hắn biết Thẩm Thanh Đường không thực sự tức giận, lúc này hắn không nhịn được siết chặt tay Thẩm Thanh Đường, hiếm khi có một lần cúi đầu yên lặng nhìn Thẩm Thanh Đường, thẳng thắn nói: "Ta ghen tị."

"Nếu em cảm thấy ta hẹp hòi, em có thể đánh ta mắng ta."

"Nhưng đừng không để ý đến ta."

Thẩm Thanh Đường: "Phì…"

Sau cùng, Thẩm Thanh Đường im lặng dụi mắt, nhỏ giọng nói: "Em cũng đâu có nói sẽ không để ý đến chàng nữa."

Tần Di rốt cục cũng mỉm cười: "Ừm, ta chỉ nói vậy thôi."

Thẩm Thanh Đường: ?

Ngay khi Thẩm Thanh Đường nhịn không được cắn môi, muốn giẫm mạnh lên chân Tần Di, trên mặt hồ cách đó không xa đột nhiên truyền đến một trận sấm sét ầm ầm.

Trái tim của hai người đập thình thịch, đồng loạt quay đầu nhìn lại, liền thấy giữa đám mây giông sấm chớp đùng đùng, một thân ảnh khổng lồ màu lam tím đang từ từ ngưng tụ thành hình trong ánh lửa.

Bạch xà đã hóa rồng thành công rồi!

Ở chương 129 tác giả ghi là "thúc thúc" mình cứ tưởng là tác giả nhầm, ai ngờ phía sau lại có câu chuyện như vậy, chủ nhà sửa lại rồi nhé!

------oOo------

Chương 136: Bắt được chàng rồi! Ta cũng bắt được em rồi.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 136: Bắt được chàng rồi! Ta cũng bắt được em rồi.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Thanh Đường bất giác siết chặt tay Tần Di.

Tần Di cảm nhận được sự căng thẳng của Thẩm Thanh Đường, hắn khẽ cau mày, nhưng chỉ nói: "Nó không sao, em yên tâm—"

Quả nhiên, Tần Di vừa dứt lời, một tiếng rồng ngâm hùng hồn mạnh mẽ liền vang lên, ánh lửa rực cháy khắp bầu trời, mây giông đột nhiên tán đi, một con rồng khổng lồ uy vũ màu lam tím xuất hiện ở trước mặt hai người.

Con rồng do bạch xà biến thành không phải là Ngũ Trảo Kim Long, mà là một Lôi Long biến dị, cũng là một nhánh rất lợi hại của tộc rồng.

Lúc này, Lôi Long màu lam tím đang lơ lửng trên không trung, đôi mắt to đen thăm thẳm lặng lẽ nhìn về phía Tần Di và Thẩm Thanh Đường, thân rồng khẽ nhấp nhô theo nhịp thở.

Hình như nó có điều gì muốn nói.

Thẩm Thanh Đường do dự một chút, sau đó liếc nhìn Tần Di ở bên cạnh, nhưng Tần Di lại chủ động nắm tay cậu đi về phía Lôi Long.

Thấy vậy, Lôi Long lặng lẽ cúi đầu, ngâm khẽ một tiếng.

Thẩm Thanh Đường hiểu ý của Lôi Long, mỉm cười nói: "Đi đường bình an."

Nghe lời dịu dàng này của Thẩm Thanh Đường, Lôi Long im lặng một lúc, sau đó nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Thẩm Thanh Đường, cuối cùng nó nhìn thật sâu vào Tần Di ở bên cạnh, sau đó đột nhiên quay đầu đi, gầm lên một tiếng, phi thẳng lên trời.

Nhưng vào thời khắc cuối cùng, đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, trong nháy mắt Lôi Long bay vút lên, trên người Tần Di đột nhiên bắn ra một luồng kim quang cực nhỏ, nó bám chặt vào vảy trên người Lôi Long, sau đó cùng Lôi Long bay vút lên trời cao.

Trên thân thể to lớn màu lam tím của Lôi Long, có một cọng cỏ màu vàng óng đang huênh hoang trong gió, mang theo một chút xảo trá và hả hê khi phục thù.

Đó là Hóa Long Thảo!

Thấy vậy, tim Thẩm Thanh Đường đập lỡ một nhịp, cậu định ngăn cản Hóa Long Thảo rời đi, nhưng Tần Di đã giữ tay cậu lại.

"Nó muốn đi cứ để nó đi, nó ở lại tu chân giới cũng không phải chuyện gì tốt."

Thẩm Thanh Đường sửng sốt một lúc, sau đó mới âm thầm tỉnh táo lại, cảm thấy Tần Di nói có lý.

Thường dân vốn không có tội, chỉ vì có ngọc bích mà thành có tội.

Đặc tính của Hóa Long Thảo hấp dẫn tộc Long Xà như vậy, cho dù nó ở bên cạnh cậu và Tần Di, cũng chỉ có thể cả ngày trốn ở trong nhẫn trữ vật, không có cách nào nhìn thấy được mặt trời, còn không bằng phi thăng lên thượng giới, tìm một nơi yên ổn thích hợp với mình.

Đúng lúc này, một cơn gió thoảng qua, thổi bay ngàn áng mây bồng bềnh, giữa ánh vàng ngập trời, cánh cổng thông thiên mở rộng.

Lôi Long khổng lồ màu lam tím chìm vào trong vầng sáng vàng đó không quay đầu lại, và cũng không bao giờ xuất hiện nữa.

Mãi cho đến khi cổng thông thiên từ từ đóng lại, ánh sáng vàng tan đi thì mọi chuyện mới kết thúc.

.

Nhìn cổng thông thiên lặng lẽ khép lại, Thẩm Thanh Đường rốt cuộc lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Tần Di, lúc này cậu vươn tay vuốt ve gương mặt gầy gò tái nhợt của Tần Di, đau lòng nói: "Nó thăng cấp dễ dàng như vậy, có phải chàng đã cho nó rất nhiều máu không."

Thảo nào vừa rồi Tần Di lại tỏ ra bình tĩnh như vậy, chàng ấy nhất định đã dùng máu của chính mình để nâng cao độ tinh khiết của máu bạch xà đến cực hạn, đảm bảo nó sẽ hóa rồng thành công, cho nên chàng ấy mới bình tĩnh như vậy phải không?

Đúng là ngốc mà…

Tần Di nhìn ánh mắt đau lòng của Thẩm Thanh Đường, thậm chí còn nở nụ cười hiếm hoi: "Em đau lòng à?"

Thẩm Thanh Đường cau mày: "Chàng ngốc à, còn cười được nữa?"

Tần Di ánh mắt trầm tĩnh ổn định, giờ phút này hắn mang theo vẻ mặt thoải mái nhàn nhạt nói: "Đã giải quyết được cái gai trong lòng, sao lại không cười được chứ?"

Thẩm Thanh Đường: …

Sau đó Thẩm Thanh Đường nhỏ giọng nói: "Em cũng đâu có thích anh ta."

"Ta biết."

"Cho nên ta cũng nói rồi, chỉ là tại ta ghen tị mà thôi."

Nghe những lời này của Tần Di, Thẩm Thanh Đường thực sự bất lực, lại không trách được hắn.

Cuối cùng, cậu chỉ có thể mềm lòng nhẹ giọng nói: "Sau này không được làm như vậy nữa."

Tần Di thản nhiên cười, liếc nhìn Thẩm Thanh Đường một cái: "Chỉ cần sau này em đừng có tỏ ra tốt bụng mà đi cứu Hoàng Tử hay Thái Tử đẹp trai nào đó, ta đương nhiên sẽ không làm như vậy nữa."

Thẩm Thanh Đường: …

Vậy mà còn trách cậu sao?

Thẩm Thanh Đường ai oán liếc nhìn Tần Di, cậu hất tay hắn ra muốn bỏ đi, nhưng ánh mắt Tần Di lại tối sầm lại, nhanh tay kéo Thẩm Thanh Đường vào lòng.

Thẩm Thanh Đường còn chưa kịp giãy dụa đã bị người ta bế bổng lên.

Thẩm Thanh Đường vừa xấu hổ vừa bực mình: "Chàng lại làm gì đó?"

Giải quyết xong cái gai trong mắt, bây giờ người đẹp lại ở trong lòng, tâm tình Tần Di rất tốt, lúc này trong đôi mắt màu đỏ vàng của hắn hiện lên ý cười rạng rỡ, hiếm khi nói một cách dịu dàng: "Bây giờ không còn người ngoài nữa, gần đây ta tìm được một động phủ khác, rất sạch sẽ yên tĩnh, đảm bảo không có linh hoa linh thảo nào cả, chúng ta đi xem thử nhé?"

Thẩm Thanh Đường: …

Ngay lập tức, đôi gò má trắng nõn của Thẩm Thanh Đường nóng bừng lên, cậu không khỏi nghĩ đến thiên phú dị bẩm của Tần Di sau khi biến thành rồng…

Sau đó cậu khẽ lắc đầu nói: "Không muốn, em không thể."

Tần Di khẽ cười nói: "Em không thử làm sao biết được?"

Thẩm Thanh Đường: ? ? ?

.

Rừng linh hoa thực sự là một phong cảnh tuyệt vời, nó cũng là một nơi cực kỳ thích hợp để song tu.

Khi rừng linh hoa hoàn toàn khôi phục lại vẻ sum suê tràn đầy sức sống, Tần Di và Thẩm Thanh Đường đã sắp tìm được hết vị trí của từng hang động, từng cái cây, từng tảng đá ở gần đó rồi.

Nếu không phải Thẩm Thanh Đường thúc giục Tần Di nhanh chóng rời đi, có lẽ Tần Di còn muốn thử một lần dưới nước.

Đúng là cầm thú mà…

Không, phải là không bằng cầm thú!

Nhưng lần này, chủ nhân của rừng linh hoa, vị đại năng Luyện Hư cực kỳ vui mừng khi thấy hai người họ đã hoàn toàn chữa lành cho rừng linh hoa của mình.

Đơn hàng đầu tiên đã diễn ra suôn sẻ như thế đó, sự tự tin của Tần Di cũng được xây dựng lên theo cách này.

Chỉ có điều, vị đại năng này thực sự đã cho quá nhiều thù lao rồi…

Dẫn tới khi Tần Di trở về thành Lăng Dương liền lười biếng không có chí tiến thủ.

Thẩm Thanh Đường nghiến răng nghiến lợi, mỗi lần cậu muốn thúc giục Tần Di ra ngoài tiếp tục nhận đơn của khách hàng thì Tần Di lại thản nhiên nói: "Mười

vạn linh thạch thượng phẩm đã đủ cho em xài rất lâu rồi, chúng ta phải sống tiết kiệm một chút, củng cố tu vi quan trọng hơn."

Thẩm Thanh Đường: …

Quả nhiên bản tính của rồng không chỉ dâm, mà còn lười biếng nữa!

Thực ra có một câu thật lòng mà Thẩm Thanh Đường không nói ra, chính là cậu vốn dĩ cũng không thích làm việc cho lắm, nhưng ai biểu Tần Di cả ngày không ra ngoài chỉ biết nghiên cứu những phương pháp song tu bàn môn tà đạo trong thoại bản chứ, còn dùng mỹ danh là để củng cố tu vi của hai người nữa chứ.

Cậu thực sự không thể chịu đựng được nữa.

Đều là thiên hạ đệ nhất rồi, còn củng cố cái khỉ gì nữa chứ?

.

Cũng may sự nhiệt tình của Tần Di đối với song tu không kéo dài quá lâu, cũng chỉ có… nửa năm.

Nửa năm sau, hai người cuối cùng cũng trở lại cuộc sống bình thường.

Chỉ là Tần Di vẫn không muốn ra ngoài làm việc, thậm chí còn lén lút sau lưng Thẩm Thanh Đường, không biết đang âm thầm làm chuyện gì đó.

Nếu là trước đây, Thẩm Thanh Đường sẽ không nhịn được suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ cậu chỉ mong Tần Di đừng bám lấy mình, để cậu có thời gian chăm sóc hoa cỏ của mình.

Cho đến hôm nay, Thẩm Thanh Ngạn truyền tin cho cậu, bảo cậu về nhà một chuyến.

Thẩm Thanh Đường không nghi ngờ gì, để lại cho Tần Di một mảnh giấy liền một mình về nhà.

Thẩm Thanh Ngạn vẫn luôn tu hành ở Thanh Ngọc Kiếm Tông, hiếm khi trở về nhà một lần, khí chất cả người anh đã trở nên điềm tĩnh và nhẹ nhàng hơn.

Khi hai huynh đệ gặp nhau, Thẩm Đình và Liễu Nhứ Lam rất vui mừng, đặc biệt sai người nấu toàn những món ngon cho hai người ăn.

Thấy vậy, Thẩm Thanh Đường không nhịn được muốn truyền tin cho Tần Di.

Kết quả đúng lúc này Thẩm Thanh Ngạn lại nói: "Đồ ăn hôm nay đều dọn ra hết rồi, mọi thứ còn chưa chuẩn bị tốt, lần này đừng gọi đệ phu đến, ngày mai Tiểu Phi cũng đến, để mai rồi hãy gọi."

Thẩm Thanh Đường nghĩ nghĩ, cảm thấy Thẩm Thanh Ngạn nói cũng có lý nên không gửi truyền tin cho Tần Di.

Mà trong bữa tiệc gia đình này, Thẩm Thanh Đường không hiểu sao cứ cảm thấy mọi người đang cố chuốc rượu mình, nhưng nhìn vẻ mặt ôn hòa của cha

mẹ và ca ca, Thẩm Thanh Đường lại cảm thấy có lẽ mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Uống được ba tuần rượu, dù tửu lượng của Thẩm Thanh Đường tốt đến mấy cũng đã hơi say, lúc này sắc mặt đỏ bừng, lắc đầu nói: "Con không uống được nữa, tối nay ngủ lại nhà vậy."

Không ngờ Thẩm Thanh Ngạn lại túm lấy cậu nói: "Đừng có ngủ, ca ca còn muốn đệ tư vấn một vài chuyện nữa."

Thẩm Thanh Đường: ?

Cứ như vậy, Thẩm Thanh Đường say rượu bị Thẩm Thanh Ngạn lôi ra đường.

.

Hôm nay là Tết Nguyên Tiêu, đường phố giăng đèn kết hoa, suốt mười dặm đường đi treo đầy những chiếc đèn lồng xinh đẹp đủ màu sắc, ánh đèn lung linh rực rỡ, soi rọi cảnh tượng phồn hoa của nhân gian.

Trong cơn say, Thẩm Thanh Đường nhìn những chiếc đèn lồng tinh xảo được vẽ hoa văn đẹp mắt, trong mắt cậu vô thức hiện lên khuôn mặt của Tần Di.

Lúc này, cậu vùng vẫy lấy ra ngọc bài truyền tin, gửi tin cho Tần Di.

—— Đèn lồng trên đường đẹp quá, chàng ra ngoài xem đi.

Thẩm Thanh Đường chỉ nhất thời hứng khởi, không ngờ tin nhắn hồi đáp của Tần Di lại đến rất nhanh.

——Ta đang ở trước miếu Nguyệt Lão bên ngoài thành, em đến đây đi.

Thẩm Thanh Đường nhìn thấy tin nhắn này trái tim liền run lên, không khỏi mỉm cười nhìn Thẩm Thanh Ngạn ở bên cạnh nói: "Ca ca, Lan Đình nói chàng ấy đang đợi đệ ở trước miếu Nguyệt Lão, đệ đi tìm chàng ấy đây."

Lúc này Thẩm Thanh Đường đã say khướt, khó mà che giấu được ý cười và niềm vui trên mặt, đôi mắt cậu trong veo sáng long lanh, lúm đồng tiền xinh đẹp tràn đầy vui vẻ và hạnh phúc.

Nhìn thấy Thẩm Thanh Đường như vậy, trong mắt Thẩm Thanh Ngạn hiện lên một tia dịu dàng không thể che giấu, sau đó anh nhỏ giọng nói: "Đi đi, ta không tiễn đệ nữa."

Thẩm Thanh Đường chọn ra một chiếc đèn lồng uyên ương mà mình cho là đẹp nhất, nhanh chóng lảo đảo đi về phía miếu Nguyệt Lão bên ngoài thành.

Lúc này, Thẩm Thanh Ngạn nhảy lên, đứng trên đỉnh một tòa lầu bên cạnh, nhìn Thẩm Thanh Đường một thân bạch y cứ thế mà cầm đèn lồng, xuyên qua vạn ngọn đèn đường, đong đầy hạnh phúc chạy về phía miếu Nguyệt Lão.

.

Trước miếu Nguyệt Lão

Dưới gốc cây hòe khổng lồ.

Thẩm Thanh Đường cầm đèn lồng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy bóng lưng mà mình rất quen thuộc và chiếc mặt nạ bằng gỗ tự tay cậu chạm khắc.

Chỉ là hôm nay Tần Di mặc một bộ y phục màu đỏ rực rỡ, tóc buộc cao, hiếm khi lộ ra toàn bộ đôi mày kiếm anh tuấn, làn da trắng nõn băng khiết, gương mặt tuấn mỹ không tì vết.

Nhìn thấy Tần Di như vậy, lông mày Thẩm Thanh Đường khẽ run lên, trong lòng vô thức trào dâng một cảm xúc khó tả, sau đó bước nhanh về phía trước, nắm lấy tay Tần Di, cười nói: "Bắt được chàng rồi!

Tần Di cúi đầu yên lặng nhìn Thẩm Thanh Đường, chỉ thấy trên khuôn mặt như bảo ngọc của Thẩm Thanh Đường hiện lên một vệt đỏ ửng, hai mắt long lanh gợn nước, ý cười trên môi bởi vì say mà có vài phần trẻ con tinh nghịch.

Trong đôi mắt đỏ vàng hẹp dài của Tần Di lộ ra ánh sáng dịu dàng, lúc này hắn khẽ cười một tiếng, trở tay nắm ngược lại tay của Thẩm Thanh Đường, nói: "Ta cũng bắt được em rồi."

Thẩm Thanh Đường: ?

Thẩm Thanh Đường còn chưa kịp phản ứng lại, cậu đã bị Tần Di nắm lấy cổ tay mang đi ——

Cơn gió lướt qua, hồng y tung bay phất phới, đan xen với bạch y thướt tha của Thẩm Thanh Đường.

Cứ như vậy, Thẩm Thanh Đường bị Tần Di kéo bay lên trời.

Có ánh sáng vàng đan xen xoay quanh hai người họ, Thẩm Thanh Đường trong lúc nửa mê nửa tỉnh được phủ thêm một chiếc áo choàng màu đỏ thắm tinh xảo và lộng lẫy.

Chiếc áo choàng được dệt bằng sợi tơ tằm, khảm vàng và ngọc, còn được tô điểm thêm những hạt châu san hô đỏ to tròn tinh xảo, gió thổi qua vạt áo, phát ra âm thanh vui tai trong trẻo, còn có hương thơm của tảo diệp lục bay thoang thoảng xung quanh hai người họ.

Lúc này Tần Di cũng tháo mặt nạ xuống, lộ ra gương mặt tuấn mỹ tựa như chạm ngọc.

Giờ phút này, trên trán hắn đeo một sợi dây chuyền đỏ thắm, tỏa sáng rực rỡ, cao quý bức người.

Thẩm Thanh Đường nhìn Tần Di đẹp trai quá mức ở trước mặt, nhất thời cảm thấy không chân thực, không khỏi vươn tay khẽ chạm vào.

"Em không có nằm mơ chứ?"

Ý cười dịu dàng thoáng qua trong đôi mắt đỏ vàng: "Em cứ coi như một giấc mơ đi."

Thẩm Thanh Đường cười ngọt ngào.

.

Quả thực như đang nằm mơ vậy.

Đặc biệt là khi Thẩm Thanh Đường trở về lại động phủ.

Sân đình phủ kín những đóa hoa hải đường đỏ tươi, vô số dải lụa đỏ và chuông vàng được buộc vào mỗi cành cây trong sân, trên mỗi dải lụa đều viết những dòng chữ xinh đẹp và mạnh mẽ, mỗi một nét bút mỗi một nét chữ đều do chính tay Tần Di viết lên.

Đây đều là những thứ Thẩm Thanh Đường đã từng tưởng tượng.

Hắn nói linh thực vật rất tốt bụng, nếu em cầu nguyện, nó nghe thấy sẽ giúp em thực hiện ước nguyện.

Miễn là ước nguyện này không quá tham lam.

Lúc này, Tần Di ôm Thẩm Thanh Đường, nhẹ nhàng đáp xuống ngọn cây hòe trong sân, sau đó cười nắm tay Thẩm Thanh Đường, nói: "Mở ra nhìn thử xem?"

Thẩm Thanh Đường sững sờ nhìn chằm chằm dải lụa đỏ ở trước mặt một hồi, không khỏi thấp giọng nói: "Giấc mơ này không phải tuyệt vời quá sao?"

Ý cười trong mắt Tần Di càng sâu hơn, nhưng cũng không thúc giục nữa.

Quả nhiên, Thẩm Thanh Đường hoảng hốt một hồi cũng không kìm được sự kích động và mong chờ trong lòng, cậu nhẹ nhàng vươn tay gỡ một chiếc chuông vàng.

Dải lụa đỏ buộc vào chiếc chuông vàng này có viết dòng chữ "Bạch Đầu Giai Lão", phía sau là tên của Thẩm Thanh Đường và Tần Di.

Thẩm Thanh Đường mỉm cười, đặt nó trở lại, lại hứng thú đi gỡ một cái khác.

Cậu không mệt mỏi gỡ hết cái này đến cái khác, ý cười trên khuôn mặt xinh đẹp nõn nà càng thêm ngọt ngào rực rỡ.

Cho đến khi–

Nhìn chằm chằm tám chữ "Ngày ngày đồng lòng, đêm đêm bên nhau" trên tấm lụa đỏ, trên mặt Thẩm Thanh Đường lại nổi lên một đám mây đỏ, sau đó cậu lẩm bẩm rồi lặng lẽ ném chiếc chuông về lại.

Tần Di ánh mắt khẽ động, biết rõ còn cố hỏi: "Cái này làm sao vậy?"

Thẩm Thanh Đường lườm Tần Di một cái: "Chàng nằm mơ cũng hư hỏng như vậy sao?"

Tần Di hơi sửng sốt, không khỏi cười nói: "Em nghĩ ta như thế sao?"

Thẩm Thanh Đường quay mặt đi, phớt lờ Tần Di, nhưng Tần Di lại nhìn chằm chằm vào đôi tai trắng nõn ửng đỏ của Thẩm Thanh Đường, bỗng nhiên đưa tay ra ——

Thẩm Thanh Đường không kịp chuẩn bị, đột nhiên từ trên cây rơi xuống.

Thẩm Thanh Đường: !

Nhưng giây tiếp theo, Thẩm Thanh Đường lại rơi vào trong vòng tay ấm áp quen thuộc, Tần Di nhìn cậu, cười nói: "Đừng nghĩ nữa, cũng đừng giận dỗi, trời sắp sáng rồi, chúng ta vào phòng thôi."

Thẩm Thanh Đường: …

Tần Di thật là, trong giấc mơ của cậu cũng càng ngày càng xấu xa hơn.

Mà đây không phải giấc mơ sao? Đã là mơ thì làm gì có thời hạn chứ?

Chẳng qua là kiếm cớ bắt nạt cậu thôi.

.

Trong nhà, nến cưới long phượng sơn son thếp vàng lặng lẽ cháy, hương thơm ngào ngạt ấm áp tràn ngập khắp phòng.

Mỗi một nơi trong phòng đều trang trí tinh xảo dây lụa đỏ và các đồ trang sức đẹp mắt, ngay cả giường cũng được thay bằng một chiếc giường mới được đẽo từ đá cẩm thạch trắng, bên trên chạm khắc hoa văn hải đường tinh xảo, trên mỗi thân cây đều có một con kim long đang cuộn mình.

Thẩm Thanh Đường mặc dù trong lòng rất thích, nhưng nhìn những hình chạm khắc trên chiếc giường mới, cậu không khỏi thốt lên: "Ở đâu ra có hoa văn như vậy, thật là kỳ quái."

"Ta tự nghĩ ra, em không thích sao?" Tần Di ghé vào tai Thẩm Thanh Đường thấp giọng hỏi.

Lỗ tai Thẩm Thanh Đường nóng lên, xoay người lăn vào giường, làm bộ nghiêm túc nói: "Bình thường thôi, em ngủ đây."

Tần Di thấy thế, cực kỳ buồn cười, lúc này cũng không có tiến lên, chỉ ngồi ở bên giường nói: "Không phải em đang nằm mơ sao, sao ngủ được?"

Thẩm Thanh Đường: "Mơ trong mơ, chàng chưa nghe nói sao?"

Tần Di làm như thật nói: "Em còn có bản lĩnh này sao?"

Thẩm Thanh Đường hừ mũi: "Chàng coi thường em quá."

Nói xong, cậu thật sự nhắm mắt lại.

Tuy nhiên, giấc mơ trong giấc mơ này kéo dài không lâu, Thẩm Thanh Đường đã bị đánh thức bởi một cái chạm ấm áp trên môi.

Lúc này, cậu có chút tức giận và ủy khuất, cố gắng che môi hỏi: “Tại sao trong mơ chàng cũng bắt nạt em vậy?”

Tần Di trầm mặc chốc lát, trong đôi mắt hẹp dài hiện lên ý cười, sau đó nhẹ giọng nói: “Vậy trong mơ ta đã tốt với em như vậy rồi, em nỡ để ta nhịn sao?”

Trái tim Thẩm Thanh Đường run lên, cậu bị chấn kinh trước sự ngụy biện làm như đúng đắn này của Tần Di.

Sau đó, cậu nhất thời thất thần liền mất đi phòng bị.

Tần Di lại hôn cậu.

Hương tảo diệp lục tràn ngập quanh hai người, mang theo một chút hơi nóng, dần dần tiêu tán trong màu đỏ son vui mừng và ấm áp này…

Không biết đã qua bao lâu, khi Thẩm Thanh Đường sắp chìm vào giấc ngủ, liền nghe thấy Tần Di thì thào bên tai: “Em đoán xem, trong mấy câu chữ viết trên lụa đỏ, ta thích câu nào nhất?”

Thẩm Thanh Đường vốn đã sắp ngủ thiếp đi, nhưng khi cảm nhận được hơi thở ấm áp của Tần Di phả vào tai, lại nghe thấy câu này, cậu liền đấu tranh tỉnh lại một chút.

Cậu không nói gì, nhưng vành tai như ngọc của cậu hơi đỏ lên.

Tần Di thấy thế, rất hài lòng nở nụ cười, sau đó thấp giọng nói: “Ta biết, em nhất định sẽ đoán đúng.”

Thẩm Thanh Đường đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Còn không phải vì đây là giấc mơ của em sao.”

Quả nhiên, Tần Di trong mộng ngoài mộng đều như nhau, đều xấu xa lưu manh như nhau cả.

Tần Di cười lớn, nhưng sau đó lại rướn người về phía trước hôn Thẩm Thanh Đường một cách mãnh liệt.

Lần này, Thẩm Thanh Đường từ bỏ giãy giụa.

Uầy, thôi vậy.

Dù sao tất cả chỉ là một giấc mộng, trong mộng Tần Di đối với cậu tốt như vậy, sao cậu nỡ để Tần Di ủy khuất được chứ?

Cứ nhường nhịn một chút vậy.

Hơn nữa, mặc dù tám chữ kia có phần không đứng đắn, nhưng Thẩm Thanh Đường thực sự thích nó từ tận đáy lòng.

Ngày ngày đồng lòng, đêm đêm bên nhau.

Nếu cả đời có thể như thế, vậy thì cũng rất xứng đáng.

-Tung bông chúc mừng chủ nhà edit xong chính văn rồi!!!

-Cảm ơn các bạn đọc đã theo dõi đến chương cuối cùng của chính văn nhé!

-Mọi người khoan hãy tiếc nuối, tiếp sau đây sẽ là một loạt cái phiên ngoại cực kỳ hay ho của cp chính và các cp phụ!

-Mở bát chính là câu chuyện tình yêu gian nan, trắc trở, đầy máu và nước mắt của cặp sư đồ Lê Trường Phong và Cung Phất Vũ.

-Cung Phất Vũ đã từng nói Lê Trường Phong không có trái tim, nhưng Cung Phất Vũ nào có biết, trái tim của hắn từ lâu đã trao cho y rồi!

-Mọi người cùng đón xem nhé!!!

------oOo------

Chương 137: PN1: LTPxCPV: Sau này không được làm như vậy nữa.

Nguồn: EbookTruyen.VN

PN1: LTPxCPV: Sau này không được làm như vậy nữa.

Thanh Ngọc Kiếm Tông

Miễu Vân Phong

Mây trôi dày đặc phía chân trời, nắng chiều nhuộm lên các áng mây một màu vàng rực rỡ huy hoàng.

Lê Trường Phong ngồi xếp bằng ở Miễu Vân Phong, y phục đen bị gió thổi tung bay phấp phới.

Trên khuôn mặt lạnh lùng lãnh đạm của hắn không có một tia gợn sóng.

Có một hương thơm nồng đượm mà dịu dàng bay tới theo làn gió, đó là mùi hương khi nở hoa của hoa Lê Tuyết Giáng Quỳnh Châu, toàn bộ Thanh Ngọc Kiếm Tông chỉ có phủ của Cung Phất Vũ mới có loại lê này, bởi vì y bẩm sinh đã yếu ớt, từ nhỏ đã mắc bệnh ho, chỉ có hương thơm của hoa Lê Tuyết Giáng Quỳnh Châu mới có thể làm dịu bớt.

Cho dù đã qua nhiều năm như vậy, nhưng khi Lê Trường Phong ngửi thấy mùi hương quen thuộc này, trong đầu hắn vẫn có thể nhớ rõ dáng vẻ của Cung Phất Vũ khi mới vừa bái hắn làm sư tôn.

Khi đó Cung Phất Vũ mới tám tuổi, người không cao lắm, mặc một chiếc áo lông vũ màu bạc lộng lẫy, y không sợ người lạ, đứng sau lưng Thôi Vĩnh Tư với

cặp mắt đen láy to tròn như hai quả nho.

Vào thời điểm đó, các tu sĩ vừa mới lên Kim Đan của Thanh Ngọc Kiếm Tông đều xếp thành một hàng, đứng trước mặt Cung Phất Vũ và Thôi Vĩnh Tư giống như đang tuyển phi, mỗi người đều thấp thỏm và mong đợi Cung Phất Vũ chọn họ —— Có thể thu nhận Tiểu Quận Vương làm đồ đệ, vinh hoa phú quý sau này sẽ hưởng không hết.

Thôi Vĩnh Tư rất khách sáo với Cung Phất Vũ, lúc đó ông cúi đầu khẽ hỏi: "Tiểu Quận Vương muốn chọn ai làm sư tôn?"

Cung Phất Vũ cắn cắn đầu ngón tay trắng nõn, suy tư một lúc rồi đột nhiên nhìn chằm chằm vào một loạt các tu sĩ ở trước mặt, nói: "Nè, ai trong số các người biết làm kẹo đường?"

Một đám tu sĩ hai mặt nhìn nhau, nhưng rất nhanh, đã có một tu sĩ cơ trí đứng lên nói: "Tiểu Quận Vương, mặc dù ta không biết làm, nhưng ta có thể học làm cho cậu."

Lời này vừa nói ra, đám tu sĩ liền đồng loạt phụ họa theo, ai nấy đều vội vàng tranh nhau giới thiệu bản lĩnh của mình cho Cung Phất Vũ, chính là muốn lấy lòng Cung Phất Vũ. Chỉ có mình Lê Trường Phong lẳng lặng đứng ở phía sau, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, mắt điếc tai ngơ trước trò khôi hài này.

Nhưng cố tình vì như vậy mà Lê Trường Phong đã bị Cung Phất Vũ nhìn trúng.

Lúc này, Cung Phất Vũ giơ tay chỉ: "Người mặc áo đen kia, ngươi lại đây."

Lê Trường Phong đang ôn lại trong đầu những chiêu kiếm hôm qua đã học, nghe thấy Cung Phất Vũ gọi mình, hắn không khỏi âm thầm nhíu mày, nhưng rất nhanh hắn lại giãn lông mày ra, bình tĩnh ngẩng đầu lên nói: "Tiểu Quận Vương gọi ta?"

Lúc này, Cung Phất Vũ ngửa chiếc cằm trắng nõn thanh tú lên hỏi hắn: "Ngươi biết làm kẹo đường không?"

Lê Trường Phong dứt khoát đáp: "Không biết."

Cung Phất Vũ chau mày, sau đó lại hỏi: "Vậy ngươi có học làm kẹo đường cho ta không?"

Lê Trường Phong mặt không đổi sắc: "Cũng không."

Đám tu sĩ liền ồ lên, nhưng đồng thời cũng không nhịn được mừng thầm trong lòng, cảm thấy cái tên nổi tiếng "đầu gỗ" Lê Trường Phong này quả nhiên danh bất hư truyền, cơ hội tốt như vậy lại bị hắn bỏ lỡ, thật là đáng tiếc mà.

Lê Trường Phong có thể cảm nhận được cảm xúc của mọi người xung quanh, nhưng hắn không coi trọng điều đó, bởi vì hắn đến Thanh Ngọc Kiếm Tông là để học kiếm, chứ không phải để dạy đệ tử.

Cho dù sau này tu luyện thành tài, hắn cũng thà làm trưởng lão chấp pháp chứ tuyệt đối không thu nhận đồ đệ.

Cho nên hôm nay đến đây, Lê Trường Phong đã hạ quyết tâm không để mình bị chọn trúng, vì vậy dù có mạo hiểm đắc tội với Cung Phất Vũ, hắn vẫn nói ra suy nghĩ của mình.

Nhưng tất cả mọi người, kể cả bản thân Lê Trường Phong cũng không ngờ được, sau khi nghe thấy câu này của hắn, Cung Phất Vũ đột nhiên nở nụ cười rạng rỡ, trên khuôn mặt trắng mịn non nớt hiện ra hai lúm đồng tiền xinh đẹp, trong mắt cũng hiện lên một tia ranh mãnh.

Sau đó, Cung Phất Vũ quay đầu kéo ống tay áo của Thôi Vĩnh Tư, chỉ vào Lê Trường Phong nói: "Chọn hắn đi."

Đám tu sĩ lại xôn xao cả lên.

Thôi Vĩnh Tư cũng hơi bất ngờ.

Lê Trường Phong càng cau mày hơn, không thể nào giãn ra được.

Vẫn là Thôi Vĩnh Tư lấy lại tinh thần trước, để cho chắc chắn ông bèn hỏi lại: "Vì sao Tiểu Quận Vương lại chọn hắn?"

Mọi người cũng nói hùa theo, cảm thấy Cung Phất Vũ chỉ là nhất thời hứng khởi, bị Lê Trường Phong cự tuyệt liền cố ý muốn bái Lê Trường Phong làm sư tôn.

Không ngờ, Cung Phất Vũ lại nở nụ cười, trên khuôn mặt trẻ con đột nhiên toát lên một vẻ rất nghiêm túc chính chắn: "Mẫu hậu đã nói với ta 'bất cứ sư tôn nào muốn lấy lòng ta, ta đều phải từ chối hết, ta tới đây là để học công phu chứ không phải tới đây để chơi'."

Cung Phất Vũ vừa thốt ra những lời này, toàn bộ hiện trường liền im bặt.

Đám tu sĩ vừa mới liều mạng lấy lòng Cung Phất Vũ đều lộ ra vẻ xấu hổ, nhưng họ không dám nói lời nào.

Lê Trường Phong yên lặng ngẩng đầu lên, kinh ngạc liếc nhìn Cung Phất Vũ.

Cung Phất Vũ mỉm cười với hắn: "Thế nào? Ta không cần ngươi học cách làm kẹo đường, chỉ cần ngươi dạy ta công phu là được."

Lê Trường Phong nhìn vào đôi mắt đen láy trong veo của Cung Phất Vũ, lần đầu tiên suy nghĩ trong lòng không còn kiên định như trước nữa, nhưng hắn vẫn do dự không dám lập tức trả lời.

Thôi Vĩnh Tư thấy vậy liền hàm súc nói: "Bệ hạ đã hạ lệnh, sư tôn của Tiểu Quân Vương sẽ được nhận một nửa đãi ngộ của Thái Phó, ngươi hãy suy nghĩ kỹ."

Lê Trường Phong hơi sửng sốt, cũng không do dự nữa, lập tức đáp: "Được, ta đồng ý."

Hắn vừa dứt lời, Cung Phất Vũ liền cười tủm tỉm đi tới, nắm lấy tay hắn nói: "Tốt quá, từ hôm nay trở đi, người chính là sư tôn của con."

Lê Trường Phong bị bàn tay nhỏ mềm mại nắm lấy, trong lòng không hiểu sao run lên, nhưng hắn vẫn nói: "Ta không phải một sư tôn dịu dàng, ngươi nên suy nghĩ kỹ."

Cung Phất Vũ nhướng nhướng mày: "Không sao, mẫu hậu vẫn hay đánh con, người đừng đánh con là được."

Lê Trường Phong ngẩn ra.

Cứ như vậy, mối duyên phận sư đồ khó hiểu giữa hai người bắt đầu.

.

Cung Phất Vũ rất thông minh, có thể học mọi thứ một cách nhanh chóng, chỉ là y quá nghịch ngợm.

Lê Trường Phong cuối cùng cũng hiểu ra vì sao mẫu hậu của y lại hay đánh y rồi, bởi vì nếu ở cạnh y lâu, cho dù tính tình có tốt đến mấy cũng không thể tốt được nữa.

Ví dụ như hôm nay, Lê Trường Phong đã đưa Cung Phất Vũ đến chỗ của trưởng lão Phượng Thanh Hàm nhờ Phượng Thanh Hàm giúp hắn trông nom y, còn hắn thì đi bế quan luyện kiếm.

Ai mà ngờ, chỉ trong nửa ngày, Cung Phất Vũ đã nhổ trụi hết lông của mấy con khổng tước do Phượng Thanh Hàm nuôi.

Lê Trường Phong: …

Khi Lê Trường Phong đuổi tới, khuôn mặt của Phượng Thanh Hàm đã xanh mét.

Đánh cũng không đánh được, Lê Trường Phong chỉ có thể đích thân xin lỗi Phượng Thanh Hàm.

Phượng Thanh Hàm tính tình tốt, nhưng lần này cũng tức giận không nhẹ, mặc dù ông ấy không yêu cầu bồi thường, nhưng từ biểu hiện của ông ấy Lê Trường Phong cũng biết được sau này không thể gửi Cung Phất Vũ đến chỗ ông ấy nữa rồi.

Bây giờ, Cung Phất Vũ đã hoàn toàn đắc tội với tất cả các trưởng lão của Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Lê Trường Phong: …

Trên đường trở về, lần đầu tiên Lê Trường Phong không bế Cung Phất Vũ, cũng không cõng Cung Phất Vũ.

Mặc kệ Cung Phất Vũ tay nhỏ chân nhỏ thất tha thất thểu đi theo sau hắn, đuổi theo hắn suốt quãng đường trên núi.

Cung Phất Vũ ban đầu còn kêu réo.

“Sư tôn người tức giận làm gì, không phải con chỉ nhổ một ít lông khổng tước thôi sao, cũng đâu phải là không mọc lại nữa.”

“Cùng lắm thì ngày mai con lại xin lỗi ông ấy một lần nữa.”

“Sư tôn người đừng tức giận nữa.”

“Sư tôn……”

Đột nhiên vang lên một tiếng kêu khe khẽ, Cung Phất Vũ bị ngã rồi.

Lê Trường Phong trong lòng trầm xuống, quay đầu lại nhìn, liền phát hiện Cung Phất Vũ quỳ rạp trên mặt đất, hai mắt đỏ hoe, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, nước mắt cũng sắp trào ra.

Trái tim Lê Trường Phong khẽ thắt lại, rốt cuộc cũng không thể nhẫn tâm được nữa, hắn chỉ có thể thở dài một hơi, cúi người bế Cung Phất Vũ lên.

Cung Phất Vũ liền thuận thế ôm lấy Lê Trường Phong.

Lê Trường Phong được cánh tay nhỏ mềm mại của Cung Phất Vũ ôm lấy, lửa giận trong lòng cũng tiêu tan một nửa.

Lúc này, hắn vừa bế Cung Phất Vũ đi về phía trước, vừa nói với y: “Sau này không được làm như vậy nữa.”

Cung Phất Vũ: “Ừm ừm.”

Lê Trường Phong: …

Sau đó Lê Trường Phong lại có chút đau đầu nói: “Bây giờ con đã đắc tội với tất cả các trưởng lão rồi, sau này phải làm sao đây?”

Cung Phất Vũ không để ý nói: “Con ở với sư tôn là được rồi, con cũng đâu có thích bọn họ.”

Lê Trường Phong ngẩn ra.

Một lúc sau, hắn lại nói: “Nhưng thời gian ta tu luyện rất lâu, không thể ở bên con suốt được”.

Cung Phất Vũ: “Con cũng có thể tu luyện mà.”

Lê Trường Phong bất đắc dĩ nói: “Vậy thì con nhất định phải kiên trì.”

Cung Phất Vũ suy nghĩ một lúc, rồi tự tin nói: “Nhưng con là thiên tài mà, nếu thiên tài lại muốn giống như một người bình thường, thì những người bình thường phải sống làm sao.”

Lê Trường Phong câm nín.

Phải rồi, Cung Phất Vũ đã đủ thông minh, nhưng không đủ tập trung, tu luyện thì bữa được bữa không, nhưng dù vậy, sự tiến bộ của y vẫn vượt qua hầu hết các bạn cùng trang lứa.

Kinh ngạc trước lối suy nghĩ thiên tài của Cung Phất Vũ, một lúc lâu sau, Lê Trường Phong dở khóc dở cười nói: “Sau này không được nói như vậy nữa, cẩn thận đắc tội với người khác.”

“Con không sợ.”

Lê Trường Phong lại ngẩn ra.

Đúng vậy, Cung Phất Vũ từ nhỏ đã cành vàng lá ngọc luôn được người khác nhường nhịn, làm sao y có thể hiểu được điều này chứ?

Giờ khắc này, không hiểu sao trong lòng Lê Trường Phong thoáng sinh ra một tầng ảm đạm.

Nhưng Cung Phất Vũ liếc mắt nhìn biểu tình của Lê Trường Phong liền nhìn ra có gì đó không ổn, giơ hai tay ôm chặt lấy Lê Trường Phong, dỗ dành hắn: “Sư tôn, con còn nhỏ, chuyện này con không hiểu lắm, người dạy con đi, con sẽ hiểu ngay mà.”

Nghe Cung Phất Vũ nói vậy, Lê Trường Phong lấy làm kinh ngạc, sau đó trong lòng dâng lên trăm mối cảm xúc, lúc này hắn không hiểu sao cười khổ một tiếng, vươn tay nhéo chóp mũi Cung Phất Vũ: “Sau này đừng có bày trò với ta nữa là được.”

Cung Phất Vũ: “Vâng ạ!”

.

Sau khi trở lại chỗ ở, Lê Trường Phong để Cung Phất Vũ xuống rồi một mình đi kiểm tra thanh kiếm trong lò luyện kiếm.

Cung Phất Vũ cũng lặng lẽ mò qua.

Lê Trường Phong không khỏi nhíu mày nhìn Hàn Thiết đã tôi luyện một nửa tỏa ra ánh sáng lờ mờ.

Cảm thấy lần này lại thất bại rồi.

Lê Trường Phong im lặng thở dài một tiếng, đang định bỏ Hàn Thiết vào lại trong lò, thì một bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn cầm một chiếc lông vũ bảy màu sặc sỡ hiện ra trước mặt hắn.

Lê Trường Phong giật mình, lập tức nắm lấy tay Cung Phất Vũ, kinh ngạc hỏi: “Con lấy đâu ra lông đuôi của chim loan vậy?”

Cung Phất Vũ thần bí cười một tiếng đắc ý: “Con vừa trộm được đấy.”

Lê Trường Phong tim đập lỡ một nhịp, lập tức nhìn về phía Cung Phất Vũ.

Bốn mắt nhìn nhau, Cung Phất Vũ dường như cảm giác được gì đó, lập tức có chút chột dạ lẩm bẩm nói: “Con cũng là thấy sư tôn luyện kiếm thất bại nhiều lần sắp không còn tiền mua đồ ăn nữa nên mới làm như vậy. Nếu người cảm thấy không được, ngày mai con sẽ đi xin lỗi Phượng trưởng lão.”

Nghe thấy Cung Phất Vũ nói vậy, vẻ mặt Lê Trường Phong cực kỳ phức tạp, phản ứng đầu tiên của hắn chính là muốn lập tức dẫn Cung Phất Vũ cầm theo lông chim đi nhận lỗi, nhưng nhìn thấy bàn tay cầm lông chim đầy những vết xước ửng đỏ của Cung Phất Vũ, trái tim Lê Trường Phong lại run rẩy cả lên, không đành lòng làm như vậy.

Thật lâu sau, Lê Trường Phong nhắm mắt lại, thở ra một hơi dài nói: "Sau này không được làm như vậy nữa."

Cung Phất Vũ cảm giác được Lê Trường Phong bình tĩnh trở lại, liền cười nói: "Đúng vậy đúng vậy, hơn nữa nhổ cũng đã nhổ rồi, cũng đâu thể nối lại được nữa, sư tôn, hay là người dùng đi."

Lê Trường Phong: …

Cung Phất Vũ giật thót, vội vàng cam đoan: "Sư tôn dạy phải, sau này con sẽ không tái phạm nữa!"

Bấy giờ, Lê Trường Phong triệt để nói không ra lời.

.

Đêm đó, Cung Phất Vũ nằm sấp trên lưng Lê Trường Phong, nhìn Lê Trường Phong rèn kiếm.

Ngọn lửa đỏ rực chiếu vào mặt hai người, hơi nóng như thiêu đốt ập tới, Cung Phất Vũ mặt đỏ như quả táo, nhưng dù thế nào cũng không chịu rời đi.

Lúc này, Lê Trường Phong bỏ lông đuôi của chim loan vào trong lò luyện kiếm, thấp giọng nói: "Ngày mai ta đi bồi tội với Phượng trưởng lão, con ngoan ngoãn ở chỗ này đừng đi ra ngoài, phải chăm chỉ tu luyện, có biết không?"

Cung Phất Vũ trong lòng khẽ động: "Sư tôn không cho con đi là vì sợ con nói bậy sao?"

"Không dạy dỗ được con là trách nhiệm của ta. Hơn nữa cái lông đuôi này cũng là để ta rèn kiếm, con không được ích lợi gì, tự nhiên không cần con phải xin lỗi."

Cung Phất Vũ cười khúc khích: "Sư tôn đúng là người tốt."

Lê Trường Phong: …

Hắn lập tức nghiêm túc nói: "Bất kể ta có phải là người tốt hay không thì cũng không thể trộm đồ, có biết không?"

Cung Phất Vũ tùy ý đáp: "Sư tôn yên tâm, con đã để lại một chút đồ bồi thường cho ông ấy rồi, sư tôn không xin lỗi cũng không sao."

Lê Trường Phong: ? ? ?

"Con lấy cái gì để bồi thường?"

Cung Phất Vũ thần bí nháy mắt: "Rồi sư tôn sẽ biết thôi."

.

Ngày hôm sau, tin tức Phượng Thanh Hàm tiến cảnh được truyền ra ngoài.

Lê Trường Phong sau khi biết được tin, tâm tình càng thêm phức tạp, hắn biết Cung Phất Vũ nhất định đã để lại cho Phượng Thanh Hàm một số bảo vật, mới khiến cho Phượng Thanh Hàm đã ở trong bình cảnh lâu như vậy có thể tiến cảnh thuận lợi, nhưng có cần phải như vậy không?

Giá trị của bảo vật hỗ trợ thăng cấp có thể vượt xa lông đuôi của chim loan, cớ sao lại không trực tiếp đi đổi chứ?

Hắn nghĩ như vậy cũng liền hỏi Cung Phất Vũ như vậy.

Cung Phất Vũ lúc đó chống cằm cười cười, sau đó thản nhiên nói: "Hôm nay mình đi đổi, ngày mai sẽ có người khác lại đổi, ông ấy hoặc là từ chối tất cả, hoặc là đồng ý tất cả, cứ như vậy cũng không phải chuyện tốt, chim loan sẽ bị nhổ trụi lông mất."

"Vậy thì con cũng không thể tiền trảm hậu tấu chứ."

Cung Phất Vũ hừ một tiếng, trợn tròn mắt: "Sư tôn đầu gỗ!"

Lê Trường Phong muốn nói lại thôi, nhưng qua một lúc hắn vẫn nói: "Chuyện này con cũng đừng nói với người ngoài, ta sẽ đích thân đi nhận lỗi với Phượng trưởng lão, con cũng không cần đi nữa."

Cung Phất Vũ cười nói: "Được ạ, được ạ."

Nói xong, Lê Trường Phong lại nghiêm túc dặn dò: "Sau này không được làm như vậy nữa."

Đương nhiên Cung Phất Vũ lại gật đầu.

Thế là Lê Trường Phong đã ra ngoài để đi bồi tội.

Nhìn bóng lưng Lê Trường Phong rời đi, Cung Phất Vũ chống cằm, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra, Cung Phất Vũ có một câu vừa rồi y không nói ra, sau này cũng không định nói ra.

Chính là, y không chỉ không thích Phượng Thanh Hàm, mà còn không thích bất kỳ trưởng lão nào ngoại trừ Lê Trường Phong.

Cách những người đó nhìn y không phải là phế vật thì cũng là linh thạch.

Chỉ có Lê Trường Phong, nhìn y như một con người.

Hiện tại như vậy rất tốt, sau này y khẳng định sẽ không cần tiếp xúc với bất kỳ người nào nữa.

------oOo------

Chương 138: PN2: LTPxCPV: Ta đã hứa với y rồi, cả đời này ta phải làm sư tôn của y.

Nguồn: EbookTruyen.VN

PN2: LTPxCPV:Ta đã hứa với yrồi,cả đời này ta phải làm sư tôncủa y.

Sau sự việc này, không một trưởng lão nào trong Thanh Ngọc Kiếm Tông sẵn lòng thu nhận Cung Phất Vũ nữa, bọn họ đều cảm thấy Cung Phất Vũ là một tiểu ma tinh bất hảo.

Hơn nữa những năm gần đây, cấp trên nói đối xử tốt với Cung Phất Vũ, tốt thì có tốt thiệt, nhưng cũng không có thưởng nhiều linh thạch, chỉ cho bảo vật.

Như vậy, làm sư tôn của Cung Phất Vũ cũng không được ích lợi gì – linh thạch còn có thể chia, bảo vật được cấp trên trực tiếp ban thưởng cho Cung Phất Vũ, ai dám lấy chứ?

Cứ như vậy, Cung Phất Vũ ở bên cạnh đầu gỗ Lê Trường Phong, lớn lên từng ngày.

Khi Cung Phất Vũ mười bốn tuổi, hoàng thất đã truyền tin đến, nói rằng khi Cung Phất Vũ lên Trúc Cơ, sẽ đổi cho y một sư tôn kỳ Nguyên Anh.

Lê Trường Phong từ đấy liền bế quan.

Mà lần này, hắn bế quan đến tận ba năm.

Nếu không phải ngọc bài bản mạng của Lê Trường Phong ở Đệ Tử Đường vẫn bình an vô sự, còn thỉnh thoảng truyền tin hỏi thăm chuyện tu luyện của Cung Phất Vũ, thì có lẽ Cung Phất Vũ đã xông vào tìm hắn từ lâu.

Cuối cùng, vào một ngày tuyết rơi dày đặc phủ trắng cả ngọn núi, có một đạo kiếm khí xé trời phóng ra, Lê Trường Phong cuối cùng cũng kết thúc ba năm bế quan dài đằng đẵng của mình.

Lần này, hắn trực tiếp từ Kim Đan sơ kỳ lên đến Kim Đan đỉnh phong, thêm một chút thời gian nữa là có thể trở thành Nguyên Anh rồi.

Khi Lê Trường Phong đi ra, bên ngoài tuyết bay lả tả như lông ngỗng.

Lúc bế quan hắn không biết ngày đêm, chỉ nhớ rõ Cung Phất Vũ cười nói với hắn nhất định sẽ đến đón hắn khi hắn xuất quan.

Lúc này Lê Trường Phong giương kiếm lên, tâm tình vui vẻ hiếm thấy, hắn lặng lẽ từ trên đỉnh núi nhảy xuống, ống tay áo bay phất phới, xẹt qua từng mảnh

bông tuyết, tư thế vô cùng phong độ.

Chỉ là khi hắn đứng trên Võ Kiếm Bình nhìn quanh bốn phía, phát hiện Cung Phất Vũ không có tới đây, chỉ có một nam tử một thân hoa phục tím vàng, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, lẳng lặng tựa vào gốc cây tùng ở bên cạnh Võ Kiếm Bình

Chàng trai mặc hoa phục một tay cầm quạt, mái tóc đen hơi xoăn như tảo biển bồng bềnh hai bên gò má trắng nõn xinh đẹp, hàng mi dày như lông chim buông xuống, cứ vậy mà dựa vào cây nghỉ ngơi.

Chàng trai trẻ này còn là một Kim Đan.

Lê Trường Phong định thần lại, khẽ mỉm cười, thầm nghĩ với tính tình của Cung Phất Vũ, chắc chắn sẽ không thèm ra ngoài trong hoàn cảnh tuyết rơi lạnh giá như vậy.

Nhưng không sao cả, dù sao hắn cũng phải quay về, Cung Phất Vũ đỡ phải chịu lạnh.

Nhưng lúc này, Lê Trường Phong lại không khỏi liếc nhìn người thanh niên tuấn mỹ đang dựa vào tảng đá dưới gốc cây tùng lần nữa.

Chàng trai thực sự quá đẹp, vẻ đẹp đó khiến người ta phải kinh tâm động phách, thậm chí còn có hơi dọa người.

Lê Trường Phong cứ cảm thấy mỗi khi nhìn chàng thanh niên đó tim mình lại đập nhanh hơn một chút.

Nhưng điều đó không phải là vấn đề.

Trầm mặc một lát, Lê Trường Phong vẫn đi tới.

“Vị đạo hữu này, nơi này gió lớn, băng tuyết đầy trời, cẩn thận cảm lạnh.”

Lê Trường Phong vừa nói ra câu này, đôi mi xinh đẹp như cánh bướm khẽ run lên, sau đó, hai má lúm đồng tiền lặng lẽ xuất hiện trên đôi gò má tuyết trắng lạnh lùng xinh đẹp.

Lê Trường Phong: …

Hình như hắn bị cười nhạo rồi?

Lê Trường Phong cau mày, thầm nghĩ đối phương có lẽ là ghét bỏ hắn xen vào chuyện của người khác, hắn nắm chặt tay, xoay người muốn rời đi.

Nhưng không ngờ giây tiếp theo, một cơ thể mềm mại mang theo hương hoa lê thơm ngát bổ nhào vào sau lưng hắn, vịn lấy bả vai của hắn, cười tít mắt nói: “Sư tôn a sư tôn, mới có ba năm, người ngay cả đồ đệ của mình cũng không nhận ra sao?”

Lê Trường Phong: ?

Lập tức, đồng tử của hắn co rụt lại, kinh ngạc nói: “Con. . . Con là?”

Cung Phất Vũ thuần thục vòng tay qua cổ Lê Trường Phong, tựa đầu vào vai hắn, bộ dạng lười biếng cười nói: “Đúng đó, là con nè.”

Mái tóc xoăn dài mềm mại như tảo biển còn vương chút hương thơm khẽ cọ vào sườn mặt Lê Trường Phong, Lê Trường Phong trầm mặc hồi lâu mới hoàn hồn lại trong mùi hoa lê quen thuộc.

Nhưng giờ khắc này, hắn vẫn cảm thấy chuyện này thật khó tin, thật lâu sau, Lê Trường Phong vẻ mặt kỳ quái hỏi: “Làm sao… Mới có ba năm mà con đã lớn như vậy rồi?”

Hơn nữa, còn trở nên xinh đẹp như vậy…

Cung Phất Vũ bĩu môi: “Con Trúc Cơ rồi đó.”

Lê Trường Phong ánh mắt do dự một chút, vẫn là có chút không tin.

Cung Phất Vũ lúc này lại nở nụ cười: “Mẫu hậu của con là người Mị tộc, con lớn lên đương nhiên không giống với những người khác.”

Lê Trường Phong sửng sốt, sau đó có chút xấu hổ sờ sờ đầu: “Là ta sơ ý rồi.”

Lúm đồng tiền trên mặt Cung Phất Vũ càng sâu hơn.

Mà lúc này, Lê Trường Phong cảm nhận được nhiệt độ lạnh lẽo trên cơ thể Cung Phất Vũ, hắn nhíu mày, từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một chiếc áo choàng đưa cho y: “Cho dù con Trúc Cơ rồi cũng không thể cậy mạnh như vậy.”

Lần đầu tiên Cung Phất Vũ ngoan ngoãn nhận lấy chiếc áo choàng rồi im lặng mặc vào.

Sắc mặt của Lê Trường Phong mới hơi dịu đi, cũng không trách y nữa, cứ thế mà cõng y trên lưng đi về.

Trên đường trở về, Cung Phất Vũ lười biếng ghé vào trên vai Lê Trường Phong, cứ vậy mà lặng lẽ tựa vào cổ hắn, hiếm khi không nói lời nào.

Lê Trường Phong còn tưởng rằng Cung Phất Vũ ba năm không gặp, rốt cuộc cũng trưởng thành hơn rồi.

Nhưng cuối cùng, khi về đến nơi ở của Lê Trường Phong, Cung Phất Vũ liền bộc lộ ra bản tính thật của mình.

Lúc này, y cười như không có chuyện gì xảy ra, ghé vào bên tai Lê Trường Phong nói nhỏ: “Sư tôn, người ở Kiếm Các nhiều năm như vậy, không có giặt quần áo sao?”

Lê Trường Phong hơi sửng sốt, mang tai bất giác đỏ lên, sau đó hắn liền quở trách: “Đừng nói bừa.”

Cung Phất Vũ ý cười càng sâu hơn, lúc này, y cắn cắn sợi tóc bên môi của mình, nhẹ giọng nói: “Con biết mà, giặt thì chắc chắn là có giặt đó, nhưng là ba tháng mới giặt một lần, có phải không?”

Lê Trường Phong: …

Lẽ ra hắn phải sớm biết điều này.

Ba năm không gặp, Cung Phất Vũ ngày càng bất kính với sư tôn.

•

Bây giờ tu vi của Lê Trường Phong chỉ cách Nguyên Anh một con đường, dưới sự bảo hộ của Cung Phất Vũ và Thôi Vĩnh Tư, sư tôn Lê Trường Phong rốt cuộc vẫn chưa bị thay thế.

Chỉ là thấy Cung Phất Vũ không cần hắn dạy vẫn có thể nhanh chóng lên Trúc Cơ như vậy, Lê Trường Phong vẫn cảm thấy hổ thẹn trong lòng.

Hắn biết thiên phú của Cung Phất Vũ cao hơn hắn nhiều lắm, sớm muộn gì hắn cũng sẽ không thể dạy cho Cung Phất Vũ nữa.

Mặc dù không đổi sư tôn là nguyện vọng của Cung Phất Vũ, nhưng Lê Trường Phong luôn cảm thấy mình không xứng với Cung Phất Vũ.

Hắn chỉ có thể liều mạng luyện kiếm.

Cung Phất Vũ nhìn thấy tất cả những điều này, ngoài mặt thì vẫn hi hi ha ha khuyên Lê Trường Phong không cần phải cố gắng như vậy, nhưng lại không có cách nào để Lê Trường Phong không phải cố gắng.

Cứ như vậy, Lê Trường Phong rơi vào bình cảnh.

Hắn biết bản thân mình tâm không kiên định chính là tối kỵ, nhưng hắn không thể bình tĩnh được.

Đặc biệt là bây giờ, mỗi khi Cung Phất Vũ mang theo ý cười chống cằm nhìn hắn bằng đôi mắt xinh đẹp sáng ngời kia, hắn lại cảm thấy tim mình đập nhanh như trống trận, không hiểu sau lại cảm thấy bất an.

Lê Trường Phong không hiểu nỗi bất an này từ đâu mà có, mãi cho đến đêm hôm đó…

Cung Phất Vũ chuốc say hắn.

•

Rượu bình thường không có tác dụng gì với Lê Trường Phong, rượu Cung Phất Vũ đem đến đã cho thêm dược liệu.

Một con bướm hư ảo vỗ đôi cánh màu tím nhẹ nhàng rơi vào trong rượu, hóa thành một lớp bột vàng tinh mịn, rồi lặng lẽ tan vào trong rượu, không màu không vị.

Hoan Điệp có thể khiến người ta vô thanh vô tức chìm vào giấc mộng, chỉ cần uống cùng một ly rượu, y cũng có thể nhìn thấy giấc mộng của Lê Trường Phong.

Cung Phất Vũ cũng biết Lê Trường Phong đã rơi vào bình cảnh.

Hơn nữa, y đã xem rất nhiều bí tịch của hoàng thất, y biết Lê Trường Phong có chướng ngại trong lòng.

Vì vậy, y nhịn không được muốn nhìn xem, chướng ngại trong lòng Lê Trường Phong là cái gì.

Nếu biết được, y sẽ có thể giúp Lê Trường Phong giải quyết vấn đề này.

Lê Trường Phong không hề đề phòng Cung Phất Vũ, hơn nữa hắn gần đây bởi vì rơi vào bình cảnh mà tâm sự nặng nề, cho nên khi Cung Phất Vũ đưa cho hắn chén rượu có thêm dược liệu, hắn cũng không hề nghi ngờ cứ thế mà uống cạn.

Rượu vào trong bụng không bao lâu Lê Trường Phong liền choáng váng đầu óc, còn chưa kịp nói mấy câu đã ngã xuống bàn.

Thấy Lê Trường Phong như vậy, Cung Phất Vũ không khỏi nhíu mày —— Chướng ngại trong lòng Lê Trường Phong nghiêm trọng như vậy sao?

Phải biết rằng, người có chướng ngại trong lòng càng nghiêm trọng, tác dụng của Hoan Điệp sẽ phát huy càng nhanh.

Cung Phất Vũ không ngờ Lê Trường Phong lại bất tỉnh nhanh đến vậy.

Nhìn chằm chằm Lê Trường Phong say đến bất tỉnh nhân sự, ánh mắt Cung Phất Vũ tối sầm lại, không hiểu sao lại nghĩ đến Phượng Thanh Hàm.

Nếu y nhớ không lầm, Phượng Thanh Hàm và Lê Trường Phong dạo gần đây có quan hệ rất thân thiết.

Chẳng lẽ, chướng ngại trong lòng Lê Trường Phong chính là chướng ngại tình cảm sao?

Nghĩ đến đây, trong con ngươi vốn dĩ lấp lánh ánh nước của Cung Phất Vũ không ngờ lại hiện lên một tia sát khí.

Nhưng ngay sau đó, Cung Phất Vũ khẽ nheo mắt lại, áp chế lại tia sát khí này, sau đó y ngửa cổ lên, uống cạn ly rượu cho thêm Hoan Điệp còn sót lại, rồi im lặng nắm lấy tay Lê Trường Phong.

Chẳng mấy chốc, Cung Phất Vũ đã rơi vào giấc mộng của Lê Trường Phong.

•

Cung Phất Vũ không nghĩ tới mình vừa chìm vào giấc mơ đã trực tiếp tiến vào biển ý thức của Lê Trường Phong.

Khi Cung Phất Vũ nhìn thấy cây đại thụ xanh um kia, y còn lấy làm sững sờ.

Mới đầu, Cung Phất Vũ không nhận ra cây đại thụ này là cái gì, sau một lúc im lặng, y bước lên phía trước, thử đưa tay ra thăm dò, sờ lên thân cây thô ráp.

Trong nháy mắt ngón tay thon dài như ngọc của y nhẹ chạm vào thân cây, trên thân cây liền lóe lên một tia sáng vàng.

Vô số cảm xúc nhỏ vặt len lỏi vào tâm trí Cung Phất Vũ theo đầu ngón tay trắng ngần của y.

Cung Phất Vũ: !

Sau đó, y đột ngột rút tay ra rồi ngẩng đầu nhìn lên.

Một trận gió thổi qua, lá xanh lay động khắp bầu trời dưới ánh nắng lung linh, sau đó Cung Phất Vũ nhìn thấy trên ngọn cây có một bóng người vô cùng quen thuộc.

Là y một thân áo trắng, để chân trần, mang theo ý cười lười biếng, lẳng lặng ngồi trên ngọn cây.

Làn gió cuốn theo mái tóc xoăn đen tung bay cùng tà áo khoác voan mỏng, dưới ánh mặt trời tất cả đều tỏa ra ánh sáng óng ánh, cả người y như chìm trong ánh sáng thánh khiết dịu dàng này.

Cung Phất Vũ trong lòng run rẩy, chợt nhớ tới điều gì đó, liền quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Ảo cảnh trước mặt lóe lên, biến thành một con đường núi gập ghềnh.

Lê Trường Phong lặng lẽ đi ở phía trước, y nằm ở trên lưng Lê Trường Phong ngủ gật, trong gió tuyết ngập trời, biểu cảm của Lê Trường Phong dịu dàng yên bình đến lạ.

Con ngươi của Cung Phất Vũ đột nhiên co lại, y tiếp tục quay đầu nhìn lại.

Lần này, y nhìn thấy Lê Trường Phong mặt đầy tro bụi đang cầm một cây kẹo đường hình thù méo mó đưa cho y lúc nhỏ.

Sau khi liếm một miếng, y bị đắng đến khóc lóc thảm thiết, Lê Trường Phong lại cuống cuồng dỗ y.

Tiếp tục nhìn——

Cung Phất Vũ nhìn thấy vô số bản thân mình, vô số bản thân mà ngay cả y cũng chẳng thể nhớ được.

Lê Trường Phong trong ảo cảnh rất mơ hồ, nhưng mỗi một cái nhíu mày, mỗi một nụ cười đều rất sống động.

Cung Phất Vũ cứ thế lặng lẽ đứng dưới gốc cây đại thụ, thu tất cả những điều này vào trong mắt.

Thẳng đến khi, y nhìn thấy Lê Trường Phong một mình đi lên đỉnh núi cách đó không xa, yên lặng ngồi xuống.

Lần này, y không ở bên cạnh Lê Trường Phong.

Cung Phất Vũ bất giác cau mày.

Sau đó, y nhìn thấy Lê Trường Phong hướng về phía mặt trời lặn, nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Gần đây trí nhớ của ta càng ngày càng kém, có lẽ là bởi vì tu vô tình đạo.”

“Nhưng nếu tu vô tình đạo nhất định phải đoạn tuyệt ái tình, quên hết tất cả mọi người, e là ta làm không được.”

“Ta đã hứa với y rồi, cả đời này ta phải làm sư tôn của y.”

“Nhưng ta không còn trẻ nữa, đã không còn kịp đổi sang tu đạo hữu tình nữa rồi.”

“Ta phải làm sao bây giờ?”

‘Ta phải làm sao bây giờ’

Mấy chữ này rơi vào tai Cung Phất Vũ, giống như sét đánh ngang tai, trong nháy mắt đã chiếu sáng trái tim vẫn luôn u ám của y.

Mặc dù y vẫn bất động, nhưng trong lòng lại dâng trào cảm xúc mãnh liệt như thủy triều.

Thì ra là vậy sao?

Thì ra là như vậy sao?!

Đôi mắt xinh đẹp của Cung Phất Vũ đột nhiên lấp lánh như pha lê, sự lấp lánh đó ngay lập tức biến thành một điểm sáng mỏng manh, tan biến mất tăm.

Gió cuốn vạt áo y bay phấp phới, giống như trái tim của y lúc này vậy, đang chậm rãi lơ lửng dưới ánh nắng ấm áp dịu dàng.

Rồi lại biến thành vô số bong bóng bảy sắc cầu vồng bay lên trời.

Cung Phất Vũ lúc đó có lẽ là Cung Phất Vũ hạnh phúc nhất trong cuộc đời.

------oOo------

Chương 139: PN3: LTPxCPV: Từ giờ trở đi, duyên phận sư đồ của chúng ta chấm hết.

Nguồn: EbookTruyen.VN

PN3: LTPxCPV: Từ giờ trở đi, duyên phận sư đồ của chúng tachấm hết.

Khi Cung Phất Vũ tỉnh lại, nhìn thấy Lê Trường Phong vẫn còn đang ngủ, lần đầu tiên trong đôi mắt long lanh có chút ảm đạm không thể che giấu được ý cười.

Y khẽ chớp đôi hàng mi dài, lặng lẽ nghiêng người nhìn Lê Trường Phong.

Lê Trường Phong đang nhắm hai mắt, hàng mi mỏng yên lặng rũ xuống, làn da trắng lạnh lùng thoáng ửng hồng, vẻ nghiêm túc trầm lắng trên mặt đều bị quét sạch.

Cung Phất Vũ ngắm nghía một hồi, cảm thấy hạnh phúc đến lạ.

Hóa ra Lê Trường Phong đã thích y từ rất lâu rồi.

Ban đầu y còn cho rằng, Lê Trường Phong tu vô tình đạo sẽ luôn giữ mối quan hệ sư đồ với y cho đến lúc tuổi già qua đời.

Mặc dù y cảm thấy như vậy cũng tốt, nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh tượng trong biển ý thức của Lê Trường Phong và tình căn như một cây đại thụ cao chọc trời kia, Cung Phất Vũ chợt hiểu ra.

Kỳ thật bản thân y không hề cam lòng chỉ là sư đồ với Lê Trường Phong.

Nếu Lê Trường Phong lo lắng chuyện này, vậy thì không thành vấn đề rồi.

Sư tôn của Cung Phất Vũ y phải từ Nguyên Anh trở lên, nhưng nếu làm đạo lữ của y thì có phải là Nguyên Anh hay không cũng không quan trọng.

Nghĩ như vậy, con chim nhỏ trong lòng Cung Phất Vũ vỗ cánh bay ra ngoài, ríu rít hót líu lo.

Sau cùng, Cung Phất Vũ cũng không đánh thức Lê Trường Phong dậy mà đỡ hắn vào trong phòng ngủ.

Bản thân thì đi ra ngoài phòng, lặng lẽ truyền tin cho mẫu hậu và Cung Minh Trạch.

Truyền tin xong, Cung Phất Vũ nhìn trăng sáng trên bầu trời, rồi lại nhìn Lê Trường Phong đang ngủ ngon lành trên chiếc giường mềm mại ở trong phòng, khóe môi bất giác nở một nụ cười khẽ.

Nhưng Cung Phất Vũ nào đâu có ngờ, chính dòng tin nhắn gửi cho Cung Minh Trạch ấy đã thẳng thừng cắt đứt duyên phận mười mấy năm giữa y và Lê Trường Phong.

Khi đó y chỉ nghĩ rằng, nếu y thực sự muốn kết thành đạo lữ với Lê Trường Phong, phụ hoàng có thể không đến, nhưng Cung Minh Trạch và mẫu hậu thì nhất định phải đến.

•

Tuy rằng Cung Phất Vũ lúc đó đã hiểu được nhiều chuyện, nhưng dù sao y cũng chỉ mới mười mấy tuổi, con đường tình ái giống như một tờ giấy trắng tinh.

Cảm thấy nếu đối phương thích y, y cũng thích đối phương, vậy thì đây chính là mối nhân duyên trời định rồi.

Nhưng y nào có ngờ, khi y vui vẻ tỉ mỉ trang trí động phủ, kéo tay Lê Trường Phong, muốn cho Lê Trường Phong một niềm vui bất ngờ, thì Lê Trường Phong lại đứng trước cặp nến long phượng, thấp giọng từ chối y.

Khoảnh khắc đó, sắc mặt Cung Phất Vũ trắng bệch, cả người mất kiểm soát run rẩy cả lên, vẻ mặt trở nên cực kỳ kích động.

Y nhìn Lê Trường Phong sắc mặt hơi tái nhợt nhưng lại cực kỳ quyết tuyệt, nếu không phải y không muốn phá hủy toàn bộ bầu không khí tốt đẹp này, có lẽ y đã xông lên túm lấy Lê Trường Phong tra hỏi.

Vì vậy trước hết, Cung Phất Vũ chỉ dùng cặp mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm Lê Trường Phong, khàn giọng run run hỏi: "Con hỏi lại một lần nữa, sư tôn, người là thật lòng không muốn, hay là chỉ vì người tu vô tình đạo?"

Lê Trường Phong nhìn đôi mắt trong veo đã ngấn nước của Cung Phất Vũ, một lúc sau hắn nhắm mắt lại, thở dài nói: "Phất Vũ, con thật sự đã hiểu lầm rồi."

"Ta quả thực, chưa từng thích con."

"Đối với con chỉ có tình cảm sư đồ."

Giây phút ấy, Cung Phất Vũ chợt nghe thấy một thứ âm thanh gọi là tan nát cõi lòng.

Y ngỡ ngàng đứng ở đó, sắc mặt tái nhợt, không biết phải làm sao.

Một lúc sau, Cung Phất Vũ không thể không quay đầu đi lau mắt một phen, sau đó y run rẩy nói: "Sư tôn, con biết con vội vàng như vậy là con không đúng, nhưng sư tôn người đừng có gạt con mà."

Lê Trường Phong khẽ nhíu mày: "Gì cơ?"

Cung Phất Vũ trầm mặc một lát, cố nén nước mắt, ngước mắt nhìn Lê Trường Phong, thấp giọng nói: "Con đã xem biển ý thức của sư tôn rồi, con đã thấy tình căn của người, người thích con."

Nhìn thấy sự khẩn cầu trong đôi mắt xinh đẹp trong veo của Cung Phất Vũ, trong mắt Lê Trường Phong bất giác hiện lên một tia đau lòng, nhưng rất nhanh, hắn lại khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt hiu quạnh.

Sau đó, hắn nói ra một câu, câu nói mà suốt cả đời Cung Phất Vũ sẽ chẳng bao giờ quên được.

Hắn nói: "Nhưng từ đầu đến cuối ta chỉ xem con là đồ đệ."

"Là đồ đệ độc nhất vô nhị."

Cung Phất Vũ rốt cuộc cũng không khống chế được vẻ mặt của mình nữa, Lê Trường Phong vừa dứt lời y liền xông tới.

Đôi môi ấm áp mà run rẩy dán lên môi Lê Trường Phong.

Nhưng hôn được một lúc, Cung Phất Vũ chỉ cảm thấy lạnh thấu tâm can.

Lê Trường Phong vẫn đứng ở đó, không hề nhúc nhích, giống như một pho tượng đá.

Môi của Lê Trường Phong rất lạnh, trái tim vốn nóng bỏng của Cung Phất Vũ cũng bị hơi lạnh thấu xương trên người Lê Trường Phong làm cho tê tái.

Y cứng ngắc áp môi mình vào môi Lê Trường Phong.

Nhưng chỉ thấy lạnh càng thêm lạnh.

Lạnh đến tuyệt vọng.

Khi Cung Phất Vũ rời khỏi môi Lê Trường Phong, trong mắt đã tràn đầy nước mắt trong suốt, y lẳng lặng nhìn chằm chằm Lê Trường Phong một hồi lâu, rồi bỗng nhiên trong nước mắt lưng tròng, y chậm rãi nở nụ cười.

"Có vẻ như ta sai rồi."

"Ngươi thật sự chỉ xem ta là đồ đệ."

"Đáng tiếc, ta sẽ không làm sư đồ với người mình thích."

"Từ giờ trở đi, duyên phận sư đồ của chúng ta chấm hết."

Khi nói ra lời này, từng câu từng chữ của Cung Phất Vũ lạnh thấu xương, nhưng lại mang theo chút run rẩy, ánh mắt vẫn dán chặt vào người Lê Trường Phong.

Y vẫn tưởng rằng, Lê Trường Phong trước giờ sợ nhất là y nói lời tàn nhẫn, nói không chừng sẽ chịu thua dỗ dành y?

Nhưng y chẳng thể ngờ được, Lê Trường Phong sau khi nghe y nói vậy, cơ thể hơi run lên, nhưng chẳng mấy chốc liền cười nhạt một tiếng.

"Ngươi nói đúng, là ta dạy ngươi không tốt."

"Chúng ta quả thật không nên làm sư đồ nữa."

"Nếu ngươi vẫn muốn bái người khác làm sư tôn, có thể nói —— "

"Câm miệng!"

Cung Phất Vũ cuối cùng cũng không thể chịu đựng được nữa, y sụp đổ rồi.

Lúc này y vung mạnh tay lên, đánh bay chân nến phía sau lưng Lê Trường Phong.

Xoảng một tiếng, nến long phượng và giá cắm nến vỡ nát, sáp nến đỏ như máu rớt xuống mặt đất, từng giọt từng giọt nóng hổi, giống như nước mắt thương tâm của ai kia.

Cung Phất Vũ chẳng hề quay đầu lại, y phất tay áo hóa thành một luồng sáng vàng bay về phía chân trời.

Lê Trường Phong thấy vậy theo bản năng liền đuổi theo hai bước.

Nhưng rất nhanh, hắn liền tỉnh táo lại, sau đó hắn im lặng nắm chặt nắm tay, đứng yên tại chỗ.

Không lâu sau, một bóng người màu trắng lặng lẽ xuất hiện sau lưng Lê Trường Phong.

"Ngươi làm rất tốt, nếu không để Phất Vũ chết tâm, chờ đến khi các ngươi kết thành đạo lữ, Bệ hạ nhất định sẽ lưu đày Phất Vũ."

Người này chính là Cung Minh Trạch.

Lê Trường Phong trầm mặc một lúc, mới thấp giọng hỏi: "Vậy… còn chuyện của mẫu phi Phất Vũ?"

"Ta sẽ giữ bí mật."

"Mị tộc tạo phản, Ninh phi tự nhốt mình trong lãnh cung còn dâng huyết thư cho Bệ hạ mới bảo toàn được tính mạng của Phất Vũ, lúc này chuyện yêu đương của các ngươi mà truyền tới tai Bệ hạ, Bệ hạ rất có thể sẽ giận chó đánh mèo."

"Nhưng còn việc tu hành của Phất Vũ—"

"Trưởng môn sẽ dẫn dắt y."

"Ngươi tránh xa y ra, đừng làm ảnh hưởng đến đạo tâm của y."

"……Được."

•

Cung Phất Vũ uống rượu ba ngày liên tiếp, say đến bất tỉnh nhân sự.

Nhưng sau này y mới biết được, thất tình không phải là nhát dao đau nhất, nhát dao đau nhất chính là vừa thất tình vừa mất người thân.

Mị tộc bị đánh bại, tin tức Ninh phi bị nhốt trong lãnh cung một tháng đã âm thầm tự sát cũng truyền đến tai Cung Phất Vũ.

Không ai có thể che giấu được.

Bởi vì Bệ hạ đã hạ chiếu chỉ.

Cung Phất Vũ đã say đến mức sắp mất đi thần trí khi nhìn thấy chiếu chỉ căn bản không thể tin được.

Đợi đến khi y tỉnh táo lại, tay chân cả người đều run lên lẩy bẩy.

Y khóc đến khi ngủ thiếp đi, tỉnh dậy lại khóc tiếp, có mấy lần muốn xông ra ngoài đều bị Lê Trường Phong ôm chặt lại.

Đến cuối cùng, Cung Phất Vũ không nhịn được cắn mạnh vào bả vai Lê Trường Phong.

Lần này y cắn rất mạnh, máu tươi trong nháy mắt liền thấm ướt ra ngoài.

Nhưng Lê Trường Phong nhất quyết không rên lên một tiếng, chỉ yên lặng ôm chặt lấy Cung Phất Vũ.

•

Thời gian sau đó, Lê Trường Phong ngày đêm ở bên cạnh Cung Phất Vũ.

Mới đầu, Cung Phất Vũ không muốn thấy mặt Lê Trường Phong, nhưng Lê Trường Phong vẫn không rời đi, phát huy sự kiên trì và ngang ngược đến cực điểm.

Cuối cùng, cho đến buổi tối hôm nay, Cung Phất Vũ mặc đồ ngủ màu trắng, hai mắt sưng đỏ ghé vào trên giường, nói câu đầu tiên với Lê Trường Phong sau nửa tháng trời: "Ta muốn ăn đào."

Lê Trường Phong giật mình, lập tức đứng dậy nói: "Ta đi tìm."

Sau khi Lê Trường Phong đi ra ngoài, Cung Phất Vũ nằm ở trên giường, yên lặng vùi đầu vào ống tay áo.

Kỳ thực, mùa này làm gì có đào, y chỉ là thật sự không muốn Lê Trường Phong cứ ở bên cạnh y như vậy.

Sự thương hại không phải tình yêu đó, y thà không có còn hơn.

Nhưng Cung Phất Vũ dù thế nào cũng không ngờ được, Lê Trường Phong thực sự tìm thấy đào mang về.

Cả người cũng ướt sũng nước.

Nhưng lúc này Lê Trường Phong không quan tâm đến những thứ khác, hắn lấy ra một chiếc túi lưới làm từ dây gai, đem tất cả trái cây tươi trong túi lưới đưa đến trước mặt Cung Phất Vũ.

Trong đó không chỉ có đào mà còn có các loại trái cây khác như nho, dưa, lê, vậy mà còn không phải cùng một mùa.

Cung Phất Vũ nhìn mấy loại trái cây này, rồi lại nhìn Lê Trường Phong ở trước mặt, cuối cùng nhịn không được lạnh lùng hỏi: "Ngươi từ đâu tìm được mấy loại trái cây này?"

Lê Trường Phong cười cười, làm phép hong khô quần áo và đầu tóc, rồi nói: "Nhờ một vị bằng hữu làm giúp."

"Nói dối." Cung Phất Vũ không chút do dự chọc thủng lời nói dối của Lê Trường Phong, "Ngươi làm gì có bằng hữu?"

Lê Trường Phong: …

Kể từ ngày Cung Phất Vũ cắt đứt với Lê Trường Phong, lại trải qua nỗi đau mất mẹ, y cũng không thèm giả bộ trước mặt Lê Trường Phong nữa.

Nói chuyện lúc nào cũng lạnh lùng và cay độc.

Lê Trường Phong biết tâm tình của Cung Phất Vũ không tốt, cho nên cũng không trách y, trầm mặc một lát, chỉ hỏi: "Ngươi không muốn ăn sao?"

Cung Phất Vũ hơi sửng sốt, sau đó lặng lẽ quay đầu đi: "Ừ, mang đi đi."

Nhìn thấy hành động của Cung Phất Vũ, Lê Trường Phong không khỏi thở dài, sau đó hắn cũng không cầm trái cây đi mà lấy ra từng quả, dùng dao gọt vỏ, đặt vào đĩa sứ trước mặt Cung Phất Vũ.

Mặc dù Cung Phất Vũ đã cố gắng hết sức không cho mình đi nhìn Lê Trường Phong, nhưng hàng mi hơi run của y đã bán đứng cảm xúc của y.

Cuối cùng y cũng chịu không nổi nữa, vung tay hất trái cây trong tay Lê Trường Phong xuống đất, cả giận nói: "Nếu như ngươi không thích ta, thì cũng đừng có ở đây làm bộ thương hại ta! Thứ ta không cần nhất chính là sự thương hại của ngươi!"

Lê Trường Phong: …

Nhưng nhìn lồng ngực hơi phập phồng và đôi mắt đỏ hoe của Cung Phất Vũ, Lê Trường Phong trầm mặc một lát, không nhiều lời, chỉ đẩy đĩa trái cây đến trước mặt Cung Phất Vũ.

"Ta không có thương hại ngươi, ta chỉ muốn ngươi vui lên một chút."

———————-

Hu Hu~ Edit chương này mà nước mắt lưng tròng :((((

------oOo------

Chương 140: PN4: LTPxCPV: Tình căn của hắn đâu rồi?!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nháy mắt khi nghe thấy Lê Trường Phong nói câu đó, Cung Phất Vũ có hơi dao động.

Nhưng chăm chú nhìn vào vẻ mặt bình tĩnh lặng yên như nước của Lê Trường Phong, Cung Phất Vũ lại cảm thấy mình vẫn nên ngừng ôm ảo tưởng với khúc gỗ này đi thôi.

Cúi đầu cười một tiếng, Cung Phất Vũ lại vùi đầu vào cánh tay, lạnh lùng nói: "Cút ra ngoài."

Bàn tay đang cầm đĩa trái cây của Lê Trường Phong không tiếng động run lên, nhưng cuối cùng hắn vẫn không nói gì, chỉ lặng lẽ đặt đĩa trái cây xuống rồi xoay người rời đi.

Trong động phủ rộng lớn chỉ còn lại một mình Cung Phất Vũ, gió lạnh thổi vào phòng, thổi vào người y như thổi vào trái tim y vậy.

•

Trở về nơi ở, Lê Trường Phong một mình lẳng lặng đứng trước lò luyện kiếm, ánh lửa từ lò luyện kiếm chiếu lên gương mặt tuấn tú lạnh lùng của hắn, nhưng chẳng chiếu ra nỗi một tia ấm áp.

Một lúc sau, hắn lặng lẽ lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một thứ.

Là một cái lọ bằng thủy tinh, bên trong đựng một ngọn cỏ màu xanh non tỏa ra ánh sáng huỳnh quang, lúc này ngọn cỏ lấp lánh ánh sáng cực kỳ rực rỡ.

Lê Trường Phong có chút xúc động, hắn nhịn không được muốn mở nắp lọ thủy tinh ra.

Nhưng cuối cùng, hắn chỉ siết chặt chiếc lọ thủy tinh trong lòng bàn tay.

Bởi vì những lời Cung Minh Trạch từng nói lại vang lên bên tai hắn.

“Mị tộc tạo phản đã bị định tội, nhưng tàn dư vẫn còn chưa được quét sạch hoàn toàn, Phất Vũ rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, nếu ngươi thật sự muốn tốt cho y, thay vì nghĩ đến việc đổi sang tu đạo hữu tình gì đó, ngươi nên bảo vệ y cho thật tốt.”

“Ta không phải người có khả năng thông thiên, Thiên Hoàn cách nơi này xa như vậy, ta không thể bảo vệ Phất Vũ cả đời được. Người duy nhất ở bên cạnh y, chỉ có ngươi thôi.”

Chỉ có ngươi thôi.

Hiện tại nghĩ đến bốn chữ này, Lê Trường Phong cảm thấy dư âm vẫn còn chấn động bên tai mình.

Suy nghĩ hồi lâu, hắn lại đem lọ thủy tinh đựng tình căn bỏ vào lại trong nhẫn trữ vật.

Dù thế nào đi nữa, hắn vẫn không muốn Cung Phất Vũ xảy ra chuyện gì.

•

Nhưng đôi khi, người ta càng sợ điều gì, điều đó càng tìm đến.

Đó là vào một đêm cuối thu, canh lúc Lê Trường Phong không chú ý, Cung Phất Vũ liền rời khỏi Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Thực ra là Cung Phất Vũ đã nhận được một lá thư từ cửu cửu của mình, nói rằng muốn cho y biết nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của mẫu phi y.

Trên vách núi, gió đêm thổi phần phật, Cung Phất Vũ nhìn hắc y nhân đứng cách đó không xa, bất giác nhíu mày, nhưng y vẫn thấp giọng gọi: “Cửu cửu.”

“Ngươi đến rồi.” Một giọng nói khản đặc vang lên.

Nghe thấy thanh âm khàn khàn, trái tim Cung Phất Vũ bỗng nhiên thắt chặt, sau đó y nhẹ giọng hỏi: “Cửu cửu, người nói mẫu phi của ta chết còn có nguyên nhân khác, nguyên nhân đó là gì?”

“Nguyên nhân gì sao?” Hắc y nhân đột nhiên cười lạnh một tiếng, tiếp đó trong mắt ông ta hiện lên một tia oán hận và căm thù.

“Là tại vì ngươi đó!” Hắc y nhân khàn giọng rống lên.

“Nếu không phải nàng vì bảo vệ tính mạng của ngươi mà phản bội lại gia tộc, thì sao bọn ta có thể thua nhanh như vậy!”

Cung Phất Vũ: ?!

Nghe thấy lời nói của hắc y nhân, Cung Phất Vũ chấn động trong lòng, y còn chưa kịp phản ứng lại, hắc y nhân đã âm thầm xông lên, muốn bắt lấy y!

Cung Phất Vũ lúc này mới nhận ra mục đích thực sự của đối phương, vội vàng muốn lui về sau, nhưng đối phương là Nguyên Anh, còn y chỉ mới Trúc Cơ, làm sao có thể đánh lại được!

Mắt thấy cỗ uy áp nặng nề sắp chụp xuống đầu, Cung Phất Vũ đồng tử co rụt lại, vừa định tuyệt vọng nhắm mắt lại, liền có một đạo kiếm quang lạnh thấu xương đột nhiên bắn ra từ phía sau, một kích đâm thủng cấm chế của Nguyên Anh!

Cung Phất Vũ nhân cơ hội hít vào một hơi, nháy mắt liền lùi về sau mấy bước, ngay sau đó, có một bàn tay quen thuộc đầy vết chai sạn vì cầm kiếm nắm lấy bàn tay mảnh khảnh mịn màng của y, trầm giọng nói: “Đi!”

Cung Phất Vũ lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn đôi mắt đen thấu vẫn bình tĩnh không gợn sóng của Lê Trường Phong, trong lòng nhất thời nghẹn lại, có chút chua xót.

Lê Trường Phong không thể để ý nhiều như vậy, hắn mang theo Cung Phất Vũ nhanh chóng bay đi mấy chục trượng.

Thế nhưng cao thủ Nguyên Anh vẫn một mực truy sát phía sau, giống như âm hồn bất tán không thể chạy thoát được.

Tuy Lê Trường Phong chỉ là Kim Đan, nhưng kiếm tu vốn đã giỏi chiến đấu, chỉ là lúc này hắn còn mang theo Cung Phất Vũ, lại không thể dẫn tên cao thủ kia tiến vào Thanh Ngọc Kiếm Tông, chỉ có thể liều mạng xuyên qua rừng cây rậm rạp.

Suy cho cùng, nếu mượn sức của Thanh Ngọc Kiếm Tông để bắt tên Mị tộc này, tin tức có người Mị tộc đến tìm Cung Phất Vũ nhất định sẽ truyền ra ngoài,

tin tức như vậy mà truyền đến Thiên Hoàn, chỉ cần có người thêm mắm dặm muối thì sẽ biến thành tội chết.

Tên Nguyên Anh ban đầu còn có chút e sợ Lê Trường Phong, nhưng khi ông ta nhìn thấy hướng chạy trốn của Lê Trường Phong, trong mắt nhất thời chợt lóe lên hàn quang, cũng nhận ra được điều gì đó.

Sau đó tên Nguyên Anh liền không kiêng dè gì đuổi theo.

Thẳng cho đến khi ông ta ép Lê Trường Phong và Cung Phất Vũ đến một vách đá dựng đứng khác.

"Giao Cung Phất Vũ cho ta, ta sẽ tha mạng cho ngươi, bằng không, ta giết ngươi trước rồi bắt tên nhóc kia đi."

Tên Nguyên Anh vừa nói ra câu này, Lê Trường Phong liền cảm thấy bàn tay mình đang nắm trong lòng bàn tay vô thức run lên.

Mà phía sau bọn họ, đã không còn đường lui rồi.

Lê Trường Phong trầm mặc một lát, vậy mà trong thời khắc cực kỳ căng thẳng này hắn lại cười nhạt một tiếng.

Sau đó trước vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của Cung Phất Vũ, hắn nhanh chóng hạ một đạo cấm chế lên người y, đẩy Cung Phất Vũ sang một bên, còn mình thì rút thanh trường kiếm bên hông ra, bình tĩnh xông lên nghênh chiến.

Lần đó Lê Trường Phong đã thắng như thế nào, hắn cũng không nhớ rõ, thậm chí đến bây giờ khi nhớ lại hắn vẫn cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Lần đó hắn dùng hết pháp bảo trên người mình, đốt gần hết bảy thành tinh huyết, chém chết Nguyên Anh kia dưới kiếm của mình, bản thân hắn cũng mất hết linh lực, từ từ khụy xuống.

Trước mắt hắn toàn là máu, trong hơi thở cũng đầy mùi máu tanh.

Vào khoảnh khắc cuối cùng khi thần trí mơ hồ, hắn nhìn thấy Cung Phất Vũ đã phá bỏ cấm chế chạy về phía hắn, khuôn mặt đẫm lệ, những ngón tay thon dài như ngọc run rẩy vuốt ve mặt hắn.

Sau đó, Cung Phất Vũ cắn mạnh đầu lưỡi, hôn lên đôi môi lạnh như băng của Lê Trường Phong, đem máu đầu tim truyền qua cho hắn…

•

Nửa tháng sau, Lê Trường Phong rốt cục cũng tỉnh lại.

Người đầu tiên hắn nhìn thấy là Cung Minh Trạch, chứ không phải Cung Phất Vũ.

Lúc này Cung Minh Trạch vẻ mặt nghiêm trọng nhìn hắn, muốn nói lại thôi.

Nhìn thấy vẻ mặt của Cung Minh Trạch, Lê Trường Phong trong lúc hoảng hốt chợt hiểu ra điều gì đó, ngược lại còn thản nhiên cười một tiếng.

“Ta không sao.” Hắn khàn giọng nói.

Vào giây phút hắn thiêu đốt tinh huyết hắn đã biết, tương lai hắn có lẽ sẽ không còn khả năng tiến cảnh nữa, ngay cả khi muốn giữ vững cảnh giới Kim Đan cũng là một chuyện khó khăn.

Nhưng hắn không hối hận.

Cung Minh Trạch trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói: “Ta đã nói chuyện với trưởng môn, sẽ vĩnh viễn giữ chức trưởng lão cho ngươi, ngươi không cần lo lắng.”

Lê Trường Phong nhìn vào mắt Cung Minh Trạch, lúc này hắn lại cực kỳ thông minh, bình tĩnh hỏi: “Cần ta làm gì?”

Cung Minh Trạch lấy ra một bình sứ.

Lê Trường Phong: “Vong Tình Thủy?”

Cung Minh Trạch lắc đầu: “Chỉ thay đổi một số ký ức của Phất Vũ mà thôi, y quá thông minh, nếu cho y uống Vong Tình Thủy thì y sẽ sớm sinh nghi.”

Lê Trường Phong không hề do dự liền cố hết sức vươn tay ra nhận lấy bình sứ.

Nhìn thấy cảnh này, Cung Minh Trạch có chút không đành lòng, nhưng cuối cùng, anh ta không ngăn cản bất cứ điều gì, chỉ nói: “Bảy ngày sau ta sẽ rời đi.”

Lê Trường Phong ánh mắt bình tĩnh: “Được, trong vòng bảy ngày, ta sẽ nghĩ cách để Phất Vũ uống nước này.”

Cung Minh Trạch đi rồi.

Lê Trường Phong cầm bình sứ trong tay, yên lặng nhìn chằm chằm xà nhà bằng đá trên đỉnh đầu, cứ vậy mà nằm ở trên giường hồi lâu.

Thật lâu sau, mi mắt hắn run lên, mới từ trong mờ mịt chậm rãi khôi phục lại tinh thần.

Sau đó, hắn đưa tay chạm vào nhẫn trữ vật.

Nếu chỉ còn lại bảy ngày, vậy thì… hãy để hắn buông thả một lần đi.

Nhưng cố tình lần này, Lê Trường Phong không sờ thấy cái gì.

Lúc đối đầu với đại năng Nguyên Anh, Lê Trường Phong không hề sợ hãi hay tuyệt vọng, nhưng giờ khắc này hắn lại kinh hãi tột độ, như bị dội một chậu nước đá lên đầu.

Nhẫn trữ vật của hắn đâu rồi?!

Tình căn của hắn đâu rồi?!

Lê Trường Phong sờ soạng khắp người vẫn tìm không thấy nhẫn trữ vật, lúc này hắn không thể kiểm soát mà run rẩy cả người.

Thực ra việc bị mất nhẫn trữ vật cũng đúng lý hợp tình.

Khi đó hắn giết tên Nguyên Anh kia đã làm nổ tung hết tất cả pháp bảo, ngay cả kiếm của hắn cũng bị bẻ gãy.

Nhẫn trữ vật tất nhiên cũng bị vỡ hoặc là rơi mất rồi.

Chỉ là tại sao lại trùng hợp như vậy?

Lê Trường Phong hốc mắt đỏ lên, hắn nắm chặt nệm giường, tự hỏi trong lòng: Tại sao lại trùng hợp như vậy?

Sau đó, hắn nghĩ, có lẽ Ông Trời cũng ngứa mắt cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, nên mới trừng phạt con cóc này, đánh nó trở lại nguyên hình.

Vĩnh viễn không thể siêu sinh.

•

Nhưng trước lúc đó, Lê Trường Phong vẫn nếm được một chút ngọt ngào nhỏ nhoi.

Hắn còn bảy ngày nữa.

Trong bảy ngày này, Cung Phất Vũ luôn ở bên cạnh hắn.

Nắm tay hắn, đưa hắn đi ngắm hoàng hôn, nấu cơm cho hắn, xoa bóp cho hắn.

Mặc dù Lê Trường Phong đã mất đi tình căn, nhưng khi nhìn thấy Cung Phất Vũ cười với mình, hắn vẫn cảm thấy được chút hạnh phúc.

Chỉ là, niềm hạnh phúc này còn cách một tầng vải mỏng, không thể chạm tới được.

Mà giờ phút này, Lê Trường Phong đang ngắm nhìn dáng điệu tươi cười rực rỡ của Cung Phất Vũ, trong lòng không khỏi tự giễu nghĩ, giờ ngươi đã là một tên phế vật không có tương lai, ngay cả tình căn cũng mất rồi, ngươi hoàn toàn không xứng với y.

Cung Phất Vũ dường như cũng cảm giác được tâm tình của Lê Trường Phong, lúc này y ôm lấy vai Lê Trường Phong, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, sau này con sẽ cố gắng tu luyện, chờ con lợi hại hơn sư tôn rồi, con sẽ bảo vệ sư tôn.”

Khoảnh khắc ấy, trái tim sắp chết lặng của Lê Trường Phong chậm rãi nảy lên.

Vào cái đêm cuối cùng, Lê Trường Phong tự mình chuẩn bị một bình rượu, rót cho Cung Phất Vũ một ly, rót cho mình một ly.

Lê Trường Phong uống cạn ly rượu của mình trước, sau đó tới lượt Cung Phất Vũ.

Lần đầu tiên, Lê Trường Phong chủ động đi tới, hắn cúi đầu, nắm lấy vai Cung Phất Vũ, hôn lên môi Cung Phất Vũ.

Tuy hiện giờ hắn không có tình căn, không biết cái gì gọi là xúc động, nhưng trong lòng hắn có một thanh âm nói cho hắn biết, hắn nên làm như vậy một lần.

Nếu không, hắn sẽ hối hận cả đời.

Cung Phất Vũ không ngờ Lê Trường Phong lại đột nhiên hôn mình, hàng mi dày như lông chim khẽ run lên, rồi mang theo ý cười thẹn thùng chậm rãi nhắm mắt lại.

Ánh sáng chói mắt lóe lên, một số ký ức trong đầu Cung Phất Vũ lặng lẽ bị bóp méo, thay đổi, xóa bỏ…

Y quên mất mẫu phi của mình, cũng quên mất cuộc nổi loạn của Mị tộc, thậm chí quên đi rất nhiều ký ức khi ở bên Lê Trường Phong.

Y chỉ nhớ một điều, Lê Trường Phong đã vứt bỏ y.

Tất cả những ký ức đau thương nhất, sâu sắc nhất đều bị chôn vùi.

Một quý công tử quần là áo lụa hành vi phóng túng đã từng chịu tổn thương về mặt tình cảm được tái sinh như thế đó.

Khi Lê Trường Phong nhìn thấy một Cung Phất Vũ như vậy, ban đầu hắn có chút khó chịu, nhưng khi Cung Phất Vũ hung dữ trừng mắt nhìn hắn, sau đó căm ghét bỏ đi, Lê Trường Phong bất giác cụp mắt xuống, khẽ mỉm cười.

Như vậy cũng tốt.

So với yêu hay hận, thì chán ghét cũng thoải mái hơn nhiều, thoải mái đến nỗi khiến người ta yên lòng.

———————————————-

Edit xong chương này, Ying liền nhớ tới vài câu hát trong bài “Một Bước Yêu Vạn Dặm Đau” của Mr.Siro:

“Hôm nay, dành hết lầm lỗi để chia tay
Tình ta từ nay vỡ đôi”

“Một thế giới hư ảo nhưng thật ấm áp
Em xuất hiện khiến những băng giá đời anh bỗng dần tan đi
Cuộc đời anh đặt tên là muộn phiền nên làm sao dám mơ
Mình may mắn được trọn vẹn cùng em”

“Ta phải xa em mặc kệ nước mắt em rơi
Vì những nguyên do cả đời không dám đối diện
Chỉ còn vài gang tấc nhưng lại xa xôi
Tình mình tựa đôi đũa lệch đành buông trôi
Cầu mong em sẽ sớm quên được tất cả”

“Từ nay ranh giới của hai chúng ta
Là yêu nhưng không thể nào bước qua

Ngọn cỏ ven đường thôi mà…
Làm sao với được mây?”

“Gặp trong mơ mà cũng không dám gào lên
“Anh thương em””

------oOo------

Chương 141: PN5: LTPxCPV: Dữ dội, nóng bỏng và đầy chiếm hữu.

Nguồn: EbookTruyen.VN

PN5: LTPxCPV: Dữ dội, nóng bỏng và đầy chiếm hữu.

Ánh nắng nơi phía chân trời dần chuyển sang màu đỏ rực, mang đến cho Thanh Ngọc Kiếm Tông một tầng khí thế bao la hũng vĩ.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, Lê Trường Phong từ từ mở mắt ra, tia nắng rơi trên hốc mắt của hắn như nhuốm một màu đỏ hồng.

Nhưng trong mắt của hắn không hề có nước mắt.

Đối với hắn mà nói, khoảng thời gian khó khăn và đen tối nhất chỉ còn tồn tại trong ký ức, hắn bây giờ không còn đòi hỏi gì nữa.

Lúc này, hắn yên lặng nhìn về phía trước, trong núi rừng xanh ngắt được phủ một màu vàng óng ánh, có một đàn chim nối đuôi nhau bay lên trời, cất lên từng tràng tiếng hót rộn vang.

Lê Trường Phong im lặng mỉm cười, vừa định đứng dậy thì bất chợt ngửi thấy mùi hương hoa lê quen thuộc.

Ánh mắt hắn khẽ động, lại yên lặng dừng lại động tác đứng dậy, nhắm mắt lại.

Đúng như dự đoán, Cung Phất Vũ đến rồi.

Lúc này, Cung Phất Vũ chắp tay sau lưng, đi tới đi lui ở sau lưng Lê Trường Phong, nhìn Lê Trường Phong vẫn bình thản đả tọa, không nhúc nhích tí nào.

Nhíu nhíu mày, Cung Phất Vũ liền nảy ra ý xấu.

Cỏ đuôi chó mảnh khảnh mọc đầy lông bị một bàn tay trắng nõn thon dài bẻ gãy rồi quơ qua quơ lại dưới mũi Lê Trường Phong.

Gãi tới gãi lui.

Cuối cùng, Lê Trường Phong yên lặng mở mắt ra, bất đắc dĩ nhìn Cung Phất Vũ đang cầm cỏ đuôi chó ngồi chồm hổm trước mặt mình, nói: "Đừng quậy nữa."

Cung Phất Vũ: …!

Hừ một tiếng, Cung Phất Vũ tiện tay ném cỏ đuôi chó đi, đứng dậy nói: "Chàng tu luyện thế nào rồi, chàng đã dùng vảy với máu của đồ đệ chàng đưa cho chưa?"

Lê Trường Phong: "Không vội."

Cung Phất Vũ dậm chân một cái: "Chàng không vội? Ba năm nữa chàng đã bốn…… Đã đến lúc rồi, nếu còn không chịu đột phá Nguyên Anh, sau này sẽ khó càng thêm khó, chàng thật sự không quan tâm sao?"

Lê Trường Phong bất đắc dĩ thở dài: "Nền tảng tu vi của ta chưa vững."

Cung Phất Vũ: …

Nhìn vẻ mặt không lạnh không nóng bình thản của Lê Trường Phong, Cung Phất Vũ quả thực muốn mắng người, nhưng không biết sau đó y nghĩ tới điều gì, chỉ nhíu nhíu mày rồi lại kiềm chế được.

"Thôi bỏ đi, ta đói bụng rồi, chàng trở về ăn cơm với ta đi."

Lê Trường Phong khẽ cười một tiếng: "Được."

•

Thực ra, Cung Phất Vũ luôn cảm thấy từ khi Lê Trường Phong và y ở bên nhau, giữa hai người vẫn tồn tại khoảng cách.

Dẫu biết là do không có tình căn, nhưng trong lòng Cung Phất Vũ vẫn cảm thấy nghi ngờ – y cảm thấy Lê Trường Phong đang giấu y chuyện gì đó.

Nhưng nhìn điệu bộ của Lê Trường Phong, có lẽ hắn sẽ không chịu nói ra.

Cung Phất Vũ bĩu môi, quyết định tự mình ra tay.

Vẫn là cách cũ, hạ thuốc.

Cung Phất Vũ biết Lê Trường Phong đã cảnh giác, cho nên y không động tay động chân với bất kỳ món ăn nào.

Một bàn đầy những món ăn ngon quý hiếm, tất cả đều là những món Cung Phất Vũ thích.

Lúc này Cung Phất Vũ đang nghiêng người tựa trên ghế dài, để Lê Trường Phong gắp thức ăn cho y.

Trên người y chỉ mặc một bộ bạch y giản dị họa tiết mây mờ, mái tóc dài xoăn óng ả xõa xuống như thác nước, được buộc bằng một sợi dây chuyền vàng dài mảnh, để lộ ra cần cổ trắng nõn thon dài cùng gương mặt xinh đẹp mỹ lệ.

Lười biếng tùy ý, nhưng lại quyến rũ đến cực điểm.

Nhìn thấy Cung Phất Vũ như vậy, ánh mắt Lê Trường Phong dịu dàng hơn rất nhiều, hắn trước giờ vẫn luôn chiều theo Cung Phất Vũ, thật sự tự mình gắp thức ăn, bỏ từng món vào chiếc đĩa pha lê xinh đẹp, bưng đến trước mặt Cung Phất Vũ đút y ăn.

Cung Phất Vũ đã tích cốc từ lâu, y ăn những thứ này chỉ là muốn nếm thử mới lạ, chẳng mấy chốc liền thấy ngán, xua tay ý bảo Lê Trường Phong đổi đĩa khác: "Ta muốn ăn dưa lưới."

Lê Trường Phong bị Cung Phất Vũ sai bảo thành quen, rất nghe lời đặt đĩa xuống, xoay người đi lấy bát đựng dưa lưới.

Khẩu vị của Cung Phất Vũ ngọt ngấy, khi ăn dưa lưới, không chỉ ăn dưa lưới không mà còn rưới thêm mật hoa, rắc thêm đủ thứ nào là quả hạnh, nho khô…, cuối cùng còn tưới thêm một ít rượu trắng, Lê Trường Phong nhìn thấy đã cảm thấy ngọt khủng khiếp, nhưng ngặt nỗi Cung Phất Vũ lại thích như vậy.

Sau khi trộn xong bát dưa lưới, Lê Trường Phong đưa chiếc bát nhỏ tinh xảo qua.

Lúc này Cung Phất Vũ lại không đưa tay ra, mà lười biếng nói: "Đút ta."

Lê Trường Phong: …

Theo bản năng ngẩng đầu lên, Lê Trường Phong đối diện với đôi mắt lấp lánh đong đầy ý cười của Cung Phất Vũ.

Trái tim Lê Trường Phong bất giác run lên, triệt để mềm lòng.

Sau đó, hắn liền từ bỏ hết nguyên tắc không được chiều chuộng Cung Phất Vũ quá mức, cầm chiếc muỗng nhỏ bằng bạc lên, múc dưa ngọt đưa đến bên môi Cung Phất Vũ.

Cung Phất Vũ hững hờ ngậm chiếc muỗng vào trong miệng, cuối cùng còn mang theo ý cười khẽ liếm môi dưới một cái, đôi môi mỏng đỏ mọng dính nước trái cây và mật hoa, trở nên mềm mại bóng loáng.

Lê Trường Phong: …

Cho dù là thằng ngốc, Lê Trường Phong bấy giờ cũng hiểu ra chút gì đó.

Nhưng hắn hiện tại, thật sự không được cho lắm……

Nghĩ đến đây, trong lòng Lê Trường Phong thắt lại, vốn định im lặng đặt bát pha lê trong tay xuống, không ngờ Cung Phất Vũ đã biết trước được động tác của hắn, y túm lấy cổ áo hắn, ngẩng đầu hôn hắn.

Dưa lưới cực kỳ ngọt, mềm dẻo mọng nước, tan ngay trong miệng.

Đôi môi của Cung Phất Vũ càng mềm mại ẩm ướt giống như sương sớm mùa xuân, chạm vào như muốn tan chảy.

Tay cầm bát thủy tinh của Lê Trường Phong có chút không vững.

Cuối cùng, vẫn là Cung Phất Vũ lấy tay hất đổ chiếc bát đó.

Dưa lưới và nước trái cây rơi vãi khắp sàn, Lê Trường Phong vừa được Cung Phất Vũ hôn vừa bị kéo lên chiếc ghế dài mềm mại.

Hiếm khi hô hấp của hắn có chút dồn dập.

Ngay khi Lê Trường Phong vô cùng rối rắm trong lòng, muốn đẩy Cung Phất Vũ ra nhưng lại sợ Cung Phất Vũ nổi giận, trong đầu hắn liền dâng lên một cỗ mệt mỏi khó hiểu.

Cứ như vậy, trước mắt hắn tối sầm, từ từ ngã vào trong lồng ngực tỏa mùi hương hoa lê thoang thoảng của Cung Phất Vũ.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, thứ mà Lê Trường Phong nhìn thấy là đôi mắt hẹp dài đã hoàn toàn mất đi sự dịu dàng mà trở nên cực kỳ lãnh tĩnh của Cung Phất Vũ.

•

Khi Lê Trường Phong tỉnh lại, mặt trời đã ngả về Tây.

Lúc này, hắn có chút đau đầu ngồi dậy, mờ mịt nhìn một đống bừa bãi trong phòng còn chưa được dọn dẹp, rồi lại nhìn ánh tịch dương đỏ như máu bên ngoài cửa sổ, lòng chợt chùng xuống.

Lê Trường Phong đột ngột đứng dậy, cái bát thủy tinh vỡ dưới chân lại vang lên một tiếng răng rắt, gió lạnh từ bên ngoài thổi vào phòng lập tức thổi tỉnh hắn.

Dưa lưới có vấn đề…

Giây tiếp theo, Lê Trường Phong bất chấp tất cả, đứng dậy lao ra ngoài.

Sau khi hỏi mấy người đệ tử trong Thanh Ngọc Kiếm Tông, mới có một đệ tử nói cho hắn biết: “Hình như Cung viện trưởng đã đến Lạc Hà Phong ở ngoài thành rồi.”

Câu này giống như một cây búa tạ đập mạnh vào lồng ngực của Lê Trường Phong, sau đó hắn chẳng kịp suy nghĩ cái gì, liền ngự kiếm hóa thành một luồng sáng bay về phía Lạc Hà Phong.

Mới đầu hắn chỉ hơi lo lắng, nhưng bây giờ xem ra Cung Phất Vũ đã xem được ký ức của hắn rồi.

Lạc Hà Phong là nơi hắn đã giết tên Nguyên Anh kia.

Cung Phất Vũ muốn đến đó làm gì? Tìm tình căn của hắn sao?

Nhưng chuyện này Lê Trường Phong đã làm vô số lần nhưng vẫn không tìm được một chút gì, nếu Cung Phất Vũ đi cũng chỉ có kết quả như vậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lê Trường Phong vô cùng lo lắng và đau đớn, tốc độ ngự kiếm cũng tăng lên nhanh nhất, phát ra tiếng gió phần phật.

Kỳ thật lúc đó khi hắn tuyệt vọng nhất, chỉ nghĩ sống sót được là tốt rồi.

Mà bây giờ, hắn tuyệt đối không muốn Cung Phất Vũ phải trải qua nỗi tuyệt vọng của mình một lần nữa.

•

Khi Lê Trường Phong đáp xuống Lạc Hà Phong, trong núi không có bóng dáng của Cung Phất Vũ, cuối cùng tìm kiếm khắp nơi một hồi, hắn mới loáng thoáng nghe thấy tiếng nước truyền đến từ dưới vách núi.

Tim Lê Trường Phong như ngừng đập, hắn nhún người nhảy xuống.

Khi Lê Trường Phong đáp xuống bên bờ hồ, nhìn thấy Cung Phất Vũ một thân bạch y cả người ướt sũng nước, sắc mặt trắng bệch vì bị đông lạnh nhưng vẫn liên tục lặn xuống hồ rồi lại ngoi lên, như thể đã lặp đi lặp lại vô số lần, Lê Trường Phong ngây người đứng ở đó, lần đầu tiên kể từ khi mất tình căn, hốc mắt hắn trở nên nhức nhối.

Khi Cung Phất Vũ chuẩn bị xuống nước lần thứ tư, Lê Trường Phong cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Hắn lao lên, ôm chặt lấy Cung Phất Vũ, khàn giọng nói: “Đừng tìm nữa.”

Thân thể Cung Phất Vũ lạnh buốt, khi được Lê Trường Phong ôm vào lòng, y run rẩy một hồi, lại đột nhiên giãy ra khỏi vòng tay của Lê Trường Phong.

Ngay khi ánh mắt Lê Trường Phong run lên, muốn đưa tay ra giữ lại Cung Phất Vũ, Cung Phất Vũ đã xoay người dùng hết sức lực tát Lê Trường Phong một cái thật mạnh!

Tiếng bạt tai giòn giã vang dội dưới chân núi!

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Lê Trường Phong lập tức xuất hiện một vết sưng đỏ.

Hắn đang có chút sững sờ thì Cung Phất Vũ ở đối diện đột nhiên suy sụp, đỏ cả mắt gào với hắn: “Sao chàng có thể ích kỷ như vậy! Sao chàng lại giấu ta!”

Trong khi hét lên, nước mắt của Cung Phất Vũ cũng không ngừng chảy ra, lăn xuống chiếc cằm tái nhợt, từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

Nhìn thấy Cung Phất Vũ như vậy, Lê Trường Phong không hiểu sao thấy trái tim mình quặn thắt, sau đó hắn thật cẩn thận vươn tay ra, kéo Cung Phất Vũ, ôm chặt Cung Phất Vũ vào trong lòng.

Cung Phất Vũ ban đầu còn muốn giãy dụa, nhưng lần này, Lê Trường Phong rất cứng rắn.

Hắn cứ vậy trói chặt Cung Phất Vũ ở trong lòng, ôm y thật chặt.

“Xin lỗi.” Lê Trường Phong cúi đầu, áp mặt mình vào mái tóc ướt sũng của Cung Phất Vũ, lẩm bẩm nói.

Cung Phất Vũ tựa vào bả vai Lê Trường Phong, thân thể khẽ run rẩy.

Thật lâu sau, y mới khàn giọng nói: “Nếu chàng thật sự cảm thấy có lỗi với ta, vậy thì hãy cùng ta tìm lại tình căn đi.”

Lê Trường Phong trong lòng trầm xuống: “Nhưng mà —— “

“Ta đã xem ký ức của chàng, có lẽ chàng đã quên rồi, lúc nhẫn trữ vật bị tạc bay ra ngoài đã rơi xuống vách núi, chàng tìm ở trên đỉnh núi đương nhiên là tìm không thấy.”

Lê Trường Phong: !

Sau đó, Lê Trường Phong nắm tay Cung Phất Vũ, cùng y lặn xuống nước.

Hai người cứ thế không biết mệt mỏi, tới tới lui lui mò mẫm không biết bao nhiêu lần dưới đáy hồ lạnh lẽo tối tăm.

Thẳng đến cuối cùng, Cung Phất Vũ đã hổn hển thở vì lạnh — nếu muốn cảm nhận được tình căn, thì nhất định không được sử dụng bất kỳ pháp thuật nào, nếu không sẽ quấy nhiễu cảm giác.

Vì vậy Cung Phất Vũ đã không sử dụng bất kỳ pháp thuật nào để hộ thể, hoàn toàn dựa vào cảm giác của mình để nhận biết vị trí của tình căn.

Mà có một giọng nói từ tận đáy lòng nói cho y biết, tình căn chắc chắn ở dưới đáy hồ.

Cuối cùng, Lê Trường Phong không thể nhìn được nữa.

Lúc Cung Phất Vũ còn muốn lặn xuống nước, hắn liền lặng lẽ nắm lấy tay Cung Phất Vũ: “Hôm nay đủ rồi, ngày mai lại tiếp tục đi.”

Lúc này, Cung Phất Vũ yên lặng ngước mắt lên, ánh mắt mệt mỏi nhưng lại sáng ngời nhìn Lê Trường Phong: “Chàng không gạt ta chứ?”

Lê Trường Phong hít sâu một hơi: “Ngoài chuyện đó ra, ta chưa bao giờ gạt em.”

Trên gương mặt tái nhợt ướt đẫm nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp của Cung Phất Vũ âm thầm lộ ra ý cười, khóe môi y bất giác cong lên, sau đó y nhìn thẳng vào mắt Lê Trường Phong, nhẹ giọng nói: “Hôn ta đi.”

Lê Trường Phong trong lòng run lên.

“Hôn ta, ta sẽ tin chàng.”

Giây tiếp theo, đôi môi của Cung Phất Vũ liền bị chặn bởi một nụ hôn cực kỳ nóng bỏng.

Đồng thời, y cũng được Lê Trường Phong ôm chặt trong lòng.

Quần áo ướt sũng dính chặt vào nhau, nhưng vào lúc này, làn da lạnh lẽo của hai người lại đột nhiên bùng lên một luồng nhiệt nóng như thiêu như đốt.

Lê Trường Phong cũng không biết tại sao mình lại đột nhiên sinh ra loại cảm giác điên cuồng đến vậy.

Nhưng lúc này trong lòng hắn rất rõ ràng, hắn thật sự… muốn hôn người trước mặt.

Trong hồ nước lạnh giá, hai người ướt sũng kịch liệt ôm hôn nhau.

Ngón tay lạnh lẽo của Cung Phất Vũ nắm chặt cánh tay Lê Trường Phong, đầu ngón tay đã có chút trắng bệch.

Giờ khắc này, lần đầu tiên y cảm nhận được ngọn lửa trong lòng Lê Trường Phong.

Môi Lê Trường Phong nóng bỏng, hơi thở cũng nóng rực, suýt chút nữa đã khiến y rơi vào dòng nước xiết như dung nham này.

Nếu không có tình căn cũng có thể làm được như thế, vậy thì còn tìm tình căn để làm chi nữa?

Cung Phất Vũ thầm nghĩ.

Nụ hôn kết thúc, sắc mặt Cung Phất Vũ vì thiếu dưỡng khí mà hơi ửng đỏ, nhưng Lê Trường Phong lại cứ nhìn chằm chằm y một hồi, ánh mắt sáng đến mê người.

Trái tim Cung Phất Vũ run lên khi nhìn thấy đôi mắt sắc bén và rực sáng như dã thú của Lê Trường Phong, rồi giây tiếp theo, Lê Trường Phong lại cúi đầu thở hổn hển, hôn y một cách mãnh liệt.

Nếu nói Lê Trường Phong ngày xưa như khúc gỗ, vậy thì Lê Trường Phong bây giờ giống như một con dã thú không biết thỏa mãn.

Dữ dội, nóng bỏng và đầy chiếm hữu.

Vầng trăng sáng treo cao lặng lẽ chiếu rọi trên đỉnh đầu hai người, thứ ánh sáng trong trẻo mà lạnh lùng.

Nhưng trái tim của họ lại nóng bỏng hơn bao giờ hết.

Ngay khi Lê Trường Phong nhịn không được muốn ôm Cung Phất Vũ, đem y hòa làm một thể với mình, thì bất chợt từ dưới đáy hồ bắn ra một luồng sáng xanh lục!

Từng tia sáng xanh biếc dịu dàng như gió xuân cứ thế mà chui vào trong cơ thể Lê Trường Phong dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người.

Khoảnh khắc tiếp theo, núi lửa phun trào.

Cung Phất Vũ còn chưa kịp nói câu nào, Lê Trường Phong đã nắm lấy chiếc cằm trắng nõn của y, hôn thật mạnh.

Lúc này bờ môi của Lê Trường Phong nóng rực như được nung nấu trong lò luyện kiếm.

Chẳng mấy chốc, cả người Cung Phất Vũ liền chìm đắm trong dòng dung nham nóng bỏng vô tận này.

•

Mặt trời mọc, trăng lặn mất, thủy triều lên, thủy triều xuống.

Khi ông mặt trời đỏ rực ló dạng ở đường chân trời, có một thanh kiếm bay từ dưới chân núi bay lên.

Có hai người đang đứng trên đó.

Lê Trường Phong ôm Cung Phất Vũ hai má ửng đỏ đang ngủ say trong lòng, dưới ánh mặt trời bay về Thanh Ngọc Kiếm Tông.

Giờ phút này, trong lòng hắn có hàng vạn nhu tình, trào dâng không dứt. Chưa bao giờ hắn cảm thấy ánh nắng ban mai lại đẹp đến thế.

———————-

– Chúc mừng cặp đôi sư đồ Lê Trường Phong và Cung Phất Vũ sau bao nhiêu sóng gió cũng đã hạnh phúc mỹ mãn!

– Tiếp theo đây sẽ là câu chuyện tình yêu gà bông cute phô mai que của cặp đôi Thẩm Thanh Ngạn và Mộ Phi:

– Thẩm Thanh Ngạn: “Có phải đệ… thích Tần Di không?”

– Mộ Phi: “Huynh sẽ thành thân sao?”

------oOo------

Chương 142: PN6: TTNxMP: Nếu đệ không ngại, ta cũng có thể làm ca ca của đệ.

Nguồn: EbookTruyen.VN

PN6: TTNxMP: Nếu đệ không ngại, ta cũng có thể làm ca ca của đệ.

Mộ Phi luôn cảm thấy mình là một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Lúc nhỏ, cậu bị cha mẹ vứt bỏ, rồi được Tần Di mang về.

Cậu vẫn luôn đi theo Tần Di, cho đến khi Tần Di thành thân.

Mặc dù Mộ Phi rất thích Thẩm Thanh Đường, nhưng trong thâm tâm cậu cũng biết rõ, mình không thể xen vào giữa hai người.

Cũng không phải cậu muốn tranh giành tình cảm gì, cậu chỉ đơn giản là ao ước có một gia đình thuộc về riêng mình, có một người bạn đời quan tâm mình hoặc là một người ca ca, hoặc bất cứ ai cũng được.

Tóm lại là cậu không muốn ở một mình.

Nhưng Tần Di đã nói, ai rồi cũng phải trưởng thành.

Mộ Phi thầm nghĩ: Trưởng thành quả thực không phải chuyện tốt đẹp gì.

•

Đúng lúc Thẩm Thanh Ngạn lại trái ngược hoàn toàn với Mộ Phi.

Từ nhỏ sức khỏe của Thẩm Thanh Đường đã rất yếu, anh đã được dạy dỗ phải hiếu thảo với cha mẹ và chăm sóc đệ đệ, Thẩm Thanh Ngạn buộc phải lớn lên một cách hiểu chuyện, dần dà, anh cũng đeo lên mình một chiếc mặt nạ.

Khi đó, suy nghĩ của anh rất đơn giản, chỉ cần có thể tiến vào Thanh Ngọc Kiếm Tông, khiến cho Thẩm gia mở mày mở mặt, chữa khỏi bệnh cho đệ đệ, anh liền có thể cưới vợ sinh con, sống một cuộc đời riêng của mình.

Nhưng việc đời không phải lúc nào cũng diễn ra như ý mình.

Mặc dù anh đã thành công bước vào Thanh Ngọc Kiếm Tông, nhưng anh không ngờ Tần Di lại xảy ra chuyện, cha mẹ cũng bị giam lỏng.

Khi đó, Thẩm Thanh Ngạn tưởng như trời sập.

Cho đến khi, Mộ Phi tìm đến anh.

Đêm hôm đó, Thẩm Thanh Ngạn vừa mới xoa dịu cảm xúc của Thẩm Đình và Liễu Nhứ Lam xong, khi trở về còn muốn tu luyện.

Anh ngồi ở trên giường đá tĩnh tọa, chịu không nổi mệt mỏi rã rời liền ngã xuống giường ngủ thiếp đi.

Sau đó Mộ Phi đã len lén đánh thức anh dậy, đưa cho anh một đống linh thạch và pháp bảo.

Thẩm Thanh Ngạn lúc đó gần như đã bị Thanh Ngọc Kiếm Tông ruồng bỏ, nhìn thấy đống pháp khí và linh thạch đó, lần đầu tiên anh cảm thấy hốc mắt có chút cay cay.

Anh biết mình không nên cảm tính như vậy, nhưng từ khi Thẩm gia xảy ra chuyện cho đến nay, đây là sự quan tâm đầu tiên và duy nhất anh nhận được.

Chỉ là Mộ Phi còn nhỏ, chưa hiểu được nhiều chuyện, lúc đó Thẩm Thanh Ngạn đã lén lau nước mắt, thì thầm với cậu: “Sau này đệ đừng đến tìm ta nữa, nếu không các đệ tử khác sẽ làm khó dễ đệ.”

Mộ Phi lớn tiếng nói: “Tần đại ca và Thẩm đại ca đều bị oan, nếu bọn họ vì chuyện này mà khinh thường ta, thì chính là bọn họ có mắt như mù.”

Thẩm Thanh Ngạn câm nín.

Sau đó, Mộ Phi thần bí cười hề hề, lấy ra một bình rượu và một con vịt quay thơm ngào ngạt.

Thẩm Thanh Ngạn: ?

Bất quá đêm đó, Thẩm Thanh Ngạn vẫn không cưỡng lại được cám dỗ, sau khi cùng Mộ Phi uống xong rượu và ăn hết con vịt quay, hai người ngã xuống giường đá ngủ say như chết.

Đêm hôm đó là lần đầu tiên Thẩm Thanh Ngạn bỏ lại sau lưng mọi ưu phiền.

Trong cuộc đời anh chưa bao giờ có khoảng thời gian vô tư như vậy.

•

Kể từ hôm đó, ngày nào Mộ Phi cũng đến. Khi thì mang rượu đến khi thì mang thức ăn đến, thỉnh thoảng cũng mang đến một ít hoa lá, trông rất là trẻ con.

Nhưng điều này khiến Thẩm Thanh Ngạn rất vui.

Thật lâu về sau, khi Thẩm Thanh Ngạn nhớ lại khoảng thời gian đó, trong lòng không khỏi thầm cảm thán — nếu lúc đó không có Mộ Phi, có lẽ anh thật sự không thể cầm cự nổi.

Ban đầu, Thẩm Thanh Ngạn còn lo lắng Mộ Phi sẽ bị người khác coi thường, nhưng sau khi biết Mộ Phi có huyết thống cao quý đã được Phượng Thanh Hàm nhận làm đồ đệ, anh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chuyện này đã mang đến một chút rắc rối cho bản thân Thẩm Thanh Ngạn.

Ngày hôm đó, khi anh một mình trở về từ thành Thanh Ngọc, anh đã đụng phải hai đệ tử của Pháp Khí viện đến gây hấn.

Hai người đó chặn đường Thẩm Thanh Ngạn, khinh khỉnh nói: “Ngươi đã dùng thủ đoạn gì để mê hoặc Mộ sư đệ? Ngay cả nói chuyện cũng không thèm nói chuyện với bọn ta.”

“Mộ sư đệ ngây thơ, nhưng bọn ta thì không, nếu ngươi còn mặt mũi thì đừng có lừa gạt Mộ sư đệ nữa!”

Thẩm Thanh Ngạn mấy ngày nay vô cùng mệt mỏi, lúc này nghe thấy lời vu khống của hai người, trong lòng như nổi bão, lập tức trầm giọng tức giận nói: “Ta và Tiểu Phi trong sạch, cái gì cũng không có, các ngươi đê tiện nên nhìn người khác cũng đê tiện sao!”

Đệ tử của Pháp Khí viện bị Thẩm Thanh Ngạn mắng chửi, giận tím cả mặt, định nhào lên đánh nhau.

Nếu là bình thường, Thẩm Thanh Ngạn lúc này đã sớm ra tay rồi, nhưng mấy ngày nay Thẩm Thanh Ngạn đã kìm nén quá lâu, chính là vì không muốn bị

người khác bàn tán, gây thêm phiền phức cho Thẩm gia. Lúc này thấy hai đệ tử kia sắp ra tay, anh không thể lấy cứng đối cứng, chỉ có thể cắn răng một cái, xoay người bỏ chạy.

Hai đệ tử của Pháp Khí viện thấy Thẩm Thanh Ngạn muốn bỏ chạy, liền cho rằng Thẩm Thanh Ngạn sợ bọn họ, lập tức càng thêm kiêu ngạo hung hăng đuổi theo.

Sau khi đuổi theo hết mấy dãy nhà, hai đệ tử của Pháp Khí viện thỉnh thoảng lại ném ra một số phù chú và pháp bảo để chặn đường đi của Thẩm Thanh Ngạn, Thẩm Thanh Ngạn cũng không dám đả thương bọn họ, chỉ có thể né trái né phải, cứ thế mà chạy chậm lại.

Mắt thấy Thẩm Thanh Ngạn sắp bị hai đệ tử kiêu ngạo của Pháp Khí viện tóm được, thì đột nhiên, từ trên trời giáng xuống một đạo kim quang, đùng đùng đùng rơi xuống trước mặt hai đệ tử của Pháp Khí viện.

Khi khói mù tan đi, bọn họ mới nhìn thấy rõ thứ cắm trên mặt đất là hàng chục mũi tên bằng vàng sắc bén!

Hai đệ tử của Pháp Khí viện: !

Nếu bọn họ không nhanh chóng dừng lại, e là những mũi tên vàng đó đã xuyên thủng bọn họ.

Hai đệ tử của Pháp Khí viện đang định tức giận vặn hỏi, kết quả trên đầu bọn họ lại vang lên giọng nói mang theo sự tức giận của Mộ Phi.

“Ta thích chơi với ai thì chơi với người đó, các ngươi có bệnh hả, không lo tu luyện mà suốt ngày rảnh rỗi xen vào chuyện của người khác!”

Hai đệ tử của Pháp Khí viện không ngờ Mộ Phi lại đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt bọn họ liền trở nên kỳ lạ.

Một người trong đó lập tức đổi thành vẻ mặt nịnh nọt muốn giải thích, Mộ Phi liền trừng mắt nhìn bọn họ, hung dữ nói: “Mau cút đi, còn không chịu cút ta sẽ đánh các ngươi!”

Hai đệ tử của Pháp Khí viện: …

Cuối cùng, bọn họ không cam tâm lạnh lùng liếc nhìn Thẩm Thanh Ngạn cách đó không xa biểu tình có phần phức tạp, sau đó mặt xám mày tro bỏ đi.

Sau khi hai đệ tử Pháp Khí viện rời đi, Mộ Phi từ từ đáp xuống, cậu đối mắt với Thẩm Thanh Ngạn một lúc, cuối cùng không nhịn được nói: “Cũng không phải huynh không đánh lại bọn họ, bọn họ nói xấu huynh, sao huynh không đánh bọn họ?”

Thẩm Thanh Ngạn lòng còn đang sợ hãi, nhưng Mộ Phi nói vậy, anh lại nhịn không được cười khẽ một tiếng.

Sau đó Thẩm Thanh Ngạn thấp giọng nói: “Một lời khó nói hết.”

Có lẽ Mộ Phi không hiểu được điểm mấu chốt, cho nên anh cũng không cần phải giải thích quá nhiều.

Mộ Phi cau mày, nhưng đúng là cậu không hỏi thêm câu nào nữa.

Trên đường về, hai người kề vai đi bên nhau.

Mộ Phi nãy giờ vẫn luôn im lặng, không có hoạt bát như thường ngày, Thẩm Thanh Ngạn thấy vậy, ánh mắt khẽ động, anh chủ động tìm đề tài, tùy ý nói: "Sao hôm nay đệ lại ra khỏi thành? Ra ngoài chơi à?"

Vốn dĩ Thẩm Thanh Ngạn chỉ muốn tùy tiện nói vài câu để làm dịu bầu không khí, nhưng không ngờ sau khi thốt ra câu này, mặt Mộ Phi liền đỏ bừng, biểu cảm có chút mất tự nhiên.

Thẩm Thanh Ngạn: …

Thẩm Thanh Ngạn cũng không phải kẻ ngốc, nhìn thấy vẻ mặt của Mộ Phi, anh liền hiểu được điều gì đó, trầm mặc một lát, anh mới chân thành nhỏ giọng nói: "Cám ơn đệ."

Mộ Phi quay đầu trừng anh: "Huynh làm gì lại khách sáo với ta như vậy?"

Thẩm Thanh Ngạn: ?

Thẩm Thanh Ngạn vừa bất lực vừa buồn cười.

Hai người tiếp tục yên lặng đi về phía trước một hồi, bỗng nhiên, Mộ Phi như vô tình quay đầu nhìn Thẩm Thanh Ngạn: "Đêm nay ta muốn trọ lại thành Thanh Ngọc, nghe nói nơi này có bắn pháo hoa, huynh có muốn đi xem với ta không?"

Nếu là bình thường, Thẩm Thanh Ngạn sẽ không có tâm trạng làm vậy, nhưng lúc này, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp chân thành và đơn thuần của Mộ Phi, trái tim anh run lên, ma xui quỷ khiến thế nào lại đồng ý.

•

Quả nhiên ban đêm có bắn pháo hoa.

Mộ Phi đã mua một đống rượu và thức ăn, sử dụng một lá phù vận chuyển để chuyển rượu và thức ăn lên nóc thành lâu cao nhất.

Cậu và Thẩm Thanh Ngạn sánh đôi ngồi trên nóc thành lâu, gió đêm nhẹ nhàng lướt qua, bên dưới là ánh đèn của hàng nghìn gia đình, trên đầu là pháo hoa rực rỡ, tầm nhìn khoáng đạt, toàn bộ thành Thanh Ngọc và Thanh Ngọc Kiếm Tông cách đó không xa đều nằm trong tầm mắt.

Lúc này, Mộ Phi bưng bầu rượu, uống một ngụm lớn, sau đó híp mắt đón gió mát nói: "Thật thoải mái."

Thẩm Thanh Ngạn yên lặng cười, cũng nhấp một ngụm rượu, có điều anh không dám uống quá say, sợ làm hỏng việc, cho nên chỉ uống một chút.

Hai người yên lặng ngồi một lúc, trò chuyện một hồi, Thẩm Thanh Ngạn uống chút rượu đã ngà ngà say, lúc này anh chăm chú nhìn vào gương mặt tươi tắn có chút ửng hồng của Mộ Phi, không hiểu sao lại tự nhiên hỏi ra nghi vấn đã giấu kín trong lòng bấy lâu nay.

"Đệ. . …. tại sao hồi đó đệ lại đến nhà ta nhìn trộm ta luyện công?"

Thực ra trong lòng Thẩm Thanh Ngạn vẫn luôn có khúc mắc với chuyện này, luôn cảm thấy phẩm hạnh của Mộ Phi hơi có vấn đề, cảm thấy cho dù cậu tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng cũng không nên làm như vậy.

Nhưng mấy ngày nay ở chung với nhau, anh lại cảm thấy Mộ Phi tính tình thẳng thắn chân thành, thật sự rất khó tưởng tượng hồi đó cậu lại chạy đến Thẩm gia nhìn trộm anh tu luyện…

Ai ngờ Mộ Phi sau khi nghe Thẩm Thanh Ngạn hỏi vậy, cậu sửng sốt một hồi rồi lại bĩu môi, có chút không vui nói: "Đó là bởi vì ta nhận lầm người!"

Thẩm Thanh Ngạn: ? ? ?

Sau đó Mộ Phi lẩm bẩm nói: "Ta là muốn đi nhìn người mà Tần đại ca thích, chứ không phải nhìn huynh."

Thẩm Thanh Ngạn: ……

Hóa ra là như vậy sao?

Thẩm Thanh Ngạn nhất thời có chút dở khóc dở cười, nhưng một lúc sau, nhìn thấy vẻ mặt uể oải của Mộ Phi, tim anh đột nhiên đập lỡ một nhịp, sau đó Thẩm Thanh Ngạn nhìn chằm chằm vào đôi mắt ngà ngà say của Mộ Phi, trong đầu đột nhiên nảy lên một suy nghĩ có chút hoang đường.

Nhưng suy nghĩ này một khi nảy sinh, Thẩm Thanh Ngạn càng nghĩ càng cảm thấy có lý.

Qua một hồi lâu, anh rốt cục cũng nhịn không được lớn mật nhỏ giọng hỏi: "Có phải đệ……thích Tần Di không?"

Mộ Phi: ?

"Đương nhiên là thích rồi." Vẻ mặt Mộ Phi nhìn Thẩm Thanh Ngạn lúc này như đang nhìn một kẻ ngốc.

Thẩm Thanh Ngạn sửng sốt.

Anh vốn tưởng Mộ Phi sẽ lảng tránh vấn đề này, không ngờ Mộ Phi lại trực tiếp thừa nhận.

Nhưng nhìn biểu hiện của Mộ Phi, anh mơ hồ cảm thấy có lẽ Mộ Phi đã hiểu sai ý rồi.

Mộ Phi lúc này cũng không để ý lắm, cậu bị câu hỏi đột ngột chọc trúng tâm sự trong lòng của Thẩm Thanh Ngạn làm cho mất hứng, nên tự cầm bình rượu rót

rượu cho mình.

Thẩm Thanh Ngạn nhìn bộ dáng Mộ Phi tự rót rượu cho mình một lúc, do dự một hồi rồi nói: “Uống ít thôi.”

Mộ Phi lúc này đã hơi say, nghe Thẩm Thanh Ngạn nói vậy, cậu cúi đầu ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đặt bình rượu xuống, sau đó cậu nghiêm túc thở dài một hơi, không đầu không đuôi nhỏ giọng nói: “Ta không có người nhà.”

Câu này của Mộ Phi nghe có chút trẻ con, nhưng khi lọt vào tai Thẩm Thanh Ngạn, trái tim anh lại run lên.

Thẩm Thanh Ngạn rất thông minh, anh lập tức hiểu được ý của Mộ Phi.

Lúc này, anh trầm mặc trong chốc lát, trong lòng có chút chua xót, thở dài một hơi, anh chủ động vươn tay ra nhẹ nhàng ôm lấy bả vai của Mộ Phi nói: “Nếu đệ không ngại, ta cũng có thể làm ca ca của đệ.”

Mộ Phi: “Ừm……”

Nói xong, Mộ Phi lại đột nhiên ngẩng đầu nhìn Thẩm Thanh Ngạn: “Vậy huynh có thành thân không?”

Nhìn vào ánh mắt có chút mong đợi của Mộ Phi, Thẩm Thanh Ngạn bỗng nhiên hiểu được “thích” mà Mộ Phi vừa nói là ý gì.

Giây phút đó anh rất bất ngờ, một lúc lâu sau, anh mới bất đắc dĩ nở nụ cười: “Chuyện này ta không thể đảm bảo.”

Mộ Phi lập tức lộ ra vẻ mặt thất vọng, say khướt nói: “Vậy thì ta không cần nữa.”

Bàn tay đang ôm bả vai Mộ Phi của Thẩm Thanh Ngạn vô thức siết chặt lại.

------oOo------

Chương 143: PN7: TTNxMP: Vậy ta, không làm ca ca của đệ nữa, có thể làm bạn đời của đệ không?

Nguồn: EbookTruyen.VN

PN7: TTNxMP: Vậy ta,không làm ca ca của đệ nữa, có thể làm bạn đờicủa đệ không?

Mộ Phi không tim không phổi, lại bắt đầu uống rượu, hôm sau tỉnh lại liền quên hết những lời đã nói tối qua, vẫn giống như mọi ngày vui vẻ chơi đùa với Thẩm Thanh Ngạn như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Thẩm Thanh Ngạn lại khắc ghi những lời Mộ Phi đã nói vào trong lòng.

Thế nhưng Thẩm Thanh Ngạn vẫn có chút e sợ.

Một mặt, anh không chắc lời nói của Mộ Phi có thể xem là thật hay không, mặt khác,Thẩm gia đang trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, anh thực sự không có cách nào nói chuyện yêu đương.

Chỉ có thể trì hoãn được lúc nào hay lúc ấy.

Nhưng Thẩm Thanh Ngạn đâu có ngờ, sự trì hoãn này lại xảy ra vấn đề.

Phượng Thanh Hàm đưa Mộ Phi đi rồi.

Đêm hôm trước, Mộ Phi cũng đã nói với Thẩm Thanh Ngạn chuyện này, lúc đó Mộ Phi chỉ nói Phượng trưởng lão muốn nhận cậu làm đồ đệ, còn muốn đưa cậu vào động phủ để tu hành.

Mặc dù Thẩm Thanh Ngạn lúc đó có chút không nỡ, nhưng anh cũng biết chuyện này sẽ rất tốt cho tương lai của Mộ Phi, vì vậy anh đã khuyến khích cậu và để cậu đi.

Nhưng hôm sau, Thẩm Thanh Ngạn lại nghe thấy đủ loại đồn đại trong Thanh Ngọc Kiếm Tông, tất cả đều liên quan đến Mộ Phi và Phượng Thanh Hàm.

“Phượng trưởng lão muốn nhận Mộ Phi làm đồ đệ? Chẳng phải ông ấy không thu đồ đệ sao?”

“Ngươi cũng tin loại chuyện nhảm nhí này sao? Chẳng phải Phượng trưởng lão đã dẫn Mộ Phi đến Tử Duyên Tiên Phủ rồi sao? Hồi đó ông ấy đã nói, ngoại trừ đạo lữ của ông ấy ra, không ai có thể tiến vào Tử Duyên Tiên Phủ của ông ấy. Ông ấy có mục đích gì, các ngươi còn không nhìn ra sao.”

“Thì ra là vậy, nhìn như là thu đồ đệ, nhưng thật ra là tìm đạo lữ cho mình. Đúng là cao tay mà!”

“Còn không phải sao, nghe nói Phượng trưởng lão có huyết mạch Thanh Điểu, còn Mộ Phi có huyết mạch Loan Điểu, huyết mạch Loan Điểu vẫn cao cấp hơn huyết mạch Thanh Điểu. Nếu hai người đó song tu với nhau, đối với Phượng trưởng lão và Mộ Phi chỉ có lợi mà không có hại—”

Nghe tiếng các đệ tử thảo luận, Thẩm Thanh Ngạn vốn còn bình tĩnh trong đầu lập tức nổ đùng một cái.

Anh không kịp suy nghĩ gì liền xông lên, túm cổ áo một đệ tử, trầm giọng nói: “Tử Duyên Tiên Phủ ở đâu?!”

Thẩm Thanh Ngạn đột nhiên nhảy ra, mọi người đều bị làm cho giật mình, nhưng nhìn thấy cặp mắt long sòng sọc của Thẩm Thanh Ngạn lúc này lộ vẻ

liều mạng, mọi người hai mặt nhìn nhau, lúc này, có người run rẩy vươn tay ra, chỉ về một hướng.

Thẩm Thanh Ngạn bỏ lại đám người ở phía sau, quay đầu ngự kiếm bay đi.

Nhìn thấy Thẩm Thanh Ngạn rời đi, ban đầu mọi người đều nhíu mày nghi hoặc, sau đó khi định thần lại thì bày ra những biểu cảm khác nhau.

Một đệ tử phản ứng lại đầu tiên liền hừ một tiếng nói: "Muốn cướp người của Phượng trưởng lão, hắn ta tự tìm đường chết!"

Các đệ tử khác đồng thanh hùa theo.

Ai biểu bọn họ vừa coi thường Thẩm Thanh Ngạn lại vừa ghen tị với Mộ Phi chứ.

Ước gì chuyện này náo đến long trời lở đất đi.

•

Trước khi Thẩm Thanh Ngạn chạy đến Tử Duyên Tiên Phủ, để xác nhận tính chân thật của tin tức này, anh cũng đã gửi rất nhiều tin nhắn cho Mộ Phi.

Chỉ là những tin nhắn đó đều không nhận được hồi đáp.

Thẩm Thanh Ngạn biết Mộ Phi bình thường rất rảnh rỗi, cho nên về cơ bản là gửi tin nhắn cho cậu, bất kể là lúc nào thì cậu cũng đều nhanh chóng trả lời lại.

Lúc này qua thật lâu cũng không có người đáp lại, trái tim Thẩm Thanh Ngạn từ từ chùng xuống.

Lúc đầu những lời đám người kia nói anh chỉ tin ba phần, nhưng bây giờ anh đã tin bảy phần rồi.

Đặc biệt là khi Thẩm Thanh Ngạn chạy đến trước Tử Duyên Tiên Phủ, có hai tu sĩ đang đứng canh trước cổng phủ, cổng đã bị khóa, phía trên còn hạ rất nhiều cấm chế.

Khi Thẩm Thanh Ngạn nhìn thấy hai tu sĩ canh cửa và tầng tầng cấm chế đó, anh gần như tin chắc rằng những gì đám đệ tử kia nói là sự thật.

Nhưng anh cũng không phải người xốc nổi, âm thầm cắn răng một cái, anh vẫn tiến lên phía trước, chắp tay nói với hai vị tu sĩ: "Xin chào hai vị sư huynh."

Hai tu sĩ nhìn thấy Thẩm Thanh Ngạn đều tỏ ra kinh ngạc: "Ngươi tới tìm Mộ Phi sao? Không khéo rồi, bây giờ cậu ta đang tu luyện."

"Tu luyện?" Thẩm Thanh Ngạn trong lòng hơi trầm xuống, có một loại dự cảm không tốt, "Tu luyện cái gì, đáng để khoa trương như vậy sao."

Hai vị tu sĩ cười nói: "Phượng trưởng lão vì muốn kích thích huyết mạch Loan Điểu cho cậu ta nên đang song tu với cậu ta đó."

Thẩm Thanh Ngạn: ?!

Nghe đến câu cuối cùng, Thẩm Thanh Ngạn như không thể tin vào tai mình.

Sau đó, đầu anh nổ vang một tiếng, không kịp suy nghĩ gì về vẻ mặt bình tĩnh của hai vị tu sĩ, anh liền xông vào.

Hai tu sĩ biến sắc, hiển nhiên tiến lên ngăn cản.

Nếu là ngày thường, Thẩm Thanh Ngạn sẽ bình tĩnh lại một chút, hỏi rõ ràng mọi chuyện rồi mới đi vào.

Nhưng vừa rồi nghe thấy Phượng Thanh Hàm và Mộ Phi đang song tu, không hiểu sao lòng anh lại bốc lên một ngọn lửa giận dữ nóng hừng hực.

Ngọn lửa này bùng cháy dữ dội, đã đốt sạch hết lý trí của Thẩm Thanh Ngạn.

Tu vi của hai tu sĩ vốn dĩ cùng cấp với Thẩm Thanh Ngạn, thậm chí còn cao hơn một chút, nhưng lúc này họ đối đầu với Thẩm Thanh Ngạn, còn là hai chọi một nhưng lại không thể ngăn được Thẩm Thanh Ngạn hai mắt đã đỏ ngầu.

Cứ như vậy, Thẩm Thanh Ngạn hạ gục hai vị tu sĩ, phá cổng Tử Duyên Tiên Phủ, cầm kiếm xông vào.

Anh hung hãn đến nỗi khiến cho hai vị tu sĩ mặt mũi bầm dập nhìn đến choáng váng.

Kỳ thực hai vị tu sĩ không nhìn thấy, tay cầm kiếm của Thẩm Thanh Ngạn đã hơi run lên.

Thẩm Thanh Ngạn không ngại đánh người, cũng không sợ bị xử phạt, thậm chí anh còn không sợ phải liều cả mạng, nhưng anh sợ … Mộ Phi xảy ra chuyện.

Nghĩ đến đây, lòng Thẩm Thanh Ngạn như bị dao cứa.

Mộ Phi còn nhỏ lắm, cậu ấy còn nhỏ như vậy mà!

Nhưng đến khi Thẩm Thanh Ngạn cầm kiếm bước đến trước cửa mật thất, cánh cửa mật thất lại tự động mở ra.

Trái tim Thẩm Thanh Ngạn run lên, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, bên trong truyền ra một giọng nói lạnh nhạt, là giọng của Phượng Thanh Hàm.

“Vào đi.”

Nghe thấy hai chữ này, Thẩm Thanh Ngạn vô thức siết chặt thanh kiếm trong tay, sau đó anh nghiến răng nghiến lợi kiên quyết bước vào.

•

Tuy nhiên, khi Thẩm Thanh Ngạn bước vào mật thất, nhìn thấy cảnh tượng hiện tại của Phượng Thanh Hàm và Mộ Phi, anh không khỏi sững sờ.

Lúc này Mộ Phi đang nằm bò trên bàn, uống một bát lớn nước màu tím không biết là thứ gì, vừa uống vừa vẻ mặt cầu xin nói: “Sư tôn, tinh hoa của Tử Ngọc nhân sâm đắng quá, con có thể uống ít lại không?”

Thẩm Thanh Ngạn: ? ? ?

Ngay lúc Thẩm Thanh Ngạn còn đang kinh ngạc, Phượng Thanh Hàm ở bên cạnh bình tĩnh nói: “Lát nữa còn phải song tu, con uống ít quá sẽ cảm thấy khó chịu.”

Thẩm Thanh Ngạn: ?!

Giây tiếp theo, Thẩm Thanh Ngạn giơ kiếm chặn ở trước mặt Mộ Phi, lạnh giọng nói với Phượng Thanh Hàm: “Sao Phượng trưởng lão là người lớn lại không biết tự trọng như vậy?”

Ngay khi Thẩm Thanh Ngạn thốt ra câu này, đừng nói đến Phượng Thanh Hàm đột nhiên biến sắc, ngay cả Mộ Phi ở phía sau Thẩm Thanh Ngạn cũng không khỏi đặt chiếc bát trong tay xuống.

Lúc này, Mộ Phi lo lắng nhìn Thẩm Thanh Ngạn, cậu đang định giải thích thì Phượng Thanh Hàm đã hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên.

Ngay lập tức, vô số dải lụa bay ra, chỉ trong phút chốc Thẩm Thanh Ngạn đã bị trói chặt lại.

•

Nửa canh giờ sau, Mộ Phi tay đối tay với Phượng Thanh Hàm, vừa song tu vừa lo lắng lén nhìn Thẩm Thanh Ngạn lúc này đang bị treo ngược trên xà nhà, mặt mũi đã trướng đến đỏ bừng, cậu thì thầm: “Sư tôn à, còn treo nữa sẽ chết người đó.”

Phượng Thanh Hàm liếc Mộ Phi một cái: “Ta không làm cho hắn câm luôn là đã nể mặt con lắm rồi, con tốt nhất là đừng cầu xin cho hắn.”

Mộ Phi: “Ò…”

Thẩm Thanh Ngạn: ……

Nhưng đúng là lần này anh đã làm sai rồi, cho nên mặc dù bị treo ngược trên xà nhà vô cùng khó chịu nhưng Thẩm Thanh Ngạn vẫn cố chịu không rên lên một tiếng.

Khoảng hai canh giờ sau, Phượng Thanh Hàm và Mộ Phi cuối cùng cũng hoàn tất song tu, lúc này, ông ấy liếc nhìn Thẩm Thanh Ngạn, người sắp bị treo đến mức ngất xỉu rồi, ông khẽ nhướng mày vung tay lên.

Một luồng khí bắn mạnh ra, rít lên hai tiếng, Thẩm Thanh Ngạn từ giữa không trung rơi xuống.

Thẩm Thanh Ngạn hoa mắt chóng mặt, theo bản năng muốn vận khí đứng vững, nhưng bị treo lâu như vậy, khí huyết toàn thân anh đã bị đình trệ, hoàn toàn không thể cử động được, cứ thế mà rơi thẳng xuống.

Mắt thấy mặt mình sắp tiếp xúc thân mật với đất, thì đột nhiên có một cơ thể ấm áp chạy tới, lập tức ôm lấy anh.

Thẩm Thanh Ngạn rất chóng mặt, trước mắt tối đen, nhưng khi cảm nhận được hơi ấm quen thuộc này, liền cố hết sức mở mắt ra.

Quả nhiên, vừa ngước mắt lên, liền bắt gặp đôi mắt to trong veo tràn ngập lo lắng của Mộ Phi.

Không hiểu sao Thẩm Thanh Ngạn lại cảm thấy được an ủi vài phần.

Lúc này, giọng nói của Phượng Thanh Hàm khẽ truyền đến: "Ta về Kiếm Tông trước, hai người các ngươi thành thật ở chỗ này cho ta, không được làm bậy."

Mộ Phi vội vàng gật đầu nói: "Dạ được sư tôn, người mau đi đi."

Phượng Thanh Hàm không lên tiếng.

Mà Thẩm Thanh Ngạn lúc này mới chậm chạp hoàn hồn lại, vội vã vùng dậy nói: "Vừa rồi là do vãn bối nghe mấy tin đồn bậy bạ hiểu lầm Phượng trưởng lão, xin Phượng trưởng lão yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không làm bậy."

Phượng Thanh Hàm hừ một tiếng, sau đó phất tay áo xoay người bỏ đi.

Sau khi Phượng Thanh Hàm rời đi, chỉ còn lại Mộ Phi và Thẩm Thanh Ngạn.

Thẩm Thanh Ngạn cố gắng đứng dậy trước, nhưng Mộ Phi lại ôm anh nói: "Uầy, huynh đừng có lộn xộn nữa."

Thẩm Thanh Ngạn: …

Quả nhiên Thẩm Thanh Ngạn không cựa quậy nữa.

Mà Mộ Phi lúc này lại chớp mắt một cái, đột nhiên nhỏ giọng hỏi: "Sao huynh lại nghĩ đến phương diện kia vậy, nhân phẩm của sư tôn rõ ràng rất tốt, cũng không phải huynh không biết."

Nói đến đây, sắc mặt Thẩm Thanh Ngạn càng trở nên xấu hổ, nhưng nhìn ánh mắt sáng ngời tò mò của Mộ Phi, anh trầm mặc một lát, khẽ thở dài, hiếm khi nghiêm túc nói: "Là tại ta lo lắng quá nên loạn, đã hiểu lầm Phượng trưởng lão."

Mộ Phi hơi sửng sốt, sau đó bất đắc dĩ nở nụ cười.

Nhìn thấy nụ cười của Mộ Phi, tim Thẩm Thanh Ngạn run lên, sau đó ma xui quỷ khiến thế nào anh lại hỏi: "Những lời đệ nói đêm đó còn tính không?"

Mộ Phi không hiểu: "Nói gì cơ?"

Thẩm Thanh Ngạn lấy hết dũng khí, thấp giọng nói: "Đệ đã nói, chỉ cần không thành thân, ta có thể làm ca ca của đệ cả đời."

Mộ Phi: …

Sau đó, trên mặt Mộ Phi lộ ra một vệt đỏ ửng khả nghi, cậu thấp giọng lẩm bẩm: "Ta. . . Ta chỉ nói giỡn thôi."

Thẩm Thanh Ngạn: "Nhưng ta nghiêm túc."

Mộ Phi hoàn toàn chấn kinh rồi.

Lúc này, Thẩm Thanh Ngạn nhìn Mộ Phi hơi trợn to hai mắt, anh thở dài một hơi, cuối cùng nhịn không được từ từ tiến tới, hôn lên trán Mộ Phi một cái.

Mộ Phi: !

“Huynh làm gì vậy?!”

Thẩm Thanh Ngạn khẽ cười: “Vậy ta, không làm ca ca của đệ nữa, có thể làm bạn đời của đệ không?”

“Dù sao thì ta vẫn muốn thành thân.”

Mộ Phi: “Ta ta ta……”

“Đệ không muốn?” Thẩm Thanh Ngạn nhẹ giọng hỏi, cũng không hề mất hứng, anh vẫn luôn rất kiên nhẫn với Mộ Phi, thậm chí giờ phút này anh cảm thấy cho dù Mộ Phi từ chối anh, anh cũng sẽ không quá khó chịu.

Bởi vì… Anh cảm thấy Mộ Phi sẽ không từ chối anh.

Quả nhiên, Mộ Phi ấp úng một hồi, sau đó đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Ta còn nhỏ.”

Thẩm Thanh Ngạn mỉm cười.

Nhưng Mộ Phi nhìn vết bầm tím trên mặt Thẩm Thanh Ngạn và vết thương trên môi anh, do dự một lúc vẫn hỏi: “Tại sao huynh lại thích ta?”

Nghe Mộ Phi hỏi vậy, Thẩm Thanh Ngạn có chút buồn cười, trong lồng ngực lại hơi xúc động.

Một lúc sau, anh đưa tay gãi chóp mũi Mộ Phi, nói: “Đương nhiên là bởi vì em là Tiểu Phi nên ta mới thích em.”

“Vậy nếu ta không phải Tiểu Phi, thì huynh sẽ không thích ta rồi.”

Thẩm Thanh Ngạn: ?

“Đương nhiên không phải.”

“Nhưng ta không muốn thành thân bây giờ, phải làm sao đây?”

“Ta có thể chờ.”

“Nhưng lỡ như huynh nửa đường đổi ý thì phải làm sao?”

“Tại sao ta lại đổi ý?”

Mộ Phi đột nhiên bị chọc trúng tâm sự, lập tức mím môi nhìn trời, mặt mũi đỏ bừng không nói nữa.

Nhìn Mộ Phi như vậy, Thẩm Thanh Ngạn trong lòng càng thêm ấm áp, không kìm được liền hôn lên má Mộ Phi một cái.

“Huynh lại hôn trộm ta!”

“Em có muốn hôn lại không?”

“Lưu manh!”

Thẩm Thanh Ngạn rên lên một tiếng, sắc mặt Mộ Phi khẽ biến, vội vàng áy náy hỏi: “Ta đè trúng huynh sao? Có đau không?”

Thẩm Thanh Ngạn hòa hoãn lại một chút, nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của Mộ Phi, không khỏi yên lặng cười cười: “Em hôn ta một cái sẽ không đau nữa.”

“Không biết xấu hổ!”

Thẩm Thanh Ngạn mỉm cười.

Đó là lần đầu tiên anh cười từ tận đáy lòng.

Lúc này, Mộ Phi chăm chú nhìn nụ cười trên mặt Thẩm Thanh Ngạn, chần chừ một lúc, cũng không biết thế nào liền tiến lại gần, lặng lẽ hôn lên mặt Thẩm Thanh Ngạn một cái.

Hôn xong, Mộ Phi lại đỏ hết cả mặt.

Thẩm Thanh Ngạn sửng sốt một lúc, sau đó ôm chặt Mộ Phi vào lòng.

“Tiểu Phi thật ngoan.”

“Đừng có nói ta ngoan!”

“Vậy… Tiểu Phi thật giỏi?”

“Vậy thì còn được.”

•

Ước chừng nhiều năm về sau, Mộ Phi đã trở thành trưởng lão của Thanh Ngọc Kiếm Tông hỏi Thẩm Thanh Ngạn bấy giờ là phó trưởng môn, tại sao năm đó anh lại xốc nổi như vậy, hoàn toàn không giống với tính cách thường ngày của anh, khiến cho Phượng Thanh Hàm lấy chuyện này ra để chế giễu hai người rất lâu.

Thẩm Thanh Ngạn yên lặng cười: “Nếu như em nghe nói ta cùng người khác song tu, em có kích động không?”

Mộ Phi nghiêng đầu suy nghĩ: “Vậy thì ta không cần huynh nữa.”

Thẩm Thanh Ngạn: ? ? ?

Đêm hôm đó, rất nhiều đệ tử nhìn thấy trưởng lão Mộ Phi vào động phủ của phó trưởng môn, cả đêm không về.

Ngày hôm sau cũng không về.

Cũng từ lần đó, Mộ Phi chiến tranh lạnh với Thẩm Thanh Ngạn nửa tháng trời mới được Thẩm Thanh Ngạn dỗ dành bằng một vò rượu ngon và một con vịt quay thơm lừng.

Thẩm Thanh Ngạn: Nếu như người khác biết được trưởng lão của Thanh Ngọc Kiếm Tông dễ dụ như vậy, e rằng bọn họ đều muốn đến cướp người của anh.

Nhưng may thay, chỉ có một mình anh biết được.

———————————-

– Happy cho Thẩm đại ca và Tiểu Phi nhé!

– Chỉ còn phiên ngoại của cp phụ cuối cùng là đến màn show ân ái của cp chính rồi :))))

– Mời các bạn đón xem chuyện tình yêu oan gia ngõ hẹp của anh Thái Tử và em người yêu suốt ngày đòi uống máu ăn thịt anh nhé :)))))

------oOo------

Chương 144: PN8: CMTxHLT: Em mang con của chúng mình đến gặp chàng đây!

Nguồn: EbookTruyen.VN

PN8: CMTxHLT: Em mang con của chúng mình đến gặp chàng đây!

Trên một ngọn núi hoang ở Tiên giới.

Hóa Long Thảo bám vào cổ tay trắng trẻo lạnh lẽo của Cung Minh Trạch hút đủ máu rồi lưỡi biếng trượt xuống.

Ở ngay trước mặt Cung Minh Trạch, cơ thể của Hóa Long Thảo phát ra một tầng kim quang, sau đó nó biến thành một thiếu niên mặc lục y một cách lạ kỳ.

Thiếu niên xinh đẹp biến ra từ Hóa Long Thảo cong môi cười với Cung Minh Trạch, đang định nói chuyện thì lại nghe Cung Minh Trạch lạnh nhạt nói: “Ta đã báo đáp ân tình cho ngươi rồi, sau này không hẹn gặp lại.”

Nói xong, Cung Minh Trạch xoay người bỏ đi không ngoảnh lại.

Hóa Long Thảo sửng sốt đứng yên tại chỗ, không khỏi tức giận mắng: “Ngươi bị mù hả? Một đại mỹ nhân như ta cũng không nhìn thấy.”

Cung Minh Trạch phất tay áo một cái, bạch y tung bay, lập tức biến mất khỏi tầm mắt của thiếu niên xinh đẹp.

Nhìn bóng lưng biến mất một cách quyết đoán của Cung Minh Trạch, Hóa Long Thảo cuối cùng cũng cảm giác được có điều gì đó không ổn, nó vội vàng cất

bước đuổi theo.

Nhưng tốc độ của Cung Minh Trạch quá nhanh, nó căn bản đuổi không kịp.

Hóa Long Thảo vừa mới biến thành hình người, cước bộ còn chưa vững, nó nghiêng ngả lảo đảo bước hai bước, lòng bàn chân yếu ớt bị cọ rách, nó chỉ có thể cau mày ngồi xuống, đau lòng nhìn bàn chân bị trầy xước của mình, oán giận nói: "Đồ vô lương tâm, trước khi đi còn nói hay lắm, bây giờ liền trở mặt không nhận người."

Hóa ra Hóa Long Thảo đã sớm biết đi theo Tần Di sẽ không có kết cục tốt, nên từ khi ở trong nhẫn trữ vật nó đã thông đồng với Cung Minh Trạch, làm giao dịch với Cung Minh Trạch.

Nó sẽ cố gắng hết sức khiến cho Cung Minh Trạch hóa rồng, còn Cung Minh Trạch sẽ đưa nó phi thăng hóa thành người.

Ban đầu nó còn nghĩ, với tình cảm mà nó đã nuôi dưỡng gần một tháng trong nhẫn trữ vật, Cung Minh Trạch cho dù giúp nó biến thành người rồi cũng sẽ không bỏ rơi nó nhanh như vậy.

Nhưng Cung Minh Trạch thực sự bỏ rơi nó rồi.

Hóa Long Thảo: …

"Cái đồ già không nên nết, không biết xấu hổ, không có tình người!"

Hóa Long Thảo ngồi dưới đất, đen mặt mắng Cung Minh Trạch một phen, mắng tới mắng lui một hồi nhưng Cung Minh Trạch vẫn không hề có ý định xuất hiện.

Hóa Long Thảo tự mình mắng đến miệng khô lưỡi khô, cuối cùng không cầm được lại bắt đầu tủi thân.

Đúng lúc này, một trận gió lạnh thổi qua, Hóa Long Thảo không khỏi rùng mình một cái.

Sau đó nó theo bản năng ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên đỉnh đầu mây đen cuồn cuộn kéo đến, giống như là sắp mưa.

Hóa Long Thảo trong lòng trầm xuống, ngay tức khắc không còn dám oán trách nữa, nó chống tay xuống đất từ từ đứng lên, một bên mắng Cung Minh Trạch tám trăm lần ở trong lòng, một bên hoảng sợ đi tìm đường ra.

Hóa Long Thảo lúc này chỉ vừa hóa hình, quần áo trên người đều là do linh lực hóa thành, cực kỳ mỏng manh, che không được mưa lạnh, nếu trước khi trời mưa không tìm được chỗ trú, bị sấm sét mưa to dày vò, cái mạng nhỏ này của nó có thể mất bất cứ lúc nào.

Thật vất vả nó mới tìm được một hang động, Hóa Long Thảo trốn vào trong đó, vừa mệt vừa khát, nó run rẩy mấy cái, cố gắng tìm một ít cỏ khô đắp lên người rồi ngủ thiếp đi ở trong hang.

•

Bởi vì thể lực không đủ, lại thêm linh khí ở Tiên giới không phù hợp với Hóa Long Thảo, cho nên nó đã rơi vào tình trạng hôn mê trong hang động mấy ngày liền.

Sau đó, nó tốn rất nhiều công sức mới có thể từ từ hấp thu một ít linh lực từ cây cỏ ở xung quanh.

Tiếp đó, Hóa Long Thảo liền dựa vào bản năng thực vật của mình lần mò đi đến nơi có linh khí dồi dào.

Trùng hợp thay, Hóa Long Thảo đã tìm đến một thành trì sầm uất ở lân cận.

Lúc này linh lực của nó đã tăng lên, nó thay đổi một chút y phục và dung mạo, cứ như vậy lẻn vào trong thành.

Hóa Long Thảo vốn muốn nghe ngóng xem có cách nào nuôi sống mình ở trong thành hay không, nhưng nó không ngờ Cung Minh Trạch cũng ở trong thành này, mà anh ta còn là thành chủ hiện tại.

Hóa Long Thảo: ? ? ?

Hóa Long Thảo thầm mắng Cung Minh Trạch trong lòng, nhưng vẫn tiếp tục nghe ngóng tin tức của Cung Minh Trạch.

Sau khi dò la, Hóa Long Thảo mới biết được Cung Minh Trạch là một con Lôi Long biến dị, huyết thống phi phàm, chẳng mấy chốc đã được Long tộc tìm thấy.

Nhưng Cung Minh Trạch không muốn trở về Long tộc, thế là Long tộc liền giao cho Cung Minh Trạch quản lý thành trì này, còn muốn gả công chúa của tộc Thanh Long cho Cung Minh Trạch.

Cung Minh Trạch đã chấp nhận lấy thành trì, tất nhiên anh ta cũng sẽ sớm thành hôn với công chúa Thanh Long.

Nghe thấy tin này, khóe miệng Hóa Long Thảo méo xệch.

Nhưng ngay sau đó nó liền nhanh trí nảy ra một ý tưởng cực kỳ độc để đối phó với con sói vong ơn bội nghĩa như Cung Minh Trạch.

•

Nửa canh giờ sau.

Một thiếu niên mặc lục y mỏng manh dáng người yểu điệu đáng thương ngã xuống trước cổng phủ thành chủ, cậu khóc như lê hoa đái vũ, hai tay ôm cái bụng hơi nhô lên, nức nở nói: “Minh Trạch ơi, có phải là chàng không? Cuối cùng em cũng tìm được chàng rồi, em mang con của chúng mình đến gặp chàng đây! Sao chàng lại không ra nhìn em, có phải chàng chê em xấu xí nên không cần em nữa không? Hay là chàng cảm thấy hai ta một người là rồng một người là cỏ không có tương lai, chúng ta đã định sẵn sẽ không thể ở bên nhau…… hu hu hu.”

Hai gia đinh ở trước cổng: ? ? ?

Mặc dù mấy ngày nay có khá nhiều người tự xưng là họ hàng của Cung Minh Trạch đến đây làm tiền, nhưng Hóa Long Thảo lại là người đầu tiên mang thai đến, nhất thời bọn họ cũng phải kinh ngạc hoài nghi.

Mà Hóa Long Thảo khóc đến thảm thương như vậy, trong một lúc đã thu hút không ít người qua đường vây xem, lúc này, mọi người đứng trước cửa phủ thành chủ chỉ chỉ trỏ trỏ, bàn tán xôn xao.

Thấy vậy, Hóa Long Thảo càng khóc dữ dội hơn.

Quả nhiên, sau khi có quá nhiều người bu lại, hai gia đinh trông coi cổng thấy không ổn, rốt cục cũng chạy đi bẩm báo.

Hóa Long Thảo liếc nhìn, âm thầm hả hê trong lòng.

Ai ngờ, qua thời gian nửa chén trà, hai người gia đinh liền hung thần ác sát đi ra, nói với Hóa Long Thảo: "Thành chủ của chúng ta chưa từng thú thê nạp thiếp, nếu còn ai dám giả làm gia quyến của thành chủ, giết chết không tha!"

Vừa nói, một tên còn rút đao ra.

Hóa Long Thảo không ngờ Cung Minh Trạch lại vô tình đến vậy, nó ngây người ra tại chỗ, nhìn cây đao lập lòe hàn quang, nó cũng không thèm giả vờ nữa, dưới ánh nhìn chòng chọc của mọi người, nó trở người bò dậy, ôm cái bụng nhô lên nhanh chóng bỏ chạy.

Mọi người: ? ? ?

Thấy vậy, hai gia đinh liếc nhìn nhau nói: "Thành chủ thật anh minh, quả nhiên là cố ý tới ăn vạ mà!"

Nói xong, họ lại đi báo cáo tình hình.

Nhất thời đám người xem náo nhiệt cũng cảm thấy hết chuyện hay rồi nên lần lượt giải tán.

•

Mà lúc này, Hóa Long Thảo chạy trốn đến một con hẻm ở xa xa, lặng lẽ bám vào tường nhìn cảnh tượng bên này, nó không nhịn được đưa tay bấu chặt góc tường, có chút không cam lòng cắn cắn môi.

Lúc này, một hơi lạnh quen thuộc lặng lẽ ập đến.

Hóa Long Thảo rùng mình một cái, sau đó liền có chút chột dạ, run rẩy quay đầu lại.

Quả nhiên, không biết từ lúc nào, Cung Minh Trạch một thân bạch y đã yên lặng đứng ở phía sau nó, mặt không chút cảm xúc nhìn nó.

Hóa Long Thảo nhìn vào đôi mắt đen kịt không có một tia sáng của Cung Minh Trạch, trong lòng gióng lên hồi chuông cảnh báo, nó sững sờ một hồi, thấy

Cung Minh Trạch định giơ tay lên, nó đột nhiên xoa xoa hai mắt, oa một cái liền khóc rống lên.

Cung Minh Trạch: …?

Hóa Long Thảo lúc này vừa khóc vừa thút thít nói: “Sau khi hóa hình tu vi của ta không ổn định, lại còn đói xỉu hết ba ngày…… Khó khăn lắm mới tìm được tới đây, nếu ta không dùng cách kia, bọn họ sẽ không cho ngươi biết hu hu hu ____ “

“Đừng giả bộ nữa.” Cung Minh Trạch rốt cục cũng không chịu nổi nữa, lạnh lùng cắt ngang tiếng khóc của Hóa Long Thảo.

Hóa Long Thảo cảm thấy Cung Minh Trạch không phải muốn giết mình, ánh mắt khẽ động, lập tức khôi phục lại bình thường.

Cung Minh Trạch: …

Hóa Long Thảo nhảy dựng trong lòng, làm bộ như muốn khóc nữa.

Cung Minh Trạch quả thực không thể chịu đựng được nữa, trực tiếp hạ cấm chế với Hóa Long Thảo, xách cổ áo nó đưa người về phủ.

•

Hai canh giờ sau.

Sau khi tắm rửa xong, Hóa Long Thảo mặc y phục gấm hoa tinh xảo vui vẻ ngồi trên ghế, sai tỳ nữ lột vỏ nho cho mình.

Mặc dù mặt mũi nó có chút trẻ con, nhưng lại rất quyến rũ lẳng lơ, nó nhìn cô tỳ nữ thêm vài lần, cô tỳ nữ liền đỏ hết mặt mày.

Thấy vậy, Hóa Long Thảo âm thầm cười một tiếng, đang định trêu chọc cô tỳ nữ thêm vài câu thì Cung Minh Trạch đã đến.

Khi tỳ nữ thấy Cung Minh Trạch, sắc mặt cô đột nhiên tái nhợt, sau đó cô vội vàng cúi đầu hành lễ.

Hóa Long Thảo lúc này cũng cau mày ngồi dậy, đầy mặt không vui.

Cung Minh Trạch không để ý, hoặc là nói không hề để ý tới trò hề giữa cô tỳ nữ và Hóa Long Thảo, lúc này anh ta bảo tỳ nữ lui ra ngoài, ánh mắt sắc bén nhìn Hóa Long Thảo, thẳng thừng nói: “Ngươi định ở lại đây cho đến khi nào?”

Hóa Long Thảo tim đập thình thịch, không vui nói: “Gì đó, ngươi muốn đuổi ta đi sao, ta cũng không ăn của ngươi được bao nhiêu, ngươi keo kiệt như vậy làm gì?”

Cung Minh Trạch yên lặng nhìn nó: “Nơi này là địa bàn của Long tộc, nếu như bị Long tộc khác phát hiện, ngươi có biết mình sẽ có kết cục gì không?”

Hóa Long Thảo: …

Mặc dù trước đó Cung Minh Trạch đã nói vấn đề này với Hóa Long Thảo rồi, nhưng Hóa Long Thảo lúc đó không coi trọng, nó luôn cảm thấy bọn họ đều là Long tộc rồi, còn cần Hóa Long Thảo làm chi nữa?

Nhưng bây giờ nhìn vào mắt của Cung Minh Trạch, Hóa Long Thảo cảm thấy … hình như Cung Minh Trạch không có nói dối?

Nhưng ngoài miệng nó vẫn nói: "Ta thấy là tại ngươi tiếc một đôi đũa với ta thôi."

Cung Minh Trạch lười giải thích với nó, chỉ lạnh lùng nói: "Một tháng, trong vòng một tháng ta sẽ cho ngươi hút máu ba lần, ngươi tu luyện xong thì mau chóng rời khỏi lãnh địa của Long tộc, càng sớm càng tốt."

Hóa Long Thảo: …

Nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Cung Minh Trạch, Hóa Long Thảo lại có chút rụt rè, cuối cùng nó khẽ đảo ánh mắt, nhét một quả nho vào miệng, lầu bầu: "Được rồi, một tháng thì một tháng, quỷ hẹp hòi."

Cung Minh Trạch phớt lờ nó, xoay người rời đi.

Hóa Long Thảo: Ta thèm vào!

•

Cung Minh Trạch nói là một tháng, nhưng Hóa Long Thảo không thèm để tâm, nó luôn cảm thấy mình cực kỳ thông minh, nhất định sẽ tìm được cách ở lại, vì vậy mấy ngày nay nó đang nghĩ cách lấy lòng thị vệ và quản gia trong phủ.

Cung Minh Trạch không quản nó, mặc nó muốn làm gì thì làm.

Nhưng Hóa Long Thảo không ngờ trước khi nó kịp làm quen với mọi người trong phủ Cung Minh Trạch, thì có một vị khách quý đã đến nhà rồi.

Công chúa của tộc Thanh Long, cũng tức là vị hôn thê mà mọi người đồn đại đã đính hôn với Cung Minh Trạch.

Nghe nói Thanh Long công chúa tới, Hóa Long Thảo lập tức lầm bầm lầu bầu trong lòng, nó rối rắm một hồi, cuối cùng quyết định đi nghe lén.

Nhưng Hóa Long Thảo cũng biết Cung Minh Trạch không thích người khác nghe trộm, suy nghĩ một chút, Hóa Long Thảo liền hiện nguyên hình, lặng lẽ lẻn vào hoa viên của Cung Minh Trạch.

Lúc này, Thanh Long công chúa đang đi dạo cùng Cung Minh Trạch.

Thanh Long công chúa dung mạo đoan trang cao quý, nhưng trong đôi mắt sáng ngời kia lại ẩn chứa một tia khôn khéo khó dò, thoạt nhìn không phải là một nữ nhân dễ chọc vào.

Nhưng đứng cùng với Cung Minh Trạch, không hiểu sao lại có chút xứng đôi.

Hóa Long Thảo: Xía, cẩu nam nữ.

Mà khi Hóa Long Thảo vừa mới trốn lên cây đại thụ trên đầu hai người, liền nghe thấy Thanh Long công chúa cười nói: “Ta nghe nói mấy ngày trước biểu ca có được một cây Hóa Long Thảo có thể hóa hình, nuôi ở trong nhà, thảo nào mấy ngày nay biểu ca không muốn ra ngoài.”

Hóa Long Thảo: ? ? ?

Cung Minh Trạch im lặng cau mày khi nghe thấy những lời này của Thanh Long công chúa, sau đó anh ta lạnh nhạt nói: “Chắc là tin tức công chúa nhận được nhầm lẫn rồi, ta không có Hóa Long Thảo.”

Thanh Long công chúa khẽ mỉm cười: “Biểu ca không cần xa cách như vậy, Hoan nhi sớm muộn gì cũng gả cho huynh, đương nhiên sẽ một lòng một dạ với biểu ca, cho dù có Hóa Long Thảo, Hoan nhi cũng sẽ không bao giờ để biểu ca chia sẻ với người khác, biểu ca có thể yên tâm về điều này.”

Cung Minh Trạch cau mày, không trả lời.

Mà lúc này Thanh Long công chúa liếc nhìn Cung Minh Trạch, lại nói: “Chỉ là biểu ca có được bảo vật như vậy cũng cần phải cẩn thận. Dù sao, có rất nhiều tên thấp kém của Long tộc thèm muốn bảo vật này như vậy, lỡ như xảy ra chuyện bị người ta ăn trộm mất thì thật không tốt.”

Cung Minh Trạch thản nhiên nói: “Công chúa nói đùa rồi, ta thật sự không có Hóa Long Thảo.”

Sắc mặt Thanh Long công chúa hơi sững lại, nhưng dù sao nàng cũng là tiểu thư khuê các, lúc này trên mặt vẫn giữ được nụ cười điềm tĩnh, lặng lẽ chuyển đề tài.

Cung Minh Trạch cũng rất bình tĩnh, câu được câu không tiếp tục nói chuyện với Thanh Long công chúa.

Chỉ là lúc này, Hóa Long Thảo trốn trên ngọn cây đã run lên lẩy bẩy.

Nó không ngờ những gì Cung Minh Trạch nói lại là sự thật.

•

Khoảnh khắc đó, Hóa Long Thảo muốn chạy trốn.

Nhưng nó xoắn xuýt hồi lâu, cuối cùng cũng không bỏ chạy.

Không phải nó không muốn, mà là nó không dám —— nó quá yếu, cho dù chạy trốn chắc chắn cũng sẽ bị Long tộc khác bắt được.

Hóa Long Thảo trải qua bao nhiêu năm lăn lộn tìm sự sống trong cái chết, nó đã đúc kết ra một bộ kinh nghiệm sinh tồn phù hợp với mình nhất.

Vì vậy nghĩ tới nghĩ lui, đêm hôm đó, sau khi Cung Minh Trạch tiễn Thanh Long công chúa đi, nó liền lặng lẽ leo lên giường của Cung Minh Trạch.

------oOo------

Chương 145: PN9: CMTxHLT: Hai chúng ta rất xứng đôi.

Nguồn: EbookTruyen.VN

PN9: CMTxHLT: Hai chúng ta rất xứng đôi.

Hóa Long Thảo không hề có điểm giới hạn.

Nó đã giết rất nhiều yêu thú của tộc Long Xà, nhìn thấy quá nhiều vẻ mặt của những con yêu thú đó chết khi đang vật lộn trong ảo ảnh, nó hiểu rõ tính mạng mới là thứ quan trọng nhất.

Vì vậy, nó không hề cảm thấy hành vi leo lên giường người khác của mình là rất đáng xấu hổ.

Nhưng Cung Minh Trạch lại hết sức kinh ngạc.

Khi Hóa Long Thảo âm thầm bò lên giường của anh, thở dốc ôm lấy cổ anh, Cung Minh Trạch vẫn đang tĩnh tọa giật nảy cả người, suýt chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma.

Cung Minh Trạch bất thình lình mở mắt ra, muốn khiển trách Hóa Long Thảo, kết quả giây tiếp theo, hai cánh môi mềm mại ấm áp đã dán lên, mang theo hương thơm thoang thoảng khiến anh không thể cưỡng lại — phàm là Long tộc, đều rất khó cưỡng lại mùi hương của Hóa Long Thảo.

Cung Minh Trạch không khỏi siết chặt cánh tay trắng nõn mịn màng của Hóa Long Thảo.

Động tác của Cung Minh Trạch là để kháng cự, nhưng Hóa Long Thảo lại hiểu lầm, cảm nhận được làn da căng cứng của Cung Minh Trạch, Hóa Long Thảo khẽ cười một tiếng rồi dán cả người lên.

Cung Minh Trạch: …

Cung Minh Trạch vẫn đang đấu tranh.

Hóa Long Thảo nhìn vào đôi mắt đen huyền lấp lánh của Cung Minh Trạch, nó mỉm cười định cắn đầu lưỡi, dùng máu của mình để khiến cho Cung Minh Trạch say mê nó.

Ai dè ngay khi răng chạm vào môi, trên người Cung Minh Trạch lại đột nhiên tỏa ra một luồng khí lạnh.

Rầm một tiếng, trước khi Hóa Long Thảo kịp phản ứng, Cung Minh Trạch đã bắt chéo hai tay nó ra sau lưng, đè nó xuống giường.

Hóa Long Thảo: ?!

Sau đó nó không chịu được thẹn quá hóa giận nói: “Ngươi không cương được hả? Sao chẳng biết thương hương tiếc ngọc gì cả!”

Cung Minh Trạch mặt vô biểu tình đè cánh tay của Hóa Long Thảo, lạnh nhạt nói: “Nếu ngươi muốn máu có thể nói thẳng với ta, ta đã hứa với ngươi thì sẽ không nuốt lời.”

Khi Hóa Long Thảo nghe thấy những lời này của Cung Minh Trạch, trái tim nó đập lỡ một nhịp, sau đó nó nhận ra Cung Minh Trạch đã hiểu lầm rồi.

Lúc này, nó mím mím môi, rồi lại bình tĩnh cười nói: “Vậy sao, xem ra là ta lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.”

Cung Minh Trạch buông nó ra.

Hóa Long Thảo lúc này mới thở hổn hển hai cái, xoa xoa cánh tay đỏ ửng, trong lòng mắng Cung Minh Trạch chết đi sống lại, nhưng trên mặt vẫn giả vờ hớn hở lắm.

Nhưng rất nhanh, một mùi thơm quen thuộc liền truyền đến, Hóa Long Thảo bị mùi thơm này hấp dẫn, đầu óc có chút choáng váng.

Hóa ra là Cung Minh Trạch đã cắt cổ tay, để máu của mình chảy ra từng giọt.

Nhìn thấy cảnh này, Hóa Long Thảo lập tức bổ nhào tới.

Nó cắn mạnh vào vết thương thật sâu trên cổ tay Cung Minh Trạch, rồi bắt đầu say sưa mút vào dòng máu ngọt ngào.

Cung Minh Trạch bị Hóa Long Thảo cắn có chút đau, nhưng anh ta chỉ cau mày, không nói lời nào.

Hóa Long Thảo hút máu đã đời một hồi, cho đến khi sắc mặt của Cung Minh Trạch hơi tái nhợt, nó mới thỏa mãn từ từ ngồi thẳng người lên, dùng đầu lưỡi dính máu liếm nhẹ quanh môi, có chút chưa đã thèm.

Cung Minh Trạch nhìn Hóa Long Thảo, lúc này mới nói: “Đã đủ rồi, ngươi trở về phòng ngủ đi.”

Không ngờ, Hóa Long Thảo nghe thấy câu này của anh, chỉ thần bí nhìn anh chằm chằm, rồi khẽ mỉm cười.

Đúng lúc này, con ngươi của Hóa Long Thảo đột nhiên phát ra một tia sáng vàng âm u, Cung Minh Trạch nhìn thấy tia sáng vàng đó liền ngây người ra một lúc, sau đó không tự chủ được từ từ ngã xuống trước mặt Hóa Long Thảo.

Nhưng anh ta không ngã xuống giường, mà là ngã vào vòng tay của Hóa Long Thảo.

Lúc này, Hóa Long Thảo chậm rãi ôm lấy Cung Minh Trạch tiến vào trong ảo cảnh do nó sắp đặt, trên môi nở một nụ cười ranh mãnh.

Lúc này, nó cảm nhận được mạch đập của Cung Minh Trạch, xác thực Cung Minh Trạch đã hoàn toàn hôn mê, trong mắt lại hiện lên một tia sát khí.

Giây tiếp theo, Hóa Long Thảo liền nắm lấy cánh tay vừa mới lấy máu của Cung Minh Trạch, hung hăng hút máu của anh ta một cách dữ dội.

Nhiều năm qua, Hóa Long Thảo đã ăn vô số yêu thú tộc Long Xà, yêu thú tộc Long Xà bị đánh bại trong ảo cảnh của nó cũng nhiều vô số kể.

Cho nên trong chuyện này nó có thể nói là kinh nghiệm đầy mình.

Vốn dĩ, lần đầu tiên Cung Minh Trạch cho Hóa Long Thảo hút máu, Hóa Long Thảo đã định làm như vậy rồi, nhưng lúc đó không hiểu sao nó lại do dự — kỳ thật nó cũng không thích làm loại chuyện này lắm.

Hơn nữa, ở một khía cạnh nào đó, nó cảm thấy Cung Minh Trạch rất xứng đôi với mình, nếu hai người họ liên thủ, có lẽ sẽ mạnh hơn khi nó đơn đả độc đấu.

Nhưng bây giờ xem ra, nó vẫn phải tiếp tục chiến đấu một mình rồi.

Khi máu của Cung Minh Trạch đi vào bụng của Hóa Long Thảo, linh khí trên người Hóa Long Thảo bắt đầu tăng vọt.

Vẻ mặt của Cung Minh Trạch cũng trở nên tái nhợt hơn.

Cuối cùng, lông mi của Cung Minh Trạch bắt đầu khẽ run, thậm chí còn thấp thoáng lộ ra một chút con ngươi đen tuyền.

Hóa Long Thảo biết Cung Minh Trạch sắp chết rồi.

Lúc này ánh mắt của nó âm trầm, nó còn muốn ra sức hút khô Cung Minh Trạch, như vậy nó có thể nhanh chóng rời khỏi lãnh địa của Long tộc, sống vô ưu vô lo rồi.

Nhưng không biết vì sao, hút máu Cung Minh Trạch một hồi, Hóa Long Thảo nhìn chằm chằm gương mặt lạnh lùng trắng bệch của Cung Minh Trạch, đột nhiên cảm thấy máu tươi trong miệng có chút nhạt nhẽo vô vị.

Cuối cùng, nó do dự một hồi, vẫn không ra tay giết người.

Im lặng hất tay Cung Minh Trạch ra, Hóa Long Thảo đắp chăn lên cho anh, tháo nhẫn trữ vật trên ngón tay anh ra.

Trước khi đi, Hóa Long Thảo liếc nhìn Cung Minh Trạch đang nằm bất tỉnh trong chăn, không biết xuất phát từ tâm tư gì mà đột nhiên cúi người hôn lên má Cung Minh Trạch.

“Lần sau gặp lại tự dựa vào bản lĩnh của mình đi, ta sẽ không thủ hạ lưu tình nữa.”

Cười cười nói ra câu này xong, Hóa Long Thảo lấy chiếc nhẫn trữ vật của Cung Minh Trạch rồi leo cửa sổ ra ngoài không hề quay đầu lại.

Một làn gió mát nhẹ nhàng thổi vào, thổi đến chiếc giường mềm mại trong phòng.

Không bao lâu sau, một đôi mắt hẹp dài lặng lẽ mở ra, trong con ngươi đen nhánh thâm thúy ẩn hiện một tia sáng lạnh như có chút đăm chiêu.

•

Hóa Long Thảo đâu có ngờ, dù nó đã hút rất nhiều máu của Cung Minh Trạch nhưng nó vẫn bị người ta bắt.

Nhưng chuyện này cũng không trách được nó, Thanh Long công chúa kia đã nắm rõ tình hình từ lâu, sáng sớm đã bố trí mai phục bên ngoài phủ Cung Minh Trạch, chờ Hóa Long Thảo cắn câu.

Cứ như vậy, Hóa Long Thảo trở thành tù nhân của tộc Thanh Long.

Nó bị nhốt trong một cái lồng không thấy ánh mặt trời, tay chân bị trói chặt, những người đó mỗi ngày đều đến lấy máu của nó.

Hóa Long Thảo hận vô cùng, nhưng cũng khiếp sợ vô cùng.

Trước đây nó chỉ coi yêu thú của tộc Long Xà là lương thực ngu ngốc, nhưng hiện tại nó đã bị khẩu phần ăn tóm gọn không thể nhúc nhích.

Nhưng bây giờ Hóa Long Thảo vẫn còn khá bình tĩnh — nó có thể cảm giác được, những con rồng kia cũng không muốn giết nó, bọn chúng chỉ muốn tái sử dụng nó, thậm chí còn lấy máu rồng khác cho nó ăn.

Hóa Long Thảo cười lạnh trong lòng, quả nhiên, Long tộc ở Tiên giới cũng không phải thứ gì tốt.

Cuối cùng, có một ngày, tộc trưởng của tộc Thanh Long xuất hiện.

Cũng chính là huynh trưởng của Thanh Long công chúa.

Hắn ta đến một mình.

Nhìn thấy cơ thể cường tráng của tộc trưởng tộc Thanh Long và ngửi thấy mùi thơm của máu thuần khiết, Hóa Long Thảo biết cơ hội của mình đã đến.

Quả nhiên, bất luận là yêu thú hay là rồng, thì bản tính đều tham lam như nhau, chỉ muốn một mình độc chiếm đồ tốt.

Nhưng không sao, cơ hội của nó đến rồi.

Khi tộc trưởng của tộc Thanh Long xuất hiện, hắn ta nhìn thấy Hóa Long Thảo liền không cầm được nuốt một ngụm nước bọt.

Lúc này, Hóa Long Thảo nở nụ cười, trong mắt hiện lên một tia kim quang, nhẹ giọng nói: “Ngươi muốn ăn ta sao?”

Tộc trưởng tộc Thanh Long hơi sửng sốt, sau đó cười ha ha nói: “Ngươi thật thông minh nha, tiểu mỹ nhân.”

Hóa Long Thảo vươn đầu lưỡi liếm nhẹ khóe môi, mị nhãn như tơ: “Nhưng ngươi có biết, ăn Hóa Long Thảo như thế nào thì mùi vị mới ngon nhất không?”

Tộc trưởng tộc Thanh Long cười nham hiểm: “Đừng có dùng thuật mê hoặc đó lên người ta, ngoan ngoãn nghe lời, ta còn có thể cho ngươi chết một cách sảng khoái.”

Hóa Long Thảo đồng tử co rụt lại, sắc mặt hơi thay đổi.

Mà tộc trưởng tộc Thanh Long bấy giờ cũng không thèm nói nhảm với nó nữa, hắn ta nhếch mép cười, xông thẳng lên, cắn vào cần cổ trắng nõn của Hóa Long Thảo!

Hóa Long Thảo: !

Cơn đau nhức lan tràn, máu vàng phun ra, lần đầu tiên Hóa Long Thảo sinh ra một loại cảm giác sợ hãi đến run lên cầm cập.

Nó không thể chịu đựng được nữa, bắt đầu hoảng sợ liều mạng giãy dụa.

Tiếng xiềng xích leng keng vang vọng khắp động phủ rộng lớn.

Nhưng tộc trưởng tộc Thanh Long lại càng hăng hái hơn, hắn ta ra sức hút máu của Hóa Long Thảo, cười nói hàm hồ: “Quả nhiên là Hóa Long Thảo hóa hình, mùi vị thật ngon!”

Hóa Long Thảo vừa hận vừa sợ, càng ngày càng điên cuồng vùng vẫy.

Nhưng dần dà, do mất máu quá nhiều, sức lực của nó ngày càng yếu đi.

Rồi từ từ, tầm mắt của nó trở nên mơ hồ.

Ngay khi Hóa Long Thảo cho rằng mình sắp chết rồi, thì đột nhiên, xì một tiếng.

Một dòng máu vàng nóng bỏng cứ thế bắn lên mặt nó, cơ thể của tộc trưởng tộc Thanh Long lặng lẽ ngã xuống trước mặt nó.

Đồng tử của Hóa Long Thảo lập tức co rút lại, thân thể vẫn không ngừng run rẩy.

Cho đến khi……

Nó nhìn thấy một thanh kiếm sắc bén nhẹ nhàng rút ra khỏi người tộc trưởng tộc Thanh Long, rồi sau đó, nó đối diện với gương mặt lạnh lùng vô biểu tình của Cung Minh Trạch.

Hóa Long Thảo thẫn thờ nhìn Cung Minh Trạch một lúc lâu, cho đến khi Cung Minh Trạch một kiếm chặt đứt xiềng xích trên người nó, nó mới bừng tỉnh lại.

Giây tiếp theo, nó lao vào trong ngực Cung Minh Trạch, níu chặt vạt áo trắng tinh của Cung Minh Trạch rồi oa oa khóc lớn.

Cung Minh Trạch cúi đầu nhìn Hóa Long Thảo khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, anh trầm mặc hồi lâu, ánh mắt khẽ động, sau đó chậm rãi vươn tay lên vỗ về tấm lưng của Hóa Long Thảo.

•

Hóa Long Thảo tiêu hóa xác của tộc trưởng tộc Thanh Long, rồi bỏ trốn cùng Cung Minh Trạch.

Lúc này, nó im lặng nằm trên lưng Cung Minh Trạch, trên đôi má xinh đẹp mềm mại có chút ửng hồng, đuôi mắt hơi rũ xuống, có chút yếu ớt đáng thương.

Nhưng Cung Minh Trạch hiểu rất rõ, đây là một nhánh cỏ độc giết người không chớp mắt.

Xinh đẹp, xấu xa và ngu ngốc.

Những mánh khóe mà Hóa Long Thảo bày ra, chỉ có những con yêu thú đó mới bị mắc lừa, ngay cả tộc trưởng tộc Thanh Long cũng không bị mắc mưu.

Lúc đó anh giả vờ bất tỉnh, chẳng qua là muốn xem xem tên ngốc xinh đẹp này có đáng để anh giữ lại bên mình không.

Nhưng bây giờ xem ra, cũng có chút đáng giá.

Nghĩ đến đây, Cung Minh Trạch lặng lẽ nhướng mày, sau đó quay đầu nói với Hóa Long Thảo: "Sau khi rời khỏi lãnh địa của Long tộc, về sau sẽ không có nhiều thứ cho ngươi ăn nữa."

Hóa Long Thảo vẫn còn bơ phờ, nhưng khi nghe Cung Minh Trạch nói vậy, nó đột nhiên mỉm cười, sau đó nó ghé vào tai Cung Minh Trạch, thổi một cái: "Làm sao, ngươi không muốn cho ta ăn sao?"

Cung Minh Trạch mặt không đổi sắc: "Ai muốn giết ta trước?"

Nhất thời sắc mặt của Hóa Long Thảo có chút cứng đờ, một lát sau mới lẩm bẩm nói: "Quỷ hẹp hòi, chẳng phải ta không giết ngươi sao, lại ghi thù như vậy."

Cung Minh Trạch không nói nữa.

Nhưng nói xong lời này, Hóa Long Thảo lại yêu kiều liếc nhìn khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Cung Minh Trạch, nói: "Nhưng mà, ngươi lại vì ta mà giết chết con rồng xấu xí kia, con người ta không bao giờ lấy oán trả ơn, ngươi yên tâm đi."

Cung Minh Trạch cười một cách khó hiểu, ý cười cũng không sâu.

Hóa Long Thảo nhìn nụ cười nhạt khác thường của Cung Minh Trạch, đột nhiên vặn vẹo cơ thể, sáp lại gần nói: "Ai da, lời ta nói là thật, ngươi đừng có không tin mà"

"Ta không có nói ta không tin."

Hóa Long Thảo: “Vậy tại sao ngươi lại cười?”

Cung Minh Trạch không cười nữa.

Không biết vì sao, Hóa Long Thảo đột nhiên có chút hờn dỗi, sau đó nó há miệng cắn vào cần cổ lạnh lẽo của Cung Minh Trạch.

Máu tươi lập tức tràn ra.

Cung Minh Trạch lại chẳng hề để ý, còn nói: “Đừng quậy.”

Hóa Long Thảo tức chết rồi, nhưng sau khi cắn một lúc, nó cảm thấy Cung Minh Trạch chảy máu hơi nhiều, lại có chút không đành lòng.

Một lúc lâu sau, Hóa Long Thảo yên lặng nhả ra, liếm vết thương của Cung Minh Trạch hai lần để cầm máu, sau đó không vui nói: “Đồ đầu gỗ nhà ngươi, không chịu dỗ ta sao?”

Cung Minh Trạch vẫn không trả lời.

Thật lâu sau, khi Hóa Long Thảo sắp nổi giận trở lại, Cung Minh Trạch mới đột nhiên lạnh nhạt nói: “Ta không phải người tốt, ngươi xác định muốn đi theo ta sao?”

Hóa Long Thảo nghe Cung Minh Trạch nói vậy, hơi sửng sốt, sau đó phá lên cười: “Ta cũng không phải người tốt, hai chúng ta rất xứng đôi.”

Cung Minh Trạch không nói gì.

Sau đó, Hóa Long Thảo lại tự mình đắc ý nói: “Nếu ngươi dám ra tay với ta, ta sẽ hút khô ngươi trước.”

Nghe thấy câu này, Cung Minh Trạch lại mỉm cười một cách khó hiểu.

Hóa Long Thảo nhìn thấy, cũng cảm thấy buồn cười: “Ngươi thật kỳ quái, có gì đáng cười chứ? Ngươi thích bị ta ăn như vậy sao?”

Cung Minh Trạch lần này không im lặng nữa, trầm mặc một lúc, anh nói: “Không có gì, ta cảm thấy ngươi nói rất đúng.”

Theo một ý nghĩa nào đó, hai người họ thực sự rất xứng đôi.

Hóa Long Thảo lập tức đắc ý cười tươi rói.

———————-

– Lão Cung cùng bé hư nhà mình đi phiêu bạc chân trời rồi :)))))

– Sắp tới là một loạt các phiên ngoại của cp chính nhé, nghe đồn có ABO ver đó :)))))))

------oOo------

Chương 146: PN10: TDxTTD: Mọi người đều nói một ngày không gặp như cách ba thu.

Nguồn: EbookTruyen.VN

PN10: TDxTTD: Mọi người đều nói một ngày không gặp như cách ba thu.

Để chứng minh cho Thẩm Thanh Đường thấy sự tận tụy trong công việc của mình, vài ngày trước Tần Di đã nhận rất nhiều đơn hàng hợp tác với các đại năng khác, thậm chí còn đến Thủ Dương Tông và Học viện Thiên Hoàn làm trưởng lão danh dự một thời gian.

Về phần tại sao hắn không đi Thanh Ngọc Kiếm Tông, vấn đề nằm ở chỗ Thủ Dương Tông cho rất nhiều tiền, còn Học viện Thiên Hoàn thì … ai biểu phần lớn đơn hàng của Tần Di đều là do Cố Thanh Dung giới thiệu chứ?

Hơn nữa có không ít đơn hàng là hắn cùng Tiểu Bạch hợp tác hoàn thành với nhau.

Tiểu Bạch là thần thú Nhao Nhao ở đền Thần năm đó, để tiện gọi trong lúc làm nhiệm vụ Tần Di đã thuận miệng đặt tên cho nó là Tiểu Bạch, không ngờ sau này gọi như vậy luôn.

Tiểu Bạch hết sức phản đối chuyện này, nhưng bây giờ nó đã hoàn toàn đánh không lại Tần Di, hơn nữa nó còn phải ăn cơm dựa vào đơn hàng của Tần Di cho nên chỉ có thể uất ức chịu nhục.

Tần Di bận rộn mấy tháng trời, kiếm được trăm vạn linh thạch, cảm thấy cả đời này dù Thẩm Thanh Đường có nằm trên đống linh thạch này gặm thì cũng không gặm hết được, thế là hắn liền yên tâm mang thành quả của mình về tìm Thẩm Thanh Đường.

.

Ánh nắng dịu nhẹ, dưới gốc cây hòe ở Thẩm gia đã bày sẵn một cái bàn đánh bài.

Thẩm Thanh Đường, Thẩm Thanh Ngạn và Mộ Phi ngồi quanh bàn chơi bài.

Lúc này Thẩm Thanh Đường chỉ lười biếng mặc một bộ đồ trắng đơn giản mỏng manh, giữa những ngón tay mảnh khảnh trắng nõn kẹp một nắm lá bài, bóng râm buông xuống đỉnh đầu, vài tia sáng vàng lọt qua khe hở vô tình rơi lên hàng mi dài mảnh của cậu, khiến cho làn da cậu càng thêm trong suốt như ngọc.

Quả nhiên, người đẹp thì lúc nào cũng đẹp, cho dù người đẹp không chải đầu, cứ lười biếng xõa tung mái tóc rối như vậy cũng khiến người ta say lòng.

Chỉ là lúc này người đẹp đang cau mày, vẻ mặt có chút khó coi.

Cậu mím môi, do dự đánh ra một lá bài, Thẩm Thanh Ngạn và Mộ Phi liếc nhìn nhau, Mộ Phi lập tức cười ranh mãnh, trải quân bài ra nói: "Khéo ghê, đệ thắng rồi."

Thẩm Thanh Đường: …

Thẩm Thanh Đường thua liên tiếp hơn chục ván, bắt đầu chơi xấu, lúc này cậu mất đi linh thạch, dựa lưng vào chiếc ghế tre mát lạnh, nhắm mắt lại, đưa tay lên nhấn hai bên thái dương phàn nàn: "Nóng quá đi, đệ bị chóng mặt nên không đánh nữa đâu".

Thẩm Thanh Ngạn và Mộ Phi trong lòng hiểu rõ, nhưng cũng không có ý nói toạc ra, ngược lại Mộ Phi còn cười cười, không chút do dự vươn tay ra đem linh thạch bỏ vào trong nhẫn trữ vật của mình, còn nói: "Thẩm ca, đệ nghe nói Tần đại ca gần đây rất được các đại năng yêu thích, kiếm được rất nhiều linh thạch đó, bây giờ các huynh đều là người có tiền rồi. Đệ và Thẩm đại ca thì không được như vậy, học viện vừa mới khấu trừ lệ phí hằng năm của đệ, bây giờ hàng tháng đệ còn không đủ tiền để mua đồ tu luyện, thật là xui xẻo mà."

Thẩm Thanh Đường còn đang giả vờ nhứt đầu, nhưng nghe Mộ Phi nói vậy, ánh mắt cậu liền khẽ động, không nhịn được mở mắt ra nói: "Học viện khấu trừ lệ phí hằng năm của đệ? Không phải đệ có huyết mạch Phượng Hoàng sao, họ dám trừ tiền của đệ à?"

Mộ Phi xấu hổ cười một tiếng: "Không phải đang trong thời kỳ chủ trương bình đẳng chủng tộc sao?"

Thẩm Thanh Đường nhớ tới chuyện này, sau đó cau mày nói: "Vậy thì cũng không thể bình đẳng tuyệt đối mà, bọn đệ có huyết mạch như vậy muốn tu luyện tốt thì cần nhiều tài nguyên hơn."

Mộ Phi nhìn vẻ mặt bất bình của Thẩm Thanh Đường, chỉ yên lặng cười cười, sau đó nói: "Thật ra cũng không khổ như vậy. Bản thân đệ có tiết kiệm tiền, cũng đủ ăn rồi."

Thẩm Thanh Đường mím môi suy nghĩ một chút rồi nói: "Mấy ngày trước Lan Đình có truyền tin về, nói hai ngày nữa chàng ấy sẽ đến đây, đệ cứ dứt khoát xin nghỉ mấy ngày ở lại đây đi, đến lúc đó nói chàng ấy lấy một ít linh thạch và pháp khí cho đệ."

Mộ Phi hơi sửng sốt, vừa định từ chối thì Thẩm Thanh Ngạn ở bên cạnh đã huých y một cái.

Mộ Phi do dự một lúc, nghĩ đến túi tiền của mình gần đây, y do dự không biết nên đồng ý hay là thôi đi, thì đúng lúc này từ trên đỉnh đầu của y lẳng lặng vang lên một giọng nói lạnh lùng quen thuộc.

“Ta còn chưa trở về đã bàn bạc phải chia tiền của ta như thế nào rồi? Em thật đúng là không biết thương phu quân của mình.”

Tần Di trở về rồi?

Thẩm Thanh Đường vừa nghe thấy giọng của Tần Di liền giật cả mình, cơn buồn ngủ và nóng bức trên người lập tức biến mất, sau đó cậu yên lặng mỉm cười, từ trên ghế ngồi dậy, không hề né tránh hai mắt sáng ngời mỉm cười chăm chú nhìn Tần Di đang từ trên trời hạ xuống, nhẹ giọng nói: “Sao chàng lại về sớm như vậy? Chẳng phải nói hai ngày nữa sao?”

Tần Di thích nhất là sự dịu dàng không hề che giấu của Thẩm Thanh Đường đối với mình, lúc này, áp suất thấp trên người hắn do bôn ba khắp nơi còn bị ép chia tiền đã tiêu tan hết, biến thành một sự ấm áp trầm lặng.

Đi đến bên cạnh Thẩm Thanh Đường, Tần Di tùy ý ném hai chiếc nhẫn trữ vật cho Mộ Phi và Thẩm Thanh Ngạn, nói: “Bên trong có không ít pháp bảo mới, nếu hai người rảnh rỗi có thể đi luyện thử xem.”

Thẩm Thanh Ngạn và Mộ Phi nhìn nhau, lập tức hiểu ý liền nhanh chóng rời đi.

Nhất thời, trong sân lớn chỉ còn lại Tần Di và Thẩm Thanh Đường.

Lúc này, Tần Di nhìn xương quai xanh tinh xảo trắng nõn dưới lớp áo sa mỏng của Thẩm Thanh Đường, trong lòng run lên, không kìm được vươn tay ôm lấy eo Thẩm Thanh Đường, kết quả Thẩm Thanh Đường đúng lúc này lại vui mừng đứng dậy nói: “Trong nhà có nước ô mai ướp lạnh, để em đi lấy cho chàng uống, người chàng đổ mồ hôi rồi.”

Tần Di: …

Nhưng cuối cùng, Tần Di vẫn bình tĩnh rút tay khỏi eo Thẩm Thanh Đường, nói: “Để ta đi lấy, guốc của em không tiện.”

Bên cạnh ghế ngồi của Thẩm Thanh Đường đặt một đôi guốc gỗ tinh xảo xinh đẹp, mát thì có mát thiệt nhưng thực sự rất bất tiện.

Thấy Tần Di đến cả chi tiết nhỏ như vậy cũng để ý, Thẩm Thanh Đường liền cười ngọt ngào, cũng không chối từ: “Cũng được, kia kìa, nước ô mai treo ở miệng giếng trong sân, chàng đi lấy cái thùng gỗ trong giếng là được rồi.”

Tần Di thật sự làm theo lời cậu.

Không lâu sau, nước ô mai đã tới.

Nước ô mai được Thẩm Thanh Đường rót đầy trong một chiếc bình pha lê cực lớn, được treo trong một chiếc thùng gỗ đặt ở trong giếng, lúc này vừa lấy ra, những giọt nước lạnh lẽo trượt xuống thân bình, bên trong trôi nổi một lớp cánh hoa hồng và hoa quế thơm ngào ngạt, nước ô mai đỏ thắm thật đẹp mắt.

Trong thùng gỗ không chỉ có bình pha lê chứa đầy nước ô mai mà còn có một vài chiếc cốc pha lê trong suốt tuyệt đẹp đựng quả mơ tươi, quả xuân đào và đủ

loại mứt quả.

Tất cả đều tỏa ra hơi lạnh sảng khoái.

Lúc này, Thẩm Thanh Đường cẩn thận rót hai cốc nước ô mai, bỏ vài quả mơ vào, cho một ít sợi mứt hồng xắt nhỏ, trộn với hoa mộc khô vàng óng, rồi bưng cốc pha lê lên nhấp một ngụm chua chua ngọt ngọt sảng khoái, dư vị bất tận

Thẩm Thanh Đường ngày thường đem thứ này làm món ăn vặt, khi cậu muốn uống sẽ ngậm một quả mơ vào trong miệng, lạnh lạnh chua chua ngọt ngọt, một cốc có thể uống rất lâu.

Nhưng Tần Di thì khác, hắn một ngụm liền uống sạch hết nước ô mai trong cốc, chừa lại quả mơ, sau đó cứ như vậy mà cầm cốc nhìn Thẩm Thanh Đường cười.

Hôm nay, mái tóc đen dài của Tần Di được buộc cao đuôi ngựa, xõa ra sau đầu, trên ống tay áo màu xanh thẫm có hoa văn lá trúc màu bạc, càng làm tôn lên khí chất ngạo nghễ và cao quý trên gương mặt tuấn mỹ như ngọc của hắn.

Thẩm Thanh Đường bị Tần Di nhìn cười như vậy, trong lòng có chút nóng lên, nhưng trước mặt vẫn giả vờ như không có chuyện gì, cúi người nói: “Em rót cho chàng một cốc nữa nhé?”

Kết quả Tần Di lại đem cái cốc dời đi, dùng tay chặn lại.

Thẩm Thanh Đường: ?

Sau đó, cậu liền thấy Tần Di nhếch khóe môi, thấp giọng nói: “Dù sao em cũng chưa uống hết, để ta nếm thử của em nhé?”

Thẩm Thanh Đường ngạc nhiên, cậu nhìn ý cười trong đôi mắt lấp lánh của Tần Di, đoán là Tần Di đang trêu chọc mình, nhưng cậu cũng không giận, mỉm cười đưa cốc cho hắn.

Tần Di thật sự nhấp một ngụm, cuối cùng còn bình luận: “Của em ngọt hơn.”

Thẩm Thanh Đường mặt không đổi sắc: “Chàng càng ngày càng dẻo miệng, là học từ ai đó?”

Thẩm Thanh Đường còn chưa nói xong, đôi môi mỏng ấm áp mang theo vị ô mai và hoa quế thơm ngọt đã lấp kín môi cậu, nuốt hết lời cuối cùng của cậu vào trong bụng.

Nụ hôn của Tần Di rất tinh tế và dịu dàng, nhưng giữa môi và răng cọ xát vào nhau lại mang đến một sức nóng hấp dẫn.

Chốc lát sau, Thẩm Thanh Đường mềm nhũn mướt mồ hôi nằm trong lòng hắn, đình công rồi.

Kết quả lúc này Tần Di chống hai tay lên, từ trên cao nhìn Thẩm Thanh Đường đang đưa tay vuốt ve đôi môi mỏng hơi đỏ mọng ẩm ướt của mình, hỏi: “Vừa rồi em có nếm được chưa, có phải cốc của em ngọt hơn không?”

Thẩm Thanh Đường: …

Đôi tai trắng như ngọc của Thẩm Thanh Đường nóng bừng, sau đó cậu im lặng ngoảnh mặt đi: “Giữa ban ngày ban mặt, chàng lại nói bậy.”

Tần Di ý cười càng sâu: “Mọi người đều nói một ngày không gặp như cách ba thu, chúng ta ba mùa thu rồi không gặp, em lại chẳng nhớ ta bằng một ngày của người khác.”

Thẩm Thanh Đường rốt cuộc cũng không nhịn được nữa liếc nhìn Tần Di: “Chàng còn biết ngâm thơ nữa à, ai dạy cho chàng đó?”

Đừng nói là học được bằng cách ngâm thơ đối với cô nương xinh đẹp nào đó nha? Vụ này ở hoa lâu là thịnh hành nhất đó.

Nhưng nửa câu cuối Thẩm Thanh Đường không nói ra, cậu biết Tần Di kiêng kị với chuyện này, cho nên cho dù tức giận nghĩ như vậy, cậu cũng không nói ra.

Ngược lại, Tần Di liếc một cái đã nhìn thấu suy nghĩ của Thẩm Thanh Đường, lúc này hắn hơi nhướng mày nói: “Đặc biệt học vì em, em không biết trân trọng mà còn đoán mò lung tung.”

Thẩm Thanh Đường bị một câu của Tần Di chặn họng: “Em ——”

Nhưng nói được nửa chừng, Thẩm Thanh Đường lại không biết nên phản bác như thế nào.

Lúc này, Tần Di mới nhìn kỹ đôi môi mỏng mềm mại đỏ mọng như nước khẽ hé mở thấm chút nước ô mai chua của Thẩm Thanh Đường, hầu kết của hắn khẽ nhúc nhích, con ngươi có chút tối lại: “Nếu em cảm thấy có lỗi với phu quân mình, thì nên chủ động một chút đi.”

Thẩm Thanh Đường lập tức nhìn Tần Di, vẻ mặt mang theo chút trách cứ.

Tần Di không hề che giấu mục đích của mình, hơi nhướng mày lên.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Đường vẫn sáp tới.

Hai cánh tay trắng nõn chống ở trước người, cậu ngẩng đầu lên hôn lên môi Tần Di.

Đôi môi của Thẩm Thanh Đường rất mềm mại, có mùi thơm ngọt ngào rung động, Tần Di ngửi thấy mùi hương đó, cảm thấy cả người như muốn ngã nghiêng.

Mà hắn cũng thực sự “ngã nghiêng”.

Nửa giờ sau, Tần Di ngửa đầu, lười biếng tựa vào đầu gối Thẩm Thanh Đường, lúc này hắn cắn một quả mơ Thẩm Thanh Đường đưa cho, sau đó mở mắt ra, ánh mắt sáng ngời nghiêm túc nói: “Ừm, quả nhiên người đẹp vẫn ngọt nhất.”

Thẩm Thanh Đường đỏ bừng cả mặt, không chút nương tay mà đánh hắn một cái.

Tần Di ngược lại còn cười to hơn.

Nhất thời, bầu không khí vui vẻ lan tỏa khắp đình viện.

Vào một buổi trưa hè, thật nhẹ nhàng sảng khoái, chua chua ngọt ngọt, lại có chút tình nồng ý mật, thật sự khiến lòng người dễ chịu.

------oOo------

Table of Contents

Chương 1: Không sao, chỉ cần em ấy dám gả, thì ta dám lấy 8
Chương 2: Đừng nhìn 17
Chương 3: Giao cho ta 26
Chương 4: Hay là ngươi cũng lên giường ngủ đi? 34
Chương 5: Sao chàng về muộn thế? 41
Chương 6: Ta có tên 48
Chương 7: Rất dễ thương 53
Chương 8: Chúng ta đã là người một nhà 58
Chương 9: Chồi Nhỏ 66
Chương 10: Ta có thể chạm vào không? 72
Chương 11: Là ngươi?! 79
Chương 12: Trộm dao găm 85
Chương 13: Chàng ghen à? 91
Chương 14: Thẩm Thanh Đường không vui 97
Chương 15: Em đợi một chút, có được không? 103
Chương 16: Ta chính là Tần Di, vị công tử này có vấn đề gì? 109
Chương 17: Em sợ 116
Chương 18: Em yếu ớt như vậy, có phải liên lụy đến chàng rồi không? 122
Chương 19: Em sẽ, không cho phép chàng lén hôn em nữa… 127
Chương 20: Khi biến cố xảy đến, luôn khiến người ta bất ngờ không kịp phòng bị 132
Chương 21: Tần Di… Chàng ấy điên rồi sao? 137
Chương 22: Tà tu 142
Chương 23: Chồi Nhỏ cũng biết ngại ngùng 148
Chương 24: Hoàng Kim Thảo thượng phẩm 155
Chương 25: Ngọt lắm, rất ngon. 161
Chương 26: Vậy mà dám để Đường nhi nấu cơm cho bọn nó ăn? 168

Chương 27: Ta không có sở thích nhốt đạo lữ… 173
Chương 28: Ngươi thật sự là tà tu sao?! 179
Chương 29: Lan Đình chàng… cương rồi. 185
Chương 29: H+ 191
Chương 30: Nuốt sống nó. Ăn sạch nó! Sẽ trở nên mạnh mẽ hơn 201
Chương 31: Không phải ngươi chết, thì ta chết 208
Chương 32: Bị Lâm Cẩn Du hủy hôn là tâm bệnh của Thẩm Thanh Ngạn 216
Chương 33: Trả lại trong sạch cho ngươi! 222
Chương 34: Ta không phải tà tu, thì có gì sai? 229
Chương 35: Lan Đình, em có thể rút lại lời nói của mình không? 236
Chương 36: Lan Đình, em không muốn đi trước chàng, em muốn ở bên chàng thật lâu. 242
Chương 37: Đừng đối xử với ta như một đứa trẻ. 250
Chương 38: Lâm Cẩn Du 257
Chương 39: Có một người bạn đời thông minh như ngươi, hắn nhất định sẽ không kém cỏi. 263
Chương 40: Một vốn bốn lời. 271
Chương 41: Song tu. 281
Chương 42: Như thế nào là say quắc cần câu? 288
Chương 43: Chàng đoán xem? 295
Chương 44: Còn đáng sợ hơn cả cái chết, chính là tan xương nát thịt! 303
Chương 45: Mặc cho những chiếc vảy sắc nhọn hằn lên những vết đỏ li ti trên làn da mỏng manh của cậu, cậu vẫn không buông tay. 310
Chương 46: Hôn ta đi 317
Chương 47: Tiểu yêu quái~ 324
Chương 48: Hai cái ấy? 332
Chương 49.1: (Thượng) : Ngươi chê ta? 341
Chương 49.2: (Hạ): Người đẹp, cưng có muốn bái ta làm sư 346

phụ không nè ~
Chương 50: Thấy đàn ông liền đi không nổi. 352
Chương 51: Không biết em đã bắt nạt ta bao nhiêu lần, ta chỉ bắt nạt lại em một lần đã không được rồi? 361
Chương 52: Con lai giữa rồng và rắn? 368
Chương 53: Sư tôn của ngươi là ai? Là Lê Trường Phong thì miễn bàn. 375
Chương 54: Aww! 382
Chương 55: Ồ, vậy thì phải thiến rồi. 391
Chương 56: Có tàn nhẫn quá không vậy ? ! 397
Chương 57: Chàng ghét bỏ em rồi sao? 405
Chương 58: Vậy thì em thưởng cho ta trước đi. 412
Chương 59: Lê Trường Phong, rốt cuộc ngươi có trái tim không?! 419
Chương 60: Ra tay trước sẽ chiếm được nhiều lợi thế. 425
Chương 61: Nếu như ngươi tự phế tu vi, ta sẽ cho ngươi một con đường sống. 431
Chương 62: Sao lại có người như em chứ? 438
Chương 63: Nếu con bị buộc phải lựa chọn, con có vui được không? 444
Chương 64: Mỗi lần vào thời khắc mấu chốt, hình như hắn chẳng thể giúp được gì… 452
Chương 65: Có ta ở đây rồi, không sợ nữa. 458
Chương 66: Sao chàng vẫn còn ngây thơ như vậy? 464
Chương 67: Làm sao có thể trơ mắt nhìn Thẩm Thanh Đường chết được chứ? 470
Chương 68: Người tính không bằng trời tính. 477
Chương 69: Có những chuyện, phải trải qua mới biết được. 483
Chương 70: Lão hổ không phát uy, lại thực sự coi hắn là mèo bệnh sao? 489
Chương 71: Những vết sẹo đã thực sự mờ đi… 494
Chương 72: Tương lai còn dài. 500
Chương 73: Đương kim Thái Tử, Cung Minh Trạch. 506

Chương 74: Có những thế lực, không phải ngươi muốn chống lại là có thể chống lại được. 512
Chương 75: Cái đuôi này nếu dùng thuốc dán vào, có thể dính đến mười hai canh giờ. 518
Chương 76: Nửa kín nửa hở, đôi khi mới khiến người ta rung động nhất. 525
Chương 77: Chỉ là một tên bình hoa di động thôi, đáng giá ngươi phải như thế sao? 531
Chương 78: Nhưng đôi khi, bạn sợ cái gì, cái đó sẽ đến. 537
Chương 79: Mọi người: ? ? ? ! ! ! 543
Chương 80: Đảm bảo sẽ ghen đến phát điên luôn. 552
Chương 81: Uống hết ly rượu này, ta sẽ đi theo ngươi. 557
Chương 82: Vậy là chàng chỉ vì muốn nâng cao tu vi mới song tu với em sao? 563
Chương 83: Tình căn của ngươi đâu? Tình căn của ngươi đâu mất rồi?! 570
Chương 84: Cung Phất Vũ hiện tại vẫn còn nhớ rõ tiếng kêu thống khổ của Lê Trường Phong khi đó. 576
Chương 85: Diệt cỏ phải diệt tận gốc. 582
Chương 86: Là chàng sao, đã mười năm rồi, chàng thật sự trở về rồi sao? 589
Chương 87: Trước mặt một đằng, sau lưng một nẻo, đạo lữ của ngươi có biết ngươi như vậy không? 596
Chương 88: “Lâm Cẩn Du” của anh… tại sao lại thành ra thế này? 602
Chương 89: Có lẽ đây là sự sắp đặt của số phận. 608
Chương 90: Đi một vòng lớn như vậy, người vẫn thuộc về hắn. 614
Chương 91: Ngươi sẽ không bao giờ tìm được người thực sự đã cứu ngươi năm đó. 621
Chương 93: Hải Đường và Phong Lan 627
Chương 94: Tốt hơn hết ngươi đừng giấu ta chuyện gì. 633
Chương 95: Người đã cứu Cung Minh Trạch chính là Thẩm 638

Thanh Đường.
Chương 96: Hình như điện hạ không hoan nghênh ta. 646
Chương 97: Mưa Thuận Gió Hòa VS Chu Tước Viêm Thiên. 652
Chương 98: Bái ta làm sư phụ đi. 659
Chương 99: Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt. 665
Chương 100: Chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Di bị quốc sư tra tấn. 672
Chương 101: Nước mắt của chàng nhỏ vào vết thương của em rồi… 677
Chương 102: Đó là bởi vì em không biết tên đó đáng sợ như thế nào. 683
Chương 103: Nhà cũ của Thẩm gia có một cây hòe sao? 689
Chương 104: Cá chép vượt Long Môn hóa rồng, mười ngàn con e là chỉ được một con, còn lại đều chết không toàn thây. 695
Chương 105: Thực ra… Em ấy và người kia, vẫn có chút khác biệt. 701
Chương 106: Trước giờ chỉ có mình em. 707
Chương 107: Hai người nam nhân vốn dĩ không thể sinh con. 713
Chương 108: ÁI LỮ THẨM THANH ĐƯỜNG CHI MỘ. 719
Chương 109: Sao ngươi lại không biết quý trọng bản thân mình như vậy? 725
Chương 110: Đây chính là Thiên mệnh. 730
Chương 111: Em cảm thấy chàng không còn thích em nữa rồi. 736
Chương 112: Ta là muốn em ở bên cạnh ta, chứ không phải quấn ta như đòn bánh tét. 741
Chương 113: Nhao nhao! 747
Chương 114: Một bước cuối cùng, thập tử nhất sinh. 753
Chương 115: Thẩm Thanh Đường của hiện tại sẽ không đợi được Lan Đình của em ấy. 759
Chương 116: Không qua cơn bĩ cực, làm sao đến hồi thái lai? 765
Chương 117: Lan Đình thật đẹp trai. 771
Chương 118: Vì sức khỏe của đạo lữ ngươi cũng nên lấy một 777

ít đi chứ.
Chương 119: Bây giờ em chính là điểm yếu duy nhất của ngũ trảo kim long. 782
Chương 120: Mọi người không cần phải trốn tránh nữa, đã đến lúc chiến đấu rồi. 788
Chương 121: Tất nhiên là có ân báo ân, có thù báo thù. 794
Chương 122: Các ngươi đang nói ta sao? 801
Chương 123: Ngươi có cảm thấy quốc sư giống Lâm Cẩn Du không? 808
Chương 124: Nếu em còn suy nghĩ nhiều như vậy, chính là không tin tưởng phu quân của em. 814
Chương 125: Có phải đệ nhất cao thủ hay không, chẳng phải đánh một trận liền biết sao? 820
Chương 126: Từ nay trở đi, vị đệ nhất cao thủ này sẽ đảm nhận vị trí quốc sư. 827
Chương 127: Một thân hình khổng lồ, đen kịt chui từ dưới lòng đất lên, bay ra khỏi tầng mây sấm sét. 833
Chương 128: Chia tách, phục hồi, bất tử vô tận. 840
Chương 129: Lan Đình, em trở về rồi. 847
Chương 130: Xóa bỏ quân chủ, tam tộc bình đẳng. 856
Chương 131: Chẳng lẽ Thẩm Thanh Đường cậu còn chưa đủ tốt sao, không xứng với Tần Di sao? 862
Chương 132: Người thì đẹp, bánh nếp thì thơm… 868
Chương 133: Giờ em chê ta không có tiền sao? 874
Chương 134: Có một người bạn đời tuyệt thế vô song như vậy, ai lại muốn lấy người khác nữa chứ? 880
Chương 135: Ta ghen tị. 886
Chương 136: Bắt được chàng rồi! Ta cũng bắt được em rồi. 894
Chương 137: PN1: LTPxCPV: Sau này không được làm như vậy nữa. 904
Chương 138: PN2: LTPxCPV: Ta đã hứa với y rồi, cả đời này ta phải làm sư tôn của y. 912
Chương 139: PN3: LTPxCPV: Từ giờ trở đi, duyên phận sư 918

đồ của chúng ta chấm hết.
Chương 140: PN4: LTPxCPV: Tình căn của hắn đâu rồi?! 924
Chương 141: PN5: LTPxCPV: Dữ dội, nóng bỏng và đầy chiếm hữu. 931
Chương 142: PN6: TTNxMP: Nếu đệ không ngại, ta cũng có thể làm ca ca của đệ. 938
Chương 143: PN7: TTNxMP: Vậy ta, không làm ca ca của đệ nữa, có thể làm bạn đời của đệ không? 944
Chương 144: PN8: CMTxHLT: Em mang con của chúng mình đến gặp chàng đây! 952
Chương 145: PN9: CMTxHLT: Hai chúng ta rất xứng đôi. 959
Chương 146: PN10: TDxTTD: Mọi người đều nói một ngày không gặp như cách ba thu. 966